

Xin Chào Tình Yêu

Contents

Xin Chào Tình Yêu	3
1. Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Kiếp Của Cố Bảo Bối (Ban Đầu Của Ban Đầu)	3
2. Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Kiếp Của Cố Bảo Bối (Ban Đầu Của Ban Đầu)	4
3. Chương 2: Chương 1:	6
4. Chương 2: Chương 1:	9
5. Chương 3: Chương 2	12
6. Chương 3: Chương 2	16
7. Chương 4: Chương 3	20
8. Chương 4: Chương 3	23
9. Chương 5: Chương 4	27
10. Chương 5: Chương 4	31
11. Chương 6: Chương 5:	35
12. Chương 6: Chương 5:	39
13. Chương 7: Chương 6:	44
14. Chương 7: Chương 6:	48
15. Chương 8: Chương 7	53
16. Chương 8: Chương 7	56
17. Chương 9: Chương 8	60
18. Chương 9: Chương 8	64
19. Chương 10: Chương 9	68
20. Chương 10: Chương 9	72
21. Chương 11: Chương 10	77
22. Chương 11: Chương 10	81
23. Chương 12: Chương 11	84
24. Chương 12: Chương 11	89
25. Chương 13: Chương 12	94
26. Chương 13: Chương 12	97
27. Chương 14: Chương 13	101
28. Chương 14: Chương 13	106
29. Chương 15: Chương 14	112
30. Chương 15: Chương 14	115
31. Chương 16: Chương 15	119
32. Chương 16: Chương 15	122
33. Chương 17: Chương 16	126
34. Chương 17: Chương 16	130
35. Chương 18: Chương 17	135
36. Chương 18: Chương 17	143
37. Chương 19: Chương 18	151
38. Chương 19: Chương 18	154
39. Chương 20: Chương 19	158
40. Chương 20: Chương 19	161
41. Chương 21: Chương 20	165

42. Chương 21: Chương 20	168
43. Chương 22: Chương 21	171
44. Chương 22: Chương 21	174
45. Chương 23: Chương 22	176
46. Chương 23: Chương 22	180
47. Chương 24: Chương 23	184
48. Chương 24: Chương 23	187
49. Chương 25: Chương 24	190
50. Chương 25: Chương 24	194
51. Chương 26: Chương 25	198
52. Chương 26: Chương 25	202
53. Chương 27: Chương 26.1	205
54. Chương 27: Chương 26	208
55. Chương 28: Chương 26.2	210
56. Chương 28: Chương 26.2	213
57. Chương 29: Chương 27	214
58. Chương 29: Chương 27	217
59. Chương 30: Chương 27.2	219
60. Chương 30: Chương 27.2	219
61. Chương 31: Chương 27.3	221
62. Chương 31: Chương 27.3	222
63. Chương 32: Chương 28	224
64. Chương 32: Chương 28	226
65. Chương 33: Chương 29.1	229
66. Chương 33: Chương 29.1	232
67. Chương 34: Chương 29.2	233
68. Chương 34: Chương 29.2	236
69. Chương 35: Chương 29.3	238
70. Chương 35: Chương 29.3	239
71. Chương 36: Chương 30.1	241
72. Chương 36: Chương 30.1	244
73. Chương 37: Chương 30.2	246
74. Chương 37: Chương 30.2	248
75. Chương 38: Chương 31.1	251
76. Chương 38: Chương 31	253
77. Chương 39: Chương 31.2	254
78. Chương 39: Chương 31 Het	257
79. Chương 40: Chương 32	260
80. Chương 40: Chương 32	262
81. Chương 41: Chương 32.2	263
82. Chương 41: Chương 32.2	266
83. Chương 42: Chương 33	268
84. Chương 42: Chương 33	271
85. Chương 43: Chương 33.2	273
86. Chương 43: Chương 33.2	275
87. Chương 44: Chương 33.3	277
88. Chương 44: Chương 33.3	279
89. Chương 45: Chương 34	280
90. Chương 45: Chương 34	283
91. Chương 46: Chương 34.2	285
92. Chương 46: Chương 34.2	288
93. Chương 47: Chương 35	290
94. Chương 47: Chương 35	293
95. Chương 48: Chương 35.2	295

96. Chương 48: Chương 35.2	297
97. Chương 49: Chương 35.3	298
98. Chương 49: Chương 35.3	301
99. Chương 50: Chương 36	302
100. Chương 50: Chương 36	305

Xin Chào Tình Yêu

Giới thiệu

“Một người như tôi việc gì phải trở thành khúc nhạc đệm trong cuộc đời của người khác?” Kiếp trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-tinh-yeu>

1. Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Kiếp Của Cố Bảo Bối (Ban Đầu Của Ban Đầu)

Cô là Cố Bảo Bối. Daddy lúc nào cũng gọi cô bảo bối, bảo bối. Tiếp đó chỉ vào anh Nặc con chú Phong rồi nói “Đó là anh trai con, con có thể ước hiệp anh nhưng không được yêu anh.” Cô gật đầu, từ nhỏ đã biết trốn vào sau lưng anh mỗi lần phạm lỗi, đã là anh trai cô thì đương nhiên anh sẽ phải bảo vệ cô.

Từ nhỏ cô đã biết rằng daddy rất yêu mami, yêu đến mức cả đời này ngoài bà ra sẽ chẳng có bất cứ tình yêu nào khác. Khi ấy cô đương nhiên không hiểu tình yêu là gì, sao lại có thể khiến một người ôm lấy sự cô độc đến thiên hoang địa lão.

Từ trước đến nay, cô cũng không cho rằng thiếu một ai đó trên thế giới này sẽ khiến bản thân không sống nổi. Thế là cô tìm rất nhiều dì đến nhà. Không phải là cô không yêu mami, chỉ là mong daddy có được hạnh phúc mới. Vì ông rồi cũng sẽ già , sẽ cảm thấy cô độc.

Đến khi có một lần, daddy nhìn thấy người phụ nữ lỏa thể nằm trên giường của mình, cuối cùng then quá hóa giận, giáng cho cô một bạt tai, nói: “Cút ra ngoài, tạm thời đừng để tao nhìn thấy mày.” Lần này, ông không còn gọi cô là bảo bối nữa, tức giận đóng sầm cửa.

Cô trở thành diễn viên một cách rất thần kì, cô mang theo cây đàn violon lưu lạc trên một con đường nhỏ ở Italia, rồi bất ngờ bị kéo vào một đoàn làm phim. Tiếp đó, người đạo diễn râu ria xồm xoàm nói: “Trời ơi, đây chính là nữ chính trong mơ của tôi đây mà!” ông quay mặt lại, nắm lấy tay cô “Cô có muốn đóng phim của tôi không? Cô có biết trông cô cực kỳ cực kỳ giống Cố Tâm Dao năm ấy. Cô có biết câu chuyện về cô ấy không? Cô muốn diễn về chuyện của cô ấy không?” Cô đang muốn vung tay ra thì khựng lại khi nghe thấy tên của mami. Sau đó cô xem kịch bản, kịch bản viết về một câu chuyện tình khác, một người tên là Mạt Khiêm, một người tên là Mộc Thôn Cẩm, còn có cả daddy cô trở thành vai phụ, một vai phụ cô độc.

Không biết vì sao cô gật đầu chấp nhận tham gia bộ phim này mặc dù nó khác xa so với câu chuyện mà cô biết.

Khi gần quay xong , cô gặp được tác giả của bộ phim này, ông nhìn cô một lúc rất lâu, sau đó xoa mặt cô, ông nói: “Bảo Bối, ta chính là chú Ân Hạo của con.” Cô không trốn tránh mà chỉ nhìn chăm chăm vào ông hỏi: “Đây không phải là một câu chuyện thôi sao?” Ông nhìn cô, nhếch khóe môi cười rồi nói: “Người sống chính vì để tiếp tục câu chuyện, tốt có.....xấu có.....”

Cô quay cảnh cuối cùng giữa bầu trời đầy lá rơi. Nhìn đứa trẻ trong nôi, đôi mắt đã không còn nhìn rõ nữa , dần nhắm mắt xuôi tay. Khi đạo diễn hô cắt, không hiểu sao cô lại rơi nước mắt, khóc như một đứa trẻ chẳng thể dừng lại. Cô bất chợt nhận ra, có những đau thương và bất lực có thể nhấn chìm bạn.

Cô quen Jay cũng qua bộ phim này. Anh là người diễn Mộc Thôn Cẩm. Anh thích gọi cô là Tiểu Ái, anh nói: “Nhiều người gọi em là Bảo Bối rồi , anh muốn khác biệt.” Cô cười nói: “ Được thôi.”

Nhiều năm sau đó, khi cô khoác lên mình một bộ lễ phục lộng lẫy, tham dự đám cưới của anh, cô vẫn ngẩng đầu , tỏ ra mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Chúc anh hạnh phúc.” Anh mỉm cười, bất động nhìn cô một lúc, lần đầu tiên anh gọi cô: “Bảo bối.....”

Từ đó về sau, cô không còn che giấu thân phận thật sự của mình, cô là Cố Bảo Bối, không chỉ đơn thuần là một diễn viên trùng tên với thiên kim tiểu thư nhà giàu. Cô, con gái của Cố Tâm Dao và Tiểu Mặc Tiểu. Một cô con gái được cưng chiều từ bé, có gia thế giàu đến mức có thể sống những ngày tháng xa xỉ đến tám đời, cô cũng là đứa em gái mà chủ tịch Mạt thị thương đến tận tâm can.

Về đến nhà, daddy đã đứng trước cửa chờ cô, ông nói: “ Jay kết hôn rồi.” Cô cười, đột nhiên cảm thấy mơ màng, nói: “Daddy, con và anh ấy, là cặp tình nhân màn ảnh được tất cả mọi người cho là xứng đôi nhất. Con và anh ấy đã diễn chung rất nhiều rất nhiều bộ phim, bọn con diễn qua kẻ thù, diễn qua người yêu, trong phim con còn sinh con cho anh ấy, đỡ lấy bụng bầu, anh dịu dàng ôm hôn con. Trong phim, con từng chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng chửi, rồi sau đó lâu ngày lại nảy sinh tình cảm. Trong phim, chúng con yêu nhau, kết hôn, sinh rất nhiều rất nhiều đứa con. Chúng con hợp tác hết lần này đến lần khác, đã diễn qua rất nhiều cuộc đời, cứ như đó chính là cuộc đời của chính mình vậy....., giống như yêu đến mức chỉ muốn ở cạnh nhau như vậy.....” Sau đó, cô nói “Daddy, sau này con cũng sẽ không ép daddy phải yêu người khác nữa.”

Cuối cùng cô cũng đã hiểu thế nào là tình yêu. Đó chẳng qua chính là những con đường dài dằng dặc có chung một điểm dừng.....nhưng không phải ai cũng có thể may mắn như vậy.....

Sau đó, cô vẫn cứ mơ về cô và anh, mùa thu này, anh cưới người bạn gái hơn anh bảy tuổi, bởi vì tuổi tác của cô ta nên đến mùa đông, bọn họ đã có con với nhau.

Ngay sau đó, trong một buổi bán hàng từ thiện , cô đã quyên góp một bức tranh, trong vườn hoa mai, chàng trai giữ lấy cô gái, ôm hôn, ánh mặt trời chiếu lên người họ, còn có cây đàn violon bị bỏ quên trong bụi hoa. Cô vẫn còn nhớ trong đêm hôm ấy, cô vì anh kéo một khúc nhạc, nước mắt rơi như một vũ điệu. Anh hỏi “Tiểu Ái, em vừa kéo là bài gì vậy?” Cô trả lời nhưng cũng như hỏi anh: “Tại sao không thể.....yêu em?”

Sau này, họ hỏi cô, bức tranh này tên là gì. Cô đã nghĩ rất lâu, đột nhiên nhìn thấy chiếc vòng ngọc mà mami để lại cho cô trên bàn trang điểm lóe sáng một cách kì lạ, đón lấy ánh nắng, cô bất giác che mắt lại. Vườn hoa mai trong kí ức, bất giác càng trở nên xa xôi đến mức sẽ chẳng bao giờ có được cảm giác như thế nữa, giống như khi anh hôn lên mi tâm của cô nói: “Chúng ta sẽ chẳng bao giờ quay lại được nữa.....” Tiếp đó cô cảm không được nước mắt mà nói, bức tranh ấy gọi là ‘Nuối Tiếc’.....

2. Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Kiếp Của Cố Bảo Bối (Ban Đầu Của Ban Đầu)

Cô là Cố Bảo Bối. Daddy lúc nào cũng gọi cô bảo bối, bảo bối. Tiếp đó chỉ vào anh Nặc con chú Phong rồi nói “Đó là anh trai con, con có thể ức hiếp anh nhưng không được yêu anh.” Cô gật đầu, từ nhỏ đã biết trốn vào sau lưng anh mỗi lần phạm lỗi, đã là anh trai cô thì đương nhiên anh sẽ phải bảo vệ cô.

Từ nhỏ cô đã biết rằng daddy rất yêu mami, yêu đến mức cả đời này ngoài bà ra sẽ chẳng có bất cứ tình yêu nào khác. Khi ấy cô đương nhiên không hiểu tình yêu là gì, sao lại có thể khiến một người ôm lấy sự cô độc đến thiên hoang địa lão.

Từ trước đến nay, cô cũng không cho rằng thiếu một ai đó trên thế giới này sẽ khiến bản thân không sống nổi. Thế là cô tìm rất nhiều đi đến nhà. Không phải là cô không yêu mami, chỉ là mong daddy có được hạnh phúc mới. Vì ông rồi cũng sẽ già, sẽ cảm thấy cô độc.

Đến khi có một lần, daddy nhìn thấy người phụ nữ lỏa thể nằm trên giường của mình, cuối cùng then quá hóa giận, giáng cho cô một bạt tai, nói: “Cút ra ngoài, tạm thời đừng để tao nhìn thấy mày.” Lần này, ông không còn gọi cô là bảo bối nữa, tức giận đóng sầm cửa.

Cô trở thành diễn viên một cách rất thần kì, cô mang theo cây đàn violon lưu lạc trên một con đường nhỏ ở Italia, rồi bất ngờ bị kéo vào một đoàn làm phim. Tiếp đó, người đạo diễn râu ria xồm xoàm nói: “Trời ơi, đây chính là nữ chính trong mơ của tôi đây mà!” ông quay mặt lại, nắm lấy tay cô “Cô có muốn đóng phim của tôi không? Cô có biết trông cô cực kỳ cực kỳ giống Cố Tâm Dao năm ấy. Cô có biết câu chuyện về cô ấy không? Cô muốn diễn về chuyện của cô ấy không?” Cô đang muốn vung tay ra thì khựng lại khi nghe thấy tên của mami. Sau đó cô xem kịch bản, kịch bản viết về một câu chuyện tình khác, một người tên là Mạt Khiêm, một người tên là Mộc Thôn Cẩm, còn có cả daddy cô trở thành vai phụ, một vai phụ cô độc.

Không biết vì sao cô gật đầu chấp nhận tham gia bộ phim này mặc dù nó khác xa so với câu chuyện mà cô biết.

Khi gần quay xong, cô gặp được tác giả của bộ phim này, ông nhìn cô một lúc rất lâu, sau đó xoa mặt cô, ông nói: “Bảo Bối, ta chính là chú Ân Hạo của con.” Cô không trốn tránh mà chỉ nhìn chăm chăm vào ông hỏi: “Đây không phải là một câu chuyện thôi sao?” Ông nhìn cô, nhíu mày cười rồi nói: “Người sống chính vì để tiếp tục câu chuyện, tốt có.....xấu có.....”

Cô quay cảnh cuối cùng giữa bầu trời đầy lá rơi. Nhìn đứa trẻ trong nôi, đôi mắt đã không còn nhìn rõ nữa, dần nhắm mắt xuôi tay. Khi đạo diễn hô cắt, không hiểu sao cô lại rơi nước mắt, khóc như một đứa trẻ chẳng thể dừng lại. Cô bất chợt nhận ra, có những đau thương và bất lực có thể nhấn chìm bạn.

Cô quen Jay cũng qua bộ phim này. Anh là người diễn Mộc Thôn Cẩm. Anh thích gọi cô là Tiểu Ái, anh nói: “Nhiều người gọi em là Bảo Bối rồi, anh muốn khác biệt.” Cô cười nói: “Được thôi.”

Nhiều năm sau đó, khi cô khoác lên mình một bộ lễ phục lộng lẫy, tham dự đám cưới của anh, cô vẫn ngẩng đầu, tỏ ra mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Chúc anh hạnh phúc.” Anh mỉm cười, bất động nhìn cô một lúc, lần đầu tiên anh gọi cô: “Bảo bối.....”

Từ đó về sau, cô không còn che giấu thân phận thật sự của mình, cô là Cố Bảo Bối, không chỉ đơn thuần là một diễn viên trùng tên với thiên kim tiểu thư nhà giàu. Cô, con gái của Cố Tâm Dao và Tiểu Mạt Tiểu. Một cô con gái được cưng chiều từ bé, có gia thế giàu đến mức có thể sống những ngày tháng xa xỉ đến tám đời, cô cũng là đứa em gái mà chủ tịch Mạt thị thương đến tận tâm can.

Về đến nhà, daddy đã đứng trước cửa chờ cô, ông nói: “Jay kết hôn rồi.” Cô cười, đột nhiên cảm thấy mơ màng, nói: “Daddy, con và anh ấy, là cặp tình nhân màn ảnh được tất cả mọi người cho là xứng đôi nhất. Con và anh ấy đã diễn chung rất nhiều rất nhiều bộ phim, bọn con diễn qua kẻ thù, diễn qua người yêu, trong phim con còn sinh con cho anh ấy, đỡ lấy bụng bầu, anh dịu dàng ôm hôn con. Trong phim, con từng chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng chửi, rồi sau đó lâu ngày lại nảy sinh tình cảm. Trong phim, chúng con yêu nhau, kết hôn, sinh rất nhiều rất nhiều đứa con. Chúng con hợp tác hết lần này đến lần khác, đã diễn qua rất nhiều cuộc đời, cứ như đó chính là cuộc đời của chính mình vậy....., giống như yêu đến mức chỉ muốn ở cạnh nhau như vậy.....” Sau đó, cô nói “Daddy, sau này con cũng sẽ không ép daddy phải yêu người khác nữa.”

Cuối cùng cô cũng đã hiểu thế nào là tình yêu. Đó chẳng qua chính là những con đường dài dằng dặc có chung một điểm dừng.....nhưng không phải ai cũng có thể may mắn như vậy.....

Sau đó, cô vẫn cứ mơ về cô và anh, mùa thu này, anh cưới người bạn gái hơn anh bảy tuổi, bởi vì tuổi tác của cô ta nên đến mùa đông, bọn họ đã có con với nhau.

Ngay sau đó, trong một buổi bán hàng từ thiện, cô đã quyên góp một bức tranh, trong vườn hoa mai, chàng trai giữ lấy cô gái, ôm hôn, ánh mặt trời chiếu lên người họ, còn có cây đàn violon bị bỏ quên trong bụi hoa. Cô vẫn còn nhớ trong đêm hôm ấy, cô vì anh kéo một khúc nhạc, nước mắt rơi như một vũ điệu. Anh hỏi “Tiểu Ái, em vừa kéo là bài gì vậy?” Cô trả lời nhưng cũng như hỏi anh: “Tại sao không thể.....yêu em?”

Sau này, họ hỏi cô, bức tranh này tên là gì. Cô đã nghĩ rất lâu, đột nhiên nhìn thấy chiếc vòng ngọc mà mami để lại cho cô trên bàn trang điểm lóe sáng một cách kì lạ, đón lấy ánh nắng, cô bất giác che mắt lại. Vườn hoa mai trong kí ức, bất giác càng trở nên xa xôi đến mức sẽ chẳng bao giờ có được cảm giác như thế nữa, giống như khi anh hôn lên mi tâm của cô nói: “Chúng ta sẽ chẳng bao giờ quay lại được nữa.....” Tiếp đó cô cảm không được nước mắt mà nói, bức tranh ấy gọi là ‘Nuối Tiếc’.....

3. Chương 2: Chương 1:

Cô bắt máy, âm thanh của Jay ở đầu bên kia rất rõ ràng, anh gọi cô: “Tiểu Ái”.

Cô mỉm cười nhẹ, nhưng răng đã cắn nát cánh môi, có chút đắng. Vẫn tiếp tục lái xe, chỉ là bàn chân phía dưới không biết từ lúc nào đã đè nặng vào chân ga, cô nghe anh nói: “Tiểu Ái, cô ấy đã sinh cho anh một bé gái rồi”. Nước mắt làm mờ đi tầm nhìn trước mặt, cô nói: “Chúc mừng, anh lên chúc ba rồi, thật sự chúc mừng.....”

Sau đó là “ONG” một tiếng cực vang, cô không còn nhìn rõ được gì nữa chỉ nghe thấy đầu bên kia điện thoại liên tục thét tên cô: “Tiểu Ái.....” Chỉ là cô dần dần không nghe rõ nữa, rất đau, đau như muốn chết đi vậy.....

Cô là bảo bối của Tiểu gia, daddy chỉ có một đứa con là cô, nhưng cô lại họ Cố, Cố Bảo Bối, cô theo họ mami. mami cô rất đẹp, nhưng sức khỏe không được tốt, sau khi sinh cô không bao lâu thì đã rời khỏi thế gian này. Từ nhỏ, cô đã có thể nhìn thấy ảnh mami ở khắp mọi góc ngách trong căn phòng, daddy sẽ nhìn vào mắt cô, sau đó đóng cửa phòng lại yên lặng mà rơi lệ, ông nói, ông không có một cọng tóc bạc nào, nhưng dưới đáy mắt lại chứa đầy vẻ tang thương đến mức dọa người, ông nói: “Tâm Dao, anh lại nhớ em rồi.....” Tâm Dao – là tên của mami cô.....

Vào những lúc như vậy, cô sẽ rất đau lòng, nên không ít lần cô nghĩ ngợi lung tung, rốt cuộc cô nhin không được nữa mà hỏi daddy: “Có phải là tại vì Bảo Bối, mami có phải là vì sinh Bảo Bối nên mới không còn nữa không?” Cô nhớ lúc ấy daddy nhẹ nhàng xoa đầu cô, cười và mắng cô ngốc nghếch, ông nói: “mami con đó là mắc bệnh si(1), căn bệnh ấy đã khắc sâu vào xương cốt nên mới tự giày vò mình thành người không ra người.” Nói xong ông nheo mắt lại giống như là nhớ lại chuyện lớn gì, ông nói: “Bảo Bối à, làm người đừng nên quá cố chấp!” Từ đó về sau một đoạn thời gian rất dài, ông bắt đầu từ căn bệnh si mà giáo dục cô, ví như ông sẽ dẫn cô đi xem Bích Hổ(2) sau đó nói: “Đây là loài động vật thông minh nhất trên thế giới, con xem, nếu nó gặp phải kẻ địch, vì bảo vệ chính mình nó sẽ tự cắt đứt đuôi của mình.” Sau đó cô thấy được một cái đuôi của con Bích Hổ đang lác lác ở phía góc tường, ghê tởm chết được. Nhưng daddy lại nói: “Bảo Bối à, con phải giống nó.....” Cô lập tức dựng cả da gà, mấy ngày về sau cô luôn đem theo gương bên người, làm gì cũng không chịu buông ra, trong lòng lại cảm thấy thật may là không giống nó.....sao lại có thể giống nó....xấu chết đi được....

Cô giống mami, có một đôi mắt màu xanh thẳm, họ đều bảo nó rất đẹp.

Sau này, cô thật sự mắc phải bệnh si. Chú Phong ôm cô và nói: “Sao lại ngốc như mami con vậy..... đừng khóc, Bảo Bối đừng khóc.....”

Cô trở thành diễn viên, không ai biết cô là thiên kim hào môn. Cô đã yêu một người đàn ông có tên là Jay, anh ấy cũng yêu cô. Cô và anh ấy là cặp đôi được mọi người ngưỡng mộ nhất trên màn ảnh. Trong phim, cô và anh ấy diễn qua kẻ địch của nhau, diễn qua người yêu của nhau. Trong phim, cô si luyến anh ấy, đau khổ vì cầu mà không được, vì anh mà chết. Trong phim, cô từng vì anh ấy mà bỏ rơi cả giang sơn bá tánh.

Trong phim cô cũng vì anh ấy mà sinh con, đỡ lấy cái bụng to lớn, anh dịu dàng ôm cô vào lòng mà hôn. Trong phim cô chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi lớn, sau đó lại lâu ngày mà nảy sinh tình cảm. Trong phim chúng cô yêu nhau, kết hôn, sinh rất nhiều rất nhiều đứa con. Chúng tôi một lần lại một lần hợp tác với nhau, diễn qua rất nhiều cuộc đời, cứ giống như là cuộc đời của chính mình vậy.....giống như yêu tới mức, chỉ muốn luôn ở bên nhau như thế.....

Nhưng mà sau này, chúng tôi không ở bên nhau.....thời tiết hôm ấy đẹp như vậy, anh nhìn cô, lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Anh nói: “Tiểu Ái.....”Anh ấy chưa bao giờ gọi cô Bảo Bối, anh ấy chỉ gọi ‘Tiểu Ái của anh’, cách xưng hô chỉ thuộc về mình anh.

Anh nói với cô, từ nhỏ anh ấy đã mơ thấy một cô gái, có một đôi mắt ôn nhu sâu lắng, sẽ nhìn anh, nghe anh gọi cô ‘Tiểu Ái’. Tiểu Ái – là cái tên tượng trưng cho tình yêu của anh. Anh nói, từ lần gặp đầu tiên thì đã phải lòng cô, không có bất kì lý do nào.....

Lúc anh ấy gọi cô, âm thanh thật hay, giống như tất cả những gì đẹp nhất hạnh phúc nhất trên thế giới này đều được anh nâng niu trong lòng bàn tay mà dâng đến trước mặt cô. Niềm vui ấy khiến người ta sợ hãi, hạnh phúc đến nỗi khiến người ta rơi lệ.

Nhưng mà hôm ấy anh nói: “Tiểu Ái, anh phải kết hôn....Tiểu Ái, anh không thể phụ lòng cô ấy, từ khi debut đến giờ, cô ấy luôn ở bên anh, bảo vệ anh. Cô ấy đặt tất cả mọi thứ vào trên người anh, ân tình như vậy thật sự quá nặng.....Tiểu Ái, cô ấy lớn hơn anh 7 tuổi, cô ấy đợi anh nhiều năm như vậy, sức khỏe cô ấy lại không tốt, không còn cách nào đợi được nữa. Một người phụ nữ tốt như cô ấy, nên có một nơi nương tựa tốt, nên có một đứa con. Tiểu Ái, anh phải cưới cô ấy.....” Ngày hôm ấy, người quản lý của anh ấy cắt mạch máu tự tử không thành, anh mang một thân mệt mỏi đến gặp cô, ánh mắt anh ấy chứa đầy nỗi đau như vậy, cứ thế đâm vào cô khiến toàn thân cô bất giác run lên.

Sau đó, anh cưới cô ấy – người quản lý của anh. Anh yêu cô, anh không yêu cô ấy, nhưng người anh cưới là cô ấy.....

Anh đã phụ cô, phụ cả tình yêu của cả hai, nhưng anh không phải là người xấu, chỉ là không có cách nào khác..... đến cả người daddy luôn bao che khuyết điểm cho cô, còn có anh Nặc, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, ngay cả sức lực để trút giận cho cô cũng không có. Ở một mặt nào đó anh là người tốt, tốt đến mức không có người nào tốt bằng anh, chỉ đáng tiếc, anh không phải là của cô.....

Rất đau, thật sự rất đau, cô cố gắng mở mắt ra, mơ màng nhìn về bốn phía, một màn khói bụi ngăn trở tầm mắt, mùi xăng dầu làm cho cô không ngừng ho khan. Cô dùng hết sức đẩy cửa xe ra, từ chỗ thân xe đã bị đụng đến muốn sụp mà bò ra ngoài. Chiếc xe chở hàng phía trước bốc lên đám khói cuộn cuộn dày đặc, bên dưới là một chiếc xe nhỏ đã bị đè bẹp, máu tươi mơ hồ một mảng, cô cố nhịn cảm giác buồn nôn xuống, lùi về sau mấy bước. Đầu xe ở phía sau lưng cô đã bị đụng nát toàn bộ, xăng đang tí tách nhỏ xuống, cô lao đảo lùi về sau mấy bước, có một người phụ nữ đang bị kẹt ở chiếc xe phía sau, thân thể bổ nhào về phía trước, trên tay trên mặt cô nhuộm đầy máu. Mùi xăng ngày càng nặng, cô gấp gáp chạy đến trước lay cô ta, “Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!”Nhưng lay mãi vẫn không thấy phản ứng, tay cô run run đẩy đẩy cô ta, đưa tay lên phía mũi cô ta. Chết rồi.....người phụ nữ này chết rồi.....

Đúng vào lúc này, từ phía ghế sau của xe truyền đến tiếng khóc của trẻ con, như nghe được tiếng động, tiếng khóc ngày càng lớn, thanh âm nhỏ bé từng tiếng từng tiếng run run kêu: “Mama! Ma!....m.....Mama! Mama!” Kêu khan cả giọng, làm cho trái tim của cô co rút lại.

Cô thật sự không lo được cho người phụ nữ đã chết này, cô đẩy cô ta qua một bên, từ trong xe đẩy cửa xe ở phía sau ra, lập tức ôm lấy đứa bé, đứa bé ấy trông còn rất nhỏ, trên mặt còn dính một ít bột sữa, không nhận tâm để đứa bé nhìn thấy cảnh tượng này. Cô che đi mắt của nó, ôm chặt đứa bé vào lòng liền quay lưng chạy về phía sau. Trong vòng tay là một khối thịt nhỏ bé, có chút nặng, nhóc con quàng tay lên cổ cô, khóc tới nỗi toàn thân đều run rẩy, vài lần còn hít thở không thông.

Tiếp đó là “Bùng” một tiếng, mấy chiếc xe bùng cháy, một tiếng nổ cực lớn, chỉ trong chốc lát đã thành một biển lửa. Cô ngã ngồi trên mặt đất, nhìn ra xa, dưới đáy mắt là một mảng mờ mịt. Không khí xung quanh cực nóng, nóng đến nỗi như muốn đốt cháy người khác. Nhóc con như cũng bị làm cho kinh sợ, run

mạnh một cái, tay quàng ở cổ cô, khóc đến thê lương, khóc đến cả khuôn mặt đều đỏ cả lên, cô vỗ nhẹ vào lưng cậu, một lần lại một lần dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc, đừng khóc...” Nhưng lại bị cậu ảnh hưởng, nước mắt của cô cũng từ từ mà rơi xuống, bàn tay run run lấy ra điện thoại di động nghĩ cũng không nghĩ đã gọi vào số của Jay, : “Jay, Jay, ở đây xảy ra tai nạn giao thông rồi, tất cả xe đều đang bốc cháy.....đều chết cả rồi.....đều chết cả rồi.....em rất sợ.....thật đó, Tiểu Ái rất sợ.....Jay.....Tiểu Ái rất sợ.....” Đầu bên kia điện thoại có người bắt máy, nhưng lại không có âm thanh trả lời, lại là một tiếng nổ lớn, tay cô đang dần buông lỏng lại lập tức ôm chặt lấy đứa bé toàn thân không ngừng run lên.

Cô ngồi ở cục cảnh sát, trong lòng vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng , cô đã nhìn rõ được khuôn mặt trẻ con đang ngủ say trong lòng cô, Cố An. Đứa trẻ nhà kế bên khi cô còn ở Italia, mami của đứa bé là người mẹ đơn thân, cũng là người Trung Quốc. Cả hai sống nương tựa lẫn nhau, không có người thân nào khác. Cô và mẹ của đứa bé không thân cho lắm, nhưng nhóc con này lúc nào cũng nhìn cô chằm chằm bằng cặp mắt long lanh và gọi cô “ Chị ơi ”, có lúc cô cũng giúp cô ấy chăm sóc cậu bé, dẫn cậu bé đến nhà cô chơi. Chỉ là sau này cô gặp được ông đạo diễn râu ria, nhận được vai diễn đầu tiên trong cuộc đời. Không lâu sau đã bị đưa đến đoàn phim, rời khỏi nơi đó, từ đó không còn liên lạc nữa.

Chỉ là Cố An tại sao lại ở đây, lại còn là hình dáng lúc 2 tuổi? Cô tại sao lại ở Italia?

“Cố tiểu thư, là vì chiếc xe tải chở hàng phía trước đi ngược chiều nên mới xảy ra tai nạn giao thông, cô không có lỗi nên không cần phải gánh trách nhiệm, còn về việc bồi thường, công ty bảo hiểm đã đi đến hiện trường, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cô, bây giờ thì cô có thể đi được rồi.” Cô mơ màng gật đầu, cô bây giờ phải đang ở Hồng Kông mới đúng, tại sao lại ở Italia? Vừa đi được vài bước thì lại bị cảnh sát giữ lại.

“Cố tiểu thư, đứa bé này cô phải để lại đây.”

Cô nhìn đứa trẻ đang ở trong lòng, cậu ngủ rất không an ổn, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo của cô, hốc mắt cũng hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên. Cô yêu thương sờ nhẹ má cậu. Lại nhớ đến cuộc điện thoại của Jay, anh nói, anh có một đứa con gái.....Cô vuốt ve gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn, ôm nhóc con trong lòng chặt thêm một chút, lắc lắc đầu, ý niệm trong đầu càng rõ ràng. Quay đầu lại cô nói: “Cậu bé đã mất mẹ, cũng không có người thân nào khác. Nếu như có thể tôi muốn xin nhận nuôi cậu bé.”

“Cố tiểu thư, cô chưa kết hôn, cũng không có thu nhập ổn định, điều này là không được cho phép.” Người cảnh sát đưa tay ra ngăn cô lại, trong mắt có thêm mấy phần nghiêm nghị.

“Tiền tôi không thiếu, mười Cố Tiểu An tôi cũng nuôi nổi!” Trong đầu cô đang rối lên, cũng có mấy phần tức giận, trừng mắt với người cảnh sát và thét vào mặt anh ta. Nói xong mới cảm thấy có chút thất lễ, cô lớn đến như vậy cũng chưa từng dựa vào quyền uy mà ức hiếp qua người khác, sau khi Jay và người quản lý kết hôn, cô mới công khai thân phận thiên kim tiểu thư của mình. Lúc đó cô hy vọng có thể thấy được sự hối hận từ trong mắt Jay, lại sợ rằng sẽ thấy được ánh mắt hối hận đó. Nhưng anh không có, thái độ gì cũng không có, chỉ nhìn cô như trước kia, anh nói anh sẽ yêu cô cả đời, hy vọng cô được hạnh phúc. Anh nói biết được cô có được gia đình tốt như vậy cũng an tâm vài phần.

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa, sợ đánh thức đứa trẻ nên lùi về mấy bước, có chút đổi ngôi về vị trí lúc này. Bình tĩnh lại một chút rồi nói: “Cảnh sát tiên sinh, là như vậy. Mẹ của đứa trẻ là hàng xóm của tôi, tôi thường xuyên giúp cô ấy chăm sóc An An. Cậu bé nhận ra tôi, cũng thích ở gần tôi. Cậu bé còn nhỏ như vậy,cái gì cũng không hiểu, cũng sợ người lạ. Gặp phải chuyện như thế này, cậu bé cũng không còn người thân nào khác, trước tiên hãy để tôi chăm sóc cậu bé có được không? Nếu không đợi cậu bé tỉnh lại, mở mắt ra thấy ai cũng là người lạ sẽ cô đơn sợ hãi đến thế nào?”

Người cảnh sát lại hươ hươ tay, không chịu thỏa hiệp. Ngọn lửa không dễ dàng áp chế xuống nay lại muốn bốc lên, nhưng nghĩ lại người ta cũng theo quy định mà làm việc, trái lại là cô như đang cố tình gây sự. Nhưng cô biết không thể bỏ rơi An An, tuy rằng cô không biết là loại duyên phận gì lại để cô gặp được An An, gặp phải vụ tai nạn giao thông này. Nhưng, người chỉ có daddy như cô, tuy hưởng thụ đủ mọi sự sủng ái của trưởng bối mà vẫn cảm thấy cô đơn, vậy một đứa bé không nơi nương tựa như An An thì phải làm thế nào? Cô thật không dám nghĩ đến. Vào lúc này cô nghĩ ngay đến người daddy vạn năng của cô, tuy có chút không tốt lắm, nhưng cô chuẩn bị gọi cho ông.

(1) Bệnh si: chỉ những người si tình.

(2) Bích Hồ: một loại thần lẩn.

4. Chương 2: Chương 1:

Cô bắt máy, âm thanh của Jay ở đầu bên kia rất rõ ràng, anh gọi cô: “ Tiểu Ái”.

Cô mỉm cười nhẹ, nhưng răng đã cắn nát cánh môi, có chút đắng. Vẫn tiếp tục lái xe, chỉ là bàn chân phía dưới không biết từ lúc nào đã đè nặng vào chân ga, cô nghe anh nói: “Tiểu Ái, cô ấy đã sinh cho anh một bé gái rồi”. Nước mắt làm mờ đi tầm nhìn trước mặt, cô nói: “ Chúc mừng, anh lên chúc ba rồi, thật sự chúc mừng,.....”

Sau đó là “ONG” một tiếng cực vang, cô không còn nhìn rõ được gì nữa chỉ nghe thấy đầu bên kia điện thoại liên tục thét tên cô: “Tiểu Ái.....” Chỉ là cô dần dần không nghe rõ nữa, rất đau, đau như muốn chết đi vậy.....

Cô là bảo bối của Tiểu gia, daddy chỉ có một đứa con là cô, nhưng cô lại họ Cố, Cố Bảo Bối, cô theo họ mami. mami cô rất đẹp, nhưng sức khỏe không được tốt, sau khi sinh cô không bao lâu thì đã rời khỏi thế gian này. Từ nhỏ, cô đã có thể nhìn thấy ảnh mami ở khắp mọi góc ngách trong căn phòng, daddy sẽ nhìn vào mắt cô, sau đó đóng cửa phòng lại yên lặng mà rơi lệ, ông nói, ông không có một cọng tóc bạc nào, nhưng dưới đáy mắt lại chứa đầy vẻ tang thương đến mức dọa người, ông nói: “ Tâm Dao, anh lại nhớ em rồi.....” Tâm Dao – là tên của mami cô.....

Vào những lúc như vậy, cô sẽ rất đau lòng, nên không ít lần cô nghĩ ngợi lung tung, rốt cuộc cô nhịn không được nữa mà hỏi daddy: “Có phải là tại vì Bảo Bối, mami có phải là vì sinh Bảo Bối nên mới không còn nữa không?” Cô nhớ lúc ấy daddy nhẹ nhàng xoa đầu cô, cười và mắng cô ngốc nghếch, ông nói: “mami con đó là mắc bệnh si(1), căn bệnh ấy đã khắc sâu vào xương cốt nên mới tự giã vò mình thành người không ra người.” Nói xong ông nheo mắt lại giống như là nhớ lại chuyện lớn gì, ông nói: “Bảo Bối à, làm người đừng nên quá cớ chấp!” Từ đó về sau một đoạn thời gian rất dài, ông bắt đầu từ căn bệnh si mà giáo dục cô, ví như ông sẽ dẫn cô đi xem Bích Hồ(2) sau đó nói: “Đây là loài động vật thông minh nhất trên thế giới, con xem, nếu nó gặp phải kẻ địch, vì bảo vệ chính mình nó sẽ tự cắt đứt đuôi của mình.” Sau đó cô thấy được một cái đuôi của con Bích Hồ đang lắc lư ở phía góc tường, ghê tởm chết được. Nhưng daddy lại nói: “ Bảo Bối à, con phải giống nó.....” Cô lập tức dựng cả da gà, mấy ngày về sau cô luôn đem theo gương bên người, làm gì cũng không chịu buông ra, trong lòng lại cảm thấy thật may là không giống nó.....sao lại có thể giống nó....xấu chết đi được....

Cô giống mami, có một đôi mắt màu xanh thẳm, họ đều bảo nó rất đẹp.

Sau này, cô thật sự mắc phải bệnh si. Chú Phong ôm cô và nói: “Sao lại ngốc như mami con vậy..... đừng khóc, Bảo Bối đừng khóc.....”

Cô trở thành diễn viên, không ai biết cô là thiên kim hào môn. Cô đã yêu một người đàn ông có tên là Jay, anh ấy cũng yêu cô. Cô và anh ấy là cặp đôi được mọi người ngưỡng mộ nhất trên màn ảnh. Trong phim, cô và anh ấy diễn qua kẻ địch của nhau, diễn qua người yêu của nhau. Trong phim, cô si luyến anh ấy, đau khổ vì cầu mà không được, vì anh mà chết. Trong phim, cô từng vì anh ấy mà bỏ rơi cả giang sơn bá tánh. Trong phim cô cũng vì anh ấy mà sinh con, đỡ lấy cái bụng to lớn, anh dịu dàng ôm cô vào lòng mà hôn. Trong phim cô chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi lớn, sau đó lại lâu ngày mà nảy sinh tình cảm. Trong phim chúng cô yêu nhau, kết hôn, sinh rất nhiều rất nhiều đứa con. Chúng tôi một lần lại một lần hợp tác với nhau, diễn qua rất nhiều cuộc đời, cứ giống như là cuộc đời của chính mình vậy.....giống như yêu tới mức, chỉ muốn luôn ở bên nhau như thế.....

Nhưng mà sau này, chúng tôi không ở bên nhau.....thời tiết hôm ấy đẹp như vậy, anh nhìn cô, lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Anh nói: “Tiểu Ái.....”Anh ấy chưa bao giờ gọi cô Bảo Bối, anh ấy chỉ gọi ‘Tiểu Ái của anh’, cách xưng hô chỉ thuộc về mình anh.

Anh nói với cô, từ nhỏ anh ấy đã mơ thấy một cô gái, có một đôi mắt ôn nhu sâu lắng, sẽ nhìn anh, nghe anh gọi cô ‘Tiểu Ái’. Tiểu Ái – là cái tên tượng trưng cho tình yêu của anh. Anh nói, từ lần gặp đầu tiên thì đã phải lòng cô, không có bất kì lý do nào....

Lúc anh ấy gọi cô, âm thanh thật hay, giống như tất cả những gì đẹp nhất hạnh phúc nhất trên thế giới này đều được anh nâng niu trong lòng bàn tay mà dâng đến trước mặt cô. Niềm vui ấy khiến người ta sợ hãi, hạnh phúc đến nỗi khiến người ta rơi lệ.

Nhưng mà hôm ấy anh nói: “Tiểu Ái, anh phải kết hôn....Tiểu Ái, anh không thể phụ lòng cô ấy, từ khi debut đến giờ, cô ấy luôn ở bên anh, bảo vệ anh. Cô ấy đặt tất cả mọi thứ vào trên người anh, ân tình như vậy thật sự quá nặng....Tiểu Ái, cô ấy lớn hơn anh 7 tuổi, cô ấy đợi anh nhiều năm như vậy, sức khỏe cô ấy lại không tốt, không còn cách nào đợi được nữa. Một người phụ nữ tốt như cô ấy, nên có một nơi nương tựa tốt, nên có một đứa con. Tiểu Ái, anh phải cưới cô ấy.....” Ngày hôm ấy, người quản lý của anh ấy cắt mạch máu tự tử không thành, anh mang một thân mệt mỏi đến gặp cô, ánh mắt anh ấy chứa đầy nỗi đau như vậy, cứ thế đâm vào cô khiến toàn thân cô bất giác run lên.

Sau đó, anh cưới cô ấy – người quản lý của anh. Anh yêu cô, anh không yêu cô ấy, nhưng người anh cưới là cô ấy.....

Anh đã phụ cô, phụ cả tình yêu của cả hai, nhưng anh không phải là người xấu, chỉ là không có cách nào khác..... đến cả người daddy luôn bao che khuyết điểm cho cô, còn có anh Nặc, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, ngay cả sức lực để trút giận cho cô cũng không có. Ở một mặt nào đó anh là người tốt, tốt đến mức không có người nào tốt bằng anh, chỉ đáng tiếc, anh không phải là của cô.....

Rất đau, thật sự rất đau, cô cố gắng mở mắt ra, mơ màng nhìn về bốn phía, một màn khói bụi ngăn trở tầm mắt, mùi xăng dầu làm cho cô không ngừng ho khan. Cô dùng hết sức đẩy cửa xe ra, từ chỗ thân xe đã bị đụng đến muốn sụp mà bò ra ngoài. Chiếc xe chở hàng phía trước bốc lên đám khói cuộn cuộn dày đặc, bên dưới là một chiếc xe nhỏ đã bị đè bẹp, máu tươi mơ hồ một mảng, cô cố nhịn cảm giác buồn nôn xuống, lùi về sau mấy bước. Đầu xe ở phía sau lưng cô đã bị đụng nát toàn bộ, xăng đang tí tách nhỏ xuống, cô lao đảo lùi về sau mấy bước, có một người phụ nữ đang bị kẹt ở chiếc xe phía sau, thân thể bổ nhào về phía trước, trên tay trên mặt cô nhuộm đầy máu. Mùi xăng ngày càng nặng, cô gấp gáp chạy đến trước lay cô ta, “Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!” Nhưng lay mãi vẫn không thấy phản ứng, tay cô run run đẩy đẩy cô ta, đưa tay lên phía mũi cô ta. Chết rồi.....người phụ nữ này chết rồi.....

Đúng vào lúc này, từ phía ghế sau của xe truyền đến tiếng khóc của trẻ con, như nghe được tiếng động, tiếng khóc ngày càng lớn, thanh âm nhỏ bé từng tiếng từng tiếng run run kêu: “Mama! Ma!...ưm.....Mama! Mama!” Kêu khan cả giọng, làm cho trái tim của cô co rút lại.

Cô thật sự không lo được cho người phụ nữ đã chết này, cô đẩy cô ta qua một bên, từ trong xe đẩy cửa xe ở phía sau ra, lập tức ôm lấy đứa bé, đứa bé ấy trông còn rất nhỏ, trên mặt còn dính một ít bột sữa, không nhận tâm để đứa bé nhìn thấy cảnh tượng này. Cô che đi mắt của nó, ôm chặt đứa bé vào lòng liền quay lưng chạy về phía sau. Trong vòng tay là một khối thịt nhỏ bé, có chút nặng, nhóc con quàng tay lên cổ cô, khóc tới nỗi toàn thân đều run rẩy, vài lần còn hít thở không thông.

Tiếp đó là “Bùng” một tiếng, mấy chiếc xe bùng cháy, một tiếng nổ cực lớn, chỉ trong chốc lát đã thành một biển lửa. Cô ngã ngồi trên mặt đất, nhìn ra xa, dưới đáy mắt là một mảng mờ mịt. Không khí xung quanh cực nóng, nóng đến nỗi như muốn đốt cháy người khác. Nhóc con như cũng bị làm cho kinh sợ, run mạnh một cái, tay quàng ở cổ cô, khóc đến thê lương, khóc đến cả khuôn mặt đều đỏ cả lên, cô vỗ nhẹ vào lưng cậu, một lần lại một lần dỗ dành: “Ngoan, đừng khóc, đừng khóc....” Nhưng lại bị cậu ảnh hưởng, nước mắt của cô cũng từ từ mà rơi xuống, bàn tay run run lấy ra điện thoại di động nghĩ cũng không nghĩ đã gọi vào số của Jay, : “Jay, Jay, ở đây xảy ra tai nạn giao thông rồi, tất cả xe đều đang bốc cháy.....đều chết cả rồi.....đều chết cả rồi.....em rất sợ.....thật đó, Tiểu Ái rất sợ.....Jay.....Tiểu Ái rất sợ.....” Đầu bên kia điện thoại có người bắt máy, nhưng lại không có âm thanh trả lời, lại là một tiếng nổ lớn, tay cô đang dần buông lỏng lại lập tức ôm chặt lấy đứa bé toàn thân không ngừng run lên.

Cô ngồi ở cực cảnh sát, trong lòng vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng, cô đã nhìn rõ được khuôn mặt trẻ con đang ngủ say trong lòng cô, Cố An. Đứa trẻ nhà kẻ bên khi cô còn ở Italia, mami của đứa bé là người mẹ đơn

thân, cũng là người Trung Quốc. Cả hai sống nương tựa lẫn nhau, không có người thân nào khác. Cô và mẹ của đứa bé không thân cho lắm, nhưng nhóc con này lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm bằng cặp mắt long lanh và gọi cô “Chị ơi”, có lúc cô cũng giúp cô ấy chăm sóc cậu bé, dẫn cậu bé đến nhà cô chơi. Chỉ là sau này cô gặp được ông đạo diễn râu ria, nhận được vai diễn đầu tiên trong cuộc đời. Không lâu sau đã bị đưa đến đoàn phim, rời khỏi nơi đó, từ đó không còn liên lạc nữa.

Chỉ là Cố An tại sao lại ở đây, lại còn là hình dáng lúc 2 tuổi? Cô tại sao lại ở Italia?

“Cố tiểu thư, là vì chiếc xe tải chở hàng phía trước đi ngược chiều nên mới xảy ra tai nạn giao thông, cô không có lỗi nên không cần phải gánh trách nhiệm, còn về việc bồi thường, công ty bảo hiểm đã đi đến hiện trường, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cô, bây giờ thì cô có thể đi được rồi.” Cô mơ màng gật đầu, cô bây giờ phải đang ở Hồng Kông mới đúng, tại sao lại ở Italia? Vừa đi được vài bước thì lại bị cảnh sát giữ lại.

“Cố tiểu thư, đứa bé này cô phải để lại đây.”

Cô nhìn đứa trẻ đang ở trong lòng, cậu ngủ rất không an ổn, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo của cô, hốc mắt cũng hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên. Cô yêu thương sờ nhẹ má cậu. Lại nhớ đến cuộc điện thoại của Jay, anh nói, anh có một đứa con gái.....Cô vuốt ve gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn, ôm nhóc con trong lòng chặt thêm một chút, lắc lắc đầu, ý niệm trong đầu càng rõ ràng. Quay đầu lại cô nói: “Cậu bé đã mất mẹ, cũng không có người thân nào khác. Nếu như có thể tôi muốn xin nhận nuôi cậu bé.”

“Cố tiểu thư, cô chưa kết hôn, cũng không có thu nhập ổn định, điều này là không được cho phép.” Người cảnh sát đưa tay ra ngăn cô lại, trong mắt có thêm mấy phần nghiêm nghị.

“Tiền tôi không thiếu, mười Cố Tiểu An tôi cũng nuôi nổi!” Trong đầu cô đang rối lên, cũng có mấy phần tức giận, trừng mắt với người cảnh sát và thét vào mặt anh ta. Nói xong mới cảm thấy có chút thất lễ, cô lớn đến như vậy cũng chưa từng dựa vào quyền uy mà ức hiếp qua người khác, sau khi Jay và người quản lý kết hôn, cô mới công khai thân phận thiên kim cố tiểu thư của mình. Lúc đó cô hy vọng có thể thấy được sự hối hận từ trong mắt Jay, lại sợ rằng sẽ thấy được ánh mắt hối hận đó. Nhưng anh không có, thái độ gì cũng không có, chỉ nhìn cô như trước kia, anh nói anh sẽ yêu cô cả đời, hy vọng cô được hạnh phúc. Anh nói biết được cô có được gia đình tốt như vậy cũng an tâm vài phần.

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa, sợ đánh thức đứa trẻ nên lùi về mấy bước, có chút đổi ngôi về vị trí lúc này. Bình tĩnh lại một chút rồi nói: “Cảnh sát tiên sinh, là như vậy. Mẹ của đứa trẻ là hàng xóm của tôi, tôi thường xuyên giúp cô ấy chăm sóc An An. Cậu bé nhận ra tôi, cũng thích ở gần tôi. Cậu bé còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, cũng sợ người lạ. Gặp phải chuyện như thế này, cậu bé cũng không còn người thân nào khác, trước tiên hãy để tôi chăm sóc cậu bé có được không? Nếu không đợi cậu bé tỉnh lại, mở mắt ra thấy ai cũng là người lạ sẽ cô đơn sợ hãi đến thế nào?”

Người cảnh sát lại hươ hươ tay, không chịu thỏa hiệp. Ngọn lửa không dễ dàng áp chế xuống nay lại muốn bốc lên, nhưng nghĩ lại người ta cũng theo quy định mà làm việc, trái lại là cô như đang cố tình gây sự. Nhưng cô biết không thể bỏ rơi An An, tuy rằng cô không biết là loại duyên phận gì lại để cô gặp được An An, gặp phải vụ tai nạn giao thông này. Nhưng, người chỉ có daddy như cô, tuy hưởng thụ đủ mọi sự sung ái của trưởng bối mà vẫn cảm thấy cô đơn, vậy một đứa bé không nơi nương tựa như An An thì phải làm thế nào? Cô thật không dám nghĩ đến. Vào lúc này cô nghĩ ngay đến người daddy vạn năng của cô, tuy có chút không tốt lắm, nhưng cô chuẩn bị gọi cho ông.

(1) Bệnh si: chỉ những người si tình.

(2) Bích Hồ: một loại thần lẩn.

5. Chương 3: Chương 2

Đúng lúc ấy, ông đạo diễn hốt hải chạy vào đồn cảnh sát, trông thấy cô ông liền hét lớn: “Bảo Bối! Bảo Bối!” rồi nhìn cô từ đầu đến chân mấy lần, trong lòng cô thật muốn liếc ông một cái, cái tên này của cô, thật đúng là để cho mọi người chiếm hết tiện nghi mà, lại thấy ông ta như cố hết sức hét lớn: “Cháu không sao thì tốt! Không sao thì tốt! Tại sao lại gọi điện cho Jay mà lại không gọi cho ta! Nha đầu này thật là! Chẳng phải chỉ là về nhà lấy ít đồ thôi sao? Vậy mà cũng có thể gặp tai nạn! Ngày mai là bắt đầu quay Tiếc Tình rồi, cháu có ổn không?”

Ông đạo diễn già này là người đã dẫn dắt cô vào nghề, ông ấy bình thường người rất nhã nhặn dễ gần, là một ông lão được nhiều người yêu mến, mọi người thường gọi ông là John, cũng là một đạo diễn có tiếng trong giới, bình thường không câu nệ tiểu tiết, nhưng khi làm việc lúc nào cũng nghiêm túc.

Cô ngẩn ra hỏi: “Ngày mai quay cảnh đầu tiên?”. “Cháu bị dọa đến mất trí rồi sao? Nhiều năm sau cháu và Mạt Khiêm trùng phùng, chỉ cần một ánh mắt thì đã nhận ra đối phương. Rất đơn giản mà, Bảo Bối, cháu có thể làm được thôi!”

Lúc này cô mới có được chút manh mối, lấy điện thoại ra xem, ngày tháng trong điện thoại khiến cô lạnh cả sống lưng. Vậy là, vậy là cô đã trở về mười năm trước, vậy là cô đã trở về lúc đầu, khi cô và anh vừa quen biết nhau.....Lúc này, cô vừa quyết định trang phục để chụp poster, mới chỉ gặp qua Jay một lần. Lúc này, chưa ai biết cô là người thừa kế của Cố thị, đại tiểu thư của Tiểu gia. Lúc này, cô vẫn chưa thành danh. Lúc này, cô vẫn đang giận dỗi với daddy, mang theo cây violon lưu lạc ở Italia như một người điên. Lúc này, cô cũng không biết rằng thì ra câu chuyện Tiếc Tình này chính là câu chuyện về những người xung quanh cô, trong câu chuyện này, có mami cô, có cha ruột cô, còn có người daddy chưa từng nhận được tình yêu của mami cô.

Bộ Tiếc Tình này được quay trong âm thầm, tuy rằng đã được đầu tư rất nhiều tiền, lại là một tác phẩm lớn, nhưng những ngày đầu khi quay cũng không bị chú ý tới. Trừ Jay và một số diễn viên có kinh nghiệm lâu năm, còn lại đều là người mới. Khi ấy cũng không ai nghĩ rằng bộ phim này từ sau khi phát sóng liền nổi tiếng, độ nổi tiếng ngày càng tăng. Diễn viên trong phim từng người một cũng phát lên theo, có một khoảng thời gian trở nên vô cùng nổi tiếng. Sau đó, cô đóng thêm rất nhiều phim, kĩ thuật diễn xuất từng bước tăng lên, nhưng cô lúc nào cũng nghĩ rằng nếu như ngay từ đầu cô biết được đây là câu chuyện của mami cô, cô sẽ nỗ lực hơn để diễn, không chỉ vì cảm thấy hứng thú với câu chuyện này, mà còn bởi vì, cô có một phần trách nhiệm. Cũng giống như daddy mỗi lần trốn vào phòng, đối diện với bức hình của mami, gọi từng tiếng một: “Tâm Dao, anh lại nhớ em rồi.” Đó là trách nhiệm.....

Cuối cùng cô gọi cho daddy, nhờ ông nhận nuôi Cố An. Cách nói chuyện độc mồm của daddy vạn năm không đổi, trước tiên vẫn là giáo huấn cô một lúc, nhưng rốt cuộc cũng đã đồng ý. Cô không đổi tên cho đứa trẻ, có lẽ là do duyên phận trời sinh nên đứa trẻ cũng mang họ Cố. Cô được phép đưa Cố An về trước, còn những thủ tục sau đó sẽ có người đến làm.

Được ông John dắt lên xe bảo mẫu, cánh tay cô đã mỏi nhừ vì ẵm đứa bé suốt, cúi người bước vào xe rồi ngồi xuống, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một cái, cô cẩn thận nhìn vào đôi mắt vẫn còn đang ngủ say của Cố An, nhẹ nhàng buông lỏng tay phải. Nghĩ đến việc phải làm sao nói với cậu chuyện mami cậu đã không còn trên đời này nữa, trong lòng lại cảm thấy cay đắng.

Đúng lúc ấy bên cạnh truyền đến giọng nam rất êm tai: “Nặng lắm không, để tôi giúp em bế nó.” Ngón tay người ấy thon dài tiếp lấy Cố An trong tay cô, cô ngược mắt lên nhìn anh, ngạc nhiên gọi thành tiếng: “Phó Quân Nhan!”

Lúc ấy tuy cô đã là Nhất tỷ(1) trong làng giải trí, nhưng vẫn phải ngưỡng vọng(2) cái tên này. Có một nữ nghệ sĩ từng diễn cặp với anh đã nói, “Phó Quân Nhan ấy, nếu như anh ta nhìn cô một cái, chỉ duy nhất một cái ánh nhìn đó. nếu như cô đáp trả lại cái nhìn ấy, cả cuộc đời này của cô coi như xong.” Anh ta đích thực là kiểu đàn ông tinh tế khiến người khác say đắm, một năm sau khi anh ấy mới ra mắt chỉ là một vai phụ, trong bộ phim điện ảnh Âm ảnh anh trong vai một nội gián mang trong mình một mối thù sâu nặng, đến cuối cùng bị phát hiện rồi bị bắn chết, vì để hoàn thành nhiệm vụ, anh đã phải trở mặt nhìn người vợ chết ngay trước mắt mình, từ đầu đến cuối anh chỉ có một lời thoại duy nhất, từ đầu đến cuối rất ít khi nở một nụ cười, anh ta toàn thân đồ đen ẩn nấp trong bóng tối của nhà kho, nhìn đứa nhỏ vừa được anh

ta cứu sau đó gây mê rồi giấu nó trong thùng container, dưới khung cảnh âm u tĩnh mịch ấy, anh cuối cùng cũng nở một nụ cười, đáy mắt anh toát lên vẻ thê lương, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười chân thành tha thiết động lòng người. Nụ cười chỉ trong nháy mắt ấy lại như trăm hoa đua nở, ôn nhu làm chậm đi nhịp tim của từng người, sau đó, anh nói với đứa nhỏ vẫn còn đang hôn mê câu nói dịu dàng nhất thế gian, anh nói: “Nguyện em được thế gian này ôn nhu đối đãi.....”

Lúc xem bộ phim đó là trong một buổi trưa nhàn hạ, khi cô xem đến cảnh ấy, không biết tại sao hai mắt nhắm lại, cứ nhiên lại muốn đưa tay che mắt anh lại, chỉ nhẹ nhàng lặp lại một câu “Nguyện anh được thế gian này ôn nhu đối đãi.....” Từ sau đó trở đi, cô bắt đầu có tâm niệm được hợp tác với anh, chỉ đáng tiếc, anh đột nhiên rút lui khỏi giới giải trí.

Từ lúc bắt đầu ra mắt hầu hết các giải thưởng lớn đều thuộc về anh, có được lượng fan khổng lồ, chỉ là anh rất đơn điệu, thật sự rất đơn điệu, đơn điệu đến người khác nói không nên lời. Đến những fan lâu năm của anh, cũng chỉ hiểu biết lơ mơ về sự tình của anh. Khoảng thời gian đó mọi người như đều điên lên hết, fan của anh đi diễu hành, trên mạng cũng loạn thành một đồng. Không chỉ có chuyện nhảy lầu tự sát, có người đã từng nói, nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân(3). Nhưng anh vẫn cứ thế mà im hơi lặng tiếng, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Chỉ là.....tại sao anh lại có mặt ở đây? Rõ ràng trong Tiếc Tình đâu có vai diễn của anh.....

Đôi mắt tinh tế của anh khẽ nhếch lên, nhìn lướt qua ông đạo diễn râu ria đang lái xe, rồi lại quay đầu cười với cô, anh nói: “Xin chào, Tiểu Ái.” Cả người cô ngấy ra, vừa định lên tiếng lại nghe anh nói: “Điện thoại của Jay để quên trong phòng hóa trang, điện thoại là tôi bắt, may là em vẫn bình an, em vừa bị kính hải, vẫn nên ở trong xe nghỉ ngơi một chút đi.” Giọng nói của anh rất êm tai, dịu dàng ấm áp như ngọc thạch, từng chút rơi trên bậc thềm. Anh nói rồi đưa cô một tấm chăn mỏng. Cô lấy tấm chăn, lại nghe thấy anh hỏi: “Tiểu Ái, nó tên là gì?” Nói rồi anh vuốt nhẹ đầu đứa trẻ trong lòng.

“Cố An”

Anh gật đầu rồi nói: “Em nghỉ ngơi đi, tôi sẽ chăm sóc Tiểu An.”

Cô nhìn vẻ mặt điển trai của anh, không hiểu sao lại ngoan ngoãn hạ lưng ghé nằm xuống, cả người thiêm thiếp, những gì trải qua trong nháy mắt này thật khó có thể tưởng tượng nổi, cô suy nghĩ mất một lúc lâu, rồi cuộc mơ màng muốn phản bác, mới quay lại nói với Phó Quân Nhan ở bên cạnh: “Tôi không phải tên Tiểu Ái.”

“Tôi biết rồi, Tiểu Ái.”

“Tôi tên Cố Bảo Bối, đừng gọi Tiểu Ái.” Cô bỗng trở nên ngang bướng. Lúc này, cô vẫn chưa thật sự gặp được Jay, Jay cũng vẫn chưa kéo lấy tay cô gọi cô là Tiểu Ái. Cô muốn trốn tránh cái tên này, tránh khỏi những đau khổ ấy, tránh thật xa thật xa.....

Phó Quân Nhan bắt chợt im lặng nhìn cô, dùng đôi mắt bao dung nhìn cô, cô ngơ ngác nhìn anh, cứ như bị hút vào vậy. Anh liền thở dài, giúp cô kéo lại tấm chăn, rồi nói: “Ngủ đi, Tiểu Ái, em mệt rồi.” Khoảng khắc này cô đột nhiên có chút bất lực, khẩu khí ôn nhu này của anh khiến cô không còn sức phản bác, đành phải né đầu sang một bên, tức giận nhắm mắt lại. Cô nghĩ, người đàn ông này, khi anh ta nhìn về phía ai đó, họ thật sự phải tránh đi ánh nhìn của anh.

Cô tỉnh lại khi nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, cô giật cả mình, ngồi bật dậy, mới nhìn rõ được nơi cô đang ở, một căn phòng lớn theo phong cách Địa Trung Hải, bên trên cửa sổ còn treo những chậu hoa cúc, hương nền nhàn nhạt phảng phất trên bàn, thật ấm áp và thư thái. Nhìn ra ngoài cửa sổ, đây thật sự là một căn biệt thự đơn độc. Cô cảm thấy nghi hoặc, từ khi gia nhập đoàn phim thì cô vẫn luôn ở trong căn chung cư mà đoàn phim muốn cho diễn viên, đoàn phim chưa từng cho bọn họ điều kiện tốt như vậy. Thân phận thật sự của cô chưa từng bị bại lộ, ngoại trừ biên kịch của bộ phim này – chú Ân Hạo, cũng không có ai biết được, vì vậy cô chưa từng được đối xử đặc biệt, cho dù có cũng không thể nào lộ liễu đến vậy.....

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ thêm nữa, mang đôi dép lê vào rồi lần theo âm thanh của Cố Tiểu An. Vừa đi đến ngã rẽ thì nghe thấy tiếng chó sủa, vẫn còn chưa kịp phản ứng thì bị một cục bông trắng như tuyết bổ nhào qua đầu ngã ngay trên cầu thang, hoàn toàn không có cách phản kháng.....cô rất muốn khóc.....

“Tiểu Khải, đừng nháo.”

Chú chó trắng “gâu” một tiếng, nghe lời lúi về phía sau, lúc đi vẫn không quên thúc nhẹ vào tay cô. Cô vừa bị sợ hãi nên vẫn không muốn động đây, có ai đến nói cho cô biết đây là chó nhà ai nuôi không? Cô ngã xuống đất, viền mắt cảm không được ửng đỏ, từ khi còn nhỏ sau khi daddy dùng động vật để giáo dục cô thì động vật trở thành thứ cô sợ nhất.....

Nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm đi tới, Phó Quân Nhan một tay bế Cố Tiểu An đi tới, Khuôn mặt hồng hào của Cố Tiểu An nhìn cô, đôi mắt tròn xoe tràn đầy hơi nước, tròng mắt đảo qua đảo lại, cuối cùng miệng bung ra bong bóng nhìn cô, chìa tay ra gọi: “Chị! Bé!” Cô bỗng nhiên có chút bất lực, chìa tay ra muốn bế em, mới nhớ bản thân vừa bị đẩy ngã xuống đất, ngượng ngùng muốn thu tay về thì bị Phó Quân Nhan giữ lấy, tay anh thon dài như chẳng cần mất chút sức lực nào kéo cô đứng dậy. Chú chó trắng lại “gâu” một tiếng, anh cúi xuống liếc nó một cái, nó lập tức ngoan ngoãn ngồi xổm xuống một bên, không còn kêu nữa. Lại quay người nói với cô: “Tiểu Ái, đừng sợ, tính khí Tiểu Khải rất tốt, là nó thích em đấy.” Cô lén lút liếc con ‘đại bạch cầu’, nó thế mà lại giống như đồng tình “gâu” thêm một tiếng, cô bất động không nói nên lời.

Phó Quân Nhan kéo tay cô, lòng bàn tay anh thật ấm áp, cô bị anh nắm lấy tay, nghiêng đầu nhìn sườn mặt anh, cảm thấy thật tinh xảo đẹp mắt, lại nhìn Cố Tiểu An trong lòng anh, đôi mắt to tinh quái của nhóc con ấy đang nhìn cô, đôi mắt đặc biệt nhìn chòng chọc vào cô, khiến cô không nhịn được muốn cười. Người đàn ông như vậy, lại bế một đứa trẻ, lại vẫn gọn gàng không mất đi phong độ. Cô cũng không biết đang thất thần cái gì, cứ thế mặc anh, một tay bế Cố Tiểu An, một tay kéo lấy tay cô đi xuống cầu thang đưa đến bên bàn ăn toàn những món Tây.

Sau đó anh buông tay cô, cô cứ thế ngơ ngác, cảm thấy lòng bàn tay mất đi sự ấm áp. Lại thấy anh giúp cô kéo ghế, cô ngồi xuống, anh mới cẩn thận ôm Cố Tiểu An bỏ vào lòng cô. Cố An được cô tiếp lấy, liền vui vẻ đóng đưa đôi chân nhỏ, đưa qua đưa lại từng vòng. Rồi lại dính lấy cô nũng nịu nói: “Chị, ăn trắng trắng.....”

‘Trắng trắng’ là món gì chứ.....Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn Phó Quân Nhan cầu cứu, anh gật đầu nhẹ, cho tôi một ánh nhìn đừng lo, cô lập tức liền cảm thấy an tâm hẳn. “Chờ một chút nhé, anh Quân Nhan sẽ làm cho em.” Nhóc con liền gật đầu, từ trong túi lấy ra hai thanh chocolate, ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt to chớp liên tục. Tôi lập tức hiểu ý, liền bóc một thanh cho cậu ăn. Cậu ăn xong vui vẻ híp mắt lại, lại lúc lắc cái đầu nhỏ. Tôi lại bóc thêm một thanh cho cậu, cậu liền lắc đầu, vẻ mặt đơn thuần đáng yêu nhìn tôi, ngón tay nhỏ chỉ chỉ tôi: “Chị, ăn.” Trong lòng cô thấy ấm áp, xoa xoa đầu cô.

Phó Quân Nhan đã quay người đi đến phía sau dàn bếp, nhìn qua bên này, đáy mắt mang theo ý cười, vừa nướng sandwich vừa nói “Em dậy thật sớm, bây giờ mới 7 giờ, cảnh của em hôm nay không nhiều, 9 giờ đi hóa trang là được rồi.”

“An An cũng đi!”

“Được.” Cô vuốt vuốt tóc đứa bé, nhin không được hôn lên trán của nó. Đứa bé này cả người toàn mùi sữa, mùi hương thật dễ chịu.

“Tôi cũng đến phim trường, lúc em quay phim tôi sẽ trong chùng nó.” Phó Quân Nhan đi tới, trong tay bưng sữa đến, một phần được đựng trong bình, một phần được đựng trong ly thủy tinh màu trắng. Anh đặt ly thủy tinh xuống trước mặt cô, nói một câu: “Em uống đi.” Cầm bình sữa trong tay thử độ ấm rồi đưa đến trước mặt Tiểu An lắc lắc, đưa tay ra bế nó. Cố Tiểu An co người cự tuyệt, vòng tay qua người cô, mặt hướng về phía cổ cô mà chà chà làm nũng, “Không muốn, chị út!”

Tôi hướng về Phó Quân Nhan cười cười, đưa tay nhận lấy bình sữa, lắc đầu nói: “Để tôi.” Lại nghĩ Phó Quân Nhan này thật sự rất thích trẻ con, cũng là thật tâm đối tốt với Cố Tiểu An, bình sữa này vừa nhìn đã biết là mới mua, còn tỉ mỉ ngâm qua nước nóng để khử trùng. Lại nghĩ đến sau này chẳng trách anh được nhiều người yêu mến đến vậy, có lẽ do anh là người dịu dàng dễ gần. Nghĩ một lúc cô mới nói: “Khi tôi vừa đến Italia, đã thuê nhà ở cạnh nhà họ, mẹ của An An có lúc bận, tôi lại ở nhà, nên thỉnh thoảng trông chừng nó, sau này, nó chính là em tôi.” Cố Tiểu An vẫn đang uống sữa ừng ực mà lại gật đầu, cứ như hiểu được kêu: “Chị.” Cô cười vui vẻ, kiềm không được nói: “Đáng tiếc chị không đủ lớn, không thể nhận cậu làm con trai.” Nó né đầu qua, ừng ực hít lấy núm vú cao su không để ý tới nữa.

Cố Tiểu An uống xong liền bỏ nhào về phía chú chó trắng, chú chó cũng nhường nó, không hề để tâm việc

bị đũa trẻ vừa chập chững biết đi đẩy ngã. Trong phút chốc tôi cảm thấy nở mày nở mặt, có chút sảng khoái như được báo thù.

“Tiểu Khải thích An An.” Phó Quân Nhan bỏ sandwich gọn gàng vào đĩa rồi đưa cho cô, sau đó cũng kéo ghế ngồi xuống.

Tôi gật gật đầu, nhìn xung quanh, biết thực này được trang hoàng thật là nhã nhặn ấm áp, nhìn kĩ thì quả là tốn không ít tiền. Đoàn phim làm gì mà cho phòng ở tốt như vậy, với lại cô còn là người mới. Nghĩ nghĩ, thì vẫn là nên hỏi Cố Quân Nhan: “Đây là đâu, cách đoàn phim xa không?”

Anh giống như biết tôi sẽ hỏi như vậy, lắc đầu nói: “Không xa.” Lại gấp salad vào bát cô. “Căn hộ mà đoàn phim đang mượn không tiện khi dắt theo trẻ em, John nghĩ nên cho em dọn qua ở chung với tôi, nếu em đồng ý, em và An An ở lầu trên, có chuyện gì thì tôi ở lầu dưới, em nói xem như thế có được không?”

Ngữ khí của anh ôn hòa dễ gần, tôi không tự giác đã muốn nói ‘được’, nhưng lại cảm thấy có chỗ không đúng. Tôi chưa nghĩ ra chỗ nào không đúng thì Phó Quân Nhan đã mở lời nói: “Tiểu Ái, người diễn vai Tiểu Mạt Tiểu trong đoàn phim của em ngã bị thương ở xương chân, đã phải từ bỏ vai diễn rồi, tôi đã nhận diễn vai của anh ta.”

“A!” Tôi sững sốt, cái nĩa rút xuống cái bát phát ra một tiếng vang.

Cố Tiểu An bịch bịch bịch chạy qua đây, ôm lấy chân cô, ngược mặt lên gọi: “Chị!”

Con ‘đại bạch cầu’ cũng xuyt một cái mà chạy qua đây, ngồi xổm bên chân cô “gâu!” một tiếng.

Phó Quân Nhan giống như nhìn thấy sự thất thần của cô, đưa tay ra sờ sờ đầu Cố Tiểu An, rồi lại sờ sờ đầu con đại bạch cầu, nói một câu “không sao.” Một người một chó lại vênh mông lên tung tăng tung tăng chạy đi.

Cô đột nhiên cảm thấy rất xúc động, nghiêng đầu qua tinh tế mà đánh giá Phó Quân Nhan, anh cũng nghiêng đầu qua mà nhìn cô, lỗ tai của cô ‘soạt’ một cái đỏ lên, nghĩ đến câu ‘nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân’, tất thì thu lại tầm mắt, đành phải nhìn chằm chằm xuống ngón chân mình, mới nói: “Anh không giống.”

“Tiểu Ái, em nói gì?”

“Anh rất điển trai không sai, nhưng Tiểu Mạt Tiểu nổi tiếng là độc mồm, lúc ấy ở giới giải trí không ai dám chọc vào con ‘ong’ lớn này.” Cô nghĩ lại hình tượng năm ấy khi daddy còn đang là nghệ sĩ, cùng với sự kiêu ngạo trước giờ của ông, đem so sánh với người đàn ông ôn nhu như ngọc này, trong lòng đánh một dấu ‘X’ lớn.

“Tiểu Ái, anh là diễn viên.”

“Tôi đương nhiên biết, Phó Quân Nhan đương nhiên là diễn gì thì giống đó.”

“Cảm ơn.” Anh cười rất ôn hòa, cư nhiên lại đưa tay ra xoa xoa tóc của cô, nói: “Em cũng sẽ làm rất tốt.”

Cô dùng lực gật đầu một cái, cô nhất định sẽ diễn tốt vai của mami, đây là chuyện duy nhất mà cô có thể làm cho bà.....

Lại nghe anh nói: “Em xem, Tiểu Khải rất thích An An, cảm ơn em đã ở lại nơi này.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của anh, ánh mắt anh rất sâu, dường như có gì đó không đúng thì đã bị anh kéo lấy tay, chỉ nghe anh nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ái, ngày đầu tiên quay phim, cố lên.”

(1) Nhất tỷ: là những diễn viên có đủ yếu tố nhan sắc và tài năng, và luôn dành được những giải thưởng quan trọng hàng năm của nhà đài.

(2) Ngưỡng vọng: ngưỡng mộ, hy vọng, kính trọng.

(3) Nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân: một khi đã gặp qua Quân Nhan sẽ bỏ lỡ chung thân đại sự của mình. (ý đây là vì anh Quân Nhan quá có sức hấp dẫn làm mê hoặc các chị hết rồi không ai muốn kết hôn nữa =)))

6. Chương 3: Chương 2

Đúng lúc ấy, ông đạo diễn hốt hải chạy vào đồn cảnh sát, trông thấy cô ông liền hét lớn: “Bảo Bối! Bảo Bối!” rồi nhìn cô từ đầu đến chân mấy lần, trong lòng cô thật muốn liếc ông một cái, cái tên này của cô, thật đúng là để cho mọi người chiếm hết tiện nghi mà, lại thấy ông ta như cố hết sức hét lớn: “Cháu không sao thì tốt! Không sao thì tốt! Tại sao lại gọi điện cho Jay mà lại không gọi cho ta! Nha đầu này thật là! Chẳng phải chỉ là về nhà lấy ít đồ thôi sao? Vậy mà cũng có thể gặp tai nạn! Ngày mai là bắt đầu quay Tiếc Tình rồi, cháu có ổn không?”

Ông đạo diễn già này là người đã dẫn dắt cô vào nghề, ông ấy bình thường người rất nhã nhặn dễ gần, là một ông lão được nhiều người yêu mến, mọi người thường gọi ông là John, cũng là một đạo diễn có tiếng trong giới, bình thường không câu nệ tiểu tiết, nhưng khi làm việc lúc nào cũng nghiêm túc.

Cô ngẩn ra hỏi: “Ngày mai quay cảnh đầu tiên?”. “Cháu bị dọa đến mất trí rồi sao? Nhiều năm sau cháu và Mạt Khiêm trùng phùng, chỉ cần một ánh mắt thì đã nhận ra đối phương. Rất đơn giản mà, Bảo Bối, cháu có thể làm được thôi!”

Lúc này cô mới có được chút manh mối, lấy điện thoại ra xem, ngày tháng trong điện thoại khiến cô lạnh cả sống lưng. Vậy là, vậy là cô đã trở về mười năm trước, vậy là cô đã trở về lúc đầu, khi cô và anh vừa quen biết nhau.....Lúc này, cô vừa quyết định trang phục để chụp poster, mới chỉ gặp qua Jay một lần. Lúc này, chưa ai biết cô là người thừa kế của Cố thị, đại tiểu thư của Tiểu gia. Lúc này, cô vẫn chưa thành danh. Lúc này, cô vẫn đang giận dỗi với daddy, mang theo cây violon lưu lạc ở Italia như một người điên. Lúc này, cô cũng không biết rằng thì ra câu chuyện Tiếc Tình này chính là câu chuyện về những người xung quanh cô, trong câu chuyện này, có mami cô, có cha ruột cô, còn có người daddy chưa từng nhận được tình yêu của mami cô.

Bộ Tiếc Tình này được quay trong âm thầm, tuy rằng đã được đầu tư rất nhiều tiền, lại là một tác phẩm lớn, nhưng những ngày đầu khi quay cũng không bị chú ý tới. Trừ Jay và một số diễn viên có kinh nghiệm lâu năm, còn lại đều là người mới. Khi ấy cũng không ai nghĩ rằng bộ phim này từ sau khi phát sóng liền nổi tiếng, độ nổi tiếng ngày càng tăng. Diễn viên trong phim từng người một cũng phát lên theo, có một khoảng thời gian trở nên vô cùng nổi tiếng. Sau đó, cô đóng thêm rất nhiều phim, kĩ thuật diễn xuất từng bước tăng lên, nhưng cô lúc nào cũng nghĩ rằng nếu như ngay từ đầu cô biết được đây là câu chuyện của mami cô, cô sẽ nỗ lực hơn để diễn, không chỉ vì cảm thấy hứng thú với câu chuyện này, mà còn bởi vì, cô có một phần trách nhiệm. Cũng giống như daddy mỗi lần trốn vào phòng, đối diện với bức hình của mami, gọi từng tiếng một: “Tâm Dao, anh lại nhớ em rồi.” Đó là trách nhiệm.....

Cuối cùng cô gọi cho daddy, nhờ ông nhận nuôi Cố An. Cách nói chuyện độc mồm của daddy vạn năm không đổi, trước tiên vẫn là giáo huấn cô một lúc, nhưng rốt cuộc cũng đã đồng ý. Cô không đổi tên cho đứa trẻ, có lẽ là do duyên phận trời sinh nên đứa trẻ cũng mang họ Cố. Cô được phép đưa Cố An về trước, còn những thủ tục sau đó sẽ có người đến làm.

Được ông John dắt lên xe bảo mẫu, cánh tay cô đã mỏi nhừ vì ẵm đứa bé suốt, cúi người bước vào xe rồi ngồi xuống, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một cái, cô cẩn thận nhìn vào đôi mắt vẫn còn đang ngủ say của Cố An, nhẹ nhàng buông lỏng tay phải. Nghĩ đến việc phải làm sao nói với cậu chuyện mami cậu đã không còn trên đời này nữa, trong lòng lại cảm thấy cay đắng.

Đúng lúc ấy bên cạnh truyền đến giọng nam rất êm tai: “Nặng lắm không, để tôi giúp em bế nó.” Ngón tay người ấy thon dài tiếp lấy Cố An trong tay cô, cô ngược mắt lên nhìn anh, ngạc nhiên gọi thành tiếng: “Phó Quân Nhan!”

Lúc ấy tuy cô đã là Nhất tỷ(1) trong làng giải trí, nhưng vẫn phải ngưỡng vọng(2) cái tên này. Có một nữ nghệ sĩ từng diễn cặp với anh đã nói, “Phó Quân Nhan ấy, nếu như anh ta nhìn cô một cái, chỉ duy nhất một cái ánh nhìn đó. nếu như cô đáp trả lại cái nhìn ấy, cả cuộc đời này của cô coi như xong.” Anh ta đích thực là kiểu đàn ông tinh tế khiến người khác say đắm, một năm sau khi anh ấy mới ra mắt chỉ là một vai phụ, trong bộ phim điện ảnh Âm ảnh anh trong vai một nội gián mang trong mình một mối thù sâu nặng, đến cuối cùng bị phát hiện rồi bị bắn chết, vì để hoàn thành nhiệm vụ, anh đã phải trở mặt nhìn người vợ chết ngay trước mắt mình, từ đầu đến cuối anh chỉ có một lời thoại duy nhất, từ đầu đến cuối rất ít khi nở một nụ cười, anh ta toàn thân đồ đen ẩn nấp trong bóng tối của nhà kho, nhìn đứa nhỏ vừa được anh

ta cứu sau đó gây mê rồi giấu nó trong thùng container, dưới khung cảnh âm u tĩnh mịch ấy, anh cuối cùng cũng nở một nụ cười, đáy mắt anh toát lên vẻ thê lương, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười chân thành tha thiết động lòng người. Nụ cười chỉ trong nháy mắt ấy lại như trăm hoa đua nở, ôn nhu làm chậm đi nhịp tim của từng người, sau đó, anh nói với đứa nhỏ vẫn còn đang hôn mê câu nói dịu dàng nhất thế gian, anh nói: “Nguyện em được thế gian này ôn nhu đối đãi.....”

Lúc xem bộ phim đó là trong một buổi trưa nhàn hạ, khi cô xem đến cảnh ấy, không biết tại sao hai mắt nhắm lại, cứ nhiên lại muốn đưa tay che mắt anh lại, chỉ nhẹ nhàng lặp lại một câu “Nguyện anh được thế gian này ôn nhu đối đãi.....” Từ sau đó trở đi, cô bắt đầu có tâm niệm được hợp tác với anh, chỉ đáng tiếc, anh đột nhiên rút lui khỏi giới giải trí.

Từ lúc bắt đầu ra mắt hầu hết các giải thưởng lớn đều thuộc về anh, có được lượng fan khổng lồ, chỉ là anh rất đơn điệu, thật sự rất đơn điệu, đơn điệu đến người khác nói không nên lời. Đến những fan lâu năm của anh, cũng chỉ hiểu biết lơ mơ về sự tình của anh. Khoảng thời gian đó mọi người như đều điên lên hết, fan của anh đi diễu hành, trên mạng cũng loạn thành một đồng. Không chỉ có chuyện nhảy lầu tự sát, có người đã từng nói, nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân(3). Nhưng anh vẫn cứ thế mà im hơi lặng tiếng, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Chỉ là.....tại sao anh lại có mặt ở đây? Rõ ràng trong Tiệc Tình đâu có vai diễn của anh.....

Đôi mày tinh tế của anh khẽ nhíu lên, nhìn lướt qua ông đạo diễn râu ria đang lái xe, rồi lại quay đầu cười với cô, anh nói: “Xin chào, Tiểu Ái.” Cả người cô ngấy ra, vừa định lên tiếng lại nghe anh nói: “Điện thoại của Jay để quên trong phòng hóa trang, điện thoại là tôi bắt, may là em vẫn bình an, em vừa bị kính hải, vẫn nên ở trong xe nghỉ ngơi một chút đi.” Giọng nói của anh rất êm tai, dịu dàng ấm áp như ngọc thạch, từng chút rơi trên bậc thềm. Anh nói rồi đưa cô một tấm chăn mỏng. Cô lấy tấm chăn, lại nghe thấy anh hỏi: “Tiểu Ái, nó tên là gì?” Nói rồi anh vuốt nhẹ đầu đứa trẻ trong lòng.

“Cố An”

Anh gật đầu rồi nói: “Em nghỉ ngơi đi, tôi sẽ chăm sóc Tiểu An.”

Cô nhìn vẻ mặt điển trai của anh, không hiểu sao lại ngoan ngoãn hạ lưng ghé nằm xuống, cả người thiêm thiếp, những gì trải qua trong nháy mắt này thật khó có thể tưởng tượng nổi, cô suy nghĩ mất một lúc lâu, rốt cuộc mơ mơ màng màng muốn phản bác, mới quay lại nói với Phó Quân Nhan ở bên cạnh: “Tôi không phải tên Tiểu Ái.”

“Tôi biết rồi, Tiểu Ái.”

“Tôi tên Cố Bảo Bối, đừng gọi Tiểu Ái.” Cô bỗng trở nên ngang bướng. Lúc này, cô vẫn chưa thật sự gặp được Jay, Jay cũng vẫn chưa kéo lấy tay cô gọi cô là Tiểu Ái. Cô muốn trốn tránh cái tên này, tránh khỏi những đau khổ ấy, tránh thật xa thật xa.....

Phó Quân Nhan bắt chợt im lặng nhìn cô, dùng đôi mắt bao dung nhìn cô, cô ngơ ngác nhìn anh, cứ như bị hút vào vậy. Anh liền thở dài, giúp cô kéo lại tấm chăn, rồi nói: “Ngủ đi, Tiểu Ái, em mệt rồi.” Khoảng khắc này cô đột nhiên có chút bất lực, khẩu khí ôn nhu này của anh khiến cô không còn sức phản bác, đành phải né đầu sang một bên, tức giận nhắm mắt lại. Cô nghĩ, người đàn ông này, khi anh ta nhìn về phía ai đó, họ thật sự phải tránh đi ánh nhìn của anh.

Cô tỉnh lại khi nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, cô giật cả mình, ngồi bật dậy, mới nhìn rõ được nơi cô đang ở, một căn phòng lớn theo phong cách Địa Trung Hải, bên trên cửa sổ còn treo những chậu hoa cúc, hương nền nhàn nhạt phảng phất trên bàn, thật ấm áp và thư thái. Nhìn ra ngoài cửa sổ, đây thật sự là một căn biệt thự đơn độc. Cô cảm thấy nghi hoặc, từ khi gia nhập đoàn phim thì cô vẫn luôn ở trong căn chung cư mà đoàn phim muốn cho diễn viên, đoàn phim chưa từng cho bọn họ điều kiện tốt như vậy. Thân phận thật sự của cô chưa từng bị bại lộ, ngoại trừ biên kịch của bộ phim này – chú Ân Hạo, cũng không có ai biết được, vì vậy cô chưa từng được đối xử đặc biệt, cho dù có cũng không thể nào lộ liễu đến vậy.....

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ thêm nữa, mang đôi dép lê vào rồi lần theo âm thanh của Cố Tiểu An. Vừa đi đến ngã rẽ thì nghe thấy tiếng chó sủa, vẫn còn chưa kịp phản ứng thì bị một cục bông trắng như tuyết bổ nhào qua đầu ngã ngay trên cầu thang, hoàn toàn không có cách phản kháng.....cô rất muốn khóc.....

“Tiểu Khải, đừng nháo.”

Chú chó trắng “gâu” một tiếng, nghe lời lúi về phía sau, lúc đi vẫn không quên thúc nhẹ vào tay cô. Cô vừa bị sợ hãi nên vẫn không muốn động đây, có ai đến nói cho cô biết đây là chó nhà ai nuôi không? Cô ngã xuống đất, viền mắt cảm không được ửng đỏ, từ khi còn nhỏ sau khi daddy dùng động vật để giáo dục cô thì động vật trở thành thứ cô sợ nhất.....

Nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm đi tới, Phó Quân Nhan một tay bế Cố Tiểu An đi tới, Khuôn mặt hồng hào của Cố Tiểu An nhìn cô, đôi mắt tròn xoe tràn đầy hơi nước, tròng mắt đảo qua đảo lại, cuối cùng miệng bung ra bong bóng nhìn cô, chìa tay ra gọi: “Chị! Bé!” Cô bỗng nhiên có chút bất lực, chìa tay ra muốn bế em, mới nhớ bản thân vừa bị đẩy ngã xuống đất, ngượng ngùng muốn thu tay về thì bị Phó Quân Nhan giữ lấy, tay anh thon dài như chẳng cần mất chút sức lực nào kéo cô đứng dậy. Chú chó trắng lại “gâu” một tiếng, anh cúi xuống liếc nó một cái, nó lập tức ngoan ngoãn ngồi xổm xuống một bên, không còn kêu nữa. Lại quay người nói với cô: “Tiểu Ái, đừng sợ, tính khí Tiểu Khải rất tốt, là nó thích em đấy.” Cô lén lút liếc con ‘đại bạch cầu’, nó thế mà lại giống như đồng tình “gâu” thêm một tiếng, cô bất động không nói nên lời.

Phó Quân Nhan kéo tay cô, lòng bàn tay anh thật ấm áp, cô bị anh nắm lấy tay, nghiêng đầu nhìn sườn mặt anh, cảm thấy thật tinh xảo đẹp mắt, lại nhìn Cố Tiểu An trong lòng anh, đôi mắt to tinh quái của nhóc con ấy đang nhìn cô, đôi mắt đặc biệt nhìn chòng chọc vào cô, khiến cô không nhịn được muốn cười. Người đàn ông như vậy, lại bế một đứa trẻ, lại vẫn gọn gàng không mất đi phong độ. Cô cũng không biết đang thất thần cái gì, cứ thế mặc anh, một tay bế Cố Tiểu An, một tay kéo lấy tay cô đi xuống cầu thang đưa đến bên bàn ăn toàn những món Tây.

Sau đó anh buông tay cô, cô cứ thế ngơ ngác, cảm thấy lòng bàn tay mất đi sự ấm áp. Lại thấy anh giúp cô kéo ghế, cô ngồi xuống, anh mới cẩn thận ôm Cố Tiểu An bỏ vào lòng cô. Cố An được cô tiếp lấy, liền vui vẻ đóng đưa đôi chân nhỏ, đưa qua đưa lại từng vòng. Rồi lại dính lấy cô nũng nịu nói: “Chị, ăn trắng trắng.....”

‘Trắng trắng’ là món gì chứ.....Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn Phó Quân Nhan cầu cứu, anh gật đầu nhẹ, cho tôi một ánh nhìn đừng lo, cô lập tức liền cảm thấy an tâm hẳn. “Chờ một chút nhé, anh Quân Nhan sẽ làm cho em.” Nhóc con liền gật đầu, từ trong túi lấy ra hai thanh chocolate, ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt to chớp liên tục. Tôi lập tức hiểu ý, liền bóc một thanh cho cậu ăn. Cậu ăn xong vui vẻ híp mắt lại, lại lúc lắc cái đầu nhỏ. Tôi lại bóc thêm một thanh cho cậu, cậu liền lắc đầu, vẻ mặt đơn thuần đáng yêu nhìn tôi, ngón tay nhỏ chỉ chỉ tôi: “Chị, ăn.” Trong lòng cô thấy ấm áp, xoa xoa đầu cô.

Phó Quân Nhan đã quay người đi đến phía sau dàn bếp, nhìn qua bên này, đáy mắt mang theo ý cười, vừa nướng sandwich vừa nói “Em dậy thật sớm, bây giờ mới 7 giờ, cảnh của em hôm nay không nhiều, 9 giờ đi hóa trang là được rồi.”

“An An cũng đi!”

“Được.” Cô vuốt vuốt tóc đứa bé, nhìn không được hôn lên trán của nó. Đứa bé này cả người toàn mùi sữa, mùi hương thật dễ chịu.

“Tôi cũng đến phim trường, lúc em quay phim tôi sẽ trong chùng nó.” Phó Quân Nhan đi tới, trong tay bưng sữa đến, một phần được đựng trong bình, một phần được đựng trong ly thủy tinh màu trắng. Anh đặt ly thủy tinh xuống trước mặt cô, nói một câu: “Em uống đi.” Cầm bình sữa trong tay thử độ ấm rồi đưa đến trước mặt Tiểu An lắc lắc, đưa tay ra bế nó. Cố Tiểu An co người cự tuyệt, vòng tay qua người cô, mặt hướng về phía cổ cô mà chà chà làm nũng, “Không muốn, chị út!”

Tôi hướng về Phó Quân Nhan cười cười, đưa tay nhận lấy bình sữa, lắc đầu nói: “Để tôi.” Lại nghĩ Phó Quân Nhan này thật sự rất thích trẻ con, cũng là thật tâm đối tốt với Cố Tiểu An, bình sữa này vừa nhìn đã biết là mới mua, còn tỉ mỉ ngâm qua nước nóng để khử trùng. Lại nghĩ đến sau này chẳng trách anh được nhiều người yêu mến đến vậy, có lẽ do anh là người dịu dàng dễ gần. Nghĩ một lúc cô mới nói: “Khi tôi vừa đến Italia, đã thuê nhà ở cạnh nhà họ, mẹ của An An có lúc bận, tôi lại ở nhà, nên thỉnh thoảng trông chừng nó, sau này, nó chính là em tôi.” Cố Tiểu An vẫn đang uống sữa ừng ực mà lại gật đầu, cứ như hiểu được kêu: “Chị.” Cô cười vui vẻ, kiềm không được nói: “Đáng tiếc chị không đủ lớn, không thể nhận cậu làm con trai.” Nó né đầu qua, ừng ực hít lấy núm vú cao su không để ý tới nữa.

Cố Tiểu An uống xong liền bỏ nhào về phía chú chó trắng, chú chó cũng nhường nó, không hề để tâm việc

bị đũa trẻ vừa chập chững biết đi đẩy ngã. Trong phút chốc tôi cảm thấy nở mày nở mặt, có chút sảng khoái như được báo thù.

“Tiểu Khải thích An An.” Phó Quân Nhan bỏ sandwich gọn gàng vào đĩa rồi đưa cho cô, sau đó cũng kéo ghế ngồi xuống.

Tôi gật gật đầu, nhìn xung quanh, biết thực này được trang hoàng thật là nhã nhặn ấm áp, nhìn kĩ thì quả là tốn không ít tiền. Đoàn phim làm gì mà cho phòng ở tốt như vậy, với lại cô còn là người mới. Nghĩ nghĩ, thì vẫn là nên hỏi Cố Quân Nhan: “Đây là đâu, cách đoàn phim xa không?”

Anh giống như biết tôi sẽ hỏi như vậy, lắc đầu nói: “Không xa.” Lại gấp salad vào bát cô. “Căn hộ mà đoàn phim đang mượn không tiện khi dắt theo trẻ em, John nghĩ nên cho em dọn qua ở chung với tôi, nếu em đồng ý, em và An An ở lầu trên, có chuyện gì thì tôi ở lầu dưới, em nói xem như thế có được không?”

Ngữ khí của anh ôn hòa dễ gần, tôi không tự giác đã muốn nói ‘được’, nhưng lại cảm thấy có chỗ không đúng. Tôi chưa nghĩ ra chỗ nào không đúng thì Phó Quân Nhan đã mở lời nói: “Tiểu Ái, người diễn vai Tiểu Mạt Tiểu trong đoàn phim của em ngã bị thương ở xương chân, đã phải từ bỏ vai diễn rồi, tôi đã nhận diễn vai của anh ta.”

“A!” Tôi sững sờ, cái nĩa rút xuống cái bát phát ra một tiếng vang.

Cố Tiểu An bịch bịch bịch chạy qua đây, ôm lấy chân cô, ngược mặt lên gọi: “Chị!”

Con ‘đại bạch cầu’ cũng xuyt một cái mà chạy qua đây, ngồi xổm bên chân cô “gâu!” một tiếng.

Phó Quân Nhan giống như nhìn thấy sự thất thần của cô, đưa tay ra sờ sờ đầu Cố Tiểu An, rồi lại sờ sờ đầu con đại bạch cầu, nói một câu “không sao.” Một người một chó lại vênh mông lên tung tăng tung tăng chạy đi.

Cô đột nhiên cảm thấy rất xúc động, nghiêng đầu qua tình tế mà đánh giá Phó Quân Nhan, anh cũng nghiêng đầu qua mà nhìn cô, lỗ tai của cô ‘soạt’ một cái đỏ lên, nghĩ đến câu ‘nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân’, tất thì thu lại tầm mắt, đành phải nhìn chằm chằm xuống ngón chân mình, mới nói: “Anh không giống.”

“Tiểu Ái, em nói gì?”

“Anh rất điển trai không sai, nhưng Tiểu Mạt Tiểu nổi tiếng là độc mồm, lúc ấy ở giới giải trí không ai dám chọc vào con ‘ong’ lớn này.” Cô nghĩ lại hình tượng năm ấy khi daddy còn đang là nghệ sĩ, cùng với sự kiêu ngạo trước giờ của ông, đem so sánh với người đàn ông ôn nhu như ngọc này, trong lòng đánh một dấu ‘X’ lớn.

“Tiểu Ái, anh là diễn viên.”

“Tôi đương nhiên biết, Phó Quân Nhan đương nhiên là diễn gì thì giống đó.”

“Cảm ơn.” Anh cười rất ôn hòa, cư nhiên lại đưa tay ra xoa xoa tóc của cô, nói: “Em cũng sẽ làm rất tốt.”

Cô dùng lực gật đầu một cái, cô nhất định sẽ diễn tốt vai của mami, đây là chuyện duy nhất mà cô có thể làm cho bà.....

Lại nghe anh nói: “Em xem, Tiểu Khải rất thích An An, cảm ơn em đã ở lại nơi này.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của anh, ánh mắt anh rất sâu, dường như có gì đó không đúng thì đã bị anh kéo lấy tay, chỉ nghe anh nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ái, ngày đầu tiên quay phim, cố lên.”

(1) Nhất tỷ: là những diễn viên có đủ yếu tố nhan sắc và tài năng, và luôn dành được những giải thưởng quan trọng hàng năm của nhà đài.

(2) Ngưỡng vọng: ngưỡng mộ, hy vọng, kính trọng.

(3) Nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân: một khi đã gặp qua Quân Nhan sẽ bỏ lỡ chung thân đại sự của mình. (ý đây là vì anh Quân Nhan quá có sức hấp dẫn làm mê hoặc các chị hết rồi không ai muốn kết hôn nữa =)))

7. Chương 4: Chương 3

Khi cô gặp lại Jay lần nữa, anh đang cùng người quản lí của anh ở một bên xem kịch bản, cô hướng về phía anh nhẹ gật đầu xem như chào hỏi nhưng không đi về phía đó.

Cố Tiểu An không muốn được bế nữa, vùng vẫy muốn từ trên người Phó Quân Nhan xuống.

Miệng còn hô: “Khải Khải, chơi!”

Tiểu Khải ở phía sau không ngờ lại có thể nghe hiểu được, ‘gâu’ một tiếng ve vẩy cái đuôi chạy đến bên cạnh chỗ Cố Tiểu An được thả xuống.

Cô thật sự kinh ngạc mà nhìn về phía Phó Quân Nhan, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, anh cong cong khóe môi nói với cô: “Chúng nó đã trở thành bạn tốt rồi.”

Sau đó cô thấy Cố Tiểu An cứ nhiên lại nằm dài trên lưng Tiểu Khải, cười chó mà cứ như cười ngựa vậy.....thể nhưng Tiểu Khải lại rất ôn thuận, ngoan ngoãn mà mặc cho cậu nhóc dày vò, bước chân cũng dần chậm lại. Rốt cuộc, cô lần đầu tiên nhìn thẳng vào con ‘đại bạch cầu’ sau khi đứng lên so với chiều cao của cô không thua kém là bao nhiêu này, chỉ thấy một đôi mắt to đen lóng lánh, trong mắt sáng ngời có thần, nhất thời cũng cảm thấy nó thân thiết đáng yêu ra hẳn.

“ Phó Quân Nhan, nó là loài chó gì?”

“Chó núi Pyrénées.”

“Vậy tại sao lại gọi nó là Tiểu Khải?”

Anh nhìn nhìn cô, nhẹ nhàng nói “Hôm qua lúc em ngủ say, An An thức dậy, nhìn vào chú chó mà kêu Khải Khải chơi.”

Cô nhìn Cố Tiểu An đang cười trên lưng Tiểu Khải, suy nghĩ trong lòng không ngừng thay đổi. Lại nhìn về Phó Quân Nhan, do dự mở miệng nói: “Nó là muốn nói.....cười cười(1)thì phải.....”

(1) (cười cười) với (khải khải) = “qì qì” là đồng âm

Anh thế mà lại nghiêm túc xoay đầu, đánh giá một người một chó, rồi nghiêm túc trả lời: “Hình như đúng là như vậy.....”

Cô có cảm giác bất lực, nghiêng đầu đánh giá vị ‘siêu sao’ tương lai này.....chỉ biết yên lặng không biết nói gì hơn.....

Một đường đi về, Cố Tiểu An vẫn cười trên lưng Tiểu Khải. Cô sợ nhóc con sẽ rơi từ trên lưng Tiểu Khải xuống nên trong lòng đặc biệt khẩn trương.

Phó Quân Nhan thì giống như một chút cũng không lo lắng, khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên, thả chậm bước chân đi theo đằng sau hai tiểu gia hỏa đó, gật nhẹ đầu với cô ý bảo cô đừng quá lo.

Bộ phim Tiếc Tình này, kỳ thật là có độ khó của nó, nguyên nhân là vì bộ phim này hoàn toàn sử dụng tên thật, cả truyền thông và các trang mạng đều bảo rằng vì muốn bộ phim được chú ý mà lấy lòng mọi người, chỉ vì muốn hấp dẫn thêm nhiều khán giả. Khi daddy và bốn người khác thành lập ra ban nhạc ‘Rainbow’ –‘Cầu Vồng’. Khi đó bọn họ như mặt trời ban trưa của giới siêu sao. Vì thế, muốn kể lại câu chuyện của họ, khó khăn nhất chính là việc tuyển chọn diễn viên. Tuy rằng họ đã rời khỏi giới giải trí, nhưng lượng fan hâm mộ kinh khủng của họ vẫn còn, nếu diễn viên tuyển chọn không tốt nhất định sẽ hứng chịu một tràng tiếng mắng chửi khủng khiếp từ người hâm mộ.

Sau này khi phim được công chiếu người bị mắng thảm nhất chính là vai diễn Tiểu Mạt Tiểu.....Người diễn viên đó chính là bị mắng đến nổi tiếng.....tuy rằng anh ta hiểu được về cuồng vọng của nhân vật này nhưng lại quên mất đằng sau về cuồng vọng, dưới đáy lòng là tràn đầy đau khổ cùng sự tỉnh tể. Daddy cô tức đến nổi mỗi lần nhìn thấy anh ta trên màn hình liền tua qua nhanh, còn độc mồm mà hỏi cô: “Bảo Bối à! Diễn ra cái dạng này con cũng không biết phải ngừng diễn à? NG biết không! Diễn daddy thành cái dạng này.....violon này là ai kéo, tặng hẳn hai xe bông đi, Ân Hạo quả nhiên là bác sĩ, đối với nhạc lý chẳng có

chút am hiểu gì.....đã qua bao nhiêu năm như vậy hẳn cứ nhiên hủy hoại ta như thế! Nha đầu này, con đúng là chỉ biết giúp người ngoài.”

Cô xoay người lại nhìn Phó Quân Nhan đang đứng dưới ánh mặt trời, đằng sau là một bãi cỏ rộng lớn, anh bước từng bước nhàn nhã theo sau con đại bạch cầu, thỉnh thoảng lại nhìn cậu bé đang nằm bò trên lưng con chó, lông mi anh dài, cánh mũi cao ngất, chân mày tinh tế như ngọc, trên tay đang cầm cái cặp nhỏ, toàn là những đồ dùng dùng để chăm sóc An An. Đàn ông lúc chăm sóc trẻ con đúng là lúc có sức hút nhất, đáng tin cậy nhất, cô đột nhiên nhớ đến câu ‘Mạch Thượng Nhân Như Ngọc, Công Tử Thế Vô Song’. Chẳng trách được fan của anh lại gọi anh là ‘Công Tử’. Đàn ông như vậy, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy lòng đầy ấm áp.

Khi Jay buông kịch bản xuống hướng về phía cô chào hỏi, cô nhìn thấy đi theo sát phía sau là người quản lý của anh. Cô ta tên là Từ Mân, mọi người đều gọi cô ta là ‘Mân tỷ’, cô ta lớn hơn anh bảy tuổi. Vì thế, cô chưa từng nghĩ đến, tình yêu của cô sẽ bị cô ta cướp mất. Hoặc có lẽ là ở trong mắt cô ta, cô mới là người xem cướp đi người đàn ông mà cô ta dốc công bồi dưỡng. Jay không buông được cô ta, người mà cho dù có nước chảy đá mòn cũng luôn ở bên cạnh anh, cho dù chỉ là vì báo ân.

Anh Nặc nói, người đàn ông này không xấu, thậm chí còn có thể xem là rất tốt. Nhưng bởi vì quá tốt, quá thiện lương nên mới bị người khác hết lần này đến lần khác dễ dàng phá vỡ giới hạn của bản thân. Người đàn ông mà không có giới hạn là người nhu nhược, anh ấy cũng rất đáng thương.

Cô nhìn anh, nhìn vào đôi mắt quen thuộc ấy, trái tim nhẹ thất lại. Anh nói, người phụ nữ này đã sinh cho anh một đứa con gái.

Jay còn chưa kịp mở miệng, Phó Quân Nhan đã đi về phía này, anh gật đầu xem như là chào hỏi với họ rồi nói với cô: “Tiểu Ái, tới lượt em trang điểm rồi.”

Cô gật đầu, quay đầu lại nhìn thấy Jay khi nghe được tiếng ‘Tiểu Ái’ trong mắt dấy lên một ngọn lửa, cô biết đó đại biểu cho điều gì, chỉ là cô quay đầu đi, hướng về phía Phó Quân Nhan cười nhẹ, anh cũng hướng về phía cô mà cười rồi mở miệng nói: “Yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt An An.”

Giữa dòng người tấp nập Cổ Tâm Dao chỉ nhìn thấy Mạt Khiêm, từ nhỏ cô đã phải lòng Mạt Khiêm, chỉ với một ánh mắt, trong hàng ngàn hàng vạn người, họ chỉ nhìn thấy được đối phương. Chỉ như thế không hề động đậy, Cổ Tâm Dao hai mắt đắm lệ mông lung nhìn anh, khóe miệng lại giương lên một nụ cười nhàn nhạt.....

Mạt Khiêm đối với Cổ Tâm Dao không lạnh không nhạt, cô cứ thế mặt dày ồn ào mà bám theo anh, cho đến khi cô thương tích đầy mình, sự rung động dưới đáy mắt của anh, anh đau lòng mà ôm cô vào lòng, giây phút đó cô hạnh phúc như có được cả thế giới.

Đêm mưa ấy, Mạt Khiêm hướng Cổ Tâm Dao cầu hôn, bọn họ đứng dưới mái hiên, cô nhận lấy chiếc nhẫn từ anh, hạnh phúc đến không kiềm được nước mắt, cô nói: “Mạt Khiêm, anh không biết, em thật sự rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi em cảm thấy sợ hãi, cứ như là quá hạnh phúc đến cả ông trời cũng muốn đồ kị rồi.”

Kiếp trước, lúc cô diễn cảnh này không hiểu được những cảm giác ấy, không hiểu được cảm giác lo được lo mất ấy. Nhưng mà lần này cô đã hiểu. Đó là trực giác của phụ nữ, là sự đối đãi thiện lương của ông trời, sâu trong tiềm thức ta sẽ cảm nhận được, vào lúc đó mami nhất định là cảm thấy quá hạnh phúc, nên sợ sẽ bị đồ kị. Vì thế trong hạnh phúc của mami có quá nhiều sự sợ hãi và ưu thương.

Cô mặc cho nước mắt tràn qua vành mắt, nhớ đến Jay nói, ‘anh phải cưới cô ấy’. Ánh mắt chứa đầy sự yêu thương đối với cô nhưng lại nói ra những lời đó. Bi thương-hạnh phúc giống như là bóng đèn lưu ly bị đánh vỡ trong chớp nhoáng, sáng đến làm người ta chói mắt.

“Ok! Xong việc!” John hô lớn một tiếng. Máy phun mưa lập tức được tắt. Cô gật gù đầu với bạn diễn chung Phòng Đình Việt, diễn viên diễn vai Mạt Khiêm có tên là Phòng Đình Việt. Anh ta cũng là người mới, gia thế cực tốt, nghe đồn là con cán bộ cao cấp, chẳng qua điều này vài năm nữa mới được tiết lộ, tính cách anh ta có phần hơi lạnh nhạt, thế nhưng con người rất tốt, nhập vai cũng cực nhanh, ngày sau bộ phim này sẽ rất nổi tiếng. Cô nhớ sau này có một lần trong lễ trao giải, anh đã từng giúp cô giải vây, anh ta là một người tốt.

Phó Quân Nhan đã bế Cố Tiểu An đi qua bên này, trong tay Tiểu An đang ôm緊緊 chần, lúc đi qua đây cậu cầm緊緊 chần đắp lên người cô còn không quên vươn đôi tay nhỏ bé ra chà xát chà xát vào tay cô: “Chị a, không lạnh, An An xoa xoa.”

“An An thật ngoan.” Cô kéo緊緊 chần xuống, đắp lại lên người, xoa xoa chóp mũi, gấp gấp chui vào xe bảo mẫu để thay trang phục.

Mở cửa xe, thấy Phó Quân Nhan đang cầm một cái bình đứng trước cửa xe, thấy cô xong rồi, anh kéo cô khom người xuống vòng lại vào trong xe, anh chậm rãi mở nắp bình ra đưa cho cô nói: “Uống một chút đi, đây là canh gừng.”

Cô cầm ở trên tay, thật ấm, há miệng liền uống một hớp lớn, thoải mái thở dài, mới hỏi: “An An đâu?”

“Bị John bế đi rồi, hôm nay ông ấy còn nói nếu không phải An An còn quá nhỏ thì diễn ‘tiểu Mạt Khiêm’ cũng không là vấn đề.”

Diễn daddy ruột của cô? Cô nhăn nhăn chóp mũi, nhìn vào anh nghiêm túc mà lắc đầu: “không thể được, trẻ con phải đơn điệu một chút.” nghĩ lại thì cô đúng là đã tìm được một lý do khá hay.

Phó Quân Nhan không nói gì chỉ gật gật đầu lại nói: “Tiểu Ái, John hôm nay hỏi, em không có công ty quản lý thì cũng phải nên có người quản lý. Cứ một mình đi đóng phim như thế này cũng không tốt lắm.”

“Anh không phải cũng không có người quản lý đấy thôi?” Cô nhìn vào anh ấy và nói “Chẳng phải chúng ta cũng rất tốt sao?”

“Ừm, rất tốt.” Anh gật gật đầu, khoe môi anh cong nhẹ cười với cô.

“Đúng vậy, chúng ta giúp đỡ cho nhau thì tốt biết mấy.” Cô gật đầu, có chút nhụt khí, đối với nụ cười của anh ngày càng không có sức miễn dịch.

Lúc về phòng hóa trang không ngờ Jay lại đứng trước cửa, cô nhìn vào bình giữ nhiệt trên tay của anh, nghi hoặc mà nhìn về hướng anh.

“Tiểu Ái, hôm nay em quay cảnh dưới mưa, Mân tỷ vừa vặn cũng nấu trà gừng, em uống một chút đi.”

Cô rất không muốn đụng vào những thứ cô ấy đã đụng qua, cô lắc đầu, trong lòng đã xem những thứ đó như thuốc độc: “Lúc này ở trên xe bảo mẫu tôi đã uống qua rồi, cảm ơn anh.”

Động tác của anh khựng lại, tay cứng ngắc ở đó. Rốt cuộc cũng là không nỡ, anh cũng không làm những việc không tốt đối với cô: “Nếu không, cứ để đó lát tôi sẽ uống.”

Anh gật đầu, cười ngây ngô.

Cô tin, anh quả thật đã thích cô từ lúc ban đầu.....cô thật sự tin. Cô nhận cái bình, lại nhìn sang phòng hóa trang kế bên, nghĩ một hồi, nói: “Jay, tôi đi chia một ít cho anh Đình Việt, nam trợ lý của anh ta thường không lưu tâm những việc nhỏ này, đoán chừng cũng không chăm sóc tốt cho anh ta.”

Đáy mắt anh vừa phát sáng nay đã tối đi vài phần, sau đó điều chỉnh lại thần sắc nói với cô: “Tiểu Ái, ngày mai là lần đầu tiên chúng ta hợp tác, cố lên.”

“Ừm.” Cô gật đầu, bất giác thốt lên câu “Chúng ta sẽ hợp tác rất tốt.....”

Anh ấy lại cười tươi trở lại, hướng về phía cô gật gật đầu.

Cô và anh quả thật hợp tác rất tốt.....lại thêm sau này hợp tác với nhau mấy bộ phim nữa, cũng xem như là đem cái danh ‘cặp đôi màn ảnh’ này nắm vững. Nói đến cuối cùng thì cô đối với Jay là lâu ngày nảy sinh tình cảm, động tình trước là anh, thể nhưng bị tổn thương lại là cả hai.....

Nhân vật Mộc Thôn Cẩm này rất đặc thù, một đại thiếu gia ngạo mạn quật cường, nhưng lại chịu thua đối với Cố Tâm Dao, vì cô ấy mà sáng tác nhạc, luôn bảo vệ cô ấy, chờ đợi cô ấy, cuối cùng còn vì Cố Tâm Dao đang thần trí không minh mẫn mà đỡ chiếc xe đang lao tới phía cô ấy, vì cô ấy mà chết.

Cho nên sau này lúc bộ phim được công chiếu, chia ra rất nhiều phái, có phái thì ủng hộ Tâm Dao - Mạt Khiêm, có phái thì ủng hộ Tâm Dao – Mộc Thôn Cẩm, còn có cả phái ủng hộ Tâm Dao và Tiểu Mạt Tiểu.

Có một lần cô nổi giận, viết trên weibo, không thì để một nữ N nam đi, không ngờ người hưởng ứng lại không ngắt, lúc đó cô bị chú Phong và daddy mắng đến thúi đầu.

Nghĩ nghĩ, ngày mai cũng là ngày cô và Phó Quân Nhan diễn tay đôi. Trông thâm tâm có một chút chờ mong, trước khi trọng sinh cũng có ý nghĩ muốn thử diễn tay đôi với anh để so chiêu, nhưng không ngờ sau khi trọng sinh liền gặp được anh ngay như vậy. Không biết anh sẽ diễn như thế nào. Người đàn ông ôn nhuận như vậy, diễn vai vừa cương quyết vừa bất tuân như daddy cô sẽ như thế nào.

Cô gõ gõ cửa của phòng hóa trang, phòng hóa trang này là phòng chuyên dùng cho nam diễn viên, rất lâu cũng không thấy động tĩnh gì, cô chỉ có thể gõ lại xem sao: “Anh Đinh Việt? Anh Đinh Việt? Em là Tiểu Ái.”

Rốt cuộc, trong phòng cũng có động tĩnh, Phòng Đinh Việt kéo cửa ra, khí chất của anh ta thiên về lạnh, chính là lúc diễn chung với anh, anh một phen kéo cô vào lòng, khiến cô liền cảm thấy toàn thân rùng mình. Cho nên những người gặp qua anh cũng bị khí chất xa cách của anh áp đảo, quên đi tướng mạo điển trai của anh.

“Sao vậy, Tiểu Ái?” Từ lần đầu vào đoàn phim, Phó Quân Nhan đã gọi cô như vậy, sau này mọi người dần dần đều quen cũng không còn ai gọi cô ‘Bảo Bối’ nữa. Cách gọi ‘Tiểu Ái’ này, giống như mọc cánh vậy dần dần ai cũng biết, không biết ai đã nói rằng cái tên này là nhũ danh của cô. Trước đây chỉ có một người gọi cô như vậy, nhưng từ đây về sau sẽ không còn như vậy nữa.

Cô đang cầm trên tay bình giữ ấm, miễn cưỡng nở nụ cười: “ Anh Đinh Việt, mời anh uống canh gừng.”

Anh nhẹ daddyu mày lại, mở hé nửa cánh cửa, cong mi nhìn về hướng cô: “ Quân Nhan đã đưa qua tôi rồi, vẫn còn sao?”

“A!” Cô rút tay lại: “Đây là người quản lý của Jay nấu cho chúng ta.”

“Ồ.” Anh ấy nhìn cô một cái, đưa tay ra nhận lấy, mở nắp bình không lạnh không nhạt mà nhìn thoáng qua.

“Anh Đinh Việt, anh uống xong rồi thì để ở phòng hóa trang của em là được rồi, ngày mai em đi trả lại cho Mân tỹ.”

“Không cần, tôi tự đi.” Anh khoát khoát tay, cũng không biết là tự nói mình nghe hay là cố ý nói cô nghe: “Cô Từ Mân này quả là lão giang hồ, toàn tâm toàn ý mà nâng đỡ Jay, ở giữa chuyện này không biết đã nhờ vả bao nhiêu mối quan hệ, xã giao với biết bao nhiêu người.” Nói xong ý vị sâu xa mà nhìn cô một cái, vỗ vỗ vai cô: “Cô gái tốt, người hữu tình chúng ta phải lâu lắm mới gặp lại rồi.”

Cô ‘phụt’ một tiếng bật cười, đoạn này Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm đúng là hết cảnh diễn rồi. Đột nhiên lại rất đau lòng cho mami, chờ đợi cả đời, lại đổi chẳng được bao nhiêu thời gian ở cùng nhau.

8. Chương 4: Chương 3

Khi cô gặp lại Jay lần nữa, anh đang cùng người quản lý của anh ở một bên xem kịch bản, cô hướng về phía anh nhẹ gật đầu xem như chào hỏi nhưng không đi về phía đó.

Cố Tiểu An không muốn được bé nữa, vùng vẫy muốn từ trên người Phó Quân Nhan xuống.

Miệng còn hô: “Khải Khải, chơi!”

Tiểu Khải ở phía sau không ngờ lại có thể nghe hiểu được, ‘gâu’ một tiếng ve vẩy cái đuôi chạy đến bên cạnh chỗ Cố Tiểu An được thả xuống.

Cô thật sự kinh ngạc mà nhìn về phía Phó Quân Nhan, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, anh cong cong khóe môi nói với cô: “Chúng nó đã trở thành bạn tốt rồi.”

Sau đó cô thấy Cổ Tiểu An cứ nhiên lại nằm dài trên lưng Tiểu Khải, cười chớ mà cứ như cười ngựa vậy.....thế nhưng Tiểu Khải lại rất ôn thuận, ngoan ngoãn mà mặc cho cậu nhóc dày vò, bước chân cũng dần chậm lại. Rốt cuộc, cô lần đầu tiên nhìn thẳng vào con ‘đại bạch cầu’ sau khi đứng lên so với chiều cao của cô không thua kém là bao nhiêu này, chỉ thấy một đôi mắt to đen lóng lánh, trong mắt sáng ngời có thần, nhất thời cũng cảm thấy nó thân thiết đáng yêu ra hẳn.

“ Phó Quân Nhan, nó là loài chó gì?”

“Chó núi Pyrénées.”

“Vậy tại sao lại gọi nó là Tiểu Khải?”

Anh nhìn nhìn cô, nhẹ nhàng nói “Hôm qua lúc em ngủ say, An An thức dậy, nhìn vào chú chó mà kêu Khải Khải chơi.”

Cô nhìn Cổ Tiểu An đang cười trên lưng Tiểu Khải, suy nghĩ trong lòng không ngừng thay đổi. Lại nhìn về Phó Quân Nhan, do dự mở miệng nói: “Nó là muốn nói.....cười cười(1)thì phải.....”

(1) (cười cười) với (khải khải) = “qì qì” là đồng âm

Anh thế mà lại nghiêm túc xoay đầu, đánh giá một người một chó, rồi nghiêm túc trả lời: “Hình như đúng là như vậy.....”

Cô có cảm giác bất lực, nghiêng đầu đánh giá vị ‘siêu sao’ tương lai này.....chỉ biết yên lặng không biết nói gì hơn.....

Một đường đi về, Cổ Tiểu An vẫn cười trên lưng Tiểu Khải. Cô sợ nhóc con sẽ rơi từ trên lưng Tiểu Khải xuống nên trong lòng đặc biệt khẩn trương.

Phó Quân Nhan thì giống như một chút cũng không lo lắng, khoe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên, thả chậm bước chân đi theo đằng sau hai tiểu gia hỏa đó, gật nhẹ đầu với cô ý bảo cô đừng quá lo.

Bộ phim ‘Tiết Tình’ này, kỳ thật là có độ khó của nó, nguyên nhân là vì bộ phim này hoàn toàn sử dụng tên thật, cả truyền thông và các trang mạng đều bảo rằng vì muốn bộ phim được chú ý mà lấy lòng mọi người, chỉ vì muốn hấp dẫn thêm nhiều khán giả. Khi daddy và bốn người khác thành lập ra ban nhạc ‘Rainbow’ – ‘Cầu Vồng’. Khi đó bọn họ như mặt trời ban trưa của giới siêu sao. Vì thế, muốn kể lại câu chuyện của họ, khó khăn nhất chính là việc tuyển chọn diễn viên. Tuy rằng họ đã rời khỏi giới giải trí, nhưng lượng fan hâm mộ kinh khủng của họ vẫn còn, nếu diễn viên tuyển chọn không tốt nhất định sẽ hứng chịu một tràng tiếng mắng chửi khủng khiếp từ người hâm mộ.

Sau này khi phim được công chiếu người bị mắng thảm nhất chính là vai diễn Tiểu Mạt Tiểu.....Người diễn viên đó chính là bị mắng đến nổi tiếng.....tuy rằng anh ta hiểu được về cuồng vọng của nhân vật này nhưng lại quên mất đằng sau về cuồng vọng, dưới đáy lòng là tràn đầy đau khổ cùng sự tinh tế. Daddy cô tức đến nổi mỗi lần nhìn thấy anh ta trên màn hình liền tua qua nhanh, còn độc mồm mà hỏi cô: “Bảo Bối à! Diễn ra cái dạng này con cũng không biết phải ngừng diễn à? NG biết không! Diễn daddy thành cái dạng này.....violon này là ai kéo, tặng hẳn hai xe bông đi, Ân Hạo quả nhiên là bác sĩ, đối với nhạc lý chẳng có chút am hiểu gì.....đã qua bao nhiêu năm như vậy hẳn cứ nhiên hủy hoại ta như thế! Nha đầu này, con đúng là chỉ biết giúp người ngoài.”

Cô xoay người lại nhìn Phó Quân Nhan đang đứng dưới ánh mặt trời, đằng sau là một bãi cỏ rộng lớn, anh bước từng bước nhàn nhả theo sau con đại bạch cầu, thỉnh thoảng lại nhìn cậu bé đang nằm bò trên lưng con chó, lông mi anh dài, cánh mũi cao ngất, chân mày tinh tế như ngọc, trên tay đang cầm cái cặp nhỏ, toàn là những đồ dùng dùng để chăm sóc An An. Đàn ông lúc chăm sóc trẻ con đúng là lúc có sức hút nhất, đáng tin cậy nhất, cô đột nhiên nhớ đến câu ‘Mạch Thượng Nhân Như Ngọc, Công Tử Thế Vô Song’. Chẳng trách được fan của anh lại gọi anh là ‘Công Tử’. Đàn ông như vậy, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy lòng đầy ấm áp.

Khi Jay buông kịch bản xuống hướng về phía cô chào hỏi, cô nhìn thấy đi theo sát phía sau là người quản lý của anh. Cô ta tên là Từ Mân, mọi người đều gọi cô ta là ‘Mân tỷ’, cô ta lớn hơn anh bảy tuổi. Vì thế, cô chưa từng nghĩ đến, tình yêu của cô sẽ bị cô ta cướp mất. Hoặc có lẽ là ở trong mắt cô ta, cô mới là người

xém cướp đi người đàn ông mà cô ta dốc công bồi dưỡng. Jay không buông được cô ta, người mà cho dù có nước chảy đá mòn cũng luôn ở bên cạnh anh, cho dù chỉ là vì báo ân.

Anh Nặc nói, người đàn ông này không xấu, thậm chí còn có thể xem là rất tốt. Nhưng bởi vì quá tốt, quá thiện lương nên mới bị người khác hết lần này đến lần khác dễ dàng phá vỡ giới hạn của bản thân. Người đàn ông mà không có giới hạn là người nhu nhược, anh ấy cũng rất đáng thương.

Cô nhìn anh, nhìn vào đôi mắt quen thuộc ấy, trái tim nhẹ thất lại. Anh nói, người phụ nữ này đã sinh cho anh một đứa con gái.

Jay còn chưa kịp mở miệng, Phó Quân Nhan đã đi về phía này, anh gật đầu xem như là chào hỏi với họ rồi nói với cô: “Tiểu Ái, tới lượt em trang điểm rồi.”

Cô gật đầu, quay đầu lại nhìn thấy Jay khi nghe được tiếng ‘Tiểu Ái’ trong mắt dấy lên một ngọn lửa, cô biết đó đại biểu cho điều gì, chỉ là cô quay đầu đi, hướng về phía Phó Quân Nhan cười nhẹ, anh cũng hướng về phía cô mà cười rồi mở miệng nói: “Yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt An An.”

Giữa dòng người tấp nập Cổ Tâm Dao chỉ nhìn thấy Mạt Khiêm, từ nhỏ cô đã phải lòng Mạt Khiêm, chỉ với một ánh mắt, trong hàng ngàn hàng vạn người, họ chỉ nhìn thấy được đối phương. Chỉ như thế không hề động đậy, Cổ Tâm Dao hai mắt đắm lệ mông lung nhìn anh, khóe miệng lại giương lên một nụ cười nhàn nhạt.....

Mạt Khiêm đối với Cổ Tâm Dao không lạnh không nhạt, cô cứ thế mặt dày ồn ào mà bám theo anh, cho đến khi cô thương tích đầy mình, sự rung động dưới đáy mắt của anh, anh đau lòng mà ôm cô vào lòng, giây phút đó cô hạnh phúc như có được cả thế giới.

Đêm mưa ấy, Mạt Khiêm hướng Cổ Tâm Dao cầu hôn, bọn họ đứng dưới mái hiên, cô nhận lấy chiếc nhẫn từ anh, hạnh phúc đến không kiềm được nước mắt, cô nói: “Mạt Khiêm, anh không biết, em thật sự rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi em cảm thấy sợ hãi, cứ như là quá hạnh phúc đến cả ông trời cũng muốn đồ kị rồi.”

Kiếp trước, lúc cô diễn cảnh này không hiểu được những cảm giác ấy, không hiểu được cảm giác lo được lo mất ấy. Nhưng mà lần này cô đã hiểu. Đó là trực giác của phụ nữ, là sự đối đãi thiện lương của ông trời, sâu trong tiềm thức ta sẽ cảm nhận được, vào lúc đó mami nhất định là cảm thấy quá hạnh phúc, nên sợ sẽ bị đồ kị. Vì thế trong hạnh phúc của mami có quá nhiều sự sợ hãi và ưu thương.

Cô mặc cho nước mắt tràn qua vành mắt, nhớ đến Jay nói, ‘anh phải cưới cô ấy’. Ánh mắt chứa đầy sự yêu thương đối với cô nhưng lại nói ra những lời đó. Bi thương-hạnh phúc giống như là bóng đèn lưu ly bị đánh vỡ trong chớp nhoáng, sáng đến làm người ta chói mắt.

“Ok! Xong việc!” John hô lớn một tiếng. Máy phun mưa lập tức được tắt. Cô gật gù đầu với bạn diễn chung Phòng Đình Việt, diễn viên diễn vai Mạt Khiêm có tên là Phòng Đình Việt. Anh ta cũng là người mới, gia thế cực tốt, nghe đồn là con cán bộ cao cấp, chẳng qua điều này vài năm nữa mới được tiết lộ, tính cách anh ta có phần hơi lạnh nhạt, thế nhưng con người rất tốt, nhập vai cũng cực nhanh, ngày sau bộ phim này sẽ rất nổi tiếng. Cô nhớ sau này có một lần trong lễ trao giải, anh đã từng giúp cô giải vây, anh ta là một người tốt.

Phó Quân Nhan đã bế Cổ Tiểu An đi qua bên này, trong tay Tiểu An đang ôm tằm chăn, lúc đi qua đây cậu cầm tằm chăn đắp lên người cô còn không quên vươn đôi tay nhỏ bé ra chà xát chà xát vào tay cô: “Chị a, không lạnh, An An xoa xoa.”

“An An thật ngoan.” Cô kéo tằm chăn xuống, đắp lại lên người, xoa xoa chóp mũi, gấp gáp chui vào xe bảo mẫu để thay trang phục.

Mở cửa xe, thấy Phó Quân Nhan đang cầm một cái bình đứng trước cửa xe, thấy cô xong rồi, anh kéo cô khom người xuống vòng lại vào trong xe, anh chậm rãi mở nắp bình ra đưa cho cô nói: “Uống một chút đi, đây là canh gừng.”

Cô cầm ở trên tay, thật ấm, há miệng liền uống một hớp lớn, thoải mái thở dài, mới hỏi: “An An đâu?”

“Bị John bế đi rồi, hôm nay ông ấy còn nói nếu không phải An An còn quá nhỏ thì diễn ‘tiểu Mạt Khiêm’ cũng không là vấn đề.”

Diễn daddy ruột của cô? Cô nhăn nhăn chớp mũi, nhìn vào anh nghiêm túc mà lắc đầu: “không thể được, trẻ con phải đơn điệu một chút.” nghĩ lại thì cô đúng là đã tìm được một lý do khá hay.

Phó Quân Nhan không nói gì chỉ gật gật đầu lại nói: “Tiểu Ái, John hôm nay hỏi, em không có công ty quản lý thì cũng phải nên có người quản lý. Cứ một mình đi đóng phim như thế này cũng không tốt lắm.”

“Anh không phải cũng không có người quản lý đấy thôi?” Cô nhìn vào anh ấy và nói “Chẳng phải chúng ta cũng rất tốt sao?”

“Ừm, rất tốt.” Anh gật gật đầu, khoe môi anh cong nhẹ cười với cô.

“Đúng vậy, chúng ta giúp đỡ cho nhau thì tốt biết mấy.” Cô gật đầu, có chút nhụt khí, đối với nụ cười của anh ngày càng không có sức miễn dịch.

Lúc về phòng hóa trang không ngờ Jay lại đứng trước cửa, cô nhìn vào bình giữ nhiệt trên tay của anh, nghi hoặc mà nhìn về hướng anh.

“Tiểu Ái, hôm nay em quay cảnh dưới mưa, Mân tỷ vừa vặn cũng nấu trà gừng, em uống một chút đi.”

Cô rất không muốn đụng vào những thứ cô ấy đã đụng qua, cô lắc đầu, trong lòng đã xem những thứ đó như thuốc độc: “Lúc này ở trên xe bảo mẫu tôi đã uống qua rồi, cảm ơn anh.”

Động tác của anh khựng lại, tay cứng ngắc ở đó. Rốt cuộc cũng là không nỡ, anh cũng không làm những việc không tốt đối với cô: “Nếu không, cứ để đó lát tôi sẽ uống.”

Anh gật đầu, cười ngây ngô.

Cô tin, anh quả thật đã thích cô từ lúc ban đầu.....cô thật sự tin. Cô nhận cái bình, lại nhìn sang phòng hóa trang kế bên, nghĩ một hồi, nói: “Jay, tôi đi chia một ít cho anh Đình Việt, nam trợ lý của anh ta thường không lưu tâm những việc nhỏ này, đoán chừng cũng không chăm sóc tốt cho anh ta.”

Đáy mắt anh vừa phát sáng nay đã tối đi vài phần, sau đó điều chỉnh lại thần sắc nói với cô: “Tiểu Ái, ngày mai là lần đầu tiên chúng ta hợp tác, cố lên.”

“Ừm.” Cô gật đầu, bất giác thốt lên câu “Chúng ta sẽ hợp tác rất tốt.....”

Anh ấy lại cười tươi trở lại, hướng về phía cô gật gật đầu.

Cô và anh quả thật hợp tác rất tốt.....lại thêm sau này hợp tác với nhau mấy bộ phim nữa, cũng xem như là đem cái danh ‘cặp đôi màn ảnh’ này nắm vững. Nói đến cuối cùng thì cô đối với Jay là lâu ngày nảy sinh tình cảm, động tình trước là anh, thế nhưng bị tổn thương lại là cả hai.....

Nhân vật Mộc Thôn Cẩm này rất đặc thù, một đại thiếu gia ngạo mạn quật cường, nhưng lại chịu thua đối với Cố Tâm Dao, vì cô ấy mà sáng tác nhạc, luôn bảo vệ cô ấy, chờ đợi cô ấy, cuối cùng còn vì Cố Tâm Dao đang thần trí không minh mẫn mà đỡ chiếc xe đang lao tới phía cô ấy, vì cô ấy mà chết.

Cho nên sau này lúc bộ phim được công chiếu, chia ra rất nhiều phái, có phái thì ủng hộ Tâm Dao - Mạt Khiêm, có phái thì ủng hộ Tâm Dao – Mộc Thôn Cẩm, còn có cả phái ủng hộ Tâm Dao và Tiểu Mạt Tiểu. Có một lần cô nổi giận, viết trên weibo, không thì để một nữ N nam đi, không ngờ người hưởng ứng lại không ngắt, lúc đó cô bị chú Phong và daddy mắng đến thúi đầu.

Nghĩ nghĩ, ngày mai cũng là ngày cô và Phó Quân Nhan diễn tay đôi. Trông thâm tâm có một chút chờ mong, trước khi trọng sinh cũng có ý nghĩ muốn thử diễn tay đôi với anh để so chiêu, nhưng không ngờ sau khi trọng sinh liền gặp được anh ngay như vậy. Không biết anh sẽ diễn như thế nào. Người đàn ông ôn nhu như vậy, diễn vai vừa cương quyết vừa bất tuân như daddy cô sẽ như thế nào.

Cô gõ gõ cửa của phòng hóa trang, phòng hóa trang này là phòng chuyên dùng cho nam diễn viên, rất lâu cũng không thấy động tĩnh gì, cô chỉ có thể gõ lại xem sao: “Anh Đình Việt? Anh Đình Việt? Em là Tiểu Ái.”

Rốt cuộc, trong phòng cũng có động tĩnh, Phòng Đình Việt kéo cửa ra, khí chất của anh ta thiên về lạnh, chính là lúc diễn chung với anh, anh một phen kéo cô vào lòng, khiến cô liền cảm thấy toàn thân rùng mình. Cho nên những người gặp qua anh cũng bị khí chất xa cách của anh áp đảo, quên đi tướng mạo điển trai của anh.

“Sao vậy, Tiểu Ái?” Từ lần đầu vào đoàn phim, Phó Quân Nhan đã gọi cô như vậy, sau này mọi người dần dần quen cũng không còn ai gọi cô ‘Bảo Bối’ nữa. Cách gọi ‘Tiểu Ái’ này, giống như mọc cánh vậy dần dần ai cũng biết, không biết ai đã nói rằng cái tên này là nhũ danh của cô. Trước đây chỉ có một người gọi cô như vậy, nhưng từ đây về sau sẽ không còn như vậy nữa.

Cô đang cầm trên tay bình giữ ấm, miễn cưỡng nở nụ cười: “ Anh Đình Việt, mời anh uống canh gừng.”

Anh nhẹ daddyu mảy lại, mở hé nửa cánh cửa, cong mi nhìn về hướng cô: “ Quân Nhan đã đưa qua rồi, vẫn còn sao?”

“A!” Cô rút tay lại: “Đây là người quản lý của Jay nấu cho chúng ta.”

“Ồ.” Anh ấy nhìn cô một cái, đưa tay ra nhận lấy, mở nắp bình không lạnh không nhạt mà nhìn thoáng qua.

“Anh Đình Việt, anh uống xong rồi thì để ở phòng hóa trang của em là được rồi, ngày mai em đi trả lại cho Mân tỷ.”

“Không cần, tôi tự đi.” Anh khoát khoát tay, cũng không biết là tự nói mình nghe hay là cố ý nói cô nghe: “Cô Từ Mân này quả là lão giang hồ, toàn tâm toàn ý mà nâng đỡ Jay, ở giữa chuyện này không biết đã nhờ vả bao nhiêu mối quan hệ, xã giao với biết bao nhiêu người.” Nói xong ý vị sâu xa mà nhìn cô một cái, vỗ vỗ vai cô: “Cô gái tốt, người hữu tình chúng ta phải lâu lắm mới gặp lại rồi.”

Cô ‘phụt’ một tiếng bật cười, đoạn này Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm đúng là hết cảnh diễn rồi. Đột nhiên lại rất đau lòng cho mami, chờ đợi cả đời, lại đổi chẳng được bao nhiêu thời gian ở cùng nhau.

9. Chương 5: Chương 4

Cố Tiểu An rất ngoan, từ ngày Phó Quân Nhan nói cho cậu biết, mẹ cậu phải đi làm việc ở một nơi rất xa, đợi An An lớn rồi sẽ trở về. Cậu liền không khóc nháo đòi mẹ nữa. Chỉ là vào ban đêm lúc ngủ cậu rất thích dính lấy cô, nhìn thân hình nhỏ bé của cậu gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của cô là cô cứ cảm thấy đau lòng. Cô cẩn thận hồi tưởng lại, cái hôm trước khi cô trọng sinh, cô thực tế không có gặp phải tai nạn giao thông, nhưng quả thật cô có lái xe đi ngang qua con đường đó. Sau này lại một lần nữa quay về Italia, cũng đi tìm qua hai mẹ con họ, nhưng mà trong nhà lại trống không. Chỉ là trong kí ức, trên còn đường này không lâu trước đó quả thật phát sinh vụ án liên hoàn về tai nạn xe cộ, lúc đó cô đã gia nhập đoàn làm phim, từng nghe nhân viên trong đoàn thở dài tiết nuối nói không còn ai sống sót trong vụ tai nạn đó. Có lẽ, Cố Tiểu An, trước lúc cô trọng sinh thật sự đã không còn trên thế gian này nữa. Nghĩ như vậy, cô càng thương xót đứa bé này hơn.

Cô không biết người khác sống lại thì sẽ như thế nào, nhưng mà những ngày tháng sau này, bất luận là Cố thị, Tiểu gia hay là Mạt gia, còn có ngân hàng của bà cô đều phát triển rất tốt, tuy rằng trong quá trình có chút bấp bênh, nhưng vẫn tiến triển ổn định. Cô dường như không cần phải làm gì cả. Những thứ ấy vốn phát triển rất tốt. Còn về con đường diễn viên của cô, trừ những bộ phim không ra gì mà sau này cô quay, bị mắng từ trong ra ngoài, cũng xem như không quá bi thảm. Chỉ duy nhất có Jay, câu chuyện của cô và anh là một mùa dài đằng đẳng, từ lúc trời bắt đầu chuyển sang âm u thì chưa bao giờ sáng trở lại, cũng như cô ở trong tâm tình áp lực phiền muộn đầy đau khổ, từ đó không thể thoát ra được nữa.....

Cũng may bây giờ có An An ở đây, vì có An An, phải bận chăm sóc cậu, so với kiếp trước cô ít đi rất nhiều cơ hội ở cùng với Jay. Có mấy lần anh đến tìm cô tập kịch bản cũng đều bị nhóc con Cố Tiểu An này quấy rầy không yên ổn.

An An thật sự rất ngoan, cũng rất làm người khác yêu mến. Cậu biết tự mình cầm lấy cái muỗng nhỏ mà ăn cơm, trước khi ăn cơm sẽ đem khăn ăn đắp lên cổ mà chờ cô, đôi mắt to tròn cứ chớp chớp mà đợi cô cọt lại giùm.

Lúc muốn đi vệ sinh cậu sẽ đứng thẳng lưng, hai tay che lại há miệng hô to: “Chị! An An tiểu!” Có một lần An An ở phim trường, lúc quay được một nửa thì đột nhiên hô to: “Chị a, An An tiểu!” Tiểu Khải bên đó cũng phụ họa mà “gâu” theo một tiếng, khuôn mặt của lão John đen lại, tức đến nổi thở phì phò. Cô gấp gấp ôm lấy cậu một mạch chạy ra ngoài, anh Đinh Việt là người cất lên tiếng cười trước, sau đó khiến cả đoàn làm phim đều cười ầm lên.

Tuy cậu đã hai tuổi rồi nhưng vẫn thích dùng núm vú cao su mà uống sữa, đối với điểm này cô thật cảm thấy không biết nói gì hơn, khiến cô từng hoài nghi rằng có phải uống sữa bằng núm vú cao su sẽ ngon hơn không, có một lần vào lúc nửa đêm cô xuống lầu uống nước, ma xui quỷ khiến cầm lấy bình sữa của An An mà hút vài cái, lúc xoay người lại thì thấy Phó Quân Nhan đang mặc bộ đồ thể dục màu trắng đơn giản, nhìn cô như cười mà không cười (tựa tiểu phi tiểu). Cô ngay lập tức , ghen tới nổi sắc không ngừng. Ngày hôm sau anh pha xong sữa, lúc đem sữa trong ly thủy tinh đưa đến trước mặt cô, cô cứ cảm thấy khóe môi anh như giương lên mà cười nhạo cô.

Cô hỏi qua vài người, rốt cuộc cũng ở trên con đường Trung Quốc tìm được một tiệm may để may cho An An một cái chần nhỏ, kết quả khi cái chần nhỏ mà cô đặt được đưa đến thì Phó Quân Nhan cũng đem một giường đầy chần mà đi vào cửa. Cả hai một người bên trái một người bên phải đứng trước cửa mà nhìn nhau, không tự chủ được mà bật cười. Lúc đó cô nghĩ, như vậy thì có chần để thay khi giặt rồi.

Nhưng cũng bắt đầu từ ngày đó mà An An không ngủ cùng cô nữa, cậu và Tiểu Khải, một người một chó cùng nằm trên một cái giường lớn, tóc của An An mềm mại dựa vào bụng của Tiểu Khải, theo hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng. Phó Quân Nhan đưa ngón trỏ lên đặt ở trên môi ý bảo cô đừng lên tiếng, xong rồi mới nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong đắp lại chần cho hai tiểu gia hỏa, cô đứng bên cửa rất lâu cũng chưa hồi lại thần, không biết tại sao dưới đáy mắt lại trở nên ươn ướt.

“Hai đứa nhỏ ở cùng nhau thật tốt.” Sau khi đóng cửa lại cô không nhận được mà thở dài.

“Chó là một loại động vật rất thông minh, em đối xử tốt với nó, nó cũng sẽ đối xử tốt với em. Trẻ con rất đơn thuần, càng dễ dàng cảm nhận được thiện ý.” Phó Quân Nhan nói xong rất tự nhiên mà kéo cô đi đến phía bếp, giúp cô pha một ly sữa. “Chó rất trung thành, em đối xử tốt với nó một lúc, nó đối xử tốt với em cả đời. Cho nên rất có lỗi. Tiểu Ái, em không cần phải sợ nó.”

Cô rất kinh ngạc khi anh biết được cô sợ động vật, cô cứ nghĩ rằng mình đã che giấu đủ tốt rồi, chỉ là đối với anh, trong lòng cũng trở nên坦然 hơn, cô uống một hớp sữa, rồi nói: “Em không sợ Tiểu Khải.”

“Ừm, Tiểu Ái thật thông minh.” Anh lại dùng giọng điệu đối với An An mà nói với cô.

“Anh như vậy, có chỗ nào giống với Tiểu Mạt Tiểu.” Cô lại nhớ về daddy, daddy sẽ không giống anh, đối với cái gì cũng ôn hòa như vậy.

“Em cảm thấy Tiểu Mạt Tiểu thì phải có bộ dáng như thế nào?” Phó Quân Nhan hỏi cô, giọng điệu rất nghiêm túc.

Cô nghĩ nghĩ, giương mắt lên hỏi anh: “Anh nghĩ nếu như Tiểu Mạt Tiểu xem xong bộ phim truyền hình này sẽ nói những gì?”

Đôi mắt anh thâm sâu mà nhìn cô một cái, kéo lấy tay cô đi về phía trong phòng, nói thật thì ở trong biệt thự này lâu như vậy, cô thật sự chưa tử tế mà đánh giá căn nhà này, lại là đêm dài tĩnh lặng, trong lòng có chút rối ren, “Anh dẫn em đi đâu?”

Anh như hiểu được sự căng thẳng trong lòng cô mà nắm tay cô thêm chặt: “Phòng chiếu phim, cho em xem một vài thứ.”

Cô gật đầu, mặc anh dẫn cô đi, những ngày ở cùng anh, cô phát hiện Phó Quân Nhan có một loại năng lực làm cho người ta cảm thấy ấm áp, đó không phải chỉ vì anh chăm sóc An An rất tốt, cũng không phải vì anh có một chú chó có nhân tính như Tiểu Khải, cũng không phải vì anh làm đồ ăn rất ngon, cũng không phải vì anh pha cho cô những ly sữa ấm, nói tóm lại, cô cũng không rõ.....là vì sao.....

Sau khi Phó Quân Nhan mở cửa chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, cô thuận theo ánh đèn mà tìm cho mình một chỗ ngồi rồi ngồi xếp bằng trên thảm lông, anh xoay người lại đưa cho cô một cái gối ôm, cô đem ly thủy tinh đã uống xong đặt qua một bên, nhìn anh khom lưng xuống điều chỉnh máy chiếu phim, sườn mặt anh rất đẹp, tinh xảo và tinh tinh tế giống y như con gái, lông mi đen dài và rậm, nhìn anh, làm cô nhớ đến câu thơ lý nằm chữ mà mình đã từng đọc qua, ‘Thanh nhân ảnh trầm trầm’, anh như một bức tranh thủy mặc, có thể chống lại được năm tháng, người con trai đẹp dễ tình khiết.

Anh ngồi ngay ngắn bên cạnh cô, hình ảnh bắt đầu chiếu, đó là đoạn video của hai mươi mấy năm trước, cô nhìn một cái liền thấy được daddy cô đang ngồi bên một góc, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ kiêu ngạo và tuấn mỹ, người con trai đứng ở phía trước như tuyên cáo mà nói: “Tôi không hy vọng lại có người muốn làm tổn thương Tâm Dao, tôi hiểu chúng tôi là thần tượng của các bạn, các bạn yêu thích chúng tôi, nhưng mà, các bạn ai cũng có bạn trai bạn gái không phải sao, tôi hy vọng sẽ không lại xảy ra những chuyện làm tổn thương cô ấy, nếu không, năm người chúng tôi sẽ rút khỏi giới giải trí.”

Phó Quân Nhan ở một bên nói: “Đây chính là Mộc Thôn Cẩm.” Cô từng nhìn qua ảnh của họ, nhưng chưa từng nghĩ qua sẽ xem tư liệu video của họ. Một Mộc Thôn Cẩm tươi sáng và hào hùng, tình yêu của anh ta không hề che giấu, nghĩ đến cuối cùng anh ta còn vì mẹ mà chết, sự đau lòng nói không thành lời.

“Chị Tâm Dao là bạn tốt của chúng tôi, trước khi ra mắt chúng tôi đã quen biết nhau rồi, lúc đó cùng nhau ở trong phòng luyện tập, chị nghe chúng tôi ca hát đánh đàn, sau đó gia nhập vào với chúng tôi cùng nhau hát cùng nhau nhảy múa, tình cảm của chúng tôi rất sâu nặng, như người thân vậy, đối với tôi mà nói chị là người chị xinh đẹp làm tôi đau xót và yêu thương, là người thân, cho nên hy vọng mọi người cũng thích chị ấy, đừng phát sinh ra loại chuyện giống như vậy lần nữa.”

“Đây là Sở Vũ trong nhóm.” Trong phim tôi và ‘Sở Vũ’ không có nhiều cảnh diễn chung, địa vị của anh ta, luôn như những gì anh ta nói, là người thân, là bạn bè.

Cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh của daddy trong video, biểu cảm trên mặt ông vẫn thản nhiên, mang theo vài phần hứng thú, nhưng đôi môi lại mím chặt lại, đáy mắt không nhìn rõ cảm xúc, nhưng mà cô biết, ông là đang tức giận. Quả nhiên, ông đột nhiên mở miệng, giống như coi tất cả không ra gì “Có bệnh thì nên đi bệnh viện, đây là thường quy.”

Là một nhân vật công chúng, nói ra những lời như thế, khó trách giới giải trí năm đó người ta lại gọi daddy là ‘con ong lớn’, chọc không nổi, cô ‘phụt’ một tiếng bật cười.

“Đây là Tiểu Mạt Tiểu”

Cô gạt đầu, xoay đầu lại, mượn ánh sáng màu vàng của màn hình mà nhìn Phó Quân Nhan: “Phó Quân Nhan, anh có khuôn mặt như châu như ngọc, thật sự rất đẹp trai. Nhưng so với Tiểu Mạt Tiểu, sâu trong đáy lòng ông ấy là một người điên. Anh là người ôn hòa như vậy, làm sao có thể điên như ông được?” Cô nghĩ về daddy, lại nghĩ về Phó Quân Nhan. Bọn họ, một người cho cô xem cái đuôi thô tục của con Bích Hồ, một người cho cô xem đôi mắt đen láy của Tiểu Khải, trong tim một lần nữa đánh dấu ‘X’ lớn, không thể so sánh a.....

Anh không trả lời, chỉ là bảo cô xem tiếp đoạn video. Anh nói: “Tiểu Ái, xem rõ vào, đây là phần diễn của em.”

Một mảng tối đen dần dần dâng lên, trên sân khấu không có ánh đèn, màn hình lớn chậm rãi sáng lên, xuất hiện người con trai đó, người con trai có tên là Mộc Thôn Cẩm, trên màn hình là những tấm hình được lắp đi lắp lại của anh và Cố Tâm Dao, còn có hình ảnh bọn họ cười đến vui vẻ trong buổi tiệc sinh nhật, tiếp đó là một đoạn ghi âm, anh nói anh nhìn cô, ngóng trông cô, đợi cô, yêu cô, anh hỏi cô, một thiên chi kiêu tử được vạn người sủng ái như anh, lộ vẻ hèn mọn mà hỏi cô, ‘em có thể quay đầu lại mà nhìn anh không, có thể không, chỉ một lần, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, chỉ xin em nhìn anh một lần, cả đời chỉ cầu được ở bên cạnh em, xin em hãy gả cho anh.’

Đáy mắt cô nhin không được mà cay trướng lên, trong đoạn video, nay đã là một mảng tiếng khóc. Chỉ nghe Phó Quân Nhan chậm chậm lên tiếng: “Đây là buổi nhạc hội cuối cùng của nhóm Rainbow, lúc đó, đội trưởng là Mộc Thôn Cẩm đã vì cứu Cố Tâm Dao mà qua đời rồi. Nhưng cuối cùng, bốn thành viên còn lại vẫn quyết định sẽ đem đoạn ghi âm sớm được chuẩn bị này phát ra.”

Trên sân khấu dần dần hạ màn, giọng ca nữ thanh thót dần dần vang lên. “Tại sao, em chỉ nhìn về nơi xa xôi ấy, anh đang đứng bên cạnh em đây này! Chỉ cần em nhẹ nhàng quay đầu lại, là em có thể thấy được anh rồi. Lúc đầu chỉ được nhìn thấy em là anh đã rất vui rồi. Nhưng mà sự phản phúc chờ đợi làm cho anh không thể chấp nhận được suy nghĩ nếu sau này sẽ không gặp được em nữa thì phải làm sao.” Trên sân khấu dần dần hiện lên ánh sáng, Cố Tâm Dao đứng ở giữa sân khấu, một thân váy trắng, cô ấy hát hay như vậy, yên lặng như vậy, cô ấy vẫn luôn mở to đôi mắt màu xanh đậm, tràn đầy hơi nước, lại thủy chung không có rơi một giọt nước mắt nào, cô ấy vẫn cứ thế mà hát, cứ như vậy chậm chậm mà hát “Anh vẫn luôn đứng phía sau em, nhưng vì sao em vẫn luôn không nhìn thấy anh? Chỉ cần em ở bên cạnh anh, dù chỉ là có thể nhìn em như vậy, anh cũng vẫn sẽ mãi mãi yêu em. Mỗi đêm anh đều mơ thấy em, mơ thấy được ở bên em. Nhưng sau khi thất giấc, nỗi đau đó, em sẽ không bao giờ hiểu được. Anh vẫn luôn đứng phía sau em, nhưng vì sao em vẫn luôn không nhìn thấy anh? Thế thì cứ như vậy đi! Chỉ cần được ở bên cạnh em, như vậy cũng đã đủ rồi, hãy để anh mãi mãi yêu em.” Cho đến khúc cuối cùng cô ấy từ từ nhắm mắt lại, lúc ánh đèn sắp biến mất hoàn toàn, cô nhìn thấy được những ngón tay đang run rẩy của cô ấy, còn có gương mặt dần dần lệ đó.

“Đây là bài hát của Mộc Thôn Cẩm viết cho Cố Tâm Dao, chỉ đáng tiếc là anh ta đã không còn nữa, buổi nhạc hội hôm đó, không ai nghĩ rằng bài hát đó sẽ do Cố Tâm Dao hát.....”

Tiếp đó, ông kính lướt qua phía mép sân khấu chỗ daddy đang đứng, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua gương mặt tràn ngập vẻ yếu đuối này của daddy, đầy vẻ mờ mịt và non nớt như đứa trẻ sơ sinh, chạm nhẹ một cái sẽ vỡ ngay.

“Anh nghĩ vào lúc đó, ông ấy đã phát hiện mình yêu Cố Tâm Dao rồi.....” Phó Quân Nhan đứng lên đi mở đèn.

Cô theo bản năng muốn tránh đi, thế nhưng lại bị anh ôm vào lòng, anh dùng bàn tay anh lau đi nước mắt trên mặt cô, thở dài mà nói: “Nha đầu ngọc, khóc cái gì.” Nói rồi lại nhìn chăm chăm vào mặt cô, cô cứ ngỡ ngàng mặc cho anh nhìn, nghe anh lại thở dài mà nói: “John đúng là có phúc khí, sao ông ta lại có thể tìm ra em, Tiểu Ái, em và bà ta thật giống, hơn nữa so với bà ta còn đẹp hơn.....” Ngực khí đó, làm cho tim cô siết lại, có vài phần run run.

Anh kéo cô ngồi lại ngay ngắn, lại xoay người đưa cô khăn giấy, mới nói: “Tiểu Mạt Tiểu lúc đầu chỉ xem Cố Tâm Dao không vừa mắt, ông ta nhìn Cố Tâm Dao đứng trên đỉnh cao cao tại thượng, họ đều là những gia đình giàu có, ông ta lại luôn kiêu ngạo, từ nhỏ ông ta cái gì cũng rất ưu tú hơn người, kéo được một tay violon cực giỏi. Kết quả, người con gái ấy lại phê bình âm nhạc của ông ta không đủ tốt. Ông ta lòng dạ hẹp hòi, thù dai. Sau này khi vào nhóm nhạc, ít nhiều cũng biết được câu chuyện về cô, lúc ban đầu ông dò thám cô, mang tâm trạng là người xem diễn. Chỉ là, đầu còn là con hát nhập vai, người xem diễn cũng có lúc sẽ rơi lệ. Có lẽ là vào những lúc tuyên truyền, có lẽ là vào buổi nhạc hội lần này, ông đã dần dần yêu cô gái si tâm, quật cường nhưng lại đầy đau khổ này. Vì vậy, ông ấy chỉ là một đứa trẻ vừa quật cường vừa khó tính không hiểu được tình yêu là gì, ông đem chính mình trốn trong một cái vỏ bọc, vụng trộm nhô đầu ra mà xem thế giới bên ngoài, cứ nghĩ như vậy là sẽ không bị làm tổn thương, nhưng ông đâu biết được chính vì đã bị tổn thương nên mới không dám từ cái vỏ bọc đó mà đi ra.”

Anh cười cười, khoe mắt hơi hơi nhếch lên, trông rất đẹp: “Nếu như Tiểu Mạt Tiểu xem bộ phim này nhất định ông sẽ nói, bộ phim này quay rất tốt, nói với những đứa khốn nạn bên ngoài đây nợ đào hoa đó nhanh chóng xử lý gia môn cho rõ ràng. Nhưng lúc chỉ còn một mình, ông chỉ nói, Tâm Dao anh rất nhớ em.”

Cô chấn động, không phát ra được lời nào, chuyện tình bi kịch của Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm, chỉ là vì oan tạo nghiệt của đời trước mà dẫn đến cho con cháu đời sau, quan hệ rối loạn của cha mẹ, dẫn đến cha mẹ con cái ngộ nhận chính họ là anh em ruột, một cuộc tình bi kịch đầy cấu huyết về ngục huynh muội(1). Cho nên lúc daddy xem bộ phim này chỉ nói một câu, “Tốt nhất là để bộ phim này nổi tiếng, miễn cho tình trạng những cặp tình nhân đi trên đường là anh em thất lạc từ lâu, cho những người làm ra những chuyện thiếu đạo đức nhanh chóng mà thanh lý môn hộ.” Nhưng vào lúc xoay người lại, những lúc chỉ còn một mình ông thực sự chỉ nói: “Tâm Dao, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em.....”

“Anh.....”

“Đoán đúng rồi?”

Cô gật đầu, trong tim lại nghĩ, Phó Quân Nhan - con người này vì sao lại giống như cái gì cũng không thể làm khó được anh.....trong lòng lại có chút chờ mong về những cảnh diễn tay đôi cùng anh.

Ngày thứ hai khi vào đoàn làm phim, bởi vì cô và Phó Quân Nhan quay cảnh đầu tiên nên An An cũng dậy rất sớm, vừa ngáp vừa được bế đến phim trường, Tiểu Khải cũng không có tinh thần, lười biếng mà đi theo phía sau. Như thường lệ đem những tiểu bảo bối của cậu máng ở trên ghế, rồi đặt cậu ngồi xuống, nhóc con hôn ‘chụt’ vào mặt cô, vừa ngáp vừa nũng nịu mà nói: “Chị, chào buổi sáng.” Đợi lúc cô trang điểm xong đi ra, thấy An An nằm bò trên người Tiểu Khải, Tiểu Khải lại cuộn tròn lại nằm dưới đất, rồi hai đứa cứ thế mà cùng nhau ngủ. Cô sợ cậu lạnh, liền mà mang mấy cái chăn nhỏ ra, một cái thì đắp lên người cậu, còn lại thì trải xung quanh Tiểu Khải, chỉ sợ An An sẽ lăn xuống.

Cô chưa thấy qua hình dáng lúc Phó Quân Nhan định trang(2), vì thế lúc anh đi vào trong phim trường đi theo là những tiếng hút khí mạnh, cô cũng nhìn anh đến ngây người. Trong đầu bắt đầu có tiếng ‘Ông ông’, không ngừng mà xuất hiện câu, ‘Phó Quân Nhan a, nếu như anh ta nhìn bạn một cái, chỉ là một ánh mắt đó, nếu bạn nhìn lại, cả cuộc đời này coi như xong.’

(1)Ngụy huynh muội: Anh em không có huyết thống

(2)Định trang: tạo hình và trang điểm của nhân vật trong phim

10. Chương 5: Chương 4

Cố Tiểu An rất ngoan, từ ngày Phó Quân Nhan nói cho cậu biết, mẹ cậu phải đi làm việc ở một nơi rất xa, đợi An An lớn rồi sẽ trở về. Cậu liền không khóc nháo đòi mẹ nữa. Chỉ là vào ban đêm lúc ngủ cậu rất thích dính lấy cô, nhìn thân hình nhỏ bé của cậu gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của cô là cô cứ cảm thấy đau lòng. Cô cẩn thận hồi tưởng lại, cái hôm trước khi cô trọng sinh, cô thực tế không có gặp phải tai nạn giao thông, nhưng quả thật cô có lái xe đi ngang qua con đường đó. Sau này lại một lần nữa quay về Italia, cũng đi tìm qua hai mẹ con họ, nhưng mà trong nhà lại trống không. Chỉ là trong kí ức, trên còn đường này không lâu trước đó quả thật phát sinh vụ án liên hoàn về tai nạn xe cộ, lúc đó cô đã gia nhập đoàn làm phim, từng nghe nhân viên trong đoàn thở dài tiết nuối nói không còn ai sống sót trong vụ tai nạn đó. Có lẽ, Cố Tiểu An, trước lúc cô trọng sinh thật sự đã không còn trên thế gian này nữa. Nghĩ như vậy, cô càng thương xót đứa bé này hơn.

Cô không biết người khác sống lại thì sẽ như thế nào, nhưng mà những ngày tháng sau này, bất luận là Cố thị, Tiểu gia hay là Mật gia, còn có ngân hàng của bà cô đều phát triển rất tốt, tuy rằng trong quá trình có chút bấp bênh, nhưng vẫn tiến triển ổn định. Cô dường như không cần phải làm gì cả. Những thứ ấy vốn phát triển rất tốt. Còn về con đường diễn viên của cô, trừ những bộ phim không ra gì mà sau này cô quay, bị mắng từ trong ra ngoài, cũng xem như không quá bi thảm. Chỉ duy nhất có Jay, câu chuyện của cô và anh là một mùa dài đằng đẳng, từ lúc trời bắt đầu chuyển sang âm u thì chưa bao giờ sáng trở lại, cũng như cô ở trong tâm tình áp lực phiền muộn đầy đau khổ, từ đó không thể thoát ra được nữa.....

Cũng may bây giờ có An An ở đây, vì có An An, phải bận chăm sóc cậu, so với kiếp trước cô ít đi rất nhiều cơ hội ở cùng với Jay. Có mấy lần anh đến tìm cô tập kịch bản cũng đều bị nhóc con Cố Tiểu An này quấy rầy không yên ổn.

An An thật sự rất ngoan, cũng rất làm người khác yêu mến. Cậu biết tự mình cầm lấy cái muỗng nhỏ mà ăn cơm, trước khi ăn cơm sẽ đem khăn ăn đắp lên cổ mà chờ cô, đôi mắt to tròn cứ chớp chớp mà đợi cô cột lại giùm.

Lúc muốn đi vệ sinh cậu sẽ đứng thẳng lưng, hai tay che lại há miệng hô to: “Chị! An An tiểu!” Có một lần An An ở phim trường, lúc quay được một nửa thì đột nhiên hô to: “Chị a, An An tiểu!” Tiểu Khải bên đó cũng phụ họa mà “gâu” theo một tiếng, khuôn mặt của lão John đen lại, tức đến nổi thở phì phò. Cô gấp gáp ôm lấy cậu một mạch chạy ra ngoài, anh Đinh Việt là người cất lên tiếng cười trước, sau đó khiến cả đoàn làm phim đều cười ầm lên.

Tuy cậu đã hai tuổi rồi nhưng vẫn thích dùng núm vú cao su mà uống sữa, đối với điểm này cô thật cảm thấy không biết nói gì hơn, khiến cô từng hoài nghi rằng có phải uống sữa bằng núm vú cao su sẽ ngon hơn không, có một lần vào lúc nửa đêm cô xuống lầu uống nước, ma xuôi quỷ khiến cầm lấy bình sữa của An An mà hút vài cái, lúc xoay người lại thì thấy Phó Quân Nhan đang mặc bộ đồ thể dục màu trắng đơn giản, nhìn cô như cười mà không cười (tựa tiểu phi tiểu). Cô ngay lập tức , ghen tới nổi sắc không ngừng. Ngày hôm sau anh pha xong sữa, lúc đem sữa trong ly thủy tinh đưa đến trước mặt cô, cô cứ cảm thấy khóe môi anh như giương lên mà cười nhạo cô.

Cô hỏi qua vài người, rốt cuộc cũng ở trên con đường Trung Quốc tìm được một tiệm may để may cho An An một cái chần nhỏ, kết quả khi cái chần nhỏ mà cô đặt được đưa đến thì Phó Quân Nhan cũng đem một giường dây chần mà đi vào cửa. Cả hai một người bên trái một người bên phải đứng trước cửa mà nhìn nhau, không tự chủ được mà bật cười. Lúc đó cô nghĩ, như vậy thì có chần để thay khi giặt rồi.

Nhưng cũng bắt đầu từ ngày đó mà An An không ngủ cùng cô nữa, cậu và Tiểu Khải, một người một chó cùng nằm trên một cái giường lớn, tóc của An An mềm mại dựa vào bụng của Tiểu Khải, theo hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng. Phó Quân Nhan đưa ngón trỏ lên đặt ở trên môi ý bảo cô đừng lên tiếng, xong rồi mới nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong đắp lại chần cho hai tiểu gia hỏa, cô đứng bên cửa rất lâu cũng chưa hồi lại thần, không biết tại sao dưới đáy mắt lại trở nên ươn ướt.

“Hai đứa nhỏ ở cùng nhau thật tốt.” Sau khi đóng cửa lại cô không nhìn được mà thở dài.

“Chó là một loại động vật rất thông minh, em đối xử tốt với nó, nó cũng sẽ đối xử tốt với em. Trẻ con rất đơn thuần, càng dễ dàng cảm nhận được thiện ý.” Phó Quân Nhan nói xong rất tự nhiên mà kéo cô đi đến phía bếp, giúp cô pha một ly sữa. “Chó rất trung thành, em đối xử tốt với nó một lúc, nó đối xử tốt với em cả đời. Cho nên rất có lỗi. Tiểu Ái, em không cần phải sợ nó.”

Cô rất kinh ngạc khi anh biết được cô sợ động vật, cô cứ nghĩ rằng mình đã che giấu đủ tốt rồi, chỉ là đối với anh, trong lòng cũng trở nên坦然 hơn, cô uống một hớp sữa, rồi nói: “Em không sợ Tiểu Khải.”

“Ừm, Tiểu Ái thật thông minh.” Anh lại dùng giọng điệu đối với An An mà nói với cô.

“Anh như vậy, có chỗ nào giống với Tiểu Mạt Tiểu.” Cô lại nhớ về daddy, daddy sẽ không giống anh, đối với cái gì cũng ôn hòa như vậy.

“Em cảm thấy Tiểu Mạt Tiểu thì phải có bộ dáng như thế nào?” Phó Quân Nhan hỏi cô, giọng điệu rất nghiêm túc.

Cô nghĩ nghĩ, giương mắt lên hỏi anh: “Anh nghĩ nếu như Tiểu Mạt Tiểu xem xong bộ phim truyền hình này sẽ nói những gì?”

Đôi mắt anh thâm sâu mà nhìn cô một cái, kéo lấy tay cô đi về phía trong phòng, nói thật thì ở trong biệt thự này lâu như vậy, cô thật sự chưa từ tế mà đánh giá căn nhà này, lại là đêm dài tĩnh lặng, trong lòng có chút rối ren, “Anh dẫn em đi đâu?”

Anh như hiểu được sự căng thẳng trong lòng cô mà nắm tay cô thêm chặt: “Phòng chiếu phim, cho em xem một vài thứ.”

Cô gật đầu, mặc anh dẫn cô đi, những ngày ở cùng anh, cô phát hiện Phó Quân Nhan có một loại năng lực làm cho người ta cảm thấy ấm áp, đó không phải chỉ vì anh chăm sóc An An rất tốt, cũng không phải vì anh có một chú chó có nhân tính như Tiểu Khải, cũng không phải vì anh làm đồ ăn rất ngon, cũng không phải vì anh pha cho cô những ly sữa ấm, nói tóm lại, cô cũng không rõ.....là vì sao.....

Sau khi Phó Quân Nhan mở cửa chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, cô thuận theo ánh đèn mà tìm cho mình một chỗ ngồi rồi ngồi xếp bằng trên thảm lông, anh xoay người lại đưa cho cô một cái gối ôm, cô đem ly thủy tinh đã uống xong đặt qua một bên, nhìn anh khom lưng xuống điều chỉnh máy chiếu phim, sườn mặt anh rất đẹp, tinh xảo và tinh tế giống y như con gái, lông mi đen dài và rậm, nhìn anh, làm cô nhớ đến câu thơ lý năm chữ mà mình đã từng đọc qua, ‘Thanh nhân ảnh trầm trầm’, anh như một bức tranh thủy mặc, có thể chống lại được năm tháng, người con trai đẹp để tình khiết.

Anh ngồi ngay ngắn bên cạnh cô, hình ảnh bắt đầu chiếu, đó là đoạn video của hai mươi mấy năm trước, cô nhìn một cái liền thấy được daddy cô đang ngồi bên một góc, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ kiêu ngạo và

tuần mỹ, người con trai đứng ở phía trước như tuyên cáo mà nói: “Tôi không hy vọng lại có người muốn làm tổn thương Tâm Dao, tôi hiểu chúng tôi là thần tượng của các bạn, các bạn yêu thích chúng tôi, nhưng mà, các bạn ai cũng có bạn trai bạn gái không phải sao, tôi hy vọng sẽ không lại xảy ra những chuyện làm tổn thương cô ấy, nếu không, năm người chúng tôi sẽ rút khỏi giới giải trí.”

Phó Quân Nhan ở một bên nói: “Đây chính là Mộc Thôn Cẩm.” Cô từng nhìn qua ảnh của họ, nhưng chưa từng nghĩ qua sẽ xem tư liệu video của họ. Một Mộc Thôn Cẩm tươi sáng và hào hùng, tình yêu của anh ta không hề che giấu, nghĩ đến cuối cùng anh ta còn vì mẹ mà chết, sự đau lòng nói không thành lời.

“Chị Tâm Dao là bạn tốt của chúng tôi, trước khi ra mắt chúng tôi đã quen biết nhau rồi, lúc đó cùng nhau ở trong phòng luyện tập, chị nghe chúng tôi ca hát đánh đàn, sau đó gia nhập vào với chúng tôi cùng nhau hát cùng nhau nhảy múa, tình cảm của chúng tôi rất sâu nặng, như người thân vậy, đối với tôi mà nói chị là người chị xinh đẹp làm tôi đau xót và yêu thương, là người thân, cho nên hy vọng mọi người cũng thích chị ấy, đừng phát sinh ra loại chuyện giống như vậy lần nữa.”

“Đây là Sở Vũ trong nhóm.” Trong phim tôi và ‘Sở Vũ’ không có nhiều cảnh diễn chung, địa vị của anh ta, luôn như những gì anh ta nói, là người thân, là bạn bè.

Cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh của daddy trong video, biểu cảm trên mặt ông vẫn thản nhiên, mang theo vài phần hứng thú, nhưng đôi môi lại mím chặt lại, đáy mắt không nhìn rõ cảm xúc, nhưng mà cô biết, ông là đang tức giận. Quả nhiên, ông đột nhiên mở miệng, giống như coi tất cả không ra gì “Có bệnh thì nên đi bệnh viện, đây là thường quy.”

Là một nhân vật công chúng, nói ra những lời như thế, khó trách giới giải trí năm đó người ta lại gọi daddy là ‘con ông lớn’, chọc không nổi, cô ‘phụt’ một tiếng bật cười.

“Đây là Tiểu Mạt Tiểu”

Cô gạt đầu, xoay đầu lại, mượn ánh sáng màu vàng của màn hình mà nhìn Phó Quân Nhan: “Phó Quân Nhan, anh có khuôn mặt như châu như ngọc, thật sự rất đẹp trai. Nhưng so với Tiểu Mạt Tiểu, sâu trong đáy lòng ông ấy là một người điên. Anh là người ôn hòa như vậy, làm sao có thể điên như ông được?” Cô nghĩ về daddy, lại nghĩ về Phó Quân Nhan. Bọn họ, một người cho cô xem cái đuôi thô tục của con Bích Hồ, một người cho cô xem đôi mắt đen láy của Tiểu Khải, trong tim một lần nữa đánh dấu ‘X’ lớn, không thể so sánh a.....

Anh không trả lời, chỉ là bảo cô xem tiếp đoạn video. Anh nói: “Tiểu Ái, xem rõ vào, đây là phần diễn của em.”

Một mảng tối đen dần dần dâng lên, trên sân khấu không có ánh đèn, màn hình lớn chậm rãi sáng lên, xuất hiện người con trai đó, người con trai có tên là Mộc Thôn Cẩm, trên màn hình là những tấm hình được lắp đi lắp lại của anh và Cố Tâm Dao, còn có hình ảnh bọn họ cười đến vui vẻ trong buổi tiệc sinh nhật, tiếp đó là một đoạn ghi âm, anh nói anh nhìn cô, ngóng trông cô, đợi cô, yêu cô, anh hỏi cô, một thiên chi kiêu tử được vạn người sủng ái như anh, lộ vẻ hèn mọn mà hỏi cô, ‘em có thể quay đầu lại mà nhìn anh không, có thể không, chỉ một lần, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, chỉ xin em nhìn anh một lần, cả đời chỉ cầu được ở bên cạnh em, xin em hãy gả cho anh.’

Đáy mắt cô nhin không được mà cay trướng lên, trong đoạn video, nay đã là một mảng tiếng khóc. Chỉ nghe Phó Quân Nhan chậm chậm lên tiếng: “Đây là buổi nhạc hội cuối cùng của nhóm Rainbow, lúc đó, đội trưởng là Mộc Thôn Cẩm đã vì cứu Cố Tâm Dao mà qua đời rồi. Nhưng cuối cùng, bốn thành viên còn lại vẫn quyết định sẽ đem đoạn ghi âm sớm được chuẩn bị này phát ra.”

Trên sân khấu dần dần hạ màn, giọng ca nữ thanh thốt dần dần vang lên. “Tại sao, em chỉ nhìn về nơi xa xôi ấy, anh đang đứng bên cạnh em đây này! Chỉ cần em nhẹ nhàng quay đầu lại, là em có thể thấy được anh rồi. Lúc đầu chỉ được nhìn thấy em là anh đã rất vui rồi. Nhưng mà sự phản phúc chờ đợi làm cho anh không thể chấp nhận được suy nghĩ nếu sau này sẽ không gặp được em nữa thì phải làm sao.” Trên sân khấu dần dần hiện lên ánh sáng, Cố Tâm Dao đứng ở giữa sân khấu, một thân váy trắng, cô ấy hát hay như vậy, yên lặng như vậy, cô ấy vẫn luôn mở to đôi mắt màu xanh đậm, tràn đầy hơi nước, lại thủy chung không có rơi một giọt nước mắt nào, cô ấy vẫn cứ thể mà hát, cứ như vậy chậm chậm mà hát “Anh vẫn luôn đứng phía sau em, nhưng vì sao em vẫn luôn không nhìn thấy anh? Chỉ cần em ở bên cạnh anh, dù chỉ

là có thể nhìn em như vậy, anh cũng vẫn sẽ mãi mãi yêu em. Mỗi đêm anh đều mơ thấy em, mơ thấy được ở bên em. Nhưng sau khi thất giấc, nỗi đau đó, em sẽ không bao giờ hiểu được. Anh vẫn luôn đứng phía sau em, nhưng vì sao em vẫn luôn không nhìn thấy anh? Thế thì cứ như vậy đi! Chỉ cần được ở bên cạnh em, như vậy cũng đã đủ rồi, hãy để anh mãi mãi yêu em.” Cho đến khúc cuối cùng cô ấy từ từ nhắm mắt lại, lúc ánh đèn sắp biến mất hoàn toàn, cô nhìn thấy được những ngón tay đang run rẩy của cô ấy, còn có gương mặt dần dần lệ đó.

“Đây là bài hát của Mộc Thôn Cẩm viết cho Cố Tâm Dao, chỉ đáng tiếc là anh ta đã không còn nữa, buổi nhạc hội hôm đó, không ai nghĩ rằng bài hát đó sẽ do Cố Tâm Dao hát.....”

Tiếp đó, ông kính lướt qua phía mép sân khấu chỗ daddy đang đứng, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua gương mặt tràn ngập vẻ yếu đuối này của daddy, đầy vẻ mờ mịt và non nớt như đứa trẻ sơ sinh, chạm nhẹ một cái sẽ vỡ ngay.

“Anh nghĩ vào lúc đó, ông ấy đã phát hiện mình yêu Cố Tâm Dao rồi.....” Phó Quân Nhan đứng lên đi mở đèn.

Cô theo bản năng muốn tránh đi, thế nhưng lại bị anh ôm vào lòng, anh dùng bàn tay anh lau đi nước mắt trên mặt cô, thở dài mà nói: “Nha đầu ngọc, khóc cái gì.” Nói rồi lại nhìn chăm chăm vào mặt cô, cô cứ ngỡ ngàng mặc cho anh nhìn, nghe anh lại thở dài mà nói: “John đúng là có phúc khí, sao ông ta lại có thể tìm ra em, Tiểu Ái, em và bà ta thật giống, hơn nữa so với bà ta còn đẹp hơn.....” Ngỡ khi đó, làm cho tim cô siết lại, có vài phần run run.

Anh kéo cô ngồi lại ngay ngắn, lại xoay người đưa cô khăn giấy, mới nói: “Tiểu Mạt Tiểu lúc đầu chỉ xem Cố Tâm Dao không vừa mắt, ông ta nhìn Cố Tâm Dao đứng trên đỉnh cao cao tại thượng, họ đều là những gia đình giàu có, ông ta lại luôn kiêu ngạo, từ nhỏ ông ta cái gì cũng rất ưu tú hơn người, kéo được một tay violon cực giỏi. Kết quả, người con gái ấy lại phê bình âm nhạc của ông ta không đủ tốt. Ông ta lòng dạ hẹp hòi, thù dai. Sau này khi vào nhóm nhạc, ít nhiều cũng biết được câu chuyện về cô, lúc ban đầu ông dò thám cô, mang tâm trạng là người xem diễn. Chỉ là, đầu còn là con hát nhập vai, người xem diễn cũng có lúc sẽ rơi lệ. Có lẽ là vào những lúc tuyên truyền, có lẽ là vào buổi nhạc hội lần này, ông đã dần dần yêu cô gái si tâm, quật cường nhưng lại đầy đau khổ này. Vì vậy, ông ấy chỉ là một đứa trẻ vừa quật cường vừa khó tính không hiểu được tình yêu là gì, ông đem chính mình trốn trong một cái vỏ bọc, vụng trộm nhô đầu ra mà xem thế giới bên ngoài, cứ nghĩ như vậy là sẽ không bị làm tổn thương, nhưng ông đâu biết được chính vì đã bị tổn thương nên mới không dám từ cái vỏ bọc đó mà đi ra.”

Anh cười cười, khoe mắt hơi hơi nhếch lên, trông rất đẹp: “ Nếu như Tiểu Mạt Tiểu xem bộ phim này nhất định ông sẽ nói, bộ phim này quay rất tốt, nói với những đứa khốn nạn bên ngoài đây nợ đào hoa đó nhanh chóng xử lí gia môn cho rõ ràng . Nhưng lúc chỉ còn một mình, ông chỉ nói, Tâm Dao anh rất nhớ em.”

Cô chấn động, không phát ra được lời nào, chuyện tình bi kịch của Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm, chỉ là vì ân oán tạo nghiệt của đời trước mà dẫn đến cho con cháu đời sau, quan hệ rối loạn của cha mẹ, dẫn đến cha mẹ con cái ngộ nhận chính họ là anh em ruột, một cuộc tình bi kịch đầy cấu huyết về ngục huynh muội(1). Cho nên lúc daddy xem bộ phim này chỉ nói một câu, “Tốt nhất là để bộ phim này nổi tiếng, miễn cho tình trạng những cặp tình nhân đi trên đường là anh em thất lạc từ lâu, cho những người làm ra những chuyện thiếu đạo đức nhanh chóng mà thanh lý môn hộ.” Nhưng vào lúc xoay người lại, những lúc chỉ còn một mình ông thực sự chỉ nói: “ Tâm Dao, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em.....”

“Anh.....”

“Đoán đúng rồi?”

Cô gật đầu, trong tim lại nghĩ, Phó Quân Nhan - con người này vì sao lại giống như cái gì cũng không thể làm khó được anh.....trong lòng lại có chút chờ mong về những cảnh diễn tay đôi cùng anh.

Ngày thứ hai khi vào đoàn làm phim, bởi vì cô và Phó Quân Nhan quay cảnh đầu tiên nên An An cũng dậy rất sớm, vừa ngủ vừa được bế đến phim trường, Tiểu Khải cũng không có tinh thần, lười biếng mà đi theo phía sau. Như thường lệ đem những tiểu bảo bối của cậu máng ở trên ghế, rồi đặt cậu ngồi xuống, nhóc con hôn ‘chụt’ vào mặt cô, vừa ngủ vừa nũng nịu mà nói: “Chị, chào buổi sáng.” Đợi lúc cô trang điểm xong đi ra, thấy An An nằm bò trên người Tiểu Khải, Tiểu Khải lại cuộn tròn lại nằm dưới đất, rồi hai đứa cứ

thế mà cùng nhau ngủ. Cô sợ cậu lạnh, liền mà mang mấy cái chăn nhỏ ra, một cái thì đắp lên người cậu, còn lại thì trải xung quanh Tiểu Khải, chỉ sợ An An sẽ lăn xuống.

Cô chưa thấy qua hình dáng lúc Phó Quân Nhan định trang(2), vì thế lúc anh đi vào trong phim trường đi theo là những tiếng hút khí mạnh, cô cũng nhìn anh đến ngây người. Trong đầu bắt đầu có tiếng ‘Ông ơng’, không ngừng mà xuất hiện câu, ‘Phó Quân Nhan a, nếu như anh ta nhìn bạn một cái, chỉ là một ánh mắt đó, nếu bạn nhìn lại, cả cuộc đời này coi như xong.’

(1)Ngụy huynh muội: Anh em không có huyết thống

(2)Định trang: tạo hình và trang điểm của nhân vật trong phim

11. Chương 6: Chương 5:

Tất cả diễn viên quần chúng đều đã ngồi vào vị trí, ánh đèn trong quán bar sáng lên, người phụ nữ có mái tóc vàng chính thống đang diễn tấu piano, cô mặt không biểu cảm mà ngồi nghe, cuối đầu lắc nhẹ ly rượu trong tay, mơ màng mà tháo đi cái vòng đeo trên tay, nhìn vào vết sẹo để lại sau khi cắt mạch máu để lại mà cười tự giễu.

Đột nhiên, tiếng đàn bỗng im bật. Người đàn ông mặt áo khoác da màu đen trên tay cầm cây đàn violon bước lên đài, trên gương mặt ngạo nghễ mang theo sự khiêu khích và trong mắt không coi ai ra gì, đôi mày khẽ nhíu, vẻ đẹp yêu dị làm câu lòng người. Chỉ trong thoáng chốc, người trong quán bar đều yên lặng. Chỉ thấy ngón tay anh nhẹ kéo, tiếng đàn vang lên, anh nghiêng đầu qua khóe miệng mang theo ý cười, nhắm mắt lại diễn tấu một bản nhạc dễ nghe, giống như con người anh vậy, mãnh liệt nhưng lại xen lẫn sự lạnh lùng triền miên.

Cô nghiêng đôi tai để nghe, đôi mắt màu xanh nhẹ buông, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, cuối cùng đôi môi cũng dương lên một nụ cười, đeo lại chiếc vòng. Ly rượu và mặt bàn đụng vào nhau tạo nên tiếng vang làm đứt đoạn bản nhạc, chỉ thấy cô đứng dậy, nhìn vào đôi mắt ưu thâm của người đàn ông bởi vì bản nhạc bị làm đứt đoạn mà không vui, lười nhác mà mở miệng: “Danh tiếng lẫy lừng như thế mà chẳng qua cũng chỉ có vậy, không hay chút nào.....” Nói rồi xoay người lại mà đi ra ngoài, chỉ chừa lại tiếng giày cao gót ‘lột cọt’ mà vang lên. Còn có ánh mắt âm đạm không có chút ánh sáng nào của người đàn ông.

“Ok! Cảnh tiếp theo!” John hiển nhiên rất cao hứng, ông dẹp tay nghe qua một bên đi về phía Phó Quân Nhan, “Quân Nhan, đàn violon kéo không tồi!”

Cũng khó trách ông vui như vậy, người diễn viên diễn vai Tiểu Mạt Tiểu kiếp trước không biết kéo đàn violon, cho nên mặc cho lúc quay phim hay chế tác hậu kỳ cũng phải tìm người đóng thế. Phó Quân Nhan hiển nhiên khiến cho ông bớt đi không ít phiền toái.

Phó Quân Nhan gạt đầu cười cười, thu dọn lại cây đàn rồi hướng về phía cô mà bước đến, cô lại nghĩ lại cảnh vừa rồi, ánh mắt chứa đầy sự không vừa lòng và khiêu khích của anh, tiểu tâm can run lên một cái, bất giác mà lùi lại về sau một bước nhỏ.

Anh dường như hiểu ra được nên trước đó vài bước đã ngừng lại, gần như ôn nhu mà nhìn cô, sự tàn khốc trong đôi mắt sớm đã biến mất không còn một mảnh, mở miệng nói: “Em trước đưa An An về đi, anh còn hai cảnh diễn nữa. Tối sẽ quay về rước em đến phim trường.”

Cô gạt đầu, tối nay vẫn còn một cảnh diễn, là cảnh Cố Tâm Dao cắt mạch máu tự tử, trong lòng cô có chút rối rắm, nghĩ là nên dỗ Cố Tiểu An ngủ sớm một chút mới được.

Ra khỏi lều, Cố Tiểu An vẫn còn đang ngủ, Tiểu Khải thì đã thức dậy rồi nhưng vẫn không nhúc nhích mà nằm dài trên đất. Mặc cho An An lấy nó làm đệm lưng. Cô đi qua đó ngồi xuống sờ sờ đầu Tiểu Khải, nó nhỏ giọng ‘gâu’ một tiếng, lè đầu lưỡi ra nhìn cô, đáy mắt rõ ràng thấy được sự vui vẻ của nó.

Lúc này một đôi giày da của phái nam xuất hiện trước mắt cô, cô ngẩng đầu lên, Jay cười hỏi tôi: “Quay xong rồi à?”

“Ừm, Phó Quân Nhan cảm giác rất tốt, một lần là qua.”

Anh gật đầu, lại nhìn về An An, “Lúc này anh ở đây cùng An An, nhóc con này tỉnh lại đòi uống nước, kết quả lại ngủ mất rồi.” Cô giờ mới nhìn rõ ly nước trong tay anh. Cảm kích mà hướng anh gật gật đầu, đứng dậy từ chỗ dựa lưng của một hàng ghế mà lấy xuống cái túi nhỏ của An An, từ bên trong lấy ra bình sữa rồi đưa tay ra nhận lấy ly nước trên tay Jay. Cầm lên mới phát hiện ra là ly nước lạnh, nhất thời cảm thấy , mới rút tay về, đem bình sữa nhét lại vào trong túi.

Jay nhìn thấy động tác của cô có chút sững sốt, không có cảm giác không vui, chỉ hỏi cô: “Làm sao vậy?”

“An An tuổi còn nhỏ, tiêu hóa không tốt lắm, uống nước lạnh nhiều quá không tốt cho sức khỏe, phải uống nhiều nước ấm.” Anh gật đầu, rút tay về, tính khí tốt mà nói: “Tiểu Ái, chỗ anh không có nước ấm, giờ anh đi kêu Mân tỷ nấu nước cho An An.”

Cô lắc đầu, đưa tay ra ngăn lại động tác xoay người của anh: “Không cần đâu Jay, buổi tối tôi mới có cảnh diễn, giờ sẽ đưa An An đi về. Về nhà sẽ có nước ấm.”

“Tiểu Ái, vụ tai nạn xe đó anh có nghe qua, là em nhận nuôi An An?”

Cô theo bản năng mà cuối đầu xuống nhìn Cố Tiểu An, xác định là cậu đã ngủ mới dám mở miệng, Jay cũng cảm thấy mình đột ngột, ngượng ngùng hướng cô cười cười.

Cô hươ hươ tay, mới nhỏ giọng mà nói: “Nhận nuôi An An là daddy tôi, tôi vẫn chưa thể làm được mẹ của cậu nhưng tôi có thể làm chị của cậu.”

“Em là một người chị tốt.”

Cô lặng im, lại anh tiếp tục nói: “Tiểu Ái, em lần đầu đóng phim, bên cạnh không có trợ lý cũng không có người quản lý riêng, một mình gia nhập đoàn phim lại dẫn theo đứa nhỏ. Anh và Mân tỷ có thương lượng qua, công ty cũng rất coi trọng em, em có muốn ký chung một công ty với anh không? Có người quản lý, rất nhiều chuyện xử lý cũng dễ dàng hơn. Công ty sẽ phái một trợ lý để chăm sóc cho đứa bé, em cũng không cần phải mệt như vậy.”

“Tôi không mệt cũng tạm thời không muốn ký với công ty quản lý nào. Jay, cảm ơn ý tốt của anh và cũng giúp tôi cảm ơn Mân tỷ.” Cô cười, thấy được đáy mắt anh có vài phần thất vọng, lại nghe anh hỏi: “Tiểu Ái, hôm đó em tại sao lại gọi điện thoại cho anh?”

Bởi vì người lớn và trẻ em không giống nhau, An An nếu đau thì sẽ khóc sẽ ôm cô mà làm nũng. Nhưng người lớn lại không thể, người lớn có trách nhiệm, nếu khóc thì sẽ trốn đi mà khóc, đau khổ sợ hãi thì sẽ tự mình dấu đi. Cố Bảo Bối cũng thế, cô sẽ tránh đi cả thế giới mà thương tâm rơi lệ nhưng lại không sợ bạn nhìn thấy.....Lúc đau khổ nhất, cô luôn nghĩ đến anh, cô không sợ anh thấy được cô lúc chật vật bị thương, một chút cũng không sợ.....

Chỉ là cô không nói, dấu đi thần sắc dưới đáy mắt, mới có dũng khí nhìn vào anh, lần đầu tiên nghiêm túc mà nhìn anh: “Tôi quá sợ hãi, tùy tiện mà ấn vào số điện thoại nào đó, Jay, ngại quá phiền đến anh rồi.”

Jay còn muốn nói gì nữa nhưng An An đã tỉnh rồi, cậu nằm trên lưng Tiểu Khải dụi dụi mắt, nhìn rõ người bên cạnh là cô lập tức liền ôm lấy chân cô, ngọt ngào nói: “Chị a! Ôm An An!” Tiểu Khải cũng phối hợp mà ‘gâu’ một tiếng.

Cô vừa cười vừa lấy tấm chăn trên người cậu xuống, lại lუმ lên những tấm chăn nhỏ được chải phía dưới rồi để qua một bên ghế, đem cái cặp nhỏ của An An đeo lên vai rồi mới đưa tay ra ôm An An.

Jay thấy cô khom lưng muốn lუმ những tấm chăn còn lại thì vội ngăn cô lại, đưa tay ra ôm hết đồng chăn vào mình, nhìn trông có vẻ hơi chật vật. Anh cũng nhận ra điều đó, gãi gãi đầu rồi nói: “Em đưa An An về đi, chăn để anh giúp em trả về.” Lại xoay người nói với An An: “An An không phải khát rồi sao?”

Anh vừa hỏi thì nhóc con trong lòng vội đứng thẳng người, phồng má chu môi mà nhìn thẳng vào Jay, cô thấy tư thế này cũng có chút ngơ ngác ra, lại thấy nhóc con này xoay người lại nhìn vào cô, cái đầu nhỏ cộ

cọ vào cổ cô giống như chú chó con vậy, miệng chu chu mà làm nũng: “Chị! Chị! An An uống sữa sữa a!”

“An An đợi chút a, bây giờ về nhà pha sữa sữa cho An An a!” Cô sờ sờ đầu cậu, cũng không lo được cho Jay vội gật đầu rồi ôm An An đi về, Tiểu Khải ở phía sau phe phẩy cái đuôi, ‘deng deng deng’ mà chạy về phía trước, thường quay đầu lại nhìn cô và An An một cái, giống như biết được về nhà mà háng háng hân ra.

Nhìn bộ dáng An An đang đeo khăn ăn mà ôm bình sữa, còn có một Tiểu Khải ngoan ngoãn nằm bên cạnh. Cô lẳng lặng ngồi một bên, cảm giác tất cả đều như một giấc mơ, cô trở về quá khứ, bên cạnh cô xuất hiện một cậu nhóc Cố Tiểu An, tiếp đó là sự hiện diện của Phó Quân Nhan và còn có con đại bạch cầu Tiểu Khải. Một tháng nay họ cùng sống chung dưới một mái nhà, đây hoàn toàn không giống với cuộc sống ở kiếp trước, Jay không ở căn hộ bên cạnh nhà cô, không còn có thời gian như lúc trước mà cùng cô mà giằng giãi về bộ phim, ngay cả thời gian cùng nhau ăn cơm chung cũng không có, mỗi lần anh vừa nói được với cô vài câu thì sẽ bị đủ loại vấn đề cản trở, tất nhiên quan trọng nhất là cậu nhóc Cố Tiểu An chọc người ta yêu thương này làm cho cô không tự giác mà tốn nhiều tâm tư trên người cậu, cậu giống như là một linh được tốt nhất trên thế gian làm cho cô tịnh tâm mà thờ ơ lạnh nhạt với một số việc.

Ví như ánh mắt Mân tử nhìn Jay, ánh mắt ẩn sâu sự quan sát đối với người mình yêu. Kiếp trước, cô thế nào cũng chưa từng nhìn rõ được. Tiếc Tình sau khi phát sóng hưởng ứng rất lớn, thật ra thì người xem cũng chia ra nhiều phe hy vọng cô với ai ở bên nhau cũng có. Nhưng cuối cùng cô lại cùng Jay trở thành cặp đôi màn ảnh, trường kỳ hợp tác với nhau. Nguyên nhân rất đơn giản, cô và anh cùng ký chung một công ty quản lý, ký cho Mân tử, ký công ty quản lý chính là một khế ước bán thân. Lúc đó không một ai biết đến cô, tất cả mọi người đều nghĩ rằng con gái của Tiểu Mạt Tiểu hân là phải họ Tiểu. Người ngoài đều xưng cô là Tiểu đại tiểu thư. Nhưng đâu ai biết được, cô theo họ mami - họ Cố. Cho nên từ đó đến giờ họ chỉ xem như cô có vận may tốt, có một gương mặt xinh đẹp cực giống với Cố Tâm Dao, nhưng chưa từng nghĩ đến cô là con ruột của Cố Tâm Dao.

Từ Mân cho cho rằng nắm trong tay cái khế ước bán thân đó thì cô sẽ ngoan ngoãn, bởi vì lúc cô ta đưa cho cô bản hợp đồng dài hạn đến 20 năm, cô mắt cũng không chớp mà ký ngay. 20 năm, nếu như là người bình thường, công ty quản lý một khi đóng băng nghệ sĩ đó lại thì xem như cả cuộc đời này coi như xong. Lúc đó Từ Mân chắc cũng nghĩ như thế. Cho nên cô ta mới yên tâm để cô và Jay hợp tác từng bộ từng bộ phim với nhau, chỉ là thường xuyên lấy bộ dáng người chị thân thiết ra mà nhắc nhở cô đừng có phim giả tình thật. Cô ta lớn hơn Jay 7 tuổi, cô chưa từng nghĩ đến việc cô ta và Jay sẽ có gì với nhau, chỉ nghĩ đó là luật của công ty. Cô và Jay cứ vậy mà dấu diếm công ty yêu nhau, cô và anh cũng thường xuyên đáp ứng yêu cầu của công ty đi ra ngoài ăn cơm chung, gặp mặt nhau để cho đám phóng viên ấy chụp được hình tạo chút tin đồn, trong quá trình đó cô và anh cũng vui đến không biết mệt. Thẳng đến sau này sự việc bị bại lộ, cô và Jay nắm tay hẹn hò bên Nhật Bản bị người ta chụp được rồi quần lên mạng. Từ Mân mới cảm giác không đúng sau đó cô ta hủy đi một vài bộ phim của cô, không cho cô và Jay hợp tác với nhau nữa, cô ta quả thật là một quản lý xuất sắc, quần mấy bộ phim dở hơi cho cô đóng trực tiếp làm cho độ nổi tiếng của cô giảm mạnh.

Cô không thiếu thốn tiền bạc, cái phản ứng mà cô ta mong đợi không có, cô vẫn đi thăm đoàn làm phim của Jay, gặp mặt Jay như thường. Thẳng đến khi cô ta giận dữ đích thân đến tìm cô, cô ta nói kêu cô nhìn rõ tình thế trước mắt nếu như còn chống đối với công ty và chống đối với cô ta thì công ty sẽ đóng băng cô lại, cô sẽ không thể nhận bất cứ công việc nào. Nhưng cô cũng như trước chỉ làm theo ý mình, thái độ của Jay cũng rất tốt, anh đưa thẻ của anh cho cô, anh nói: “Tiểu Ái đừng sợ, anh nuôi em.” Người đàn ông của cô nguyện ý nuôi cô, cô rất vui.....

Chỉ là sau này tình hình chậm rãi thay đổi. Từ Mân bắt đầu đổi lại đối sách, cô ta biến mình thành kẻ nhu nhược, trở thành một người phụ nữ cuồng dại si tình đau khổ bảo vệ và chờ đợi người mình yêu, cô ta làm loạn, cô ta bệnh, cô ta khóc, cô ta một lần lại một lần kéo Jay từ bên người cô mà rời đi, đến cuối cùng cô ta cắt mạch máu tự tử không thành. Có một đoạn thời gian hề cô nghe thấy tiếng điện thoại của Jay vang lên là nhin không được mà run rẩy sợ hãi, bởi vì cô một lần lại một lần mà nhìn anh bị người phụ nữ ấy kéo đi, anh sẽ nắm lấy tay cô mà nói: “Tiểu Ái, anh không thể bỏ mặt cô ta mà không lo.” Sau đó buông tay cô ra rồi đi tìm cô ta, anh mỗi lần đều nói với tôi: “Tiểu Ái, đừng sợ, anh sẽ trở về.” Nhưng đến cuối cùng, anh không quay về nữa.....Từ Mân thành công nắm lấy nhược điểm lớn nhất trong lòng của Jay, anh sẽ không bỏ mặc người mà cùng anh đồng cam cộng khổ.....

Trước thời gian anh kết hôn, cô vẫn bị công ty đóng băng, cho đến khi cô công khai thân phận, trả số tiền hủy hợp đồng giá trên trời, cô còn nhớ ánh mắt của Từ Mân lúc đó, như một con dạ thú chịu không nổi mà muốn đem cô xé nát, cô ta nhìn cô, giọng điệu như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy: “Tôi vẫn luôn muốn khiến cô trở mình không được, vận khí của cô thật tốt.” Giọng điệu không cam chịu đó khiến cô cười lạnh.

An An ngủ nhiều rồi nên đến lúc tối lại không ngủ được nữa, không biết tại sao hôm nay cậu đặc biệt dính cô, trưa hôm nay cô ngồi trên ghế ngắn ngủi, cậu bò trên người cô hỏi: “Chị đang làm gì vậy?”

Cô sờ sờ đầu cậu, nói với cậu cô đang suy nghĩ.

Kết quả buổi chiều lúc Cố Quân Nhan về, anh thấy một người một chó ngơ ngác ngồi trên thảm.

Phó Quân Nhan bị bộ dáng ngốc nghếch của hai tiểu gia hỏa chọc cười, khom người xuống hỏi: “An An, em đang là gì đó?”

Đôi mắt đen lúng liếng nhẹ chuyển động, cư nhiên nghiêm túc mà nhìn Phó Quân Nhan nói: “An An đang suy nghĩ.” Cô đang uống nước, nghe vậy liền bị sắc không ngừng, định vào tường ho đến nước mắt cũng muốn rơi ra ngoài. Nghe được tiếng cười ‘haha’ khó có được của Phó Quân Nhan, một tay ôm lấy Cố Tiểu An mà khen cậu: “An An thật thông minh.”

An An không chịu ngủ lại muốn đi cùng cô, cô nghĩ giờ giấc nghỉ ngơi của trẻ con bị rối loạn thì không tốt, không chịu đồng ý. Cậu liền đáng thương quay đầu nhìn Phó Quân Nhan, tập tễnh mà nhào vào lòng anh: “An An ngoan, An An không ờn.”

Phó Quân Nhan cũng rất dễ nói chuyện, cư nhiên ôm lấy An An cùng cô đi làm.

Cô thay xong phục trang từ trong phòng trang điểm đi ra, nhóc con vẫn còn đang trong lòng Phó Quân Nhan nhô cái đầu nhỏ ra, che cái miệng nhỏ nhắn nói: “Chị, An An không ờn.”

Cô nghe vậy trong lòng lại mềm như bông gòn, nhìn vào Phó Quân Nhan đang đứng bên cạnh đạo diễn, chỉ có thể gật gật đầu.

Cảnh này là cảnh của cô và Jay, Cố Tâm Dao sảy thai, từ bệnh viện trốn đi đến căn nhà nhỏ của cô và Mạt Khiêm mà tự sát, MỘC THÔN CẨM đập cửa xông vào, cứu lấy Cố Tâm Dao đang nằm trong vũng máu.

Lúc đi vào trong phòng tắm cô đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó anh bị Từ Mân gọi đi và không quay về nữa, cô ôm lấy thất lưng anh không cho anh đi, nhưng anh cuối cùng vẫn là đi rồi. Cô không biết Jay có phải là vì thấy được cảnh Từ Mân nằm trong vũng máu mà từ đó không rời đi được không. Sau này cô từng một lần lại một lần nghĩ, nếu như lúc đó cô cầm dao kề vào cổ khóc và ôm lấy anh không cho anh đi thì những chuyện về sau sẽ không tiếp tục xảy ra nữa phải không.

Nhưng cô không có, vì cô biết câu chuyện của mami, cô không thể phạm phải sai lầm giống như mami, bản thân mình cũng đánh mất rồi thì còn tình yêu gì nữa.....

Nhân viên kiểm tra xong đập cụ, ánh đèn sáng lên, cô bắt đầu vào vai.

Người con gái trong phòng tắm, khuôn mặt trắng bệch mở miệt mở vòi nước, nhìn nước trong bồn dần dần đầy ra ngoài, cô ngồi ở bên bồn tắm, nhìn váy dài bị làm ướt, nhìn vào khuôn mặt của chính mình ở trong gương nghiêng đầu mà cười ngốc nghếch, khóe mắt từ từ chảy xuống một giọt nước mắt, cô đưa tay ra, đầu ngón tay chạm vào mặt gương, nhìn chính mình trong gương nước mắt một giọt một giọt chảy xuống, rơi vào trong nước, không còn một chút gợn sóng.

“Mạt Khiêm.....”Người con gái cẩn thận kên lên tiếng. Ánh mắt đột nhiên rơi vào lưỡi dao trên bồn rửa tay, cô đưa tay ra chạm vào lưỡi dao ấy, đột nhiên cười ra tiếng: “Ha, ha ha.” Khi lưỡi dao được cầm chặt trong lòng bàn tay, cô như cầm được vật trân bảo gì một lần lại một lần mà nhìn ngắm, năm ngón tay sờ lên lưỡi dao, giống như là bị thương cũng không cảm thấy đau vậy, miệng không ngừng thì thào mà gọi một cái tên: “Mạt Khiêm, Mạt Khiêm.....”

Người con gái đột nhiên ngẩn ra, giống như là hiểu ra được điều gì vậy, không cười cũng không khóc. Xoay người ngồi vào trong bồn tắm, chiếc váy dài trôi nổi trên mặt nước, giống như là một bông hoa bạch liên đẹp đẽ. Cô cơ hồ cố chấp mà nhìn về một hướng, như là một lời thề, một lần một lần mà nói: “Mạt Khiêm, anh ở đâu? Mạt Khiêm, em đến tìm anh.....” lưỡi dao một nhát một nhát gạch trên tay, một lần so với một

lần nặng, máu tươi róc rách chảy xuống, mọi thứ đều bị nhuộm sang màu đỏ, trong miệng chỉ còn lại âm thanh vụn vặt: “Mặt Khiêm....” một giọt nước mắt, không tiếng động mà rơi xuống.

Sau đó là tiếng thét chói tay của Mộc Thôn Cẩm, tiếng rõ cửa càng ngày càng mạnh, anh khom người đẩy cửa ra, một tay ôm lấy người con gái nở rộ như đóa huyết liên đang hôn mê bất tỉnh, như điên mà chạy ra ngoài, trong miệng là tiếng rống bi thương.

Cô nhắm mắt mà nằm trong lòng anh, cảm nhận được bàn tay đang rung rẩy của anh, cơ bắp toàn thân đều căng ra.

“Ok! Một lần qua.” Tiếng hô của John vang lên. Cô mở mắt ra, vẫn còn nằm trong lòng Jay, cảm xúc dưới đáy mắt của anh vẫn chưa tan, anh cứ như vậy mà nhìn cô, đáy mắt là nỗi đau lòng bi thương, ánh mắt như vậy là ánh mắt mà cô vô cùng quen thuộc, chớp mũi cô cay lại, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Lúc này một tiếng khóc vang lên, một bóng dáng nhỏ nhắn vấp vấp ngã ngã mà chạy về hướng này vừa đẩy vừa đánh Jay: “Người xấu, người xấu. Buông chị ra! Buông chị ra!”

Cô vội vàng từ trong lòng Jay đứng dậy, còn chưa khom lưng xuống đỡ cậu thì Cố Tiểu An đã nhào qua đây, hai người cùng nhau té nguội trên đất, cậu ôm cô thao thao khóc lớn: “Chị đừng bỏ An An! An An sẽ ngoan! An An sẽ rất ngoan!” Cô nhìn An An trong lòng không chịu đứng dậy tim đầy đau xót: “Đây là làm sao vậy, An An, không sao, đừng khóc.”

“Chị đừng có chảy máu, An An không muốn chị chảy máu, An An sẽ rất ngoan, ưm a, An An ngoan.....”

“An An rất là ngoan a, An An, đây là đóng kịch, là giả đó, chị không có chảy máu, đều là giả đó, không khóc, An An ngoan, An An không khóc.”

Cố Tiểu An vẫn cố chấp mà ôm cô không chịu buông tay, lại cuối đầu xuống nâng bàn tay đầy nước đạo cụ sirô, vừa khóc vừa nói: “Chị không đau, An An thôi thôi.”

Khóe mắt cô cay vô cùng, tất cả những ủy khuất đau khổ cơ hồ như ứa ra ngoài, cũng không quảng được gì nữa ‘Oa’ một tiếng ngồi trên mặt đất mà khóc.

Trong phim trường đại đa số nhân viên công tác khóe mắt đều ầm ầm. Cô mơ hồ nhìn thấy Phó Quân Nhan đi qua đây, ngồi xuống ôm lấy cô và An An, một lần lại một lần mà vỗ vào vai của cả hai, dỗ cả hai ngừng khóc.

12. Chương 6: Chương 5:

Tất cả diễn viên quần chúng đều đã ngồi vào vị trí, ánh đèn trong quán bar sáng lên, người phụ nữ có mái tóc vàng chính thống đang diễn tấu piano, cô mặt không biểu cảm mà ngồi nghe, cuối đầu lắc nhẹ ly rượu trong tay, mơ màng mà tháo đi cái vòng đeo trên tay, nhìn vào vết sẹo để lại sau khi cắt mạch máu để lại mà cười tự giễu.

Đột nhiên, tiếng đàn bỗng im bật. Người đàn ông mặt áo khoác da màu đen trên tay cầm cây đàn violon bước lên đài, trên gương mặt ngạo nghễ mang theo sự khiêu khích và trong mắt không coi ai ra gì, đôi mày khê nhếch, vẻ đẹp yêu dị làm câu lòng người. Chỉ trong thoáng chốc, người trong quán bar đều yên lặng. Chỉ thấy ngón tay anh nhẹ kéo, tiếng đàn vang lên, anh nghiêng đầu qua khóe miệng mang theo ý cười, nhắm mắt lại diễn tấu một bản nhạc dễ nghe, giống như con người anh vậy, mãnh liệt nhưng lại xen lẫn sự lạnh lùng triền miên.

Cô nghiêng đôi tai để nghe, đôi mắt màu xanh nhẹ buông, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, cuối cùng đôi môi cũng dương lên một nụ cười, đeo lại chiếc vòng. Ly rượu và mặt bàn đụng vào nhau tạo nên tiếng vang làm đứt đoạn bản nhạc, chỉ thấy cô đứng dậy, nhìn vào đôi mắt ưu thâm của người đàn ông bởi vì bản nhạc bị làm đứt đoạn mà không vui, lười nhác mà mở miệng: “Danh tiếng lẫy lừng như thế mà chẳng qua cũng chỉ có vậy, không hay chút nào.....” Nói rồi xoay người lại mà đi ra ngoài, chỉ chừa lại tiếng giày cao rớt ‘lọt cọt’ mà vang lên. Còn có ánh mắt ảm đạm không có chút ánh sáng nào của người đàn ông.

“Ok! Cảnh tiếp theo!” John hiển nhiên rất cao hứng, ông dẹp tay nghe qua một bên đi về phía Phó Quân Nhan, “Quân Nhan, đàn violon kéo không tồi!”

Cũng khó trách ông vui như vậy, người diễn viên diễn vai Tiểu Mạt Tiểu kiếp trước không biết kéo đàn violon, cho nên mặc cho lúc quay phim hay chế tác hậu kì cũng phải tìm người đóng thế. Phó Quân Nhan hiển nhiên khiến cho ông bớt đi không ít phiền toái.

Phó Quân Nhan gật đầu cười cười, thu dọn lại cây đàn rồi hướng về phía cô mà bước đến, cô lại nghĩ lại cảnh vừa rồi, ánh mắt chứa đầy sự không vừa lòng và khiêu khích của anh, tiểu tâm can run lên một cái, bất giác mà lùi lại về sau một bước nhỏ.

Anh dường như hiểu ra được nên trước đó vài bước đã ngừng lại, gần như ôn nhu mà nhìn cô, sự tàn khốc trong đôi mắt sớm đã biến mất không còn một mảnh, mở miệng nói: “Em trước đưa An An về đi, anh còn hai cảnh diễn nữa. Tối sẽ quay về rước em đến phim trường.”

Cô gật đầu, tối nay vẫn còn một cảnh diễn, là cảnh Cố Tâm Dao cắt mạch máu tự tử, trong lòng cô có chút rối rắm, nghĩ là nên dỗ Cố Tiểu An ngủ sớm một chút mới được.

Ra khỏi lều, Cố Tiểu An vẫn còn đang ngủ, Tiểu Khải thì đã thức dậy rồi nhưng vẫn không nhúc nhích mà nằm dài trên đất. Mặc cho An An lấy nó làm đệm lưng. Cô đi qua đó ngồi xuống sờ sờ đầu Tiểu Khải, nó nhỏ giọng ‘gâu’ một tiếng, lè đầu lưỡi ra nhìn cô, đáy mắt rõ ràng thấy được sự vui vẻ của nó.

Lúc này một đôi giày da của phái nam xuất hiện trước mắt cô, cô ngẩng đầu lên, Jay cười hỏi tôi: “Quay xong rồi à?”

“Ừm, Phó Quân Nhan cảm giác rất tốt, một lần là qua.”

Anh gật đầu, lại nhìn về An An, “Lúc này anh ở đây cùng An An, nhóc con này tỉnh lại đòi uống nước, kết quả lại ngủ mất rồi.” Cô giờ mới nhìn rõ ly nước trong tay anh. Cảm kích mà hướng anh gật gật đầu, đứng dậy từ chỗ dựa lưng của một hàng ghế mà lấy xuống cái túi nhỏ của An An, từ bên trong lấy ra bình sữa rồi đưa tay ra nhận lấy ly nước trên tay Jay. Cầm lên mới phát hiện ra là ly nước lạnh, nhất thời cảm thấy , mới rút tay về, đem bình sữa nhét lại vào trong túi.

Jay nhìn thấy động tác của cô có chút sững sốt, không có cảm giác không vui, chỉ hỏi cô: “Làm sao vậy?”

“An An tuổi còn nhỏ, tiêu hóa không tốt lắm, uống nước lạnh nhiều quá không tốt cho sức khỏe, phải uống nhiều nước ấm.” Anh gật đầu, rút tay về, tính khí tốt mà nói: “Tiểu Ái, chỗ anh không có nước ấm, giờ anh đi kêu Mân tỷ nấu nước cho An An.”

Cô lắc đầu, đưa tay ra ngăn lại động tác xoay người của anh: “Không cần đâu Jay, buổi tối tôi mới có cảnh diễn, giờ sẽ đưa An An đi về. Về nhà sẽ có nước ấm.”

“Tiểu Ái, vụ tai nạn xe đó anh có nghe qua, là em nhận nuôi An An?”

Cô theo bản năng mà cuối đầu xuống nhìn Cố Tiểu An, xác định là cậu đã ngủ mới dám mở miệng, Jay cũng cảm thấy mình đột ngột, ngưng ngưng hướng cô cười cười.

Cô hươ hươ tay, mới nhỏ giọng mà nói: “Nhận nuôi An An là daddy tôi, tôi vẫn chưa thể làm được mẹ của cậu nhưng tôi có thể làm chị của cậu.”

“Em là một người chị tốt.”

Cô lặng im, lại anh tiếp tục nói: “Tiểu Ái, em lần đầu đóng phim, bên cạnh không có trợ lý cũng không có người quản lý riêng, một mình gia nhập đoàn phim lại dẫn theo đứa nhỏ. Anh và Mân tỷ có thương lượng qua, công ty cũng rất coi trọng em, em có muốn ký chung một công ty với anh không? Có người quản lý, rất nhiều chuyện xử lý cũng dễ dàng hơn. Công ty sẽ phái một trợ lý để chăm sóc cho đứa bé, em cũng không cần phải mệt như vậy.”

“Tôi không mệt cũng tạm thời không muốn ký với công ty quản lý nào. Jay, cảm ơn ý tốt của anh và cũng giúp tôi cảm ơn Mân tỷ.” Cô cười, thấy được đáy mắt anh có vài phần thất vọng, lại nghe anh hỏi: “Tiểu Ái, hôm đó em tại sao lại gọi điện thoại cho anh?”

Bởi vì người lớn và trẻ em không giống nhau, An An nếu đau thì sẽ khóc sẽ ôm cô mà làm nũng. Nhưng người lớn lại không thể, người lớn có trách nhiệm, nếu khóc thì sẽ trốn đi mà khóc, đau khổ sợ hãi thì sẽ tự mình dấu đi. Cố Bảo Bối cũng thế, cô sẽ tránh đi cả thế giới mà thương tâm rơi lệ nhưng lại không sợ bạn nhìn thấy.....Lúc đau khổ nhất, cô luôn nghĩ đến anh, cô không sợ anh thấy được cô lúc chật vật bị thương, một chút cũng không sợ.....

Chỉ là cô không nói, dấu đi thần sắc dưới đáy mắt, mới có dũng khí nhìn vào anh, lần đầu tiên nghiêm túc mà nhìn anh: “Tôi quá sợ hãi, tùy tiện mà ẩn vào số điện thoại nào đó, Jay, ngại quá phiền đến anh rồi.”

Jay còn muốn nói gì nữa nhưng An An đã tỉnh rồi, cậu nằm trên lưng Tiểu Khải dụi dụi mắt, nhìn rõ người bên cạnh là cô lập tức liền ôm lấy chân cô, ngọt ngào nói: “Chị a! Ôm An An!” Tiểu Khải cũng phối hợp mà ‘gâu’ một tiếng.

Cô vừa cười vừa lấy tấm chăn trên người cậu xuống, lại lუმ lên những tấm chăn nhỏ được chải phía dưới rồi để qua một bên ghế, đem cái cặp nhỏ của An An đeo lên vai rồi mới đưa tay ra ôm An An.

Jay thấy cô khom lưng muốn lუმ những tấm chăn còn lại thì vội ngăn cô lại, đưa tay ra ôm hết đồng chăn vào mình, nhìn trông có vẻ hơi chật vật. Anh cũng nhận ra điều đó, gãi gãi đầu rồi nói: “Em đưa An An về đi, chăn để anh giúp em trả về.” Lại xoay người nói với An An: “An An không phải khát rồi sao?”

Anh vừa hỏi thì nhóc con trong lòng vội đứng thẳng người, phồng má chu môi mà nhìn thẳng vào Jay, cô thấy tư thế này cũng có chút ngớ ngác ra, lại thấy nhóc con này xoay người lại nhìn vào cô, cái đầu nhỏ cọ vào cổ cô giống như chú chó con vậy, miệng chu chu mà làm nũng: “Chị! Chị! An An uống sữa sữa a!”

“An An đợi chút a, bây giờ về nhà pha sữa sữa cho An An a!” Cô sờ sờ đầu cậu, cũng không lo được cho Jay vội gật đầu rồi ôm An An đi về, Tiểu Khải ở phía sau phe phẩy cái đuôi, ‘deng deng deng’ mà chạy về phía trước, thường quay đầu lại nhìn cô và An An một cái, giống như biết được về nhà mà hăng hái hẳn ra.

Nhìn bộ dáng An An đang đeo khăn ăn mà ôm bình sữa, còn có một Tiểu Khải ngoan ngoãn nằm bên cạnh. Cô lặng lẽ ngồi một bên, cảm giác tất cả đều như một giấc mơ, cô trở về quá khứ, bên cạnh cô xuất hiện một cậu nhóc Cố Tiểu An, tiếp đó là sự hiện diện của Phó Quân Nhan và còn có con đại bạch cầu Tiểu Khải. Một tháng nay họ cùng sống chung dưới một mái nhà, đây hoàn toàn không giống với cuộc sống ở kiếp trước, Jay không ở căn hộ bên cạnh nhà cô, không còn có thời gian như lúc trước mà cùng cô mà giăng giải về bộ phim, ngay cả thời gian cùng nhau ăn cơm chung cũng không có, mỗi lần anh vừa nói được với cô vài câu thì sẽ bị đủ loại vấn đề cản trở, tất nhiên quan trọng nhất là cậu nhóc Cố Tiểu An chọc người ta yêu thương này làm cho cô không tự giác mà tốn nhiều tâm tư trên người cậu, cậu giống như là một linh được tốt nhất trên thế gian làm cho cô tĩnh tâm mà thờ ơ lạnh nhạt với một số việc.

Ví như ánh mắt Mân tử nhìn Jay, ánh mắt ẩn sâu sự quan sát đối với người mình yêu. Kiếp trước, cô thế nào cũng chưa từng nhìn rõ được. Tiếc Tình sau khi phát sóng hưởng ứng rất lớn, thật ra thì người xem cũng chia ra nhiều phe hy vọng cô với ai ở bên nhau cũng có. Nhưng cuối cùng cô lại cùng Jay trở thành cặp đôi màn ảnh, trường kỳ hợp tác với nhau. Nguyên nhân rất đơn giản, cô và anh cùng ký chung một công ty quản lý, ký cho Mân tử, ký công ty quản lý chính là một kẻ ước bán thân. Lúc đó không một ai biết đến cô, tất cả mọi người đều nghĩ rằng con gái của Tiểu Mạt Tiểu hân là phải họ Tiểu. Người ngoài đều xưng cô là Tiểu đại tiểu thư. Nhưng đâu ai biết được, cô theo họ mami - họ Cố. Cho nên từ đó đến giờ họ chỉ xem như cô có vận may tốt, có một gương mặt xinh đẹp cực giống với Cố Tâm Dao, nhưng chưa từng nghĩ đến cô là con ruột của Cố Tâm Dao.

Từ Mân cho cho rằng nắm trong tay cái kẻ ước bán thân đó thì cô sẽ ngoan ngoãn, bởi vì lúc cô ta đưa cho cô bản hợp đồng dài hạn đến 20 năm, cô mắt cũng không chớp mà ký ngay. 20 năm, nếu như là người bình thường, công ty quản lý một khi đóng băng nghệ sĩ đó lại thì xem như cả cuộc đời này coi như xong. Lúc đó Từ Mân chắc cũng nghĩ như thế. Cho nên cô ta mới yên tâm để cô và Jay hợp tác từng bộ từng bộ phim với nhau, chỉ là thường xuyên lấy bộ dáng người chị thân thiết ra mà nhắc nhở cô đừng có phim giả tình thật. Cô ta lớn hơn Jay 7 tuổi, cô chưa từng nghĩ đến việc cô ta và Jay sẽ có gì với nhau, chỉ nghĩ đó là luật của công ty. Cô và Jay cứ vậy mà dấu diếm công ty yêu nhau, cô và anh cũng thường xuyên đáp ứng yêu cầu của công ty đi ra ngoài ăn cơm chung, gặp mặt nhau để cho đám phóng viên ấy chụp được hình tạo chút tin đồn, trong quá trình đó cô và anh cũng vui đến không biết mệt. Thẳng đến sau này sự việc bị bại lộ, cô và Jay nắm tay hẹn hò bên Nhật Bản bị người ta chụp được rồi quần lên mạng. Từ Mân mới cảm

giác không đúng sau đó cô ta hủy đi một vài bộ phim của cô, không cho cô và Jay hợp tác với nhau nữa, cô ta quả thật là một quản lý xuất sắc, quản mấy bộ phim dở hơi cho cô đóng trực tiếp làm cho độ nổi tiếng của cô giảm mạnh.

Cô không thiếu tiền bạc, cái phản ứng mà cô ta mong đợi không có, cô vẫn đi thăm đoàn làm phim của Jay, gặp mặt Jay như thường. Thẳng đến khi cô ta giận dữ đích thân đến tìm cô, cô ta nói kêu cô nhìn rõ tình thế trước mắt nếu như còn chống đối với công ty và chống đối với cô ta thì công ty sẽ đóng băng cô lại, cô sẽ không thể nhận bất cứ công việc nào. Nhưng cô cũng như trước chỉ làm theo ý mình, thái độ của Jay cũng rất tốt, anh đưa thẻ của anh cho cô, anh nói: “Tiểu Ái đừng sợ, anh nuôi em.” Người đàn ông của cô nguyện ý nuôi cô, cô rất vui.....

Chỉ là sau này tình hình chậm rãi thay đổi. Từ Mân bắt đầu đổi lại đối sách, cô ta biến mình thành kẻ nhu nhược, trở thành một người phụ nữ cuồng dại si tình đau khổ bảo vệ và chờ đợi người mình yêu, cô ta làm loạn, cô ta bệnh, cô ta khóc, cô ta một lần lại một lần kéo Jay từ bên người cô mà rời đi, đến cuối cùng cô ta cắt mạch máu tự tử không thành. Có một đoạn thời gian hề cô nghe thấy tiếng điện thoại của Jay vang lên là nhin không được mà run rẩy sợ hãi, bởi vì cô một lần lại một lần mà nhìn anh bị người phụ nữ ấy kéo đi, anh sẽ nắm lấy tay cô mà nói: “Tiểu Ái, anh không thể bỏ mặt cô ta mà không lo.” Sau đó buông tay cô ra rồi đi tìm cô ta, anh mỗi lần đều nói với tôi: “Tiểu Ái, đừng sợ, anh sẽ trở về.” Nhưng đến cuối cùng, anh không quay về nữa.....Từ Mân thành công nắm lấy nhược điểm lớn nhất trong lòng của Jay, anh sẽ không bỏ mặc người mà cùng anh đồng cam cộng khổ.....

Trước thời gian anh kết hôn, cô vẫn bị công ty đóng băng, cho đến khi cô công khai thân phận, trả số tiền hủy hợp đồng giá trên trời, cô còn nhớ ánh mắt của Từ Mân lúc đó, như một con dạ thú chịu không nổi mà muốn đem cô xé nát, cô ta nhìn cô, giọng điệu như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy: “Tôi vẫn luôn muốn khiến cô trở mình không được, vận khí của cô thật tốt.” Giọng điệu không cam chịu đó khiến cô cười lạnh.

An An ngủ nhiều rồi nên đến lúc tối lại không ngủ được nữa, không biết tại sao hôm nay cậu đặc biệt đánh cô, trưa hôm nay cô ngồi trên ghế ngẩn ngơ, cậu bò trên người cô hỏi: “Chị đang làm gì vậy?”

Cô sờ sờ đầu cậu, nói với cậu cô đang suy nghĩ.

Kết quả buổi chiều lúc Cố Quân Nhan về, anh thấy một người một chó ngơ ngác ngồi trên thảm.

Phó Quân Nhan bị bộ dáng ngốc nghếch của hai tiểu gia hỏa chọc cười, khom người xuống hỏi: “An An, em đang là gì đó?”

Đôi mắt đen lúng liếng nhẹ chuyển động, cư nhiên nghiêm túc mà nhìn Phó Quân Nhan nói: “An An đang suy nghĩ.” Cô đang uống nước, nghe vậy liền bị sắc không ngừng, định vào tường ho đến nước mắt cũng muốn rơi ra ngoài. Nghe được tiếng cười ‘haha’ khó có được của Phó Quân Nhan, một tay ôm lấy Cố Tiểu An mà khen cậu: “An An thật thông minh.”

An An không chịu ngủ lại muốn đi cùng cô, cô nghĩ giờ giấc nghỉ ngơi của trẻ con bị rối loạn thì không tốt, không chịu đồng ý. Cậu liền đáng thương quay đầu nhìn Phó Quân Nhan, tập tễnh mà nhào vào lòng anh: “An An ngoan, An An không ồn.”

Phó Quân Nhan cũng rất dễ nói chuyện, cư nhiên ôm lấy An An cùng cô đi làm.

Cô thay xong phục trang từ trong phòng trang điểm đi ra, nhóc con vẫn còn đang trong lòng Phó Quân Nhan nhô cái đầu nhỏ ra, che cái miệng nhỏ nhắn nói: “Chị, An An không ồn.”

Cô nghe vậy trong lòng lại mềm như bông gòn, nhìn vào Phó Quân Nhan đang đứng bên cạnh đạo diễn, chỉ có thể gật gật đầu.

Cảnh này là cảnh của cô và Jay, Cố Tâm Dao sảy thai, từ bệnh viện trốn đi đến căn nhà nhỏ của cô và Mạt Khiêm mà tự sát, Mộc Thôn Cẩm đập cửa xông vào, cứu lấy Cố Tâm Dao đang nằm trong vũng máu.

Lúc đi vào trong phòng tắm cô đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó anh bị Từ Mân gọi đi và không quay về nữa, cô ôm lấy thất lưng anh không cho anh đi, nhưng anh cuối cùng vẫn là đi rồi. Cô không biết Jay có phải là vì thấy được cảnh Từ Mân nằm trong vũng máu mà từ đó không rời đi được không. Sau này cô từng một lần lại một lần nghĩ, nếu như lúc đó cô cầm dao kề vào cổ khóc và ôm lấy anh không cho anh đi thì những chuyện về sau sẽ không tiếp tục xảy ra nữa phải không.

Nhưng cô không có, vì cô biết câu chuyện của mami, cô không thể phạm phải sai lầm giống như mami, bản thân mình cũng đánh mất rồi thì còn tình yêu gì nữa.....

Nhân viên kiểm tra xong đập cụ, ánh đèn sáng lên, cô bắt đầu vào vai.

Người con gái trong phòng tắm, khuôn mặt trắng bệch mờ miệt mở vòi nước, nhìn nước trong bồn dần dần đầy ra ngoài, cô ngồi ở bên bồn tắm, nhìn váy dài bị làm ướt, nhìn vào khuôn mặt của chính mình ở trong gương nghiêng đầu mà cười ngốc nghếch, khóe mắt từ từ chảy xuống một giọt nước mắt, cô đưa tay ra, đầu ngón tay chạm vào mặt gương, nhìn chính mình trong gương nước mắt một giọt một giọt chảy xuống, rơi vào trong nước, không còn một chút gợn sóng.

“Mặt Khiêm.....” Người con gái cẩn thận kên lên tiếng. Ánh mắt đột nhiên rơi vào lưỡi dao trên bồn rửa tay, cô đưa tay ra chạm vào lưỡi dao ấy, đột nhiên cười ra tiếng: “Ha, ha ha.” Khi lưỡi dao được cầm chặt trong lòng bàn tay, cô như cầm được vật trân bảo gì một lần lại một lần mà nhìn ngắm, năm ngón tay sờ lên lưỡi dao, giống như là bị thương cũng không cảm thấy đau vậy, miệng không ngừng thì thào mà gọi một cái tên: “Mặt Khiêm, Mặt Khiêm.....”

Người con gái đột nhiên ngẩn ra, giống như là hiểu ra được điều gì vậy, không cười cũng không khóc. Xoay người ngồi vào trong bồn tắm, chiếc váy dài trôi nổi trên mặt nước, giống như là một bông hoa bạch liên đẹp đẽ. Cô cơ hồ cố chấp mà nhìn về một hướng, như là một lời thề, một lần một lần mà nói: “Mặt Khiêm, anh ở đâu? Mặt Khiêm, em đến tìm anh.....” lưỡi dao một nhát một nhát gạch trên tay, một lần so với một lần nặng, máu tươi róc rách chảy xuống, mọi thứ đều bị nhuộm sang màu đỏ, trong miệng chỉ còn lại âm thanh vụn vặt: “Mặt Khiêm.....” một giọt nước mắt, không tiếng động mà rơi xuống.

Sau đó là tiếng thét chói tay của Mộc Thôn Cẩm, tiếng rõ cửa càng ngày càng mạnh, anh khom người đẩy cửa ra, một tay ôm lấy người con gái nở rộ như đóa huyết liên đang hôn mê bất tỉnh, như điên mà chạy ra ngoài, trong miệng là tiếng rống bi thương.

Cô nhắm mắt mà nằm trong lòng anh, cảm nhận được bàn tay đang rung rẩy của anh, cơ bắp toàn thân đều căng ra.

“Ok! Một lần qua.” Tiếng hô của John vang lên. Cô mở mắt ra, vẫn còn nằm trong lòng Jay, cảm xúc dưới đáy mắt của anh vẫn chưa tan, anh cứ như vậy mà nhìn cô, đáy mắt là nỗi đau lòng bi thương, ánh mắt như vậy là ánh mắt mà cô vô cùng quen thuộc, chớp mũi cô cay lại, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Lúc này một tiếng khóc vang lên, một bóng dáng nhỏ nhắn vấp vấp ngã ngã mà chạy về hướng này vừa đẩy vừa đánh Jay: “Người xấu, người xấu. Buông chị ra! Buông chị ra!”

Cô vội vàng từ trong lòng Jay đứng dậy, còn chưa khom lưng xuống đỡ cậu thì Cố Tiểu An đã nhào qua đây, hai người cùng nhau té ngửa trên đất, cậu ôm cô thao thao khóc lớn: “Chị đừng bỏ An An! An An sẽ ngoan! An An sẽ rất ngoan!” Cô nhìn An An trong lòng không chịu đựng được tim đập đau xót: “Đây là làm sao vậy, An An, không sao, đừng khóc.”

“Chị đừng có chảy máu, An An không muốn chị chảy máu, An An sẽ rất ngoan, ưm a, An An ngoan.....”

“An An rất là ngoan a, An An, đây là đóng kịch, là giả đó, chị không có chảy máu, đều là giả đó, không khóc, An An ngoan, An An không khóc.”

Cố Tiểu An vẫn cố chấp mà ôm cô không chịu buông tay, lại cúi đầu xuống nâng bàn tay đầy nước đạo cụ sirô, vừa khóc vừa nói: “Chị không đau, An An thôi thôi.”

Khóe mắt cô cay vô cùng, tất cả những ủy khuất đau khổ cơ hồ như ứa ra ngoài, cũng không quảng được gì nữa ‘Oa’ một tiếng ngồi trên mặt đất mà khóc.

Trong phim trường đại đa số nhân viên công tác khóe mắt đều ầm ỉ. Cô mơ hồ nhìn thấy Phó Quân Nhan đi qua đây, ngồi xuống ôm lấy cô và An An, một lần lại một lần mà vỗ vào vai của cả hai, dỗ cả hai ngừng khóc.

13. Chương 7: Chương 6:

Cuối cùng vẫn là Phó Quân Nhan thu dọn tàn cuộc, anh đem Cố Tiểu An đang khóc đến thê lương trong lòng cô kéo ra, ôm chặt vào lòng để An An thấy được tay cô. Ngón trở thon dài nổi lên vết thương giả thu hút ánh nhìn, cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ ngón tay, anh quét nhẹ lên sirô bị nhân viên công tác pha như màu máu đưa An An xem, dịu dàng nói: “An An, nếm thử đi.” Cố Tiểu An cố chấp lắc đầu, chau mũi lại, nói: “An An không phải yêu quái!”

Cô nhất thời thở không nổi, lại nghe Phó Quân Nhan tốt tính dỗ cậu: “Đây là sirô dùng trong lúc đóng phim, là ngọt đó, giống với kẹo mà An An thích ăn.” Lại ngẩng đầu lên nhìn sâu vào mắt cô, ý bảo cô yên tâm, nói: “Anh hỏi qua nhân viên đạo cụ rồi, cái này có thể ăn.”

Cố Tiểu An trông quai hàm, viền mắt đỏ đỏ cứ như thế mà nhìn chăm chăm vào Phó Quân Nhan hồi lâu, mới như động vật nhỏ mà thè đầu lưỡi ra liếm một cái, động tác đó giống như là lấy hết dũng khí, vừa sợ hãi vừa dũng cảm.

Cô mới phát hiện, An An đã ngừng khóc rồi.

Jay lúc này mới từ một bên bước đến, sờ sờ cái đầu nhỏ của Cố Tiểu An, nói với cô: “Tiểu Ái, em thật may mắn, có một người thân tốt như vậy.....”

Cô giương mắt lên thấy anh đang nhìn cô: “Tôi cũng không biết từ đâu mà tu được vận may tốt như vậy.....”

Ngày hôm nay An An ôm lấy cái chăn nhỏ của cậu theo cô đi ngủ, thân thể nhỏ nhắn kéo theo chiếc chăn nghiêng đầu rõ cửa phòng cô, cô thấy cậu phồng má nhìn cô, chớp đôi mắt to nói: “Chị, ngủ cùng An An!” trái tim trong nháy mắt trở nên ấm áp như mặt trời mọc đẹp nhất trên thế gian, không còn gì để tiếc nuối bị thương nữa.

Cô kéo chăn ra từ trên giường ngồi dậy, duỗi đôi tay ra, mỉm cười gật đầu với cậu.

Cậu như một cơn gió, ‘bạch bạch’ chạy qua, trước là nhào vào lòng cô, hôn cô một cái rồi sau đó tự động kéo chăn ra nằm xuống, đôi tay phẫn nộ nắm lấy góc áo của cô, lúc này mới an tâm mà nhắm mắt lại.

Qua một lúc, cánh cửa chưa được khép chặt ‘sụt’ vào một cục tuyết trắng, Tiểu Khải ngoe nguẩy cái đuôi chạy vào, liếc mắt nhìn thấy Cố Tiểu An đang nằm an ổn trên giường, nhẹ nhàng mà ‘gâu’ một tiếng, mới nhắm mắt lại, rút thành một cục nằm bên giường.

Cô im lặng mà nhìn tất cả vào trong mắt, ngẩng đầu lên lúc này mới thấy rõ được không biết từ lúc nào Phó Quân Nhan đứng dựa vào bên cửa, lẳng lặng mà nhìn mọi thứ, cô chỉ chỉ Cố Tiểu An đang nắm lấy tay cô, anh gật đầu, vẫn như cũ đứng trong bóng tối mà nhìn họ. Cô nhìn không rõ biểu tình của anh, nhưng cô nghĩ đó chắc là vẻ mặt cực kỳ nhu hòa và ấm áp. Thân ảnh thon dài của anh trong màn đêm mờ nhạt, cứ thế mà đứng trước mặt cô. Cô đột nhiên nhớ lại thời điểm mà mọi thứ không hiểu như thế nào mà cứ ủa nhau mà diễn ra, lúc cô còn ở trong cơn hỗn loạn leo lên xe bảo mẫu, anh cứ như vậy đưa tay ra đón lấy An An, sau đó nói với cô, ‘em mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.’ tựa hồ như tiếp nhận hết tất cả sự mờ mịt và sự luống cuống của cô. Có thể là bởi vì lúc ban đầu đập vào mắt cô là đôi tay ấy, từ đó, bất luận là lúc nào, nhìn thấy anh, cô liền không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy an tâm. Cô đột nhiên nhớ đến lời bài hát ‘năm tháng tình hảo’, cảm thấy chỉ là như vậy thôi cũng vô cùng tốt đẹp rồi, cô nghĩ, chắc cô là điên rồi.....

Sau đó cô thấy anh đóng cửa phòng lại giùm cô, xoay người rời đi, trong phòng hương thơm của biển khoan thai mà đốt lên, kiên định trong bóng đêm vô cùng tốt đẹp.

Ngày hôm sau, Phó Quân Nhan như thường lệ pha hai ly sữa, khi cô thỏa mãn mà để xuống ly thủy tinh trống không, đáng lúc chép chép miệng thì thấy An An ôm bình sữa vào trong ngực, làm sao cũng không chịu uống.

“An An làm sao vậy? Nóng hả?” Cô đưa tay ra muốn cầm lấy bình sữa của cậu.

Nhưng Cố Tiểu An lại lắc đầu, ôm bình sữa hướng về phía ghế mà rút vào mấy phần, cúi đầu nhìn vào cái núm vú cao su mà nuốt một ngụm nuốt bọt, cứ như đang giăng co vậy gặt gao mà quay đầu qua chỗ khác,

cái mặt nhỏ vì ho mà trở nên đỏ trót, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan đang chiêm trướng nói: “Nước nước, An An uống nước nước!”

Trên đường đi đến phòng chụp ảnh, cô nhìn Cố Tiểu An bộ dạng cẩn thận nâng bình sữa trong tay, lại ngẩng đầu lên nhìn Phó Quân Nhan, anh cũng chỉ lắc đầu, tiểu gia hỏa kỳ quái coi bình sữa như mạng, cả ngày hôm nay một ngụm cũng không uống.

Cho đến khi Jay đến phim trường, cô thấy được trong mắt Cố Tiểu An nhảy ra mấy phần vui sướng, lại như có mấy phần xấu hổ. Cô nhất thời buồn bực cậu từ khi nào lại thân với Jay như vậy?

An An vừa thấy Jay đi vào, lập tức từ trong lồng ngực Phó Quân Nhan dùng giấy đòi xuống, thân thể nhỏ nhắn ôm lấy bình sữa nhào lên trên người Tiểu Khải, cái mặt nhỏ chôn bên tai Tiểu Khải không biết đang nói gì, tiếng nói của cậu rất nhỏ, cô chỉ có thể nghe được giọng nói trẻ con âm áp, vẻ mặt cậu rất trịnh trọng, khiến cho nhân viên xung quanh không nhận được mà cười trộm, An An nói một câu, Tiểu Khải ‘gâu’ một tiếng, hai tiểu gia hỏa trông rất vui sướng, cô sớm đã bái phục hai tiểu hoạt bảo này rồi, bắt đặc dĩ quơ quơ tay, nhìn Phó Quân Nhan mỉm cười.

Chỉ thấy Cố Tiểu An giống như là đưa ra quyết định nào đó, như một làn khói chạy đến bên chân Jay, ngưỡng nghệu mà nắm lấy ống quần Jay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp đôi mắt lạnh lợi nhìn Jay, biểu tình trịnh trọng đáng yêu mà dùng tay đem bình sữa như trân bảo trong lòng đưa lên cao, nhìn Jay mà nói: “An An cho! An An cho sữa sữa, chủ đầu! An An xin lỗi!” Phim trường đột nhiên trở nên im lặng, Jay nhìn An An đang đứng bên chân anh, có mấy phần ngơ ngác.

“Khóc cái gì!” Lòng bàn tay âm áp của Phó Quân Nhan xoa lên mắt cô.

Cô cắn môi, nhìn nhóc con trần thành ở trước mặt, đáy lòng như dãi sông lấp biển, đây là nhóc con ở đâu, làm sao lại có? Làm sao lại có đứa trẻ hiểu chuyện như vậy.

Anh Đinh Việt từ một bên đi tới vỗ vỗ vai cô, một thân khí chất lạnh nhạt giảm đi không ít, buổi chiều ngày hôm qua anh không có lịch quay, không có ở đoàn làm phim, nhưng ít nhiều chắc cũng nghe nói qua, anh nhìn Cố Tiểu An đang đứng bên cạnh Jay cố chấp mà giơ cao bình sữa, cảm thán mà nói với cô: “Đứa trẻ này khiến người yêu thương.”

Cô gạt đầu với anh, mang theo âm mũi mà ‘ừm’ một tiếng. Lại xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan đi qua đó, anh đem Cố Tiểu An ẵm lên cao, giúp cậu đưa bình sữa cho Jay.

“Tiểu Ái, em mới bao lớn?”

“A?” Cô ngẩn người một lúc không nghĩ rằng Phòng Đinh Việt sẽ hỏi câu hỏi như thế này, lúc sau mới trả lời: “Mười tám.” Năm này, cô mới chỉ mười tám tuổi, tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất, cô là Cố Bảo Bối mười tám tuổi chứ không phải là Cố Bảo Bối hai mươi tám tuổi của mười năm sau, người mà vì tình yêu chịu đủ đau khổ, phiêu bạt không có chốn dung thân. Cô lại nhìn An An, nhìn Phó Quân Nhan đang ôm đứa nhỏ, họ là những bất ngờ sau khi cô sống lại, làm rối loạn hướng đi câu chuyện kiếp trước của cô, nhưng cô, một chút cũng không cảm thấy tiếc nuối.....

“Chính em vẫn còn là một đứa trẻ, thế nhưng lại phải chăm sóc một đứa trẻ.” Anh cảm thán, cả người đều giống như trở nên dễ gần hơn: “Tiểu Ái, cả hai đều là đứa trẻ tốt.”

Cô mới nhớ lại kiếp trước, vai diễn mà cô và Phòng Đinh Việt diễn là người yêu, yêu đến tận xương cốt có thể vì người sống có thể vì người chết. Nhưng ngoài đời thật, quan hệ của cả hai lạnh đến có thể quần vào hầm băng. Phòng Đinh Việt không phải là một người dễ nói chuyện, khí chất của anh nghiêng về lạnh, đối với ai cũng không lạnh không nhạt, những người gặp qua anh, liền nhớ đến hai chữ ‘lãnh ngạo’. Chỉ là rất lâu rất lâu về sau, tất cả mọi người đều khẳng định anh có đủ vốn để ‘lãnh ngạo’, anh xuất thân từ gia đình chính trị lâu đời, con cháu cán bộ, là loại đàn ông có thể tùy tiện tiện mà lái xe vào trong khu vực Trung Nam Hải chỉ để hóng gió. Cô của kiếp trước, lúc mà nhận quay bộ phim này, vẫn còn là nha đầu bị cha sủng đến hư hỏng, chưa từng chịu qua khổ cực, không biết trời cao đất dày, ích kỷ tự cao. Bất luận là Cố gia, Tiêu gia hay là Mạt gia, cô chỉ cần ho một tiếng cũng có thể khiến cho một khu vực nào đó đảo lộn trời đất. Cho nên đối mặt với người cao lãnh như một khối băng, cho dù có ưu tú hơn đi nữa, cô cũng không thích. Hơn nữa khi đó tuy rằng cô bị kịch bản hấp dẫn, cũng có hứng thú, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là cảm thấy thú vị mà đóng, hoàn toàn là đóng để chơi thôi, không đủ tận tâm tận lực, có lúc không có tâm

tư để đóng, thì cô chỉ làm qua loa, John yêu cầu rất cao, Phòng Đình Việt cũng vậy. Bởi vì cô mà thường thường phải NG, có một lần anh lạnh nhạt nhìn cô, nói với cô: “Nếu như không muốn diễn, thì quay về nhà nghỉ đi!” Lúc đó cô không hiểu anh, chỉ cảm thấy bức mình, nhìn anh mà ném vài ánh mắt khinh bỉ, trong lòng nghĩ lúc diễn cùng Jay thì sẽ không như vậy, Jay ở trong giới giải trí đã có một chút tiếng tăm, cũng không có thiếu kiên nhẫn giống anh ta, cho cô xem sắc mặt. Cô lúc đó nào có biết được, Jay là vì thích cô cho nên hết thấy bao dung cô.

Sau này có một lần anh xin đoàn phim cho nghỉ phép, lúc đó vừa vặn là thời điểm đoàn phim quay ngoại cảnh, đoàn phim hướng chính phủ Pisa mượn thời gian nửa ngày để quay ở nhà thờ lớn Pisa, đó là một chuyện tương đối không dễ dàng. Nhưng chủ diễn như anh lại giữa chừng muốn xin nghỉ phép, lão John có chút khó xử. Nhưng cô lại như người bệnh thần kinh vậy nhìn không vừa mắt, la hét nói: “Muốn đóng phim thì đóng cho tốt, còn muốn ưu đãi đặc biệt, làm lỡ tiến độ của mọi người.” Cô nói những lời như vậy, chống đối với anh, chẳng qua là dở tính đại tiểu thư, ghi hận anh đã từng lớn tiếng với cô. Vào lúc đó cô đang cùng Từ Mân bàn về hợp đồng, cô ta vì muốn ký hợp đồng với cô, lấy lòng cô không ít, đương nhiên là đứng cùng chiến tuyến với cô rồi, cô ta cũng tham gia vào, không ít gây khó dễ cho anh Đình Việt, Phòng Đình Việt vì vậy mà không lần nào đi thành, đến sau đó phỏng chừng anh cũng nổi giận, liền thật sự không còn đề nghị việc xin nghỉ phép về nước một chuyến nữa.

Sau này có một đoạn thời gian tâm tình của anh không tốt lắm, liên tiếp phạm sai lầm, cô hạnh tai lạc hoa(1) rất lâu. Nhưng theo độ nổi tiếng của Tiếc Tình, thông qua truyền thông cô mới biết, vào lúc đó, quan hệ của Phòng Đình Việt và người nhà không tốt lắm, nhưng anh vẫn còn giữ liên lạc với mẹ anh, nhưng đột nhiên bị mất liên lạc, tìm anh cảm thấy bất an, muốn xin phép quay về thăm mẹ. Kết quả bị cô trái phải làm khó, đợi đến sau này bệnh viện đưa ra thư thông báo bệnh tình nguy kịch của mẹ anh, đến khi anh trần trở biết được, lúc ngồi máy bay từ Italia quay về thì đã muộn rồi, anh cứ vậy mà bỏ lỡ cơ hội được gặp mặt mẹ lần cuối.....

Bây giờ suy nghĩ lại, hình như là sắp đến lúc đó rồi.

“Anh Đình Việt.”

“Chuyện gì?” Dưới đáy mắt anh có hiện lên vài tia ấm áp, quay đầu lại nhìn cô.

“Anh Đình Việt, anh làm sao được lão John tìm được vậy?”

“Ông ấy ở Milan mở buổi casting, tầng tầng chọn lọc, trong 6000 người chọn 1 người” Anh cười cười, độ cong ở khóe môi rất đẹp mắt, làm bớt đi vài phần khí lạnh.

“Ồ.” Cô gạt đầu chớp chớp mắt với anh: “Em là được lão John kéo lại ở trên đường đấy!”

“Cũng biết là em vận may tốt!” Anh cười đến thoải mái, nghĩ nghĩ rồi nói “Em diễn cũng rất tốt, diễn tay đôi với em rất dễ vào vai.”

Cô nghe lời khen ngợi của anh có vài phần vui sướng, nghĩ đến kiếp trước anh chính là một lần dựa vào vai diễn Mạt Khiêm này bộc phát mà lấy được giải thưởng ‘Kim Long’ nam chính xuất sắc nhất, thuận miệng liền nói: “Anh Đình Việt, anh bớt trêu trọc em đi, 6000 so với 1 a, anh diễn tốt như vậy, nói không chừng giải thưởng nam chính xuất sắc nhất của Kim Long cuối năm thuộc về anh thì sao?”

“Vậy sao? Vậy thì vừa hay, một lần thành danh a.”

Cô cười cười, nghĩ nghĩ, mới nhìn về anh mở miệng nói: “Anh Đình Việt, lúc lão John tìm được em, là lúc em đang bỏ nhà ra đi đấy! nghĩ nghĩ vào đoàn phim hai tháng rồi cũng không có liên lạc với daddy, em có chút nhớ daddy rồi..... daddy em lớn tuổi rồi, sức khỏe không biết có tốt không..... anh nói, có khi nào ông hết giận rồi không, lại không kéo thể diện xuống được, muốn em gọi điện thoại nhận lỗi với ông trước?”

Anh tựa hồ như không nghĩ đến cô đột nhiên nói những chuyện này, giống như là nhập định(2) vậy suy nghĩ một hồi, rồi mới vỗ vỗ vai cô nói: “Cứ theo ý muốn của em mà làm.”

“Vậy còn anh Đình Việt, anh có nhớ daddy mami không?”

Anh hơi thất thần, mới xoay đầu qua nói với cô: “Chỗ của anh không có gọi như vậy, trực tiếp gọi ba mẹ, không có như con gái chúng em gọi thân thiết như vậy.”

Cô gật đầu, cười đến hồn nhiên ngây thơ: “Đúng a! Nhưng tính ra thì chúng ta vào đoàn phim cũng hai tháng rồi đấy! Anh Đinh Việt, đàn ôn như mấy anh rất cầu thả sao lãng, anh cũng phải nhớ gọi điện thoại cho ba mẹ đi! Quan tâm quan tâm họ! Ví như hỏi họ sức khỏe có tốt không! Gần đây ăn những gì a đại loại như thế. Anh không biết, thật ra người già giống như trẻ con vậy, phải dỗ.” Nói xong không đợi anh trả lời, liền xoay người chạy đến bên cạnh Cố Tiểu An, Cố Tiểu An lúc này trên mặt toàn ý cười, ôm bình sữa an ổn mà nằm trên thân Tiểu Khải.

Jay cầm sữa nước đứng cách cậu rất xa, lòng mảy đến bây giờ vẫn chưa hết nhần. Uống từng hóp lớn, không ngừng mà hưởng về Phó Quân Nhan đang đứng bên nói: “Tôi hận nhất là uống sữa a... hận nhất là sữa bò... tôi hận sữa bò a.....” Cô che miệng lại, hơi quay đầu qua một bên mà cười, khom người xuống sờ sờ khuôn mặt đầy viên mãn của Cố Tiểu An. Đứa nhóc thối này, cũng chỉ cậu mới có thể! Nhắm mắt thấy bò cũng có thể xoay người chạy như Jay, lại bị nhóc con này ép uống hết một bình sữa bò.....

Jay đó giờ vẫn là nghệ sĩ có danh tiếng không tồi, những chuyện như dở tính gây khó dễ hầu như là không có, hình tượng của anh là dễ gần gũi, nhưng khư khư lại có một lần quay tv show, anh nổi giận mà bỏ đi, chỉ là tại vì đạo diễn của show đó không biết là chạm đến dây thần kinh nào cứ ép anh uống một ly sữa bò.

Lúc này.....cô khá là hài lòng nhìn Cố Tiểu An, che miệng lại, lại cười trộm thêm mấy tiếng.

Ngước mặt lên thấy Phó Quân Nhan đang nhìn về mặt đang cười trộm của cô, cô rụt cổ lại, thè lưỡi với anh.

Từ khi cô vào đoàn làm phim thì không hiểu lý do gì mà lại ở chung một nhà với anh, không có ở chung cư mà đoàn phim muốn cho. Kiếp trước của anh, tiếng tăm lớn đến đảo trời, weibo của Phó Quân Nhan đánh nhiều hơn một dấu phẩy thôi, báo chí cũng có thể lấy ra làm tin tức đầu bảng. Anh nổi đến mất không thể khống chế được, ai có thể dựa được hơi anh thì gà chó cũng lên trời(3). Những nghệ sĩ hay người hóa trang không nổi danh, nếu nhận được một lời bình luận trên weibo của anh, cho dù chỉ là hai chữ cảm ơn, thì cũng trở nên nổi tiếng. Chính là một người như vậy, nhưng anh căn bản rất ít xả giao với người khác. Kiếp trước anh tham gia các tv show rất ít, cho dù có tham gia một số tuyên truyền của phim đi nữa thì anh cũng rất ít nói, mỗi lần nhận giải hầu như người lên sân khấu đều là quản lý của anh. Anh đó giờ vẫn là hình tượng ôn nhu lạnh nhạt, diễn xuất cực tốt, cuộc sống riêng tư vô cùng bí ẩn. Hữu lễ nhưng lại khó gần, giống như đám mây sờ không được, nhìn không rõ hình dạng, không có giới hạn. Cô vẫn cứ tưởng rằng, anh nên là thanh lạnh như nước, đứng trên đỉnh của bầu trời, nhìn anh thêm một cái cũng là điều xa xỉ, nếu đụng vào đầu ngón tay của anh cũng là một sự không tôn trọng.....cô chưa từng nghĩ qua, anh lại là một người đàn ông ấm áp như vậy.....

Cảnh phim bên trong rạp cũng sắp kết thúc rồi, nhưng Phòng Đinh Việt cũng không có ý gì là muốn xin nghỉ phép, cô có chút lo lắng, có phải là anh không nghe lời cô nói.

Có một ngày Phó Quân Nhan nhân lúc Cố Tiểu An đang ngủ nướng, đưa tay ngăn cản cô đang muốn kêu An An dậy rồi kéo cô lại.

Nhỏ tiếng nói với cô một câu: “Theo anh.” Cứ vậy kéo cô một đường đi đến phòng đồ chơi mà Phó Quân Nhan bày trí cho An An, sau đó cô thấy anh từng chút từng chút lấy miếng xếp gỗ và xe lửa nhỏ đẩy ra, xóc lên một góc của tấm thảm, Cô xoa xoa mắt tưởng như mình chưa tỉnh ngủ. Bước lên trước hai bước xác định mình không có nhìn lầm, nhìn vào đồng kẹo đủ màu sắc đang được giấu dưới thảm mà không nói nên lời, xoay đầu hỏi Phó Quân Nhan: “Cố Tiểu An là muốn làm gì? Dự trữ lương thực cho mùa đông?”

Anh nhìn sâu vào cô, không có trả lời, chỉ là nói: “Em nhìn, không có socola.”

“Ừm!” Cô ngồi xổm người xuống, ngồi trên tấm thảm, đưa tay ra lục lọi những viên kẹo đủ màu sắc kia, đúng là không có một viên socola nào! Cô lại ngẩng đầu lên nhìn tỉ vi được treo trên tường, trong lòng có mấy phần nặng nề, sau đó xoay đầu lại nghiêm túc nói với Phó Quân Nhan: “Phó Quân Nhan! Năng lực mô phỏng của An An quá mạnh rồi, em nghĩ, sau này cho An An xem phim hoạt hình, chúng ta phải chọn một bộ tốt. Bằng không, ngày nào đó An An muốn ngủ đông, thì em phải làm sao a!”

Phó Quân Nhan nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, anh cười đến đôi mắt cong cong, như gió xuân ấm áp, đẹp đến không chịu nổi. Theo cô mà ngồi xuống, ngồi sát vào cô, mới đưa tay ra xoa xoa tóc cô.

“A!”

Anh cười ra tiếng, thanh âm sang sảng êm tai, đầy mắt thần sắc lưu chuyển rất đẹp “Thật ngốc!”

“A?” Cô ngừng một chút, mặc cho cô có ngốc đi nữa thì cũng biết được là anh đang cười nhạo cô, nhất thời phòng bị lại, ôm chân lùi ra sau một chút, mới không muốn ngồi gần anh, ngược mặt lên dữ dằn trừng mắt anh, trong lòng bắt đầu OOX, cho anh nói cô ngốc, anh mới ngốc, cả nhà anh đều ngốc!

“Ngốc như con Hà Đồn vậy!” (4)

Cô nhứt chí, thu lại hai má đang phồng ra lại, cái hình dạng như con hà đồn này, nhất thời làm cô không thoải mái, chỉ muốn vẽ vòng tròn nguyên rửa anh, lại cảm thấy anh tốt như vậy, chỉ có thể chôn đầu lại không để ý đến anh.

“Hà Đồn ngốc!” Anh thế mà lại đưa tay ra xoa tóc cô, nói: “Tiểu Ái, thật ngoan.” Thanh âm của anh vừa nhẹ vừa chậm, kéo dài truyền vào tai cô, du dương đến nỗi khiến người ta không còn sức lực.

Sau đó anh lấy tấm thảm che lên lại, từng chút từng chút mà đem đồ chơi để lại vào chỗ cũ, giống như chưa từng đụng qua vậy, sau đó quay người lại nói với cô: “Xuyt! Đây là bí mật của chúng ta!”

Cô ngơ ngác mà gật đầu, lại nhớ đến câu ‘Hà Đồn ngốc’, che mặt lại mà chạy trốn chết.

(1)Hạnh tai lạc hoa: có nghĩa là cười trên nỗi đau, sự xui xẻo của người khác.

(2)Nhập định: đưa mình vào vai của nhân vật

(3)Gà chó lên trời: cả họ được nhờ

(4)Hà Đồn: là con cá nóc, nhưng vì sau này fan chị sẽ đặc biệt danh là ‘Công chúa Hà Đồn’ cho chị nên nếu gọi là ‘Công chúa cá nóc’ thì thật là.....)))

14. Chương 7: Chương 6:

Cuối cùng vẫn là Phó Quân Nhan thu dọn tàn cuộc, anh đem Cố Tiểu An đang khóc đến thê lương trong lòng cô kéo ra, ôm chặt vào lòng để An An thấy được tay cô. Ngón trở thon dài nổi lên vết thương giả thu hút ánh nhìn, cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ ngón tay, anh quét nhẹ lên sirô bị nhân viên công tác pha như màu máu đưa An An xem, dịu dàng nói: “An An, nếm thử đi.” Cố Tiểu An cố chấp lắc đầu, châu mũi lại, nói: “An An không phải yêu quái!”

Cô nhất thời thở không nổi, lại nghe Phó Quân Nhan tốt tính dỗ cậu: “Đây là sirô dùng trong lúc đóng phim, là ngọt đó, giống với kẹo mà An An thích ăn.” Lại ngẩng đầu lên nhìn sâu vào mắt cô, ý bảo cô yên tâm, nói: “Anh hỏi qua nhân viên đạo cụ rồi, cái này có thể ăn.”

Cố Tiểu An trông quai hàm, viền mắt đỏ đỏ cứ như thế mà nhìn chăm chăm vào Phó Quân Nhan hồi lâu, mới như động vật nhỏ mà thè đầu lưỡi ra liếm một cái, động tác đó giống như là lấy hết dũng khí, vừa sợ hãi vừa dũng cảm.

Cô mới phát hiện, An An đã ngừng khóc rồi.

Jay lúc này mới từ một bên bước đến, sờ sờ cái đầu nhỏ của Cố Tiểu An, nói với cô: “Tiểu Ái, em thật may mắn, có một người thân tốt như vậy.....”

Cô giương mắt lên thấy anh đang nhìn cô: “Tôi cũng không biết từ đâu mà tu được vận may tốt như vậy.....”

Ngày hôm nay An An ôm lấy cái chân nhỏ của cậu theo cô đi ngủ, thân thể nhỏ nhắn kéo theo chiếc chăn nghiêng đầu rõ cửa phòng cô, cô thấy cậu phồng má nhìn cô, chớp đôi mắt to nói: “Chị, ngủ cùng An An!” trái tim trong nháy mắt trở nên ấm áp như mặt trời mọc đẹp nhất trên thế gian, không còn gì để tiếc nuối bị thương nữa.

Cô kéo chăn ra từ trên giường ngồi dậy, duỗi đôi tay ra, mỉm cười gật đầu với cậu.

Cậu như một cơn gió, 'bạch bạch' chạy qua, trước là nhào vào lòng cô, hôn cô một cái rồi sau đó tự động kéo chăn ra nằm xuống, đôi tay phần nộn nắm lấy góc áo của cô, lúc này mới an tâm mà nhắm mắt lại.

Qua một lúc, cánh cửa chưa được khép chặt 'sự' vào một cục tuyết trắng, Tiểu Khải ngoe nguẩy cái đuôi chạy vào, liếc mắt nhìn thấy Cố Tiểu An đang nằm an ổn trên giường, nhẹ nhàng mà 'gâu' một tiếng, mới nhắm mắt lại, rút thành một cục nằm bên giường.

Cô im lặng mà nhìn tất cả vào trong mắt, ngẩng đầu lên lúc này mới thấy rõ được không biết từ lúc nào Phó Quân Nhan đứng dựa vào bên cửa, lẳng lặng mà nhìn mọi thứ, cô chỉ chỉ Cố Tiểu An đang nắm lấy tay cô, anh gật đầu, vẫn như cũ đứng trong bóng tối mà nhìn họ. Cô nhìn không rõ biểu tình của anh, nhưng cô nghĩ đó chắc là vẻ mặt cực kì nhu hòa và ấm áp. Thân ảnh thon dài của anh trong màn đêm mờ nhạt, cứ thế mà đứng trước mặt cô. Cô đột nhiên nhớ lại thời điểm mà mọi thứ không hiểu như thế nào mà cứ ủa nhau mà diễn ra, lúc cô còn ở trong cơn hỗn loạn leo lên xe bảo mẫu, anh cứ như vậy đưa tay ra đón lấy An An, sau đó nói với cô, 'em mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.' tựa hồ như tiếp nhận hết tất cả sự mờ miệt và sự luống cuống của cô. Có thể là bởi vì lúc ban đầu đập vào mắt cô là đôi tay ấy, từ đó, bất luận là lúc nào, nhìn thấy anh, cô liền không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy an tâm. Cô đột nhiên nhớ đến lời bài hát 'năm tháng tĩnh hảo', cảm thấy chỉ là như vậy thôi cũng vô cùng tốt đẹp rồi, cô nghĩ, chắc cô là điên rồi.....

Sau đó cô thấy anh đóng cửa phòng lại giùm cô, xoay người rời đi, trong phòng hương thơm của biển khoan thai mà tỏa lên, kiên định trong bóng đêm vô cùng tốt đẹp.

Ngày hôm sau, Phó Quân Nhan như thường lệ pha hai ly sữa, khi cô thỏa mãn mà để xuống ly thủy tinh trống không, đáng lúc chép chép miệng thì thấy An An ôm bình sữa vào trong ngực, làm sao cũng không chịu uống.

"An An làm sao vậy? Nóng hả?" Cô đưa tay ra muốn cầm lấy bình sữa của cậu.

Nhưng Cố Tiểu An lại lắc đầu, ôm bình sữa hướng về phía ghế mà rút vào mấy phần, cúi đầu nhìn vào cái núm vú cao su mà nuốt một ngụm nuốt bọt, cứ như đang giăng co vậy gặt gao mà quay đầu qua chỗ khác, cái mặt nhỏ vì ho mà trở nên đỏ trốt, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan đang chiến thắng nói: "Nước nước, An An uống nước nước!"

Trên đường đi đến phòng chụp ảnh, cô nhìn Cố Tiểu An bộ dạng cẩn thận nâng bình sữa trong tay, lại ngẩng đầu lên nhìn Phó Quân Nhan, anh cũng chỉ lắc đầu, tiểu gia hỏa kỳ quái coi bình sữa như mạng, cả ngày hôm nay một ngụm cũng không uống.

Cho đến khi Jay đến phim trường, cô thấy được trong mắt Cố Tiểu An nháy ra mấy phần vui sướng, lại như có mấy phần xấu hổ. Cô nhất thời buồn bực cậu từ khi nào lại thân với Jay như vậy?

An An vừa thấy Jay đi vào, lập tức từ trong lồng ngực Phó Quân Nhan dùng giấy đòi xuống, thân thể nhỏ nhắn ôm lấy bình sữa nhào lên trên người Tiểu Khải, cái mặt nhỏ chôn bên tai Tiểu Khải không biết đang nói gì, tiếng nói của cậu rất nhỏ, cô chỉ có thể nghe được giọng nói trẻ con ấm áp, vẻ mặt cậu rất trịnh trọng, khiến cho nhân viên xung quanh không nhìn được mà cười trộm, An An nói một câu, Tiểu Khải 'gâu' một tiếng, hai tiểu gia hỏa trông rất vui sướng, cô sớm đã bái phục hai tiểu hoạt bảo này rồi, bất đắc dĩ quơ quơ tay, nhìn Phó Quân Nhan mỉm cười.

Chỉ thấy Cố Tiểu An giống như là đưa ra quyết định nào đó, như một làn khói chạy đến bên chân Jay, ngượng ngịu mà nắm lấy ống quần Jay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp đôi mắt lạnh lợi nhìn Jay, biểu tình trịnh trọng đáng yêu mà dùng tay đem bình sữa như trân bảo trong lòng đưa lên cao, nhìn Jay mà nói: "An An cho! An An cho sữa sữa, chủ đầu! An An xin lỗi!" Phim trường đột nhiên trở nên im lặng, Jay nhìn An An đang đứng bên chân anh, có mấy phần ngỡ ngàng.

"Khóc cái gì!" Lòng bàn tay ấm áp của Phó Quân Nhan xoa lên mắt cô.

Cô cắn môi, nhìn nhóc con trần thành ở trước mặt, đáy lòng như dãi sông lấp biển, đây là nhóc con ở đâu, làm sao lại có? Làm sao lại có đứa trẻ hiểu chuyện như vậy.

Anh Đinh Việt từ một bên đi tới vỗ vỗ vai cô, một thân khí chất lạnh nhạt giảm đi không ít, buổi chiều ngày hôm qua anh không có lịch quay, không có ở đoàn làm phim, nhưng ít nhiều chắc cũng nghe nói qua,

anh nhìn Cố Tiểu An đang đứng bên cạnh Jay cố chấp mà giờ cao bình sữa, cảm thán mà nói với cô: “Đứa trẻ này khiến người yêu thương.”

Cô gật đầu với anh, mang theo âm mũi mà ‘ừm’ một tiếng. Lại xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan đi qua đó, anh đem Cố Tiểu An ẵm lên cao, giúp cậu đưa bình sữa cho Jay.

“Tiểu Ái, em mới bao lớn?”

“A?” Cô ngăn người một lúc không nghĩ rằng Phòng Đình Việt sẽ hỏi câu hỏi như thế này, lúc sau mới trả lời: “Mười tám.” Năm này, cô mới chỉ mười tám tuổi, tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất, cô là Cố Bảo Bối mười tám tuổi chứ không phải là Cố Bảo Bối hai mươi tám tuổi của mười năm sau, người mà vì tình yêu chịu đủ đau khổ, phiêu bạt không có chốn dung thân. Cô lại nhìn An An, nhìn Phó Quân Nhan đang ôm đứa nhỏ, họ là những bất ngờ sau khi cô sống lại, làm rối loạn hướng đi câu chuyện kiếp trước của cô, nhưng cô, một chút cũng không cảm thấy tiếc nuối.....

“Chính em vẫn còn là một đứa trẻ, thế nhưng lại phải chăm sóc một đứa trẻ.” Anh cảm thán, cả người đều giống như trở nên dễ gần hơn: “Tiểu Ái, cả hai đều là đứa trẻ tốt.”

Cô mới nhớ lại kiếp trước, vai diễn mà cô và Phòng Đình Việt diễn là người yêu, yêu đến tận xương cốt có thể vì người sống có thể vì người chết. Nhưng ngoài đời thật, quan hệ của cả hai lạnh đến có thể quần vào hầm băng. Phòng Đình Việt không phải là một người dễ nói chuyện, khí chất của anh nghiêng về lạnh, đối với ai cũng không lạnh không nhạt, những người gặp qua anh, liền nhớ đến hai chữ ‘lãnh ngạo’. Chỉ là rất lâu rất lâu về sau, tất cả mọi người đều khẳng định anh có đủ vốn để ‘lãnh ngạo’, anh xuất thân từ gia đình chính trị lâu đời, con cháu cán bộ, là loại đàn ông có thể tùy tùy tiện tiện mà lái xe vào trong khu vực Trung Nam Hải chỉ để hóng gió. Cô của kiếp trước, lúc mà nhận quay bộ phim này, vẫn còn là nha đầu bị cha sủng đến hư hỏng, chưa từng chịu qua khổ cực, không biết trời cao đất dày, ích kỷ tự cao. Bất luận là Cố gia, Tiêu gia hay là Mạt gia, cô chỉ cần ho một tiếng cũng có thể khiến cho một khu vực nào đó đảo lộn trời đất. Cho nên đối mặt với người cao lãnh như một khối băng, cho dù có ưu tú hơn đi nữa, cô cũng không thích. Hơn nữa khi đó tuy rằng cô bị kịch bản hấp dẫn, cũng có hứng thú, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là cảm thấy thú vị mà đóng, hoàn toàn là đóng để chơi thôi, không đủ tận tâm tận lực, có lúc không có tâm tư để đóng, thì cô chỉ làm qua loa, John yêu cầu rất cao, Phòng Đình Việt cũng vậy. Bởi vì cô mà thường thường phải NG, có một lần anh lạnh nhạt nhìn cô, nói với cô: “Nếu như không muốn diễn, thì quay về nhà nghỉ đi!” Lúc đó cô không hiểu anh, chỉ cảm thấy bức mình, nhìn anh mà ném vài ánh mắt khinh bỉ, trong lòng nghĩ lúc diễn cùng Jay thì sẽ không như vậy, Jay ở trong giới giải trí đã có một chút tiếng tăm, cũng không có thiếu kiên nhẫn giống anh ta, cho cô xem sắc mặt. Cô lúc đó nào có biết được, Jay là vì thích cô cho nên hết thấy bao dung cô.

Sau này có một lần anh xin đoàn phim cho nghỉ phép, lúc đó vừa vặn là thời điểm đoàn phim quay ngoại cảnh, đoàn phim hướng chính phủ Pisa mượn thời gian nửa ngày để quay ở nhà thờ lớn Pisa, đó là một chuyện tương đối không dễ dàng. Nhưng chủ diễn như anh lại giữa chừng muốn xin nghỉ phép, lão John có chút khó xử. Nhưng cô lại như người bệnh thần kinh vậy nhìn không vừa mắt, la hét nói: “Muốn đóng phim thì đóng cho tốt, còn muốn ưu đãi đặc biệt, làm lỗ tiền độ của mọi người.” Cô nói những lời như vậy, chống đối với anh, chẳng qua là dở tính đại tiểu thư, ghi hận anh đã từng lớn tiếng với cô. Vào lúc đó cô đang cùng Từ Mân bàn về hợp đồng, cô ta vì muốn ký hợp đồng với cô, lấy lòng cô không ít, đương nhiên là đứng cùng chiến tuyến với cô rồi, cô ta cũng tham gia vào, không ít gây khó dễ cho anh Đình Việt, Phòng Đình Việt vì vậy mà không lần nào đi thành, đến sau đó phỏng chừng anh cũng nổi giận, liền thật sự không còn đề nghị việc xin nghỉ phép về nước một chuyến nữa.

Sau này có một đoạn thời gian tâm tình của anh không tốt lắm, liên tiếp phạm sai lầm, cô hạnh tai lạc hoa(1) rất lâu. Nhưng theo độ nổi tiếng của Tiệc Tinh, thông qua truyền thông cô mới biết, vào lúc đó, quan hệ của Phòng Đình Việt và người nhà không tốt lắm, nhưng anh vẫn còn giữ liên lạc với mẹ anh, nhưng đột nhiên bị mất liên lạc, tìm anh cảm thấy bất an, muốn xin phép quay về thăm mẹ. Kết quả bị cô trái phải làm khó, đợi đến sau này bệnh viện đưa ra thư thông báo bệnh tình nguy kịch của mẹ anh, đến khi anh trần trở biết được, lúc ngồi máy bay từ Italia quay về thì đã muộn rồi, anh cứ vậy mà bỏ lỡ cơ hội được gặp mặt mẹ lần cuối.....

Bây giờ suy nghĩ lại, hình như là sắp đến lúc đó rồi.

“Anh Đinh Việt.”

“Chuyện gì?” Dưới đáy mắt anh có hiện lên vài tia ấm áp, quay đầu lại nhìn cô.

“Anh Đinh Việt, anh làm sao được lão John tìm được vậy?”

“Ông ấy ở Milan mở buổi casting, tầng tầng chọn lọc, trong 6000 người chọn 1 người” Anh cười cười, độ cong ở khóe môi rất đẹp mắt, làm bớt đi vài phần khí lạnh.

“Ồ.” Cô gật đầu chớp chớp mắt với anh: “Em là được lão John kéo lại ở trên đường đấy!”

“Cũng biết là em vận may tốt!” Anh cười đến thoải mái, nghĩ nghĩ rồi nói “Em diễn cũng rất tốt, diễn tay đôi với em rất dễ vào vai.”

Cô nghe lời khen ngợi của anh có vài phần vui sướng, nghĩ đến kiếp trước anh chính là một lần dựa vào vai diễn Mạt Khiêm này bộc phát mà lấy được giải thưởng ‘Kim Long’ nam chính xuất sắc nhất, thuận miệng liền nói: “Anh Đinh Việt, anh bớt trêu trọc em đi, 6000 so với 1 a, anh diễn tốt như vậy, nói không chừng giải thưởng nam chính xuất sắc nhất của Kim Long cuối năm thuộc về anh thì sao?”

“Vậy sao? Vậy thì vừa hay, một lần thành danh a.”

Cô cười cười, nghĩ nghĩ, mới nhìn về anh mở miệng nói: “Anh Đinh Việt, lúc lão John tìm được em, là lúc em đang bỏ nhà ra đi đấy! nghĩ nghĩ vào đoàn phim hai tháng rồi cũng không có liên lạc với daddy, em có chút nhớ daddy rồi..... daddy em lớn tuổi rồi, sức khỏe không biết có tốt không..... anh nói, có khi nào ông hết giận rồi không, lại không kéo thể diện xuống được, muốn em gọi điện thoại nhận lỗi với ông trước?”

Anh tựa hồ như không nghĩ đến cô đột nhiên nói những chuyện này, giống như là nhập định(2) vậy suy nghĩ một hồi, rồi mới vỗ vỗ vai cô nói: “Cứ theo ý muốn của em mà làm.”

“Vậy còn anh Đinh Việt, anh có nhớ daddy mami không?”

Anh hơi thất thần, mới xoay đầu qua nói với cô: “Chỗ của anh không có gọi như vậy, trực tiếp gọi ba mẹ, không có như con gái chúng em gọi thân thiết như vậy.”

Cô gật đầu, cười đến hồn nhiên ngây thơ: “Đúng a! Nhưng tính ra thì chúng ta vào đoàn phim cũng hai tháng rồi đấy! Anh Đinh Việt, đàn ông như mấy anh rất cầu thả sao lãng, anh cũng phải nhớ gọi điện thoại cho ba mẹ đi! Quan tâm quan tâm họ! Ví như hỏi họ sức khỏe có tốt không! Gần đây ăn những gì a đại loại như thế. Anh không biết, thật ra người già giống như trẻ con vậy, phải dỗ.” Nói xong không đợi anh trả lời, liền xoay người chạy đến bên cạnh Cố Tiểu An, Cố Tiểu An lúc này trên mặt toàn ý cười, ôm bình sữa an ổn mà nằm trên thân Tiểu Khải.

Jay cầm sữa nước đứng cách cậu rất xa, lông mày đến bây giờ vẫn chưa hết nhăn. Uống từng hớp lớn, không ngừng mà hướng về Phó Quân Nhan đang đứng bên nói: “Tôi hận nhất là uống sữa a... hận nhất là sữa bò... tôi hận sữa bò a.....” Cô che miệng lại, hơi quay đầu qua một bên mà cười, khom người xuống sờ sờ khuôn mặt đầy viên mãn của Cố Tiểu An. Đứa nhóc thối này, cũng chỉ cậu mới có thể! Nhắm mắt thấy bò cũng có thể xoay người chạy như Jay, lại bị nhóc con này ép uống hết một bình sữa bò.....

Jay đó giờ vẫn là nghệ sĩ có danh tiếng không tồi, những chuyện như dở tính gây khó dễ hầu như là không có, hình tượng của anh là dễ gần gũi, nhưng khur khur lại có một lần quay tv show, anh nổi giận mà bỏ đi, chỉ là tại vì đạo diễn của show đó không biết là chạm đến dây thần kinh nào cứ ép anh uống một ly sữa bò.

Lúc này.....cô khá là hài lòng nhìn Cố Tiểu An, che miệng lại, lại cười trộm thêm mấy tiếng.

Ngước mặt lên thấy Phó Quân Nhan đang nhìn về mặt đang cười trộm của cô, cô rụt cổ lại, thè lưỡi với anh.

Từ khi cô vào đoàn làm phim thì không hiểu lý do gì mà lại ở chung một nhà với anh, không có ở chung cư mà đoàn phim mượn cho. Kiếp trước của anh, tiếng tăm lớn đến đảo trời, weibo của Phó Quân Nhan đánh nhiều hơn một dấu phẩy thôi, báo chí cũng có thể lấy ra làm tin tức đầu bảng. Anh nổi đến mất không thể khống chế được, ai có thể dựa được hơi anh thì gà chó cũng lên trời(3). Những nghệ sĩ hay người hóa trang không nổi danh, nếu nhận được một lời bình luận trên weibo của anh, cho dù chỉ là hai chữ cảm ơn, thì cũng trở nên nổi tiếng. Chính là một người như vậy, nhưng anh căn bản rất ít xả giao với người khác. Kiếp trước

anh tham gia các tv show rất ít, cho dù có tham gia một số tuyên truyền của phim đi nữa thì anh cũng rất ít nói, mỗi lần nhận giải hầu như người lên sân khấu đều là quản lý của anh. Anh đó giờ vẫn là hình tượng ôn nhu lạnh nhạt, diễn xuất cực tốt, cuộc sống riêng tư vô cùng bí ẩn. Hữu lễ nhưng lại khó gần, giống như đám mây sờ không được, nhìn không rõ hình dạng, không có giới hạn. Cô vẫn cứ tưởng rằng, anh nên là thanh lạnh như nước, đứng trên đỉnh của bầu trời, nhìn anh thêm một cái cũng là điều xa xỉ, nếu đụng vào đầu ngón tay của anh cũng là một sự không tôn trọng.....cô chưa từng nghĩ qua, anh lại là một người đàn ông ấm áp như vậy.....

Cảnh phim bên trong rạp cũng sắp kết thúc rồi, nhưng Phòng Đình Việt cũng không có ý gì là muốn xin nghỉ phép, cô có chút lo lắng, có phải là anh không nghe lời cô nói.

Có một ngày Phó Quân Nhan nhân lúc Cố Tiểu An đang ngủ nướng, đưa tay ngăn cản cô đang muốn kêu An An dậy rồi kéo cô lại.

Nhỏ tiếng nói với cô một câu: “Theo anh.” Cứ vậy kéo cô một đường đi đến phòng đồ chơi mà Phó Quân Nhan bày trí cho An An, sau đó cô thấy anh từng chút từng chút lấy miếng xếp gỗ và xe lửa nhỏ đẩy ra, xóc lên một góc của tấm thảm, Cô xoa xoa mắt tưởng như mình chưa tỉnh ngủ. Bước lên trước hai bước xác định mình không có nhìn lầm, nhìn vào đồng kệ đủ màu sắc đang được giấu dưới thảm mà không nói nên lời, xoay đầu hỏi Phó Quân Nhan: “Cố Tiểu An là muốn làm gì? Dự trữ lương thực cho mùa đông?”

Anh nhìn sâu vào cô, không có trả lời, chỉ là nói: “Em nhìn, không có socola.”

“Ừm!” Cô ngồi xổm người xuống, ngồi trên tấm thảm, đưa tay ra lục lọi những viên kẹo đủ màu sắc kia, đúng là không có một viên socola nào! Cô lại ngẩng đầu lên nhìn ti vi được treo trên tường, trong lòng có mấy phần nặng nề, sau đó xoay đầu lại nghiêm túc nói với Phó Quân Nhan: “Phó Quân Nhan! Năng lực mô phỏng của An An quá mạnh rồi, em nghĩ, sau này cho An An xem phim hoạt hình, chúng ta phải chọn một bộ tốt. Bằng không, ngày nào đó An An muốn ngủ đông, thì em phải làm sao a!”

Phó Quân Nhan nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, anh cười đến đôi mắt cong cong, như gió xuân ấm áp, đẹp đến không chịu nổi. Theo cô mà ngồi xuống, ngồi sát vào cô, mới đưa tay ra xoa xoa tóc cô.

“A!”

Anh cười ra tiếng, thanh âm sang sảng êm tai, đáy mắt thần sắc lưu chuyển rất đẹp “Thật ngốc!”

“A?” Cô ngừng một chút, mặc cho cô có ngốc đi nữa thì cũng biết được là anh đang cười nhạo cô, nhất thời phòng bị lại, ôm chân lùi ra sau một chút, mới không muốn ngồi gần anh, ngược mặt lên đỡ dần tròng mắt anh, trong lòng bắt đầu OXXX, cho anh nói cô ngốc, anh mới ngốc, cả nhà anh đều ngốc!

“Ngốc như con Hà Đồn vậy!” (4)

Cô nhụt chí, thu lại hai má đang phồng ra lại, cái hình dạng như con hà đồn này, nhất thời làm cô không thoải mái, chỉ muốn vẽ vòng tròn nguyên rửa anh, lại cảm thấy anh tốt như vậy, chỉ có thể chôn đầu lại không để ý đến anh.

“Hà Đồn ngốc!” Anh thế mà lại đưa tay ra xoa tóc cô, nói: “Tiểu Ái, thật ngoan.” Thanh âm của anh vừa nhẹ vừa chậm, kéo dài truyền vào tai cô, du dương đến nỗi khiến người ta không còn sức lực.

Sau đó anh lấy tấm thảm che lên lại, từng chút từng chút mà đem đồ chơi để lại vào chỗ cũ, giống như chưa từng đụng qua vậy, sau đó quay người lại nói với cô: “Xuyt! Đây là bí mật của chúng ta!”

Cô ngơ ngác mà gạt đầu, lại nhớ đến câu ‘Hà Đồn ngốc’, che mặt lại mà chạy trốn chết.

(1)Hạnh tai lạc hoa: có nghĩa là cười trên nỗi đau, sự xui xẻo của người khác.

(2)Nhập định: đưa mình vào vai của nhân vật

(3)Gà chó lên trời: cả họ được nhờ

(4)Hà Đồn: là con cá nóc, nhưng vì sau này fan chị sẽ đặc biệt danh là ‘Công chúa Hà Đồn’ cho chị nên nếu gọi là ‘Công chúa cá nóc’ thì thật là.....)))

15. Chương 8: Chương 7

Hôm nay lúc nửa đêm kết thúc công việc, cô vẫn là không nhin được oán niệm, cuối cùng phòng má lên dùng điện thoại chụp tấm hình, mở weibo đăng hình lên, đối với xã hội trên mạng không đáy này cô thao thao cảm xúc của mình: “Hà Đồn! Chỗ nào giống Hà Đồn? Con mắt nào của anh thấy giống Hà Đồn! Con mắt nào?”

Cái weibo này là cô đã đăng kí từ trước rồi, thỉnh thoảng đăng những tấm ảnh chụp phong cảnh lúc đi du lịch và một số tâm trạng, sau này Tiếc Tình nổi tiếng, cái ID này thăng lên V, trước lúc đó, vì để bảo mật thân phận, cô xóa hết những tấm ảnh chụp chung với gia đình. Mấy ngày nay bận, cô thật sự quên mất việc này. Vì vậy vội vàng lấy laptop ra, sớm bắt đầu công trình xóa ảnh. Làm đến 3 giờ sáng, cô cuối cùng cũng yên mãn, lại nhìn tấm hình đó một chút, trong lòng điên cuồng hét lên lần nữa, “Con mắt nào của anh thấy em giống hà đồn!” Cô nghĩ, oán niệm của cô có phải hay chẳng quá nặng rồi.....

Bộ phim cơ bản sắp quay xong rồi, tính thời gian, tiến độ cơ nhiên lại nhanh hơn kiếp trước gần một tháng, trong lòng cô có tiếng trống âm ỹ, rốt cuộc cũng biết chính mình kiếp trước quả thật kéo dài không ít tiến độ của đoàn phim. Lão John rất hài lòng, hấp tấp đi kiếm người sản xuất, trong miệng luôn nói sẽ nổi, nhất định sẽ nổi! Cặp mắt nhìn họ cũng phát ra lang quang(1). Cơ nhiên lại cho ra hai đoạn phim tuyên truyền trước thời hạn, bắt đầu tuyên truyền trên mạng, trên mạng lần lượt cho ra những bức ảnh tuyên truyền. Có lúc đi ra ngoài phim trường, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài phóng viên.

Cô mơ hồ cảm thấy hương đi của câu chuyện càng ngày càng kỳ lạ, Phó Quân Nhan hình như so với cô đã sớm phát hiện ra. Từ đó về sau, cả hai không cùng nhau từ biệt thự đi đến phim trường nữa, anh đưa ra một chiếc xe bảo mẫu được vũ trang đầy đủ hoàn toàn bằng màu đen, mặc dù là đoạn đường chưa đến 10 phút, tài xế mỗi ngày đều sẽ đến đưa rước. Anh nói: “Sói là phòng không được, nhưng ít ra không thể đưa đến cửa.” Cô hiểu được, ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh.

Mỗi diễn viên trong đoàn phim giống như cũng cảm giác được, không còn tùy tiện đi lại như trước nữa, một khi ra khỏi phim trường, dù cho một đến thở không ra hơi, sống lưng cũng phải đứng thẳng nhất.

Cô trở nên có chút lo lắng, một khi bộ phim được chiếu thì lại nghĩ đến vấn đề của Cố Tiểu An, An An theo cô, bị truyền thông chụp được là chuyện không thể nào tránh khỏi, chỉ là thân phận cậu là con nuôi của Tiểu gia sau này, cũng khó tránh khỏi một phen sóng gió. Cô đang nghĩ, rốt cuộc là giấu An An đi, đem cậu đưa đến bên cạnh daddy, hay là cứ để thuận theo tự nhiên, mặc cậu tuổi còn nhỏ mà đối mặt với những tia sáng huỳnh quang truy đuổi. Cô không biết, sự lựa chọn nào là tốt nhất đối với cậu.

Bởi vì Cố Tâm Dao là vai diễn được nhiều người chú ý nhất, cơ hồ như nữ diễn viên trong bộ phim này chẳng khác nào chỉ có mình cô, cho nên cảnh diễn của cô vẫn luôn rất nặng, lão John cũng luôn coi trọng những cảnh diễn của cô, cho nên, ngược lại là cảnh của cô và Phòng Đình Việt sớm đã quay xong, đến cuối cùng, trái lại Phó Quân Nhan và Jay tương đối bận rộn. Đoàn phim bắt đầu lần lượt chấn chỉnh lại, cảnh quay bên trong đã kết thúc, cả đoàn phim chuẩn bị chuyển qua quay ngoại cảnh. Có một hôm lão John rất trịnh trọng mà hỏi cô, hiệu quả tuyên truyền rất tốt, ông chuẩn bị lần lượt cho ra những đoạn phim ngắn và câu chuyện phía sau hậu trường, hỏi cô có nguyện ý cho An An lên ống kính không. Đầu cô vang lên một tiếng ‘ong’, chỉ nói, ông cho cháu nghĩ lại đã. Cô vui đầu đi ra ngoài, nhìn Phó Quân Nhan đang diễn tập, nhìn người đàn ông này mỗi ngày đi sớm về muộn nhưng vẫn kiên trì pha sữa cho cô và An An mỗi ngày, thật sự là không nỡ qua quýt rầy anh.

Trải qua quá trình nghiêm túc chọn lọc phim hoạt hình, An An gần đây đang xem bộ phim hoạt hình hàn quốc tên là Pororo, Pororo là một chú chim cánh cụt nhỏ màu xanh dễ thương, thông qua những câu chuyện của Pororo và những người bạn, dạy cho trẻ con rất nhiều đạo lý. Cô cảm thấy rất vui vẻ và yên tâm, hậu di chứng là thỉnh thoảng không chú ý cô sẽ ngâm nga ra một câu “Pororo”. Sau đó mọi người trong đoàn phim đều sẽ dùng biểu tình bạn hiểu tôi hiểu mọi người cũng hiểu mà nhìn cô, rồi nhìn nhau nở nụ cười quỷ dị, tập thể không thèm chú ý đến sự tồn tại của cô và coi thường IQ của cô... Nhưng không thể phủ nhận, vì sự tồn tại của Cố Tiểu An, cơ hồ như mọi người đều đối xử rất tốt với cô. Cô nhớ kiếp trước những lời bình phẩm về cô không tốt lắm, rất nhiều người nói cô tùy hứng ngạo mạn, nhưng bây giờ ai cũng mặt mày

mang ý cười với cô, cô có làm sai chuyện gì thì cũng không ai làm khó cô, chỉ đem cô và An An quy về một loại, nhìn cô rồi lại nhìn Cố Tiểu An, sau đó nói, “Tiểu Ái, không dễ dàng.”

Tiếng Italia và tiếng Anh của An An rất tốt, tiếng Trung cũng không tồi. Nhưng cậu thật sự không hiểu tiếng Hàn a, cậu làm sao mà có thể xem hiểu được? Phó Quân Nhan lại rất điềm nhiên, anh nói, để trẻ con tiếp xúc nhiều một chút với hoàn cảnh ngôn ngữ là một chuyện tốt. Sau đó cô lại nhớ đến daddy từ khi cô còn nhỏ đã dẫn cô đi khắp nước trên thế giới, lúc nhỏ cô luôn có cảm giác ngủ dậy là thế giới lại biến thành một dạng khác, những người bên cạnh lại bắt đầu nói tiếng khác(2), cảm giác không biết làm sao và hoang mang, nhưng không thể phủ nhận đó cũng là một lý do thúc đẩy cô kiên định đến chết cũng phải học tốt ngôn ngữ, bởi vì cô chịu đủ cái cảm giác rõ ràng không phải người câm nhưng lại chịu nỗi thống khổ á khẩu không nói nên lời. Cuối cùng lúc thấy An An rất vui vẻ mà tập trung tinh thần vào thế giới của Pororo, trong lòng cô rất là vui mừng.

Nhưng mà cái gì cũng có hai mặt.

Khi cô thấy Cố Tiểu An cười trên lưng Tiểu Khải, ngược cổ lên nói chuyện với Phòng Đình Việt, cô cảm thấy rất vô lực, thậm chí cảm thấy được khối băng trên người anh Đình Việt đang nứt toát với tốc độ không thể so sánh được...

“An An thích Pororo. An An thích!” Cố tiểu An lắc cái đầu nhỏ, giống như cảm giác không được hơi thở lạnh lẽo trên người Phòng Đình Việt.

“Ồ! Chị của em cũng thích.” Phòng Đình Việt gật gật đầu, như có điều đang suy nghĩ mà trả lời.

Được thôi...Khi cô và An An hai người đang vui mình trong góc cùng nhau nhìn vào Ipad coi Pororo đồng thời không khống chế được mà bắt đầu cười khúc khích, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều cho là như vậy... Tuy nhiên, cô thực sự rất thích...

“Pororo là con chim cánh cụt, đi bằng hai cái chân chân, giống như vậy, giống An An vậy.” Sau đó Cố Tiểu An vỗ vỗ vào cổ của Tiểu Khải, Tiểu Khải ngoan ngoãn nằm xuống để An An từ trên lưng nó leo xuống. Cố Tiểu An ưỡn thẳng ngực nhỏ, xác định là Phòng Đình Việt đang nhìn cậu, xấu hổ cười cười, hai má ửng đỏ, rồi bắt đầu ưỡn thẳng cổ hai cánh tay nhỏ kẹp lại, bắt đầu học theo chim cánh cụt đi vòng vòng bên người Phòng Đình Việt, đáy mắt rất là hưng phấn “Việt Việt, có thích không?”

Việt Việt...Việt Việt...Cố Tiểu An nhà cô thật là cường đại a...

“Thích a! An An thật giỏi!” Phòng Đình Việt nhìn con chim cánh cụt tí hon xoay mấy vòng, mới đem An An ẵm lên, dùng đôi tay tung cao cậu lên chơi một hồi. Cố Tiểu An ở trong lòng anh cười khanh khách, anh đã sớm nhìn thấy cô, gật đầu với cô, ngón tay rõ trên mặt bàn mấy cái, cứ nhiên cầm lên áo khoác rồi ôm An An mà hướng về phía cô đi tới: “Đi thôi, Tiểu Ái, dẫn An An đi xem chim cánh cụt!”

Tiểu gia hỏa hai mắt sáng rực, tay nhỏ vỗ lên miệng bắt đầu hét: “Cánh cụt! Cánh cụt! Pororo! An An thích Pororo...”

Cô ngồi ở ghế lái phụ, nhìn Cố Tiểu An và Tiểu Khải ngồi phía sau đang chơi đến vui vẻ, lại nhìn sang bên cạnh Phòng Đình Việt đang lái xe, thực là cảm thấy ông trời có thể rơi mưa đỏ rồi.

“Anh Đình Việt, anh nghĩ như thế nào mà lại muốn dẫn An An đi xem cánh cụt vậy?”

“Bọn em không thích à? Em gần đây hề diễn xong là ôm lấy An An nhìn không rời mắt.”

Cô sờ sờ mũi, .

“Đúng rồi, Tiểu Ái. Tuần sau đoàn phim sẽ đến Venezia quay ngoại cảnh, mới bắt đầu vào hai tuần đầu đại bộ phận đều là cảnh diễn của em và Phó Quân Nhan, hôm đó sau khi anh và em nói chuyện qua, có gọi cho mẹ anh cuộc điện thoại, anh cứ cảm thấy có gì đó không đúng, muốn mấy ngày này xin đoàn phim cho nghỉ phép, mua vé máy bay bay về xem sao.”

“Ừm, cái này và xem cánh cụt có quan hệ gì?”

“Tiểu Ái, em là giận dữ với ba em mà bỏ nhà ra đi?”

Cô gật đầu, không hiểu lắm nghiêng đầu nhìn anh.

“Anh cũng vậy, anh không muốn đi con đường mà ba anh an bài, mới bỏ nhà ra đi. Lúc bỏ nhà đi, trong hộ chiếu của anh chỉ có một tờ visa du lịch đến Italia, tất cả tiền của anh cũng chỉ đủ để mua một tấm vé máy bay đến Italia.”

“À!” Người đàn ông lãnh ngạo như thế này, bỏ nhà ra đi... rồi lại cuối đầu nhìn chiếc xe đua màu xám mà cô đang ngồi, đột nhiên thấy mình thấp hơn anh thêm mấy phần, cô bỏ nhà ra đi, vẫn sài thẻ của daddy, chưa từng nhẹ tay qua, càng miễn bàn đến việc kiếm tiền...

“Lúc đó anh mới 16 tuổi, nhưng đến Italia không được mấy ngày là kiếm được việc làm, làm thêm ở trong một quán ăn Trung Quốc, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của ông chủ, xin được học đại học. Tiểu Ái, em nói so với em, anh có may mắn không?”

“Thì ra vận may của anh thật sự tốt!” Cô sờ sờ mũi, nghe xong không khỏi cảm thán, đây cơ hồ là chuyện không thể nào, anh ấy trước hết là làm thêm phi pháp, rồi sau đó dưới tình huống không có người bảo lãnh và sự chứng minh của tài khoản ngân hàng, thuận lợi mà vào đại học, tự đóng tiền cho mình đi học, cô phục rồi.....

“Anh cũng nghĩ rằng anh rất may mắn!” Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, đáy mắt sâu thẳm: “Cho đến một lần không cẩn thận nghe được cuộc điện thoại vào buổi tối của ông chủ, đầu bên kia điện thoại là mẹ anh, là mẹ anh vẫn luôn len lén giúp anh, nếu không, anh đã sớm vì tính ngang bướng mà đối chết ở nơi xứ người rồi. Cho nên Tiểu Ái, vận may anh tốt, là vì có một người mẹ thương anh.” Cô không nghĩ rằng anh sẽ nói những chuyện cảm tính như vậy với cô, giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lại giống như có thêm chút gì.

“Anh cũng chưa quay về gặp mẹ sao?”

Anh lắc đầu, dừng xe lại.

“Gần đây anh cứ cảm thấy không ổn, lần trước cùng em nói chuyện xong, gọi cho ông chủ, ông ta nói với anh là mẹ anh đã rất lâu rồi không liên lạc với ông ta. Anh gọi về nhà, người làm cũng nói là phụ nhân không ở đây. Tiểu Ái, nói thật, anh rất lo lắng.” Anh nói, ánh mắt tối đi vài phần. “Cho nên Tiểu Ái, anh muốn về nhà xem sao. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nghĩ tới là sẽ quay về, nhưng anh nhìn thấy em và An An, nhớ về lúc anh còn nhỏ, mẹ anh cũng giống như em vậy, luôn luôn mang anh theo bên người, bà có lẽ rất nhớ anh. Anh suy nghĩ rất nhiều, anh nên quay về xem sao.”

Mẫu tử liên tâm, mình mình chỉ trung(3), giữa người thân, là thật sự có cảm ứng... Cô nhìn anh, có chút đau lòng cho mẹ anh vì không lâu nữa bà sẽ mất. Nhưng suy cho cùng thì cũng không nên nói nhiều quá, chỉ có thể chớp chớp mắt, cười nói: “Anh Đinh Việt, anh yên tâm, lúc anh nói với John, em sẽ là người đầu tiên gặt đầu.”

Anh cười cười, vỗ vỗ vai cô “Không phải lấy lòng em để em giúp anh nói, chỉ là muốn dẫn bọn em xem chim cánh cụt, cô nương ngọc.”

“Em làm gì có mặt mũi lớn như vậy, em chỉ là biểu thị lập trường a!”

Anh cười, mở cửa xe ôm Cổ Tiểu An trên mặt đầy vẻ hưng phấn ra.

Cổ Tiểu An lá gan rất lớn, vào Thủy Cung thấy cá mập mặt cũng không đổi sắc. Trái lại là Tiểu Khải đã vào thể phòng ngự, thấy cá mập, lông cũng dựng lên hết, cụp đuôi lại che ở trước người Cổ Tiểu An, một mực nhìn vào cá mập trong tấm gương thủy tinh mà điên cuồng sửa.

Phòng Đinh Việt nhếch nhếch mi, ôm lấy Tiểu Khải, giúp nó bình tĩnh lại, nói với cô: “Không nghĩ tới, tính tình chú chó của nhà Phó Quân Nhan quả thật không vừa.” Sau đó, Tiểu Khải lại nhìn chằm chằm vào con cá mập trong thủy tinh ở phía đối diện, sửa âm ý lên, lại xù lông lần nữa, giống như chạm vào tinh điện vậy.

“Nó đây là chung tâm hộ chủ.” Cô thuận miệng mà tiếp lời, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, mới nói: “Em cảm thấy Tiểu Khải hoàn toàn xem An An là tiểu chủ nhân có phải không?”

Sau đó cô khom lưng xuống ôm lấy Cổ Tiểu An đang nhìn cá mập suy tư và Phòng Đinh Việt ôm lấy Tiểu Khải chạy trốn chết, Tiểu Khải mà còn sửa nữa là bọn họ sẽ bị đuổi khỏi Thủy Cung thật đấy.

Cuối cùng cũng thấy được chim cánh cụt nhưng Cố Tiểu An lại khóc, cô cảm thấy rất mờ mịt, chợt nghe cậu khóc: “Pororo là màu xanh a, cánh cụt màu xanh a. Bọn nó không phải Pororo... không phải cánh cụt...gạt An An...không phải cánh cụt...là con xói sấm đội lớp cánh cụt...” được thôi...đây là cái gì với cái gì, cô quay đầu lại nhìn Phòng Đình Việt cầu cứu, anh cũng một mặt mờ mịt, không biết phải làm gì. Cô suy nghĩ đến đầu cũng lớn luôn rồi, Phòng Đình Việt cũng đành chịu.

Cuối cùng cô một đường đỡ Cố Tiểu An khóc đến ‘sụt sụt sụt sụt’ về đoàn phim, bên cạnh còn có một con chó Tiểu Khải vẫn luôn xù lông trong tình trạng cảnh giác. Đáy mắt An An tràn đầy sự tổn thương giống như cô và Phòng Đình Việt là kẻ lừa gạt vậy, giấu đi Pororo màu xanh của cậu, cứ thế rút vào ghế sau xe ôm lấy Tiểu Khải, trong miệng lẩm bẩm nói: “Gạt An An! Con chó sói màu xám đội lớp con chim cánh cụt màu đen! Gạt An An! Hứ!”

Cô cũng rất tổn thương a, khuyên như thế nào và cùng cậu nói đạo lý như thế nào cậu cũng không nghe, chỉ có thể ngồi trên ghế lái phụ nhìn Cố Tiểu An khóc không ngừng, trong lòng nghĩ nhóc con này cố chấp lên thật là khó bảo mà. Cuối cùng cậu vừa xuống xe là lao vào lòng Phó Quân Nhan, ánh mắt chất vấn chỉ vào cô và Phòng Đình Việt là kẻ lừa gạt, cả hai đều tập thể đen mặt lại, bỏ lại nhóc con xù lông và con đại bạch cầu xù lông này cho Phó Quân Nhan, trực tiếp đi tìm lão John.

Về nhà cô đăng tâm trạng mới lên weibo, chỉ có một câu, ‘nhóc con xù lông đúng là khó nuôi.....’

(1) lang quang: ánh sáng trong mắt con sói.

(2) tiếng điệu(chim): ý đây là người ta nói ngôn ngữ mà mình không hiểu.

(3) minh minh chi trung: như có số mệnh an bài

16. Chương 8: Chương 7

Hôm nay lúc nửa đêm kết thúc công việc, cô vẫn là không nhịn được oán niệm, cuối cùng phồng má lên dùng điện thoại chụp tấm hình, mở weibo đăng hình lên, đối với xã hội trên mạng không đáy này cô thao thao cảm xúc của mình: “Hà Đôn! Chỗ nào giống Hà Đôn? Con mắt nào của anh thấy giống Hà Đôn! Con mắt nào?”

Cái weibo này là cô đã đăng kí từ trước rồi, thỉnh thoảng đăng những tấm ảnh chụp phong cảnh lúc đi du lịch và một số tâm trạng, sau này Tiểu Tình nổi tiếng, cái ID này thăng lên V, trước lúc đó, vì để bảo mật thân phận, cô xóa hết những tấm ảnh chụp chung với gia đình. Mấy ngày nay bận, cô thật sự quên mất việc này. Vì vậy vội vàng lấy laptop ra, sớm bắt đầu công trình xóa ảnh. Làm đến 3 giờ sáng, cô cuối cùng cũng yên tâm, lại nhìn tấm hình đó một chút, trong lòng điên cuồng hét lên lần nữa, “Con mắt nào của anh thấy em giống hà đôn!” Cô nghĩ, oán niệm của cô có phải hay chẳng quá nặng rồi.....

Bộ phim cơ bản sắp quay xong rồi, tính thời gian, tiến độ cứ nhiên lại nhanh hơn kiếp trước gần một tháng, trong lòng cô có tiếng trống âm ỹ, rốt cuộc cũng biết chính mình kiếp trước quả thật kéo dài không ít tiến độ của đoàn phim. Lão John rất hài lòng, hấp tấp đi kiếm người sản xuất, trong miệng luôn nói sẽ nổi, nhất định sẽ nổi! Cặp mắt nhìn họ cũng phát ra lang quang(1). Cứ nhiên lại cho ra hai đoạn phim tuyên truyền trước thời hạn, bắt đầu tuyên truyền trên mạng, trên mạng lần lượt cho ra những bức ảnh tuyên truyền. Có lúc đi ra ngoài phim trường, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài phóng viên.

Cô mơ hồ cảm thấy hương đi của câu chuyện càng ngày càng kỳ lạ, Phó Quân Nhan hình như so với cô đã sớm phát hiện ra. Từ đó về sau, cả hai không cùng nhau từ biệt thự đi đến phim trường nữa, anh đưa ra một chiếc xe bảo mẫu được vũ trang đầy đủ hoàn toàn bằng màu đen, mặc dù là đoạn đường chưa đến 10 phút, tài xế mỗi ngày đều sẽ đến đưa rước. Anh nói: “Sói là phòng không được, nhưng ít ra không thể đưa đến cửa.” Cô hiểu được, ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh.

Mỗi diễn viên trong đoàn phim giống như cũng cảm giác được, không còn tùy tiện đi lại như trước nữa, một khi ra khỏi phim trường, dù cho một đến thở không ra hơi, sống lưng cũng phải đứng thẳng nhất.

Cô trở nên có chút lo lắng, một khi bộ phim được chiếu thì lại nghĩ đến vấn đề của Cố Tiểu An, An An theo cô, bị truyền thông chụp được là chuyện không thể nào tránh khỏi, chỉ là thân phận cậu là con nuôi của Tiểu gia sau này, cũng khó tránh khỏi một phen sóng gió. Cô đang nghĩ, rốt cuộc là giấu An An đi, đem cậu đưa đến bên cạnh daddy, hay là cứ để thuận theo tự nhiên, mặc cậu tuổi còn nhỏ mà đối mặt với những tia sáng huỳnh quang truy đuổi. Cô không biết, sự lựa chọn nào là tốt nhất đối với cậu.

Bởi vì Cố Tâm Dao là vai diễn được nhiều người chú ý nhất, cơ hồ như nữ diễn viên trong bộ phim này chẳng khác nào chỉ có mình cô, cho nên cảnh diễn của cô vẫn luôn rất nặng, lão Jonh cũng luôn coi trọng những cảnh diễn của cô, cho nên, ngược lại là cảnh của cô và Phòng Đình Việt sớm đã quay xong, đến cuối cùng, trái lại Phó Quân Nhan và Jay tương đối bận rộn. Đoàn phim bắt đầu lần lượt chần chừ lại, cảnh quay bên trong đã kết thúc, cả đoàn phim chuẩn bị chuyển qua quay ngoại cảnh. Có một hôm lão John rất trịnh trọng mà hỏi cô, hiệu quả tuyên truyền rất tốt, ông chuẩn bị lần lượt cho ra những đoạn phim ngắn và câu chuyện phía sau hậu trường, hỏi cô có nguyện ý cho An An lên ống kính không. Đầu cô vang lên một tiếng ‘ong’, chỉ nói, ông cho cháu nghĩ lại đã. Cô vui đầu đi ra ngoài, nhìn Phó Quân Nhan đang diễn tập, nhìn người đàn ông này mỗi ngày đi sớm về muộn nhưng vẫn kiên trì pha sữa cho cô và An An mỗi ngày, thật sự là không nỡ qua quấy rầy anh.

Trải qua quá trình nghiêm túc chọn lọc phim hoạt hình, An An gần đây đang xem bộ phim hoạt hình hàn quốc tên là Pororo, Pororo là một chú chim cánh cụt nhỏ màu xanh dễ thương, thông qua những câu chuyện của Pororo và những người bạn, dạy cho trẻ con rất nhiều đạo lý. Cô cảm thấy rất vui vẻ và yên tâm, hậu di chứng là thỉnh thoảng không chú ý cô sẽ ngâm nga ra một câu “Pororo”. Sau đó mọi người trong đoàn phim đều sẽ dùng biểu tình bạn hiểu tôi hiểu mọi người cũng hiểu mà nhìn cô, rồi nhìn nhau nở nụ cười quỷ dị, tập thể không thêm chú ý đến sự tồn tại của cô và coi thường IQ của cô... Nhưng không thể phủ nhận, vì sự tồn tại của Cố Tiểu An, cơ hồ như mọi người đều đối xử rất tốt với cô. Cô nhớ kiếp trước những lời bình phẩm về cô không tốt lắm, rất nhiều người nói cô tùy hứng ngạo mạn, nhưng bây giờ ai cũng mặt mày mang ý cười với cô, cô có làm sai chuyện gì thì cũng không ai làm khó cô, chỉ đem cô và An An quy về một loại, nhìn cô rồi lại nhìn Cố Tiểu An, sau đó nói, “Tiểu Ái, không dễ dàng.”

Tiếng Italia và tiếng Anh của An An rất tốt, tiếng Trung cũng không tồi. Nhưng cậu thật sự không hiểu tiếng Hàn a, cậu làm sao mà có thể xem hiểu được? Phó Quân Nhan lại rất điềm nhiên, anh nói, để trẻ con tiếp xúc nhiều một chút với hoàn cảnh ngôn ngữ là một chuyện tốt. Sau đó cô lại nhớ đến daddy từ khi cô còn nhỏ đã dẫn cô đi khắp nước trên thế giới, lúc nhỏ cô luôn có cảm giác ngủ dậy là thế giới lại biến thành một dạng khác, những người bên cạnh lại bắt đầu nói tiếng khác(2), cảm giác không biết làm sao và hoang mang, nhưng không thể phủ nhận đó cũng là một lý do thúc đẩy cô kiên định đến chết cũng phải học tốt ngôn ngữ, bởi vì cô chịu đủ cái cảm giác rõ ràng không phải người câm nhưng lại chịu nỗi thống khổ á khẩu không nói nên lời. Cuối cùng lúc thấy An An rất vui vẻ mà tập trung tinh thần vào thế giới của Pororo, trong lòng cô rất là vui mừng.

Nhưng mà cái gì cũng có hai mặt.

Khi cô thấy Cố Tiểu An cười trên lưng Tiểu Khải, ngược cổ lên nói chuyện với Phòng Đình Việt, cô cảm thấy rất vô lực, thậm chí cảm thấy được khối băng trên người anh Đình Việt đang nứt toát với tốc độ không thể so sánh được...

“An An thích Pororo. An An thích!” Cố tiểu An lắc cái đầu nhỏ, giống như cảm giác không được hơi thở lạnh lẽo trên người Phòng Đình Việt.

“Ồ! Chị của em cũng thích.” Phòng Đình Việt gật gù đầu, như có điều đang suy nghĩ mà trả lời.

Được thôi...Khi cô và An An hai người đang vui mình trong góc cùng nhau nhìn vào Ipad coi Pororo đồng thời không khống chế được mà bắt đầu cười khúc khích, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều cho là như vậy... Tuy nhiên, cô thực sự rất thích...

“Pororo là con chim cánh cụt, đi bằng hai cái chân chân, giống như vậy, giống An An vậy.” Sau đó Cố Tiểu An vỗ vỗ vào cổ của Tiểu Khải, Tiểu Khải ngoan ngoãn nằm xuống để An An từ trên lưng nó leo xuống. Cố Tiểu An ưỡn thẳng ngực nhỏ, xác định là Phòng Đình Việt đang nhìn cậu, xấu hổ cười cười, hai má ửng đỏ, rồi bắt đầu ưỡn thẳng cổ hai cánh tay nhỏ kẹp lại, bắt đầu học theo chim cánh cụt đi vòng vòng bên người Phòng Đình Việt, đáy mắt rất là hưng phấn “Việt Việt, có thích không?”

Việt Việt...Việt Việt...Cố Tiểu An nhà cô thật là cường đại a...

“Thích a! An An thật giỏi!” Phòng Đình Việt nhìn con chim cánh cụt tí hon xoay mấy vòng, mới đem An An ẵm lên, dùng đôi tay tung cao cậu lên chơi một hồi. Cố Tiểu An ở trong lòng anh cười khanh khách, anh đã sớm nhìn thấy cô, gật đầu với cô, ngón tay rõ trên mặt bàn mấy cái, cứ nhiên cầm lên áo khoác rồi ôm An An mà hướng về phía cô đi tới: “Đi thôi, Tiểu Ái, dẫn An An đi xem chim cánh cụt!”

Tiểu gia hỏa hai mắt sáng rực, tay nhỏ vỗ lên miệng bắt đầu hét: “Cánh cụt! Cánh cụt! Pororo! An An thích Pororo...”

Cô ngồi ở ghế lái phụ, nhìn Cố Tiểu An và Tiểu Khải ngồi phía sau đang chơi đến vui vẻ, lại nhìn sang bên cạnh Phòng Đình Việt đang lái xe, thực là cảm thấy ông trời có thể rơi mưa đỏ rồi.

“Anh Đình Việt, anh nghĩ như thế nào mà lại muốn dẫn An An đi xem cánh cụt vậy?”

“Bọn em không thích à? Em gần đây hề diễn xong là ôm lấy An An nhìn không rời mắt.”

Cô sờ sờ mũi, .

“Đúng rồi, Tiểu Ái. Tuần sau đoàn phim sẽ đến Venezia quay ngoại cảnh, mới bắt đầu vào hai tuần đầu đại bộ phận đều là cảnh diễn của em và Phó Quân Nhan, hôm đó sau khi anh và em nói chuyện qua, có gọi cho mẹ anh cuộc điện thoại, anh cứ cảm thấy có gì đó không đúng, muốn mấy ngày này xin đoàn phim cho nghỉ phép, mua vé máy bay bay về xem sao.”

“Ừm, cái này và xem cánh cụt có quan hệ gì?”

“Tiểu Ái, em là giận dữ với ba em mà bỏ nhà ra đi?”

Cô gật đầu, không hiểu lắm nghiêng đầu nhìn anh.

“Anh cũng vậy, anh không muốn đi con đường mà ba anh an bài, mới bỏ nhà ra đi. Lúc bỏ nhà đi, trong hộ chiếu của anh chỉ có một tờ visa du lịch đến Italia, tất cả tiền của anh cũng chỉ đủ để mua một tấm vé máy bay đến Italia.”

“A!” Người đàn ông lãnh ngạo như thế này, bỏ nhà ra đi... rồi lại cuối đầu nhìn chiếc xe đua màu xám mà cô đang ngồi, đột nhiên thấy mình thấp hơn anh thêm mấy phần, cô bỏ nhà ra đi, vẫn sài thẻ của daddy, chưa từng nhẹ tay qua, càng miễn bàn đến việc kiếm tiền...

“Lúc đó anh mới 16 tuổi, nhưng đến Italia không được mấy ngày là kiếm được việc làm, làm thêm ở trong một quán ăn Trung Quốc, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của ông chủ, xin được học đại học. Tiểu Ái, em nói so với em, anh có may mắn không?”

“Thì ra vận may của anh thật sự tốt!” Cô sờ sờ mũi, nghe xong không khỏi cảm thán, đây cơ hồ là chuyện không thể nào, anh ấy trước hết là làm thêm phi pháp, rồi sau đó dưới tình huống không có người bảo lãnh và sự chứng minh của tài khoản ngân hàng, thuận lợi mà vào đại học, tự đóng tiền cho mình đi học, cô phục rồi.....

“Anh cũng nghĩ rằng anh rất may mắn!” Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, đáy mắt sâu thẳm: “Cho đến một lần không cẩn thận nghe được cuộc điện thoại vào buổi tối của ông chủ, đầu bên kia điện thoại là mẹ anh, là mẹ anh vẫn luôn len lén giúp anh, nếu không, anh đã sớm vì tính ngang bướng mà dúi chết ở nơi xứ người rồi. Cho nên Tiểu Ái, vận may anh tốt, là vì có một người mẹ thương anh.” Cô không nghĩ rằng anh sẽ nói những chuyện cảm tính như vậy với cô, giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lại giống như có thêm chút gì.

“Anh cũng chưa quay về gặp mẹ sao?”

Anh lắc đầu, dừng xe lại.

“Gần đây anh cứ cảm thấy không ổn, lần trước cùng em nói chuyện xong, gọi cho ông chủ, ông ta nói với anh là mẹ anh đã rất lâu rồi không liên lạc với ông ta. Anh gọi về nhà, người làm cũng nói là phu nhân không ở đây. Tiểu Ái, nói thật, anh rất lo lắng.” Anh nói, ánh mắt tối đi vài phần. “Cho nên Tiểu Ái, anh muốn về nhà xem sao. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nghĩ tới là sẽ quay về, nhưng anh nhìn thấy em

và An An, nhớ về lúc anh còn nhỏ, mẹ anh cũng giống như em vậy, luôn luôn mang anh theo bên người, bà có lẽ rất nhớ anh. Anh suy nghĩ rất nhiều, anh nên quay về xem sao.”

Mẫu tử liên tâm, minh minh chi trung(3), giữa người thân, là thật sự có cảm ứng... Cô nhìn anh, có chút đau lòng cho mẹ anh vì không lâu nữa bà sẽ mất. Nhưng suy cho cùng thì cũng không nên nói nhiều quá, chỉ có thể chớp chớp mắt, cười nói: “Anh Đinh Việt, anh yên tâm, lúc anh nói với John, em sẽ là người đầu tiên gặt đầu.”

Anh cười cười, vỗ vỗ vai cô “Không phải lấy lòng em để em giúp anh nói, chỉ là muốn dẫn bọn em xem chim cánh cụt, cô nương ngốc.”

“Em làm gì có mặt mũi lớn như vậy, em chỉ là biểu thị lập trường a!”

Anh cười, mở cửa xe ôm Cố Tiểu An trên mặt đầy vẻ hưng phấn ra.

Cố Tiểu An lá gan rất lớn, vào Thủy Cung thấy cá mập mặt cũng không đổi sắc. Trái lại là Tiểu Khải đã vào thể phòng ngự, thấy cá mập, lông cũng dựng lên hết, cụp đuôi lại che ở trước người Cố Tiểu An, một mực nhìn vào cá mập trong tấm gương thủy tinh mà điên cuồng sửa.

Phòng Đinh Việt nhếch nhếch mi, ôm lấy Tiểu Khải, giúp nó bình tĩnh lại, nói với cô: “Không nghĩ tới, tính tình chú chó của nhà Phó Quân Nhan quả thật không vừa.” Sau đó, Tiểu Khải lại nhìn chăm chăm vào con cá mập trong thủy tinh ở phía đối diện, sửa âm ỷ lên, lại xù lông lần nữa, giống như chạm vào tĩnh điện vậy.

“Nó đây là chung tâm hộ chủ.” Cô thuận miệng mà tiếp lời, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, mới nói: “Em cảm thấy Tiểu Khải hoàn toàn xem An An là tiểu chủ nhân có phải không?”

Sau đó cô khom lưng xuống ôm lấy Cố Tiểu An đang nhìn cá mập suy tư và Phòng Đinh Việt ôm lấy Tiểu Khải chạy trốn, Tiểu Khải mà còn sửa nữa là bọn họ sẽ bị đuổi khỏi Thủy Cung thật đấy.

Cuối cùng cũng thấy được chim cánh cụt nhưng Cố Tiểu An lại khóc, cô cảm thấy rất mờ mịt, chợt nghe cậu khóc: “Pororo là màu xanh a, cánh cụt màu xanh a. Bọn nó không phải Pororo... không phải cánh cụt...gạt An An...không phải cánh cụt...là con xói sấm đội lớp cánh cụt...” được thôi...đây là cái gì với cái gì, cô quay đầu lại nhìn Phòng Đinh Việt cầu cứu, anh cũng một mặt mờ mịt, không biết phải làm gì. Cô suy nghĩ đến đầu cũng lớn luôn rồi, Phòng Đinh Việt cũng đành chịu.

Cuối cùng cô một đường đỡ Cố Tiểu An khóc đến ‘sụt xẹt sụt xẹt’ về đoàn phim, bên cạnh còn có một con chó Tiểu Khải vẫn luôn xù lông trong tình trạng cảnh giác. Đấy mắt An An tràn đầy sự tổn thương giống như cô và Phòng Đinh Việt là kẻ lừa gạt vậy, giấu đi Pororo màu xanh của cậu, cứ thế rút vào ghế sau xe ôm lấy Tiểu Khải, trong miệng lẩm bẩm nói: “Gạt An An! Con chó sói màu xám đội lớp con chim cánh cụt màu đen! Gạt An An! Hứ!”

Cô cũng rất tổn thương a, khuyên như thế nào và cùng cậu nói đạo lý như thế nào cậu cũng không nghe, chỉ có thể ngồi trên ghế lái phụ nhìn Cố Tiểu An khóc không ngừng, trong lòng nghĩ nhóc con này cố chấp lên thật là khó bảo mà. Cuối cùng cậu vừa xuống xe là lao vào lòng Phó Quân Nhan, ánh mắt chất vấn chỉ vào cô và Phòng Đinh Việt là kẻ lừa gạt, cả hai đều tập thể đen mặt lại, bỏ lại nhóc con xù lông và con đại bạch cầu xù lông này cho Phó Quân Nhan, trực tiếp đi tìm lão John.

Về nhà cô đăng tâm trạng mới lên weibo, chỉ có một câu, ‘nhóc con xù lông đúng là khó nuôi.....’

(1) lang quang: ánh sáng trong mắt con sói.

(2) tiếng điệu(chim): ý đây là người ta nói ngôn ngữ mà mình không hiểu.

(3) minh minh chi trung: như có số mệnh an bài

17. Chương 9: Chương 8

Lúc đoàn phim lên đường đi Venezia họ bắt đầu thu dọn hành lý, cô phát hiện hành lý của Cố Tiểu An là nhiều nhất, khi cô đem đồ của cậu thu dọn xong, đã là tình trạng khóc không ra nước mắt, cậu một nhóc con cư nhiên có tận ba gương hành lý, cộng lại cũng có 149kg hơn, còn nặng hơn số kg của cô! Sau khi cô vào đoàn phim rất ít đi ra ngoài, nhưng một khi đi thì sẽ mua cho thỏa thích, sau khi có An An, cô mua cả phần cho cậu, bất chi bất giác tích tụ rất nhiều, Phó Quân Nhan cũng thương cậu, không ít mua thêm đồ cho cậu. Người trong đoàn phim cũng vậy, cho nên thành bộ dạng như bây giờ, cô ngồi trên thảm, nhìn hành lý của Cố Tiểu An là bắt đầu đau đầu.

Lúc Phó Quân Nhan đến Cố Tiểu An đang ở trong phòng kiểm tra lại cái balô nhỏ của cậu. Anh nhìn vào nhiều hành lý ở đó, cười hỏi cô: “Đều thu dọn xong rồi à?”

Cô lắc đầu, chỉ vào phòng của An An: “Toàn là của An An.”

Anh cũng bất giác khóe miệng giật một cái, cuối cùng khoát khoát tay nói: “Vẫn là đừng mang theo, đem mấy bộ đồ An An cần mặc được rồi, chờ lúc quay lại rồi lấy!”

“Không được a, John nói ngày mai tập thể trả phòng đồ đạc phải đem đi hết.” Cô ngẫm nghĩ có nên đem một gương hành lý của mình đem ném đi.

“Cố Tiểu Ái!”

“A!”

“Em để đây cả đời cũng được, căn nhà này là của anh.”

“Anh mới debut, căn nhà này phải đắt bao nhiêu a?” Nếu như là Phó Quân Nhan kiếp trước, nói câu này cô tuyệt đối không chớp mắt, phim anh thù lao cao đến dọa người, đừng nói là một căn biệt thự, anh mua cả một khu biệt thự cũng không là vấn đề. Nhưng mà bây giờ, cô bủ môi: “Anh không phải là vì muốn em không cần đem theo hành lý mà lén lút trả tiền thuê chứ?”

Anh một mặt biểu tình như ‘tú tài gặp phải bình’ vậy, đem cô kéo từ dưới đất lên, đẩy cô vào phòng của mình: “Nhanh đem hành lý của em sắp xếp lại, cái gì cần đem thì đem, dùng không được thì để đó, đợi khi kết thúc phim rồi quay về lấy.”

“Thật là của anh?”

Anh bất khả tri phủ mả nhìn cô. Cô liền biết căn biệt thự này thật sự là của anh. Phó Quân Nhan mới debut đã có được căn biệt thự mấy nghìn vạn này. Được thôi, lão John không biết gặp vận may cát chớ gì mà tuyển chúng diễn viên người nào người nấy không phải là ‘quan nhị đại’ thì là ‘phú nhị đại’...

Cô vừa nghe liền an lòng, “Vậy em cần đem hành lý gì nữa, đem mấy bộ quần áo là được rồi, không đủ thì mua thêm là được.” Đời người điều thú vị nhất là trọc daddy, đem thẻ tín dụng của cô liên kết với điện thoại của daddy, mỗi một lần tính tiền thì điện thoại của ông sẽ nhận được một tin nhắn, sau đó lúc cô điên cuồng mua sắm, điện thoại của daddy thành công nổ máy, daddy lông rùa cũng sẽ thành công biến thành xù lông. Cô rất lâu rồi không cảm nhận được loại vui sướng này...

Lúc cô xách theo balô một quai ra khỏi phòng, lại phát hiện Cố Tiểu An vẫn chưa từ phòng cậu đi ra.

Lúc cô và Phó Quân Nhan vào phòng đồ chơi của Cố Tiểu An, cậu đang vẽ cái móng của cậu, cái đầu dùi vào dưới thảm, tay nhỏ từng chút một vớt ra những viên kẹo mà cậu giấu đem bỏ vào bên trong cái balô nhỏ tùy thân của cậu. Tiểu Khải rất phối hợp mà đứng trông cửa, lúc mún sữa khi nhìn thấy cô, vừa thấy Phó Quân Nhan đi đến liền lập tức vui đầu xuống, bắt đầu phe phẩy cái đuôi giả vờ ngoan ngoan. Giờ khắc này cô mới phát hiện, Tiểu Khải vẫn còn biết được đến cùng chủ nhân thực sự của nó là ai.

Chỉ là lúc cô cười xoay đầu qua, lại không nghĩ rằng biểu tình của Phó Quân Nhan sẽ nghiêm túc như vậy, anh đi qua đó, ngồi chồm xuống ở đầu bên kia của tấm thảm nhẹ giọng gọi: “An An.”

Cố Tiểu An bị dọa giật mình, thân thể rõ ràng nhẹ run, mới dè dặt mà lộ đầu ra, đầu tóc rối bời, đôi mắt to màu đen lấp lánh xoay tròn, bàn tay nhỏ bé hoảng sợ giấu về phía sau, cả người cứ thế nằm rạp trên mặt đất che ở một góc tấm thảm, sưng sờ mà nhìn Phó Quân Nhan.

Anh rất có kiên nhẫn đem An An đặt lên trên đùi, để An An ngồi vững, tay của An An vẫn còn giấu ở phía sau lưng, Phó Quân Nhan cũng không kéo, chỉ là để An An nhìn vào mắt anh.

“An An, tại sao lại đem kẹo giấu đi?”

An An cúi gục đầu xuống, rút cổ lại.

“An An, không thích kẹo có phải không?” Phó Quân Nhan hỏi, đưa tay ra xoa tóc An An: “Không thích tại sao còn giấu đi?”

Cố Tiểu An ngược mặt lên, vụng trộm nhìn Phó Quân Nhan một cái, lại cực nhanh mà cúi xuống, hai tay nhỏ không giấu phía sau nữa, kẹo trong tay cũng tùy tiện mà vứt xuống đất, chỉ là rũ mắt xuống xoắn lấy ngón tay. Nhỏ tiếng nói: “An An không thích.”

“Vậy tại sao đem giấu đi? An An có thể không lấy a...” Cô chưa từng nghĩ qua là Cố Tiểu An sẽ không thích kẹo, rõ ràng là cậu rất thích kẹo a. Nhịn không được, cô đi qua mở miệng hỏi.

“Chị...” Cố Tiểu An yếu ớt gọi cô một tiếng.

Cô còn muốn hỏi, Phó Quân Nhan lại nhìn cô lắc lắc đầu. Cô chỉ có thể nhịn xuống, cùng anh nhẫn nại mà nhìn An An.

“Việt Việt, anh Jay, ông John thích An An, cho nên cho An An kẹo.” Cố Tiểu An ngược mặt lên, xoay đầu giống như cầu cứu vậy nhìn Tiểu Khải đang quỳ ở một bên, mới nói: “An An không nhận, Việt Việt sẽ đau lòng... đều sẽ đau lòng.”

Đứa trẻ này...

“Ngoan.” Phó Quân Nhan khen ngợi đung đung trán cậu, lại hỏi: “An An, tại sao không thích kẹo?”

Cố Tiểu An xoay đầu nhìn cô, bĩu môi, cứ nhiên có mấy phần ủy khuất, mặt nhỏ kìm nén đến đỏ bừng “Kẹo làm chị đau, An An không thích! Không thích! Chị đau! An An không thích.” Giờ khắc này, cô thật là không biết phải nói gì, chỉ đi qua đó đón cậu vào lòng “Đứa trẻ ngốc, chị không đau, tại sao em lại còn nhớ đến chuyện đó, đó là đóng phim, An An thông minh như vậy, không phải biết rồi sao?”

“An An không thích chị đau!” Cậu cố chấp la lên, mặt nhỏ vùi ở cổ cô, mặt đầy ủy khuất. Cô vỗ vào vai An An, nhìn Phó Quân Nhan xốc lên thăm lòng, giúp An An từng chút đem kẹo đựng vào trong balo nhỏ, thật sự không biết nên nói gì nữa.

Cuối cùng cũng dỗ An An ngủ, cô nhìn vào đứa trẻ trong lòng, mới xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan: “Lão John nói, mún dùng những đoạn phim hậu trường làm tuyên truyền, hỏi em, An An có thể không vào ống kính? Phó Quân Nhan, An An nhỏ như vậy, em phải làm sao?”

“Vì không muốn để An An bị phóng viên chụp được, em sẽ đem An An đưa đi không? Tiểu Ái.” Anh hỏi, đơn giản mà dễ hiểu.

“Nếu như không muốn An An bị lộ diện, thì nó không thể đi theo em. Phó Quân Nhan, anh biết, Tiếc Tình một khi phát sóng, dù có như thế nào đi nữa, chúng ta sẽ thật sự phải sống dưới ánh hào quang.”

Anh im lặng, không nhìn cô nữa, chỉ cuối đầu kéo lại balo của An An, đeo vào trên lưng Tiểu Khải, Tiểu Khải vui sướng thè đầu lưỡi ra, ngoắc ngoắc cái đuôi.

“Tiểu Ái, Cố Tiểu An rất thông minh. Nó mới 2 tuổi, nhưng nó đã biết làm sai thì phải xin lỗi, nó sẽ nhận sai, đem sữa bò mà nó bảo bôi nhất tặng cho người ta. Nó biết đau lòng cho em, vì nó nhận định kẹo sẽ làm chị đau, từ đó không thích kẹo nữa. Nó sẽ vì không muốn người khác đau lòng, nhận lấy kẹo mà nó không còn thích nữa. Nhưng nó rất ngoan, nó không có xoay lưng là vứt đi, mà là cẩn thận đem giấu đi, biết là phải rời khỏi, lại đem giấu rồi mang theo đi, không có vứt bỏ. Em chịu được sau này chỉ có thể cách rất lâu, mới lên lên lút lút gặp nó một lần? Tiểu Ái?”

“Em làm sao chịu được, nó ngoan như vậy...”

“Tiểu Ái, so với phải mất đi người mình yêu, ánh hào quang một chút cũng không đáng sợ.”

Về sau cô nói với John, nếu như ông kính có quay chúng An An, không cần thiết cố ý né tránh, tùy duyên thôi.

Khi cô chỉ đeo một cái balo một quai trên vai, lúc cầm một cây đàn violon nhỏ cùng đoàn phim hội hợp, biểu tình dưới đáy mắt Từ Mân rõ ràng là mang theo vẻ khinh thường, Jay đau lòng nhìn cô, cô nghĩ là chắc anh cho rằng Từ Mân nói chúng rồi, thật sự cho rằng cuộc sống của cô rất khó khăn. Tuy rằng kiếp kiếp trước anh cũng cho là như vậy, cho nên càng chiều cổ cô hơn.

Khi Phó Quân Nhan đậu xe xong, lúc anh một tay dắt An An một tay cầm đàn violon đi qua đây, ánh mắt của lão John rõ ràng toát ra ánh sáng, “Cảnh quay đầu đàn nhất định rất đặc sắc, nhất định rất đặc sắc!” Rồi lại một mặt hưng phấn nói sẽ nổi! Sẽ nổi! Bộ râu cũng vui mừng đến vểnh lên. Cô trợn mắt trắng, ngẫm nghĩ hai tháng mấy không có kéo đàn, ở sau phòng quay kiểm chỗ ngồi xuống, mở hộp đàn ra bắt đầu chỉnh âm cho cây đàn. Từ Mân rõ ràng không biết nhìn hàng, khi cô cầm trên tay cây đàn 700 mấy vạn gác trên vai, biểu tình của cô ta vẫn như cũ khinh thường đến vô biên. Đáy lòng cô không nhịn được cười lạnh.

“Âm này cao rồi, cần phải hạ xuống f.” Giọng nói dịu dàng của Phó Quân Nhan truyền tới, cô xoay đầu qua. Anh nghiêng đầu đùa với An An.

“Thính giác của anh thật tốt, không ít luyện tập phải không.” Cô thử rồi thử, ban nãy thất thần, quả nhiên là chỉnh cao rồi.

Anh cười cười, bất khả phủ nhận.

“Muốn như vậy thật sự không dễ, lúc nhỏ daddy của em trời chưa sáng là kéo em dậy, bắt đầu nhìn vào đàn piano hát luyện thính giác, A A A Ô Ô Ô hát không ngừng, thật giống gà trống hót.”

“Gà trống không cách nào du dương như vậy.”

“Há há.” cô cười, phát hiện Cố Tiểu An nhìn chằm chằm vào cây đàn violon của cô. “An An muốn học?”

An An chớp chớp đôi mắt, hỏi: “Đây là cái gì?” Tay nhỏ, cẩn thận đụng đụng vào cây đàn.

Cô nhìn nhìn sau phòng quay, có chút ồn có chút loạn, chỉ có thể bỏ cuộc, nhỏ tiếng nói với An An: “Chị đến Venezia rồi mới nói cho An An biết được không?”

Cố Tiểu An gật đầu, nhìn cây đàn violon bắt đầu ngẩn người.

Cô cười cười, cũng mặc cho cậu, vui đầu tiếp tục chỉnh âm.

Bởi vì là tuyến đường quốc nội, 50 phút là đến Venezia, lúc đến cảng khẩu, cô chỉ muốn ôm lấy thành phố dưới nước này, tâm trạng trở nên rất vui vẻ.

Trong câu chuyện, Tiểu Mạt Tiểu dẫn Cố Tâm Dao đến Venezia, bọn họ từ trong nơi ồn ào náo nhiệt chuẩn ra ngoài, ngồi trên hàng ghế dài trong sân khấu kịch giống như tán gẫu uống bia vậy không có một chút hình tượng nào mà uống cạn những bình rượu nho xa xỉ. Bọn họ đánh cuộc với nhau, khi cả hai rời khỏi, có hay không gặp lại được. Thế là, Tiểu Mạt Tiểu đứng ở đầu bên kia cầu, nhìn Cố Tâm Dao đang ở chiếc thuyền Gondola diên cuồng hét lớn, “Em nhìn, tôi ở đây!” Họ ở Hồ Cầu Nguyễn thi đấu, âm nhạc của ai có thể làm cho nhiều người dừng lại bước chân hơn, họ thi đàn, làm mê đắm tất cả những người đi ngang qua họ. Bọn họ ở trên cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở), nhìn thiên đường địa ngục chỉ cách một đường, Tiểu Mạt Tiểu cuối cùng hôn Cố Tâm Dao, anh nói, “Tâm Dao, em nhìn anh một lần đi.” Sau cùng, ở đấu trường Rô-ma, người đàn ông kiêu ngạo này, rốt cuộc cũng thừa nhận tình yêu của chính mình, anh diễn tấu một bản ‘Devil’s Trill Sonata’ (1) , anh nói, “Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Tâm Dao, xin em gả cho anh!”

Lão John nói, nếu đây là kết cục, có lẽ là một câu chuyện tình yêu đẹp. Cô cười, nhưng lại lắc đầu.

Kiểu tóc của Cố Tâm Dao trong phim lúc nào cũng bù xù, giống mỹ nhân ngư vậy mái tóc quăn phiêu dật, thỉnh thoảng có một vài biến động nhỏ, nhưng đến cùng cũng là tóc dài tung bay. Cuối cùng đến cảnh quay thi đấu đàn, thợ tạo mẫu đem tóc cô vén lên, cô vừa bước ra, phó đạo diễn liền bắt đầu kinh hô “Oh my god, Tiểu Ái, cô thật sự đẹp mê người! Không cần tóc dài tân trang cũng đẹp như vậy, đường nét khuôn mặt thật đẹp!” Trong lòng cô hơi , không biết phải trả lời anh ta như thế nào mới tốt, chỉ có thể cười gật gật đầu. Bọn cô ở quảng trường ‘Piazza San Marco’ quay cảnh thi đấu đàn, bởi vì Phó Quân Nhan bản thân

vốn biết kéo đàn violon, hơn nữa cầm nghệ rất cao. Lão John không hàm hồ, trực tiếp quay thật, không kiểm thế thân.

Bồ câu trắng ở quảng trường ‘Piazza San Marco’ như gió bay lên cao, như một tấm màn màu trắng, tường cẩm thạch màu hồng phấn bên ngoài của Tổng Đốc Cung, cổng hình vòm đầu nhọn liên tiếp nhau và cửa sổ bốn phiến hoa hình tròn, phong cách Gothic điển hình khiến người trầm luân, bên giáo đường lớn ‘Piazza San Marco’ có nhiều tiệm Coffe mang chất thơ lại lãng mạn. Phó Quân Nhan mời khách, mời mọi người trong đoàn phim uống coffe, anh đi sau về phía trong, vào tiệm coffe Florian, nghe nói rằng Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron(2) đã từng quyến luyến nơi đây, tiệm coffe này, là mắc nhất toàn Italia, người trong đoàn 180 người, mỗi người một ly coffe cũng đúng là choáng rồi.

Nhưng cô nhớ đến căn biệt thự uy vũ đó, liền ăn đến an tâm thoải mái, cô nhìn mấy loại điểm tâm mà trong tiệm cung ứng, đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nói: “Tiramisu.”

Anh nghiêng đầu nhìn xong, mắt hàm chứa ý cười, nói: “Được thôi.”

Thế là cô cầm coffe và Tiramisu, dẫn đầu ngồi ở chiếc xích đu bên ngoài bắt đầu hươu chân, ăn đến vô cùng vui vẻ. Từ Mân từ bên cạnh cô đi qua, một bộ mặt ‘tôi biết là cô khó mà ăn được những thứ này’, khiến cô xém chút không phun ra ngoài.

Cổ Tiểu An trước sau vẫn rất oán hận mà nhìn bọn cô một người một cốc coffe, trong mắt dần dần xuất hiện ủy khuất, cho đến khi Phó Quân Nhan đi ra từ trong tiệm điểm tâm đưa cho cậu cây kem vani, và còn chiếc bánh donut lớn. Cậu lập tức bán manh mà cười giống như chú chó Pug, chỉ còn thiếu không phe phẩy cái đuôi. Tiểu Khải sửa mấy tiếng ‘gâu gâu’, Phó Quân Nhan cũng dứt vào miệng cho nó một chiếc bánh donut.

Cô nhìn Tiểu Khải, lại nhìn chính mình. Cô hỏi Phó Quân Nhan: “Tại sao mọi người đều có bánh donut, em không có?” cả con chó còn có, cô không có...

Anh nói: “Em có Tiramisu rồi.”

Cô không đáp lại được câu nào...

Mọi người đều ăn uống no đủ bắt đầu làm việc, một nhân viên phụ trách ánh sáng nói: “Cả đời ở nơi này quay phim thì tốt rồi!” Lão John lém cây kem whisky ở trong tay, trịnh trọng gật đầu, nói rồi lại lập tức vỗ vào đầu vị nhân viên đó, tức giận nói: “Nghiêm túc chút cho ta...”

Bầu không khí của cả đoàn phim rất tốt, có mùi hương coffe nhàn nhạt bay quanh, tâm tình của cô cũng rất tốt, cho nên khoan khoái mà ngồi trên kệ chụp ảnh, một bên mặc cho thợ trang điểm giúp cô trang điểm lại, một bên nói: “Quán ăn ở đầu phố có trăm năm lịch sử đó! Mì ý ở tiệm đó ngon đến khiến người ta chịu không nổi! Còn có cho thêm một thìa coffe nấu tại chỗ, đúng là khiêu chiến nhũ đầu mà(3). Tiệm đó còn thêm tương trắng và trái cây miếng, thật sự thật sự ngon đến mê chết người. Chúng ta cố gắng nhanh chóng kết thúc công việc! Em đãi khách!”

Cô nói xong, cả trường quay ồ lên.

Từ Mân đột nhiên toát ra một câu: “Tiểu Ái, biết là em tính cách hoạt bát, nhưng em có khó khăn mọi người đều biết, không nên cậy mạnh.”

Bầu không khí nhất thời cứng lại, cô xoay đầu qua, đích đích thực thực cảm thấy buồn cười: “Mân tỷ, con mắt nào của chị thấy em có khó khăn?”

“Em xem toàn bộ tài sản của em cũng chỉ có một cái balo nhỏ, chúng tôi đều biết cả. Em là một cô gái, không dễ dàng gì kiếm được chút tiền, lại phải mang theo An An, em cũng nên mua thêm một chút đồ cho bản thân, dầu gì cũng là minh tinh rồi, phải không? Tiểu Ái, đừng cậy mạnh, a!”

Cô nổi giận rồi...

“Con mắt nào của chị thấy tôi đang cậy mạnh!”

“Tiểu Ái.” Phó Quân Nhan đi qua kéo cô lại, đưa khăn giấy trong tay qua, nói với cô: “Tiểu Ái, lau lau khóe miệng.”

Cô nháy mắt mất hết ý chí chiến đấu, đột nhiên hy vọng tất cả mọi người đều không có mắt. Nhanh chóng cúi đầu xuống sờ khoe miệng. Ngược mắt lên nhìn thợ trang điểm lúc này trang điểm lại cho cô, cô ta đang gạt khoe mi mà cười, cô liền nghĩ, ‘cô chỉ biết trang điểm lại chứ không biết lau miệng giùm à...’

Chỉ nghe Phó Quân Nhan nói: “Tiểu Ái tuổi còn nhỏ, chăm chỉ. Chúng tôi đều biết vì chuyện xin nghỉ phép của Đình Việt, Tiểu Ái và chị xảy ra chút mâu thuẫn. Chỉ là Mân tỷ, chị vào giới giải trí bao nhiêu năm nay, nhưng lại không có chút nhân lực gì, chỉ là cây đàn violon của Tiểu Ái cầm trên tay hôm nay, cũng đủ mua được mấy cửa tiệm trên con đường này rồi. em ấy thật không cần chị tội nghiệp.”

Nói rồi quay qua nhìn cô, hỏi: “Lau sạch rồi?”

Cô gạt đầu, anh xoa xoa tóc cô nói: “VẬY em cố lên một lần qua, dẫn mọi người đi ăn đồ ngon.”

Cô cười, trịnh trọng gạt đầu. Kéo kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan đem ăn kéo qua một góc, từ bên cạnh anh len lén thò đầu ra, vụng trộm liếc nhìn vẻ mặt trắng toét của Từ Mân. Không đợi cô hỏi, anh liền nói với cô: “Đối với tiểu nhân, cách tốt nhất là ý thế đề người.”

Cô hiểu ý của anh, tiểu nhân thôi, bạn có quyền có thế, lợi hại hơn cô ta, cô ta bị bạn làm tức chết, cũng không dám tùy tiện động vào bạn.

Cô nhìn ánh mắt quan tâm của anh, ngửa đầu lên nhìn anh cười khúc khích.

(1) Devil’s Trill Sonata’: Bản giao hưởng của Quỳ

(2) Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron: đều là những nhà thơ lãng mạn nổi tiếng, các bạn có thể search trên google để biết thêm thông tin của họ :3

~~(3) nhũ đầu: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

18. Chương 9: Chương 8

Lão John do dự một chút, nhưng cũng đáp ứng rồi, còn rất sáng khoái hỏi có cần giúp đặt vé máy bay giùm không. Cô cũng trong nháy mắt nhiệt tình ra hẳn, nghĩ là vẫn còn ở Italia mấy tháng nữa, tìm một vị trí ngồi xuống, bắt đầu im lặng không nói gì mà nhìn lão John và Phòng Đình Việt.

“Em đây là làm sao vậy?” Đến cùng là Phòng Đình Việt thấy không tự nhiên trước, cắt ngang đoạn nói chuyện với John, quay qua nhìn cô.

Cô nghĩ nghĩ, bắt đầu hướng anh chớp mắt: “Anh Đình Việt, về Kinh Thành phải không...”

“Cho nên?”

“Dem một ít cái gì thịt băm rán a, mứt quả a, khoai tím nhỏ vân vân a! Còn có bánh đậu xanh a! Italia mua không được a!” nói xong còn không quên nháy mắt với lão John: “Thật sự là rất ngon, rất ngon nha!” nghĩ nghĩ lại khôi phục vẻ đứng đắn, thêm một câu: “Ừm, An An nói nó muốn ăn.”

“Cố Tiểu An không phải sinh tại Italia sao? Làm sao biết được những thứ đó.” Cửa phòng bị mở ra, Từ Mân đi vào, kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt tràn đầy sự hồ nghi nhìn cô, nhưng trên mặt vẫn hòa nhã dễ gần. Nhưng mà cô, rất muốn lột xuống bộ mặt đó của cô ta...

Cô hơi cứng đờ, “Chính là em muốn ăn a, anh Đình Việt thương An An, mang theo An An không phải được ăn nhiều hơn sao!” cô làm nũng cười cười, không để ý nói.

Cô ta nhưng lại cứng họng, trầm mặt nhìn cô, lại nhìn về lão John và Phòng Đình Việt bên cạnh, mới nói: Tiểu Ái, em có phải cuộc sống có khó khăn không?” Không đợi cô mở miệng, cô ta đã qua đây kéo tay cô, nắm tay cô nói: “Tiểu Ái, em không có công ty quản lý, cho nên bên cạnh cũng không có người quản lý và trợ lý, em một cô gái nhỏ lại còn phải dẫn theo một đứa trẻ, quả thật không dễ dàng. Nếu không, Tiểu Ái, em tin Từ Mân chị đây một lần, em theo chị, chị đích thân dẫn dắt em, nhất định sẽ làm em nổi tiếng. Chị cũng sẽ cho em hai người trợ lý, như vậy thì có người thời thời khắc khắc chăm sóc Cố An, em suy nghĩ suy nghĩ đi.”

“Từ Mân, em ấy chỉ là một nha đầu tham ăn, cô cũng nghĩ quá xa rồi đó.” Phòng Đình Việt mặt lạnh nhìn qua đây, đứng dậy liền kéo cô đi: “Đi, Tiểu Ái, muốn ăn gì thì viết ra tờ giấy cho anh Đình Việt, đều mang qua hết cho em.”

Ra khỏi phòng anh liền buông cô ra, cực nghiêm túc mà nói với cô: “Tiểu Ái, em nghe rõ, đừng nghe lời cô ta, Từ Mân cô ta không có tốt như vẻ bề ngoài đâu.”

Cô gật gật đầu, tận đáy lòng thật sự cảm ơn anh.

Ngày hôm sau, cô vừa đến phim trường, thì thấy Phòng Đình Việt mặt lạnh ngồi trên ghế, lão John lau mồ hôi đang nói gì đó, Từ Mân cũng đứng một bên, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Còn chưa đến gần đã nghe Từ Mân nói: “Mân tỷ đây cũng không phải làm khó cậu, Jay nhà chúng tôi trong tay còn có những bộ phim khác, còn có hai quảng cáo đang đợi quay, theo hợp đồng thì phần diễn của Mộc Thôn Cẩm hết là có thể xong việc rồi đoàn phim rồi. Cậu muốn xin nghỉ phép có thể, nhưng phải đem cảnh của Jay nhà chúng tôi quay xong rồi mới đi, nếu không, đợi cậu trở về lại, thời gian lại phải đẩy lùi, mấy ngày đó cũng không phải dễ xếp lịch a.”

Cô tức khắc nổi giận, nghĩ cũng không nghĩ mà đi qua đó, không nhẹ yếu ớt kêu một tiếng: “Mân tỷ a, không phải chỉ là vấn đề lịch trình nhỏ bé đó thôi sao?”

“Có cần phải cứng nhắc như vậy không?” Cô quét qua một vòng phim trường, Jay vẫn chưa đến, vẻ mặt hiểu rõ cười cười, “Mân tỷ, chị ở trong giới có vai vế cao, ai mà không biết chị là người quả lý có kinh nghiệm lâu năm, tuổi tác kinh nghiệm để ở đó, chị không nên tức a, hề tức, lại già thêm vài tuổi không phải sao?”

Từ Mân mới đầu đoán chừng là còn nghe thuận tai, sắc mặt tốt đi không ít, nghe cô nói đến tuổi tác, khuôn mặt lập tức đen lại. Tử huyết lớn nhất của cô ta chính là tuổi tác, cô ta thích người đàn ông nhỏ hơn cô ta 7 tuổi, ai nói cô ta lớn tuổi cô ta lập tức nhảy dựng lên.

Quả nhiên cô ta đem tính khí tốt mà bình thường giả bộ ra thu về, liếc mắt nhìn cô: “Cô đây là nói chuyện làm sao thế?”

Cô xòe bàn tay ra, nhìn cô ta mà chớp chớp mắt: “Nói sự thật!”

Cô kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, cũng mặc kệ ánh mắt của người ngoài, nhếch môi mở miệng: “Mân tỷ, ở đây trừ Jay ra đều là người mới, người mới có bao nhiêu không dễ dàng em nghĩ chị đây cũng rõ. Anh Đình Việt vẫn luôn rất chuyên nghiệp, nhà anh ấy có việc về nhà một chuyến, mọi người châm chúc châm chúc không phải là được rồi sao? Trước chưa nói bộ phim này có nổi hay không, chỉ nói sau này đều cùng lẫn lộn trong giới, cách ba năm ngày là đụng mặt, thêm một người bạn để nói chuyện hơn không phải sao? Lại nói, tính khí của Jay người trong đoàn phim ai mà không biết, anh ấy vì muốn Cố Tiểu An nhà tôi yên lòng, bất chấp mà uống hết một bình sữa bò. Nếu như là người khác uống thì không nói gì, nhưng Jay là người lấy sữa bò xem như là thuốc độc, anh ấy có thể làm đến như vậy, không xem An An là đứa trẻ 2 tuổi, làm cho có rồi đem về phòng hóa trang đổ hết, mà là uống hết trước mặt cậu. Không còn gì phải nói, anh ấy là một người hiền hậu. Mân tỷ là một người quản lý, đương nhiên là phải hướng về phía lợi ích mà suy nghĩ, nhưng mà chị hỏi qua Jay chưa, anh ấy là người tốt như vậy, sẽ khó nói chuyện như vậy sao? Lại nói sâu một chút, anh ấy sẽ cho chị chen ép đồng liêu, ức hiếp người mới?” Những lời này nói vô cùng nặng, mặt Từ Mân lúc trắng lúc xanh. Đến cuối cùng tức đến dậm chân, xoay người bỏ đi.

“Tiểu Ái!” Phòng Đình Việt nhìn cô, thở dài: “Vì anh mà đắc tội với cô ta đáng không?”

“Ai vì anh?” Cô trừng mắt nhìn anh, lắc đầu, trong lòng sáng khoái: “Các người đều không nhìn ra, em đây là sớm đã xem cô ta không vừa mắt.” Lúc này mới vỗ vỗ chân, đứng dậy, quay đầu lại nhìn Phòng Đình Việt nở nụ cười thần bí: “Kinh Thành a! Anh hiểu mà!”

Anh gật gật đầu, làm động tác móc ngoéo.

Phòng Đình Việt ngày hôm đó liền đi, cô nhìn chiếc xe đua của anh lái ra khỏi đoàn phim, đáy lòng rất là an ổn, lần này anh rốt cuộc cũng không bỏ lỡ rồi, bỏ lỡ gặp mặt mẹ anh lần cuối, không thể làm gì khác hơn là ngược đầu nhìn sao trên trời, đưa đôi tay ra tự ôm lấy mình, tưởng tượng cái ôm của mami.

Lúc Phó Quân Nhan nghe được chuyện này, cái gì cũng không nói. Cô hỏi, “Sao anh không giống họ mà nói em lỗ măng a?”

Anh nhìn cô cười, liên tục mấy ngày liền quay phim dưới cường độ cao khiến anh nhìn có chút mệt mỏi, chỉ là nụ cười của anh vẫn ấm áp như cũ, anh nói: “Em vui là được.”

Sau đó, đáy lòng cô có cái gì đó tan rã, ‘lộp bộp’ rung động.

Lúc Jay đến mời cô ăn cơm, cô đã đồng ý. Cũng là Từ Mân mặc nhận, bởi vì anh nói giúp Từ Mân không ít lời tốt, còn nói, có muốn suy nghĩ ký hợp đồng cùng công ty với anh không.

Lần này cô lắc đầu, quả quyết cự tuyệt. Từ Mân rất thông minh, trước là muốn bắt cô vào tay, sau đó tùy ý cô ta ngắt nhéo, cô đâu phải ngốc... nhưng cô biết Jay thật sự cho là Từ Mân sẽ làm một người quản lý có trách nhiệm, bởi vì Từ Mân đối với anh tốt đến mức tim óc phổi.

Anh dẫn cô đến một tiệm nhỏ ở phố Trung Hoa, nói: “Tiệm ăn Trung Hoa này món ăn làm rất là địa đạo(1), chúng ta hôm nay ném thử?”

Cô gật đầu, mặc anh quen thuộc mà gọi món, kiếp trước anh dẫn qua cô đến đây, quả thật, rất là rất là ngon.

”Em một mình ở bên ngoài dẫn theo An An, buổi trưa ăn cơm như thế nào? cũng là giống bọn anh kêu thức ăn ngoài, ăn món Italia? Tiểu Ái, em không biết, anh bây giờ nhìn thấy mì ống có chút sợ rồi?”

“Anh nói gì?”

”Món ăn Mân tỷ làm rất ngoan, em dẫn theo An An một mình ở bên ngoài, tuy là đạo diễn nói Phó Quân Nhan mỗi ngày đến đưa rước bọn em, nhưng, ăn cơm vẫn là không tiện phải không? Thật sự không suy nghĩ cùng anh tạo dựng sự nghiệp?”

Chả trách, cô ngày ngày cùng Phó Quân Nhan cùng ra cùng vào, hai người nam nữ độc thân ở chung, trong đoàn tin đồn gì cũng không có. Chẳng lẽ, bọn họ đều nghĩ là cô một mình dẫn theo An An ở bên ngoài, cô nhất thời mơ màng, Phó Quân Nhan làm sao làm được? Che được đôi tai của nhiều người như vậy.

“Tiểu Ái, em đang nghĩ gì vậy?”

“Ồ.” Cô hoàn hồn, nhìn anh “Em nghĩ việc ký hợp đồng nên suy nghĩ kỹ hơn, em cần suy nghĩ lại.”

“Cũng phải, em nghĩ như vậy cũng đúng.”

Đồ ăn lần lượt được đem lên bàn, Jay tỉ mỉ giới thiệu từng món cho cô, cô mỗi món đều ném thử, nhưng lại không nhớ được mùi vị của kiếp trước. Sau đó Jay nói: “Hương vị quê hương, đi đến đâu, đều rất dễ thích ứng được, riêng chỉ có thức ăn, vừa vào miệng, liền biết được là rời nhà rồi.” Lúc anh nói câu này rất cảm tính, nhìn đồ ăn trên bàn, giống như đang nhìn về quê hương. Lại cười đem một đĩa ‘ma bà đậu hủ’ nhìn có vẻ thơm cay đẩy đến trước mặt cô: “Nào, ném thử đi, hương vị quê hương, anh dẫn em đến tìm cổ hương đây.”

Sau đó anh nghiêng đầu đánh giá cô một hồi, thần sắc của ánh mắt đó, khiến tim cô khẽ động, hoàn toàn không che giấu vẻ yêu thích, cô nghe anh nói: “Tiểu Ái, anh vẫn luôn muốn hỏi em, em là con lai của nước nào, mắt em thật sự rất đẹp.”

Cô lắc đầu, chỉ nói “Em cũng không biết, daddy không nói chuyện của mami cho em biết.”

Cô của kiếp trước, hằng ngày đều ăn thức ăn của đoàn phim đặt, đúng là như Jay nói, nhìn thấy mì ống là sợ. Nhưng, lần này, Phó Quân Nhan cơ hồ nhận làm hết một ngày ba bữa của cô và An An, tài nấu nướng của anh cực giỏi, mỗi ngày đều là những món ăn Trung Quốc ngon đến chịu không nổi. Bao tử của cô, ngược lại giải được nỗi nhớ quê nhà.

Cho nên cùng Jay ăn bữa cơm này, cô có hồi tưởng như thế nào, cũng là biết được, thật sự không còn nổi kích động và vui vẻ như kiếp trước.

Buổi tối cô dỗ An An vào giấc ngủ rồi, ôm lấy chân nhỏ ngồi ở sôpha đợi Phó Quân Nhan kết thúc công việc, cô thật sự rất hiếu kỳ, anh làm thế nào man thiên quá hải(2), cả lão John cũng cùng anh nói dối, hai

giờ sáng anh mới về, phòng khách không mở đèn, đi qua sôpha thấy cô rút ở đó hiển nhiên cũng sững sờ, nhỏ tiếng gọi cô: “Tiểu Ái, Tiểu Ái?”

“Về rồi à?” cô thật sự là mệt rồi, ánh mắt uể oải nhìn anh, che miệng lại ngáp một cái, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo anh ngồi xuống...

“Có ý chờ anh về?” Anh buông xuống áo trên tay, trên mặt cười đến vui vẻ, theo ngồi xuống.

“Ừm!” Cô nghiêng đầu ôm đầu gối ngồi nhìn anh, mới hỏi “Phó Quân Nhan, thì ra đoàn phim không ai biết chúng ta ở chung nhà à?”

Anh chớp chớp mắt, “Em muốn hỏi gì?”

“Anh là làm sao làm được vậy a? Rõ ràng chúng ta ở cùng nhau a! Làm sao lại không ai biết!”

“Chúng ta ở cùng nhau a...” Anh cứ như vậy mà nhìn cô, giống như có thể hút cô vào trong vậy, lập lại lời của cô, ngữ điệu cực êm dịu, làm cho tim cô mềm thành một mảnh, tai hại... người đàn ông này là một yêu nghiệt. Cô cũng gấp rồi, đưa một cánh tay ra kéo ống tay áo của anh, mặc kệ mọi thứ nói: “Anh nói nhanh đi mà, người ta buồn ngủ rồi!”

Anh mặc cho cô kéo, “Hà Đồn ngốc.”

“Em lại không có phòng má, chỗ nào giống Hà Đồn?”

“Ngốc!”

“Anh mới ngốc! Phó Quân Nhan! Em không để ý anh nữa! Anh mới giống Hà Đồn, cả nhà anh đều giống Hà Đồn!”

“Được thôi.”

Nhặt chí, phát điên...

“Thật ngốc!” Anh cư nhiên đưa tay ra ôm cô vào lòng, đầu chống ở trên vai cô, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua tai cô, nhột nhột.

“Ừm.” Cô bất giác thả nhẹ giọng điệu. Nghĩ nghĩ, nắm lấy bàn tay ôm cô của anh, cảm thấy như vậy có thể cho anh sức mạnh.

Toàn thân anh khẽ run, thật lâu sau mới thở dài nói: “Chúng ta không có ở chung với nhau, Hà Đồn ngốc.”

“A!”

“Anh mỗi buổi tối đợi em và An An ngủ, rồi rời đi. Ngày hôm sau lại từ khu trọ qua đây làm cơm cho bọn em, rước em và An An đến phim trường, những việc này, em cũng không biết? Một chút cảm giác cũng không có?” Anh thở dài, đôi tay ôm cô càng chặt hơn. Lòng ngực anh rất ấm áp, dựa vào rất thoải mái. Trái tim của cô đột nhiên cũng rất ấm áp, người đàn ông này, người đàn ông này...

“Tiểu Ái ngốc, em là con gái, lời nói bóng gió không tốt.” Anh nắm lại tay cô, khí lực toàn cơ thể của cô như bị hút cạn. Môi của anh dán bên tai cô, hơi thở nhàn nhạt gần cô như vậy, anh nói: “Làm sao lại có Bảo Bối ngốc như vậy...” lại giống như rất vui vẻ mà cười, “Thì ra em một chút cũng không sợ anh a...”

“A?” Cô ngẩn người, bắt đầu điên cuồng mà nghĩ, Phó Quân Nhan, có cái gì đáng sợ?

“Không sao, Tiểu Ái ngoan, đừng nghĩ nữa. Ngủ đi, không phải buồn ngủ rồi sao?” Anh vỗ vào tay cô, nhẹ nhàng chậm rãi, giọng của anh giống như bản nhạc hay nhất mà cô nghe qua, daddy chỉ kéo qua một lần, giống như cái ôm của mami, ngọt nhưng không ngấy.

Cô gật gật đầu, bắt đầu rơi vào mơ hồ, thật sự ngủ trong lòng anh.

Sau đó mấy ngày, cô bắt đầu giả vờ ngủ, mỗi một lần, anh cũng đều đứng một hồi bên mép giường của cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở dễ chịu của anh. Sau đó, anh sẽ giúp cô kéo lại chăn, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Rồi sau đó lại đi đến phòng An An. Cuối cùng anh sẽ khóa kĩ cửa biệt thự, không quay đầu lại mà rời đi.

Cô một lần lại một lần núp ở dưới cửa sổ nhìn bóng lưng anh lạc vào màn đêm u tối, cứ như vậy từng chút từng chút đi xa. Lại nhìn lúc mặt trời lên, anh lại một lần nữa bước những bước chân kiên định hướng về phía cô đi tới. Khoảng khắc đó, viên mắt liền không nhìn được mà cay lên. Có một tiếng nói một lần lại một lần nói với cô, ‘Cố Bảo Bối, mày tiêu rồi...’

(1) địa đạo: ở đây có nghĩa là món ăn làm giống như mùi vị của quê nhà.

(2) man thiên quá hải: ý đây là lừa gạt được hết mọi người.

19. Chương 10: Chương 9

Lúc đoàn phim lên đường đi Venezia họ bắt đầu thu dọn hành lý, cô phát hiện hành lý của Cố Tiểu An là nhiều nhất, khi cô đem đồ của cậu thu dọn xong, đã là tình trạng khóc không ra nước mắt, cậu một nhóc con cư nhiên có tận ba gương hành lý, cộng lại cũng có 149kg hơn, còn nặng hơn số kg của cô! Sau khi cô vào đoàn phim rất ít đi ra ngoài, nhưng một khi đi thì sẽ mua cho thỏa thích, sau khi có An An, cô mua cả phần cho cậu, bất chi bất giác tích tụ rất nhiều, Phó Quân Nhan cũng thương cậu, không ít mua thêm đồ cho cậu. Người trong đoàn phim cũng vậy, cho nên thành bộ dạng như bây giờ, cô ngồi trên thảm, nhìn hành lý của Cố Tiểu An là bắt đầu đau đầu.

Lúc Phó Quân Nhan đến Cố Tiểu An đang ở trong phòng kiểm tra lại cái balô nhỏ của cậu. Anh nhìn vào nhiều hành lý ở đó, cười hỏi cô: “Đều thu dọn xong rồi à?”

Cô lắc đầu, chỉ vào phòng của An An: “Toàn là của An An.”

Anh cũng bất giác khóe miệng giật một cái, cuối cùng khoát khoát tay nói: “Vẫn là đừng mang theo, đem mấy bộ đồ An An cần mặc được rồi, chờ lúc quay lại rồi lấy!”

“Không được a, John nói ngày mai tập thể trả phòng đồ đạc phải đem đi hết.” Cô ngẫm nghĩ có nên đem một gương hành lý của mình đem ném đi.

“Cố Tiểu Ái!”

“A!”

“Em để đây cả đời cũng được, căn nhà này là của anh.”

“Anh mới debut, căn nhà này phải đắt bao nhiêu a?” Nếu như là Phó Quân Nhan kiếp trước, nói câu này cô tuyệt đối không chớp mắt, phim anh thù lao cao đến dọa người, đừng nói là một căn biệt thự, anh mua cả một khu biệt thự cũng không là vấn đề. Nhưng mà bây giờ, cô bủi môi: “Anh không phải là vì muốn em không cần đem theo hành lý mà lên lút trả tiền thuê chứ?”

Anh một mặt biểu tình như ‘tú tài gặp phải bình’ vậy, đem cô kéo từ dưới đất lên, đẩy cô vào phòng của mình: “Nhanh đem hành lý của em sắp xếp lại, cái gì cần đem thì đem, dùng không được thì để đó, đợi khi kết thúc phim rồi quay về lấy.”

“Thật là của anh?”

Anh bất khả tri phủ mả nhìn cô. Cô liền biết căn biệt thự này thật sự là của anh. Phó Quân Nhan mới debut đã có được căn biệt thự mấy nghìn vạn này. Được thôi, lão John không biết gặp vận may cát chớ gì mà tuyển chúng diễn viên người nào người nấy không phải là ‘quan nhị đại’ thì là ‘phú nhị đại’...

Cô vừa nghe liền an lòng, “Vậy em cần đem hành lý gì nữa, đem mấy bộ quần áo là được rồi, không đủ thì mua thêm là được.” Đời người điều thú vị nhất là trọc daddy, đem thẻ tín dụng của cô liên kết với điện thoại của daddy, mỗi một lần tính tiền thì điện thoại của ông sẽ nhận được một tin nhắn, sau đó lúc cô điên cuồng mua sắm, điện thoại của daddy thành công nổ máy, daddy lòng rùa cũng sẽ thành công biến thành xù lông. Cô rất lâu rồi không cảm nhận được loại vui sướng này...

Lúc cô xách theo balô một quai ra khỏi phòng, lại phát hiện Cố Tiểu An vẫn chưa từ phòng cậu đi ra.

Lúc cô và Phó Quân Nhan vào phòng đồ chơi của Cố Tiểu An, cậu đang vẽ cái móng của cậu, cái đầu dùi vào dưới thảm, tay nhỏ từng chút một vớt ra những viên kẹo mà cậu giấu đem bỏ vào bên trong cái balo

nhỏ tùy thân của cậu. Tiểu Khải rất phối hợp mà đứng trông cửa, lúc mún sữa khi nhìn thấy cô, vừa thấy Phó Quân Nhan đi đến liền lập tức vùi đầu xuống, bắt đầu phe phẩy cái đuôi giả vờ ngoan ngoãn. Giờ khắc này cô mới phát hiện, Tiểu Khải vẫn còn biết được đến cùng chủ nhân thực sự của nó là ai.

Chỉ là lúc cô cười xoay đầu qua, lại không nghĩ rằng biểu tình của Phó Quân Nhan sẽ nghiêm túc như vậy, anh đi qua đó, ngồi chồm xuống ở đầu bên kia của tấm thảm nhẹ giọng gọi: “An An.”

Cố Tiểu An bị dọa giật mình, thân thể rõ ràng nhẹ run, mới dè dặt mà lộ đầu ra, đầu tóc rối bời, đôi mắt to màu đen lấp lánh xoay tròn, bàn tay nhỏ bé hoảng sợ giấu về phía sau, cả người cứ thế nằm rạp trên mặt đất che ở một góc tấm thảm, sững sờ mà nhìn Phó Quân Nhan.

Anh rất có kiên nhẫn đem An An đặt lên trên đùi, để An An ngồi vững, tay của An An vẫn còn giấu ở phía sau lưng, Phó Quân Nhan cũng không kéo, chỉ là để An An nhìn vào mắt anh.

“An An, tại sao lại đem kẹo giấu đi?”

An An cúi gục đầu xuống, rút cổ lại.

“An An, không thích kẹo có phải không?” Phó Quân Nhan hỏi, đưa tay ra xoa tóc An An: “Không thích tại sao còn giấu đi?”

Cố Tiểu An ngược mặt lên, vụng trộm nhìn Phó Quân Nhan một cái, lại cực nhanh mà cúi xuống, hai tay nhỏ không giấu phía sau nữa, kẹo trong tay cũng tùy tiện mà vứt xuống đất, chỉ là rũ mắt xuống xoắn lấy ngón tay. Nhỏ tiếng nói: “An An không thích.”

“Vậy tại sao đem giấu đi? An An có thể không lấy a...” Cô chưa từng nghĩ qua là Cố Tiểu An sẽ không thích kẹo, rõ ràng là cậu rất thích kẹo a. Nhịn không được, cô đi qua mở miệng hỏi.

“Chị...” Cố Tiểu An yếu ớt gọi cô một tiếng.

Cô còn muốn hỏi, Phó Quân Nhan lại nhìn cô lắc lắc đầu. Cô chỉ có thể nhịn xuống, cùng anh nhẫn nại mà nhìn An An.

“Việt Việt, anh Jay, ông John thích An An, cho nên cho An An kẹo.” Cố Tiểu An ngược mặt lên, xoay đầu giống như cầu cứu vậy nhìn Tiểu Khải đang quỳ ở một bên, mới nói: “An An không nhận, Việt Việt sẽ đau lòng... đều sẽ đau lòng.”

Đứa trẻ này...

“Ngoan.” Phó Quân Nhan khen ngợi đung đung trán cậu, lại hỏi: “An An, tại sao không thích kẹo?”

Cố Tiểu An xoay đầu nhìn cô, bĩu môi, cư nhiên có mấy phần ủy khuất, mặt nhỏ kìm nén đến đỏ bừng “Kẹo làm chị đau, An An không thích! Không thích! Chị đau! An An không thích.” Giờ khắc này, cô thật là không biết phải nói gì, chỉ đi qua đó đón cậu vào lòng “Đứa trẻ ngốc, chị không đau, tại sao em lại còn nhớ đến chuyện đó, đó là đóng phim, An An thông minh như vậy, không phải biết rồi sao?”

“An An không thích chị đau!” Cậu cố chấp la lên, mặt nhỏ vùi ở cổ cô, mặt đầy ủy khuất. Cô vỗ vào vai An An, nhìn Phó Quân Nhan xốc lên tấm lông, giúp An An từng chút đem kẹo đựng vào trong balo nhỏ, thật sự không biết nên nói gì nữa.

Cuối cùng cũng dỗ An An ngủ, cô nhìn vào đứa trẻ trong lòng, mới xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan: “Lão John nói, mún dùng những đoạn phim hậu trường làm tuyên truyền, hỏi em, An AN có thể không vào ống kính? Phó Quân Nhan, An An nhỏ như vậy, em phải làm sao?”

“Vì không muốn để An An bị phóng viên chụp được, em sẽ đem An An đưa đi không? Tiểu Ái.” Anh hỏi, đơn giản mà dễ hiểu.

“Nếu như không muốn An An bị lộ diện, thì nó không thể đi theo em. Phó Quân Nhan, anh biết, Tiệc Tình một khi phát sóng, dù có như thế nào đi nữa, chúng ta sẽ thật sự phải sống dưới ánh hào quang.”

Anh im lặng, không nhìn cô nữa, chỉ cuối đầu kéo lại balo của An An, đeo vào trên lưng Tiểu Khải, Tiểu Khải vui sướng thè đầu lưỡi ra, ngoác ngoác cái đuôi.

“Tiểu Ái, Cố Tiểu An rất thông minh. Nó mới 2 tuổi, nhưng nó đã biết làm sai thì phải xin lỗi, nó sẽ nhận sai, đem sửa bỏ mà nó bảo bồi nhất tặng cho người ta. Nó biết đau lòng cho em, vì nó nhận định kẹo sẽ làm chị đau, từ đó không thích kẹo nữa. Nó sẽ vì không muốn người khác đau lòng, nhận lấy kẹo mà nó không còn thích nữa. Nhưng nó rất ngoan, nó không có xoay lưng là vứt đi, mà là cẩn thận đem giấu đi, biết là phải rời khỏi, lại đem giấu rồi mang theo đi, không có vứt bỏ. Em chịu được sau này chỉ có thể cách rất lâu, mới lén lén lút lút gặp nó một lần? Tiểu Ái?”

“Em làm sao chịu được, nó ngoan như vậy...”

“Tiểu Ái, so với phải mất đi người mình yêu, ánh hào quang một chút cũng không đáng sợ.”

Về sau cô nói với John, nếu như ống kính có quay chúng An An, không cần thiết cố ý né tránh, tùy duyên thôi.

Khi cô chỉ đeo một cái balo một quai trên vai, lúc cầm một cây đàn violon nhỏ cùng đoàn phim hội hợp, biểu tình dưới đáy mắt Từ Mân rõ ràng là mang theo vẻ khinh thường, Jay đau lòng nhìn cô, cô nghĩ là chắc anh cho rằng Từ Mân nói chúng rồi, thật sự cho rằng cuộc sống của cô rất khó khăn. Tuy rằng kiếp kiếp trước anh cũng cho là như vậy, cho nên càng chiều cô hơn.

Khi Phó Quân Nhan đậu xe xong, lúc anh một tay dắt An An một tay cầm đàn violon đi qua đây, ánh mắt của lão John rõ ràng toát ra ánh sáng, “Cảnh quay đầu đàn nhất định rất đặc sắc, nhất định rất đặc sắc!” Rồi lại một mặt hưng phấn nói sẽ nổi! Sẽ nổi! Bộ râu cũng vui mừng đến vểnh lên. Cô tròn mắt trắng, ngẫm nghĩ hai tháng mấy không có kéo đàn, ở sau phòng quay kiểm chỗ ngồi xuống, mở hộp đàn ra bắt đầu chỉnh âm cho cây đàn. Từ Mân rõ ràng không biết nhìn hàng, khi cô cầm trên tay cây đàn 700 mấy vạn gác trên vai, biểu tình của cô ta vẫn như cũ khinh thường đến vô biên. Đáy lòng cô không nhận được cười lạnh.

“Âm này cao rồi, cần phải hạ xuống f.” Giọng nói dịu dàng của Phó Quân Nhan truyền tới, cô xoay đầu qua. Anh nghiêng đầu đùa với An An.

“Thính giác của anh thật tốt, không ít luyện tập phải không.” Cô thử rồi thử, ban nãy thất thần, quả nhiên là chỉnh cao rồi.

Anh cười cười, bất khả phủ nhận.

“Muốn như vậy thật sự không dễ, lúc nhỏ daddy của em trời chưa sáng là kéo em dậy, bắt đầu nhìn vào đàn piano hát luyện thính giác, A A A Ô Ô Ô hát không ngừng, thật giống gà trống hót.”

“Gà trống không cách nào du dương như vậy.”

“Há há.” cô cười, phát hiện Cố Tiểu An nhìn chằm chằm vào cây đàn violon của cô. “An An muốn học?”

An An chớp chớp đôi mắt, hỏi: “Đây là cái gì?” Tay nhỏ, cẩn thận đụng đụng vào cây đàn.

Cô nhìn nhìn sau phòng quay, có chút ồn có chút loạn, chỉ có thể bỏ cuộc, nhỏ tiếng nói với An An: “Chị đến Venezia rồi mới nói cho An An biết được không?”

Cố Tiểu An gật đầu, nhìn cây đàn violon bắt đầu ngẩn người.

Cô cười cười, cũng mặc cho cậu, vui đầu tiếp tục chỉnh âm.

Bởi vì là tuyến đường quốc nội, 50 phút là đến Venezia, lúc đến cảng khẩu, cô chỉ muốn ôm lấy thành phố dưới nước này, tâm trạng trở nên rất vui vẻ.

Trong câu truyện, Tiểu Mạt Tiểu dẫn Cố Tâm Dao đến Venezia, bọn họ từ trong nơi ồn ào náo nhiệt chuẩn ra ngoài, ngồi trên hàng ghế dài trong sân khấu kịch giống như tán gẫu uống bia vậy không có một chút hình tượng nào mà uống cạn những bình rượu nho xa xỉ. Bọn họ đánh cuộc với nhau, khi cả hai rời khỏi, có hay không gặp lại được. Thế là, Tiểu Mạt Tiểu đứng ở đầu bên kia cầu, nhìn Cố Tâm Dao đang ở chiếc thuyền Gondola diên cuồng hét lớn, “Em nhìn, tôi ở đây!” Họ ở Hồ Cầu Nguyễn thi đấu, âm nhạc của ai có thể làm cho nhiều người dừng lại bước chân hơn, họ thi đàn, làm mê đắm tất cả những người đi ngang qua họ. Bọn họ ở trên cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở), nhìn thiên đường địa ngục chỉ cách một đường, Tiểu Mạt Tiểu cuối cùng hôn Cố Tâm Dao, anh nói, “Tâm Dao, em nhìn anh một lần đi.” Sau cùng, ở đầu trường Rô-ma, người đàn ông kiêu ngạo này, rốt cuộc cũng thừa nhận tình yêu của chính mình, anh diễn

tấu một bản 'Devil's Trill Sonata' (1), anh nói, "Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Tâm Dao, xin em gả cho anh!"

Lão John nói, nếu đây là kết cục, có lẽ là một câu chuyện tình yêu đẹp. Cô cười, nhưng lại lắc đầu.

Kiểu tóc của Cổ Tâm Dao trong phim lúc nào cũng bù xù, giống mỹ nhân ngư vậy mái tóc quần phiêu dật, thỉnh thoảng có một vài biến động nhỏ, nhưng đến cùng cũng là tóc dài tung bay. Cuối cùng đến cảnh quay thi đấu đàn, thợ tạo mẫu đem tóc cô vén lên, cô vừa bước ra, phó đạo diễn liền bắt đầu kinh hô "Oh my god, Tiểu Ái, cô thật sự đẹp mê người! Không cần tóc dài tân trang cũng đẹp như vậy, đường nét khuôn mặt thật đẹp!" Trong lòng cô hơi , không biết phải trả lời anh ta như thế nào mới tốt, chỉ có thể cười gật gật đầu. Bọn cô ở quảng trường 'Piazza San Marco' quay cảnh thi đấu đàn, bởi vì Phó Quân Nhan bản thân vốn biết kéo đàn violon, hơn nữa cầm nghệ rất cao. Lão John không hàm hồ, trực tiếp quay thật, không kiểm thế thân.

Bồ câu trắng ở quảng trường 'Piazza San Marco' như gió bay lên cao, như một tấm màn màu trắng, tường cẩm thạch màu hồng phấn bên ngoài của Tổng Đốc Cung, cổng hình vòm đầu nhọn liên tiếp nhau và cửa sổ bốn phiến hoa hình tròn, phong cách Gothic điển hình khiến người trầm luân, bên giáo đường lớn 'Piazza San Marco' có nhiều tiệm Coffe mang chất thơ lại lãng mạn. Phó Quân Nhan mời khách, mời mọi người trong đoàn phim uống coffe, anh đi sau về phía trong, vào tiệm coffe Florian, nghe nói rằng Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron(2) đã từng quyến luyến nơi đây, tiệm coffe này, là mắc nhất toàn Italia, người trong đoàn 180 người, mỗi người một ly coffe cũng đúng là choáng rồi.

Nhưng cô nhớ đến căn biệt thự uy vũ đó, liền ăn đến an tâm thoải mái, cô nhìn mấy loại điểm tâm mà trong tiệm cung ứng, đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nói: "Tiramisu."

Anh nghiêng đầu nhìn xong, mắt hàm chứa ý cười, nói: "Được thôi."

Thế là cô cầm coffe và Tiramisu, dẫn đầu ngồi ở chiếc xích đu bên ngoài bắt đầu hươu chân, ăn đến vô cùng vui vẻ. Từ Mân từ bên cạnh cô đi qua, một bộ mặt 'tôi biết là cô khó mà ăn được những thứ này', khiến cô xem chút không phun ra ngoài.

Cổ Tiểu An trước sau vẫn rất oán hận mà nhìn bọn cô một người một cốc coffe, trong mắt dần dần xuất hiện ủy khuất, cho đến khi Phó Quân Nhan đi ra từ trong tiệm điểm tâm đưa cho cậu cây kem vani, và còn chiếc bánh donut lớn. Cậu lập tức bán manh mà cười giống như chú chó Pug, chỉ còn thiếu không phe phẩy cái đuôi. Tiểu Khải sửa mấy tiếng 'gâu gâu', Phó Quân Nhan cũng dứt vào miệng cho nó một chiếc bánh donut.

Cô nhìn Tiểu Khải, lại nhìn chính mình. Cô hỏi Phó Quân Nhan: "Tại sao mọi người đều có bánh donut, em không có?" cả con chó còn có, cô không có...

Anh nói: "Em có Tiramisu rồi."

Cô không đáp lại được câu nào...

Mọi người đều ăn uống no đủ bắt đầu làm việc, một nhân viên phụ trách ánh sáng nói: "Cả đời ở nơi này quay phim thì tốt rồi!" Lão John lém cây kem whisky ở trong tay, trịnh trọng gật đầu, nói rồi lại lập tức vỗ vào đầu vị nhân viên đó, tức giận nói: "Nghiêm túc chút cho ta..."

Bầu không khí của cả đoàn phim rất tốt, có mùi hương coffe nhàn nhạt bay quanh, tâm tình của cô cũng rất tốt, cho nên khoan khoái mà ngồi trên kệ chụp ảnh, một bên mặc cho thợ trang điểm giúp cô trang điểm lại, một bên nói: "Quán ăn ở đầu phố có trăm năm lịch sử đó! Mì ý ở tiệm đó ngon đến khiến người ta chịu không nổi! Còn có cho thêm một thìa coffe nấu tại chỗ, đúng là khiêu chiến nhũ đầu mà(3). Tiệm đó còn thêm tương trắng và trái cây miếng, thật sự thật sự ngon đến mê chết người. Chúng ta cố gắng nhanh chóng kết thúc công việc! Em đãi khách!"

Cô nói xong, cả trường quay ồ lên.

Từ Mân đột nhiên toát ra một câu: "Tiểu Ái, biết là em tính cách hoạt bát, nhưng em có khó khăn mọi người đều biết, không nên cậy mạnh."

Bầu không khí nhất thời cứng lại, cô xoay đầu qua, đích đích thực thực cảm thấy buồn cười: “Mân tử, con mắt nào của chị thấy em có khó khăn?”

“Em xem toàn bộ tài sản của em cũng chỉ có một cái balo nhỏ, chúng tôi đều biết cả. Em là một cô gái, không dễ dàng gì kiếm được chút tiền, lại phải mang theo An An, em cũng nên mua thêm một chút đồ cho bản thân, dầu gì cũng là minh tinh rồi, phải không? Tiểu Ái, đừng cật mạnh, a!”

Cô nổi giận rồi...

“Con mắt nào của chị thấy tôi đang cật mạnh!”

“Tiểu Ái.” Phó Quân Nhan đi qua kéo cô lại, đưa khăn giấy trong tay qua, nói với cô: “Tiểu Ái, lau lau khóe miệng.”

Cô nháy mắt hết ý chí chiến đấu, đột nhiên hy vọng tất cả mọi người đều không có mắt. Nhanh chóng cúi đầu xuống sờ khóe miệng. Ngược mắt lên nhìn thợ trang điểm lúc này trang điểm lại cho cô, cô ta đang giật khóe mi mà cười, cô liền nghĩ, ‘cô chỉ biết trang điểm lại chứ không biết lau miệng giùm à...’

Chỉ nghe Phó Quân Nhan nói: “Tiểu Ái tuổi còn nhỏ, chăm chỉ. Chúng tôi đều biết vì chuyện xin nghỉ phép của Đinh Việt, Tiểu Ái và chị xảy ra chút mâu thuẫn. Chỉ là Mân tử, chị vào giới giải trí bao nhiêu năm nay, nhưng lại không có chút nhân lực gì, chỉ là cây đàn violon của Tiểu Ái cầm trên tay hôm nay, cũng đủ mua được mấy cửa tiệm trên con đường này rồi. em ấy thật không cần chị tội nghiệp.”

Nói rồi quay qua nhìn cô, hỏi: “Lau sạch rồi?”

Cô gạt đầu, anh xoa xoa tóc cô nói: “Vây em cổ lên một lần qua, dẫn mọi người đi ăn đồ ngon.”

Cô cười, trịnh trọng gạt đầu. Kéo kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan đem ăn kéo qua một góc, từ bên cạnh anh len lén thò đầu ra, vụng trộm liếc nhìn vẻ mặt trắng toét của Từ Mân. Không đợi cô hỏi, anh liền nói với cô: “Đối với tiểu nhân, cách tốt nhất là ý thế đề người.”

Cô hiểu ý của anh, tiểu nhân thôi, bạn có quyền có thế, lợi hại hơn cô ta, cô ta bị bạn làm tức chết, cũng không dám tùy tiện động vào bạn.

Cô nhìn ánh mắt quan tâm của anh, ngửa đầu lên nhìn anh cười khúc khích.

(1) Devil's Trill Sonata': Bản giao hưởng của Quỳ

(2) Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron: đều là những nhà thơ lãng mạn nổi tiếng, các bạn có thể search trên google để biết thêm thông tin của họ :3

~~(3) nhũ đầu: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

20. Chương 10: Chương 9

Lúc đoàn phim lên đường đi Venezia họ bắt đầu thu dọn hành lý, cô phát hiện hành lý của Cố Tiểu An là nhiều nhất, khi cô đem đồ của cậu thu dọn xong, đã là tình trạng khóc không ra nước mắt, cậu một nhóc con cư nhiên có tận ba gương hành lý, cộng lại cũng có 149kg hơn, còn nặng hơn số kg của cô! Sau khi cô vào đoàn phim rất ít đi ra ngoài, nhưng một khi đi thì sẽ mua cho thỏa thích, sau khi có An An, cô mua cả phần cho cậu, bất chi bất giác tích tụ rất nhiều, Phó Quân Nhan cũng thương cậu, không ít mua thêm đồ cho cậu. Người trong đoàn phim cũng vậy, cho nên thành bộ dạng như bây giờ, cô ngồi trên thảm, nhìn hành lý của Cố Tiểu An là bắt đầu đau đầu.

Lúc Phó Quân Nhan đến Cố Tiểu An đang ở trong phòng kiểm tra lại cái balô nhỏ của cậu. Anh nhìn vào nhiều hành lý ở đó, cười hỏi cô: “Đều thu dọn xong rồi à?”

Cô lắc đầu, chỉ vào phòng của An An: “Toàn là của An An.”

Anh cũng bất giác khoe miệng giật một cái, cuối cùng khoát khoát tay nói: “Vẫn là đừng mang theo, đem mấy bộ đồ An An cần mặc được rồi, chờ lúc quay lại rồi lấy!”

“Không được a, John nói ngày mai tập thể trả phòng đồ đạc phải đem đi hết.” Cô ngẫm nghĩ có nên đem một gương hành lý của mình đem ném đi.

“Cố Tiểu Ái!”

“A!”

“Em để đây cả đời cũng được, căn nhà này là của anh.”

“Anh mới debut, căn nhà này phải đắt bao nhiêu a?” Nếu như là Phó Quân Nhan kiếp trước, nói câu này cô tuyệt đối không chớp mắt, phim anh thù lao cao đến dọa người, đừng nói là một căn biệt thự, anh mua cả một khu biệt thự cũng không là vấn đề. Nhưng mà bây giờ, cô bủn xỉn: “Anh không phải là vì muốn em không cần đem theo hành lý mà lên lút trả tiền thuê chứ?”

Anh một mặt biểu tình như ‘tú tài gặp phải bình’ vậy, đem cô kéo từ dưới đất lên, đẩy cô vào phòng của mình: “Nhanh đem hành lý của em sắp xếp lại, cái gì cần đem thì đem, dùng không được thì để đó, đợi khi kết thúc phim rồi quay về lấy.”

“Thật là của anh?”

Anh bất khả tri phủ mả nhìn cô. Cô liền biết căn biệt thự này thật sự là của anh. Phó Quân Nhan mới debut đã có được căn biệt thự mấy nghìn vạn này. Được thôi, lão John không biết gặp vận may cát chó gì mà tuyển chúng diễn viên người nào người nấy không phải là ‘quan nhị đại’ thì là ‘phú nhị đại’...

Cô vừa nghe liền an lòng, “Vậy em cần đem hành lý gì nữa, đem mấy bộ quần áo là được rồi, không đủ thì mua thêm là được.” Đời người điều thú vị nhất là trọc daddy, đem thẻ tín dụng của cô liên kết với điện thoại của daddy, mỗi một lần tính tiền thì điện thoại của ông sẽ nhận được một tin nhắn, sau đó lúc cô điên cuồng mua sắm, điện thoại của daddy thành công nổ máy, daddy lông rùa cũng sẽ thành công biến thành xù lông. Cô rất lâu rồi không cảm nhận được loại vui sướng này...

Lúc cô xách theo balô một quai ra khỏi phòng, lại phát hiện Cố Tiểu An vẫn chưa từ phòng cậu đi ra.

Lúc cô và Phó Quân Nhan vào phòng đồ chơi của Cố Tiểu An, cậu đang vẽ cái móng của cậu, cái đầu dùi vào dưới thảm, tay nhỏ từng chút một vớt ra những viên kẹo mà cậu giấu đem bỏ vào bên trong cái balô nhỏ tùy thân của cậu. Tiểu Khải rất phối hợp mà đứng trông cửa, lúc mún sữa khi nhìn thấy cô, vừa thấy Phó Quân Nhan đi đến liền lập tức vui đầu xuống, bắt đầu phe phẩy cái đuôi giả vờ ngoan ngoãn. Giờ khắc này cô mới phát hiện, Tiểu Khải vẫn còn biết được đến cùng chủ nhân thực sự của nó là ai.

Chỉ là lúc cô cười xoay đầu qua, lại không nghĩ rằng biểu tình của Phó Quân Nhan sẽ nghiêm túc như vậy, anh đi qua đó, ngồi chồm xuống ở đầu bên kia của tấm thảm nhẹ giọng gọi: “An An.”

Cố Tiểu An bị dọa giật mình, thân thể rõ ràng nhẹ run, mới dè dặt mà lộ đầu ra, đầu tóc rối bời, đôi mắt to màu đen lấp lánh xoay tròn, bàn tay nhỏ bé hoảng sợ giấu về phía sau, cả người cứ thế nằm rạp trên mặt đất che ở một góc tấm thảm, sưng sờ mà nhìn Phó Quân Nhan.

Anh rất có kiên nhẫn đem An An đặt lên trên đùi, để An An ngồi vững, tay của An An vẫn còn giấu ở phía sau lưng, Phó Quân Nhan cũng không kéo, chỉ là để An An nhìn vào mắt anh.

“An An, tại sao lại đem kẹo giấu đi?”

An An cúi gục đầu xuống, rút cổ lại.

“An An, không thích kẹo có phải không?” Phó Quân Nhan hỏi, đưa tay ra xoa tóc An An: “Không thích tại sao còn giấu đi?”

Cố Tiểu An ngược mặt lên, vụng trộm nhìn Phó Quân Nhan một cái, lại cực nhanh mà cúi xuống, hai tay nhỏ không giấu phía sau nữa, kẹo trong tay cũng tùy tiện mà vứt xuống đất, chỉ là rũ mắt xuống xoắn lấy ngón tay. Nhỏ tiếng nói: “An An không thích.”

“Vậy tại sao đem giấu đi? An An có thể không lấy a...” Cô chưa từng nghĩ qua là Cố Tiểu An sẽ không thích kẹo, rõ ràng là cậu rất thích kẹo a. Nhịn không được, cô đi qua mở miệng hỏi.

“Chị...” Cố Tiểu An yếu ớt gọi cô một tiếng.

Cô còn muốn hỏi, Phó Quân Nhan lại nhìn cô lắc lắc đầu. Cô chỉ có thể nhin xuống, cùng anh nhẩn nại mà nhìn An An.

“Việt Việt, anh Jay, ông John thích An An, cho nên cho An An kẹo.” Cố Tiểu An ngược mắt lên, xoay đầu giống như cầu cứu vậy nhìn Tiểu Khải đang quỳ ở một bên, mới nói: “An An không nhận, Việt Việt sẽ đau lòng... đều sẽ đau lòng.”

Đứa trẻ này...

“Ngoan.” Phó Quân Nhan khen ngợi đung đung trán cậu, lại hỏi: “An An, tại sao không thích kẹo?”

Cố Tiểu An xoay đầu nhìn cô, bĩu môi, cư nhiên có mấy phần ủy khuất, mặt nhỏ kìm nén đến đỏ bừng “Kẹo làm chị đau, An An không thích! Không thích! Chị đau! An An không thích.” Giờ khắc này, cô thật là không biết phải nói gì, chỉ đi qua đó đón cậu vào lòng “Đứa trẻ ngốc, chị không đau, tại sao em lại còn nhớ đến chuyện đó, đó là đóng phim, An An thông minh như vậy, không phải biết rồi sao?”

“An An không thích chị đau!” Cậu cố chấp la lên, mặt nhỏ vùi ở cổ cô, mặt đầy ủy khuất. Cô vỗ vào vai An An, nhìn Phó Quân Nhan xốc lên thăm lòng, giúp An An từng chút đem kẹo đựng vào trong balo nhỏ, thật sự không biết nên nói gì nữa.

Cuối cùng cũng dỗ An An ngủ, cô nhìn vào đứa trẻ trong lòng, mới xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan: “Lão John nói, mún dùng những đoạn phim hậu trường làm tuyên truyền, hỏi em, An AN có thể không vào ống kính? Phó Quân Nhan, An An nhỏ như vậy, em phải làm sao?”

“Vì không muốn để An An bị phóng viên chụp được, em sẽ đem An An đưa đi không? Tiểu Ái.” Anh hỏi, đơn giản mà dễ hiểu.

“Nếu như không muốn An An bị lộ diện, thì nó không thể đi theo em. Phó Quân Nhan, anh biết, Tiếc Tình một khi phát sóng, dù có như thế nào đi nữa, chúng ta sẽ thật sự phải sống dưới ánh hào quang.”

Anh im lặng, không nhìn cô nữa, chỉ cuối đầu kéo lại balo của An An, đeo vào trên lưng Tiểu Khải, Tiểu Khải vui sướng thè đầu lưỡi ra, ngoắc ngoắc cái đuôi.

“Tiểu Ái, Cố Tiểu An rất thông minh. Nó mới 2 tuổi, nhưng nó đã biết làm sai thì phải xin lỗi, nó sẽ nhận sai, đem sữa bò mà nó bảo bôi nhất tặng cho người ta. Nó biết đau lòng cho em, vì nó nhận định kẹo sẽ làm chị đau, từ đó không thích kẹo nữa. Nó sẽ vì không muốn người khác đau lòng, nhận lấy kẹo mà nó không còn thích nữa. Nhưng nó rất ngoan, nó không có xoay lưng là vút đi, mà là cẩn thận đem giấu đi, biết là phải rời khỏi, lại đem giấu rồi mang theo đi, không có vút bỏ. Em chịu được sau này chỉ có thể cách rất lâu, mới lén lén lút lút gặp nó một lần? Tiểu Ái?”

“Em làm sao chịu được, nó ngoan như vậy...”

“Tiểu Ái, so với phải mất đi người mình yêu, ánh hào quang một chút cũng không đáng sợ.”

Về sau cô nói với John, nếu như ống kính có quay chúng An An, không cần thiết cố ý né tránh, tùy duyên thôi.

Khi cô chỉ đeo một cái balo một quai trên vai, lúc cầm một cây đàn violon nhỏ cùng đoàn phim hội hợp, biểu tình dưới đáy mắt Từ Mân rõ ràng là mang theo vẻ khinh thường, Jay đau lòng nhìn cô, cô nghĩ là chắc anh cho rằng Từ Mân nói chúng rồi, thật sự cho rằng cuộc sống của cô rất khó khăn. Tuy rằng kiếp kiếp trước anh cũng cho là như vậy, cho nên càng chiều cổ cô hơn.

Khi Phó Quân Nhan đậu xe xong, lúc anh một tay dắt An An một tay cầm đàn violon đi qua đây, ánh mắt của lão John rõ ràng toát ra ánh sáng, “Cảnh quay đầu đàn nhất định rất đặc sắc, nhất định rất đặc sắc!” Rồi lại một mặt hưng phấn nói sẽ nổi! Sẽ nổi! Bộ râu cũng vui mừng đến vểnh lên. Cô trợn mắt trắng, ngẫm nghĩ hai tháng mấy không có kéo đàn, ở sau phòng quay kiểm chỗ ngồi xuống, mở hộp đàn ra bắt đầu

chỉnh âm cho cây đàn. Từ Mân rõ ràng không biết nhìn hàng, khi cô cầm trên tay cây đàn 700 mấy vạn gác trên vai, biểu tình của cô ta vẫn như cũ khinh thường đến vô biên. Đáy lòng cô không nhận được cười lạnh.

“Âm này cao rồi, cần phải hạ xuống f.” Giọng nói dịu dàng của Phó Quân Nhan truyền tới, cô xoay đầu qua. Anh nghiêng đầu đùa với An An.

“Thính giác của anh thật tốt, không ít luyện tập phải không.” Cô thử rồi thử, ban nãy thất thần, quả nhiên là chỉnh cao rồi.

Anh cười cười, bất khả phủ nhận.

“Muốn như vậy thật sự không dễ, lúc nhỏ daddy của em trời chưa sáng là kéo em dậy, bắt đầu nhìn vào đàn piano hát luyện thính giác, A A A Ô Ô Ô hát không ngừng, thật giống gà trống hót.”

“Gà trống không cách nào du dương như vậy.”

“Há há.” cô cười, phát hiện Cố Tiểu An nhìn chằm chằm vào cây đàn violon của cô. “An An muốn học?”

An An chớp chớp đôi mắt, hỏi: “Đây là cái gì?” Tay nhỏ, cẩn thận đụng đụng vào cây đàn.

Cô nhìn nhìn sau phòng quay, có chút ồn có chút loạn, chỉ có thể bỏ cuộc, nhỏ tiếng nói với An An: “Chị đến Venezia rồi mới nói cho An An biết được không?”

Cố Tiểu An gật đầu, nhìn cây đàn violon bắt đầu ngẩn người.

Cô cười cười, cũng mặc cho cậu, vui đầu tiếp tục chỉnh âm.

Bởi vì là tuyến đường quốc nội, 50 phút là đến Venezia, lúc đến cảng khẩu, cô chỉ muốn ôm lấy thành phố dưới nước này, tâm trạng trở nên rất vui vẻ.

Trong câu chuyện, Tiểu Mạt Tiểu dẫn Cố Tâm Dao đến Venezia, bọn họ từ trong nơi ồn ào náo nhiệt chườn ra ngoài, ngồi trên hàng ghế dài trong sân khấu kịch giống như tán gẫu uống bia vậy không có một chút hình tượng nào mà uống cạn những bình rượu nho xa xỉ. Bọn họ đánh cuộc với nhau, khi cả hai rời khỏi, có hay không gặp lại được. Thế là, Tiểu Mạt Tiểu đứng ở đầu bên kia cầu, nhìn Cố Tâm Dao đang ở chiếc thuyền Gondola điên cuồng hét lớn, “Em nhìn, tôi ở đây!” Họ ở Hồ Cầu Nguyễn thi đấu, âm nhạc của ai có thể làm cho nhiều người dừng lại bước chân hơn, họ thi đàn, làm mê đắm tất cả những người đi ngang qua họ. Bọn họ ở trên cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở), nhìn thiên đường địa ngục chỉ cách một đường, Tiểu Mạt Tiểu cuối cùng hôn Cố Tâm Dao, anh nói, “Tâm Dao, em nhìn anh một lần đi.” Sau cùng, ở đấu trường Rô-ma, người đàn ông kiêu ngạo này, rốt cuộc cũng thừa nhận tình yêu của chính mình, anh diễn tấu một bản ‘Devil’s Trill Sonata’ (1) , anh nói, “Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Tâm Dao, xin em gả cho anh!”

Lão John nói, nếu đây là kết cục, có lẽ là một câu chuyện tình yêu đẹp. Cô cười, nhưng lại lắc đầu.

Kiểu tóc của Cố Tâm Dao trong phim lúc nào cũng bù xù, giống mỹ nhân ngư vậy mái tóc quăn phiêu dật, thỉnh thoảng có một vài biến động nhỏ, nhưng đến cùng cũng là tóc dài tung bay. Cuối cùng đến cảnh quay thi đấu đàn, thợ tạo mẫu đem tóc cô vén lên, cô vừa bước ra, phó đạo diễn liền bắt đầu kinh hô “Oh my god, Tiểu Ái, cô thật sự đẹp mê người! Không cần tóc dài tân trang cũng đẹp như vậy, đường nét khuôn mặt thật đẹp!” Trong lòng cô hơi , không biết phải trả lời anh ta như thế nào mới tốt, chỉ có thể cười gật gật đầu. Bọn cô ở quảng trường ‘Piazza San Marco’ quay cảnh thi đấu đàn, bởi vì Phó Quân Nhan bản thân vốn biết kéo đàn violon, hơn nữa cầm nghệ rất cao. Lão John không hàm hồ, trực tiếp quay thật, không kiểm thể thần.

Bồ câu trắng ở quảng trường ‘Piazza San Marco’ như gió bay lên cao, như một tấm màn màu trắng, tường cẩm thạch màu hồng phấn bên ngoài của Tổng Đốc Cung, cổng hình vòm đầu nhọn liên tiếp nhau và cửa sổ bốn phiến hoa hình tròn, phong cách Gothic điển hình khiến người trầm luân, bên giáo đường lớn ‘Piazza San Marco’ có nhiều tiệm Coffe mang chất thơ lại lãng mạn. Phó Quân Nhan mời khách, mời mọi người trong đoàn phim uống coffe, anh đi sau về phía trong, vào tiệm coffe Florian, nghe nói rằng Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron(2) đã từng quyến luyến nơi đây, tiệm coffe này, là mắc nhất toàn Italia, người trong đoàn 180 người, mỗi người một ly coffe cũng đúng là choáng rồi.

Nhưng cô nhớ đến căn biệt thự uy vũ đó, liền ăn đến an tâm thoải mái, cô nhìn mấy loại điểm tâm mà trong tiệm cung ứng, đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nói: “Tiramisu.”

Anh nghiêng đầu nhìn xong, mắt hàm chứa ý cười, nói: “Được thôi.”

Thế là cô cầm coffe và Tiramisu, dẫn đầu ngồi ở chiếc xích đu bên ngoài bắt đầu hươu chân, ăn đến vô cùng vui vẻ. Từ Mân từ bên cạnh cô đi qua, một bộ mặt ‘tôi biết là cô khó mà ăn được những thứ này’, khiến cô xém chút không phun ra ngoài.

Cổ Tiểu An trước sau vẫn rất oán hận mà nhìn bọn cô một người một cốc coffe, trong mắt dần dần xuất hiện ủy khuất, cho đến khi Phó Quân Nhan đi ra từ trong tiệm điểm tâm đưa cho cậu cây kem vani, và còn chiếc bánh donut lớn. Cậu lập tức bán manh mà cười giống như chú chó Pug, chỉ còn thiếu không phe phẩy cái đuôi. Tiểu Khải sữa mấy tiếng ‘gâu gâu’, Phó Quân Nhan cũng dút vào miệng cho nó một chiếc bánh donut.

Cô nhìn Tiểu Khải, lại nhìn chính mình. Cô hỏi Phó Quân Nhan: “Tại sao mọi người đều có bánh donut, em không có?” cả con chó còn có, cô không có...

Anh nói: “Em có Tiramisu rồi.”

Cô không đáp lại được câu nào...

Mọi người đều ăn uống no đủ bắt đầu làm việc, một nhân viên phụ trách ánh sáng nói: “Cả đời ở nơi này quay phim thì tốt rồi!” Lão John lém cây kem whisky ở trong tay, trịnh trọng gật đầu, nói rồi lại lập tức vỗ vào đầu vị nhân viên đó, tức giận nói: “Nghiêm túc chút cho ta...”

Bầu không khí của cả đoàn phim rất tốt, có mùi hương coffe nhàn nhạt bay quanh, tâm tình của cô cũng rất tốt, cho nên khoan khoái mà ngồi trên kệ chụp ảnh, một bên mặc cho thợ trang điểm giúp cô trang điểm lại, một bên nói: “Quán ăn ở đầu phố có trăm năm lịch sử đó! Mì ý ở tiệm đó ngon đến khiến người ta chịu không nổi! Còn có cho thêm một thìa coffe nấu tại chỗ, đúng là khiêu chiến nhũ đầu mà(3). Tiệm đó còn thêm tương trắng và trái cây miếng, thật sự thật sự ngon đến mê chết người. Chúng ta cố gắng nhanh chóng kết thúc công việc! Em đãi khách!”

Cô nói xong, cả trường quay ồ lên.

Từ Mân đột nhiên toát ra một câu: “Tiểu Ái, biết là em tính cách hoạt bát, nhưng em có khó khăn mọi người đều biết, không nên cậy mạnh.”

Bầu không khí nhất thời cứng lại, cô xoay đầu qua, đích đích thực thực cảm thấy buồn cười: “Mân tỷ, con mắt nào của chị thấy em có khó khăn?”

“Em xem toàn bộ tài sản của em cũng chỉ có một cái balo nhỏ, chúng tôi đều biết cả. Em là một cô gái, không dễ dàng gì kiếm được chút tiền, lại phải mang theo An An, em cũng nên mua thêm một chút đồ cho bản thân, dầu gì cũng là minh tinh rồi, phải không? Tiểu Ái, đừng cậy mạnh, a!”

Cô nổi giận rồi...

“Con mắt nào của chị thấy tôi đang cậy mạnh!”

“Tiểu Ái.” Phó Quân Nhan đi qua kéo cô lại, đưa khăn giấy trong tay qua, nói với cô: “Tiểu Ái, lau lau khóe miệng.”

Cô nháy mắt mất hết ý chí chiến đấu, đột nhiên hy vọng tất cả mọi người đều không có mắt. Nhanh chóng cúi đầu xuống sờ khóe miệng. Ngược mắt lên nhìn thợ trang điểm lúc này trang điểm lại cho cô, cô ta đang giật khóe mi mà cười, cô liền nghĩ, ‘cô chỉ biết trang điểm lại chứ không biết lau miệng giùm à...’

Chỉ nghe Phó Quân Nhan nói: “Tiểu Ái tuổi còn nhỏ, chăm chỉ. Chúng tôi đều biết vì chuyện xin nghỉ phép của Đình Việt, Tiểu Ái và chị xảy ra chút mâu thuẫn. Chỉ là Mân tỷ, chị vào giới giải trí bao nhiêu năm nay, nhưng lại không có chút nhân lực gì, chỉ là cây đàn violon của Tiểu Ái cầm trên tay hôm nay, cũng đủ mua được mấy cửa tiệm trên con đường này rồi. em ấy thật không cần chị tội nghiệp.”

Nói rồi quay qua nhìn cô, hỏi: “Lau sạch rồi?”

Cô gật đầu, anh xoa xoa tóc cô nói: “Vây em cố lên một lần qua, dẫn mọi người đi ăn đồ ngon.”

Cô cười, trình trọng gật đầu. Kéo kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan đem ăn kéo qua một góc, từ bên cạnh anh len lén thò đầu ra, vụng trộm liếc nhìn vẻ mặt trắng toét của Từ Mân. Không đợi cô hỏi, anh liền nói với cô: “Đối với tiểu nhân, cách tốt nhất là ý thế dè người.”

Cô hiểu ý của anh, tiểu nhân thôi, bạn có quyền có thế, lợi hại hơn cô ta, cô ta bị bạn làm tức chết, cũng không dám tùy tiện động vào bạn.

Cô nhìn ánh mắt quan tâm của anh, ngửa đầu lên nhìn anh cười khúc khích.

(1) Devil's Trill Sonata': Bản giao hưởng của Quỳ

(2) Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron: đều là những nhà thơ lãng mạn nổi tiếng, các bạn có thể search trên google để biết thêm thông tin của họ :3

~~(3) nhũ đầu: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

21. Chương 11: Chương 10

Mặc dù có chút không vui vẻ, nhưng mọi người vẫn chọn cách quên lãng.

Violon của Phó Quân Nhan quả thật kéo rất hay, cô mới phát hiện cảnh mà Cố Tâm Dao và Tiểu Mạt Tiểu lần đầu tiên gặp mặt, anh là thế nào vì nghệ thuật hiến thân hung hăng chèn ép cầm nghệ của chính mình. Nhớ lại bản thân hồi nhỏ bị daddy phạt đứng ở góc tường kéo đàn, mỗi khi cô kéo không tốt, daddy sẽ nóng ruột, chỉ có lúc này ông mới nhắc đến mami với cô, ông sẽ nói, “Mami của con đàn violon kéo rất hay, piano cũng đàn cực tốt, con là con gái của bà, không thể làm mất thể diện của bà được.” Sau đó cô sẽ một bên khóc một bên nghe máy đánh phách, không giám sai bước nào nữa. Từ từng nốt nhạc đơn giản của ban đầu, đến thật sự kéo ra được một bản nhạc, thật sự là cần phải dưới sân khấu mười năm, công lực mấy chục năm. Vì thế cô thật sự có nghĩ qua, Phó Quân Nhan này, rốt cuộc có cái gì là không là biết?

Kiếp trước cô đã kéo đàn hết hai mươi mấy năm rồi, nhưng lúc John hô bắt đầu, tiếng đàn của Phó Quân Nhan vang lên, cô không bỏ sót vẻ mặt kinh diễm của mỗi một người trong trường quay. Kể cả Cố Tiểu An đang dắt Tiểu Khải ở đầu bên kia quảng trường bắt bỏ câu cũng ngơ ngác mà chạy trở về, cậu nhóc này đã sớm biết vào lúc đang quay phim thì không thể ồn ào, không thể náo loạn. Vì thế ngây ngô mà chạy đến đứng bên cạnh của lão John, vừa vỗ tay vừa nhỏ tiếng “Wa! Wa! Wa!” Cái miệng nhỏ mở ra vẫn chưa khép lại, thậm chí còn chảy cả nước miếng, ánh mắt đó, hoàn toàn là sự sùng bái cực độ đối với Phó Quân Nhan.

Nói thật, cô có chút ghen tị. Trong đoàn chừ John ra, cô chưa từng công khai kéo đàn, cầm nghệ của Phó Quân Nhan cư nhiên lại khiến cô có chút khâm trọng. Cô lại nhớ đến lời daddy nói “Cao thủ so chiêu là so nội công.” Trong lòng trái lại kỳ tích an ổn lên một chút.

Trên quảng trường dần dần bu lại nhiều người, tiếp đó lại càng nhiều hơn, mỗi khi cô và Phó Quân Nhan tấu xong một bản, đều sẽ vang lên những tiếng vỗ tay kịch liệt.

Rất nhanh, John hô cut “Ok.” Nhưng mà đoàn người vẫn chưa rời khỏi. Phản ứng trước hết là Cố Tiểu An, cậu nghe được chỉ lệnh của lão John, mặt mày hớn hở mà kéo theo Tiểu Khải liền từ hai đầu cô chui qua. Con nghiện đàn của cô đã lên, nhìn Cố Tiểu An bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt sùng bái, trong lòng nhất thời vô cùng kiêu ngạo, vô cùng dâng trào. Nghĩ cũng không nghĩ bắt đầu kéo bản Greensleeves .Cảnh đầu cảm đã kết thúc, cô mới bắt đầu kéo âm đầu, Phó Quân Nhan cũng tấu theo. Họ hợp tấu một bản lại một bản, cư nhiên lại ngoài ý muốn mà ăn ý. Cô nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười, thuận theo ánh mắt ôn nhu của anh, nhìn Cố Tiểu An đang vui vẻ nhảy múa vây xung quanh bọn cô và Tiểu Khải đang phe phẩy cái đuôi xoay vòng, vô cùng vui vẻ. Đến cuối cùng, đoàn người xung quanh cũng dần dần nhảy múa theo, cô mới phát hiện máy quay vẫn luôn sáng đèn, Ánh mắt tinh quang của lão John nhìn hết thấy mọi việc, biểu tình phi thường vui thích.

Lúc mời đoàn phim ăn cơm cô không có tập thể gọi món, cô nói: “Mọi người từng người từng người gọi, muốn ăn gì tự mình gọi! Mọi người gọi món em phụ trách cà phê a!” Cả một nhà hàng cơ hồ như bị đoàn phim của cô chiếm hết. Cô khoan khoái cà phê, nhìn từng hóa đơn một được in ra, đáy mắt càng ngày càng sáng.

Jay đi qua đây, nhìn biểu tình của cô rồi nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, mới hỏi cô: “Tiểu Ái, sao em lại giống như con mèo trộm được cá vậy?” Cô cảm thấy anh đã nói rất văn nhã rồi, đó rõ ràng là trộm quang(1).

Cô nhìn anh cười, chớp chớp mắt.

Quả nhiên, không tới nửa tiếng, điện thoại của cô reo lên, đầu bên kia truyền tới tiếng thét cần rằng nghiêng lợi của daddy: “Cố Bảo Bối, con thử cà phê thêm một khoản nữa thử xem!” Sau đó, cô gạt đầu với nhân viên vừa mới ghi món ăn xong ở bên cạnh, lại cà phê thêm một lần, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tin nhắn ‘tít tít’, và tiếng hét rõ ràng bùng nổ của daddy: “Cố Bảo Bối, quay xong phim thì con lập tức rút về đây cho ta! Nhanh chóng rút về đây! Xem ta thu thập con như thế nào! Cánh cứng rồi có phải không! Con không biết đổi tấm thẻ khác cà à! Điện thoại của ta vang nữa tiếng rồi! Trực tiếp làm ta mất đi một miếng ngọc tử Càn Long!”

Cô le lưỡi, vẫn như cũ mặt dày nói: “Ngọc tử Càn Long còn nhiều...daddy, con còn tưởng người không thấu được Hòa Thị Bích chứ! Người muốn xem thì tự mình đi viện bảo tàng mà xem a.” Tiểu gia làm nghề buôn bán đồ cổ, đại giang nam bắc, mở đây viện bảo tàng. Lúc còn nhỏ, ở nhà tùy tiện cầm một ống đựng bút cũng là đồ có niên đại, cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế cao của thời Minh luyện viết bút lông, nhìn vào tủ kính chứa đầy các loại gương đồng, đồ cổ đầy nhà, làm người ta quả là đau đầu.

“Hừ!” Cô nghe khí tức của daddy đã giảm rồi, nhanh chóng thuận sườn núi xuống lửa. “Daddy, là người kêu con rút về đó nha! Vậy con quay xong phim, thật sự dẫn theo con trai người rút về đó!”

“Nhớ rút về đây!” Đầu bên kia ngừng một chút mới nói: “Cố An là quốc tịch Italya, con về đây nhớ làm tốt visa cho nó. Con một mình dẫn theo nó xác thật là không có vấn đề, nếu không, ta phái một vài trợ lý qua đó?”

“Daddy, người đừng nghĩ đến kiểm người giám sát con 24 giờ, con mới không ngốc có được không! Mặc kệ! Con dẫn An An rất tốt.” Cô nghiêng đầu nhìn Phó Quân Nhan đang ôm An An ở trong lòng “Tốt vô cùng...”

“Vậy thì tốt, nhớ về nhà.”

“Ừm.” Cô cúp máy, từ trong túi đổi tấm thẻ khác ra, vẫy tay gọi đến nhiếp ảnh gia Tiểu Trần, “anh Tiểu Trần, phiền anh chọn món giùm cho những người còn lại luôn đi! Còn muốn gì nữa thì gọi thêm, từng người gọi như vậy, quả thật hơi chậm, anh xem có được không?”

Anh ta rất sáng khoái mà gạt đầu, cô đem thẻ tín dụng đưa cho anh, nói câu ‘không có mật mã’. Liên xoay người gọi hai phần mì ý và coffe đi đến bên cạnh Phó Quân Nhan, kéo ghế trống ngồi xuống. Nhìn An An đang ở trong lòng anh ôm bình sữa hai má phồng lên, rất dễ thương. Ngoài cửa sổ thủy tinh, Tiểu Khải phe phẩy cái đuôi đuôi bắt bọ câu thành nghiện, khoan khoái chạy lung tung. Cô nhìn cái hộp đàn để ở bên cạnh ghế của anh, mới nói: “Phó Quân Nhan, violon của anh kéo thật là tốt a!”

Anh lắc đầu, bưng cốc coffe lên, nhấp một ngụm, nói: “Còn chưa đủ tốt.”

Cô cuộn lấy mì ý ăn một ngụm, thực sự không dám hỏi, vậy thì thế nào mới gọi là tốt, anh như vậy, cô cùng anh đấu cầm cũng tốn nhiều sức lực.

Cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở) là một cây cầu có mái hiên, xây trên con sông nhỏ ở chính giữa Tổng Đốc Cung và ngục giam, trọng phạm bị đưa đến nhà giam dưới lòng đất, những tội phạm sắp bị án tử đi đến pháp trường đều phải đi ngang qua cây cầu mặt kín không có miếng gió nào này. Tận cùng của sinh mệnh, ánh mắt cuối cùng trước khi chết, quá nhiều quá nhiều người từ nơi đây đi qua, đối với sự phồn hoa trên thế giới này, để lại tiếng than thở cuối cùng.

Khi một Tiểu Mạt Tiểu không hiểu yêu là gì rốt cuộc cũng phát giác ra tình yêu của mình, người đàn ông quật cường và kiên cường này, cuối cùng đưa tay ra vòng lấy người con gái xinh đẹp bị tình yêu làm tổn thương đến thương tích đầy người, anh nói: “Tâm Dao, hãy nhìn anh một lần đi...”

Phó Quân Nhan kéo cô đến trước cửa sổ dừng lại, máy quay bắt đầu chuyển động.

Song cửa của cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở) điêu khắc rất tinh tế, là do rất nhiều hoa cúc tám cánh tổ hợp lại. Người con trai vịn vào song cửa nhìn xuống, người con gái thuận theo ánh nhìn của anh mà nhìn sang, một con thuyền Gondola dài hẹp đang chạy qua dưới cầu, trên thuyền ngồi một nam một nữ, thân mật ôm hôn. Ánh chiều tà chậm rãi chiếu vào ngọc lưu ly trên cửa sổ, người con trai từ đằng sau ôm lấy cô, vừa cẩn thận vừa thương tiếc, như đối xử với chân bảo đẹp nhất trên thế gian này. Cô đột nhiên nhớ đến đêm hôm đó, anh ôm lấy cô, phía sau là mùi vị quen thuộc như vậy, không khỏi giật mình một cái, đầu óc trống rỗng.

Anh của lúc này, như một đứa trẻ quật cường, anh vẫn luôn thẳng lưng mà đi trên thế gian này, từ trước đến giờ luôn kiên trì không chịu cuối đầu. Nhưng cuối cùng, anh nhận thua rồi, với người con gái nhu nhược yếu ớt vết thương đầy mình, anh cuối xuống cái đầu luôn ngẩng cao của mình. Anh đưa tay ôm lấy người con gái phía trước, mặc cho ánh chiều tà chói mắt chiếu vào trên người anh, anh kéo tay cô, đối diện với cô, chuyên chú như vậy mà nhìn vào mắt cô. Đáy mắt không còn quật cường và mâu thuẫn, thuần khiết như đứa trẻ mới trào đời. Anh gần như thành kính mà hôn lên trán của cô, nói: “Tâm Dao, hãy nhìn anh một lần...” xin em, hãy nhìn anh một lần...

Cô khóc, nước mắt vô thanh vô thức rơi xuống, nóng đến rất bàn tay cô.

Lúc John hô: “ok!” Phó Quân Nhan buông tay ra, cô đột nhiên có chút mất mát, tim rơi một nhịp. Đến khi anh nhẹ giọng thở dài, bàn tay thon dài của anh xoa lên mắt cô, nói: “Hà Đồn ngọc, khóc cái gì?”

Cô giống như tìm lại cảm giác an toàn, trái tim cô, mới một lần nữa bắt đầu nhảy động lại.

Khi bọn cô đến quảng trường Rô-ma quay cảnh ngoại cảnh cuối của cô và Phó Quân Nhan, cô cuối cùng cũng biết, tại sao anh nói, vẫn chưa đủ tốt, đàn của anh, vẫn kéo chưa đủ tốt...

Trong phim, Tiết Mạt Tiểu rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào tình yêu của mình, anh chỉ vì một người, chỉ vì người con gái tên Cố Tâm Dao, phảng phất như dùng hết toàn bộ sức lực, mở một buổi diễn xuất, anh tấu bản Devil's Trill Sonata'Devil's ,người sáng tác ra bản nhạc là Giuseppe Tartini trong truyền thuyết, vì muốn học được kỹ xảo thần kỳ nhất của đàn violon trên thế giới. Có một lần, ở trong mơ, ông hướng ma quỷ bán đi linh hồn, sau đó, ông có được bản nhạc ưu mỹ mà có mức độ vô cùng khó khăn này.

Cô chưa bao giờ nghe daddy kéo qua bản nhạc này, chưa bao giờ nghe qua, ông từng nói, ‘đó là ông vì một mình mami diễn tấu, cả đời chỉ tấu một lần.’ Rất nhiều năm sau, trong vô số nhạc phổ trong nhà, cô kiểm được nhạc phổ của bản nhạc này, mặt sau của nó, dùng bút máy khắc sâu một đoạn, “Vì yêu dừng cảm một lần, vì em dừng cảm yêu một lần, thật tốt mà yêu em một lần, chỉ duy nhất một lần...”

Quảng trường Rô-ma giống như kiến trúc ở Rô-ma vậy, kết cấu cơ bản là kết cấu vòng cuốn, một hệ liệt uốn cong, vòm cuốn và bộ phận cấu thành kiến trúc hình trưng thỏa đáng khiến cho cả toàn kiến trúc vô cùng kiên cố. Đây là một tòa được dựng trên chỗ lõm trên mặt đất, một kiến trúc hùng vĩ.

Phó Quân Nhan đứng ở ngay chính giữa, giống như người tiêu điều và là một anh hùng cô độc.

Cô chậm rãi đến gần, anh nhìn cô, đôi mắt ưu nhã tinh tế chuyên chú và động lòng người. Cuối cùng anh nhắm mắt lại, tiếng đàn chậm rãi vang lên, mạnh mẽ mà thương cảm, không còn giống dòng nước xiết, dâng trào và cuộn trào mãnh liệt nữa, phảng phất xua đi hết thấy nhiệt tình, không giống lần đầu gặp nhau ở quán bar, không giống với lần đầu cầm hăng hái ở quảng trường Piazza San Marco. Anh của lúc này, chỉ là một người con trai đợi chờ tình yêu. Âm nhạc của anh, sâu sắc rung động đến linh hồn sâu thẳm của từng người, khiến người ta vô phương thoát khỏi...

Sau đó anh mở mắt ra, âm nhạc dần dần hạ xuống, cô nghe anh nói: “Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Xin em, gả cho anh...”

Cô nhìn anh, nước mắt tràn đầy, chậm rãi đưa tay ra, hướng về người con trai yếu đuối mà kiên cường này, nghiêng đầu nói: “Được thôi...”

Cô nghĩ, mami lúc đó đồng ý gả cho daddy, có lẽ cũng có yêu. Có lẽ tình yêu đó là xuất phát từ thương tiếc từ đồng bệnh tương liên, trên thế gian này có mấy kẻ ngốc, đốt cháy cả đời, chỉ vì một tình yêu cầu không

được. Lại có thể là cảm tạ, cánh buồm trải qua mọi sóng gió, lúc lục bình phiêu bạt, vẫn còn có một người như vậy, nguyện ý yêu một người thương tích đầy mình như bản thân...

Sau đó, anh cười, nụ cười diễm lệ chưa bao giờ thấy qua, làm cả thế giới chói mắt.

Rất lâu về sau, khi cô rút ở một góc ổn định lại tâm tình, cuối cùng cũng cảm được những giọt nước mắt không ngừng rơi. Cô mới xoay đầu qua nhìn Phó Quân Nhan vẫn luôn đứng ở bên cạnh cô nói: “Em rốt cuộc biết được tại sao lúc Cố Tâm Dao lần đầu gặp Tiểu Mạt Tiểu, cô nói âm nhạc của anh ta không hay. Hóa ra là bởi vì, âm nhạc của Tiểu Mạt Tiểu lúc đó không có tình yêu a...” Tiểu Mạt Tiểu của lúc đó, không hiểu tình yêu...

Sau đó cô nói: “Phó Quân Nhan, đàn của anh, kéo thật hay...” Cô không biết, anh làm sao có thể kéo đến hay như vậy, mỗi một người tại đây đều bị âm nhạc của anh làm chấn động, thật lâu sau cũng không hồi thần được. Cái tình cảm sâu sắc đó, giống như anh thật sự đã rất tuyệt vọng mà yêu qua một người, trái tim cô, cho đến bây giờ vẫn còn nhói đau không ngừng. Không đi ra từ trong phim được...

Lần này, anh ôn nhu gập đầu, nói với cô: “Cảm ơn.”

Tại vì Phó Quân Nhan, cô cuối cùng đưa ra một quyết định, cảnh quay của buổi ca nhạc, cô phải đích thân hát. Cô cứ ngỡ rằng khi cô nói với lão John xong, ông sẽ thận trọng suy xét lại, ai ngờ được trộm gâu của ông run run, đập mạnh vào ghế liền nhảy dựng lên nói: “Tốt! Tốt! Cứ làm như vậy! Cứ làm như vậy!”

Phòng Đình Việt trì hoãn một tuần mới quay về đoàn phim, sắc mặt của anh rất tiêu tụy, cô nhìn thấy ống tay áo của anh có cài một đóa hoa trắng nho nhỏ. Liền biết rằng, mẹ anh qua đời rồi.

Lúc anh vào đoàn phim, không có nói chuyện với bất cứ người nào, chỉ bước bước lớn đi về phía cô, đưa đôi tay ra ôm chặt lấy cô, sau đó nói: “Tiểu Ái, cảm ơn em.” Thời khắc đó, cô cảm nhận được sự yếu ớt của anh, Cô từ trong lòng anh đưa ra tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh. Sau đó, cô cảm giác được người đàn ông lạnh lùng lương bạc này nhẹ run lên.

Sau đó anh trở nên dị thường trầm lặng, lúc quay phim thỉnh thoảng phạm sai, sẽ áy náy nhìn về hướng cô, cô mỗi lần đều sẽ lắc đầu, học cách hồi trước an ủi của anh, vỗ vỗ vào vai anh. Có một lần, cô sơ ý thấy được, anh trốn ở dưới gốc cây phía sau núi, nhìn về phương hướng của tổ quốc, yên lặng rơi lệ. Sau đó cô lặng lẽ rời khỏi, ở phía sau anh, để lại một nụ hoa cúc.

Anh mang rất nhiều đặc sản về đây, chia cho mỗi người trong đoàn phim. Lại đặc biệt để lại một bao lớn cho cô. Còn mang cho An An một con gấu bông Pororo, Cố Tiểu An vui mừng đến nhảy dựng lên, ôm lấy Pororo làm thế nào cũng không chịu buông tay, nằm trên người Tiểu Khải hôn anh một cái, lúc đó, anh mới khó được mà mỉm cười.

Trải qua 4 tháng rưỡi quay phim, bộ phim Tiếc Tình này cuối cùng cũng đóng máy.

Cảnh phim cuối cùng, là màn cuối của cả bộ phim.

Một Mạt Khiêm mất đi ánh sáng và một Cố Tâm Dao mất đi ký ức, và còn đứa con mới ra đời của họ.

Tại một buổi trưa có ánh mặt trời ấm áp, cơ thể cực độ hư nhược của Cố Tâm Dao, người con gái vì yêu mà cả đời si luyến, cuối cùng cũng ở bên cạnh người mà cô yêu, dùng hết khí lực cuối cùng của mình, tay cô chậm rãi rũ xuống, chiếu vào giọt nước ở khóe mắt. Sau đó người đàn ông ẩn nhẫn đó, mỉm cười cắt đứt mạch máu của chính mình, nụ cười của anh như vậy yên bình mà thần nhiên, phảng phất sẽ không còn đau đớn nữa, anh cứ như vậy đi theo người con gái theo đuổi anh cả một đời, yên lặng mà rời khỏi thế gian này.

Trong nôi, đứa trẻ đang ngủ ngon, phảng phất như có cảm giác vậy tỉnh lại, tiếng khóc non nớt vang lên, thúc giục người rơi lệ.

Quay xong cảnh cuối cùng cô khóc rất lâu, mỗi một người đều đến an ủi cô, họ đều nghĩ rằng cô nhập vai quá sâu, khen cô là một diễn viên tốt. Nhưng chỉ có cô biết được bản thân, kiếp trước, biên kịch của bộ phim này, chú Ân Hạo nói cho cô biết, năm đó, ông là người đầu tiên đến đó, người đầu tiên ôm lấy đứa trẻ là cô đang khóc không ngừng trong nôi. Bản thân nhỏ như vậy, thật là cứ như vậy, trở mắt nhìn daddy và mami của mình yên lặng mà chết đi, không còn có độ ấm nữa.

(1) trộm quang: ánh sáng trong ánh mắt của tên trộm

22. Chương 11: Chương 10

Mặc dù có chút không vui vẻ, nhưng mọi người vẫn chọn cách quên lãng.

Violon của Phó Quân Nhan quả thật kéo rất hay, cô mới phát hiện cảnh mà Cố Tâm Dao và Tiểu Mạt Tiểu lần đầu tiên gặp mặt, anh là thế nào vì nghệ thuật hiến thân hung hăng chèn ép cảm nghệ của chính mình. Nhớ lại bản thân hồi nhỏ bị daddy phạt đứng ở góc tường kéo đàn, mỗi khi cô kéo không tốt, daddy sẽ nóng ruột, chỉ có lúc này ông mới nhắc đến mami với cô, ông sẽ nói, “Mami của con đàn violon kéo rất hay, piano cũng đàn cực tốt, con là con gái của bà, không thể làm mất thể diện của bà được.” Sau đó cô sẽ một bên khóc một bên nghe máy đánh phách, không giám sai bước nào nữa. Từ từng nốt nhạc đơn giản của ban đầu, đến thật sự kéo ra được một bản nhạc, thật sự là cần phải dưới sân khấu mười năm, công lực mấy chục năm. Vì thế cô thật sự có nghĩ qua, Phó Quân Nhan này, rốt cuộc có cái gì là không là biết?

Kiếp trước cô đã kéo đàn hết hai mươi mấy năm rồi, nhưng lúc John hô bắt đầu, tiếng đàn của Phó Quân Nhan vang lên, cô không bỏ sót vẻ mặt kinh diễm của mỗi một người trong trường quay. Kể cả Cố Tiểu An đang dắt Tiểu Khải ở đầu bên kia quảng trường bắt bỏ câu cũng ngơ ngác mà chạy trở về, cậu nhóc này đã sớm biết vào lúc đang quay phim thì không thể ồn ào, không thể náo loạn. Vì thế ngây ngô mà chạy đến đứng bên cạnh của lão John, vừa vỗ tay vừa nhỏ tiếng “Wa! Wa! Wa!” Cái miệng nhỏ mở ra vẫn chưa khép lại, thậm chí còn chảy cả nước miếng, ánh mắt đó, hoàn toàn là sự sùng bái cực độ đối với Phó Quân Nhan.

Nói thật, cô có chút ghen tị. Trong đoàn chừ John ra, cô chưa từng công khai kéo đàn, cảm nghệ của Phó Quân Nhan cứ nhiên lại khiến cô có chút khấn trương. Cô lại nhớ đến lời daddy nói “Cao thủ so chiêu là so nội công.” Trong lòng trái lại kỳ tích an ổn lên một chút.

Trên quảng trường dần dần bu lại nhiều người, tiếp đó lại càng nhiều hơn, mỗi khi cô và Phó Quân Nhan tấu xong một bản, đều sẽ vang lên những tiếng vỗ tay kịch liệt.

Rất nhanh, John hô cut “Ok.” Nhưng mà đoàn người vẫn chưa rời khỏi. Phản ứng trước hết là Cố Tiểu An, cậu nghe được chỉ lệnh của lão John, mặt mày hớn hử mà kéo theo Tiểu Khải liền từ hai đùi cô chui qua. Con nghiện đàn của cô đã lên, nhìn Cố Tiểu An bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt sùng bái, trong lòng nhất thời vô cùng kiêu ngạo, vô cùng dâng trào. Nghĩ cũng không nghĩ bắt đầu kéo bản Greensleeves. Cảnh đầu cầm đã kết thúc, cô mới bắt đầu kéo âm đầu, Phó Quân Nhan cũng tấu theo. Họ hợp tấu một bản lại một bản, cứ nhiên lại ngoài ý muốn mà ăn ý. Cô nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười, thuận theo ánh mắt ôn nhu của anh, nhìn Cố Tiểu An đang vui vẻ nhảy múa vây xung quanh bọn cô và Tiểu Khải đang phe phẩy cái đuôi xoay vòng, vô cùng vui vẻ. Đến cuối cùng, đoàn người xung quanh cũng dần dần nhảy múa theo, cô mới phát hiện máy quay vẫn luôn sáng đèn, Ánh mắt tinh quang của lão John nhìn hết thấy mọi việc, biểu tình phi thường vui thích.

Lúc mời đoàn phim ăn cơm cô không có tập thể gọi món, cô nói: “Mọi người từng người từng người gọi, muốn ăn gì tự mình gọi! Mọi người gọi món em phụ trách cà thẻ a!” Cả một nhà hàng cơ hồ như bị đoàn phim của cô chiếm hết. Cô khoan khoái cà thẻ, nhìn từng hóa đơn một được in ra, đáy mắt càng ngày càng sáng.

Jay đi qua đây, nhìn biểu tình của cô rồi nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, mới hỏi cô: “Tiểu Ái, sao em lại giống như con mèo trộm được cá vậy?” Cô cảm thấy anh đã nói rất văn nhả rồi, đó rõ ràng là trộm quang(1).

Cô nhìn anh cười, chớp chớp mắt.

Quả nhiên, không tới nửa tiếng, điện thoại của cô reo lên, đầu bên kia truyền tới tiếng thét căm rắng nghiến lợi của daddy: “Cố Bảo Bối, con thử cà thêm một khoản nữa thử xem!” Sau đó, cô gạt đầu với nhân viên vừa mới ghi món ăn xong ở bên cạnh, lại cà thêm một lần, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tin nhắn ‘tít tít’, và tiếng hét rõ ràng bùng nổ của daddy: “Cố Bảo Bối, quay xong phim thì con lập tức cút về đây cho ta! Nhanh chóng cút về đây! Xem ta thu thập con như thế nào! Cánh cứng rồi có phải không! Con không biết đổi tấm thẻ khác cà à! Điện thoại của ta vang nữa tiếng rồi! Trực tiếp làm ta mất đi một miếng ngọc tì Càn Long!”

Cô le lưỡi, vẫn như cũ mặt dày nói: “Ngọc tử Càn Long còn nhiều...daddy, con còn tưởng người không thâu được Hòa Thị Bích chứ! Người muốn xem thì tự mình đi viện bảo tàng mà xem a.” Tiểu gia làm nghề buôn bán đồ cổ, đại giang nam bắc, mở đầy viện bảo tàng. Lúc còn nhỏ, ở nhà tùy tiện cầm một ống đựng bút cũng là đồ có niên đại, cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế cao của thời Minh luyện viết bút long, nhìn vào tủ kính chứa đầy các loại gương đồng, đồ cổ đầy nhà, làm người ta quả là đau đầu.

“Hừ!” Cô nghe khí tức của daddy đã giảm rồi, nhanh chóng thuận sườn núi xuống lầu. “Daddy, là người kêu con rút về đó nha! Vậy con quay xong phim, thật sự dẫn theo con trai người rút về đó!”

“Nhớ rút về đây!” Đầu bên kia ngừng một chút mới nói: “Cố An là quốc tịch Italya, con về đây nhớ làm tốt visa cho nó. Con một mình dẫn theo nó xác thật là không có vấn đề, nếu không, ta phải một vài trợ lý qua đó?”

“Daddy, người đừng nghĩ đến kiểm người giám sát con 24 giờ, con mới không ngốc có được không! Mặc kệ! Con dẫn An An rất tốt.” Cô nghiêng đầu nhìn Phó Quân Nhan đang ôm An An ở trong lòng “Tốt vô cùng...”

“Vậy thì tốt, nhớ về nhà.”

“Ừm.” Cô cúp máy, từ trong túi đổi tấm thẻ khác ra, vẫy tay gọi đến nhiếp ảnh gia Tiểu Trần, “anh Tiểu Trần, phiền anh chọn món giùm cho những người còn lại luôn đi! Còn muốn gì nữa thì gọi thêm, từng người gọi như vậy, quả thật hơi chậm, anh xem có được không?”

Anh ta rất sáng khoái mà gật đầu, cô đem thẻ tín dụng đưa cho anh, nói câu ‘không có mật mã’. Liền xoay người gọi hai phần mì ý và coffe đi đến bên cạnh Phó Quân Nhan, kéo ghế trống ngồi xuống. Nhìn An An đang ở trong lòng anh ôm bình sữa hai má phồng lên, rất dễ thương. Ngoài cửa sổ thủy tinh, Tiểu Khải phe phẩy cái đuôi đuôi bắt bọ câu thành nhện, khoan khoái chạy lung tung. Cô nhìn cái hộp đàn để ở bên cạnh ghế của anh, mới nói: “Phó Quân Nhan, violon của anh kéo thật là tốt a!”

Anh lắc lắc đầu, bưng cốc coffe lên, nhấp một ngụm, nói: “Còn chưa đủ tốt.”

Cô cuộn lấy mì ý ăn một ngụm, thực sự không dám hỏi, vậy thì thế nào mới gọi là tốt, anh như vậy, cô cùng anh đấu cầm cũng tốn nhiều sức lực.

Cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở) là một cây cầu có mái hiên, xây trên con sông nhỏ ở chính giữa Tổng Đốc Cung và ngục giam, trọng phạm bị đưa đến nhà giam dưới lòng đất, những tội phạm sắp bị án tử đi đến pháp trường đều phải đi ngang qua cây cầu mật kín không có miếng gió nào này. Tận cùng của sinh mệnh, ánh mắt cuối cùng trước khi chết, quá nhiều quá nhiều người từ nơi đây đi qua, đối với sự phồn hoa trên thế giới này, để lại tiếng than thở cuối cùng.

Khi một Tiểu Mạt Tiểu không hiểu yêu là gì rốt cuộc cũng phát giác ra tình yêu của mình, người đàn ông quật cường và kiên cường này, cuối cùng đưa tay ra vòng lấy người con gái xinh đẹp bị tình yêu làm tổn thương đến thương tích đầy người, anh nói: “Tâm Dao, hãy nhìn anh một lần đi...”

Phó Quân Nhan kéo cô đến trước cửa sổ dừng lại, máy quay bắt đầu chuyển động.

Song cửa của cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở) điêu khắc rất tinh tế, là do rất nhiều hoa cúc tám cánh tổ hợp lại. Người con trai vịn vào song cửa nhìn xuống, người con gái thuận theo ánh nhìn của anh mà nhìn sang, một con thuyền Gondola dài hẹp đang chạy qua dưới cầu, trên thuyền ngồi một nam một nữ, thân mật ôm hôn. Ánh chiều tà chậm rãi chiếu vào ngọc lưu ly trên cửa sổ, người con trai từ đằng sau ôm lấy cô, vừa cẩn thận vừa thương tiếc, như đối xử với chân bảo đẹp nhất trên thế gian này. Cô đột nhiên nhớ đến đêm hôm đó, anh ôm lấy cô, phía sau là mùi vị quen thuộc như vậy, không khỏi giật mình một cái, đầu óc trống rỗng.

Anh của lúc này, như một đứa trẻ quật cường, anh vẫn luôn thẳng lưng mà đi trên thế gian này, từ trước đến giờ luôn kiên trì không chịu cuối đầu. Nhưng cuối cùng, anh nhận thua rồi, với người con gái nhu nhược yếu ớt vết thương đầy mình, anh cuối xuống cái đầu luôn ngẩng cao của mình. Anh đưa tay ôm lấy người con gái phía trước, mặc cho ánh chiều tà chói mắt chiếu vào trên người anh, anh kéo tay cô, đối diện với cô, chuyên chú như vậy mà nhìn vào mắt cô. Đáy mắt không còn quật cường và mâu thuẫn, thuần khiết như

đưa trẻ mới trào đời. Anh gần như thành kính mà hôn lên trán của cô, nói: “Tâm Dao, hãy nhìn anh một lần...” xin em, hãy nhìn anh một lần...

Cô khóc, nước mắt vô thanh vô thức rơi xuống, nóng đến rát bàn tay cô.

Lúc John hô: “ok!” Phó Quân Nhan buông tay ra, cô đột nhiên có chút mất mát, tim rơi một nhịp. Đến khi anh nhẹ giọng thở dài, bàn tay thon dài của anh xoa lên mắt cô, nói: “Hà Đồn ngốc, khóc cái gì?”

Cô giống như tìm lại cảm giác an toàn, trái tim cô, mới một lần nữa bắt đầu nhảy động lại.

Khi bọn cô đến quảng trường Rô-ma quay cảnh ngoại cảnh cuối của cô và Phó Quân Nhan, cô cuối cùng cũng biết, tại sao anh nói, vẫn chưa đủ tốt, đàn của anh, vẫn kéo chưa đủ tốt...

Trong phim, Tiết Mạt Tiểu rất cuộc cũng nhìn thẳng vào tình yêu của mình, anh chỉ vì một người, chỉ vì người con gái tên Cố Tâm Dao, phảng phất như dùng hết toàn bộ sức lực, mở một buổi diễn xuất, anh tấu bản Devil's Trill Sonata'Devil's ,người sáng tác ra bản nhạc là Giuseppe Tartini trong truyền thuyết, vì muốn học được kỹ xảo thần kỳ nhất của đàn violon trên thế giới. Có một lần, ở trong mơ, ông hướng ma quỷ bán đi linh hồn, sau đó, ông có được bản nhạc ưu mỹ mà có mức độ vô cùng khó khăn này.

Cô chưa bao giờ nghe daddy kéo qua bản nhạc này, chưa bao giờ nghe qua, ông từng nói, ‘đó là ông vì một mình mami diễn tấu, cả đời chỉ tấu một lần.’ Rất nhiều năm sau, trong vô số nhạc phổ trong nhà, cô kiếm được nhạc phổ của bản nhạc này, mặt sau của nó, dùng bút máy khắc sâu một đoạn, “Vì yêu dùng cảm một lần, vì em dùng cảm yêu một lần, thật tốt mà yêu em một lần, chỉ duy nhất một lần...”

Quảng trường Rô-ma giống như kiến trúc ở Rô-ma vậy, kết cấu cơ bản là kết cấu vòng cuốn, một hệ liệt uốn cong, vòm cuốn và bộ phận cấu thành kiến trúc hình trứng thỏa đáng khiến cho cả toàn kiến trúc vô cùng kiên cố. Đây là một tòa được dựng trên chỗ lõm trên mặt đất, một kiến trúc hùng vĩ.

Phó Quân Nhan đứng ở ngay chính giữa, giống như người tiêu điều và là một anh hùng cô độc.

Cô chậm rãi đến gần, anh nhìn cô, đôi mắt ưu nhã tinh tế chuyên chú và động lòng người. Cuối cùng anh nhắm mắt lại, tiếng đàn chậm rãi vang lên, mạnh mẽ mà thương cảm, không còn giống dòng nước xiết, dâng trào và cuộn trào mãnh liệt nữa, phảng phất xua đi hết thấy nhiệt tình, không giống lần đầu gặp nhau ở quán bar, không giống với lần đầu cầm hăng hái ở quảng trường Piazza San Marco. Anh của lúc này, chỉ là một người con trai đợi chờ tình yêu. Âm nhạc của anh, sâu sắc rung động đến linh hồn sâu thẳm của từng người, khiến người ta vô phương thoát khỏi...

Sau đó anh mở mắt ra, âm nhạc dần dần hạ xuống, cô nghe anh nói: “Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Xin em, gả cho anh...”

Cô nhìn anh, nước mắt tràn đầy, chậm rãi đưa tay ra, hướng về người con trai yếu đuối mà kiên cường này, nghiêng đầu nói: “Được thôi...”

Cô nghĩ, mami lúc đó đồng ý gả cho daddy, có lẽ cũng có yêu. Có lẽ tình yêu đó là xuất phát từ thương tiếc từ đồng bệnh tương liên, trên thế gian này có mấy kẻ ngốc, đốt cháy cả đời, chỉ vì một tình yêu cầu không được. Lại có thể là cảm tạ, cánh buồm trải qua mọi sóng gió, lúc lực bình phiêu bạt, vẫn còn có một người như vậy, nguyện ý yêu một người thương tích đầy mình như bản thân...

Sau đó, anh cười, nụ cười diễm lệ chưa bao giờ thấy qua, làm cả thế giới chói mắt.

Rất lâu về sau, khi cô rút ở một góc ổn định lại tâm tình, cuối cùng cũng cảm được những giọt nước mắt không ngừng rơi. Cô mới xoay đầu qua nhìn Phó Quân Nhan vẫn luôn đứng ở bên cạnh cô nói: “Em rất cuộc biết được tại sao lúc Cố Tâm Dao lần đầu gặp Tiết Mạt Tiểu, cô nói âm nhạc của anh ta không hay. Hóa ra là bởi vì, âm nhạc của Tiết Mạt Tiểu lúc đó không có tình yêu a...” Tiết Mạt Tiểu của lúc đó, không hiểu tình yêu...

Sau đó cô nói: “Phó Quân Nhan, đàn của anh, kéo thật hay...” Cô không biết, anh làm sao có thể kéo đến hay như vậy, mỗi một người tại đây đều bị âm nhạc của anh làm chấn động, thật lâu sau cũng không hồi thần được. Cái tình cảm sâu sắc đó, giống như anh thật sự đã rất tuyệt vọng mà yêu qua một người, trái tim cô, cho đến bây giờ vẫn còn nhói đau không ngừng. Không đi ra từ trong phim được...

Lần này, anh ôn nhu gạt đầu, nói với cô: “Cảm ơn.”

Tại vì Phó Quân Nhan, cô cuối cùng đưa ra một quyết định, cảnh quay của buổi ca nhạc, cô phải đích thân hát. Cô cứ ngỡ rằng khi cô nói với lão John xong, ông sẽ thận trọng suy xét lại, ai ngờ được trộm gâu của ông run run, đập mạnh vào ghế liền nhảy dựng lên nói: “Tốt! Tốt! Cứ làm như vậy! Cứ làm như vậy!”

Phòng Đình Việt trì hoãn một tuần mới quay về đoàn phim, sắc mặt của anh rất tiêu tụy, cô nhìn thấy ống tay áo của anh có cài một đóa hoa trắng nhỏ nhỏ. Liền biết rằng, mẹ anh qua đời rồi.

Lúc anh vào đoàn phim, không có nói chuyện với bất cứ người nào, chỉ bước bước lớn đi về phía cô, đưa đôi tay ra ôm chặt lấy cô, sau đó nói: “Tiểu Ái, cảm ơn em.” Thời khắc đó, cô cảm nhận được sự yếu ớt của anh, Cô từ trong lòng anh đưa ra tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh. Sau đó, cô cảm giác được người đàn ông lạnh lùng lương bạc này nhẹ run lên.

Sau đó anh trở nên dị thường trầm lặng, lúc quay phim thỉnh thoảng phạm sai, sẽ áy náy nhìn về hướng cô, cô mỗi lần đều sẽ lắc đầu, học cách hồi trước an ủi của anh, vỗ vỗ vào vai anh. Có một lần, cô sơ ý thấy được, anh trốn ở dưới gốc cây phía sau núi, nhìn về phương hướng của tổ quốc, yên lặng rơi lệ. Sau đó cô lặng lẽ rời khỏi, ở phía sau anh, để lại một nụ hoa cúc.

Anh mang rất nhiều đặc sản về đây, chia cho mỗi người trong đoàn phim. Lại đặc biệt để lại một bao lớn cho cô. Còn mang cho An An một con gấu bông Pororo, Cố Tiểu An vui mừng đến nhảy dựng lên, ôm lấy Pororo làm thế nào cũng không chịu buông tay, nằm trên người Tiểu Khải hôn anh một cái, lúc đó, anh mới khó được mà mỉm cười.

Trải qua 4 tháng rưỡi quay phim, bộ phim Tiếc Tình này cuối cùng cũng đóng máy.

Cảnh phim cuối cùng, là màn cuối của cả bộ phim.

Một Mặt Khiêm mất đi ánh sáng và một Cố Tâm Dao mất đi ký ức, và còn đứa con mới ra đời của họ.

Tại một buổi trưa có ánh mặt trời ấm áp, cơ thể cực độ hư nhược của Cố Tâm Dao, người con gái vì yêu mà cả đời si luyến, cuối cùng cũng ở bên cạnh người mà cô yêu, dùng hết khí lực cuối cùng của mình, tay cô chậm rãi rũ xuống, chiếu vào giọt nước ở khóe mắt. Sau đó người đàn ông ẩn nhẫn đó, mỉm cười cắt đứt mạch máu của chính mình, nụ cười của anh như vậy yên bình mà thản nhiên, phảng phất sẽ không còn đau đớn nữa, anh cứ như vậy đi theo người con gái theo đuổi anh cả một đời, yên lặng mà rời khỏi thế gian này.

Trong nôi, đứa trẻ đang ngủ ngon, phảng phất như có cảm giác vậy tĩnh lại, tiếng khóc non nớt vang lên, thúc giục người rơi lệ.

Quay xong cảnh cuối cùng cô khóc rất lâu, mỗi một người đều đến an ủi cô, họ đều nghĩ rằng cô nhập vai quá sâu, khen cô là một diễn viên tốt. Nhưng chỉ có cô biết được bản thân, kiếp trước, biên kịch của bộ phim này, chú Ân Hạo nói cho cô biết, năm đó, ông là người đầu tiên đến đó, người đầu tiên ôm lấy đứa trẻ là cô đang khóc không ngừng trong nôi. Bản thân nhỏ như vậy, thật là cứ như vậy, trở mặt nhìn daddy và mami của mình yên lặng mà chết đi, không còn có độ ấm nữa.

(1) trộm quang: ánh sáng trong ánh mắt của tên trộm

23. Chương 12: Chương 11

Bởi vì Tiếc Tình một tuần chỉ phát sóng hai tập, cho nên tuy rằng chế tác hậu kì chưa hoàn thành xong, nhưng đã bắt đầu chính thức tuyên truyền. Đài truyền hình cũng bắt đầu luân phiên nhau phát trailer, xác định ngày công chiếu.

John vung tay lên, tập thể thuê cả chiếc máy bay về nước.

Ngày hôm nay, cô gặp được chú Ân Hạo, giống kiếp trước vậy, ông gặp được cô tay cũng có chút run lên, ông nói: “Bảo Bối, con và mẹ con thật giống.”

Cô gật đầu, nhìn người trưởng bối hiền hòa này.

Sau đó ông nói: “Bảo Bối, con diễn rất tốt, thật sự rất tốt, họ tự hào về con.” Câu này, kiếp trước chú Ân Hạo không có nói, khi cô nghe được, không biết vì sao, cứ nhiên tự hào đến cánh mũi có chút chua xót.

Cô chỉ là không nghĩ đến, là Phòng Đình Việt đến rước cô và An An, cô bất giác mà nhìn về hướng phía sau anh, hỏi: “Phó Quân Nhan đâu?”

“Anh ta hình như có việc gấp, đêm hôm qua đã đi rồi, không trở về cùng chúng ta.”

Cô gật gật đầu, không nói gì cả.

Sau đó anh nói: “Tiểu Ái, cảm ơn hoa cúc của em.”

Cô nghĩ nghĩ, nói với anh: “Anh Đình Việt, anh đừng có đau lòng. Phải nhanh chóng khá lên.”

Lần trước đến Venezia, Tiểu Khải là theo máy bay vận chuyển đến. Lần này, Cố Tiểu An vẫn luôn mở cặp mắt ra đợi chờ, nhưng lại không đợi được Tiểu Khải, rất là sốt ruột. Khi cô kéo cậu cùng đoàn phim một đường rời khỏi cửa khẩu, Cố Tiểu An đã nghẹn đến cả viên mắt đều đỏ bừng muốn khóc ra rồi, đôi mắt to tròn vô tội nhìn cô nói: “Tiểu Khải! Khải Khải! Chị! Đón Tiểu Khải.” Cô vuốt tóc cậu, cuối người xuống nghiêm túc mà nói với cậu: “An An, Tiểu Khải không phải là chú chó của chị, cũng không phải chú chó của em, là của Phó Quân Nhan. Vì thế chủ nhân không ở đây, Tiểu Khải không thể ở cùng chúng ta, có biết không.”

Cố Tiểu An chớp mắt nhìn cô rất lâu, môi mím lại, nhào vào lòng cô.

Phòng Đình Việt đi qua đây hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô lắc lắc đầu, sờ sờ cái đầu nhỏ đang vui trên vai cô chu mỏ: “Đứa nhỏ này không thấy được Tiểu Khải nên cầu kinh rồi.”

Họ đều không nghĩ là sẽ có fan đến sân bay đón chuyển bay, hơn nữa còn là một quy mô rất lớn. Cố Tiểu An không sợ người lạ, nhưng nhìn thấy nhiều người chen lấn về phía họ, vẫn là bị dọa đến rút vào trong lòng cô, gương mặt gắt gao vùi vào trước ngực cô. Phòng Đình Việt đeo kính mát mặt lạnh lại đem nón tháo xuống khoát lên đầu An An, che cậu lại, đưa tay ra một đường bảo vệ cô đi về phía trước, nhưng đi đến nửa đường thì không đi qua được nữa. Người hình như ngày càng đông, một đường hướng phía này ủa tới, cô ôm An An ngày càng cực lực, dưới chân cũng bị chen đến đứng không vững. Fan bắt đầu la hét, có máy ảnh trực tiếp đưa đến trước mặt cô. Phòng Đình Việt mím chặt môi, đưa tay qua đó đỡ lại, dứt khoát đem cô và An An kéo vào trong lòng anh, không vui mở miệng: “Nhường một chút, đừng có dọa đến đứa trẻ.”

“A! Là Phòng Đình Việt! Phòng Đình Việt!”

“Ya! Cố Bảo Bối ở bên này! Mạt Khiêm và Tâm Dao đứng chung một chỗ với nhau a!”

Cô, cảm thấy anh còn không bằng đừng mở miệng, chỉ cảm thấy có nhiều người ủa về phía này hơn, khí lạnh trên người Phòng Đình Việt ngày càng mạnh, cô một tay vỗ lên lưng Cố Tiểu An, bắt đắ dĩ từ trong lòng Phòng Đình Việt thò đầu ra, kéo kéo ống tay áo của Phòng Đình Việt: “Anh Đình Việt, đừng có mà không vui, bọn họ là vì thích anh.”

Mắt anh hơi động, cuối cùng hướng cô gật gật đầu. Jay thấy bên bọn cô bị ép đến dữ dội, cố từ trong đám đông chen vào, đứng ở một bên muốn thay cô và An An đỡ một chút.

Cô vẽ mặt đau khổ nhìn anh, chỉ cảm thấy đám fan dồn qua đây ngày càng nhiều...

Lão John vừa bị dọa vừa hạnh phúc, nhưng cũng may là cuối cùng ông cũng tìm lại lý trí, kéo cao cổ họng lên kêu bảo an. Cuối cùng bọn cô nhờ sự giúp đỡ của bảo an mới lên được xe bảo mẫu. Tuy rằng xe bảo mẫu cũng bị fan chặn lại khoảng ba tiếng đồng hồ mới chạy được.

Thẳng cho đến khi cô hoàn thành xong ghi âm hậu kì cũng không gặp được Phó Quân Nhan. Cố Tiểu An mỗi ngày đều ở trong phòng xoay vòng vòng, không có Tiểu Khải, cậu luôn cả Pororo cũng không nguyện ý xem nữa. Cô thực sự hết cách, ngẫm nghĩ là mua con chó cho cậu. Nhưng ai biết được cậu đến chợ chó tỏ ra rất kiêu ngạo. Cái gì cũng nín không vừa ý. Mặt không vui nói: “Khải Khải tốt nhất!” Vậy còn chưa đủ, cũng không biết học từ đâu, còn ngẩng mặt lên nói với cô: “An An và Tiểu Khải là trời sinh một đôi!”

Cô rất sầu muộn mà chờ cậu về nhà, cảm thấy bản thân nuôi một đứa trẻ cổ quái... cậu và chó là trời sinh một đôi...

Có một ngày cô mở máy tính lên, không cẩn thận mà bấm vào một đoạn hậu trường ngắn của Tiếc Tình, trong đoạn phim cô quần một tấm chăn nhỏ đang nhìn những con thuyền Gondola trên sông, Phó Quân Nhan từ phía sau đi qua, đưa cho cô ly sữa ấm áp, cô bưng trên tay, thoải mái đến híp mắt lại, anh ngồi bên cạnh cô, nhàn nhạt mà cùng cô nói vài câu. Cô thấy được trong ống kính cô hồn nhiên nghiêng đầu nhìn anh, cười đến hai mắt cong lên. Đột nhiên cảm thấy trái tim bị khoét một góc, không đau, nhưng là trống rỗng đến hoảng sợ.

Cô thật không biết John từ lúc nào quay lại những cảnh này, mới nhớ đến cái câu ‘dạ dày nhớ cổ hương’. Về nước dạ dày cô trái lại có chút nhớ cổ hương. Ở Italia vẫn luôn là Phó Quân Nhan đích thân chăm sóc ba bữa của cô và Cố Tiểu An. Anh đột nhiên rời khỏi, cô trở nên chân tay luống cuống, tất cả những thứ phản ứng tiếp sau khi không có anh ở bên cứ theo nhau mà tới, tuy rằng Cố Tiểu An vẫn rất ngoan. Nhưng cô lại vẫn phát hiện Phó Quân Nhan quả thật rất có cách, chỉ ít khi anh còn ở bên cạnh, dẫn theo An An sẽ không mệt như vậy. Khi anh còn ở đây trong nhà bất cứ lúc nào cũng có nước ấm. An An sẽ không cầm lấy hộp bánh trống rỗng mà nhìn cô, bụng cái bụng nhỏ nói dối, sau đó cô lật tung nhà lên cũng không có một chút đồ để ăn. Anh sẽ kể chuyện cho An An, trả lời hàng ngàn câu hỏi ‘tại sao’ của An An. Cô đột nhiên cảm thấy, cô luôn luôn đầy tự tin cảm thấy là bản thân chăm sóc An An rất tốt, kì thật đều là bởi vì bên cạnh có một Phó Quân Nhan, sớm đem mọi chuyện làm thỏa thỏa đáng đáng.

Cô cũng không biết nấu cơm, vào lúc ban đầu, cô miễn cưỡng làm món cơm cuộn trứng, trứng chiên, trứng chưng, trứng luộc. Càng về sau An An hề thấy trứng liền trốn, cô cũng bắt đầu buồn nôn. Chỉ có thể khăn cấp cầu giúp đỡ, để khách sạn Shakira mỗi ngày đứng giờ giao cơm đến.

Cô mới phát hiện, cô liên lạc không được Phó Quân Nhan. Bốn tháng, anh vô thanh vô thức mà dung nhập vào cuộc sống của cô, khi anh rời đi, cô thế nhưng không biết làm cách nào tìm được anh.

Thuận theo phát sóng của Tiếc Tình, số lượng fan trên weibo của cô theo xu thế không thể đỡ được mà tăng lên không ngừng. Weibo của cô cũng đã thăng lên thành V.

Cô mở weibo của Phó Quân Nhan ra, phim của anh vẫn chưa bắt đầu chiếu, nhưng độ nổi tiếng đã bùng nổ, người đàn ông này tựa hồ như trời sinh có ma lực. Rất thần kỳ, fan của anh vẫn như cũ gọi anh là ‘Công tử’, Quân Nhan công tử. Rõ ràng là quay phim hiện đại, fan của anh thế nhưng khen anh ‘mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song.’ Có thể thấy được ngoại mạo khí chất của người đàn ông này, là như thế nào rung động lòng người.

Trang chủ của anh trống không, cái gì cũng không có, ảnh biểu tượng là một cái cây, lẳng lẳng đứng ở đó. Như người của anh, rõ ràng rất ấm áp, rất chân thật, nhưng lại chột như khiến người nắm bắt không được. Cô đóng lại trang chủ của anh, bất giác mà thở dài một tiếng.

Khi cô đem tấm hình Cố Tiểu An ôm Pororo đăng lên weibo, lại là một hệ liệt chấn động.

“Tiểu Ái, đứa trẻ này là ai! Tiểu chính thái a!”

“Ỗ! Tiểu Ái, đây không phải là đứa trẻ bị ôm trong lòng ở sân bay ư?”

“ Dễ thương quá dễ thương quá, chị hôn hôn...”

Cái tên đã từng chỉ thuộc về hai người cô và Jay, không biết là bắt đầu từ lúc nào, đã không còn là bí mật. Trái lại, không có ai gọi cô là Bảo Bối nữa.

Cô nhìn đủ loại bình luận, 3 giờ sáng, rốt cuộc không nhin được mà đăng một dòng tâm trạng lên weibo: “An An từ Venezia trở về thì buồn bức không vui, chè sữa tôi pha không ngon, ngày ngày biau môi hướng tôi đòi Tiểu Khải, cậu nói cậu và Tiểu Khải là trời sinh một đôi, nói cậu nhớ Tiểu Khải rồi... vậy, Tiểu Khải có nhớ An An không?”

Vậy, Phó Quân Nhan có nhớ Cố Bảo Bối không. Cô mở to mắt, cả đêm cũng không ngủ được.

Kiếp trước cô rất sáng khoái ở trong quá trình quay phim đã ký hợp đồng với Từ Mân, cho nên, ngày tháng trôi qua cũng khá ổn định. Nhưng hiện tại, theo kịch tình của phim ngày càng nóng, điện thoại của cô cũng

bị gọi không ngừng, người quản lý của các công ty mơ hồ có xu thế cướp người. Một số phim truyền hình, quảng cáo cũng theo nhau mà tới, cô có chút ứng phó không nổi.

Cô tìm cho Cố Tiểu An một nhà trẻ quý tộc. Daddy cũng rất thích cậu, mỗi ngày tan học sẽ phái người đi rước An An, dạy cậu 2 tiếng đàn violon. Daddy lấy ra cây đàn violon làm cho cô lúc nhỏ ra, đầy mắt là 200% nhiệt tình. An An tựa hồ cũng

đôi với nhạc khí khá say mê, cậu ngoan hơn cô, kéo không tốt sẽ không than phiền mà tiếp tục kéo, chưa bao giờ giống cô hồi nhỏ mà phát cáu. Hai người bọn họ giống như tìm được thứ vui mới vậy. Lại chỉ có cô, chẳng biết làm gì.

Đoạn thời gian này, Phòng Đình Việt đã ký được công ty quản lý, giá tiền trên trời của bản ký tiếp hợp đồng của Jay cũng rất chấn động. Lão John sẽ đem rating gửi cho bọn cô, sau đó chèn thêm vài câu, ‘nổi rồi! nổi rồi!’ Khiến cô cảm thấy ông mới là giống ‘cậu nhóc không nỡ’ vừa vào nghề.

Thẳng đến ngày cô đưa An An đi nhà trẻ, trong khi chờ đèn đỏ qua thì thấy tiệm bán báo treo bán mấy tờ báo, gương mặt của Phó Quân Nhan chiếm hết cả mặt báo. Đưa xong Cố Tiểu An, cô đeo kính râm xuống xe, mua mấy phần báo.

Trên báo nói anh ký hợp đồng với quốc tế Huy Đằng với giá trên trời, cô lãnh hội cười cười, lâu như vậy rồi cuộc cũng có tin tức của anh. Kiếp trước anh cũng là ký công ty này, đường sự nghiệp ngôi sao của anh vẫn luôn tốt, cuối cùng cũng đến được vị trí khiến người ta có thể nhìn nhưng không thể đạt được. Lòng cô có chút an ổn, lại nghĩ đến chính mình, cảm thấy mình cũng không thể lại một mình nữa, cô đôi khi cảm thấy mình là người có hai nhân cách, đôi khi cô tịch đôi khi nhộn nhịp, giao thiệp cùng với mọi người xung quanh đến cùng cũng không phải là một việc dễ dàng, đặc biệt là lúc cần bộ phận quan hệ giao tiếp, cô một mình, liền có vẻ vô lực. Cũng không thể nói với Cố thị tìm bộ phận quan hệ giao tiếp đến, vậy cũng quá làm quá rồi. Thế là gọi điện cho anh Nặc, anh Nặc, anh họ của cô, Tổng giám đốc Mạt thị. Ngày hôm sau, tin tức liền đưa tin, “diễn viên chính Cố Bảo Bối trong Tiệc Tình, ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Quang, công ty cực lực nâng đỡ.” Công ty giải trí Tinh quang, là một trong những công ty con của Mạt thị, công ty của nhà mình.

Anh họ đem người quản lý tốt nhất của công ty an bài cho cô, cô ấy tên Vạn Thanh, là cựu nhân viên của công ty, người quản lý có danh tiếng trong giới, tác phong sạch sẽ nhanh nhẹn. Cô phỏng đoán anh họ để cô ấy bỏ xuống những nghệ sĩ trong tay, chuyên tâm chỉ dẫn một mình cô, cô ấy là không vui, nhưng chung quy cũng vẫn luôn tươi cười. Cô cũng không muốn nói thẳng những lời như ‘Tôi là người chủ thứ hai của cô a!’ Ý thế đề người là cách thức dùng cho lúc đánh rắn giập đầu, đối với bạn bè đồng liêu, không cần cao hơn ai một bậc. Cô hy vọng người quản lý của cô là một lòng vì cô, cũng cô đứng một chiến tuyến. Tuy rằng khi cô ấy quay người cầm lấy một đồng kịch bản quảng cáo cho cô, cô hươ tay từ chối, nụ cười cứng lại trên mặt cô ấy, biểu tình nghiêng rằng trên gương mặt khiến cô khắc sâu vào ký ức.

Thời gian hai tháng, Tiệc Tình chiếu được một nữa, nhưng Phó Quân Nhan một lần hoạt động tuyên truyền cũng không có tham dự. Cô có lên hỏi John, John rất kỳ quái quay đầu nhìn cô nói, “Lúc cậu ấy ký hợp đồng không có bao gồm tuyên truyền sau này.” Cô nghĩ nghĩ, đây quả thật phù hợp với phong cách làm việc của anh ở kiếp trước.

Buổi bắt tay lần này, Phó Quân Nhan hiển nhiên cũng không đến.

“Tiểu Ái, chúc mừng em ký được công ty.” Phòng Đình Việt ở hậu đài nói với cô.

“Anh cũng không kém a, công ty của anh cũng cực lực nâng đỡ anh làm ‘Nhất Ca’ mà!” (1)

Anh khoát khoát tay, thần thần bí bí nói với cô: “Chúng ta phải dựa vào thực lực!” Cô cười, cuối đầu nhìn vào văn kiện trong tay anh, người quản lý mới của anh thấy vậy liền ngăn lại, anh khoát khoát tay, không vui mà trừng mắt nhìn qua đó. Cô sờ sờ mũi, cảm thấy anh Đình Việt thật uy vũ.

“Nhìn đi, không sao.” Anh đưa văn kiện qua cho cô xem. Cô trái lại hơi ngại ngùng, lắc đầu cười cười.

Anh không hề gì mà dật dật mi mắt, mới nói: “Anh đang lựa kịch bản, còn em? Công ty có an bài gì?”

Cô lắc lắc đầu, cũng không cầm kịch bản “Làm gì nhanh như vậy, ngược lại thì có mấy cái quảng cáo, em muốn xem trước đã.”

Anh gật gật đầu, lúc này Jay mới từ phòng hóa trang đi ra, anh tháo kính râm xuống chào hỏi với bọn cô, Phòng Đình Việt ngẩng đầu nhìn anh một cái, đem văn kiện đóng lại, đưa cho trợ lý ở bên.

“Tiểu Ái, anh nghe nói em ký được công ty rồi, sao lại một người trợ lý cũng không có?” Anh dật mi nhìn cô, kéo cái ghế ngồi qua đây.

“Em vẫn không muốn có người đi theo, mới ký hợp đồng với công ty Tinh Quang a...” đang nói, cô phát hiện người đi theo phía sau anh không phải là Từ Mân.

“Mân tỷ đâu?”

“Chị ấy sức khỏe không tốt, công ty cho chị ấy nghỉ ngơi một tháng.”

Thật hay giả, Từ Mân sẽ tha cho anh? “Mân tỷ chuyên nghiệp như vậy, sao có thể vì bệnh mà bỏ anh không lo.” Từ Mân xem anh như vật trong lòng bàn tay, sao có thể không hung ác mà nhìn kỹ, còn thả anh ra?

Sắc mặt của Jay biến đổi, nhìn nhìn bốn phía, lại nhìn Phòng Đình Việt một cái, mới tới gần cô một chút nói với cô: “Tiểu Ái, anh không gạt em, Mân tỷ xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ đang ở bệnh viện.” Cô gật gật đầu, kinh ngạc mà nhìn anh, Jay con người này, đến cùng là tâm địa thuần khiết, đối với bạn bè, hơn phân nữa là sẽ nói thật. Cô suy nghĩ thì trong lòng rỗi lên một mảng, Từ Mân kiếp trước lúc nào thì xảy ra tai nạn giao thông a! Cô ta giả bệnh giả tự sát giả chết, chỉ có điều là không có điều gì là thật qua... “Chị ấy vẫn tốt chứ?”

Jay vẽ mặt đau khổ, biểu tình không phải tốt, qua hồi lâu mới nói: “Bác sĩ nói, có thể sẽ bị liệt.”

“Nghiêm trọng như vậy!” Cô hô lớn, mới cảm thấy không thích hợp, vỗ vỗ anh, không còn nói gì nữa. Trong lòng dờ dộng lấp lờ, cô chưa từng nghĩ qua, người phụ nữ kiếp trước lừa gạt cô suốt mười năm trời, cư nhiên lại vì tai nạn xe mà bị liệt? Nếu như cô ta bị liệt, cô ta còn lấy gì đến quần lấy Jay? Đột nhiên, cô cảm thấy mọi thứ hết thấy trào phúng.

Trong buổi bắt tay, bọn cô ngồi chung một hàng, rất nhiều fan âm nhạc kích động đến rơi nước mắt. Thấy được tình cảnh như vậy, bọn cô cũng rất cảm động. Sau đó bên phía người phụ trách có dư ra thời gian để cho phóng viên, tiến hành phát trực tiếp thời gian phỏng vấn ngắn. Vốn là mọi chuyện vẫn rất tốt, một phóng viên đột nhiên hỏi: “Cố tiểu thư, hôm nay tuần báo Apple có đăng ảnh chị cùng Phòng Đình Việt dẫn theo một đứa trẻ đi dạo chơi, hơn nữa ở sân bay anh ấy cũng bảo vệ chị và đứa trẻ, đứa trẻ đó thật sự là con riêng của hai người sao?”

Cô trúng đạn rồi... quay đầu nhìn nhìn Jay lại nhìn nhìn Phòng Đình Việt, trong miệng không tự giác mà nhảy ra một câu “Con mắt nào của cô thấy tôi có con riêng?” Lời nói ra mới phát hiện là lỡ lời, phép câu như vậy là câu theo quán tính, daddy của cô có một bộ hàm sắt răng đồng, lúc cô không đấu lại ông, trong miệng chỉ đề nén mà nói một câu, kết quả, hậu quả vô tận...

Cô chỉ chó thể ngượng ngùng mà né đầu qua, cầu cứu mà nhìn Phòng Đình Việt và Jay, kết quả hai người họ đều giật khốe miệng lên lên cười.

“Các bạn lầm rồi, đó là em trai của Tiểu Ái.” Jay cười mở miệng, tiếp nói: “Tiểu Ái rất thương em trai, lúc chúng tôi quay phim An An cũng thường đến đoàn phim, mọi người đều biết An An, cũng rất thích cậu. Vì thế thường mua đồ ăn đồ chơi cho cậu, có thời gian nghỉ ngơi cũng sẽ giành nhau mà đưa An An đi chơi. Đối với chuyện này thì mọi người cũng đừng có nghe theo lời đồn vô căn cứ.”

Về sau cô mua phần báo đó, ảnh chụp hòa hài, hòa hài đến cô rất rầu rĩ. Phòng Đình Việt cơ hồ cũng nghĩ như vậy, chuyển phát nội dung của báo bài lên weibo, chèn thêm một câu: “Cảm tạ tuần báo Apple đã cho tôi một ‘đứa con’ dễ thương như vậy, nhưng Tiểu Ái là chị của cậu, bối phận như vậy phải tính làm sao?”

Dân mạng bắt đầu OOX. Có người bình luận, “Mạt Khiêm Mạt Khiêm, hai người là ngụy huynh muội a! Tình yêu của ngụy huynh muội a! phụ thân - nữ nhi! Ngụy phụ - nữ luyện! Ô! Thật hòa hài! Thật mãnh liệt...” Cô đỡ trán trả lời một câu: “Anh Đình Việt, anh nghĩ nhiều rồi...” Jay cũng trả lời nói: “Đình Việt, anh thật sự nghĩ nhiều rồi...”

Lão John cũng rất ra sức, ngày hôm sau cho ra một đoạn phim hậu trường, An An nhận sai cho Jay uống sữa bò cư nhiên cũng bị ông quay lại để vào trong. Cô đột nhiên hoài nghi có phải là lão già này gắn camera

nhỏ trong đoàn phim không. Sau đó là đoạn đầu cầm của cô và Phó Quân Nhan, An An và Tiểu Khải vây quanh bọn cô vui vẻ mà nhảy múa.

Độ nổi tiếng của Cố Tiểu An tăng vọt, viên gạo nếp nhỏ của nhà được mọi người yêu thích, cô đương nhiên cũng rất vui. Chỉ là trễ một chút Vạn Thanh đến tìm cô, lần này cư nhiên là lời mời quảng cáo của một số công ty dành cho An An. An An còn quá nhỏ, cô kiên quyết phản đối. Cô là người của công chúng, lại thời thời khắc khắc dẫn theo An An, đem An An giấu đi trái lại sẽ dẫn tới nhiều chuyện thị phi hơn. Cho nên, dứt khoát cho mọi người đều biết đến An An. Nhưng để An An đi kiếm tiền thì lại không cần thiết. Cô nghĩ nghĩ nói: “An An còn nhỏ, không cần kiếm tiền nuôi nhà a, Thanh tỷ, đợi em ấy lớn thêm chút, hiểu chuyện rồi, nếu như em ấy còn muốn đi con đường này, em sẽ không phải đối.” Quả nhiên, người quản lý đại nhân của cô lập tức đen mặt lại.

Cô lại lần nữa mở trang chủ weibo của Phó Quân Nhan lên, thấy anh cư nhiên đăng tin mới. Anh chèn ảnh chụp của Tiểu Khải, nói: “Tiểu Khải rất nhớ An An...” Viên mắt cô nóng lên, không biết là vì sao, rất muốn khóc.

(1) Nhất Ca: đồng nghĩa với nhất tỷ, anh lớn trong giới giải trí.

24. Chương 12: Chương 11

Bởi vì Tiếc Tình một tuần chỉ phát sóng hai tập, cho nên tuy rằng chế tác hậu kì chưa hoàn thành xong, nhưng đã bắt đầu chính thức tuyên truyền. Đài truyền hình cũng bắt đầu luân phiên nhau phát trailer, xác định ngày công chiếu.

John vung tay lên, tập thể thêu cả chiếc máy bay về nước.

Ngày hôm nay, cô gặp được chú Ân Hạo, giống kiếp trước vậy, ông gặp được cô tay cũng có chút run lên, ông nói: “Bảo Bối, con và mẹ con thật giống.”

Cô gật đầu, nhìn người trưởng bối hiền hòa này.

Sau đó ông nói: “Bảo Bối, con diễn rất tốt, thật sự rất tốt, họ tự hào về con.” Câu này, kiếp trước chú Ân Hạo không có nói, khi cô nghe được, không biết vì sao, cư nhiên tự hào đến cánh mũi có chút chua xót.

Cô chỉ là không nghĩ đến, là Phòng Đình Việt đến rước cô và An An, cô bất giác mà nhìn về hướng phía sau anh, hỏi: “Phó Quân Nhan đâu?”

“Anh ta hình như có việc gấp, đêm hôm qua đã đi rồi, không trở về cùng chúng ta.”

Cô gật gật đầu, không nói gì cả.

Sau đó anh nói: “Tiểu Ái, cảm ơn hoa cúc của em.”

Cô nghĩ nghĩ, nói với anh: “Anh Đình Việt, anh đừng có đau lòng. Phải nhanh chóng khá lên.”

Lần trước đến Venezia, Tiểu Khải là theo máy bay vận chuyển đến. Lần này, Cố Tiểu An vẫn luôn mở cặp mắt ra đợi chờ, nhưng lại không đợi được Tiểu Khải, rất là sốt ruột. Khi cô kéo cậu cùng đoàn phim một đường rời khỏi cửa khẩu, Cố Tiểu An đã ghen đến cả viên mắt đều đỏ bừng muốn khóc ra rồi, đôi mắt to tròn vô tội nhìn cô nói: “Tiểu Khải! Khải Khải! Chị! Đón Tiểu Khải.” Cô vuốt tóc cậu, cuối người xuống nghiêm túc mà nói với cậu: “An An, Tiểu Khải không phải là chú chó của chị, cũng không phải chú chó của em, là của Phó Quân Nhan. Vì thế chủ nhân không ở đây, Tiểu Khải không thể ở cùng chúng ta, có biết không?”

Cố Tiểu An chớp mắt nhìn cô rất lâu, môi mím lại, nhào vào lòng cô.

Phòng Đình Việt đi qua đây hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô lắc lắc đầu, sờ sờ cái đầu nhỏ đang vui trên vai cô chu mỏ: “Đứa nhỏ này không thấy được Tiểu Khải nên cầu kinh rồi.”

Họ đều không nghĩ là sẽ có fan đến sân bay đón chuyển bay, hơn nữa còn là một quy mô rất lớn. Cố Tiểu An không sợ người lạ, nhưng nhìn thấy nhiều người chen lấn về phía họ, vẫn là bị dọa đến rút vào trong lòng cô, gương mặt gắt gao vùi vào trước ngực cô. Phòng Đình Việt đeo kính mát mát lạnh lại đem nón tháo xuống khoát lên đầu An An, che cậu lại, đưa tay ra một đường bảo vệ cô đi về phía trước, nhưng đi đến nửa đường thì không đi qua được nữa. Người hình như ngày càng đông, một đường hướng phía này ủa tới, cô ôm An An ngày càng cực lực, dưới chân cũng bị chen đến đứng không vững. Fan bắt đầu la hét, có máy ảnh trực tiếp đưa đến trước mặt cô. Phòng Đình Việt mím chặt môi, đưa tay qua đó đỡ lại, dứt khoát đem cô và An An kéo vào trong lòng anh, không vui mở miệng: “Nhường một chút, đừng có dọa đến đứa trẻ.”

“A! Là Phòng Đình Việt! Phòng Đình Việt!”

“Ya! Cố Bảo Bối ở bên này! Mạt Khiêm và Tâm Dao đứng chung một chỗ với nhau a!”

Cô , cảm thấy anh còn không bằng đừng mở miệng, chỉ cảm thấy có nhiều người ủa về phía này hơn, khí lạnh trên người Phòng Đình Việt ngày càng mạnh, cô một tay vỗ lên lưng Cố Tiểu An, bắt đắc dĩ từ trong lòng Phòng Đình Việt thò đầu ra, kéo kéo ống tay áo của Phòng Đình Việt: “Anh Đình Việt, đừng có mà không vui, bọn họ là vì thích anh.”

Mắt anh hơi động, cuối cùng hướng cô gật gật đầu. Jay thấy bên bọn cô bị ép đến dữ dội, cố từ trong đám đông chen vào, đứng ở một bên muốn thay cô và An An đỡ một chút.

Cô vẽ mặt đau khổ nhìn anh, chỉ cảm thấy đám fan dồn qua đây ngày càng nhiều...

Lão John vừa bị dọa vừa hạnh phúc, nhưng cũng may là cuối cùng ông cũng tìm lại lý trí, kéo cao cổ họng lên kêu bảo an. Cuối cùng bọn cô nhờ sự giúp đỡ của bảo an mới lên được xe bảo mẫu. Tuy rằng xe bảo mẫu cũng bị fan chặn lại khoảng ba tiếng đồng hồ mới chạy được.

Thẳng cho đến khi cô hoàn thành xong ghi âm hậu kì cũng không gặp được Phó Quân Nhan. Cố Tiểu An mỗi ngày đều ở trong phòng xoay vòng vòng, không có Tiểu Khải, cậu luôn cả Pororo cũng không nguyện ý xem nữa. Cô thực sự hết cách, ngẫm nghĩ là mua con chó cho cậu. Nhưng ai biết được cậu đến chợ chó tỏ ra rất kiêu ngạo. Cái gì cũng nín không vừa ý. Mặt không vui nói: “Khải Khải tốt nhất!” Vậy còn chưa đủ, cũng không biết học từ đâu, còn ngẩng mặt lên nói với cô: “An An và Tiểu Khải là trời sinh một đôi!” Cô rất sầu muộn mà chở cậu về nhà, cảm thấy bản thân nuôi một đứa trẻ cổ quái... cậu và chó là trời sinh một đôi...

Có một ngày cô mở máy tính lên, không cẩn thận mà bấm vào một đoạn hậu trường ngắn của Tiệc Tình , trong đoạn phim cô quần một tấm chăn nhỏ đang nhìn những con thuyền Gondola trên sông, Phó Quân Nhan từ phía sau đi qua, đưa cho cô ly sữa ấm áp, cô bưng trên tay, thoải mái đến híp mắt lại, anh ngồi bên cạnh cô, nhàn nhạt mà cùng cô nói vài câu. Cô thấy được trong ống kính cô hồn nhiên nghiêng đầu nhìn anh, cười đến hai mắt cong lên. Đột nhiên cảm thấy trái tim bị khoét một góc, không đau, nhưng là trống rỗng đến hoảng sợ.

Cô thật không biết John từ lúc nào quay lại những cảnh này, mới nhớ đến cái câu ‘dạ dày nhớ cổ hương’. Về nước dạ dày cô trái lại có chút nhớ cổ hương. Ở Italia vẫn luôn là Phó Quân Nhan đích thân chăm sóc ba bữa của cô và Cố Tiểu An. Anh đột nhiên rời khỏi, cô trở nên chân tay luống cuống, tất cả những thứ phản ứng tiếp sau khi không có anh ở bên cứ theo nhau mà tới, tuy rằng Cố Tiểu An vẫn rất ngoan. Nhưng cô lại vẫn phát hiện Phó Quân Nhan quả thật rất có cách, chỉ ít khi anh còn ở bên cạnh, dẫn theo An An sẽ không mệt như vậy. Khi anh còn ở đây trong nhà bất cứ lúc nào cũng có nước ấm. An An sẽ không cầm lấy hộp bánh trống rỗng mà nhìn cô, bụm cái bụng nhỏ nói đói, sau đó cô lật tung nhà lên cũng không có một chút đồ để ăn. Anh sẽ kể chuyện cho An An, trả lời hàng ngàn câu hỏi ‘tại sao’ của An An. Cô đột nhiên cảm thấy, cô luôn luôn đầy tự tin cảm thấy là bản thân chăm sóc An An rất tốt, kì thật đều là bởi vì bên cạnh có một Phó Quân Nhan, sớm đem mọi chuyện làm thỏa thỏa đáng đáng.

Cô cũng không biết nấu cơm, vào lúc ban đầu, cô miễn cưỡng làm món cơm cuộn trứng, trứng chiên, trứng chưng, trứng luộc. Càng về sau An An hề thấy trứng liền trốn, cô cũng bắt đầu buồn nôn. Chỉ có thể khăn

cấp cầu giúp đỡ, để khách sạn Shakira mỗi ngày đúng giờ giao cơm đến.

Cô mới phát hiện, cô liên lạc không được Phó Quân Nhan. Bốn tháng, anh vô thanh vô thức mà dung nhập vào cuộc sống của cô, khi anh rời đi, cô thế nhưng không biết làm cách nào tìm được anh.

Thuận theo phát sóng của Tiếc Tình, số lượng fan trên weibo của cô theo xu thế không thể đỡ được mà tăng lên không ngừng. Weibo của cô cũng đã thăng lên thành V.

Cô mở weibo của Phó Quân Nhan ra, phim của anh vẫn chưa bắt đầu chiếu, nhưng độ nổi tiếng đã bùng nổ, người đàn ông này tựa hồ như trời sinh có ma lực. Rất thần kỳ, fan của anh vẫn như cũ gọi anh là ‘Công tử’, Quân Nhan công tử. Rõ ràng là quay phim hiện đại, fan của anh thế nhưng khen anh ‘mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.’ Có thể thấy được ngoại mạo khí chất của người đàn ông này, là như thế nào rung động lòng người.

Trang chủ của anh trống không, cái gì cũng không có, ảnh biểu tượng là một cái cây, lẳng lẳng đứng ở đó. Như người của anh, rõ ràng rất âm áp, rất chân thật, nhưng lại chột như khiến người nắm bắt không được. Cô đóng lại trang chủ của anh, bất giác mà thở dài một tiếng.

Khi cô đem tám hình Cố Tiểu An ôm Pororo đăng lên weibo, lại là một hệ liệt chấn động.

“Tiểu Ái, đứa trẻ này là ai! Tiểu chính thái a!”

“Ỗ! Tiểu Ái, đây không phải là đứa trẻ bị ôm trong lòng ở sân bay ư?”

“Dễ thương quá dễ thương quá, chị hôn hôn...”

Cái tên đã từng chỉ thuộc về hai người cô và Jay, không biết là bắt đầu từ lúc nào, đã không còn là bí mật. Trái lại, không có ai gọi cô là Bảo Bối nữa.

Cô nhìn đủ loại bình luận, 3 giờ sáng, rốt cuộc không nhin được mà đăng một dòng tâm trạng lên weibo: “An An từ Venezia trở về thì buồn bức không vui, chê sữa tôi pha không ngon, ngày ngày bủ môi hướng tôi đòi Tiểu Khải, cậu nói cậu và Tiểu Khải là trời sinh một đôi, nói cậu nhớ Tiểu Khải rồi... vậy, Tiểu Khải có nhớ An An không?”

Vậy, Phó Quân Nhan có nhớ Cố Bảo Bối không. Cô mở to mắt, cả đêm cũng không ngủ được.

Kiếp trước cô rất sáng khoái ở trong quá trình quay phim đã ký hợp đồng với Từ Mân, cho nên, ngày tháng trôi qua cũng khá ổn định. Nhưng hiện tại, theo kịch tình của phim ngày càng nóng, điện thoại của cô cũng bị gọi không ngừng, người quản lý của các công ty mơ hồ có xu thế cướp người. Một số phim truyền hình, quảng cáo cũng theo nhau mà tới, cô có chút ứng phó không nổi.

Cô tìm cho Cố Tiểu An một nhà trẻ quý tộc. Daddy cũng rất thích cậu, mỗi ngày tan học sẽ phái người đi rước An An, dạy cậu 2 tiếng đàn violon. Daddy lấy ra cây đàn violon làm cho cô lúc nhỏ ra, đầy mắt là 200% nhiệt tình. An An tựa hồ cũng

đối với nhạc khí khá say mê, cậu ngoan hơn cô, kéo không tốt sẽ không than phiền mà tiếp tục kéo, chưa bao giờ giống cô hồi nhỏ mà phát cáu. Hai người bọn họ giống như tìm được thứ vui mới vậy. Lại chỉ có cô, chẳng biết làm gì.

Đoạn thời gian này, Phòng Đình Việt đã ký được công ty quản lý, giá tiền trên trời của bản ký tiếp hợp đồng của Jay cũng rất chấn động. Lão John sẽ đem rating gửi cho bọn cô, sau đó chèn thêm vài câu, ‘nổi rồi! nổi rồi!’ Khiến cô cảm thấy ông mới là giống ‘cậu nhóc không náo’ vừa vào nghề.

Thăng đến ngày cô đưa An An đi nhà trẻ, trong khi chờ đèn đỏ qua thì thấy tiệm bán báo treo bán mấy tờ báo, gương mặt của Phó Quân Nhan chiếm hết cả mặt báo. Đưa xong Cố Tiểu An, cô đeo kính râm xuống xe, mua mấy phần báo.

Trên báo nói anh ký hợp đồng với quốc tế Huy Đăng với giá trên trời, cô lãnh hội cười cười, lâu như vậy rồi cuộc cũng có tin tức của anh. Kiếp trước anh cũng là ký công ty này, đường sự nghiệp ngôi sao của anh vẫn luôn tốt, cuối cùng cũng đến được vị trí khiến người ta có thể nhìn nhưng không thể đạt được. Lòng cô có chút an ổn, lại nghĩ đến chính mình, cảm thấy mình cũng không thể lại một mình nữa, cô đôi khi cảm thấy mình là người có hai nhân cách, đôi khi cô tịch đôi khi nhộn nhịp, giao thiệp cùng với mọi người xung

quanh đến cùng cũng không phải là một việc dễ dàng, đặc biệt là lúc cần bộ phận quan hệ giao tiếp, cô một mình, liền có vẻ vô lực. Cũng không thể nói với Cố thị tìm bộ phận quan hệ giao tiếp đến, vậy cũng quá làm quá rồi. Thế là gọi điện cho anh Nặc, anh Nặc, anh họ của cô, Tổng giám đốc Mạt thị. Ngày hôm sau, tin tức liền đưa tin, “diễn viên chính Cố Bảo Bối trong Tiệc Tình, ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Quang, công ty cực lực nâng đỡ.” Công ty giải trí Tinh quang, là một trong những công ty con của Mạt thị, công ty của nhà mình.

Anh họ đem người quản lý tốt nhất của công ty an bài cho cô, cô ấy tên Vạn Thanh, là cựu nhân viên của công ty, người quản lý có danh tiếng trong giới, tác phong sạch sẽ nhanh nhẹn. Cô phỏng đoán anh họ để cô ấy bỏ xuống những nghệ sĩ trong tay, chuyên tâm chỉ dẫn một mình cô, cô ấy là không vui, nhưng chung quy cũng vẫn luôn tươi cười. Cô cũng không muốn nói thẳng những lời như ‘Tôi là người chủ thứ hai của cô a!’ Ý thế đề người là cách thức dùng cho lúc đánh rắn giập đầu, đối với bạn bè đồng liêu, không cần cao hơn ai một bậc. Cô hy vọng người quản lý của cô là một lòng vì cô, cũng cô đứng một chiến tuyến. Tuy rằng khi cô ấy quay người cầm lấy một đồng kịch bản quảng cáo cho cô, cô huơ tay từ chối, nụ cười cứng lại trên mặt cô ấy, biểu tình nghiêng rằng trên gương mặt khiến cô khắc sâu vào ký ức.

Thời gian hai tháng, Tiệc Tình chiếu được một nữa, nhưng Phó Quân Nhan một lần hoạt động tuyên truyền cũng không có tham dự. Cô có lên hỏi John, John rất kỳ quái quay đầu nhìn cô nói, “Lúc cậu ấy ký hợp đồng không có bao gồm tuyên truyền sau này.” Cô nghĩ nghĩ, đây quả thật phù hợp với phong cách làm việc của anh ở kiếp trước.

Buổi bắt tay lần này, Phó Quân Nhiên hiển nhiên cũng không đến.

“Tiểu Ái, chúc mừng em ký được công ty.” Phòng Đình Việt ở hậu đài nói với cô.

“Anh cũng không kém a, công ty của anh cũng cực lực nâng đỡ anh làm ‘Nhất Ca’ mà!” (1)

Anh khoát khoát tay, thần thần bí bí nói với cô: “Chúng ta phải dựa vào thực lực!” Cô cười, cuối đầu nhìn vào văn kiện trong tay anh, người quản lý mới của anh thấy vậy liền ngăn lại, anh khoát khoát tay, không vui mà trừng mắt nhìn qua đó. Cô sờ sờ mũi, cảm thấy anh Đình Việt thật ụy vũ.

“Nhìn đi, không sao.” Anh đưa văn kiện qua cho cô xem. Cô trái lại hơi ngại ngùng, lắc đầu cười cười.

Anh không hề gì mà dật dật mi mắt, mới nói: “Anh đang lựa kịch bản, còn em? Công ty có an bài gì?”

Cô lắc lắc đầu, cũng không cầm kịch bản “Làm gì nhanh như vậy, ngược lại thì có mấy cái quảng cáo, em muốn xem trước đã.”

Anh gật gật đầu, lúc này Jay mới từ phòng hóa trang đi ra, anh tháo kính râm xuống chào hỏi với bọn cô, Phòng Đình Việt ngẩng đầu nhìn anh một cái, đem văn kiện đóng lại, đưa cho trợ lý ở bên.

“Tiểu Ái, anh nghe nói em ký được công ty rồi, sao lại một người trợ lý cũng không có?” Anh dật mi nhìn cô, kéo cái ghế ngồi qua đây.

“Em vẫn không muốn có người đi theo, mới ký hợp đồng với công ty Tinh Quang a...” đang nói, cô phát hiện người đi theo phía sau anh không phải là Từ Mân.

“Mân tỷ đâu?”

“Chị ấy sức khỏe không tốt, công ty cho chị ấy nghỉ ngơi một tháng.”

Thật hay giả, Từ Mân sẽ tha cho anh? “Mân tỷ chuyên nghiệp như vậy, sao có thể vì bệnh mà bỏ anh không lo.” Từ Mân xem anh như vật trong lòng bàn tay, sao có thể không hung ác mà nhìn kỹ, còn thả anh ra?

Sắc mặt của Jay biến đổi, nhìn nhìn bốn phía, lại nhìn Phòng Đình Việt một cái, mới tới gần cô một chút nói với cô: “Tiểu Ái, anh không gạt em, Mân tỷ xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ đang ở bệnh viện.” Cô gật gật đầu, kinh ngạc mà nhìn anh, Jay con người này, đến cùng là tâm địa thuần khiết, đối với bạn bè, hơn phân nữa là sẽ nói thật. Cô suy nghĩ thì trong lòng rồi lên một mảng, Từ Mân kiếp trước lúc nào thì xảy ra tai nạn giao thông a! Cô ta giả bệnh giả tự sát giả chết, chỉ có điều là không có điều gì là thật qua... “Chị ấy vẫn tốt chứ?”

Jay vẻ mặt đau khổ, biểu tình không phải tốt, qua hồi lâu mới nói: “Bác sĩ nói, có thể sẽ bị liệt.”

“Nghiêm trọng như vậy!” Cô hô lớn, mới cảm thấy không thích hợp, vồ vồ anh, không còn nói gì nữa. Trong lòng dờn sông lấp biển, cô chưa từng nghĩ qua, người phụ nữ kiếp trước lừa gạt cô suốt mười năm trời, cư nhiên lại vì tai nạn xe mà bị liệt? Nếu như cô ta bị liệt, cô ta còn lấy gì đến quán lấy Jay? Đột nhiên, cô cảm thấy mọi thứ hết thảy trào phúng.

Trong buổi bắt tay, bọn cô ngồi chung một hàng, rất nhiều fan âm nhạc kích động đến rơi nước mắt. Thấy được tình cảnh như vậy, bọn cô cũng rất cảm động. Sau đó bên phía người phụ trách có dư ra thời gian để cho phóng viên, tiến hành phát trực tiếp thời gian phỏng vấn ngắn. Vốn là mọi chuyện vẫn rất tốt, một phóng viên đột nhiên hỏi: “Cố tiểu thư, hôm nay tuần báo Apple có đăng ảnh chị cùng Phòng Đình Việt dẫn theo một đứa trẻ đi dạo chơi, hơn nữa ở sân bay anh ấy cũng bảo vệ chị và đứa trẻ, đứa trẻ đó thật sự là con riêng của hai người sao?”

Cô trúng đạn rồi...quay đầu nhìn nhìn Jay lại nhìn nhìn Phòng Đình Việt, trong miệng không tự giác mà nhảy ra một câu “Con mắt nào của cô thấy tôi có con riêng?” Lời nói ra mới phát hiện là lỡ lời, phép câu như vậy là câu theo quán tính, daddy của cô có một bộ hàm sắt răng đồng, lúc cô không đấu lại ông, trong miệng chỉ dè nén mà nói một câu, kết quả, hậu hoạn vô tận...

Cô chỉ chó thể ngượng ngùng mà né đầu qua, cầu cứu mà nhìn Phòng Đình Việt và Jay, kết quả hai người họ đều giật khóe miệng lên lên cười.

“Các bạn lầm rồi, đó là em trai của Tiểu Ái.” Jay cười mở miệng, tiếp nói: “Tiểu Ái rất thương em trai, lúc chúng tôi quay phim An An cũng thường đến đoàn phim, mọi người đều biết An An, cũng rất thích cậu. Vì thế thường mua đồ ăn đồ chơi cho cậu, có thời gian nghỉ ngơi cũng sẽ giành nhau mà đưa An An đi chơi. Đối với chuyện này thì mọi người cũng đừng có nghe theo lời đồn vô căn cứ.”

Về sau cô mua phần báo đó, ảnh chụp hòa hài, hòa hài đến cô rất rầu rĩ. Phòng Đình Việt cơ hồ cũng nghĩ như vậy, chuyển phát nội dung của bào bài lên weibo, chèn thêm một câu: “Cảm tạ tuần báo Apple đã cho tôi một ‘đứa con’ dễ thương như vậy, nhưng Tiểu Ái là chị của cậu, bối phận như vậy phải tính làm sao?”

Dân mạng bắt đầu OOX. Có người bình luận, “Mạt Khiêm Mạt Khiêm, hai người là ngụy huynh muội a! Tình yêu của ngụy huynh muội a! phụ thân - nữ nhi! Ngụy phụ - nữ luyện! Ô! Thật hòa hài! Thật mãnh liệt...” Cô đỡ trán trả lời một câu: “Anh Đình Việt, anh nghĩ nhiều rồi...” Jay cũng trả lời nói: “Đình Việt, anh thật sự nghĩ nhiều rồi...”

Lão John cũng rất ra sức, ngày hôm sau cho ra một đoạn phim hậu trường, An An nhận sai cho Jay uống sữa bò cư nhiên cũng bị ông quay lại để vào trong. Cô đột nhiên hoài nghi có phải là lão già này gắn camera nhỏ trong đoàn phim không. Sau đó là đoạn đấu cầm của cô và Phó Quân Nhan, An An và Tiểu Khải vậy quanh bọn cô vui vẻ mà nhảy múa.

Độ nổi tiếng của Cố Tiểu An tăng vọt, viên gạo nếp nhỏ của nhà được mọi người yêu thích, cô đương nhiên cũng rất vui. Chỉ là trẻ một chút Vạn Thanh đến tìm cô, lần này cư nhiên là lời mời quảng cáo của một số công ty dành cho An An. An An còn quá nhỏ, cô kiên quyết phản đối. Cô là người của công chúng, lại thời thời khắc khắc dẫn theo An An, đem An An giấu đi trái lại sẽ dẫn tới nhiều chuyện thị phi hơn. Cho nên, dứt khoát cho mọi người đều biết đến An An. Nhưng để An An đi kiếm tiền thì lại không cần thiết. Cô nghĩ nghĩ nói: “An An còn nhỏ, không cần kiếm tiền nuôi nhà a, Thanh tỷ, đợi em ấy lớn thêm chút, hiểu chuyện rồi, nếu như em ấy còn muốn đi con đường này, em sẽ không phải đối.” Quả nhiên, người quản lý đại nhân của cô lập tức đen mặt lại.

Cô lại lần nữa mở trang chủ weibo của Phó Quân Nhan lên, thấy anh cư nhiên đăng tin mới. Anh chèn ảnh chụp của Tiểu Khải, nói: “Tiểu Khải rất nhớ An An...” Viên mắt cô nóng lên, không biết là vì sao, rất muốn khóc.

(1) Nhất Ca: đồng nghĩa với nhất tỷ, anh lớn trong giới giải trí.

25. Chương 13: Chương 12

Một bộ phim trở nên nổi tiếng, trước hết là phải có nhiều người xem. Nhưng muốn trở thành một bộ phim hay thì phải có sự công nhận của chuyên gia.

Tiểu Tình đã nổi tiếng hết cả nửa bầu trời, thỉnh thoảng cô đưa An An đi học, bên đường đều đang phát nhạc trong phim Tiểu Tình, bao gồm cả bài mà cô hát. Đi trên đường thỉnh thoảng sẽ bị nhận ra, thậm chí có cả người già kéo tay cô nói: “Đứa trẻ tốt, đừng có chờ đợi nữa, Mộc Thôn Cẩm tuy rằng có chút kiêu căng, nhưng vẫn không tệ...” Cô không biết biểu tình lúc ấy của cô thế nào, nhưng diễn đến như giả như thật cô cũng cảm thấy rất an ủi. Fan cũng bắt đầu tự ghép các cặp CP, bọn họ cắt những đoạn phim làm thành một câu chuyện, Jay Bảo Bối, cặp đôi Việt Bảo, yêu Quân Nhan. Cô thường lén lên Tieba ẩn nấp nhìn, đối với những việc đó cảm thấy dở khóc dở cười. Nhưng thỉnh thoảng cũng tự YY, núp trong chăn cười trộm. Cô không biết có phải những nghệ sĩ khác có hay không cũng giống cô vậy, không có tiền đồ...

Những hợp đồng phim của cô cũng ngày càng nhiều, giá cát-sê cũng không ngừng mà tăng lên, Vạn Thanh rất là vui. Ngày hôm nay cô ấy nhận được một cú điện thoại, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc trở nên đỏ bừng, An An đang ở một bên xem sách dành cho trẻ em, thấy cô ấy như vậy lập tức lon ton chạy đến kéo ống tay áo của cô, nói: “Chị! Chị nhìn đi xem! Mặt đỏ đỏ!” Cô cười sờ sờ đầu cậu, đem cậu ôm vào lòng, mới hỏi: “Thanh tỷ, sao vậy?”

“Tiểu Ái, Tiểu Tình phá doanh thu được lọt vào lễ bình chọn của giải Kim Long, em được đề cử giải thưởng ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’ và giải ‘nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!’ Tiểu Ái, em phải tin chị! Không đầy ba tháng, em nhất định sẽ là con gà rán nổi nhất trong giới giải trí!”

Cố Tiểu An nghe xong ngẩng mặt lên, tròn mắt không ngừng đảo quanh, đem sách đặt xuống chân nhỏ, vỗ tay hô: “An An ăn gà rán!”

Cậu nói xong, đôi mắt to không ngừng chớp chớp mà nhìn về Vạn Thanh, một câu nói lại lần nữa làm cho mặt Vạn Thanh đỏ bừng lên. Cô nhìn khuôn mặt của Vạn Thanh, cặp mắt đó cực kỳ sáng, đây là lần vui nhất của cô ấy từ khi dẫn dắt cô. Cô nghĩ, con người quả nhiên cần đến sự tương tác.

“Em đương nhiên tin chị.” Cô gật gật đầu, cúi đầu nhéo nhéo mặt Cố Tiểu An: “Em gần đây sao thích ăn thịt thế hửm! Cố Tiểu An!”

“Thịt thịt! Muốn!” An An rất vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, đáy mắt lấp lánh. Cô ngử ngử cậu, điểm vào cái mũi của cậu nói: “Được!”

Chỉ là sau này, cậu đem toàn bộ xương cột lại đựng vào cái hộp, ngoáy đầu nói với cô, cậu nói: “Chị a, để dành cho Tiểu Khải! Khải Khải ăn!” Trong lòng cô lần đầu tiên chữ Phó Quân Nhan, anh là người xấu, nhất định là người xấu... người đi rồi còn mang theo chú chó đi! Người xấu!

Cô nhận quảng cáo cho một nhãn hàng nước hoa, là một bộ bình. ‘Nước mắt của biển, tình yêu của ánh dương’. Bởi vì cô thích kịch bản của nó, nó phá vỡ sự nhận biết của cô về nàng tiên cá. Ngửi hương thơm để nhận ra người con gái, trong câu truyện này, hoàng tử nhận ra nàng tiên cá, bởi vì anh nhớ được mùi hương của người mình yêu.

Cô đột nhiên nhớ đến, không biết từ lúc nào, cô đã yêu loại mùi hương có hương thơm của biển rồi, cái hương vị triền miên đó, đã lấp đầy từng ngõ ngách trong phòng cô.

Vạn Thanh rất vui, lúc chị ấy cầm trên tay mấy hợp đồng quảng cáo đến tìm cô, đoán chừng cô là lại tính không nhận lời lần nữa, nhưng không ngờ rằng cô lại gật đầu.

Tuyên truyền của Tiểu Tình đã kết thúc, chỉ còn đợi thuận lợi mà thu quan. Đến nay, cô một lần cũng không thấy được Phó Quân Nhan, cũng không có tin tức của anh. Phó Quân Nhan, cái tốt của người đàn ông này, đột ngột như vậy lại tự nhiên như vậy, cô luôn nghĩ cô nhất định là mắc phải hội chứng hoang tưởng, mới một lần lại một lần ở trong giấc mộng đêm khuya mơ thấy cặp mắt thâm thúy mà sáng ngời đó, thậm chí còn có ảo giác mình bị vứt bỏ...

Lúc đi thử tạo hình, khó khăn nhất là bộ trang phục của nàng tiên cá, trang phục chế tác hoa lệ phức tạp, nhìn từ phía xa cũng đẹp đến khiến người kinh hô. Phần trên là kiểu bó sát người toàn thân, trước ngực

cũng kéo rất thấp, toàn bộ đều được thêu bằng thủ công và còn có thủy tinh của nhãn SWAROVSKI và kim cương bảy màu với giá trị xa xỉ, đuôi cá làm cũng cực kì đẹp sử dụng thủy tinh và kim cương màu lam được may bằng thủ công. Nhà tạo mẫu cũng đem mái tóc dài của cô tẩy nhuộm thành màu lam, mí mắt vẽ lên màu vàng kim lợt cực kỳ quyến rũ. Vạn Thanh ở một bên không ngừng gật đầu, trong mắt là ánh sáng rực rỡ mà cô thường xuyên thấy được trên mặt John. Khi thợ trang điểm hoàn thành xong kiểu tóc và trang điểm xong cho cô, cô chỉ có thể nhờ sự dìu đỡ của hai người bên cạnh mới có thể mặc được bộ trang phục đó. Đương nhiên, cái đuôi cá đó thật sự rất đẹp, cả bộ trang phục làm lộ ra hết thấy đường cong trên người, cô tự nhìn mình cũng muốn chảy cả máu mũi. Nhưng mà, có đuôi là không có cách nào đi được, cô ngồi trên ghế, rất khó chịu. Đạo diễn quảng cáo cũng biết được sự khó xử của cô, cố ý ở trước cửa phòng hóa trang chờ đợi tạo hình.

Khi đạo diễn dẫn đoàn nhân viên công tác đi vào, cô nghe được vài tiếng kinh hô: “Trời ạ! Ưu vật!”

“Đây quả thực giống như nàng tiên cá dưới ngòi bút của Andersen”

“Trời ạ, Tiểu Ái, em đẹp chết đi được!”

“Quảng cáo này quay ra, em nhất định sẽ trở thành nữ thần trong tim của tất cả đàn ông!”

Trong lòng cô khẽ trợn mắt trắng, vai nhân vật Cố Tâm Dao này chính là phiên bản nữ thần đau khổ vì tình, từ khi cô bắt đầu ra mắt, hai chữ nữ thần giống như là tùy thời xoay quanh cô, thật là khó xử... Vì thế cô ở trường hợp cố định luôn đoan trang, nhưng trên thật tế diễn lâu quá cũng sẽ cảm thấy mỗi mệt, thỉnh thoảng còn phải bày ra vẻ sắc bén và kiêu ngạo. Cho nên kiếp trước cô luôn ngưỡng mộ Phó Quân Nhan, sự thành danh của anh không xem là lạ, sự thuận lợi của anh cũng không lạ. Lạ là ở chỗ, anh là một người, nhưng lại có thể diễn thành bất cứ một ai. Định vị của anh rộng đến không có giới hạn.” Anh là một diễn viên thật thụ, chứ không phải chỉ là một nghệ sĩ.” Đây là kiếp trước sau khi anh tiến công màn ảnh rộng, lời đánh giá vào lúc anh lấy được giải Oscar nam diễn viên xuất sắc nhất., ngắn gọn, nhưng không thể vượt qua được. Cô nghĩ, cô cũng muốn lĩnh hội cái loại niềm vui chân chính đó, cái niềm vui khi làm một diễn viên.

Cô lúc này mới mới nhớ đến chính mình không nên nghĩ ngợi lung tung, lúc hồi thần mới phát hiện tiếng bàn tán ‘rì rào’ cứ nhiên đã ngừng rồi, ngược lại lại là những tiếng thở dài và tiếng hít thở cực nặng. Cô ngẩng đầu lên, không hiểu mà nhìn bọn họ, sau đó, đầu của bên kia cánh cửa, cô thấy anh chậm chậm bước đến, cái khí chất cao quý nói không ra lời, ánh sáng chói mắt đó, chói đến khiến người ta không mở mắt ra được! Tóc của anh dài ra một chút, đôi mắt vẫn đẹp như vậy, gương mặt đẹp để cứ thể chăm chú nhìn cô, khiến cô một trận ngẩn người...

Sau đó đạo diễn nói: “Tiểu Ái, Quân Nhan cô cũng biết, cậu ta chính là hoàng tử của cô.”

Cô đương nhiên biết được ý của đạo diễn là nói trong quảng cáo, Phó Quân Nhan là người hợp tác cùng cô. Nhưng cô không biết vì sao chính là một bụng đầy lửa, nghĩ đến con người kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, lại đột nhiên biến mất, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, cô buồn bực, rất buồn bực! Cô thẳng tắp ngoáy đầu trùng mắt với Phó Quân Nhan, cực không khách khí mà mở miệng: “Con mắt nào của ông thấy anh ta là hoàng tử của tôi!”

Đạo diễn nghe vậy, cười phá lên. Ông là ‘quỷ tài’ trong giới, nổi tiếng là không theo lẽ thường ra bài, mọi người đều gọi ông là “Quỷ đạo”, hoàn toàn ý là khen ông là người có tài giỏi như một con quỷ. Những quảng cáo ông quay, hiệu quả đều rất tốt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô ký hợp đồng quảng cáo cho loại nước hoa này làm quảng cáo đầu tiên của cô.

Ông xoay người vỗ vỗ vào vai Phó Quân Nhan: “Quân Nhan à, còn tưởng rằng hai người hợp tác qua, quan hệ sẽ không tồi, không ngờ rằng cậu và Tiểu Ái quan hệ không tốt đến như vậy a!” Nói xong còn dật dật mi, cứ nhiên lại mang chút ý khiêu khích đùa giỡn.

Phó Quân Nhan nghe xong cũng chỉ cười cười, không cho ý kiến, chỉ là lại quay đầu qua nhàn nhạt nhìn cô một cái.

Cô lại càng thêm giận né đầu qua, không muốn để ý đến anh.

Đạo diễn lại nhìn một chút, gập gật đầu với nhân viên công tác phía sau, mới quay đầu qua nói với cô: “Tiểu

Ái, chỉ đùa chút thôi mà! Cái quảng cáo mà hai người hợp tác này nhất định phải quay thật tốt!” Nói rồi cầm lấy bản hợp đồng, mời Vạn Thanh đi ra ngoài. Chỉ chốc lát, phòng hóa trang chỉ còn cô và Phó Quân Nhan hai người.

Anh nhìn nhìn cô, xoay người hướng về phía cửa bước đi, cô tưởng là anh muốn đi ra ngoài, càng thêm tức đến chết. Nhưng một thân này của cô căn bản bước không được, cũng không giám cử động mạnh, lại nghĩ bản thân lấy thân phận gì mà giữ anh lại? Trái phải đều không phải, chỉ có thể gấp đến hướng về phía anh hét: “Phó Quân Nhan! Anh rời đi gần ba tháng lại đột nhiên xuất hiện, có làm hay không!”

“Là ba tháng lẻ bảy ngày...” Giọng của anh nhàn nhạt truyền tới, giống như là mang theo mùi hương của thủy mặc, không làm người ta chán ngán, nhưng động lòng người. Cô nghe vào trong tai, cứ nhiên lại không phát ra khí tức được nữa, chỉ không rõ vì sao lại cảm thấy ủy khuất, mím môi nhìn anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Anh đưa lưng về phía cô, hồi lâu mới xoay người qua nhìn cô, một thân tây trang màu trắng như châu như ngọc, phẳng phất như là sự tốt đẹp mà thượng đế sủng ái nhất. Ánh mắt của anh hơi hột, có vài phần xuất thần mà nhìn cô, cô cứ ngỡ ngác mà nhìn anh, cảm giác như muốn bị anh hút vào trong vậy, anh lại đột nhiên cúi đầu xuống, lông mi dài chiếu lên sườn mặt ưu mỹ tinh tế của anh. Anh nói, chậm rãi mà ngược mắt lên: “Phó Quân Nhan rất nhớ Cố Bảo Bối...”

Cô liền cứng đờ, nhớ đến câu nói mà kiếp trước nghe qua vô số lần đó: “Phó Quân Nhan a, chỉ cần một ánh nhìn của anh, chỉ là một ánh nhìn đó. Nếu bạn nhìn lại, cả cuộc đời này xem như đã giao ra rồi...” Anh không biết, ánh mắt như vậy si mê nhìn cô không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần, cô cũng đều không thể thoát ra được, cứ như vậy ngây ngốc mà nhìn lại anh, không bao giờ có thể dời mắt được nữa...

“Em ghét anh!” Cô né đầu qua, nhỏ giọng nói. Trong lòng bắt đầu nhịn không được mà ủy khuất, ánh mắt chuyên chú của anh khiến toàn thân cô nóng lên, cô nhịn không được quả trách: “An An cũng sẽ ghét anh! Ai bảo anh vô thanh vô thức mà mang Tiểu Khải đi, khiến cho An An mất đi người bạn. Anh mang Tiểu Khải đi, cho nên Cố Tiểu An mỗi lần đều đem xương mà nó ăn dư đựng vào trong hộp mang giấu đi, nói là phải để dành cho Tiểu Khải. Chính là tại vì anh, chính là tại vì anh! Phòng của em khắp nơi đều giấu đầy xương cho chó! Chình là tại anh!” Cô cúi đầu ngửi ngửi tóc mình: “Chính là tại anh, phòng của em đốt đầy sáp hương của biển, em chỉ cần ngửi mùi vị của bạch đàn hương liền sẽ nhớ đến anh. Chính là tại anh, em không còn ăn quen những món ăn loạn thất bát tao mà chính mình làm nữa. Đêm đến sẽ chờ anh đến kéo chăn cho em, buổi sáng sẽ nhớ đến ly sữa nóng mà anh pha cho em, hể An An khóc liền cứ nghĩ rằng xoay người qua là sẽ có anh thay em dỗ nó. Nhưng là, em căn bản là tìm không được anh...” Cô nói đến không biết là mình đang nói gì, nhỏ giọng mà khóc lên. “Cái tên cường đạo đột nhiên xông vào cuộc sống của người ta!”

“Làm sao lại thích khóc như vậy, lẽ nào mắt xanh là làm từ nước à?” Anh đi về phía trước nâng mặt cô lên, cứ nhiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, cô vô lực mà bị anh ôm vào lòng, bàn tay ấm áp của anh chạm lên lưng cô, cô hơi run lên.

“Bảo Bối ngốc, không khóc, anh không phải về rồi sao?” Anh ở bên tai cô thở dài nói, từng chút từng chút nhẹ nhẹ vỗ lên lưng cô, giống như là dỗ An An vậy. Cô dính vào trong lòng anh, len lén mà nhìn anh.

“Ai cho anh hôn em!”

Anh nhìn cô cười cười, cúi người xuống lại hôn lên trán cô một cái.

“Anh còn hôn nữa, em sẽ cắn anh!”

“Được thôi!”

Cô vô lực rồi, sợ nhất là loại tính cách cứng mềm không ăn này. Anh giống như nước, bạn một quyền đánh vào, anh vẫn như cũ hình dạng không thay đổi, bạn thế nhưng bị anh hút đi, ôn nhu và bao dung. Nhưng anh lại có thể, từng chút, từng chút, từng giọt nước xuyên qua đá đem bạn đánh tan, khiến bạn không chừa mảnh giáp. Phó Quân Nhan, người đàn ông thật đáng sợ... cô đem mặt dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại thật chặt.

Sau đó, cô nghe anh nói “Tiểu Ái, anh nhận quay một bộ điện ảnh, hôm qua mới từ Nhật Bản quay về.”

Cô len lén nhìn anh một cái, phồng má lên, điện ảnh gì? Điện ảnh gì! Oán niệm trong lòng OOOX, cô rút vào trong lòng anh ngẩng đầu hỏi: “Điện ảnh gì?”

“Ấm Ảnh thể loại cảnh sát và kẻ cướp.”

Cư nhiên lại là bộ phim kiếp trước khiến anh trở nên nổi tiếng. Cô mơ hồ có chút hưng phấn, nhưng lại nhin xuống, như cũ buồn bực hỏi anh: “Khi nào thì công chiếu a?”

“Chắc là cuối năm...làm sao vậy?”

Đúng rồi, bộ phim này công chiếu vào cuối năm. Đầu năm của năm thứ hai, anh chính là nhờ vào vai diễn này, một thể nhận được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Bách Hoa điện ảnh. Đây cơ hồ là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử điện ảnh. Từ đó, anh đi lên màn ảnh rộng, một đường thuận lợi không có trở ngại. Cô đột nhiên rất muốn cùng anh chia sẻ niềm vui đó, nghĩ nghĩ nói: “Anh nếu mời em đi xem buổi công chiếu thì em sẽ tha thứ cho anh.” “Được.” Anh gật đầu, móc lấy ngón tay cô, sau đó nói: “Chúng ta ngoéo tay.”

“Còn nữa, cho dù anh quay phim có hiệp nghị bảo mật đi nữa, anh cũng không thể không nói một tiếng liên rời khỏi, An An sẽ nhớ Tiểu Khải lắm, anh như vậy rất vô sỉ!”

“Được.”

“Vậy anh đem toàn bộ xương trong nhà em nhặt đi hết! Bắn chết được! An An giấu ở khắp nơi đều có!”

“Được.”

“Này! Phó Quân Nhan! Có phải là em nói gì thì anh cũng nói ‘được’ phải không! Vậy anh tự mình đánh chính mình một quyền thử xem.”

Cánh tay anh ôm cô thêm chặt, đưa tay ra xoa xoa tóc cô, ngón tay thon dài ở phía sau lưng cô chạy loạn, anh nói: “Anh sợ anh còn không nhanh chóng trở về, em và An An liền đem anh quên mất.” Anh cúi đầu, dán vào mặt cô, lại nói: “Bảo Bối ngốc, anh rất mệt, em ngoan một chút, để anh ôm ôm em...”

26. Chương 13: Chương 12

Một bộ phim trở nên nổi tiếng, trước hết là phải có nhiều người xem. Nhưng muốn trở thành một bộ phim hay thì phải có sự công nhận của chuyên gia.

Tiểu Tình đã nổi tiếng hết cả nửa bầu trời, thỉnh thoảng cô đưa An An đi học, bên đường đều đang phát nhạc trong phim Tiểu Tình, bao gồm cả bài mà cô hát. Đi trên đường thỉnh thoảng sẽ bị nhận ra, thậm chí có cả người già kéo tay cô nói: “Đứa trẻ tốt, đừng có chờ đợi nữa, Mộc Thôn Cẩm tuy rằng có chút kiêu căng, nhưng vẫn không tệ...” Cô không biết biểu tình lúc ấy của cô thế nào, nhưng diễn đến như giả như thật cô cũng cảm thấy rất an ủi. Fan cũng bắt đầu tự ghép các cặp CP, bọn họ cắt những đoạn phim làm thành một câu chuyện, Jay Bảo Bối, cặp đôi Việt Bảo, yêu Quân Nhan. Cô thường len lén lên Tieba ẩn nấp nhìn, đối với những việc đó cảm thấy đỡ khốc đỡ cười. Nhưng thỉnh thoảng cũng tự YY, núp trong chăn cười trộm. Cô không biết có phải những nghệ sĩ khác có hay không cũng giống cô vậy, không có tiền đồ...

Những hợp đồng phim của cô cũng ngày càng nhiều, giá cát-sê cũng không ngừng mà tăng lên, Vạn Thanh rất là vui. Ngày hôm nay cô ấy nhận được một cú điện thoại, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc trở nên đỏ bừng, An An đang ở một bên xem sách dành cho trẻ em, thấy cô ấy như vậy lập tức lon ton chạy đến kéo ống tay áo của cô, nói: “Chị! Chị nhìn đi xem! Mặt đỏ đỏ!” Cô cười sờ sờ đầu cậu, đem cậu ôm vào lòng, mới hỏi: “Thanh tỹ, sao vậy?”

“Tiểu Ái, Tiểu Tình phá doanh thu được lọt vào lễ bình chọn của giải Kim Long, em được đề cử giải thưởng ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’ và giải ‘nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!’ Tiểu Ái, em phải tin chị! Không đầy ba tháng, em nhất định sẽ là con gà rán nổi nhất trong giới giải trí!”

Cố Tiểu An nghe xong ngẩng mặt lên, tròn mắt không ngừng đảo quanh, đem sách đặt xuống chân nhỏ, vỗ tay hô: “An An ăn gà rán!”

Cậu nói xong, đôi mắt to không ngừng chớp chớp mà nhìn về Vạn Thanh, một câu nói lại lần nữa làm cho mặt Vạn Thanh đỏ bừng lên. Cô nhìn khuôn mặt của Vạn Thanh, cặp mắt đó cực kỳ sáng, đây là lần vui nhất của cô ấy từ khi dẫn dắt cô. Cô nghĩ, con người quả nhiên cần đến sự tương tác.

“Em đương nhiên tin chị.” Cô gật gật đầu, cúi đầu nhéo nhéo mặt Cố Tiểu An: “Em gần đây sao thích ăn thịt thế hửm! Cố Tiểu An!”

“Thịt thịt! Muốn!” An An rất vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, đáy mắt lấp lánh. Cô ngửi ngửi cậu, điểm vào cái mũi của cậu nói: “Được!”

Chỉ là sau này, cậu đem toàn bộ xương cột lại dựng vào cái hộp, ngoáy đầu nói với cô, cậu nói: “Chị a, để dành cho Tiểu Khải! Khải Khải ăn!” Trong lòng cô lần đầu tiên chữ Phó Quân Nhan, anh là người xấu, nhất định là người xấu... người đi rồi còn mang theo chú chó đi! Người xấu!

Cô nhận quảng cáo cho một nhãn hàng nước hoa, là một bộ bình. ‘Nước mắt của biển, tình yêu của ánh dương’. Bởi vì cô thích kịch bản của nó, nó phá vỡ sự nhận biết của cô về nàng tiên cá. Ngửi hương thơm để nhận ra người con gái, trong câu truyện này, hoàng tử nhận ra nàng tiên cá, bởi vì anh nhớ được mùi hương của người mình yêu.

Cô đột nhiên nhớ đến, không biết từ lúc nào, cô đã yêu loại mùi hương có hương thơm của biển rồi, cái hương vị triển miên đó, đã lấp đầy từng ngõ ngách trong phòng cô.

Vạn Thanh rất vui, lúc chị ấy cầm trên tay mấy hợp đồng quảng cáo đến tìm cô, đoán chừng cô là lại tính không nhận lời lần nữa, nhưng không ngờ rằng cô lại gật đầu.

Tuyên truyền của Tiếc Tình đã kết thúc, chỉ còn đợi thuận lợi mà thu quan. Đến nay, cô một lần cũng không thấy được Phó Quân Nhan, cũng không có tin tức của anh. Phó Quân Nhan, cái tốt của người đàn ông này, đột ngột như vậy lại tự nhiên như vậy, cô luôn nghĩ cô nhất định là mắc phải hội chứng hoang tưởng, mới một lần lại một lần ở trong giấc mộng đêm khuya mơ thấy cặp mắt thâm thúy mà sáng ngời đó, thậm chí còn có ảo giác mình bị vứt bỏ...

Lúc đi thử tạo hình, khó khăn nhất là bộ trang phục của nàng tiên cá, trang phục chế tác hoa lệ phức tạp, nhìn từ phía xa cũng đẹp đến khiến người kinh hô. Phần trên là kiểu bó sát người toàn thân, trước ngực cũng kéo rất thấp, toàn bộ đều được thêu bằng thủ công và còn có thủy tinh của nhãn SWAROVSKI và kim cương bảy màu với giá trị xa xỉ, đuôi cá làm cũng cực kỳ đẹp sử dụng thủy tinh và kim cương màu lam được may bằng thủ công. Nhà tạo mẫu cũng đem mái tóc dài của cô tẩy nhuộm thành màu lam, mí mắt vẽ lên màu vàng kim lợt cực kỳ quyến rũ. Vạn Thanh ở một bên không ngừng gật đầu, trong mắt là ánh sáng rực rỡ mà cô thường xuyên thấy được trên mặt John. Khi thợ trang điểm hoàn thành xong kiểu tóc và trang điểm xong cho cô, cô chỉ có thể nhờ sự dịu dẽ của hai người bên cạnh mới có thể mặc được bộ trang phục đó. Đương nhiên, cái đuôi cá đó thật sự rất đẹp, cả bộ trang phục làm lộ ra hết thấy đường cong trên người, cô tự nhìn mình cũng muốn chảy cả máu mũi. Nhưng mà, có đuôi là không có cách nào đi được, cô ngồi trên ghế, rất khó chịu. Đạo diễn quảng cáo cũng biết được sự khó xử của cô, cố ý ở trước cửa phòng hóa trang chờ đợi tạo hình.

Khi đạo diễn dẫn đoàn nhân viên công tác đi vào, cô nghe được vài tiếng kinh hô: “Trời ạ! Ưu vật!”

“Đây quả thực giống như nàng tiên cá dưới ngòi bút của Andersen”

“Trời ạ, Tiểu Ái, em đẹp chết đi được!”

“Quảng cáo này quay ra, em nhất định sẽ trở thành nữ thần trong tim của tất cả đàn ông!”

Trong lòng cô khẽ trợn mắt trắng, vai nhân vật Cố Tâm Dao này chính là phiên bản nữ thần đau khổ vì tình, từ khi cô bắt đầu ra mắt, hai chữ nữ thần giống như là tùy thời xoay quanh cô, thật là khó xử... Vì thế cô ở trường hợp cố định luôn đoan trang, nhưng trên thật tế diễn lâu quá cũng sẽ cảm thấy mỗi một, thỉnh thoảng còn phải bày ra vẻ sắc bén và kiêu ngạo. Cho nên kiếp trước cô luôn ngưỡng mộ Phó Quân Nhan, sự thành danh của anh không xem là lạ, sự thuận lợi của anh cũng không lạ. Lạ là ở chỗ, anh là một người, nhưng lại có thể diễn thành bất cứ một ai. Định vị của anh rộng đến không có giới hạn.” Anh là một diễn

viên thật thụ, chứ không phải chỉ là một nghệ sĩ.” Đây là kiếp trước sau khi anh tiến công màn ảnh rộng, lời đánh giá vào lúc anh lấy được giải Oscar nam diễn viên xuất sắc nhất., ngắn gọn, nhưng không thể vượt qua được. Cô nghĩ, cô cũng muốn lĩnh hội cái loại niềm vui chân chính đó, cái niềm vui khi làm một diễn viên.

Cô lúc này mới mới nhớ đến chính mình không nên nghĩ ngợi lung tung, lúc hồi thần mới phát hiện tiếng bàn tán ‘rì rào’ cứ nhiên đã ngừng rồi, ngược lại lại là những tiếng thở dài và tiếng hít thở cực nặng. Cô ngẩng đầu lên, không hiểu mà nhìn bọn họ, sau đó, đầu của bên kia cánh cửa, cô thấy anh chậm chậm bước đến, cái khí chất cao quý nói không ra lời, ánh sáng chói mắt đó, chói đến khiến người ta không mở mắt ra được! Tóc của anh dài ra một chút, đôi mắt vẫn đẹp như vậy, gương mặt đẹp để cứ thế chăm chú nhìn cô, khiến cô một trận ngẩn người...

Sau đó đạo diễn nói: “Tiểu Ái, Quân Nhan cô cũng biết, cậu ta chính là hoàng tử của cô.”

Cô đương nhiên biết được ý của đạo diễn là nói trong quảng cáo, Phó Quân Nhan là người hợp tác cùng cô. Nhưng cô không biết vì sao chính là một bụng đầy lửa, nghĩ đến con người kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, lại đột nhiên biến mất, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, cô buồn bực, rất buồn bực! Cô thẳng tắp ngoáy đầu trừng mắt với Phó Quân Nhan, cực không khách khí mà mở miệng: “Con mắt nào của ông thấy anh ta là hoàng tử của tôi!”

Đạo diễn nghe vậy, cười phá lên. Ông là ‘quỷ tài’ trong giới, nổi tiếng là không theo lẽ thường ra bài, mọi người đều gọi ông là “Quỷ đạo”, hoàn toàn ý là khen ông là người có tài giỏi như một con quỷ. Những quảng cáo ông quay, hiệu quả đều rất tốt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô ký hợp đồng quảng cáo cho loại nước hoa này làm quảng cáo đầu tiên của cô.

Ông xoay người vỗ vỗ vào vai Phó Quân Nhan: “Quân Nhan à, còn tưởng rằng hai người hợp tác qua, quan hệ sẽ không tồi, không ngờ rằng cậu và Tiểu Ái quan hệ không tốt đến như vậy a!” Nói xong còn dật dật mi, cứ nhiên lại mang chút ý khiêu khích đùa giỡn.

Phó Quân Nhan nghe xong cũng chỉ cười cười, không cho ý kiến, chỉ là lại quay đầu qua nhàn nhạt nhìn cô một cái.

Cô lại càng thêm giận nể đầu qua, không muốn để ý đến anh.

Đạo diễn lại nhìn một chút, gặng gặt đầu với nhân viên công tác phía sau, mới quay đầu qua nói với cô: “Tiểu Ái, chỉ đùa chút thôi mà! Cái quảng cáo mà hai người hợp tác này nhất định phải quay thật tốt!” Nói rồi cầm lấy bản hợp đồng, mời Vạn Thanh đi ra ngoài. Chỉ chốc lát, phòng hóa trang chỉ còn cô và Phó Quân Nhan hai người.

Anh nhìn nhìn cô, xoay người hướng về phía cửa bước đi, cô tưởng là anh muốn đi ra ngoài, càng thêm tức đến chết. Nhưng một thân này của cô căn bản bước không được, cũng không giám cử động mạnh, lại nghĩ bản thân lấy thân phận gì mà giữ anh lại? Trái phải đều không phải, chỉ có thể gấp đến hướng về phía anh hét: “Phó Quân Nhan! Anh rời đi gần ba tháng lại đột nhiên xuất hiện, có làm hay không!”

“Là ba tháng lẻ bảy ngày...” Giọng của anh nhàn nhạt truyền tới, giống như là mang theo mùi hương của thủy mặc, không làm người ta chán ngán, nhưng động lòng người. Cô nghe vào trong tai, cứ nhiên lại không phát ra khí tức được nữa, chỉ không rõ vì sao lại cảm thấy ủy khuất, mím môi nhìn anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Anh đưa lưng về phía cô, hồi lâu mới xoay người qua nhìn cô, một thân tây trang màu trắng như châu như ngọc, phẳng phất như là sự tốt đẹp mà thượng đế sủng ái nhất. Ánh mắt của anh hơi hột, có vài phần xuất thần mà nhìn cô, cô cứ ngỡ ngác mà nhìn anh, cảm giác như muốn bị anh hút vào trong vậy, anh lại đột nhiên cúi đầu xuống, lông mi dài chiếu lên sườn mặt ưu mỹ tinh tế của anh. Anh nói, chậm rãi mà ngược mắt lên: “Phó Quân Nhan rất nhớ Cố Bảo Bối...”

Cô liền cứng đờ, nhớ đến câu nói mà kiếp trước nghe qua vô số lần đó: “Phó Quân Nhan a, chỉ cần một ánh nhìn của anh, chỉ là một ánh nhìn đó. Nếu bạn nhìn lại, cả cuộc đời này xem như đã giao ra rồi...” Anh không biết, ánh mắt như vậy si mê nhìn cô không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần, cô cũng đều không thể thoát ra được, cứ như vậy ngây ngốc mà nhìn lại anh, không bao giờ có thể dời mắt được nữa...

“Em ghét anh!” Cô né đầu qua, nhỏ giọng nói. Trong lòng bắt đầu nhịn không được mà ủy khuất, ánh mắt chuyên chú của anh khiến toàn thân cô nóng lên, cô nhịn không được quở trách: “An An cũng sẽ ghét anh! Ai bảo anh vô thanh vô thức mà mang Tiểu Khải đi, khiến cho An An mất đi người bạn. Anh mang Tiểu Khải đi, cho nên Cố Tiểu An mỗi lần đều đem xương mà nó ăn dư đựng vào trong hộp mang giấu đi, nói là phải để dành cho Tiểu Khải. Chính là tại vì anh, chính là tại vì anh! Phòng của em khắp nơi đều giấu đầy xương cho chó! Chình là tại anh!” Cô cúi đầu ngửi ngửi tóc mình: “Chính là tại anh, phòng của em đốt đầy sáp hương của biển, em chỉ cần ngửi mùi vị của bạch đàn hương liền sẽ nhớ đến anh. Chính là tại anh, em không còn ăn quen những món ăn loạn thất bát tao mà chính mình làm nữa. Đêm đến sẽ chờ anh đến kéo chăn cho em, buổi sáng sẽ nhớ đến ly sữa nóng mà anh pha cho em, hể An An khóc liền cứ nghĩ rằng xoay người qua là sẽ có anh thay em dỗ nó. Nhưng là, em căn bản là tìm không được anh...” Cô nói đến không biết là mình đang nói gì, nhỏ giọng mà khóc lên. “Cái tên cường đạo đột nhiên xông vào cuộc sống của người ta!”

“Làm sao lại thích khóc như vậy, lẽ nào mắt xanh là làm từ nước à?” Anh đi về phía trước nâng mặt cô lên, cư nhiên cúi đầu xuống, nhẹ nhẹ hôn lên mắt cô, cô vô lực mà bị anh ôm vào lòng, bàn tay ấm áp của anh chạm lên lưng cô, cô hơi run lên.

“Bảo Bối ngốc, không khóc, anh không phải về rồi sao?” Anh ở bên tai cô thở dài nói, từng chút từng chút nhẹ vỗ lên lưng cô, giống như là dỗ An An vậy. Cô dính vào trong lòng anh, len lén mà nhìn anh.

“Ai cho anh hôn em!”

Anh nhìn cô cười cười, cúi người xuống lại hôn lên trán cô một cái.

“Anh còn hôn nữa, em sẽ cắn anh!”

“Được thôi!”

Cô vô lực rồi, sợ nhất là loại tính cách cứng mềm không ăn này. Anh giống như nước, bạn một quyền đánh vào, anh vẫn như cũ hình dạng không thay đổi, bạn thế nhưng bị anh hút đi, ôn nhu và bao dung. Nhưng anh lại có thể, từng chút, từng chút, từng giọt nước xuyên qua đá đem bạn đánh tan, khiến bạn không chừa mảnh giáp. Phó Quân Nhan, người đàn ông thật đáng sợ... cô đem mặt dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại thật chặt.

Sau đó, cô nghe anh nói “Tiểu Ái, anh nhận quay một bộ điện ảnh, hôm qua mới từ Nhật Bản quay về.”

Cô len lén nhìn anh một cái, phồng má lên, điện ảnh gì? Điện ảnh gì! Oán niệm trong lòng OOX, cô rút vào trong lòng anh ngẩng đầu hỏi: “Điện ảnh gì?”

“ Âm Ảnh thể loại cảnh sát và kẻ cướp.”

Cư nhiên lại là bộ phim kiếp trước khiến anh trở nên nổi tiếng. Cô mơ hồ có chút hưng phấn, nhưng lại nhịn xuống, như cũ buồn bực hỏi anh: “Khi nào thì công chiếu a?”

“Chắc là cuối năm...làm sao vậy?”

Đúng rồi, bộ phim này công chiếu vào cuối năm. Đầu năm của năm thứ hai, anh chính là nhờ vào vai diễn này, một thể nhận được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Bách Hoa điện ảnh. Đây cơ hồ là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử điện ảnh. Từ đó, anh đi lên màn ảnh rộng, một đường thuận lợi không có trở ngại. Cô đột nhiên rất muốn cùng anh chia sẻ niềm vui đó, nghĩ nghĩ nói: “Anh nếu mời em đi xem buổi công chiếu thì em sẽ tha thứ cho anh.” “Được.” Anh gật đầu, móc lấy ngón tay cô, sau đó nói: “Chúng ta ngoéo tay.”

“Còn nữa, cho dù anh quay phim có hiệp nghị bảo mật đi nữa, anh cũng không thể không nói một tiếng liền rời khỏi, An An sẽ nhớ Tiểu Khải lắm, anh như vậy rất vô sỉ!”

“Được.”

“Vậy anh đem toàn bộ xương trong nhà em nhặt đi hết! Bắn chết được! An An giấu ở khắp nơi đều có!”

“Được.”

“Này! Phó Quân Nhan! Có phải là em nói gì thì anh cũng nói ‘được’ phải không! Vậy anh tự mình đánh chính mình một quyền thử xem.”

Cánh tay anh ôm cô thêm chặt, đưa tay ra xoa xoa tóc cô, ngón tay thon dài ở phía sau lưng cô chạy loạn, anh nói: “Anh sợ anh còn không nhanh chóng trở về, em và An An liền đem anh quên mất.” Anh cúi đầu, dán vào mặt cô, lại nói: “Bảo Bối ngọc, anh rất mệt, em ngoan một chút, để anh ôm ôm em...”

27. Chương 14: Chương 13

Khi cô và Phó Quân Nhan cùng nhau đi đến trường mẫu giáo đón An An, cô ngạc nhiên phát hiện bên cạnh nhóc con lại đi theo Tiểu Khải. Công tác bảo mật của cô làm tốt như vậy, chỉ có một bộ phận ít người biết được An An học tại trường này, nhưng mà Phó Quân Nhan... đây cũng quá thần tốc rồi...

Phó Quân Nhan quay đầu nhìn sắc mặt cô trở nên quý dị khó lường, đưa tay ra gõ gõ vào đầu cô “Nghĩ lung tung gì đó?”

“Tiểu Khải sao lại ở bên cạnh An An? Tốc độ này cũng quá...” Quá quý dị rồi...

“Có chút giống với cái quảng cáo mà chúng ta quay, Tiểu Khải ngửi hương nhận chủ nhân.” Cô vừa nghe liền cảm thấy ... Anh phải diễn hoàng tử, hoàng tử ngửi hương thơm nhận ra nàng tiên cá. Anh đem hoàng tử so sánh với chó, chính là đem bản thân so sánh với chó, Phó Quân Nhan và chó... Quân Nhan công tử và chó... sóng điện não của cô bắt đầu kịch liệt vận động.

Phó Quân Nhan nghiêng đầu qua nhìn cô một cái, cười cười, chỉ nói tiếp: “Buổi sáng lúc đi ngang qua đây, Tiểu Khải liền không ngừng sửa, trợ lý của anh không có cách nào kéo nó lại, thì thấy một vài đứa trẻ trong trường mẫu giáo đang chơi trốn tìm trên bãi cỏ, An An đang ở trong đó.” Được thôi, đây chính là duyên phận...

Tiểu Khải lại cùng bọn cô sống chung với nhau, còn có Phó Quân Nhan nữa. Anh cơ hồ như biết được cô một mình chăm sóc Cố Tiểu An rất không dễ dàng, lại thêm một Tiểu Khải nữa, cô sẽ điên mất thôi. Đặc biệt là vào một buổi chiều nọ, chụp xong poster quảng cáo anh đưa cô về nhà, vừa mở cửa Tiểu Khải liền nhào tới, nếu không phải có Phó Quân Nhan ở phía sau ôm cô lại, cô sẽ lại té thê thâm lần nữa. Sau đó cô thở hắt hắt đứng dậy, nhìn Phó Quân Nhan bắt lấy Tiểu Khải đang liếm loạn trên người cô, kéo nó đi về phía góc tường, Tiểu Khải liền thực sự đứng ở góc tường le lói không dám động dậy. Cô là lần đầu tiên phát hiện, Phó Quân Nhan cũng có mặt trẻ con, bởi vì cô thấy anh quay người đưa ngón tay thon dài chọc chọc vào đầu Tiểu Khải, chửi một câu: “Nhìn xem người chỉ có chút tiền đồ này, sắc cẩu!” Tiểu Khải còn rất phối hợp mà “gâu” một tiếng. Anh tức đến trừng mắt nó một cái, mới quay đầu lại nhìn cô.

Cô ngồi trên sofa che bụng lại ‘ha ha’ cười lớn, thuận tay cầm lấy miếng bánh trên bàn trà, ăn một cách khoan khoái.

Sau đó cô thấy Phó Quân Nhan ở đầu bên kia nhìn cô với ánh mắt hàm chứa ý cười, sau đó anh nói: “Bảo Bối ngọc, đừng ăn thức ăn cho chó...”

Cô chờ người ra, cuối đầu xuống nhìn miếng bánh có hình dạng khúc xương của chó, nhảy dựng người lên, quát lớn: “Cố Tiểu An! Ai cho em đem bánh dành cho Tiểu Khải để ở trên bàn!”

Ngày hôm sau, cô bị một loạt tiếng động ở bên ngoài đánh thức, vừa ngáp vừa đi ra mở cửa để xem. Đầu bên kia, Phó Quân Nhan hướng cô gật gật đầu, rất lịch sự và lễ phép, anh nói: “Tiểu Ái, chúng ta là hàng xóm rồi.” Quân Nhan công tử độc nhất vô nhị trong lòng của mọi người ở đối diện nhà cô. Khi đó trong đầu cô vang lên một ý niệm, cô sẽ không bao giờ tìm không được anh nữa, bạn xem, anh đang ở bên cạnh cô...

Sau đó cô viết trên weibo: “Sáng nay, có hàng xóm mới.”

Rất nhanh có đủ loại trả lời, Phó Quân Nhan cư nhiên cũng trả lời cô, anh nói hai chữ: “Chúc mừng.” Cô nhất thời cảm thấy, đây là cái gì với cái gì a... người này da mặt thật dày... Khi quảng cáo quay, lúc cô mặc bộ trang phục có cái đuôi của người cá, Phó Quân Nhan rất quả quyết mà ôm cô lên từ trên xe bảo mẫu, ôm cô đến ngồi trên tảng đá ngầm ở ngoài biển. “Quý đạo” ở bên huyết sáo một tiếng, cô tức giận mà trừng mắt với Phó Quân Nhan một cái.

Nàng tiên cá cứu hoàng tử lên, nàng và phù thủy làm một cuộc trao đổi, nàng sẽ không còn có thể nói được nữa, nàng có được đôi chân dài, nàng hàng ngày đều vây quanh hoàng tử, trừ phi hoàng tử nhận ra nàng, bằng không nàng sẽ hóa thành bọt biển, đời đời kiếp kiếp, không thể luân hồi.

Cuối cùng, buổi tối đó cũng đã đến, dưới ánh trăng, nàng quyến luyến mà nhìn hoàng tử, nàng cúi người xuống khe hôn chàng hoàng tử đang ngủ say, giọt lệ trong suốt rơi trên khuôn mặt chàng.

Nước mắt của biển, dùng hết sức lực để yêu anh.....

Nàng tiên cá ngồi trên tảng đá ngầm, nhìn về phía biển rộng lớn, đôi chân của nàng từ từ biến lại thành hình dáng của đuôi cá, lúc tia sáng đầu tiên vào buổi sáng sớm chiếu lên người nàng, nàng sẽ hóa thành bọt biển, sẽ không còn thấy được ánh mặt trời và sóng biển trên biển nữa, và còn có, hoàng tử mà nàng yêu nhất.

Mặt trời chậm rãi dâng lên, nàng quay đầu nhìn về phía hoàng cung, thản nhiên mỉm cười.

Cuối cùng, nàng quay đầu lại, chậm rãi nhắm lại mắt ngâm nga câu hát, những điều không kịp cũng không có cách nào hát cho hoàng tử nghe, tình yêu của nàng.

Sau đó nàng nghe thấy một giọng nói, chàng nói: “Nàng phải rời khỏi ta rồi sao? Công chúa xinh đẹp. Nàng nguyện ý, vì ta mà ở lại không?”

Hoàng tử của nàng nhận ra được hương thơm của nàng, trong hàng ngàn hàng vạn người, nhận ra được nàng...

Tình yêu của ánh dương, tình yêu không bao giờ lạc lối.....

Trên quảng trường trung ương lập tức hiện lên một tấm poster cực lớn. Trong nắng sớm, hoàng tử hạ thân xuống hôn lên đôi môi của nàng tiên cá, thời gian tĩnh hảo, giống như là đã ngưng đọng trong ánh nắng màu hoàng kim này, rất ấm áp, đều là thứ tình yêu ấm áp ngọt ngào. Bởi vì ngược sáng và cộng thêm hiệu quả của chế tác hậu kỳ, ảnh poster không thể thấy rõ được gương mặt của hai người, hết thấy mọi thứ đều đẹp đến không gì tả được. Bên dưới có viết một dòng chữ: “Ai là Hoàng Tử và Nàng Tiên Cá trong lòng bạn?”

Cô trốn trong xe bảo mẫu nhìn vào tấm ảnh poster sáng đến khiến người ta chói mắt này, thực sự cảm thấy kỹ thuật của “Quý đạo” tốt đến không gì để nói, nhìn không được đẩy đẩy Phó Quân Nhan bên cạnh: “Phó Quân Nhan! Đây cũng quá thần kì đi, rõ ràng là mắt em có cát bay vô, anh giúp em thổi đi có được không? Sao lại bị ông ta mượn góc chụp đến đẹp như vậy? Chụp đến lãng mạn, ưu mỹ như thế? Thật là quá thần kì rồi!”

Anh cười cười, không để ý mà quét mắt qua một cái, nhẹ nói một câu: “Đúng là chụp cũng không tồi.” Lại quay qua hỏi cô: “Đói bụng chưa? Buổi sáng vội đưa An An đi, em chưa ăn gì.”

Cô sờ sờ cái bụng, quả là có chút đói, nhìn anh chớp chớp đôi mắt, gật đầu cái mạnh.

Anh đưa tay ra phía ghế sau lôi ra một cái bịch giấy, đưa cho cô.

Cô vừa nhìn, là một bánh mì sandwich jamb-bông đã được đóng gói kỹ, và còn có một ly sữa đậu nành ấm nóng, cười đến vô cùng vui sướng.

Trên mạng bắt đầu sôi nổi suy đoán coi hoàng tử và công chúa rốt cuộc là ai, trên trang chủ đã bắt đầu mở hoạt động giải đố, công ty sẽ tặng quà cho 100 người đầu tiên đoán đúng, thêm với bức ảnh ký tên của ‘nước mắt của biển và tình yêu của ánh dương.’ Cô vẽ mặt đầy đau khổ nằm dài trên đầu bên kia bàn bắt đầu ký tên, nhìn Phó Quân Nhan ký hơn bảy mươi mấy tấm mà tay cũng không run một cái. Nét chữ của anh vô cùng đẹp, phóng khoán tuấn đạt, ba chữ Phó Quân Nhan, được sinh động viết ra mang theo vài

phần cương nghị. Cô bỏ bút xuống, nâng mặt lên hỏi: “Phó Quân Nhan, anh có phải biết viết chữ bằng bút lông không?”

Anh gật đầu, ngừng bút lại hỏi cô: “Mệt rồi?”

Cô vẽ mặt đáng thương gật đầu, anh nhìn cô, đưa tay ra cầm tấm ảnh mà cô đã ký tên qua. Nhìn nhìn, thuận tay cầm lấy một tờ giấy ‘xoạt xoạt’ viết vài nét, đưa cô hỏi: “Tiểu Ái, em xem có giống không?”

Lúc nhỏ daddy dạy cô viết bút lông, vì muốn khiến cô viết tốt chữ nên đã làm cho cô một tấm thẻ nhỏ nhỏ, có thể tùy thân mà nhét vào trong túi, những chữ viết không được tốt liền có thể mang ra xem lại một lần lại một lần, viết lại một lần lại một lần, dần dần thì liền có thể viết tốt lên. Cho nên sau này, những tấm thẻ viết chữ của cô, có thể chất đống đầy cả một căn nhà. Cô vẫn luôn rất kiêu hãnh cảm thấy chữ viết của mình viết cực kỳ đẹp, tối thiểu muốn học được mấy phần như cô, không có công phu luyện mấy năm là không được.

Cô không có đem tên ký đến chính mình xem không hiểu, mà là đem ba chữ ‘Cố Bảo Bối’ viết một cách gọn gàng sạch sẽ. Mà Phó Quân Nhan lại cơ hồ như mô phỏng theo chữ cô đến nỗi cả nét bút cũng giống y như đúc. “Giống...” Cô đỏ kị rồi, “Phó Quân Nhan, anh còn có gì là không biết nữa không?”

Anh phảng phất nghiêm túc suy nghĩ, nói với cô: “Sinh con.”

Cô phồng hai má lên trừng mắt với anh, anh đưa tay xoa xoa tóc cô, vỗ vỗ đầu cô, sau đó nói: “Được rồi, hà đồn ngọc, anh giúp em ký.”

Cô thuận tay đem hết đồng hình đẩy qua cho anh, nằm sấp trên bàn nghiêng đầu quan sát anh, người đàn ông tốt như vậy, người đàn ông tốt như vậy...

Những suy đoán ở trên mạng đúng là đa dạng, có mấy lần cô xem được suýt nữa là phun cơm. Phó Quân Nhan thấy cô ôm cái máy tính ngồi cười khúc khích liền nói: “Em vẫn là cùng An An đi xem Pororo thì hơn.” Cô khoát khoát tay, nói: “Anh không hiểu được niềm vui ‘khi mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh’...”

Nhìn đủ loại cách nói, cô cắn ngón tay một đường nhìn tiếp xuống dưới, người đoán được cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhất thời cảm thấy vừa vui vừa thương tâm, cái tâm trạng này thật là rất khó nói a...

Có người bình luận: “Đúng là đạt đến đỉnh điểm rồi, rốt cuộc là ai! Đây cũng quá đẹp rồi! Có ai biết về kỹ thuật ảnh không! Kiểm ảnh gốc a ảnh gốc!”

Cho đến khi cô thấy được có người nói: “Có phải là Lý Khiết Nhi không a! Cô ta không phải luôn đi theo hình tượng ngọc nữ sao? Đoán chừng là cô ta rồi.”

“Không đúng không đúng, tóc của cô ta đâu có dài đến vậy! Chiều cao cũng không đúng a!”

“Đoán chừng là mời người mẫu nào đó! Vóc người đó đúng là!”

“Cầu gọi ý a! Đây là ai a!”

“Tôi thấy hình như giống với Cố Bảo Bối gì đó mới vừa debut gần đây, hình tượng nữ thần a...”

“Vớ vẩn, đây là con gái của biển!”

“Con gái của biển không phải nữ thần a!”

“Nữ thần nhà bạn vậy theo đuôi cá chạy khắp phố à?” Được thôi, cô sờ sờ cái mũi, cô vậy theo đuôi cá chạy khắp phố, còn được treo ở quảng trường trung ương gió thổi cũng không bay...

Nhưng là, Lý Khiết Nhi... sống lại lâu như vậy, cô ngược lại lại quên cô ta rồi... bằng vai diễn trong Tiệc Tình cô được lọt vào vòng trong của giải thưởng Kim Long với vai trò ‘diễn viên mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất,’ trong cạnh tranh nữ diễn viên chính xuất sắc nhất có cô ta, cuối cùng, lấy được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất cũng là cô ta. Cũng không biết cô ta từ đâu biết được, lúc đầu khi ban giám khảo bình chọn, cô chỉ thua cô ta 2 phiếu. Sau này những bộ phim mà bọn cô quay đều luôn được đem ra so sánh. Mỗi động vật đều có thiên địch của nó, loài người cũng không ngoại lệ, cô cũng không ngoại lệ, cô ta chính là kẻ địch không đội trời chung với cô.

Sau này cô và Từ Mân âm ỉ tranh cãi về vụ hợp đồng, chia tay với Jay, cô ta không ít lần bỏ đá xuống giếng. Cô ta vẫn luôn đi theo con đường hình tượng ngọc nữ, nhưng những hành động cư xử của cô ở ngoài đời thật sự là một chút cũng không ngọc nữ. Cô ta từng để trợ lý của mình ở mùa đông giá lạnh như vậy chỉ mặc bộ đồ ngủ ở trong nước lạnh chỉ để giặt chiếc quần ngắn cho cô ta, rất là độc ác. Hơn nữa, cô ta thích tỏ ra bộ dạng mảnh mai nhu nhược, thấy nam diễn viên nào đang nổi thì lôi kéo làm quen... Anh này, anh nọ... Người quản lý kiếp trước của cô nói cho cô biết, đã từng thấy cô ta ngồi trên đùi của một đạo diễn nào đó dâng tặng nụ hôn, ông đạo diễn đó cũng năm mươi có sáu rồi... Trong lòng cô buồn nôn, nhất thời có chút khó chịu, nhin không được nói: “Con mắt nào anh thấy em giống cô ta?” Phó Quân Nhan từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi trước bàn đọc sách buông văn kiện xuống, ngẩng mặt lên nhìn về phía cô, nhìn về mặt căng răng nghiêng lợi của cô cười như không cười.

Anh hỏi: “Sao vậy?”

Cô bĩu môi, ôm lấy gối ôm, đem máy tính để qua bên, ngẩng đầu lên hỏi: “Phó Quân Nhan, em muốn tức chết đi được! Những người trên mạng đều bị mù hết rồi, cư nhiên lại nói nàng tiên cá là Lý Khiết Nhi! Em có chỗ nào giống cô ta?”

“Là không giống.” Anh gật gật đầu, lại nói: “Nhưng mà, công ty nhận bộ phim tiếp theo cho anh chính là đóng cùng cô ta.”

Cô chờ người ra, hỏi: “Phim gì?”

“Cụ thể tên phim còn chưa định. Câu chuyện về vệ sĩ và thiên kim nhà giàu yêu nhau, nhưng vệ sĩ là một gián điệp.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, kiếp trước anh là không có quay bộ phim như vậy, nhưng đây hình như là hiệu ứng bướm bướm, kiếp trước, Cố Bảo Bối cũng không quen Phó Quân Nhan không phải sao? Cô nghĩ như vậy liền cảm thấy an lòng một chút, cười nói: “Cô ta lại diễn vai cô gái được chiều chuộng ngây thơ thiện lương khiến người thương xót phải không?”

Phó Quân Nhan gật gật đầu, cô dật dật mí mắt, hỏi anh: “Anh cảm thấy Lý Khiết Nhi đẹp hay em đẹp.”

Anh lắc đầu, lại cúi đầu xuống xem văn kiện trong tay, chỉ nói: “Không có tính so sánh.”

Cô sờ sờ mũi, cảm thấy bản thân như đụng phải một mũi tro bụi...

Phòng Đinh Việt nhìn một cái liền nhận ra cô, anh gọi điện thoại cho cô, mở miệng câu đầu tiên là: “Nàng tiên cá Tiểu Ái.” Cô che miệng lại cười khanh khách, nhin không được khen anh: “Anh Đinh Việt! Anh thật là có nhân lịch a! Em lẳng lặng xem này giờ cũng không một ai đoán đúng! Đây là cái tình huống gì a!”

“Anh lái xe đến quảng trường trung ương, vừa nhìn đã thấy em, người con trai đó là Phó Quân Nhan?”

“Anh Đinh Việt! Anh thật sự là nhân lực quá tốt rồi, này cũng nhìn ra được rồi à?”

“Cậu ta trở về rồi?” Cô liếc mắt nhìn Phó Quân Nhan đang ngồi trước bàn đọc sách, nghĩ nghĩ nói: “Hình như là vậy...”

Đầu bên kia điện thoại cũng không nói gì, mới nói: “Tiểu Ái, em biết tại sao lại không đoán là em không?”

“Tại sao?” Cô tập trung tinh thần!

“Anh cũng không biết.”

“Anh có lạnh quá không!”

“Lạnh thật!”

Chốc sau Phòng Đinh Việt đăng một tin weibo lên mạng: “Cùng nàng tiên cá nói chuyện điện thoại xong, nàng tiên cá rất đau lòng, không ai nhận ra cô ấy cả. Tôi cũng quên nói cho cô ấy biết, poster rất đẹp.”

Sau đó điện thoại của Jay gọi đến: “Tiểu Ái, anh liền đoán được là em, lại không chắc chắn! Sớm biết người cộng tác là em anh liền nhận quảng cáo loại nước hoa đó rồi.”

“Cái gì?”

“Ban đầu nhà quảng cáo có bàn bạc qua với anh, không biết làm sao lại không còn liên lạc nữa. Nếu biết bạn diễn là em, anh chắc chắn nhận rồi!”

Cô hơi ngẩn người, nghe được trong lòng như bách vị tạp trần, nói: “Không sao, sau này còn có cơ hội...”

Bởi vì gợi ý của Phòng Đình Việt, những người đoán cô là nàng tiên cá dần dần tăng lên. Nguyên nhân rất đơn giản, bọn cô đều là người mới, anh cũng chỉ diễn chung qua với cô, cô rất khó xử a...

Cuối cùng sau một tuần, tám poster trên quảng trường trung ương được tháo xuống, trước sau treo lên hai ảnh poster cực lớn khác.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, người con gái đôi mắt chứa đầy nhu tình nhìn chăm chú hoàng tử đang say giấc ngủ, một bên khuôn mặt, chảy xuống giọt lệ châu óng ánh trong suốt. Nước mắt của biển, dùng hết sức lực để yêu anh...

Trên bờ cát, hoàng tử mê đắm nhìn vào bóng hình mỹ lệ tinh tế trên tảng đá ngầm, đón lấy tia sáng đầu tiên của buổi sáng sớm, sườn mặt tinh tế của hoàng tử, dưới đáy mắt chiếu lên từng giọt lệ quang. Tình yêu của ánh dương, tình yêu không bao giờ lạc lối...

Cái ngày treo lên tám poster này, loại nước hoa này cũng bắt đầu nhận được lời đặt hàng của những trung tâm thương mại lớn. Tối ngày hôm đó, ở các trung tâm thương mại đã lần lượt bán hết sạch, một bình khó cầu.

Lúc này đang là lúc phát sóng tập cuối của Tiếc Tình, tỷ suất người xem của đêm hôm đó đã đạt được kỷ lục mới, ngay cả đài truyền hình cũng gọi đến báo tin mừng. Vạn Thanh nói: “Tiểu Ái, bất luận lần này em đi lễ trao giải Kim Long có lấy được giải không, em cũng đã không thể ngăn chặn được chức đương gia hoa đán trong giới giải trí nữa.”

Trường đại học nào đó, ký túc xá nữ sinh tập thể không ngủ, cả một đêm dưới ánh đèn khóc đến long trời lở đất. Trên mạng bắt đầu lên tiếng yêu cầu quay tiếp phần sau, thậm chí bởi vì bọn cô cơ bản là tự đàn tự hát, có người còn yêu cầu đoàn làm phim mở luôn buổi nhạc hội. Còn có người yêu cầu đám người bọn cô lập tức quay bản điện ảnh. Trước cửa công ty quản lý của bọn cô đều vây đầy người hâm mộ, cô lúc đó vỗ vỗ ngực mình, cảm thán vì sự sáng suốt khi cô chưa bao giờ đến công ty là đúng. Các đài truyền hình luân phiên nhau phát sóng Tiếc Tình, khi mở ti vi lên toàn là thấy khuôn mặt mình, không cảm thấy là lạ là không thể nào. Weibo của cô đầy những lời nhắn bình luận, đặc biệt là lúc chiếu tập kết cục, nhân mã ở khắp nơi bắt đầu tháo phạt, hỏi cô, Cổ Tâm Dao tại sao lại không thể cùng Mộc Thôn Cẩm ở bên nhau a? Cổ Tâm Dao tại sao lại không thể cùng Tiểu Mạt Tiểu ở bên nhau a? Cổ Tâm Dao và Mạt Khiêm tại sao lại phải chết a? Cổ Tâm Dao rốt cuộc là có yêu qua ‘ai ai ai’ không a? Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đăng lên một câu: “Nếu thật không được, thì một nữ ‘n’nam đi...”Vậy là, tất cả fan bắt đầu bùng nổ.....

Phó Quân Nhan có một lần đọc được tin weibo đã được chia sẻ hơn vạn lần của cô, điểm điểm vào trán cô, nói: “Hồ nháo!”

Sau đó các tờ báo lớn bắt đầu ghép đôi cho cô, scandal của cô truyền đến a, ngay cả anh Nặc cũng gọi điện thoại hỏi cô: “Tiểu Ái, em rể chính hiệu rốt cục là ai a?” Ngay cả Phòng Đình Việt ở trong buổi tuyên truyền nào đó nhìn cô cười cũng bị phóng viên viết thành ‘liếc mắt đưa tình’... Cô đối với nhật báo Apple đưa bản tin “Cổ Bảo Bối hoa rơi nhà ai?” rất là phiền muộn, trong văn miêu tả kỹ về mối quan hệ của cô và Phòng Đình Việt, Jay, Phó Quân Nhan ba người. Cuối cùng tổng kết, Cổ Bảo Bối yêu em trai như bảo, thắng được trái tim của em trai thì thắng được ả của Cổ Bảo Bối. Lại chèn thêm ảnh lần trước Phòng Đình Việt dẫn cô và An An đi thủy cung, nói, xem tình hình này thì Phòng Đình Việt lợi thế hơn một chút. Phó Quân Nhan đối với giai nhân vô tâm, Jay cần phải cố gắng.

Cô rồi, nhìn Phó Quân Nhan đang đường nhập thức, lại quay đầu nhìn Cổ An đang ôm Tiểu Khải không chịu buông tay lăn tròn trên đất. Cảm thấy được lòng An An nhất chính là Tiểu Khải...

Tiếc Tình của kiếp trước nổi nhưng cũng không nổi đến như vậy a...

Quảng cáo còn chưa phát sóng, nhưng thuận theo diện mạo thật được công bố, trên mạng lại bắt đầu đối với việc cô và Phó Quân Nhan hợp tác quay quảng cáo thảo luận kịch liệt. Đặc biệt là phe CP tán thành

Tiểu Mạt Tiểu và Cố Tâm Dao, cô nhìn những phản hồi và ngôn luận, cứ nhiên lại kích động theo...

Cô ngồi trên sô-pha nhìn đồng hồ, chờ đợi đợt phát sóng đầu tiên của quảng cáo. “Quý đạo” thật sự là đủ quý, cô và Phó Quân Nhan, từ đầu đến cuối ngay cả cuộn phim của tấm poster cũng chưa thấy qua, lại càng không nói đến cuộn phim quảng cáo.

Phó Quân Nhan mặc chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo được vén lên lộ ra cổ tay đẹp mắt. Rõ ràng là mới từ nơi nhà bếp khói dầu bước ra, nhưng lại sạch sẽ đến không vương hạt bụi. Anh lau sạch tay, mới cầm lấy bình sữa của An An đi qua đây.

Cố Tiểu An ngồi ở bên cạnh cô, nhận lấy bình sữa, nghiêng người qua nằm trên lưng Tiểu Khải bưng bình uống, nghĩ nghĩ lại dời cái đít nhỏ qua một chút, chỉ chỉ vị trí bên cạnh cô kêu Phó Quân Nhan ngồi, vỗ cánh tay nhỏ nói: “Anh rề! Nhìn chị! Nhìn chị!”

Anh rề... Cô bị sét đánh trúng rồi, nhìn Phó Quân Nhan xem đó như lẽ đương nhiên, trong lòng nghĩ sau này lúc Phó Quân Nhan kể chuyện cho An An, cô nhất định phải canh giữ ở bên cạnh, không thể để anh loạn giáo dục ...

Thời gian ngày càng gần, cô có chút lo lắng hỏi Phó Quân Nhan: “Bị quay đến xấu xí thì phải làm sao?”

Anh lắc đầu, rất khẳng định nói: “Sẽ không.”

Cô chu mỏ nói một câu: “Có trời mới biết!” Quảng cáo có một bộ phận là quay cận cảnh. Nhưng mà, quý đạo có nhiều lần chỉ quay một lần rồi qua, thật sự cảm thấy rất quý dị. Nhưng lại nghĩ, ngay cả cảnh thổi cát dùm cô cũng bị ông chụp được, chụp đẹp đến không gì để nói, cũng khó chắc Phó Quân Nhan yên tâm như vậy.

Cuối cùng, quảng cáo được chiếu, tổng cộng là 3 phút 2 giây. Cái miệng nhỏ của Cố Tiểu An mở thành hình chữ O, nhìn nhìn cô lại nhìn nhìn Phó Quân Nhan, cô cũng chăm chú mà nhìn vào màn ảnh trên tivi không hồi thần được.

Phó Quân Nhan quay đầu qua như có điều suy nghĩ nhìn cô, anh hỏi: “Tiểu Ái, anh có phải là trước giờ chưa khen qua em?”

Cô nghe xong lời của anh, đại não như bị gì chặn lại, đang trong giai đoạn ngắn người.

Sau đó anh đem cô ôm vào trong lòng, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Bảo Bối ngọc, anh hình như chưa nói qua, em thật sự rất đẹp...”

Oh! My god!

28. Chương 14: Chương 13

Khi cô và Phó Quân Nhan cùng nhau đi đến trường mẫu giáo đón An An, cô ngạc nhiên phát hiện bên cạnh nhóc con lại đi theo Tiểu Khải. Công tác bảo mật của cô làm tốt như vậy, chỉ có một bộ phận ít người biết được An An học tại trường này, nhưng mà Phó Quân Nhan... đây cũng quá thần tốc rồi...

Phó Quân Nhan quay đầu nhìn sắc mặt cô trở nên quý dị khó lường, đưa tay ra gõ gõ vào đầu cô “Nghĩ lung tung gì đó?”

“Tiểu Khải sao lại ở bên cạnh An An? Tốc độ này cũng quá...” Quá quý dị rồi...

“Có chút giống với cái quảng cáo mà chúng ta quay, Tiểu Khải ngửi hương nhận chủ nhân.” Cô vừa nghe liền cảm thấy ... Anh phải diễn hoàng tử, hoàng tử ngửi hương thơm nhận ra nàng tiên cá. Anh đem hoàng tử so sánh với chó, chính là đem bản thân so sánh với chó, Phó Quân Nhan và chó... Quân Nhan công tử và chó... sóng điện não của cô bắt đầu kịch liệt vận động.

Phó Quân Nhan nghiêng đầu qua nhìn cô một cái, cười cười, chỉ nói tiếp: “Buổi sáng lúc đi ngang qua đây, Tiểu Khải liền không ngừng sửa, trợ lý của anh không có cách nào kéo nó lại, thì thấy một vài đứa trẻ trong trường mẫu giáo đang chơi trốn tìm trên bãi cỏ, An An đang ở trong đó.” Được thôi, đây chính là duyên phận...

Tiểu Khải lại cùng bọn cô sống chung với nhau, còn có Phó Quân Nhan nữa. Anh cơ hồ như biết được cô một mình chăm sóc Cố Tiểu An rất không dễ dàng, lại thêm một Tiểu Khải nữa, cô sẽ điên mất thôi. Đặc biệt là vào một buổi chiều nọ, chụp xong poster quảng cáo anh đưa cô về nhà, vừa mở cửa Tiểu Khải liền nhào tới, nếu không phải có Phó Quân Nhan ở phía sau ôm cô lại, cô sẽ lại té thê thảm lần nữa. Sau đó cô thở hổn hển đứng dậy, nhìn Phó Quân Nhan bắt lấy Tiểu Khải đang liếm loạn trên người cô, kéo nó đi về phía góc tường, Tiểu Khải liền thực sự đứng ở góc tường le lười không dám động đậy. Cô là lần đầu tiên phát hiện, Phó Quân Nhan cũng có mặt trẻ con, bởi vì cô thấy anh quay người đưa ngón tay thon dài chọc chọc vào đầu Tiểu Khải, chửi một câu: “Nhìn xem người chỉ có chút tiền đồ này, sắc cẩu!” Tiểu Khải còn rất phối hợp mà “gâu” một tiếng. Anh tức đến trừng mắt nó một cái, mới quay đầu lại nhìn cô.

Cô ngồi trên sofa che bụng lại ‘ha ha’ cười lớn, thuận tay cầm lấy miếng bánh trên bàn trà, ăn một cách khoan khoái.

Sau đó cô thấy Phó Quân Nhan ở đầu bên kia nhìn cô với ánh mắt hàm chứa ý cười, sau đó anh nói: “Bảo Bối ngốc, đừng ăn thức ăn cho chó...”

Cô chờ người ra, cuối đầu xuống nhìn miếng bánh có hình dạng khúc xương của chó, nhảy dựng người lên, quát lớn: “Cố Tiểu An! Ai cho em đem bánh dành cho Tiểu Khải để ở trên bàn!”

Ngày hôm sau, cô bị một loạt tiếng động ở bên ngoài đánh thức, vừa ngáp vừa đi ra mở cửa để xem. Đầu bên kia, Phó Quân Nhan hướng cô gật gật đầu, rất lịch sự và lễ phép, anh nói: “Tiểu Ái, chúng ta là hàng xóm rồi.” Quân Nhan công tử độc nhất vô nhị trong lòng của mọi người ở đối diện nhà cô. Khi đó trong đầu cô vang lên một ý niệm, cô sẽ không bao giờ tìm không được anh nữa, bạn xem, anh đang ở bên cạnh cô...

Sau đó cô viết trên weibo: “Sáng nay, có hàng xóm mới.”

Rất nhanh có đủ loại trả lời, Phó Quân Nhan cư nhiên cũng trả lời cô, anh nói hai chữ: “Chúc mừng.” Cô nhất thời cảm thấy, đây là cái gì với cái gì a... người này da mặt thật dày... Khi quảng cáo quay, lúc cô mặc bộ trang phục có cái đuôi của người cá, Phó Quân Nhan rất quả quyết mà ôm cô lên từ trên xe bảo mẫu, ôm cô đến ngồi trên tảng đá ngầm ở ngoài biển. “Quý đạo” ở bên huýt sáo một tiếng, cô tức giận mà trừng mắt với Phó Quân Nhan một cái.

Nàng tiên cá cứu hoàng tử lên, nàng và phù thủy làm một cuộc trao đổi, nàng sẽ không còn có thể nói được nữa, nàng có được đôi chân dài, nàng hàng ngày đều vây quanh hoàng tử, trừ phi hoàng tử nhận ra nàng, bằng không nàng sẽ hóa thành bọt biển, đời đời kiếp kiếp, không thể luân hồi.

Cuối cùng, buổi tối đó cũng đã đến, dưới ánh trăng, nàng quyến luyến mà nhìn hoàng tử, nàng cúi người xuống khẽ hôn chàng hoàng tử đang ngủ say, giọt lệ trong suốt rơi trên khuôn mặt chàng.

Nước mắt của biển, dùng hết sức lực để yêu anh.....

Nàng tiên cá ngồi trên tảng đá ngầm, nhìn về phía biển rộng lớn, đôi chân của nàng từ từ biến lại thành hình dáng của đuôi cá, lúc tia sáng đầu tiên vào buổi sáng sớm chiếu lên người nàng, nàng sẽ hóa thành bọt biển, sẽ không còn thấy được ánh mặt trời và sóng biển trên biển nữa, và còn có, hoàng tử mà nàng yêu nhất.

Mặt trời chậm rãi dâng lên, nàng quay đầu nhìn về phía hoàng cung, thản nhiên mỉm cười.

Cuối cùng, nàng quay đầu lại, chậm rãi nhắm lại mắt ngâm nga câu hát, những điều không kịp cũng không có cách nào hát cho hoàng tử nghe, tình yêu của nàng.

Sau đó nàng nghe thấy một giọng nói, chàng nói: “Nàng phải rời khỏi ta rồi sao? Công chúa xinh đẹp. Nàng nguyện ý, vì ta mà ở lại không?”

Hoàng tử của nàng nhận ra được hương thơm của nàng, trong hàng ngàn hàng vạn người, nhận ra được nàng...

Tình yêu của ánh dương, tình yêu không bao giờ lạc lối.....

Trên quảng trường trung ương lập tức hiện lên một tấm poster cực lớn. Trong nắng sớm, hoàng tử hạ thân xuống hôn lên đôi môi của nàng tiên cá, thời gian tĩnh hảo, giống như là đã ngưng đọng trong ánh nắng màu hoàng kim này, rất ấm áp, đều là thứ tình yêu ấm áp ngọt ngào. Bởi vì ngược sáng và cộng thêm hiệu quả của chế tác hậu kỳ, ảnh poster không thể thấy rõ được gương mặt của hai người, hết thảy mọi thứ đều đẹp đến không gì tả được. Bên dưới có viết một dòng chữ: “Ai là Hoàng Tử và Nàng Tiên Cá trong lòng bạn?”

Cô trốn trong xe bảo mẫu nhìn vào tấm ảnh poster sáng đến khiến người ta chói mắt này, thực sự cảm thấy kỹ thuật của “Quý đạo” tốt đến không gì để nói, nhìn không được đẩy đẩy Phó Quân Nhan bên cạnh: “Phó Quân Nhan! Đây cũng quá thần kì đi, rõ ràng là mắt em có cát bay vô, anh giúp em thổi đi có được không? Sao lại bị ông ta mượn góc chụp đến đẹp như vậy? Chụp đến lãng mạn, ưu mỹ như thế? Thật là quá thần kì rồi!”

Anh cười cười, không để ý mà quét mắt qua một cái, nhẹ nói một câu: “Đúng là chụp cũng không tồi.” Lại quay qua hỏi cô: “Đói bụng chưa? Buổi sáng vội đưa An An đi, em chưa ăn gì.”

Cô sờ sờ cái bụng, quả là có chút đói, nhìn anh chớp chớp đôi mắt, gật đầu cái mạnh.

Anh đưa tay ra phía ghế sau lôi ra một cái bọc giấy, đưa cho cô.

Cô vừa nhìn, là một bánh mì sandwich jambon đã được đóng gói kỹ, và còn có một ly sữa đậu nành ấm nóng, cười đến vô cùng vui sướng.

Trên mạng bắt đầu sôi nổi suy đoán coi hoàng tử và công chúa rốt cuộc là ai, trên trang chủ đã bắt đầu mở hoạt động giải đố, công ty sẽ tặng quà cho 100 người đầu tiên đoán đúng, thêm với bức ảnh ký tên của ‘nước mắt của biển và tình yêu của ánh dương’. Cô vẽ mặt đầy đau khổ nằm dài trên đầu bên kia bàn bắt đầu ký tên, nhìn Phó Quân Nhan ký hơn bảy mươi mấy tấm mà tay cũng không run một cái. Nét chữ của anh vô cùng đẹp, phóng khoán tuấn đạt, ba chữ Phó Quân Nhan, được sinh động viết ra mang theo vài phần cương nghị. Cô bỏ bút xuống, nâng mặt lên hỏi: “Phó Quân Nhan, anh có phải biết viết chữ bằng bút lông không?”

Anh gật đầu, ngừng bút lại hỏi cô: “Mệt rồi?”

Cô vẽ mặt đáng thương gật đầu, anh nhìn cô, đưa tay ra cầm tấm ảnh mà cô đã ký tên qua. Nhìn nhìn, thuận tay cầm lấy một tờ giấy ‘xoạt xoạt’ viết vài nét, đưa cô hỏi: “Tiểu Ái, em xem có giống không?”

Lúc nhỏ daddy dạy cô viết bút lông, vì muốn khiến cô viết tốt chữ nên đã làm cho cô một tấm thẻ nho nhỏ, có thể tùy thân mà nhét vào trong túi, những chữ viết không được tốt liền có thể mang ra xem lại một lần lại một lần, viết lại một lần lại một lần, dần dần thì liền có thể viết tốt lên. Cho nên sau này, những tấm thẻ viết chữ của cô, có thể chất đống đầy cả một căn nhà. Cô vẫn luôn rất kiêu hãnh cảm thấy chữ viết của mình viết cực kỳ đẹp, tối thiểu muốn học được mấy phần như cô, không có công phu luyện mấy năm là không được.

Cô không có đem tên ký đến chính mình xem không hiểu, mà là đem ba chữ ‘Cố Bảo Bối’ viết một cách gọn gàng sạch sẽ. Mà Phó Quân Nhan lại cơ hồ như mô phỏng theo chữ cô đến nỗi cả nét bút cũng giống y như đúc. “Giống...” Cô đổ kị rồi, “Phó Quân Nhan, anh còn có gì là không biết nữa không?”

Anh phảng phất nghiêm túc suy nghĩ, nói với cô: “Sinh con.”

Cô phồng hai má lên trừng mắt với anh, anh đưa tay xoa xoa tóc cô, vỗ vỗ đầu cô, sau đó nói: “Được rồi, hà đồn ngốc, anh giúp em ký.”

Cô thuận tay đem hết đồng hình đẩy qua cho anh, nằm sấp trên bàn nghiêng đầu quan sát anh, người đàn ông tốt như vậy, người đàn ông tốt như vậy...

Những suy đoán ở trên mạng đúng là đa dạng, có mấy lần cô xem được suýt nữa là phun cơm. Phó Quân Nhan thấy cô ôm cái máy tính ngồi cười khúc khích liền nói: “Em vẫn là cùng An An đi xem Pororo thì

hơn.” Cô khoát khoát tay, nói: “Anh không hiểu được niềm vui ‘khi mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh’...” Nhìn đủ loại cách nói, cô cắn ngón tay một đường nhìn tiếp xuống dưới, người đoán được cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhất thời cảm thấy vừa vui vừa thương tâm, cái tâm trạng này thật là rất khó nói a...

Có người bình luận: “Đúng là đạt đến đỉnh điểm rồi, rốt cuộc là ai! Đây cũng quá đẹp rồi! Có ai biết về kỹ thuật ảnh không! Kiểm ảnh gốc a ảnh gốc!”

Cho đến khi cô thấy được có người nói: “Có phải là Lý Khiết Nhi không a! Cô ta không phải luôn đi theo hình tượng ngọc nữ sao? Đoán chừng là cô ta rồi.”

“Không đúng không đúng, tóc của cô ta đâu có dài đến vậy! Chiều cao cũng không đúng a!”

“Đoán chừng là mời người mẫu nào đó! Vóc người đó đúng là!”

“Cầu gọi ý a! Đây là ai a!”

“Tôi thấy hình như giống với Cố Bảo Bối gì đó mới vừa debut gần đây, hình tượng nữ thần a...”

“Vớ vẩn, đây là con gái của biển!”

“Con gái của biển không phải nữ thần a!”

“Nữ thần nhà bạn vẫy theo đuôi cá chạy khắp phố à?” Được thôi, cô sờ sờ cái mũi, cô vẫy theo đuôi cá chạy khắp phố, còn được treo ở quảng trường trung ương gió thổi cũng không bay...

Nhưng là, Lý Khiết Nhi... sống lại lâu như vậy, cô ngược lại lại quên cô ta rồi... bằng vai diễn trong Tiệc Tình cô được lọt vào vòng trong của giải thưởng Kim Long với vai trò ‘diễn viên mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất,’ trong cạnh tranh nữ diễn viên chính xuất sắc nhất có cô ta, cuối cùng, lấy được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất cũng là cô ta. Cũng không biết cô ta từ đâu biết được, lúc đầu khi ban giám khảo bình chọn, cô chỉ thua cô ta 2 phiếu. Sau này những bộ phim mà bọn cô quay đều luôn được đem ra so sánh. Mỗi động vật đều có thiên địch của nó, loài người cũng không ngoại lệ, cô cũng không ngoại lệ, cô ta chính là kẻ địch không đội trời chung với cô.

Sau này cô và Từ Mân âm ỉ tranh cãi về vụ hợp đồng, chia tay với Jay, cô ta không ít lần bỏ đá xuống giếng. Cô ta vẫn luôn đi theo con đường hình tượng ngọc nữ, nhưng những hành động cư xử của cô ở ngoài đời thật sự là một chút cũng không ngọc nữ. Cô ta từng để trợ lý của mình ở mùa đông giá lạnh như vậy chỉ mặc bộ đồ ngủ ở trong nước lạnh chỉ để giặt chiếc quần ngắn cho cô ta, rất là độc ác. Hơn nữa, cô ta thích tỏ ra bộ dạng mảnh mai nhu nhược, thấy nam diễn viên nào đang nổi thì lôi kéo làm quen... Anh này, anh nọ... Người quản lý kiếp trước của cô nói cho cô biết, đã từng thấy cô ta ngồi trên đùi của một đạo diễn nào đó dâng tặng nụ hôn, ông đạo diễn đó cũng năm mươi có sáu rồi... Trong lòng cô buồn nôn, nhất thời có chút khó chịu, nhin không được nói: “Con mắt nào anh thấy em giống cô ta?” Phó Quân Nhan từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi trước bàn đọc sách buông văn kiện xuống, ngẩng mặt lên nhìn về phía cô, nhìn về mặt cắn răng nghiêng lợi của cô cười như không cười.

Anh hỏi: “Sao vậy?”

Cô bĩu môi, ôm lấy gối ôm, đem máy tính để qua bên, ngẩng đầu lên hỏi: “Phó Quân Nhan, em muốn tức chết đi được! Những người trên mạng đều bị mù hết rồi, cứ nhiên lại nói nàng tiên cá là Lý Khiết Nhi! Em có chỗ nào giống cô ta?”

“Là không giống.” Anh gật gật đầu, lại nói: “Nhưng mà, công ty nhận bộ phim tiếp theo cho anh chính là đóng cùng cô ta.”

Cô chờ người ra, hỏi: “Phim gì?”

“Cụ thể tên phim còn chưa định. Câu chuyện về vệ sĩ và thiên kim nhà giàu yêu nhau, nhưng vệ sĩ là một gián điệp.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, kiếp trước anh là không có quay bộ phim như vậy, nhưng đây hình như là hiệu ứng bướm bướm, kiếp trước, Cố Bảo Bối cũng không quen Phó Quân Nhan không phải sao? Cô nghĩ như vậy liền cảm thấy an lòng một chút, cười nói: “Cô ta lại diễn vai cô gái được chiều chuộng ngay thơ thiện lương khiến người thương xót phải không?”

Phó Quân Nhan gật gật đầu, cô dật dật mí mắt, hỏi anh: “Anh cảm thấy Lý Khiết Nhi đẹp hay em đẹp.”

Anh lắc đầu, lại cúi đầu xuống xem văn kiện trong tay, chỉ nói: “Không có tính so sánh.”

Cô sờ sờ mũi, cảm thấy bản thân như đụng phải một mũi tro bụi...

Phòng Đình Việt nhìn một cái liền nhận ra cô, anh gọi điện thoại cho cô, mở miệng câu đầu tiên là: “Nàng tiên cá Tiểu Ái.” Cô che miệng lại cười khanh khách, nhin không được khen anh: “Anh Đình Việt! Anh thật là có nhãn lực a! Em lẳng lẳng xem này giờ cũng không một ai đoán đúng! Đây là cái tình huống gì a!”

“Anh lái xe đến quảng trường trung ương, vừa nhìn đã thấy em, người con trai đó là Phó Quân Nhan?”

“Anh Đình Việt! Anh thật sự là nhãn lực quá tốt rồi, này cũng nhìn ra được rồi à?”

“Cậu ta trở về rồi?” Cô liếc mắt nhìn Phó Quân Nhan đang ngồi trước bàn đọc sách, nghĩ nghĩ nói: “Hình như là vậy...”

Đầu bên kia điện thoại cũng không nói gì, mới nói: “Tiểu Ái, em biết tại sao lại không đoán là em không?”

“Tại sao?” Cô tập trung tinh thần!

“Anh cũng không biết.”

“Anh có lạnh quá không!”

“Lạnh thật!”

Chốc sau Phòng Đình Việt đăng một tin weibo lên mạng: “Cùng nàng tiên cá nói chuyện điện thoại xong, nàng tiên cá rất đau lòng, không ai nhận ra cô ấy cả. Tôi cũng quên nói cho cô ấy biết, poster rất đẹp.”

Sau đó điện thoại của Jay gọi đến: “Tiểu Ái, anh liền đoán được là em, lại không chắc chắn! Sớm biết người cộng tác là em anh liền nhận quảng cáo loại nước hoa đó rồi.”

“Cái gì?”

“Ban đầu nhà quảng cáo có bàn bạc qua với anh, không biết làm sao lại không còn liên lạc nữa. Nếu biết bạn diễn là em, anh chắc chắn nhận rồi!”

Cô hơi ngẩn người, nghe được trong lòng như bách vị tạp trần, nói: “Không sao, sau này còn có cơ hội...”

Bởi vì gợi ý của Phòng Đình Việt, những người đoán cô là nàng tiên cá dần dần tăng lên. Nguyên nhân rất đơn giản, bọn cô đều là người mới, anh cũng chỉ diễn chung qua với cô, cô rất khó xử a...

Cuối cùng sau một tuần, tấm poster trên quảng trường trung ương được tháo xuống, trước sau treo lên hai ảnh poster cực lớn khác.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, người con gái đôi mắt chứa đầy nhu tình nhìn chăm chú hoàng tử đang say giấc ngủ, một bên khuôn mặt, chảy xuống giọt lệ châu óng ánh trong suốt. Nước mắt của biển, dùng hết sức lực để yêu anh...

Trên bờ cát, hoàng tử mê đắm nhìn vào bóng hình mỹ lệ tinh tế trên tảng đá ngầm, đón lấy tia sáng đầu tiên của buổi sáng sớm, sườn mặt tinh tế của hoàng tử, dưới đáy mắt chiếu lên từng giọt lệ quang. Tình yêu của ánh dương, tình yêu không bao giờ lạc lối...

Cái ngày treo lên tấm poster này, loại nước hoa này cũng bắt đầu nhận được lời đặt hàng của những trung tâm thương mại lớn. Tối ngày hôm đó, ở các trung tâm thương mại đã lần lượt bán hết sạch, một bình khó cầu.

Lúc này đang là lúc phát sóng tập cuối của Tiệc Tình, tỷ suất người xem của đêm hôm đó đã đạt được kỷ lục mới, ngay cả đài truyền hình cũng gọi đến báo tin mừng. Vạn Thanh nói: “Tiểu Ái, bất luận lần này em đi lễ trao giải Kim Long có lấy được giải không, em cũng đã không thể ngăn chặn được chức đương gia hoa đán trong giới giải trí nữa.”

Trường đại học nào đó, ký túc xá nữ sinh tập thể không ngủ, cả một đêm dưới ánh đèn khóc đến long trời lở đất. Trên mạng bắt đầu lên tiếng yêu cầu quay tiếp phần sau, thậm chí bởi vì bọn cô cơ bản là tự đàn tự hát, có người còn yêu cầu đoàn làm phim mở luôn buổi nhạc hội. Còn có người yêu cầu đám người bọn cô lập tức quay bản điện ảnh. Trước cửa công ty quản lý của bọn cô đều vây đầy người hâm mộ, cô lúc đó vỗ vỗ ngực mình, cảm thán vì sự sáng suốt khi cô chưa bao giờ đến công ty là đúng. Các đài truyền hình luân phiên nhau phát sóng Tiếc Tình, khi mở ti vi lên toàn là thấy khuôn mặt mình, không cảm thấy là lạ là không thể nào. Weibo của cô đầy những lời nhắn bình luận, đặc biệt là lúc chiếu tập kết cục, nhân mã ở khắp nơi bắt đầu tháo phạt, hỏi cô, Cổ Tâm Dao tại sao lại không thể cùng Mộc Thôn Cẩm ở bên nhau a? Cổ Tâm Dao tại sao lại không thể cùng Tiểu Mạt Tiểu ở bên nhau a? Cổ Tâm Dao và Mạt Khiêm tại sao lại phải chết a? Cổ Tâm Dao rốt cuộc là có yêu qua ‘ai ai ai’ không a? Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đăng lên một câu: “Nếu thật không được, thì một nữ ‘n’nam đi...” Vậy là, tất cả fan bắt đầu bùng nổ.....

Phó Quân Nhan có một lần đọc được tin weibo đã được chia sẻ hơn vạn lần của cô, điểm điểm vào trán cô, nói: “Hồ nháo!”

Sau đó các tờ báo lớn bắt đầu ghép đôi cho cô, scandal của cô truyền đến a, ngay cả anh Nặc cũng gọi điện thoại hỏi cô: “Tiểu Ái, em rể chính hiệu rốt cục là ai a?” Ngay cả Phòng Đình Việt ở trong buổi tuyên truyền nào đó nhìn cô cười cũng bị phóng viên viết thành ‘liếc mắt đưa tình’... Cô đối với nhật báo Apple đưa bản tin “Cổ Bảo Bối hoa rơi nhà ai?” rất là phiền muộn, trong văn miêu tả kỹ về mối quan hệ của cô và Phòng Đình Việt, Jay, Phó Quân Nhan ba người. Cuối cùng tổng kết, Cổ Bảo Bối yêu em trai như bảo, thắng được trái tim của em trai thì thắng được ả của Cổ Bảo Bối. Lại chèn thêm ảnh lần trước Phòng Đình Việt dẫn cô và An An đi thủy cung, nói, xem tình hình này thì Phòng Đình Việt lợi thế hơn một chút. Phó Quân Nhan đối với giai nhân vô tâm, Jay cần phải cố gắng.

Cô rồi, nhìn Phó Quân Nhan đang dang đường nhập thức, lại quay đầu nhìn Cổ An đang ôm Tiểu Khải không chịu buông tay lăn tròn trên đất. Cảm thấy được lòng An An nhất chính là Tiểu Khải...

Tiếc Tình của kiếp trước nổi nhưng cũng không nổi đến như vậy a...

Quảng cáo còn chưa phát sóng, nhưng thuận theo diện mạo thật được công bố, trên mạng lại bắt đầu đối với việc cô và Phó Quân Nhan hợp tác quay quảng cáo thảo luận kịch liệt. Đặc biệt là phe CP tán thành Tiểu Mạt Tiểu và Cổ Tâm Dao, cô nhìn những phản hồi và ngôn luận, cư nhiên lại kích động theo...

Cô ngồi trên sofa nhìn đồng hồ, chờ đợi đợt phát sóng đầu tiên của quảng cáo. “Quý đạo” thật sự là đủ quý, cô và Phó Quân Nhan, từ đầu đến cuối ngay cả cuộn phim của tám poster cũng chưa thấy qua, lại càng không nói đến cuộn phim quảng cáo.

Phó Quân Nhan mặc chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo được vén lên lộ ra cổ tay đẹp mắt. Rõ ràng là mới từ nơi nhà bếp khói dầu bước ra, nhưng lại sạch sẽ đến không vương hạt bụi. Anh lau sạch tay, mới cầm lấy bình sữa của An An đi qua đây.

Cổ Tiểu An ngồi ở bên cạnh cô, nhận lấy bình sữa, nghiêng người qua nằm trên lưng Tiểu Khải bưng bình uống, nghĩ nghĩ lại dời cái đít nhỏ qua một chút, chỉ chỉ vị trí bên cạnh cô kêu Phó Quân Nhan ngồi, vỗ cánh tay nhỏ nói: “Anh rể! Nhìn chị! Nhìn chị!”

Anh rể... Cô bị sét đánh trúng rồi, nhìn Phó Quân Nhan xem đó như lẽ đương nhiên, trong lòng nghĩ sau này lúc Phó Quân Nhan kể chuyện cho An An, cô nhất định phải canh giữ ở bên cạnh, không thể để anh loạn giáo dục ...

Thời gian ngày càng gần, cô có chút lo lắng hỏi Phó Quân Nhan: “Bị quay đến xấu xí thì phải làm sao?”

Anh lắc đầu, rất khẳng định nói: “Sẽ không.”

Cô chu mỏ nói một câu: “Có trời mới biết!” Quảng cáo có một bộ phận là quay cận cảnh. Nhưng mà, quý đạo có nhiều lần chỉ quay một lần rồi qua, thật sự cảm thấy rất quý dị. Nhưng lại nghĩ, ngay cả cảnh thối cát dùm cô cũng bị ông chụp được, chụp đẹp đến không gì để nói, cũng khó chắc Phó Quân Nhan yên tâm như vậy.

Cuối cùng, quảng cáo được chiếu, tổng cộng là 3 phút 2 giây. Cái miệng nhỏ của Cổ Tiểu An mở thành hình chữ O, nhìn nhìn cô lại nhìn nhìn Phó Quân Nhan, cô cũng chăm chú mà nhìn vào màn ảnh trên ti vi

không hồi thần được.

Phó Quân Nhan quay đầu qua như có điều suy nghĩ nhìn cô, anh hỏi: “Tiểu Ái, anh có phải là trước giờ chưa khen qua em?”

Cô nghe xong lời của anh, đại não như bị gì chặn lại, đang trong giai đoạn ngẩn người.

Sau đó anh đem cô ôm vào trong lòng, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Bảo Bối ngọc, anh hình như chưa nói qua, em thật sự rất đẹp...”

Oh! My god!

29. Chương 15: Chương 14

Kỳ thực, hai mươi năm trước, daddy và daddy ruột bởi vì nguyên nhân của mami đã từng thu mua mười mấy tòa soạn báo chí, vì thế Mạt gia và Tiểu gia đều có một lực lượng truyền thông nhất định. Lại thêm sự mở rộng của mười mấy năm nay, không thể xem nhẹ. Cái gọi là ‘tam nhân thành hổ’, tùy tiện vận dụng một ít lực lượng truyền thông liền có thể thay đổi phương hướng của ngôn luận. Bất quá, ngoại trừ những dạng tin tức giả ban đầu nói Cố Tiểu An là con riêng của cô và Phòng Đình Việt ra thì trên phương diện ngôn luận anh Nặc đã làm một ít động tác nhỏ, từ đó về sau, khiến cho những nhà truyền thông khác không đăng tin tức bừa bãi về Cố Tiểu An. Còn về những vụ scandal về cô, mọi người đều duy trì thái độ dậm mặt. Hơn nữa những scandal này cũng không phải bọn cô cố tình làm ra, rất nhiều cái đều là bọn chó săn tự YY, thậm chí còn rất phù hợp nguyện vọng trong lòng của rất nhiều khán giả người hâm mộ. Vì thế phần lớn thời gian, bọn cô đều chọn cách giữ im lặng.

Daddy thậm chí nói: “Có người nói về con vẫn tốt hơn là không ai nói gì về con...” làm cô cảm thấy có một daddy như vậy thật sự là không biết làm thế nào cho phải.

Nhưng Phó Quân Nhan thì căn bản là không có scandal nào, ngoại trừ thỉnh thoảng bị cô dính vào, tin tức về anh cũng cực kỳ ít, cực kỳ sạch sẽ. Cô thậm chí hoài nghi, công ty quản lý của anh từ lúc bắt đầu đã muốn nâng anh lên tầm quốc tế, nâng lên độ cao mà không ai vớ tới được.

Ngày hôm đó anh đi tham gia buổi triển lãm của nhà thiết kế danh tiếng, cô thấy được hình ảnh trong tạp trí giải trí, anh chỉ nghiêng đầu qua nhẹ mỉm cười, theo đó, cả hội trường yên tĩnh đều là tiếng kinh hô và vỗ tay. Người nữ MC đó nói: “Người đàn ông này, sẽ khiến người ta phát điên mất...”

Có một số bộ phim kiếp trước đã diễn qua, kiếp này cô không nguyện ý diễn lại lần nữa, tuy rằng có thể diễn tốt hơn, nhưng không có ý nghĩa. Hơn nữa những cơ hội hợp tác cùng Jay cũng bởi vì quyết định này mà xử lý sạch sẽ. Vạn Thanh có chút không vui, chị ấy nói có một vài bộ phim rất phù hợp với cô, cô tại sao lại không chịu phối hợp?

Cô nói: “Em hy vọng vai diễn của em có thể phong phú đa dạng, chị xem Phó Quân Nhan người ta chọn phim cũng rất thận trọng không phải sao?”

Chị ấy lại hoàn toàn không tán đồng, nghiêm mặt nói: “Tiểu Ái, có câu nói là ‘rèn sắt khi còn nóng,’ ví như nói em nhân bây giờ, nhận thêm vài bộ phim truyền hình, nhận thêm vài bộ điện ảnh nữa, đánh vào màn ảnh rộng. Có được một lực ảnh hưởng lớn hơn. Năm sau cho dù cả năm không quay bộ phim nào, một tác phẩm cũng không có, em chỉ cần chụp một số tạp trí thời thượng cũng đủ rồi.”

Cô lắc lắc đầu, nghĩ đến Phó Quân Nhan: “Đó là minh tinh không phải diễn viên.”

Vạn Thanh cơ hồ vẫn còn cái gì đó muốn nói, nhưng chung quy là có chút nản lòng nói: “Em tự mình suy nghĩ kỹ đi.”

Cô bắt đầu chú ý đến đại đạo diễn quốc tế Hoài An gần đây có động tĩnh gì, nếu cô không nhớ lầm, rất nhanh ông sẽ bắt đầu mở buổi tuyển chọn diễn viên với quy mô lớn. Kiếp trước bộ phim này gây tranh cãi rất lớn, không phải là bởi vì sau cùng phòng vé rất tốt hay độ nổi tiếng rất lớn, mà là vì nó đột nhiên bị

chấm dứt giữa chừng, ông nói: “Diễn viên không lý tưởng, không nguyện ý cô phụ câu chuyện này.” Cô gián tiếp biết được đây là một bộ phim cổ trang, nhưng nội dung cụ thể đương nhiên là không biết được. Chỉ là cô đối với bộ phim đột nhiên chấm dứt này có quá nhiều hiểu kỳ.

Cô nói với Vạn Thanh, xin chị ấy mật thiết chú ý đến động tĩnh của đạo diễn Hoài An, chị ấy rất ngạc nhiên hỏi cô: “Tiểu Ái, đạo diễn Hoài An đã nhiều năm rồi không có quay phim a!”

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ bảo chị chú ý. Chị như đã hiểu ý, nghiêm túc gật đầu. Qua hồi lâu đột nhiên hỏi cô: “Tin tức đạo diễn Hoài An sẽ tái xuất lại là ông chủ nói cho em biết?”

Cô cười cười, không nói gì.

Phó Quân Nhan lại bắt đầu bận rộn, phim mới của anh bắt đầu vào giai đoạn định trang tiền kỳ, nghĩ đến anh sẽ hợp tác cùng Lý Khiết Nhi cô liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Cô có lén xem qua kịch bản của anh, nhân vật mà Lý Khiết Nhi diễn quả đúng là một thiên sứ ngây thơ hồn nhiên trong sáng thiện lương. Trong lòng cô giễu cợt cười mấy tiếng, nghĩ cô ta cứ vậy một đường diễn vai tiểu công chúa ngây thơ, khán giả thế nào lại không thấy chán ngán? Sau đó cô lại nghĩ về mình của kiếp trước, mới bắt đầu vào mấy năm đầu, cũng là diễn những vai bình hoa như vậy, âm thầm tự phỉ nhổ bản thân.

Có lẽ là vì giận dữ, muốn chứng minh là trên thế giới này không có người ngây thơ hồn nhiên 100%, cũng đích thật là muốn đột phá bản thân. Cô nhận một bộ phim Nàng lọ lem màu đen. Trong câu chuyện, nàng lọ lem dung cảm thiện lương đó không hề giống với vẻ đơn thuần bên ngoài. Trước mặt mọi người cô là một đứa trẻ ngoan, nhưng lại sợ hãi tình yêu của cha sẽ bị mẹ kế và chị cướp đi, một cô gái xấu xa dốc hết tâm cơ. Trong đáy lòng của mỗi con người đều có một đứa trẻ xấu xa, một đứa trẻ ngoan ngoãn. Mà vai diễn lần này cô nhận không thể nghi ngờ là thiện ác giao chiến, một nhân vật vô cùng phức tạp. Phức tạp không phải là ở vai diễn, mà là phải biểu hiện được tâm lý hoạt động của nhân vật qua cử chỉ thân thể và đôi mắt.

Cô cho Phó Quân Nhan xem bản thảo chưa cố định của câu chuyện, anh nói: “Vai diễn này nhìn thì tưởng như rất dễ, nhưng muốn diễn tốt, rất có chiều sâu.”

Cô nghĩ nghĩ như có hàm ý nói với anh nói: “Daddy từ nhỏ đã nói với em, trên thế giới này không có 100% thiện lương, thiện lương là không được dung hậu trên đời này. Nếu như một người, sống trên đời hai mươi mấy năm vẫn còn biểu hiện được vẻ hồn nhiên ngây thơ. Hoặc là người đó là một tên ngốc tự bế, hoặc là đạo đức giả, đóng kịch.”

“Tiểu Ái, vậy em nói phải làm sao mới là tốt để sống trên đời này?”

“A...” Cô bị anh hỏi một cái liền đờ người ra, cúi đầu hai ngón tay đan vào nhau, nhỏ giọng nói: “Giống anh như vậy là rất tốt a...”

“Đó cũng không quá tốt.” Anh lắc đầu, xoa xoa tóc cô, nhìn biểu tình ngây ngẩn của cô, cong khóe môi điểm điểm vào chót mũi của cô “Em đúng là một con hà đồn ngốc!”

“Hứ! Người ta khen anh anh còn nói người ta ngốc!”

“Vì thế mới nói em ngốc. Bảo Bối ngốc, anh không tốt như em nghĩ... không có ai là tốt như thế...”

Anh đã đủ tốt rồi... Bởi vì anh, tình yêu không có kết quả mà cô chờ đợi trong 10 năm, cuộc tình mang cho cô hàng ngàn đau khổ, cũng đều được sự dịu dàng của anh làm lắng xuống. Cô nhìn thấy Jay sẽ không còn khóc không còn đau khổ, sẽ không oán hận ông trời bất công nữa, cô cứ nhiên lại có thể thản nhiên mà đối mặt hết thấy những việc này, không còn u sầu không vui, tự do như vậy là thứ cô chưa từng nghĩ qua. Chỉ có những lời này, cô không thể chính miệng nói với anh.

Cô lần đầu tiên, chủ động ôm lấy thắt lưng của anh, tựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập có lực của anh, nhắm mắt lại, cô nói: “Anh tốt như vậy, khiến em cũng không biết, nên làm gì bây giờ...” không biết tại sao, cô muốn nói những lời này, cô nói: “Từ nhỏ em đã nghĩ, nếu em yêu phải một người, bất luận người đó là ai, chỉ cần người đó nắm lấy tay em. Chỉ cần người đó nguyện ý, chân trời góc bể, em cũng nguyện đi theo. Người đó đối xử tàn ác với cả thế giới cũng không sao, người đó tội ác tày trời cũng không sao, dù cho thế giới này có quay lưng bỏ mặc anh ta. Chỉ cần anh ta nguyện ý, em cũng sẽ ở bên cạnh anh ta, lên trời xuống biển, chỉ cần, anh nguyện ý...”

Cô cảm giác được rõ ràng lòng ngực anh nhẹ rung lên, sau đó, là một tiếng thở dài, anh nói: “Cô bé ngốc...”

Lúc cô đi buổi kí hợp đồng cho bộ phim mới không nghĩ rằng sẽ gặp được Phòng Đình Việt, anh và đạo diễn một trước một sau đi ra khỏi phòng hợp.

Sau đó, anh thấy được cô, con người trước giờ đều mang vẻ lạnh lùng lại mang theo chút ý cười, tiền về trước, đưa tay ra, nói: “Tiểu Ái, rất vui lại lần nữa hợp tác với em.”

Cô hơi ngẩn người đưa tay ra, nửa ngày chỉ cất lên được một câu: “Không phải chứ... anh Đình Việt, anh không phải là nam chính chứ...”

“Anh đương nhiên phải!” Anh dật dật mí mắt, khí lạnh toàn thân tăng lên vài phần, anh nói: “Tiểu Ái, biểu tình như vậy của em thật khiến người ta tổn thương a...”

Cô vẻ mặt đau khổ, nhìn anh nói ra lời trong lòng: “Có làm hay không, không thể đùa em như thế a, dựa vào cái gì em lại phải khổ luyện anh lần nữa a...”

Anh vừa nghe, cất tiếng cười lớn.

Còn hai tuần nữa là lễ trao giải của giải thưởng Kim Long. Vạn Thanh đối với tạo hình của cô rất dốc hết công phu, mỗi ngày đều suy nghĩ đủ thứ chi tiết. Chị là một người quản lý có danh tiếng, trước khi dẫn dắt cô, nằm trong tay 7, 8 người nghệ sĩ, thu nhập cũng không thấp. Nhưng mà bây giờ chỉ dẫn một mình cô, thu nhập rõ ràng là thấp hơn lúc trước, mà cô cũng không nghe lời chị như những người khác. Hơn nữa, chị lại rất nhiều lần thay cô chăm sóc An An, trong lòng cô có chút áy náy. Muốn để anh Nặc tăng lương cho chị, ai ngờ anh Nặc nói: “Bảo Bối, anh làm sao có thể bạc đãi cô ta. Lương của cô ta chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn. Tiền thưởng của cuối năm còn là nhân đôi. Việc này thì em không cần bận tâm, anh là anh họ của em có được không!”

Cô ở đầu bên này điện thoại lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Anh mới không phải là anh họ của em, anh là anh ruột của em!”

“Vậy em nói cho anh biết tình nhân ca ca chính hiệu của em rốt cuộc là ai đi!”

“Nằm mơ!” cô ‘xoạch’ một cái tắt điện thoại, trong lòng khinh bỉ, cái tên đó quen bạn gái giấu đến trời không biết đất không biết, cô mới không muốn đem xía đến tên quỷ vô lại đó...

Lúc Phó Quân Nhan nói với cô rằng anh phải đi đến Mexico, cô đang ôm An An kể câu chuyện ‘Tiểu Hoàng Tử’. Hồ ly nhìn mái tóc màu vàng lúa mạch của tiểu hoàng tử, nó nói: “Xin người hãy thuận đường ta...”

Cô vẫn dỗ An An ngủ, mới quay đầu qua nhìn anh, dưới ánh đèn mờ mờ, anh cứ thế đứng dựa ở cạnh cửa, bên tay là hành lý đã được chuẩn bị xong, anh nghiêng đầu, yên lặng nhìn cô, đợi lâu như vậy, cũng nhìn không ra vết tích gì, chỉ là như vậy, không vội, không nóng nảy.

Cô hỏi: “Anh phải đi bao lâu?”

Anh không nói gì. Cô đột nhiên cảm thấy giọng điệu của mình giống như là một người vợ đang giận dữ với chồng mình, trong lòng có chút bực bội. Đợi trong lòng dịu lại một chút mới hỏi: “Lễ trao giải Kim Long anh không tham dự à? Anh có hai mục được đề tên đó.”

“Vậy, phim mới của anh đóng cùng Lý Khiết Nhi khi nào thì khai máy?” Lúc đó chung quy thì anh cũng phải quay về rồi phải không...

“Vậy... anh khi nào thì đi, em đi tiễn anh...” Có trời mới biết anh lại đột nhiên chui ra ở nơi nào đó?

Anh cứ như vậy im lặng mà nhìn cô, qua hồi lâu mới nói: “Em phải nhớ mỗi buổi sáng tự pha sữa cho mình. Cho dù An An có ở trường thì em một mình cũng phải ăn uống thật tốt. Nếu như bé An An mệt rồi, thì buông nó xuống, đừng có cố gắng, Tiểu Khải cũng có thể công nó. Không nên thô tâm như vậy, lúc nào cũng ăn phải bánh của Tiểu Khải.” Sau đó anh đi qua đây, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên khuôn mặt của An An, mới lại xoa nhẹ lên mắt cô: “Mệt rồi, thì gọi điện thoại cho anh. Còn nữa, anh sẽ mau chóng trở về, cùng em đi lễ Kim Long. Em nói, có được không?”

Cô cầm đầu nhào vào lòng anh, nói: “Phó Quân Nhan, anh thật sự là rất đáng ghét, anh có biết không!”

“Ừm” Hàm dưới anh tựa trên đầu cô, anh nói: “Anh biết...”

Sau đó anh lại nói: “Không cần giấu tính tình của em đối với anh, em có thể nào thì cũng đều rất tốt. Chân thật, là tốt nhất.” Buổi tối hôm này, cô phảng phất nhớ lại lời của một nữ nghệ sĩ vào kiếp trước khi cùng cô ta tham gia một chương trình talk show: “Người đàn ông nào là tốt nhất? Không phải nói anh ta có bao nhiêu tiền, bao nhiêu đẹp trai, bao nhiêu dũng cảm. Mà là, bạn khóc lóc om xòm, ăn vạ, bạn không trang điểm, mắc bệnh, bị thương cũng được. Dù cho bạn có nổi cơn tam bành đến không có một chút dịu dàng nào của một người con gái, bạn bị thương đến nỗi chính mình cũng không nhìn thấy được mình, toàn thân bị bao lại như một xác ướp. Bộ mặt cười lên cứng ngắc, buổi tối ngủ thì chảy nước dãi ướt hết cả gối, bao nhiêu nhếch nhác dung tục. Anh ta vẫn như cũ mà yêu bạn. Người đàn ông này, anh yêu bạn lúc ở trước sân khấu ánh hào quang khắp nơi, cũng yêu sự sạch sẽ duyên hoa của bạn lúc ở phía sau màn ảnh. Lúc nào bạn cũng đều cảm thấy rất an ổn, vì nghĩ đến, vẫn còn anh ta ở bên.” Ngay khắc đó, không biết vì sao, cô tin tưởng rằng Phó Quân Nhan, là người đàn ông như vậy.

Ngày hôm sau cô lái xe đưa Phó Quân Nhan đến sân bay. Anh hỏi: “Tiểu Ái, em muốn quà gì?”

Cô gõ gõ tay lái, nói: “Vậy anh trở về chính tay nhận giải thưởng xuất sắc nhất của Kim Long tặng cho em.” Kiếp trước anh không có diễn Tiếc Tình, tuy rằng anh diễn cực tốt, ngay cả daddy của cô đối với diễn xuất của anh một chữ cũng không nói đến. Daddy một người tự kiêu như vậy, chỉ khi anh diễn tốt, ông mới tự đắc trong lòng vui sướng một mình, chứ không phải phóng ra lời nói ác độc. Người diễn viên kiếp trước bị ông mắng đến thúi đầu, bây giờ nghĩ lại cô cũng thấy tóc gáy dựng hết lên. Chỉ là cô lại biết được, sự có mặt của anh, nhất định sẽ có ảnh hưởng đến những điều đã được định trước vào kiếp trước.

Anh nhìn cô một cái, không nói gì. Phó Quân Nhan không phải một người tự cao ngạo mạn, anh làm việc gì cũng vô cùng vững chắc, không giống cô, chọc thủng cả trời, cũng một đầu đâm thẳng về trước. Cô cũng cảm thấy những lời này thật là, kéo khóe miệng cười cười, ngoan ngoãn nghiêm túc lái xe.

Cô bây giờ lái xe chậm hơn so với kiếp trước, có lẽ là bởi vì vụ tai nạn xe đó. Có một lần cô hỏi Phó Quân Nhan: “Em lái chậm như vậy, anh không phiền à?”

Anh nói: “Con gái lái xe chậm một chút thì tốt.”

Xuống xe bọn cô đều đeo lên kính mát. Cô đội nón lên, quay đầu nói: “Phó Quân Nhan, anh có thể không đẹp trai như thế có được không! Em cảm thấy anh đeo kính mát lên chỉ trở nên đoạt mục(1) hơn a! Có phải không?”

Anh chỉ chỉ kính chiếu hậu, bảo cô lên phía trước soi thử, anh nói: “Tiểu Ái, em cũng tám lạng nửa cân...”

Cô theo ở phía sau mông anh đi ra khỏi bãi đậu xe, cô hỏi: “Phó Quân Nhan, chúng ta là đang tự khen cho nhau à?”

Anh quay đầu lại, tháo mũ cô xuống, xoa xoa tóc cô, lại đội trở về. Thế là, cô lại phát hiện một mặt vô lại của anh... thật không biết xấu hổ!

(1) đoạt mục: thu hút ánh nhìn

30. Chương 15: Chương 14

Kỳ thực, hai mươi năm trước, daddy và daddy ruột bởi vì nguyên nhân của mami đã từng thu mua mười mấy tòa soạn báo chí, vì thế Mạt gia và Tiểu gia đều có một lực lượng truyền thông nhất định. Lại thêm sự mở rộng của mười mấy năm nay, không thể xem nhẹ. Cái gọi là ‘tam nhân thành hổ’, tùy tiện vận dụng một ít lực lượng truyền thông liền có thể thay đổi phương hướng của ngôn luận. Bất quá, ngoại trừ những dạng tin tức giả ban đầu nói Cố Tiểu An là con riêng của cô và Phòng Đình Việt ra thì trên phương diện ngôn luận anh Nặc đã làm một ít động tác nhỏ, từ đó về sau, khiến cho những nhà truyền thông khác không đăng tin tức bừa bãi về Cố Tiểu An. Còn về những vụ scandal về cô, mọi người đều duy trì thái độ dậm dậm. Hơn nữa những scandal này cũng không phải bọn cô cố tình làm ra, rất nhiều cái đều là bọn chó săn

tự YY, thậm chí còn rất phù hợp nguyện vọng trong lòng của rất nhiều khán giả người hâm mộ. Vì thế phần lớn thời gian, bọn cô đều chọn cách giữ im lặng.

Daddy thậm chí nói: “Có người nói về con vẫn tốt hơn là không ai nói gì về con...” làm cô cảm thấy có một daddy như vậy thật sự là không biết làm thế nào cho phải.

Nhưng Phó Quân Nhan thì căn bản là không có scandal nào, ngoại trừ thỉnh thoảng bị cô dính vào, tin tức về anh cũng cực kỳ ít, cực kỳ sạch sẽ. Cô thậm chí hoài nghi, công ty quản lý của anh từ lúc bắt đầu đã muốn nâng anh lên tầm quốc tế, nâng lên độ cao mà không ai vớ tới được.

Ngày hôm đó anh đi tham gia buổi triển lãm của nhà thiết kế danh tiếng, cô thấy được hình ảnh trong tạp trí giải trí, anh chỉ nghiêng đầu qua nhẹ mỉm cười, theo đó, cả hội trường yên tĩnh đều là tiếng kinh hô và vỗ tay. Người nữ MC đó nói: “Người đàn ông này, sẽ khiến người ta phát điên mất...”

Có một số bộ phim kiếp trước đã diễn qua, kiếp này cô không nguyện ý diễn lại lần nữa, tuy rằng có thể diễn tốt hơn, nhưng không có ý nghĩa. Hơn nữa những cơ hội hợp tác cùng Jay cũng bởi vì quyết định này mà xử lý sạch sẽ. Vạn Thanh có chút không vui, chị ấy nói có một vài bộ phim rất phù hợp với cô, cô tại sao lại không chịu phối hợp?

Cô nói: “Em hy vọng vai diễn của em có thể phong phú đa dạng, chị xem Phó Quân Nhan người ta chọn phim cũng rất thận trọng không phải sao?”

Chị ấy lại hoàn toàn không tán đồng, nghiêm mặt nói: “Tiểu Ái, có câu nói là ‘rèn sắt khi còn nóng,’ ví như nói em nhân bây giờ, nhận thêm vài bộ phim truyền hình, nhận thêm vài bộ điện ảnh nữa, đánh vào màn ảnh rộng. Có được một lực ảnh hưởng lớn hơn. Năm sau cho dù cả năm không quay bộ phim nào, một tác phẩm cũng không có, em chỉ cần chụp một số tạp trí thời thượng cũng đủ rồi.”

Cô lắc đầu, nghĩ đến Phó Quân Nhan: “Đó là minh tinh không phải diễn viên.”

Vạn Thanh cơ hồ vẫn còn cái gì đó muốn nói, nhưng chung quy là có chút nản lòng nói: “Em tự mình suy nghĩ kỹ đi.”

Cô bắt đầu chú ý đến đại đạo diễn quốc tế Hoài An gần đây có động tĩnh gì, nếu cô không nhớ lầm, rất nhanh ông sẽ bắt đầu mở buổi tuyển chọn diễn viên với quy mô lớn. Kiếp trước bộ phim này gây tranh cãi rất lớn, không phải là bởi vì sau cùng phòng vé rất tốt hay độ nổi tiếng rất lớn, mà là vì nó đột nhiên bị chấm dứt giữa chừng, ông nói: “Diễn viên không lý tưởng, không nguyện ý cô phụ câu chuyện này.” Cô gián tiếp biết được đây là một bộ phim cổ trang, nhưng nội dung cụ thể đương nhiên là không biết được. Chỉ là cô đối với bộ phim đột nhiên chấm dứt này có quá nhiều hiếu kỳ.

Cô nói với Vạn Thanh, xin chị ấy mật thiết chú ý đến động tĩnh của đạo diễn Hoài An, chị ấy rất ngạc nhiên hỏi cô: “Tiểu Ái, đạo diễn Hoài An đã nhiều năm rồi không có quay phim a!”

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ bảo chị chú ý. Chị như đã hiểu ý, nghiêm túc gật đầu. Qua hồi lâu đột nhiên hỏi cô: “Tin tức đạo diễn Hoài An sẽ tái xuất lại là ông chủ nói cho em biết?”

Cô cười cười, không nói gì.

Phó Quân Nhan lại bắt đầu bận rộn, phim mới của anh bắt đầu vào giai đoạn định trang tiền kỳ, nghĩ đến anh sẽ hợp tác cùng Lý Khiết Nhi cô liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Cô có lén xem qua kịch bản của anh, nhân vật mà Lý Khiết Nhi diễn quả đúng là một thiên sứ ngây thơ hồn nhiên trong sáng thiện lương. Trong lòng cô giục cợt cười mấy tiếng, nghĩ cô ta cứ vậy một đường diễn vai tiểu công chúa ngây thơ, khán giả thế nào lại không thấy chán ngán? Sau đó cô lại nghĩ về mình của kiếp trước, mới bắt đầu vào mấy năm đầu, cũng là diễn những vai bình hoa như vậy, âm thầm tự phỉ nhổ bản thân.

Có lẽ là vì giận dữ, muốn chứng minh là trên thế giới này không có người ngây thơ hồn nhiên 100%, cũng đích thật là muốn đột phá bản thân. Cô nhận một bộ phim Nàng lọ lem màu đen. Trong câu chuyện, nàng lọ lem dùng cảm thiện lương đó không hề giống với vẻ đơn thuần bên ngoài. Trước mặt mọi người cô là một đứa trẻ ngoan, nhưng lại sợ hãi tình yêu của cha sẽ bị mẹ kế và chị cướp đi, một cô gái xấu xa dốc hết tâm cơ. Trong đáy lòng của mỗi con người đều có một đứa trẻ xấu xa, một đứa trẻ ngoan ngoãn. Mà vai diễn lần này cô nhận không thể nghi ngờ là thiện ác giao chiến, một nhân vật vô cùng phức tạp. Phức tạp không phải là ở vai diễn, mà là phải biểu hiện được tâm lý hoạt động của nhân vật qua cử chỉ thân thể và đôi mắt.

Cô cho Phó Quân Nhan xem bản thảo chưa cố định của câu chuyện, anh nói: “Vai diễn này nhìn thì tưởng như rất dễ, nhưng muốn diễn tốt, rất có chiều sâu.”

Cô nghĩ nghĩ như có hàm ý nói với anh nói: “Daddy từ nhỏ đã nói với em, trên thế giới này không có 100% thiện lương, thiện lương là không được dung hậu trên đời này. Nếu như một người, sống trên đời hai mươi mấy năm vẫn còn biểu hiện được vẻ hồn nhiên ngây thơ. Hoặc là người đó là một tên gốc tự bế, hoặc là đạo đức giả, đóng kịch.”

“Tiểu Ái, vậy em nói phải làm sao mới là tốt để sống trên đời này?”

“A...” Cô bị anh hỏi một cái liên đờ người ra, cúi đầu hai ngón tay đan vào nhau, nhỏ giọng nói: “Giống anh như vậy là rất tốt a...”

“Đó cũng không quá tốt.” Anh lắc đầu, xoa xoa tóc cô, nhìn biểu tình ngây ngẩn của cô, cong khóe môi điểm điểm vào chót mũi của cô “Em đúng là một con hà đồn gốc!”

“Hứ! Người ta khen anh anh còn nói người ta gốc!”

“Vì thế mới nói em gốc. Bảo Bối gốc, anh không tốt như em nghĩ... không có ai là tốt như thế...”

Anh đã đủ tốt rồi... Bởi vì anh, tình yêu không có kết quả mà cô chờ đợi trong 10 năm, cuộc tình mang cho cô hàng ngàn đau khổ, cũng đều được sự dịu dàng của anh làm lắng xuống. Cô nhìn thấy Jay sẽ không còn khóc không còn đau khổ, sẽ không oán hận ông trời bất công nữa, cô cứ nhiên lại có thể thản nhiên mà đối mặt hết thảy những việc này, không còn u sầu không vui, tự do như vậy là thứ cô chưa từng nghĩ qua. Chỉ có những lời này, cô không thể chính miệng nói với anh.

Cô lần đầu tiên, chủ động ôm lấy thất lưng của anh, tựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập có lực của anh, nhắm mắt lại, cô nói: “Anh tốt như vậy, khiến em cũng không biết, nên làm gì bây giờ...” không biết tại sao, cô muốn nói những lời này, cô nói: “Từ nhỏ em đã nghĩ, nếu em yêu phải một người, bất luận người đó là ai, chỉ cần người đó nắm lấy tay em. Chỉ cần người đó nguyện ý, chân trời góc bể, em cũng nguyện đi theo. Người đó đối xử tàn ác với cả thế giới cũng không sao, người đó tội ác tày trời cũng không sao, dù cho thế giới này có quay lưng bỏ mặc anh ta. Chỉ cần anh ta nguyện ý, em cũng sẽ ở bên cạnh anh ta, lên trời xuống biển, chỉ cần, anh nguyện ý...”

Cô cảm giác được rõ ràng lòng ngực anh nhẹ rung lên, sau đó, là một tiếng thở dài, anh nói: “Cô bé gốc...”

Lúc cô đi buổi kí hợp đồng cho bộ phim mới không nghĩ rằng sẽ gặp được Phòng Đình Việt, anh và đạo diễn một trước một sau đi ra khỏi phòng hợp.

Sau đó, anh thấy được cô, con người trước giờ đều mang vẻ lạnh lùng lại mang theo chút ý cười, tiền về trước, đưa tay ra, nói: “Tiểu Ái, rất vui lại lần nữa hợp tác với em.”

Cô hơi ngẩn người đưa tay ra, nửa ngày chỉ cất lên được một câu: “Không phải chứ... anh Đình Việt, anh không phải là nam chính chứ...”

“Anh đương nhiên phải!” Anh dật dật mí mắt, khí lạnh toàn thân tăng lên vài phần, anh nói: “Tiểu Ái, biểu tình như vậy của em thật khiến người ta tổn thương a...”

Cô vẻ mặt đau khổ, nhìn anh nói ra lời trong lòng: “Có lầm hay không, không thể đùa em như thế a, dựa vào cái gì em lại phải khổ luyện anh lần nữa a...”

Anh vừa nghe, cất tiếng cười lớn.

Còn hai tuần nữa là lễ trao giải của giải thưởng Kim Long. Vạn Thanh đối với tạo hình của cô rất dốc hết công phu, mỗi ngày đều suy nghĩ đủ thứ chi tiết. Chị là một người quản lý có danh tiếng, trước khi dẫn dắt cô, nằm trong tay 7, 8 người nghệ sĩ, thu nhập cũng không thấp. Nhưng mà bây giờ chỉ dẫn một mình cô, thu nhập rõ ràng là thấp hơn lúc trước, mà cô cũng không nghe lời chị như những người khác. Hơn nữa, chị lại rất nhiều lần thay cô chăm sóc An An, trong lòng cô có chút áy náy. Muốn để anh Nặc tăng lương cho chị, ai ngờ anh Nặc nói: “Bảo Bối, anh làm sao có thể bạc đãi cô ta. Lương của cô ta chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn. Tiền thưởng của cuối năm còn là nhân đôi. Việc này thì em không cần bận tâm, anh là anh họ của em có được không!”

Cô ở đầu bên này điện thoại lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Anh mới không phải là anh họ của em, anh là anh ruột của em!”

“Vậy em nói cho anh biết tình nhân ca ca chính hiệu của em rốt cuộc là ai đi!”

“Nằm mơ!” cô ‘xoạch’ một cái tắt điện thoại, trong lòng khinh bỉ, cái tên đó quen bạn gái giấu đến trời không biết đất không biết, cô mới không muốn đem xía đến tên quý vô lại đó...

Lúc Phó Quân Nhan nói với cô rằng anh phải đi đến Mexico, cô đang ôm An An kể câu chuyện ‘Tiểu Hoàng Tử’. Hồ ly nhìn mái tóc màu vàng lúa mạch của tiểu hoàng tử, nó nói: “Xin người hãy thuần dưỡng ta...”

Cô vẫn dỗ An An ngủ, mới quay đầu qua nhìn anh, dưới ánh đèn mờ mờ, anh cứ thế đứng dựa ở cạnh cửa, bên tay là hành lý đã được chuẩn bị xong, anh nghiêng đầu, yên lặng nhìn cô, đợi lâu như vậy, cũng nhìn không ra vết tích gì, chỉ là như vậy, không vội, không nóng nảy.

Cô hỏi: “Anh phải đi bao lâu?”

Anh không nói gì. Cô đột nhiên cảm thấy giọng điệu của mình giống như là một người vợ đang giận dữ với chồng mình, trong lòng có chút bức bối. Đợi trong lòng dịu lại một chút mới hỏi: “Lễ trao giải Kim Long anh không tham dự à? Anh có hai mục được đề tên đó.”

“Vậy, phim mới của anh đóng cùng Lý Khiết Nhi khi nào thì khai máy?” Lúc đó chung quy thì anh cũng phải quay về rồi phải không...

“Vậy... anh khi nào thì đi, em đi tiễn anh...” Có trời mới biết anh lại đột nhiên chui ra ở nơi nào đó?

Anh cứ như vậy im lặng mà nhìn cô, qua hồi lâu mới nói: “Em phải nhớ mỗi buổi sáng tự pha sữa cho mình. Cho dù An An có ở trường thì em một mình cũng phải ăn uống thật tốt. Nếu như bé An An mệt rồi, thì bụng nó xuống, đừng có cố gắng, Tiểu Khải cũng có thể công nó. Không nên thô tâm như vậy, lúc nào cũng ăn phải bánh của Tiểu Khải.” Sau đó anh đi qua đây, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên khuôn mặt của An An, mới lại xoa nhẹ lên mắt cô: “Mệt rồi, thì gọi điện thoại cho anh. Còn nữa, anh sẽ mau chóng trở về, cùng em đi lễ Kim Long. Em nói, có được không?”

Cô cầm đầu nhào vào lòng anh, nói: “Phó Quân Nhan, anh thật sự là rất đáng ghét, anh có biết không!”

“Ừm” Hàm dưới anh tựa trên đầu cô, anh nói: “Anh biết...”

Sau đó anh lại nói: “Không cần giấu tính tình của em đối với anh, em có thể nào thì cũng đều rất tốt. Chân thật, là tốt nhất.” Buổi tối hôm này, cô phảng phất nhớ lại lời của một nữ nghệ sĩ vào kiếp trước khi cùng cô ta tham gia một chương trình talk show: “Người đàn ông nào là tốt nhất? Không phải nói anh ta có bao nhiêu tiền, bao nhiêu đẹp trai, bao nhiêu dũng cảm. Mà là, bạn khóc lóc om xòm, ăn vạ, bạn không trang điểm, mắc bệnh, bị thương cũng được. Dù cho bạn có nổi cơn tam bành đến không có một chút dịu dàng nào của một người con gái, bạn bị thương đến nỗi chính mình cũng không nhìn thấy được mình, toàn thân bị bao lại như một xác ướp. Bộ mặt cười lên cứng ngắc, buổi tối ngủ thì chảy nước dãi ướt hết cả gối, bao nhiêu nhếch nhác dung tục. Anh ta vẫn như cũ mà yêu bạn. Người đàn ông này, anh yêu bạn lúc ở trước sân khấu ánh hào quang khắp nơi, cũng yêu sự sạch sẽ duyên hoa của bạn lúc ở phía sau màn ảnh. Lúc nào bạn cũng đều cảm thấy rất an ổn, vì nghĩ đến, vẫn còn anh ta ở bên.” Ngay khắc đó, không biết vì sao, cô tin tưởng rằng Phó Quân Nhan, là người đàn ông như vậy.

Ngày hôm sau cô lái xe đưa Phó Quân Nhan đến sân bay. Anh hỏi: “Tiểu Ái, em muốn quà gì?”

Cô gõ gõ tay lái, nói: “Vậy anh trở về chính tay nhận giải thưởng xuất sắc nhất của Kim Long tặng cho em.” Kiếp trước anh không có diễn Tiếc Tình, tuy rằng anh diễn cực tốt, ngay cả daddy của cô đối với diễn xuất của anh một chữ cũng không nói đến. Daddy một người tự kiêu như vậy, chỉ khi anh diễn tốt, ông mới tự để trong lòng vui sướng một mình, chứ không phải phóng ra lời nói ác độc. Người diễn viên kiếp trước bị ông mắng đến thúi đầu, bây giờ nghĩ lại cô cũng thấy tóc gáy dựng hết lên. Chỉ là cô lại biết được, sự có mặt của anh, nhất định sẽ có ảnh hưởng đến những điều đã được định trước vào kiếp trước.

Anh nhìn cô một cái, không nói gì. Phó Quân Nhan không phải một người tự cao ngạo mạn, anh làm việc gì cũng vô cùng vững chắc, không giống cô, chọc thủng cả trời, cũng một đầu đâm thẳng về trước. Cô cũng cảm thấy những lời này thật là, kéo khóa miệng cười cười, ngoan ngoãn nghiêm túc lái xe.

Cô bây giờ lái xe chậm hơn so với kiếp trước, có lẽ là bởi vì vụ tai nạn xe đó. Có một lần cô hỏi Phó Quân Nhan: “Em lái chậm như vậy, anh không phiền à?”

Anh nói: “Con gái lái xe chậm một chút thì tốt.”

Xuống xe bọn cô đều đeo lên kính mát. Cô đội nón lên, quay đầu nói: “Phó Quân Nhan, anh có thể không đẹp trai như thế có được không! Em cảm thấy anh đeo kính mát lên chỉ trở nên đoạt mục(1) hơn a! Có phải không?”

Anh chỉ chỉ kính chiếu hậu, bảo cô lên phía trước soi thử, anh nói: “Tiểu Ái, em cũng tám lạng nửa cân...”

Cô theo ở phía sau mông anh đi ra khỏi bãi đậu xe, cô hỏi: “Phó Quân Nhan, chúng ta là đang tự khen cho nhau à?”

Anh quay đầu lại, tháo mũ cô xuống, xoa xoa tóc cô, lại đội trở về. Thế là, cô lại phát hiện một mặt vô lại của anh... thật không biết xấu hổ!

(1) đoạt mục: thu hút ánh nhìn

31. Chương 16: Chương 15

Nhìn Phó Quân Nhan đi vào khu kiểm soát, lúc anh tháo mất kính xuống, chị nhân viên kiểm soát đó rõ ràng là hưng phấn ra hẳn, cô nghe chị ta nói: “Chào anh, tôi là fan của anh, có thể kí tên dùm tôi được không?” Cô thấy Phó Quân Nhan dễ thương dễ gần nhận qua cây bút. Cô có ý nghĩ cổ quái, ký tên của cô đi a! Ký tên của cô! Nếu như chị kiểm soát đó qua cơn hưng phấn đó thấy được ba chữ Cố Bảo Bối to đùng đùng thì sẽ kinh ngạc như thế nào...

Cô cứ như vậy trốn trong góc của đám đông, nhìn chiếc máy bay mà Phó Quân Nhan ngồi đến giờ bay mới đứng dậy, anh đi rồi, cô cứ nhiên lại có chút mất mát. Thậm chí trong lòng nghĩ “Cô biết, cho nên ở đây không còn gì để lưu luyến, vì vậy, cô chuẩn bị rời khỏi.” Cái ý nghĩ như vậy, xuất hiện một cách kỳ lạ.

Chỉ là cô không nghĩ tới, cô chưa bước ra khỏi sân bay thì đã bị một đám phóng viên vây chặn lại, phóng viên không ngừng hỏi: “Cô tiểu thư cô là đến sân bay để đón Jay có phải không?” “Cô đối với chuyện của anh ta và người quản lý Từ Mân có suy nghĩ như thế nào?”... Bởi vì quá đột ngột, hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, cô bất thành linh bị những luồng sáng đâm vào mắt, che mắt lại lùi về phía sau vài bước.

“Xin lỗi, các bạn nhầm lẫn rồi. Tôi là đến tiễn bạn, tôi không biết các bạn đang hỏi về điều gì?”

“Có người cho biết, cô tại phim trường của Tiệc Tình có xảy ra mâu thuẫn qua với người quản lý của Jay là Từ Mân? Có thật là vì cô nên tình cảm của Jay và Từ Mân mới biến đổi?”

“Thật sự ngại quá, tôi thật là không biết các bạn đang nói gì?” Đầu cô vang lên tiếng ‘ong ong’, đây là những câu hỏi cô đã nghe qua vô số lần ở kiếp trước, chúng nó như là thuốc độc ăn mòn vào cô. Rõ ràng là Jay và Từ Mân chỉ là quan hệ giữa nghệ sĩ và người quản lý, rõ ràng là Từ Mân yêu đơn phương Jay một cách biến thái. Nhưng sau này, chỉ vì cô ta từ lúc Jay mới ra nghề đã ở bên cạnh anh, Từ Mân đứng ra lên án cô là người thứ ba chen chân vào, hồ ly tinh. Đó là ác mộng của cô, người yêu bị cướp, thế nhưng lại bị sỉ nhục đến trọng thương, cơn ác mộng khiến cô nhận hết thấy mọi ủy khuất.

Cô bị bám đến phiền tới không chịu được, vẫn bị xô đẩy đến bên tường, có máy quay đập qua đây, cô rút về phía sau một cái, mới kinh hiểm mà né được. Cô đưa tay ra phía sau, nắm thành quyền, nhắm thật chặt mắt lại, mới áp xuống được lửa giận. Yên lặng mà nhìn vào máy quay và micrô. Mới từ từ mở miệng: “Tôi lặp lại lần nữa, tôi không hiểu là các người đang hỏi cái gì, tôi chỉ là đơn thuần đến sân bay đưa tiễn bạn. Hành vi hiện giờ của các người làm tôi thấy sợ hãi, xin hãy cho tôi về nhà, cảm ơn!”

Cuối cùng, là cái người hồi nãy xém đập máy quay vào cô nhường đường ra trước, cô cảm kích nhìn anh mỉm cười, anh ta một lần lại một lần nói: “Lúc này thật xin lỗi.”

Cô nói: “Không có gì, cảm ơn.”

Nếu như không phải là fan của cô chuyển tải lại thông cáo mà Jay đăng, cô căn bản là sẽ không biết được một màn ở sân bay bị phát lại toàn quá trình. Cô cũng không nghĩ tới là cô tức đến đỏ cả mắt, bị mọi người cho là nước mắt nhịn xuống vì ủy khuất. Cái câu ‘tôi rất sợ’ đã kích phát dự vọng bảo vệ của đông đảo quần chúng.

Vạn Thanh rất tức giận, lập đi lập lại nhiều lần hỏi cô tại sao lại không báo trước với chị ấy mà tự ý hành động? Cô cảm thấy rất ngạc nhiên, mấy hôm nay cô không có lịch làm việc, người quản lý không có nghĩa là ngay cả sinh hoạt riêng tư cũng có thể quản. Nhưng lại là vì hành vi của cô mà đem lại phiền phức, vì thế, cô duy trì trầm mặc.

Phòng Đình Việt là người đăng tin lên weibo đầu tiên, anh nói: “Tin đồn về Tiểu Ái và Từ Mân có xích mích, tôi nghĩ tôi có thể trả lời. Tôi vì nhà có việc nên đã từng xin đoàn phim cho nghỉ phép. Từ Mân cố ý làm khó, lúc đó Tiểu Ái thay tôi lên tiếng, mới cùng Từ Mân xảy ra một chút xung đột. Tiểu Ái cũng chỉ là một tiểu cô nương 18 tuổi, cô một mình dẫn theo đứa em trai chỉ mới 2 tuổi, cuộc sống rất khó khăn. Ở trong đoàn phim ngoại trừ việc quay phim ra thì chỉ chuyên tâm chăm sóc đứa em nhỏ, không tồn tại những ác ý làm tổn thương người khác. Còn nữa, một đám người cầm trên tay trường thương đoàn pháo* đem một cô gái yếu ớt ép vào góc tường, cơ hồ không quá thấu tình đạt lý.

*đây có nghĩa là so sánh những cái micro và máy ảnh, máy quay

Anh Đình Việt uy vũ! Trong lòng cô thao thao bất tuyệt, đương nhiên đến cuối cùng cũng chỉ có thể súc tích mà đáp lại hai chữ: “Cảm ơn!”

Nội dung thông cáo của Jay rất đơn giản “Tôi và người quản lý-Từ Mân không có quan hệ yêu đương, bản thân tôi đối với việc cô ấy vì công việc mà bị thương bày tỏ sự thương xót và lòng thăm hỏi, và cũng sẽ chi trả toàn bộ phí điều trị cho ngày sau. Từ lúc debut đến nay đã chịu rất nhiều sự chiếu cố từ cô, đến bây giờ vẫn cảm kích trong lòng, vì thế sẽ không truy cứu trách nhiệm pháp luật những lời phỉ báng danh dự về tôi. Và cũng bày tỏ lời xin lỗi với Cố tiểu thư vì chịu sự liên lụy từ bản thân tôi mà đem lại kinh sợ cho cô.”

Sau đó cô lên mạng tra tìm những tin có liên quan, Từ Mân đúng thật là điên rồi. Lúc cô ta biết được chính mình vì tai nạn xe mà bị tàn phế, không thể hồi phục được, không thể trở về bên cạnh Jay được nữa. Cứ nhiên lại tung tin với phóng viên nói cô ta và Jay là người yêu của nhau, bởi vì có sự chen chân của người phụ nữ khác, Jay có chút động tâm. Sau khi cô ta bị tai nạn xe, Jay có mới nói cũ, bội tình bạc nghĩa.

Jay có chết không chết lại trùng hợp là chuyến bay vào sáng sớm, cô bất hạnh trúng đạn. Cô nghĩ nghĩ rồi nhấn lại dưới thông cáo của anh: “Không có gì, chỉ là, Jay a! Người nổi rồi không phải mệnh, là bệnh a! nằm cũng trúng đạn a...” Rất nhanh anh gọi điện thoại cho cô, anh nói: “Tiểu Ái, xin lỗi, không nghĩ đến là trùng hợp như vậy, đem em kéo vào.”

“Không sao, chỉ là anh và Từ Mân là làm sao vậy?”

“Anh cũng không biết, anh đến bệnh viện thăm cô ta, cô ta đột nhiên chất vấn anh ‘tại sao lâu như vậy mới đến thăm cô ta, có phải là yêu người khác rồi không?’ anh cảm thấy lần đó cô ta đã có chút không ổn, nhưng nghĩ đến cô ta có khả năng là bị kích thích, cũng không để trong lòng. Nhưng sau đó ánh mắt mà cô ta nhìn anh ngày càng kỳ quái, anh cảm thấy không ổn liền tìm bác sĩ kiểm tra cho cô ta. Nhưng bác sĩ nói, cô ta không có vấn đề gì, chỉ là tâm trạng không ổn định. Ngày hôm sau anh đến bệnh viện, cô ta lại kéo tay anh nói ‘cô ta yêu anh, từ rất sớm đã yêu anh rồi.’ Cô ta thật sự là điên rồi, cô ta lớn hơn anh đến 7 tuổi! Huống chi, huống chi, anh vẫn luôn coi cô ta là trưởng bối. Coi cô ta như người chị mà tôn trọng a!”

Cô nghe hết thấy những điều này, bất giác mà nhấc khóe môi cười lạnh.

“Cô ta thật sự yêu anh, chỉ bất quá phát hiện là kiểm lư kỷ cùng(1), chó gấp quá cũng chỉ biết nhảy tường...” Cô nhẹ nhàng nhỏ giọng nói, Từ Mân của kiếp trước, ngày ngày đều thủ ở bên cạnh Jay, đánh là đánh chiến lược thời gian, chiến lược lâu dài, chiến lược cảm tình. Bây giờ cô ta mới dần dặt Jay 3 năm không tới, đương nhiên là chó gấp nhảy tường rồi. Si ái thành quý a, cô ta nhìn người mình yêu càng đi càng xa, nhưng cô ta lại không đuổi theo được nữa, hiển nhiên là muốn điên lên rồi... Cô nhớ đến kiếp trước, cô ta làm sản phụ có tuổi, vì Jay mà sinh một cô con gái, đột nhiên cảm thấy, tạo hóa trêu người.

“Tiểu Ái, em nói gì?”

“Không có gì, em nói, anh phải xử lý thật tốt, không cần xin lỗi với em, em không sao cả.” Cô đích thật là không sao cả, cô hiện tại, từng ngày đều trôi qua rất vui vẻ.

Điện thoại của Phó Quân Nhan gọi đến vang lên vào rạng sáng, cô lơ mơ mà bắt máy, đầu bên kia nói: “Tiểu Ái, là anh.”

“Anh đến rồi sao?”

“Tiểu Ái, có sợ không?”

“Không sợ, em không có bị dọa đến khóc, em là vì tức nên mắt mới đỏ.”

“Anh biết, anh là nói, em quay đầu qua không nhìn thấy anh, có sợ không?” Lúc đó, cô làm một động tác quay đầu, cô là thực sự theo bản năng mà quay đầu lại tìm anh. Ai cũng không thấy rõ động tác nhỏ nhất ấy, nhưng mà anh nhìn hiểu được...

“Sợ...” Cô nhỏ giọng trả lời, đem mặt vùi vào trong gối.

“Vậy em ngoan, anh rất nhanh sẽ trở về. Ngoan, ngủ đi...”

Cô không có cúp điện thoại, anh cũng không có, cô cầm điện thoại, cứ thế lần nữa ngủ thiếp đi.

“Phòng Đình Việt vì Tiểu Ái lên tiếng, ở thời điểm đầu tiên vì người yêu che chở bảo vệ.” Cô nhìn tờ báo trên tay mà phát , Cố Tiểu An chỉ vào hình ảnh gương mặt của Phòng Đình Việt trên tờ báo mà cười khúc khích, hô: “Việt Việt! Chị nhìn! Là Việt Việt!”

“Ừm! Là Việt Việt! An An thật thông minh.” Cô một bên thay An An dọn cặp, một bên nhìn tin đầu bảng của tờ báo, trong lòng cảm thán, người nổi rồi đúng là cái bệnh a...

Dần dần, cô thoát ly khỏi trung tâm của thế giới, hết thảy lại quay xung quanh Jay và Từ Mân. Cô giống như đang xem một màn trò khôi hài đã được biết trước, đáng cười lại đáng buồn.

Trẻ con phải tắm nhiều, bởi vì ở trong bụng của mẹ, cục cưng chính là được ngâm mình trong nước, trẻ con là nên gần gũi với nước nhiều hơn. Cô cơ hồ kiên trì mỗi ngày đều tắm cho cậu, tiểu gia hỏa thích ngâm mình trong nước, cầm con vịt biết phát ra tiếng, mỗi lần đều ngâm trong nước không chịu đứng lên. Vốn dĩ Phó Quân Nhan ở đây, anh hình như mỗi lần chỉ nhàn nhạt nói một câu: “An An, đứng lên.” Cố Tiểu An liền sẽ ‘xẹt’ một cái từ trong bồn tắm bò ra ngoài, cầm lấy khăn lông ngăn nắp lên để Phó Quân Nhan lau người cho cậu. Riêng chỉ có cô gọi cậu, cậu cứ như là không nghe thấy gì hết, nắm bọt bóng trong tay, giơ tay lên đóng cửa trước mặt cô, cậu nói: “Chị, chơi bong bóng!” Giống như là nhắm chuẩn cô không nỡ hung dữ với cậu. Cuối cùng có một ngày, cô mới nghe xong cuộc điện thoại, cậu cư nhiên mang Tiểu Khải dẫn vào bồn tắm. Một người một chó ở trong nước phụt tới phụt lui, nguyên cái phòng tắm giống như là bị nạn lụt vậy. Đợi khi cô không dễ dàng đem hai tiểu gia hỏa này túm ra ngoài, toàn thân cũng đã đều ướt đầm cả rồi. Ngày hôm sau lúc tình trạng này lại một lần nữa diễn ra nữa, cô nổi giận rồi, xách lấy An An đánh hai cái vào cái mông nhỏ của cậu. Cậu ‘Oa’ một cái liền mở rộng cổ họng khóc lớn, cô rõ ràng biết được chính mình không tổn bao nhiêu khí lực, cũng có chút đau lòng. Nghĩ nghĩ lại thấy tức, nghiêm mặt lại không để ý đến cậu, nắm lấy cậu mặc lại quần áo xong, phạt cậu và Tiểu Khải cùng nhau đứng ở góc tường.

Cô chụp một bức hình ‘thảm họa phòng tắm’, cần phải thỉnh giáo các bạn fan “An An ngày càng thông minh, cũng ngày càng khiến tôi rầu rĩ. Đã là lần thứ hai lén lút dẫn Tiểu Khải vào phòng tắm rồi, cùng nhau ở trong bồn tắm tắm bong bóng. Tôi nói: ‘Cố Tiểu An, em còn như vậy nữa thì chị sẽ giận đấy.’ cậu còn ngẩng đầu lên về mặt ngây thơ nói với tôi: ‘Bạn tốt thì phải cùng chia sẻ...’ lại hình như là biết tôi không nỡ mắng cậu, mới nhẹ nhàng đánh hai cái vào cái mông nhỏ của cậu liền òa ra khóc lớn, tôi chỉ có thể mang cậu và Tiểu Khải ra đứng phạt ở góc tường. Ai oán lại phải thức đêm dọn phòng tắm...”

Không biết có phải vì Cố Tiểu An, kiếp này, cấp fan mẹ và bà ngoại của cô siêu nhiều. Cô thỉnh thoảng đăng một vài tin có liên quan đến An An, cũng đều sẽ nhận được phản ứng nhiệt liệt. Giống như việc bị Từ Mân ám chỉ là kẻ thứ ba, có đại đa số người đều nói, đứa trẻ này sẽ không làm chuyện như vậy đâu. Cô liền nhớ đến cái câu, ‘trẻ con, có thể khiến tâm hồn trở nên thuần khiết.’

Ngày hôm sau Cố Tiểu An học xong dần từ chỗ daddy về, ‘deng deng deng’ chạy vào nhà, thấy cô quay lưng lại không để ý đến cậu, chôn đầu xuống rất lâu. Đột nhiên lại ‘deng deng deng’ chạy ra ngoài cửa, đứng ở trước khung cửa giờ cái cặp nhỏ lên lớn tiếng hô: “Chị, chị về rồi à! Chị về rồi à!” Cô rất kinh ngạc mà quay đầu qua, không biết là cậu đang diễn trò gì. Cậu thấy cô quay đầu lại rất là mừng rỡ, bắt đầu mở to đôi mắt, cổ quái mà lắc cái eo nhỏ hát: “Voi lớn! Voi lớn! Cái mũi của bạn tại sao lại dài như vậy...” shin cậu bé bút chì... Sau đó cậu hô với Tiểu Khải đang từ sau lưng cô bò ra: “Tiểu Bạch, cậu về rồi à...”

Cô phát điên đem cậu ôm vào trong nhà ngồi lại đằng hoàng, đem điểm tâm nhỏ của cậu đặt trên bàn. Chỗn vào trong phòng móc điện thoại ra liền gọi cho daddy: “Daddy, người còn dạy An An cái có cái không nữa, người còn để nó coi cậu bé bút chì shin nữa thử xem!”

“Bảo Bối, có hay không cảm giác được sự vui vẻ của trẻ con không? Ta còn nói cho nó là có đồ tốt thì phải chia sẻ với bạn!”

Cô nghiêng rằng nghiêng lợi, sự thực chứng minh, daddy gần đây khẳng định là cảm thấy nhàm chán. Cô khẩn trương gọi điện cho anh Nặc, xin anh khẩn cấp chi viện, bất kể là buổi đầu giá ở đâu, hay là những thứ đồ cổ được đào ra ở đâu đó, nhanh chóng đem daddy mời đi. Nếu không, Cố Tiểu An nháo đến lật trời mất...

Kịch bản tiền kỳ của Nàng lọ lem màu đen đã được đưa đến tay cô, nữ chính Bạch Nhan sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, gia cảnh giàu có, có một cặp ba mẹ yêu nhau thắm thiết, người anh trai yêu thương cô. Bạch Nhan là con gái út trong nhà, mẹ rất thích trang điểm ăn mặc cho cô thành một tiểu công chúa người gặp người thích, cô có một tủ búp bê baby chất đầy cả tủ kính. Cô mỗi ngày đều ôm lấy những con búp bê xinh đẹp đó kể chuyện cho bọn chúng nghe. Nhưng mà mọi thứ đều thay đổi vào năm cô 7 tuổi. Ba mẹ dẫn bọn cô đi dã ngoại, cô thấy trên đảo nhỏ treo vài con chim lớn, cô thấy ba ba và anh trai đang nằm ngủ say dưới bóng cây, cô liền quay người đi kiểm mama đang ngồi vãi bao tay lại cho cô. Mama nắm tay cô, dẫn cô đến bên bờ hồ, cô bị cục đá lớn được giấu sau đám cỏ làm vấp ngã, té vào trong hồ. Tất cả mọi người mẹ, đều không màng tất cả mà yêu con của họ. Mẹ của Bạch Nhan cũng vậy, bà không chút do dự mà nhảy xuống hồ, cứu được con gái, nhưng bản thân lại bị chết đuối. Thế là, cái gia đình này lòng trời lờn đất mà thay đổi, ba ba của cô không ôm cô nữa, anh trai chỉ vào cô nói: “Yêu tinh hại người. Là mày hại chết ma ma! Tao hận mày! Tao hận mày!” Sau đó ba ba của cô cưới người vợ mới, người mẹ mới mang theo một đứa con gái. Lớn hơn cô, nhỏ hơn anh trai. Baba yêu mama mới, búp bê baby của cô đều cho hết người chị mới. Cô len lén giấu đi con búp bê cùng té xuống hồ với cô, phảng phất như chấp niệm, chưa bao giờ rời khỏi người cô. Cảnh xuất hiện lần nữa, cô vào căn biệt thự nguy nga tráng lệ, nhưng lại đeo theo cái túi xách nhỏ cũ nát, áo sơ mi cũ kỹ, cô là nàng lọ lem trong nhà này, Bạch Nhan, là ‘nàng lọ lem màu đen’ trưởng thành trong sự oán hận và coi khinh của người thân.

Chính thức xem qua đại khái của câu chuyện, tâm tình của cô rất nặng nề. Đạo diễn có một hôm đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi cô: “Tiểu Ái, cô cần phải đeo lên tròng mắt màu đen, con mắt của Bạch Nhan nên là màu đen. Còn nữa, cô có ngại đem tóc nhuộm thành màu đen và duỗi thẳng ra không?” Đây là điều cần thiết cho vai diễn, cô hiển nhiên là gật đầu đồng ý. Chỉ là nhìn mái tóc quăn của mình, hiển nhiên là sẽ có chút không nỡ.

(1)kiềm lư kỷ cùng: nghĩa là người có chỉ một chút bản lĩnh nhưng đã dùng hết.

32. Chương 16: Chương 15

Nhìn Phó Quân Nhan đi vào khu kiểm soát, lúc anh tháo mắt kính xuống, chị nhân viên kiểm soát đó rõ ràng là hưng phấn ra hẳn, cô nghe chị ta nói: “Chào anh, tôi là fan của anh, có thể kí tên dùm tôi được không?” Cô thấy Phó Quân Nhan dễ thương dễ gần nhận qua cây bút. Cô có ý nghĩ cổ quái, ký tên của cô đi a! Ký tên của cô! Nếu như chị kiểm soát đó qua cơn hưng phấn đó thấy được ba chữ Cố Bảo Bối to đùng đùng thì sẽ kinh ngạc như thế nào...

Cô cứ như vậy trốn trong góc của đám đông, nhìn chiếc máy bay mà Phó Quân Nhan ngồi đến giờ bay mới đứng dậy, anh đi rồi, cô cứ nhiên lại có chút mất mát. Thậm chí trong lòng nghĩ “Cô biết , cho nên ở đây không còn gì để lưu luyến, vì vậy, cô chuẩn bị rời khỏi.” Cái ý nghĩ như vậy, xuất hiện một cách kỳ lạ.

Chỉ là cô không nghĩ tới, cô chưa bước ra khỏi sân bay thì đã bị một đám phóng viên vây chặn lại, phóng viên không ngừng hỏi: “Cố tiểu thư cô là đến sân bay để đón Jay có phải không?” “Cô đối với chuyện của anh ta và người quản lý Từ Mân có suy nghĩ như thế nào?”... Bởi vì quá đột ngột, hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, cô bất thành linh bị những luồng sáng đâm vào mắt, che mắt lại lùi về phía sau vài bước.

“Xin lỗi, các bạn nhầm lẫn rồi. Tôi là đến tiễn bạn, tôi không biết các bạn đang hỏi về điều gì?”

“Có người cho biết, cô tại phim trường của Tiệc Tình có xảy ra mâu thuẫn qua với người quản lý của Jay là Từ Mân? Có thật là vì cô nên tình cảm của Jay và Từ Mân mới biến đổi?”

“Thật sự ngại quá, tôi thật là không biết các bạn đang nói gì?” Đầu cô vang lên tiếng ‘ong ong’, đây là những câu hỏi cô đã nghe qua vô số lần ở kiếp trước, chúng nó như là thuốc độc ăn mòn vào cô. Rõ ràng là Jay và Từ Mân chỉ là quan hệ giữa nghệ sĩ và người quản lý, rõ ràng là Từ Mân yêu đơn phương Jay một cách biến thái. Nhưng sau này, chỉ vì cô ta từ lúc Jay mới ra nghề đã ở bên cạnh anh, Từ Mân đứng ra lên án cô là người thứ ba chen chân vào, hồ ly tinh. Đó là ác mộng của cô, người yêu bị cướp, thế nhưng lại bị sỉ nhục đến trọng thương, cơn ác mộng khiến cô nhận hết thấy mọi ủy khuất.

Cô bị bám đến phiền tới không chịu được, vẫn bị xô đẩy đến bên tường, có máy quay đập qua đây, cô rút về phía sau một cái, mới kinh hãi mà né được. Cô đưa tay ra phía sau, nắm thành quyền, nhắm thật chặt mắt lại, mới áp xuống được lửa giận. Yên lặng mà nhìn vào máy quay và micrô. Mới từ từ mở miệng: “Tôi lập lại lần nữa, tôi không hiểu là các người đang hỏi cái gì, tôi chỉ là đơn thuần đến sân bay đưa tiễn bạn. Hành vi hiện giờ của các người làm tôi thấy sợ hãi, xin hãy cho tôi về nhà, cảm ơn!”

Cuối cùng, là cái người hồi nãy xém đập máy quay vào cô nhường đường ra trước, cô cảm kích nhìn anh mỉm cười, anh ta một lần lại một lần nói: “Lúc này thật xin lỗi.”

Cô nói: “Không có gì, cảm ơn.”

Nếu như không phải là fan của cô chuyển tải lại thông cáo mà Jay đăng, cô căn bản là sẽ không biết được một màn ở sân bay bị phát lại toàn quá trình. Cô cũng không nghĩ tới là cô tức đến đỏ cả mắt, bị mọi người cho là nước mắt nhịn xuống vì ủy khuất. Cái câu ‘tôi rất sợ’ đã kích phát dục vọng bảo vệ của đông đảo quần chúng.

Vạn Thanh rất tức giận, lập đi lập lại nhiều lần hỏi cô tại sao lại không báo trước với chị ấy mà tự ý hành động? Cô cảm thấy rất ngạc nhiên, mấy hôm nay cô không có lịch làm việc, người quản lý không có nghĩa là ngay cả sinh hoạt riêng tư cũng có thể quản. Nhưng lại là vì hành vi của cô mà đem lại phiền phức, vì thế, cô duy trì trầm mặc.

Phòng Đình Việt là người đăng tin lên weibo đầu tiên, anh nói: ”Tin đồn về Tiểu Ái và Từ Mân có xích mích, tôi nghĩ tôi có thể trả lời. Tôi vì nhà có việc nên đã từng xin đoàn phim cho nghỉ phép. Từ Mân cố ý làm khó, lúc đó Tiểu Ái thay tôi lên tiếng, mới cùng Từ Mân xảy ra một chút xung đột. Tiểu Ái cũng chỉ là một tiểu cô nương 18 tuổi, cô một mình dẫn theo đứa em trai chỉ mới 2 tuổi, cuộc sống rất khó khăn. Ở trong đoàn phim ngoại trừ việc quay phim ra thì chỉ chuyên tâm chăm sóc đứa em nhỏ, không tồn tại những ác ý làm tổn thương người khác. Còn nữa, một đám người cầm trên tay trường thương đoán phác* đem một cô gái yếu ớt ép vào góc tường, cơ hồ không quá thấu tình đạt lý.

*đây có nghĩa là so sánh những cái micro và máy ảnh, máy quay

Anh Đình Việt uy vũ! Trong lòng cô thao thao bất tuyệt, đương nhiên đến cuối cùng cũng chỉ có thể súc tích mà đáp lại hai chữ: “Cảm ơn!”

Nội dung thông cáo của Jay rất đơn giản “Tôi và người quản lý-Từ Mân không có quan hệ yêu đương, bản thân tôi đối với việc cô ấy vì công việc mà bị thương bày tỏ sự thương xót và lòng thăm hỏi, và cũng sẽ chi trả toàn bộ phí điều trị cho ngày sau. Từ lúc debut đến nay đã chịu rất nhiều sự chiều chuộng từ cô, đến bây giờ vẫn cảm kích trong lòng, vì thế sẽ không truy cứu trách nhiệm pháp luật những lời phỉ báng danh dự về tôi. Và cũng bày tỏ lời xin lỗi với Cố tiểu thư vì chịu sự liên lụy từ bản thân tôi mà đem lại kinh sợ cho cô.”

Sau đó cô lên mạng tra tìm những tin có liên quan, Từ Mân đúng thật là điên rồi. Lúc cô ta biết được chính mình vì tai nạn xe mà bị tàn phế, không thể hồi phục được, không thể trở về bên cạnh Jay được nữa. Cưng nhiên lại tung tin với phóng viên nói cô ta và Jay là người yêu của nhau, bởi vì có sự chen chân của người phụ nữ khác, Jay có chút động tâm. Sau khi cô ta bị tai nạn xe, Jay có mới nói cũ, bội tình bạc nghĩa.

Jay có chết không chết lại trùng hợp là chuyến bay vào sáng sớm, cô bắt hạnh trúng đạn. Cô nghĩ nghĩ rồi nhả lại dưới thông cáo của anh: “Không có gì, chỉ là, Jay a! Người nổi rồi không phải mệnh, là bệnh a! nằm cũng trúng đạn a...” Rất nhanh anh gọi điện thoại cho cô, anh nói: “Tiểu Ái, xin lỗi, không nghĩ đến là trùng hợp như vậy, đem em kéo vào.”

“Không sao, chỉ là anh và Từ Mân là làm sao vậy?”

“Anh cũng không biết, anh đến bệnh viện thăm cô ta, cô ta đột nhiên chất vấn anh ‘tại sao lâu như vậy mới đến thăm cô ta, có phải là yêu người khác rồi không?’ anh cảm thấy lần đó cô ta đã có chút không ổn, nhưng nghĩ đến cô ta có khả năng là bị kích thích, cũng không để trong lòng. Nhưng sau đó ánh mắt mà cô ta nhìn anh ngày càng kỳ quái, anh cảm thấy không ổn liền tìm bác sĩ kiểm tra cho cô ta. Nhưng bác sĩ nói, cô ta không có vấn đề gì, chỉ là tâm trạng không ổn định. Ngày hôm sau anh đến bệnh viện, cô ta lại kéo tay anh nói ‘cô ta yêu anh, từ rất sớm đã yêu anh rồi.’ Cô ta thật sự là điên rồi, cô ta lớn hơn anh đến 7 tuổi! Huống chi, huống chi, anh vẫn luôn coi cô ta là trưởng bối. Coi cô ta như người chị mà tôn trọng a!”

Cô nghe hết thấy những điều này, bất giác mà nhấc khóe môi cười lạnh.

“Cô ta thật sự yêu anh, chỉ bất quá phát hiện là kiểm lư kỷ cùng(1), chó gấp quá cũng chỉ biết nhảy tường...” Cô nhẹ nhàng nhỏ giọng nói, Từ Mân của kiếp trước, ngày ngày đều thủ ở bên cạnh Jay, đánh là đánh chiến lược thời gian, chiến lược lâu dài, chiến lược cảm tình. Bây giờ cô ta mới dẫn dắt Jay 3 năm không tới, đương nhiên là chó gấp nhảy tường rồi. Si ái thành quỷ a, cô ta nhìn người mình yêu càng đi càng xa, nhưng cô ta lại không đuổi theo được nữa, hiển nhiên là muốn điên lên rồi... Cô nhớ đến kiếp trước, cô ta làm sản phụ có tuổi, vì Jay mà sinh một cô con gái, đột nhiên cảm thấy, tạo hóa trêu người.

“Tiểu Ái, em nói gì?”

“Không có gì, em nói, anh phải xử lý thật tốt, không cần xin lỗi với em, em không sao cả.” Cô đích thật là không sao cả, cô hiện tại, từng ngày đều trôi qua rất vui vẻ.

Điện thoại của Phó Quân Nhan gọi đến vang lên vào rạng sáng, cô lơ mớ mà bắt máy, đầu bên kia nói: “Tiểu Ái, là anh.”

“Anh đến rồi sao?”

“Tiểu Ái, có sợ không?”

“Không sợ, em không có bị dọa đến khóc, em là vì tức nên mắt mới đỏ.”

“Anh biết, anh là nói, em quay đầu qua không nhìn thấy anh, có sợ không?” Lúc đó, cô làm một động tác quay đầu, cô là thực sự theo bản năng mà quay đầu lại tìm anh. Ai cũng không thấy rõ động tác nhỏ nhặt ấy, nhưng mà anh nhìn hiểu được...

“Sợ...” Cô nhỏ giọng trả lời, đem mặt vùi vào trong gối.

“Vậy em ngoan, anh rất nhanh sẽ trở về. Ngoan, ngủ đi...”

Cô không có cúp điện thoại, anh cũng không có, cô cầm điện thoại, cứ thế lần nữa ngủ thiếp đi.

“Phòng Đình Việt vì Tiểu Ái lên tiếng, ở thời điểm đầu tiên vì người yêu che chở bảo vệ.” Cô nhìn tờ báo trên tay mà phát , Cổ Tiểu An chỉ vào hình ảnh gương mặt của Phòng Đình Việt trên tờ báo mà cười khúc khích, hô: “Việt Việt! Chị nhìn! Là Việt Việt!”

“Ừm! Là Việt Việt! An An thật thông minh.” Cô một bên thay An An dọn cặp, một bên nhìn tin đầu bảng của tờ báo, trong lòng cảm thán, người nổi rồi đúng là cái bệnh a...

Dần dần, cô thoát ly khỏi trung tâm của thế giới, hết thấy lại quay xung quanh Jay và Từ Mân. Cô giống như đang xem một màn trò khôi hài đã được biết trước, đáng cười lại đáng buồn.

Trẻ con phải tắm nhiều, bởi vì ở trong bụng của mẹ, cục cưng chính là được ngâm mình trong nước, trẻ con là nên gần gũi với nước nhiều hơn. Cô cơ hồ kiên trì mỗi ngày đều tắm cho cậu, tiểu gia hỏa thích ngâm mình trong nước, cầm con vịt biết phát ra tiếng, mỗi lần đều ngâm trong nước không chịu đứng lên. Vốn dĩ Phó Quân Nhan ở đây, anh hình như mỗi lần chỉ nhàn nhạt nói một câu: “An An, đứng lên.” Cổ Tiểu An liền sẽ ‘xẹt’ một cái từ trong bồn tắm bò ra ngoài, cầm lấy khăn lông ngăn nắp lên để Phó Quân Nhan lau người cho cậu. Riêng chỉ có cô gọi cậu, cậu cứ như là không nghe thấy gì hết, nắm bọt bóng trong tay, giơ tay lên đóng cửa trước mặt cô, cậu nói: “Chị, chơi bong bóng!” Giống như là nhắm chuẩn cô không nỡ hung dữ với cậu. Cuối cùng có một ngày, cô mới nghe xong cuộc điện thoại, cậu tự nhiên mang Tiểu Khải dẫn vào bồn tắm. Một người một chỗ ở trong nước phụt tới phụt lui, nguyên cái phòng tắm giống như là bị nạn lụt vậy. Đôi khi cô không dễ dàng đem hai tiểu gia hỏa này túm ra ngoài, toàn thân cũng đã đều ướt đầm cả rồi. Ngày hôm sau lúc tình trạng này lại một lần nữa diễn ra nữa, cô nổi giận rồi, xách lấy An An đánh hai cái vào cái mông nhỏ của cậu. Cậu ‘Oa’ một cái liền mở rộng cổ họng khóc lớn, cô rõ ràng biết được chính mình không tổn bao nhiêu khí lực, cũng có chút đau lòng. Nghĩ nghĩ lại thấy tức, nghiêm mặt lại không để ý đến cậu, nắm lấy cậu mặc lại quần áo xong, phạt cậu và Tiểu Khải cùng nhau đứng ở góc tường.

Cô chụp một bức hình ‘thảm họa phòng tắm’, cần phải thỉnh giáo các bạn fan “An An ngày càng thông minh, cũng ngày càng khiến tôi rầu rĩ. Đã là lần thứ hai lên lút dẫn Tiểu Khải vào phòng tắm rồi, cùng nhau ở trong bồn tắm tắm bong bóng. Tôi nói: ‘Cổ Tiểu An, em còn như vậy nữa thì chị sẽ giận đấy.’ cậu còn ngẩng đầu lên vẻ mặt ngây thơ nói với tôi: ‘Bạn tốt thì phải cùng chia sẻ...’ lại hình như là biết tôi không nỡ mắng cậu, mới nhẹ nhàng đánh hai cái vào cái mông nhỏ của cậu liền òa ra khóc lớn, tôi chỉ có thể mang cậu và Tiểu Khải ra đứng phạt ở góc tường. Ai oán lại phải thức đêm dọn phòng tắm...”

Không biết có phải vì Cổ Tiểu An, kiếp này, cấp fan mẹ và bà ngoại của cô siêu nhiều. Cô thỉnh thoảng đăng một vài tin có liên quan đến An An, cũng đều sẽ nhận được phản ứng nhiệt liệt. Giống như việc bị Từ Mân ám chỉ là kẻ thứ ba, có đại đa số người đều nói, đứa trẻ này sẽ không làm chuyện như vậy đâu. Cô liền nhớ đến cái câu, ‘trẻ con, có thể khiến tâm hồn trở nên thuần khiết.’

Ngày hôm sau Cổ Tiểu An học xong đàn từ chỗ daddy về, ‘deng deng deng’ chạy vào nhà, thấy cô quay lưng lại không để ý đến cậu, chôn đầu xuống rất lâu. Đột nhiên lại ‘deng deng deng’ chạy ra ngoài cửa, đứng ở trước khung cửa giơ cái cặp nhỏ lên lớn tiếng hô: “Chị, chị về rồi à! Chị về rồi à!” Cô rất kinh ngạc mà quay đầu qua, không biết là cậu đang diễn trò gì. Cậu thấy cô quay đầu lại rất là mừng rỡ, bắt đầu mở to đôi mắt, cổ quái mà lắc cái eo nhỏ hát: “Voi lớn! Voi lớn! Cái mũi của bạn tại sao lại dài như vậy...” shin cậu bé bứt chùi... Sau đó cậu hô với Tiểu Khải đang từ sau lưng cô bò ra: “Tiểu Bạch, cậu về rồi à...”

Cô phát điên đem cậu ôm vào trong nhà ngồi lại đằng hoàng, đem điểm tâm nhỏ của cậu đặt trên bàn. Chón vào trong phòng móc điện thoại ra liền gọi cho daddy: “Daddy, người còn dạy An An cái có cái không nữa, người còn để nó coi cậu bé bứt chùi shin nữa thử xem!”

“Bảo Bối, có hay không cảm giác được sự vui vẻ của trẻ con không? Ta còn nói cho nó là có đồ tốt thì phải chia sẻ với bạn!”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, sự thực chứng minh, daddy gần đây khẳng định là cảm thấy nhàm chán. Cô khẩn trương gọi điện cho anh Nặc, xin anh khẩn cấp chi viện, bất kể là buổi đầu giá ở đâu, hay là những thứ đồ cổ được đào ra ở đâu đó, nhanh chóng đem daddy mời đi. Nếu không, Cổ Tiểu An nháo đến lật trời mất...

Kịch bản tiền kỳ của Nàng lọ lem màu đen đã được đưa đến tay cô, nữ chính Bạch Nhan sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, gia cảnh giàu có, có một cặp ba mẹ yêu nhau thắm thiết, người anh trai yêu thương cô. Bạch Nhan là con gái út trong nhà, mẹ rất thích trang điểm ăn mặc cho cô thành một tiểu công chúa người gặp người thích, cô có một tủ búp bê baby chất đầy cả tủ kính. Cô mỗi ngày đều ôm lấy những con búp bê xinh đẹp đó kể chuyện cho bọn chúng nghe. Nhưng mà mọi thứ đều thay đổi vào năm cô 7 tuổi. Ba mẹ dẫn bọn cô đi dã ngoại, cô thấy trên đảo nhỏ treo vài con chim lớn, cô thấy ba ba và anh trai đang nằm ngủ say dưới bóng cây, cô liền quay người đi kiểm mama đang ngồi vớ bao tay lại cho cô. Mama nắm tay cô, dẫn cô đến bên bờ hồ, cô bị cục đá lớn được giấu sau đám cỏ làm vấp ngã, té vào trong hồ. Tất cả mọi người mẹ, đều không màng tất cả mà yêu con của họ. Mẹ của Bạch Nhan cũng vậy, bà không chút do dự mà nhảy xuống hồ, cứu được con gái, nhưng bản thân lại bị chết đuối. Thế là, cái gia đình này lòng trời

lời đất mà thay đổi, ba ba của cô không ôm cô nữa, anh trai chỉ vào cô nói: “Yêu tinh hại người. Là mày hại chết ma ma! Tao hận mày! Tao hận mày!” Sau đó ba ba của cô cưới người vợ mới, người mẹ mới mang theo một đứa con gái. Lớn hơn cô, nhỏ hơn anh trai. Baba yêu mama mới, búp bê babi của cô đều cho hết người chị mới. Cô len lén giấu đi con búp bê cùng té xuống hồ với cô, phảng phất như chấp niệm, chưa bao giờ rời khỏi người cô. Cảnh xuất hiện lần nữa, cô vào căn biệt thự nguy nga tráng lệ, nhưng lại đeo theo cái túi xách nhỏ cũ nát, áo sơ mi cũ kỹ, cô là nàng lọ lem trong nhà này, Bạch Nhan, là ‘nàng lọ lem màu đen’ trưởng thành trong sự oán hận và coi khinh của người thân.

Chính thức xem qua đại khái của câu chuyện, tâm tình của cô rất nặng nề. Đạo diễn có một hôm đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi cô: “Tiểu Ái, cô cần phải đeo lên tròng mắt màu đen, con mắt của Bạch Nhan nên là màu đen. Còn nữa, cô có ngại đem tóc nhuộm thành màu đen và duỗi thẳng ra không?” Đây là điều cần thiết cho vai diễn, cô hiển nhiên là gật đầu đồng ý. Chỉ là nhìn mái tóc quăn của mình, hiển nhiên là sẽ có chút không nỡ.

(1)kiềm lự kỹ càng: nghĩa là người có chỉ một chút bản lĩnh nhưng đã dùng hết.

33. Chương 17: Chương 16

Trước buổi lễ trao giải Kim Long hai ngày, trang phục mà Vạn Thanh đặc may cho cô đã được đưa đến. Hai bộ phục trang, một cái là chiếc đầm dài mang phong thái nữ thần, đơn giản đoan trang. Lúc chị đưa cái hộp trang sức cho cô rất cẩn thận, cô mở ra, là bộ trang sức kim cương màu hồng phấn, phẩm chất thượng thừa, màu sắc vô cùng tốt, tự nhiên, giá trị xa xỉ. Vì thế chị với ánh mắt ý nghĩ sâu xa nhìn cô nói: “Đây là ông chủ đặc biệt căn dặn.” Cô gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Còn một cái là chiếc đầm bảo ngọc màu lam kéo dài xuống đất có hình dạng đuôi cá, trước ngực là ba tầng lá sen lớn dựng đứng, hình dạng tinh xảo của bông hoa được thêu bằng lông của khổng tước. Cô nhìn ra phía sau lưng, hở lưng a... đến lúc đó đem tóc vén lên, phối với đôi bông tai dài đơn giản màu đen. Chưa có mặc lên người, chỉ là tưởng tượng thôi cô cũng thấy rất đẹp.

Phía ban tổ chức ban đầu là muốn cô cùng đi thăm đồ với anh Đình Việt, nhưng cô đã từ chối. Vì thế đến cùng đi thăm đồ là cả đoàn làm phim của Tiệc Tinh cùng đi, bọn cô hẹn nhau vào trước buổi lễ cùng nhau đi ăn bữa cơm. Đến bây giờ, Phó Quân Nhan vẫn chưa trở về, Phòng Đình Việt rất ngạc nhiên mà hỏi John: “Phó Quân Nhan không tham dự à?” John lắc đầu, biểu thị không biết, tim cô rút một nhịp, có chút thất vọng. Thừa lúc đi vệ sinh gọi điện cho anh, nhưng lại là khóa máy, trong lòng không khỏi nén giận. Trạng thái của Jay không tốt lắm, Từ Mân vẫn luôn dây dưa không dứt, anh cơ hồ sợ sẽ lại liên lụy đến cô, mỗi lần muốn nói chuyện với cô nhất định sẽ kéo theo Phòng Đình Việt.

Phòng Đình Việt nhỏ giọng nói với cô: “Anh sớm đã nói qua người phụ nữ đó không có tốt đẹp gì.”

Cô nhìn nhìn anh, cũng không tiện nói thêm gì. Chỉ nhìn thấy Jay thần sắc ảm đạm, chỉ có thể an ủi anh nói: “Tất cả sẽ qua thôi.” Tuy rằng cô cũng không biết được, sự tình sẽ phát triển ra sao.

Anh Nặc ngay đêm hôm đó gọi điện cho cô, anh nói: “Bảo Bối, ngày mai anh làm khách trao giải đó, em có muốn đến gặp anh không?”

“Anh là ông chủ lớn của em, em còn phải dựa vào anh để kiếm cơm mà! Gặp gặp gặp, đương nhiên gặp!”

“Em cứ như vậy mà dễ ngọt anh đi, anh Mạt Nặc Vân cả đời này chỉ có thể làm công cho em thôi.”

“Ha ha ha, anh họ anh đây là nói lời gì vậy...” Tên này lại bắt đầu làm nũng nữa rồi...

Lúc đi thăm đồ, Phó Quân Nhan không có đến, lúc cô và Phòng Đình Việt cùng nhau tiếp nhận phỏng vấn, người chủ trì ở trên thăm đồ là chị Coco, chị nổi danh là người chủ trì sắc bén, chị mở miệng liền hỏi: “Phòng Đình Việt, anh có cảm thấy Tiểu Ái hôm nay rất xinh đẹp không?”

Phòng Đình Việt cứ nhiên phối hợp nghiêng đầu qua nhìn cô, nghiêm túc lắc đầu nói: “Không có phát hiện.” Toàn trường ồ lên. Anh lại nói, về mặt lần này chân thành tha thiết, thậm chí chứa chang tình cảm: “Tiểu Ái lúc nào cũng rất đẹp a...” anh Đình Việt anh thật sự là không cần phải vì tuyên truyền cho phim mới mà gây chú ý như vậy a, theo hướng như vậy làm khổ bản thân... thuận tiện làm khổ luôn cô a...

Khóe mắt cô dật dật, đứng ở một bên duy trì nụ cười.

“Hôm nay hai vị đều có hai mục được đề tên, có nghĩ qua là nếu như được giải thì sẽ chúc mừng như thế nào không?”

“Điều này thì không cần phải lo, đạo diễn John người rất tốt, bất luận là có nhận được giải hay không, đoàn phim cũng sẽ có buổi tiệc chúc mừng. Huống chi đối với những người mới như chúng tôi mà nói, có thể lọt vào danh sách đề tên cũng đã may mắn lắm rồi.” ‘Cô trả lời, chị Coco chị đừng tưởng là em không biết chị là muốn hỏi hai người tụi em có định làm gì riêng với nhau không chứ gì? Tụi em thì có thể làm gì a... thật là!’

“Hai vị là cặp đôi màn ảnh lúc Tiệc Tình phát sóng kết cục, mọi người đều rất đau lòng, rất nhiều người hy vọng hai người có thể ở bên nhau. Có suy nghĩ qua không là thử quen nhau ở ngoài đời thật để bù đắp sự tiếc nuối của mọi người!” Fan bắt đầu hét lớn: “Quen nhau! Quen nhau!” Cô thật là hết cách, Phòng Đình Việt gật gật đầu: “Không lâu nữa sẽ cho mọi người một bất ngờ.” Sau đó lại là một trận chấn động. Cô sâu sắc cảm thấy, lấy tư cách là một nghệ sĩ, nói chuyện cũng là một nghệ thuật.....

Chỗ ngồi mà ban tổ chức an bài không có phân ra chỗ nam và nữ nghệ sĩ, mà là mỗi đoàn phim ngồi chung với nhau. Lúc cô làm xong tạo hình tiến vào trong, thuận theo bảng tên tìm được vị trí của mình, Phòng Đình Việt ngồi ở phía bên trái cô, Jay ngồi ở hàng ghế phía trước cô, thấy cô qua đây, quay qua gật gật đầu với cô. Phía bên tay phải cô bất ngờ là dán tên của Phó Quân Nhan, chỉ là vẫn còn trống không. Cô nhìn, đẩy mắt tối lại.

Fan hâm mộ lần lượt tiến vào, dài cao trên lầu 2 treo đầy những câu chữ hình ảnh dành cho thần tượng của họ, cô nhìn thấy tấm áp-phích đặc biệt lớn của Phó Quân Nhan được treo ở giữa, hận không được muốn lên cắn một miếng! Gạt người! Kẽ xấu xa! Trong lòng lại nghĩ anh nhất định là có chuyện gì nên làm trễ nãi, anh vẫn luôn là người chân thành và giữ chữ tín. Chỉ là ít nhiều vẫn là có chút không vui, giống như là thiếu đi thứ gì đó. Bất giác mà phồng má lên, Jay đứng lúc xoay qua nói chuyện với Phòng Đình Việt, thấy được biểu tình của cô, nghiêng đầu qua cười, cô phát giác có gì đó không đúng, gấp rút điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt.

Jay nói: “Tiểu Ái, em là đang bán manh à?”(1)

“Trang điểm thành một bộ dáng nữ thần, bán manh à?” Phòng Đình Việt nhìn chằm chằm cô, như có điều suy nghĩ lại nói: “Giống!”

“A! Cái gì?”

“Không có gì.”

Fan đông nhất chính là fan của đoàn phim Tiệc Tình, cô quay đầu lại, fan hâm mộ ở lầu 2 liền bắt đầu hét gào lên, giơ cao quả bóng màu xanh biếc tượng chân cho hải bảo bắt đầu đều nhịp cùng nhau hô cao giọng: “Thiên hạ đệ nhất, Cố Bảo Bối!” có lẽ là bởi vì mắt cô là màu xanh biếc, có lẽ là bởi vì bộ phim truyền hình đầu tiên cô đóng và quảng cáo đầu tiên của cô quay đều có biển, có lẽ là fan của cô biết cô thích hương thơm vị của biển. Vì thế, fan gọi cô là ‘hải bảo’, màu tượng trưng là màu xanh của biển. Chỉ là, khẩu hiệu của họ cũng quá bá khí đi... Phòng Đình Việt và Jay cũng quay đầu qua, nhìn lên lầu 2, fan của họ cũng bắt đầu náo động, sau đó cô thấy từng cái bong bóng màu xanh được giơ lên cao hơn. Jay cuối đầu xuống nở nụ cười, quay đầu lại nói: “Em bảo fan em đổi khẩu hiệu đi... nghe thế nào cũng giống, thiên hạ đệ nhất, đông phương bất bại a...” cô sờ sờ mũi, trừng mắt nhìn anh một cái...

Đèn trong hội trường bắt đầu tối đi, đèn sân khấu cũng tối lại. Toàn hội trường yên tĩnh, một giọng nói du dương vang lên: “Lễ trao giải Kim Long lần thứ 26, chính thức khai mạc.” Theo đó, ánh đèn trên sân khấu sáng lên lần nữa, cô nhìn người MC anh miệng rộng và chị Coco sau khi đã thay xong trang phục từ từ bước lên đài. Trong lúc còn mơ hồ, bỗng toàn fan trong hội trường cứ nhiên bắt đầu điên cuồng hét lên, nhiệt tình của fan, trong nháy mắt giống như đốt cháy lên một nửa hội trường. Trong lòng cô cảm thấy

kinh ngạc, hai người MC này nổi tiếng như vậy à? Cho đến khi cô cảm giác được bên cạnh cô vang lên một giọng nói rất nhỏ mới quay đầu qua, cô thấy được một đôi mắt ưu thâm, anh nhìn cô, dịu dàng nói: “Tiểu Ái, anh đến rồi...” Anh không đi thăm đá, nhưng anh đã đến. Toàn hội trường fan đang không ngừng hô to, đảo mắt, bay đầy những bong bóng màu trắng, màu sắc thuộc về anh.

Cô buồn bực nửa ngày không lên tiếng, không hồi thần lại được, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói giống như nỉ nán của anh: “Tiểu Ái anh đến rồi... Tiểu Ái, anh đến rồi...” Cô cứ nhiên vì thế mà cảm động đến mũi cũng cay lên. Hồi lâu mới nhỏ giọng nói với anh: “Phó Quân Nhan, anh tốt nhất là đến rồi, anh nhìn xem fan của anh đến đông nhất, khẩu hiệu cũng la to nhất, anh không đến thì thật sự là có lỗi với một đại dương màu trắng đó!” Fan của anh, tượng trưng là màu trắng. Quân Nhan công tử, hiển nhiên là nên sở hữu màu sắc thuần bạch nhất sạch sẽ nhất trên thế gian này.

Phòng Đình Việt từ phía trước cô giơ ngang một cánh tay ra, anh nói: “Quân Nhan, đã lâu không gặp.” Cô hơi ngửa ra sau, nhìn hai tay họ đang nắm lấy nhau.

Nam diễn viên được đề cử cho giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, đoàn phim Tiệc Tình chiếm hết 3 vị trí. Jay tuy là debut sớm nhất, nhưng vẫn luôn quay phim điện ảnh, phim truyền hình là lần đầu tiên thử nghiệm. Vì thế, anh cũng là người mới. Màn hình lớn mới phát ra ba cái tên, cô liền trực tiếp dính đạn.

Chị Coco trực tiếp đi xuống để đặt câu hỏi: “Tiểu Ái, đoàn phim tụi em xuất hiện ba người được đề danh cho giải diễn viên mới xuất sắc, em nói xem, ai sẽ là người nhận được giải a?”

Cô nhớ rất rõ là kiếp trước giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất này người đạt giải là Jay... nhưng việc này làm sao có thể nói, huống chi, mọi thứ cũng không lại như lúc trước nữa, chỉ có thể nhìn chị Coco nhàn nhạt cười một cái. Giả thâm trầm...

Anh miệng rộng ở trên đài mở miệng: “Coco em hỏi như vậy không tốt.” Cô mới thở phào liền nghe anh lại nói: “Tiểu Ái, em hy vọng ai đạt được giải diễn viên xuất sắc nhất a?”

Cô ghen đến đỏ mặt, , thấy Jay cứ nhiên dương dương tay làm động tác trúng đạn, Phòng Đình Việt ranh mãnh nhìn cô cười cười, Phó Quân Nhan hơi nghiêng đầu qua, thản nhiên nhìn cô. Được thôi! Cuối cùng cô nói: “Bản thân em.”

“Tiểu Ái à! Chị là hỏi em nam diễn viên đạt giải a, em không được đâu nha...” Chị Coco dật dật mi, dẫn đến một trận cười. Nửa ngày mới vỗ vỗ vai cô nói: “Tiểu Ái, chị nhìn tốt em đấy, tiểu cô nương này thật là... nói cho chúng ta biết đã tâm cuồng nhiệt muốn đạt được giải của cô a!” Cô xấu hổ đến toát mồ hôi, hết sức xấu hổ đến toát mồ hôi...

Phía sau lại bắt đầu hét lên: “Thiên hạ đệ nhất, Cố Bảo Bối!” Cô khóc không ra nước mắt, ‘hải bảo yêu dấu của chị, chúng ta không thể hung hãn như vậy a...’

Người đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất là Phó Quân Nhan, anh lên đài nhận thưởng, nhanh gọn lưu loát nói hai chữ: “Cảm ơn.” Chỉ mỉm cười một cái liền làm bùng nổ toàn hội trường, Chị Coco hiếm thấy mà không làm khó anh, cứ ngỡ ra đó, trở mặt ra nhìn anh phong độ tao nhã bước xuống đài. Sau đó mới chậm chạp cảm thán nói: “Quân Nhan công tử đúng là cử thế vô song a...” Đáy mắt hồi lâu vẫn còn chút đăm đăm nhìn anh. Anh chỉ nhàn nhạt cười một cái đích thật có thể mị hoặc chúng sinh, toàn hội trường đều có mấy giây chìm trong yên lặng, đúng là phong nhã tài hoa vạn chủng.

Cô nhớ đến chị Coco bộ dạng nắm lấy cô không chịu buông tay, còn bây giờ thì cứ như vậy bị Phó Quân Nhan làm cho mơ màng. Cúi đầu xuống cười trộm mấy tiếng. Cô lén lút nhìn khuôn mặt tỏ ra bình thản lạnh nhạt này của anh, chỉ chỉ cái cúp, lại chỉ chỉ chính mình.

Anh không lộ dấu vết nhìn cô cười cười, lắc lắc đầu. Cô bĩu môi, không để ý đến anh.

Jay có chút thất vọng, Phòng Đình Việt trái lại không có biểu hiện gì, cô lén lút lấy tay chọt chọt anh nói: “Anh Đình Việt, nam chính xuất sắc nhắc nha!”

Lúc đến phiên nữ diễn viên lên đài nhận giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, Coco ở một bên trêu đùa: “Tiểu Ái, cảm giác mong muốn thành sự thật thế nào a!” Cô nhớ lại lúc này Phó Quân Nhan bằng một nụ cười đã giải quyết xong chị ấy, cũng hơi nghiêng đầu qua, nhìn chị cong khóe môi mỉm cười, sau đó nói: “Cảm ơn!” Nhìn xuống dưới đài khom lưng cảm ơn, cứ nhiên cũng thuận thuận lợi lợi mà đi xuống đài.

Mới vừa quay lại chỗ ngồi, Phòng Đình Việt giơ ngón tay cái lên với cô, nhìn nhìn Phó Quân Nhan nói: “Tiểu Ái, em học hỏi nhanh thật.”

Trên sân khấu chị Coco bắt đầu hô lớn: “Mọi người có thấy không, có thấy không? Tôi là phụ nữ mà cũng bị làm rung động đến quên cả hô hấp. Đạo diễn John con mắt tuyển chọn diễn viên của ông quả là lợi hại!” John vuốt vuốt hàm râu, cười như lễ đương nhiên. Chị ấy lại chỉ chỉ cô nói: “Tiểu Ái, em còn một mục đề tên nữa đó! Nếu như còn lên đài lần nữa chị sẽ không tha cho em đâu đó.” Trong lòng cô điềm tĩnh, yên tâm không có phần của cô...

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Jay lại lần nữa đụng phải Phó Quân Nhan, không ngoài ý muốn, Phó Quân Nhan đạt giải. Tuy nhiên vào kiếp trước người được giải vẫn là Jay.

Lần này Phó Quân Nhan không có xoay người đi xuống đài, anh cầm lấy chiếc cúp, nhìn về hướng bên này, sau đó nói: “Đem chiếc cúp này, tặng cho người tôi yêu.” Cô cách xa như vậy, nhìn đôi mắt tinh tế đẹp mắt của anh, trong lòng bỗng chợt thấy ấm áp. Cô biết, anh là nói, tặng cho cô... Anh nói cô yêu anh, không biết tại sao cô không muốn phủ nhận. Giống như anh dạy An An gọi anh là anh rể vậy, cô không có một chút khí lực nào đi phủ nhận, đi cự tuyệt...

Lúc Phòng Đình Việt lên sân khấu nhận giải thưởng nam chính xuất sắc nhất anh kinh ngạc mà nhìn cô, cô đứng lên cho anh một cái ôm thật lớn, khe khẽ nói bên tai anh: “Anh Đình Việt, em nói rồi mà...”

Sau đó cô ngồi xuống lại vị trí của mình, bắt đầu quay đầu nhìn Phó Quân Nhan cần nhẫn nại nhẫn, kiếp trước người đạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là đối thủ của cô Lý Khiết Nhi, kiếp trước, cô nhờ vào thân phận người mới mà chen vào được bảng đề cử của nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cô ta thì chưa ngừng nghĩ qua. Cho nên cô biết được, ở phía sau không còn cảnh của cô nữa, cô chẳng qua ở bảng đề cử lộ mặt một cái là được rồi, cũng thấy nhàm chán. Sau đó cô bắt đầu nhỏ giọng cáo trạng An An, ví dụ như Cố Tiểu An cái cục thịt nhỏ đó vẫn kiên trì là sữa cô pha không ngon bằng sữa anh pha, cô nói: “Phó Quân Nhan, rõ ràng cách chúng ta dùng là giống nhau mà! Tại sao An An lại thiên vị như vậy? Hơn nữa nó một chút cũng không sợ em à! Mỗi ngày bò qua bò lại bò lên bò xuống trên người em. Nhưng mà anh nói cái gì, nó cũng ngoan ngoãn mà nghe theo. Tại sao à? Tại sao à?” Phó Quân Nhan nghiêng đầu nghiêm túc nghe, đột nhiên anh đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy đẩy cô, anh nói: “Tiểu Ái, là em.”

“A?” Cô ngẩn ngơ mà nhìn ánh mắt ấm áp của anh. Cô... cô làm sao?

Anh vỗ vỗ đầu cô, chỉ chỉ phía sân khấu.

Ở giữa sân khấu đang phát đoạn phim trong Tiệc Tình, từng cảnh một, đều là gương mặt của cô, có khóc, có vui vẻ, có ngây thơ, có trầm tĩnh ‘Cố Tâm Dao’.

Cô không thể tin được quay đầu nhìn Phó Quân Nhan, đưa tay ra chỉ chỉ cô: “Em?”

Anh gật đầu, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, anh nói: “Hà đồn đồn.” Đưa tay ra kéo cô từ trên ghế đứng dậy, ôm ôm cô, nhẹ vỗ lưng cô nói: “Tiểu Ái, đi đi. Anh sẽ yên lặng nhìn thời khắc hào hoa đẹp đẽ trong cuộc đời em.”

Cô sải bước hướng về phía sân khấu, nghe lời bình của bình ủy viên, từng tiếng một vang vọng ở bên tai: “Cố Bảo Bối, một diễn viên chính, ở trong phim biểu diễn sinh động tự nhiên, diễn xuất rất tốt. Sự xuất diễn của cô, linh động chân thành, đánh vào tim người xem, khiến người yêu mến, ấm áp đến khiến người rơi lệ. Phảng phất như chính cô đang ở trong câu chuyện đó vậy, chính là Cố Tâm Dao, thuật lại mọi đau xót vui vẻ trong câu chuyện đó.” Cô đích thật ở trong câu chuyện đó, cô chính là đứa trẻ bị để lại trên thế gian, đứa trẻ được ông trời để lại trong đoạn tình yêu bất hạnh đó, sự tồn tại duy nhất...

Cô nước mắt mờ mờ nhận lấy giải thưởng, nhìn xuống dưới đài hồi lâu mới mở miệng: “Tôi chưa từng nghĩ qua... sẽ đạt được giải...” Cuối cùng che miệng lại, không còn nhìn được mà khóc ra tiếng, cô biết cô khóc như vậy rất mất mặt, nhưng mà, không ai biết được, cô là như thế nào muốn đem nhân vật này diễn tốt. Không ai biết được, kiếp trước lúc cô xác thật được là đây là câu chuyện của mami, cô là có bao nhiêu hối hận, không có đem nhân vật này diễn một cách tốt hơn... Càng không ai biết được, nếu như không phải là sự thương xót của ông trời, cô sao có thể đứng tại nơi đây? Sao có thể là bộ dáng của hiện nay? Cô nhìn không được nước mắt đầy mặt, cô nói: “Tôi muốn nói, tôi phải cảm ơn vận mệnh. Cảm ơn sự hậu đãi của ông trời khiến tôi có thể đứng ở đây, có thể gặp được mọi người. Tôi đã từng một đêm lại một đêm không

ngủ được, sợ chính mình làm chưa đủ tốt. Tôi quá yêu vai diễn này, quá yêu Cố Tâm Dao.” Cô rút cuộc cũng nhin được nước mắt, mới tiếp tục nói: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn, còn có, daddy một mình nuôi dưỡng tôi khôn lớn. Daddy, con rất yêu người, con sẽ đem phần yêu thương mà mami chưa kịp cho người, toàn bộ cho người.”

Chị Coco cứ nhiên chỉ là vỗ vỗ vai cô đưa cô về chỗ ngồi, thế nhưng lại không có như lúc đầu nói mà làm khó cô. Rất lâu về sau khi bọn cô một lần nữa gặp mặt nhau, chị từng than oán với cô : “Nhìn thấy một tiểu mỹ nhân khóc thành ra như thế, em nói chị làm sao mà ra tay được?”

Sau khi ăn mừng xong, cô như đã hẹn đến gặp anh Nặc, anh đi qua ôm lấy cô, nói: “Ba anh nói, em diễn vai đi rất tốt, rất nhiều lúc, ông cứ lầm tưởng là đi thật sự đã quay trở về.”

Cô nghe xong, nhin không được, thao thao khóc lớn.

Về đến nhà, cô nhìn Phó Quân Nhan đang ngồi trên ghế sofa xuất thần, anh chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn mờ nhạt chiếu trên lông mi dài của anh, tốt đẹp và sạch sẽ.

Cô một cái nhào vào lòng anh, anh đưa tay ra đón lấy cô vào lòng. Cô dùng cái mũi ngửi ngửi, nắm lấy ống tay áo của anh hỏi: “Anh sao lại một thân đầy mùi rượu.” Cô mới hậu tri hậu giác, một thân đầy mùi rượu là cô. Ngược lại anh không ngại, kéo cô nằm trên đùi anh, cô nhắm mắt lại ôm lấy thắt lưng anh, cảm nhận anh một lần một lần vuốt lấy tóc cô, ôn nhu mà từ bi. Và trái tim cô, cấp thiết, cấp thiết muốn nói cho anh biết một số chuyện, cấp thiết muốn tìm một lối ra, cô nói: “Phó Quân Nhan, bọn họ đều biết là câu chuyện Tiếc Tình này là câu chuyện có thật. Nhưng lại không ai biết được, ngay cả đạo diễn John cũng không biết, Cố Tâm Dao là mami của em, mẹ ruột của em...”

“Vậy sao?” Anh nhàn nhạt thở dài, khom lưng xuống ôm cô. Bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên mắt cô, đáy mắt không có một chút gợn sóng kinh ngạc, nhưng lại đầy từ bi và thanh minh. Sau đó anh hỏi, giọng nói thân thiết êm tai: “Bảo Bối gốc nhớ mami rồi phải không?”

Cô gật đầu, nhin không được cuộn trào nước mắt, từng giọt một, thuận theo khe hở ngón tay anh, chảy đầy mặt, cô nói: “Em chưa bao giờ biết, mami rút cuộc là bộ dạng gì, mùi vị của mami là như thế nào, em không biết...” Xem càng nhiều ảnh, càng nhiều hình chiếu cô cũng là không biết được, hơi thở ấm áp đó ngăn lại nước mắt của cô, cô nói: “Hôm nay anh họ nói với em, chú nói, ông rất nhiều lần nhìn em biểu diễn cảm thấy như mami thật sự trở về... Phó Quân Nhan, anh không biết là em có bao nhiêu vui sướng, bao nhiêu khổ sở... 18 năm sau, con gái của Cố Tâm Dao Cố Bảo Bối, ở trước mặt người đời, diễn ra câu chuyện của bà, chuyện tình yêu bi ai nhưng nhưng đẹp đẽ của bà.”

“Anh không biết là em có bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu vui sướng... Tiểu Ái, có rất nhiều chuyện, bình sinh cũng không có cách nào khiến người khác hiểu được, nhưng mà, anh hiểu em...” Anh nói, sau đó anh hôn lên tóc cô, “Đồng thời anh biết, Bảo Bối gốc của anh thật sự rất giỏi, bà sẽ vì em mà tự hào, bởi vì, con gái của bà, cô gái như em...”

“Sẽ sao?”

“Bà sẽ...”

(1)manh: ở đây có nghĩa như từ moe của nhật, dễ thương đáng yêu...

34. Chương 17: Chương 16

Trước buổi lễ trao giải Kim Long hai ngày, trang phục mà Vạn Thanh đặc may cho cô đã được đưa đến. Hai bộ phục trang, một cái là chiếc đầm dài mang phong thái nữ thần, đơn giản đoan trang. Lúc chị đưa cái hộp trang sức cho cô rất cẩn thận, cô mở ra, là bộ trang sức kim cương màu hồng phấn, phẩm chất thượng thừa, màu sắc vô cùng tốt, tự nhiên, giá trị xa xỉ. Vì thế chị với ánh mắt ý nghĩ sâu xa nhìn cô nói: “Đây là ông chủ đặc biệt cẩn dặn.” Cô gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Còn một cái là chiếc đầm bảo ngọc màu lam kéo dài xuống đất có hình dạng đuôi cá, trước ngực là ba tầng lá sen lớn dựng đứng, hình dạng tinh xảo của bông hoa được thêu bằng lông của khổng tước. Cô nhìn ra

phía sau lưng, hờ lưng a... đến lúc đó đem tóc vén lên, phối với đôi bông tai dài đơn giản màu đen. Chưa có mặc lên người, chỉ là tưởng tượng thôi cô cũng thấy rất đẹp.

Phía ban tổ chức ban đầu là muốn cô cùng đi thăm đồ với anh Đình Việt, nhưng cô đã từ chối. Vì thế đến cùng đi thăm đồ là cả đoàn làm phim của Tiếc Tình cùng đi, bọn cô hẹn nhau vào trước buổi lễ cùng nhau đi ăn bữa cơm. Đến bây giờ, Phó Quân Nhan vẫn chưa trở về, Phòng Đình Việt rất ngạc nhiên mà hỏi John: “Phó Quân Nhan không tham dự à?” John lắc đầu, biểu thị không biết, tim cô rút một nhịp, có chút thất vọng. Thừa lúc đi vệ sinh gọi điện cho anh, nhưng lại là khóa máy, trong lòng không khỏi nén giận. Trạng thái của Jay không tốt lắm, Từ Mân vẫn luôn dây dưa không dứt, anh cơ hồ sợ sẽ lại liên lụy đến cô, mỗi lần muốn nói chuyện với cô nhất định sẽ kéo theo Phòng Đình Việt.

Phòng Đình Việt nhỏ giọng nói với cô: “Anh sớm đã nói qua người phụ nữ đó không có tốt đẹp gì.”

Cô nhìn nhìn anh, cũng không tiện nói thêm gì. Chỉ nhìn thấy Jay thần sắc ảm đạm, chỉ có thể an ủi anh nói: “Tất cả sẽ qua thôi.” Tuy rằng cô cũng không biết được, sự tình sẽ phát triển ra sao.

Anh Nặc ngay đêm hôm đó gọi điện cho cô, anh nói: “Bảo Bối, ngày mai anh làm khách trao giải đó, em có muốn đến gặp anh không?”

“Anh là ông chủ lớn của em, em còn phải dựa vào anh để kiếm cơm mà! Gặp gặp gặp, đương nhiên gặp!”

“Em cứ như vậy mà dễ ngọt anh đi, anh Mạt Nặc Vân cả đời này chỉ có thể làm công cho em thôi.”

“Ha ha ha, anh họ anh đây là nói lời gì vậy...” Tên này lại bắt đầu làm nũng nữa rồi...

Lúc đi thăm đồ, Phó Quân Nhan không có đến, lúc cô và Phòng Đình Việt cùng nhau tiếp nhận phỏng vấn, người chủ trì ở trên thăm đồ là chị Coco, chị nổi danh là người chủ trì sắc bén, chị mở miệng liền hỏi: “Phòng Đình Việt, anh có cảm thấy Tiểu Ái hôm nay rất xinh đẹp không?”

Phòng Đình Việt cư nhiên phối hợp nghiêng đầu qua nhìn cô, nghiêm túc lắc đầu nói: “Không có phát hiện.” Toàn trường ồ lên. Anh lại nói, về mặt lần này chân thành tha thiết, thậm chí chứa chang tình cảm: “Tiểu Ái lúc nào cũng rất đẹp a...” anh Đình Việt anh thật sự là không cần phải vì tuyên truyền cho phim mới mà gây chú ý như vậy a, theo hướng như vậy làm khổ bản thân... thuận tiện làm khổ luôn cô a...

Khóe mắt cô dật dật, đứng ở một bên duy trì nụ cười.

“Hôm nay hai vị đều có hai mục được đề tên, có nghĩ qua là nếu như được giải thì sẽ chúc mừng như thế nào không?”

“Điều này thì không cần phải lo, đạo diễn John người rất tốt, bất luận là có nhận được giải hay không, đoàn phim cũng sẽ có buổi tiệc chúc mừng. Hướng chỉ đối với những người mới như chúng tôi mà nói, có thể lọt vào danh sách đề tên cũng đã may mắn lắm rồi.” ‘Cô trả lời, chị Coco chị đừng tưởng là em không biết chị là muốn hỏi hai người tụi em có định làm gì riêng với nhau không chứ gì? Tụi em thì có thể làm gì a... thật là!’

“Hai vị là cặp đôi màn ảnh lúc Tiếc Tình phát sóng kết cục, mọi người đều rất đau lòng, rất nhiều người hy vọng hai người có thể ở bên nhau. Có suy nghĩ qua không là thử quen nhau ở ngoài đời thật để bù đắp sự tiếc nuối của mọi người!” Fan bắt đầu hét lớn: “Quen nhau! Quen nhau!” Cô thật là hết cách, Phòng Đình Việt gật gật đầu: “Không lâu nữa sẽ cho mọi người một bất ngờ.” Sau đó lại là một trận chấn động. Cô sâu sắc cảm thấy, lấy tư cách là một nghệ sĩ, nói chuyện cũng là một nghệ thuật.....

Chỗ ngồi mà ban tổ chức an bài không có phân ra chỗ nam và nữ nghệ sĩ, mà là mỗi đoàn phim ngồi chung với nhau. Lúc cô làm xong tạo hình tiến vào trong, thuận theo bảng tên tìm được vị trí của mình, Phòng Đình Việt ngồi ở phía bên trái cô, Jay ngồi ở hàng ghế phía trước cô, thấy cô qua đây, quay qua gật gật đầu với cô. Phía bên tay phải cô bất ngờ là dán tên của Phó Quân Nhan, chỉ là vẫn còn trống không. Cô nhìn, đáy mắt tối lại.

Fan hâm mộ lần lượt tiến vào, đài cao trên lầu 2 treo đầy những câu chữ hình ảnh dành cho thần tượng của họ, cô nhìn thấy tấm áp-phích đặc biệt lớn của Phó Quân Nhan được treo ở giữa, hận không được muốn lên cắn một miếng! Gạt người! Kề xấu xa! Trong lòng lại nghĩ anh nhất định là có chuyện gì nên làm thế này, anh vẫn luôn là người chân thành và giữ chữ tín. Chỉ là ít nhiều vẫn là có chút không vui, giống như

là thiếu đi thứ gì đó. Bất giác mà phồng má lên, Jay đứng lúc xoay qua nói chuyện với Phòng Đình Việt, thấy được biểu tình của cô, nghiêng đầu qua cười, cô phát giác có gì đó không đúng, gấp rút điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt.

Jay nói: “Tiểu Ái, em là đang bán manh à?”(1)

“Trang điểm thành một bộ dáng nữ thần, bán manh à?” Phòng Đình Việt nhìn chằm chằm cô, như có điều suy nghĩ lại nói: “Giống!”

“A! Cái gì?”

“Không có gì.”

Fan đông nhất chính là fan của đoàn phim Tiếc Tình, cô quay đầu lại, fan hâm mộ ở lầu 2 liền bắt đầu hét gào lên, giơ cao quả bóng màu xanh biếc tượng chân cho hải bảo bắt đầu đều nhịp cùng nhau hô cao giọng: “Thiên hạ đệ nhất, Cố Bảo Bối!” có lẽ là bởi vì mắt cô là màu xanh biếc, có lẽ là bởi vì bộ phim truyền hình đầu tiên cô đóng và quảng cáo đầu tiên của cô quay đều có biển, có lẽ là fan của cô biết cô thích hương thơm vị của biển. Vì thế, fan gọi cô là ‘hải bảo’, màu tượng trưng là màu xanh của biển. Chỉ là, khẩu hiệu của họ cũng quá bá khí đi... Phòng Đình Việt và Jay cũng quay đầu qua, nhìn lên lầu 2, fan của họ cũng bắt đầu náo động, sau đó cô thấy từng cái bong bóng màu xanh được giơ lên cao hơn. Jay cuối đầu xuống nở nụ cười, quay đầu lại nói: “Em bảo fan em đổi khẩu hiệu đi... nghe thế nào cũng giống, thiên hạ đệ nhất, đông phương bất bại a...” cô sờ sờ mũi, trừng mắt nhìn anh một cái...

Đèn trong hội trường bắt đầu tối đi, đèn sân khấu cũng tối lại. Toàn hội trường yên tĩnh, một giọng nói du dương vang lên: “Lễ trao giải Kim Long lần thứ 26, chính thức khai mạc.” Theo đó, ánh đèn trên sân khấu sáng lên lần nữa, cô nhìn người MC anh miệng rộng và chị Coco sau khi đã thay xong trang phục từ từ bước lên đài. Trong lúc còn mơ hồ, bỗng toàn fan trong hội trường cư nhiên bắt đầu điên cuồng hét lên, nhiệt tình của fan, trong nháy mắt giống như đốt cháy lên một nửa hội trường. Trong lòng cô cảm thấy kinh ngạc, hai người MC này nổi tiếng như vậy à? Cho đến khi cô cảm giác được bên cạnh cô vang lên một giọng nói rất nhỏ mới quay đầu qua, cô thấy được một đôi mắt ưu thâm, anh nhìn cô, dịu dàng nói: “Tiểu Ái, anh đến rồi...” Anh không đi thăm đá, nhưng anh đã đến. Toàn hội trường fan đang không ngừng hô to, đảo mắt, bay đầy những bong bóng màu trắng, màu sắc thuộc về anh.

Cô buồn bực nửa ngày không lên tiếng, không hồi thần lại được, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói giống như nỉ nan của anh: “Tiểu Ái anh đến rồi... Tiểu Ái, anh đến rồi...” Cô cư nhiên vì thế mà cảm động đến mũi cũng cay lên. Hồi lâu mới nhỏ giọng nói với anh: “Phó Quân Nhan, anh tốt nhất là đến rồi, anh nhìn xem fan của anh đến đông nhất, khẩu hiệu cũng la to nhất, anh không đến thì thật sự là có lỗi với một đại dương màu trắng đó!” Fan của anh, tượng trưng là màu trắng. Quân Nhan công tử, hiển nhiên là nên sở hữu màu sắc thuần bạch nhất sạch sẽ nhất trên thế gian này.

Phòng Đình Việt từ phía trước cô giơ ngang một cánh tay ra, anh nói: “Quân Nhan, đã lâu không gặp.” Cô hơi ngửa ra sau, nhìn hai tay họ đang nắm lấy nhau.

Nam diễn viên được đề cử cho giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, đoàn phim Tiếc Tình chiếm hết 3 vị trí. Jay tuy là debut sớm nhất, nhưng vẫn luôn quay phim điện ảnh, phim truyền hình là lần đầu tiên thử nghiệm. Vì thế, anh cũng là người mới. Màn hình lớn mới phát ra ba cái tên, cô liền trực tiếp dính đạn.

Chị Coco trực tiếp đi xuống để đặt câu hỏi: “Tiểu Ái, đoàn phim tụi em xuất hiện ba người được đề danh cho giải diễn viên mới xuất sắc, em nói xem, ai sẽ là người nhận được giải a?”

Cô nhớ rất rõ là kiếp trước giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất này người đạt giải là Jay... nhưng việc này làm sao có thể nói, huống chi, mọi thứ cũng không lại như lúc trước nữa, chỉ có thể nhìn chị Coco nhàn nhạt cười một cái. Giả thâm trầm...

Anh miệng rộng ở trên đài mở miệng: “Coco em hỏi như vậy không tốt.” Cô mới thở phào liền nghe anh lại nói: “Tiểu Ái, em hy vọng ai đạt được giải diễn viên xuất sắc nhất a?”

Cô ghen đến đỏ mặt, , thấy Jay cư nhiên dương dương tay làm động tác trúng đạn, Phòng Đình Việt ranh mãnh nhìn cô cười cười, Phó Quân Nhan hơi nghiêng đầu qua, thần nhiên nhìn cô. Được thôi! Cuối cùng cô nói: “Bản thân em.”

“Tiểu Ái à! Chị là hỏi em nam diễn viên đạt giải a, em không được đâu nha...” Chị Coco dật dật mi, dẫn đến một trận cười. Nửa ngày mới vỗ vỗ vai cô nói: “Tiểu Ái, chị nhìn tốt em đấy, tiểu cô nương này thật là... nói cho chúng ta biết đã tâm cuồng nhiệt muốn đạt được giải của cô a!” Cô xấu hổ đến toát mồ hôi, hết sức xấu hổ đến toát mồ hôi...

Phía sau lại bắt đầu hét lên: “Thiên hạ đệ nhất, Cố Bảo Bối!” Cô khóc không ra nước mắt, ‘hải bảo yêu dấu của chị, chúng ta không thể hung hãn như vậy a....’

Người đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất là Phó Quân Nhan, anh lên đài nhận thưởng, nhanh gọn lưu loát nói hai chữ: “Cảm ơn.” Chỉ mỉm cười một cái liền làm bùng nổ toàn hội trường, Chị Coco hiềm thấy mà không làm khó anh, cứ ngơ ra đó, trơ mắt ra nhìn anh phong độ tao nhã bước xuống đài. Sau đó mới chậm chạp cảm thán nói: “Quân Nhan công tử đúng là cử thế vô song a...” Đáy mắt hồi lâu vẫn còn chút đăm đăm nhìn anh. Anh chỉ nhàn nhạt cười một cái đích thật có thể mị hoặc chúng sinh, toàn hội trường đều có mấy giây chìm trong yên lặng, đúng là phong nhã tài hoa vạn chủng.

Cô nhớ đến chị Coco bộ dạng nắm lấy cô không chịu buông tay, còn bây giờ thì cứ như vậy bị Phó Quân Nhan làm cho mơ màng. Cúi đầu xuống cười trộm mấy tiếng. Cô lén lút nhìn khuôn mặt tỏ ra bình thản lạnh nhạt này của anh, chỉ chỉ cái cúp, lại chỉ chỉ chính mình.

Anh không lộ dấu vết nhìn cô cười cười, lắc lắc đầu. Cô bĩu môi, không để ý đến anh.

Jay có chút thất vọng, Phòng Đình Việt trái lại không có biểu hiện gì, cô lén lút lấy tay chọt chọt anh nói: “Anh Đình Việt, nam chính xuất sắc nhắc nha!”

Lúc đến phiên nữ diễn viên lên đài nhận giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, Coco ở một bên trêu đùa: “Tiểu Ái, cảm giác mong muốn thành sự thật thế nào a!” Cô nhớ lại lúc này Phó Quân Nhan bằng một nụ cười đã giải quyết xong chị ấy, cũng hơi nghiêng đầu qua, nhìn chị cong khóe môi mỉm cười, sau đó nói: “Cảm ơn!” Nhìn xuống dưới đài khom lưng cảm ơn, cư nhiên cũng thuận thuận lợi lợi mà đi xuống đài.

Mới vừa quay lại chỗ ngồi, Phòng Đình Việt giơ ngón tay cái lên với cô, nhìn nhìn Phó Quân Nhan nói: “Tiểu Ái, em học hỏi nhanh thật.”

Trên sân khấu chị Coco bắt đầu hô lớn: “Mọi người có thấy không, có thấy không? Tôi là phụ nữ mà cũng bị làm rung động đến quên cả hô hấp. Đạo diễn John con mắt tuyển chọn diễn viên của ông quả là lợi hại!” John vuốt vuốt hàm râu, cười như lễ đương nhiên. Chị ấy lại chỉ chỉ cô nói: “Tiểu Ái, em còn một mục đề tên nữa đó! Nếu như còn lên đài lần nữa chị sẽ không tha cho em đâu đó.” Trong lòng cô điềm tĩnh, yên tâm không có phần của cô...

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Jay lại lần nữa đụng phải Phó Quân Nhan, không ngoài ý muốn, Phó Quân Nhan đạt giải. Tuy nhiên vào kiếp trước người được giải vẫn là Jay.

Lần này Phó Quân Nhan không có xoay người đi xuống đài, anh cầm lấy chiếc cúp, nhìn về hướng bên này, sau đó nói: “Dem chiếc cúp này, tặng cho người tôi yêu.” Cô cách xa như vậy, nhìn đôi mắt tinh tế đẹp mắt của anh, trong lòng bỗng chợt thấy ấm áp. Cô biết, anh là nói, tặng cho cô... Anh nói cô yêu anh, không biết tại sao cô không muốn phủ nhận. Giống như anh dạy An An gọi anh là anh rể vậy, cô không có một chút khí lực nào đi phủ nhận, đi cự tuyệt...

Lúc Phòng Đình Việt lên sân khấu nhận giải thưởng nam chính xuất sắc nhất anh kinh ngạc mà nhìn cô, cô đứng lên cho anh một cái ôm thật lớn, khe khẽ nói bên tai anh: “Anh Đình Việt, em nói rồi mà...”

Sau đó cô ngồi xuống lại vị trí của mình, bắt đầu quay đầu nhìn Phó Quân Nhan cẩn thận lưỡng lự, kiếp trước người đạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là đối thủ của cô Lý Khiết Nhi, kiếp trước, cô nhờ vào thân phận người mới mà chen vào được bảng đề cử của nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cô ta thì chưa ngừng nghĩ qua. Cho nên cô biết được, ở phía sau không còn cảnh của cô nữa, cô chẳng qua ở bảng đề cử lộ mặt một cái là được rồi, cũng thấy nhàm chán. Sau đó cô bắt đầu nhỏ giọng cáo trạng An An, ví dụ như Cố Tiểu An cái cục thịt nhỏ đó vẫn kiên trì là sữa cô pha không ngon bằng sữa anh pha, cô nói: “Phó Quân Nhan, rõ ràng cách chúng ta dùng là giống nhau mà! Tại sao An An lại thiên vị như vậy? Hơn nữa nó một chút cũng không sợ em a! Mỗi ngày bò qua bò lại bò lên bò xuống trên người em. Nhưng mà anh nói cái gì, nó cũng ngoan ngoãn mà nghe theo. Tại sao a? Tại sao a?” Phó Quân Nhan nghiêng đầu nghiêm túc nghe, đột nhiên anh đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy đẩy cô, anh nói: “Tiểu Ái, là em.”

“A?” Cô ngẩn ngơ mà nhìn ánh mắt ảm áp của anh. Cô... cô làm sao?

Anh vỗ vỗ đầu cô, chỉ chỉ phía sân khấu.

Ở giữa sân khấu đang phát đoạn phim trong Tiệc Tình, từng cảnh một, đều là gương mặt của cô, có khóc, có vui vẻ, có ngây thơ, có trầm tĩnh ‘Cố Tâm Dao’.

Cô không thể tin được quay đầu nhìn Phó Quân Nhan, đưa tay ra chỉ chỉ cô: “Em?”

Anh gật đầu, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, anh nói: “Hà đồn ngốc.” Đưa tay ra kéo cô từ trên ghế đứng dậy, ôm cô, nhẹ vỗ lưng cô nói: “Tiểu Ái, đi đi. Anh sẽ yên lặng nhìn thời khắc hào hoa đẹp đẽ trong cuộc đời em.”

Cô sải bước hướng về phía sân khấu, nghe lời bình của bình ủy viên, từng tiếng một vang vọng ở bên tai: “Cố Bảo Bối, một diễn viên chính, ở trong phim biểu diễn sinh động tự nhiên, diễn xuất rất tốt. Sự xuất diễn của cô, linh động chân thành, đánh vào tim người xem, khiến người yêu mến, ảm áp đến khiến người rơi lệ. Phảng phất như chính cô đang ở trong câu chuyện đó vậy, chính là Cố Tâm Dao, thuật lại mọi đau xót vui vẻ trong câu chuyện đó.” Cô đích thật ở trong câu chuyện đó, cô chính là đứa trẻ bị để lại trên thế gian, đứa trẻ được ông trời để lại trong đoạn tình yêu bất hạnh đó, sự tồn tại duy nhất...

Cô nước mắt朦胧 lung nhận lấy giải thưởng, nhìn xuống dưới đài hồi lâu mới mở miệng: “Tôi chưa từng nghĩ qua... sẽ đạt được giải...” Cuối cùng che miệng lại, không còn nhin được mà khóc ra tiếng, cô biết cô khóc như vậy rất mất mặt, nhưng mà, không ai biết được, cô là như thế nào muốn đem nhân vật này diễn tốt. Không ai biết được, kiếp trước lúc cô xác thật được là đây là câu chuyện của mami, cô là có bao nhiêu hối hận, không có đem nhân vật này diễn một cách tốt hơn... Càng không ai biết được, nếu như không phải là sự thương xót của ông trời, cô sao có thể đứng tại nơi đây? Sao có thể là bộ dáng của hiện nay? Cô nhin không được nước mắt đầy mặt, cô nói: “Tôi muốn nói, tôi phải cảm ơn vận mệnh. Cảm ơn sự hậu đãi của ông trời khiến tôi có thể đứng ở đây, có thể gặp được mọi người. Tôi đã từng một đêm lại một đêm không ngủ được, sợ chính mình làm chưa đủ tốt. Tôi quá yêu vai diễn này, quá yêu Cố Tâm Dao.” Cô rút cuộc cũng nhin được nước mắt, mới tiếp tục nói: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn, còn có, daddy một mình nuôi dưỡng tôi khôn lớn. Daddy, con rất yêu người, con sẽ đem phần yêu thương mà mami chưa kịp cho người, toàn bộ cho người.”

Chị Coco cư nhiên chỉ là vỗ vỗ vai cô đưa cô về chỗ ngồi, thế nhưng lại không có như lúc đầu nói mà làm khó cô. Rất lâu về sau khi bọn cô một lần nữa gặp mặt nhau, chị từng than oán với cô: “Nhìn thấy một tiểu mỹ nhân khóc thành ra như thế, em nói chị làm sao mà ra tay được?”

Sau khi ăn mừng xong, cô như đã hẹn đến gặp anh Nặc, anh đi qua ôm lấy cô, nói: “Ba anh nói, em diễn vai di rất tốt, rất nhiều lúc, ông cứ lầm tưởng là di thật sự đã quay trở về.”

Cô nghe xong, nhin không được, thao thao khóc lớn.

Về đến nhà, cô nhìn Phó Quân Nhan đang ngồi trên ghế sofa xuất thần, anh chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn mờ nhạt chiếu trên lông mi dài của anh, tốt đẹp và sạch sẽ.

Cô một cái nhào vào lòng anh, anh đưa tay ra đón lấy cô vào lòng. Cô dùng cái mũi ngửi ngửi, nắm lấy ống tay áo của anh hỏi: “Anh sao lại một thân đầy mùi rượu.” Cô mới hậu tri hậu giác, một thân đầy mùi rượu là cô. Ngược lại anh không ngại, kéo cô nằm trên đùi anh, cô nhắm mắt lại ôm lấy thắt lưng anh, cảm nhận anh một lần một lần vuốt lấy tóc cô, ôn nhu mà từ bi. Và trái tim cô, cấp thiết, cấp thiết muốn nói cho anh biết một số chuyện, cấp thiết muốn tìm một lối ra, cô nói: “Phó Quân Nhan, bọn họ đều biết là câu chuyện Tiệc Tình này là câu chuyện có thật. Nhưng lại không ai biết được, ngay cả đạo diễn John cũng không biết, Cố Tâm Dao là mami của em, mẹ ruột của em...”

“Vậy sao?” Anh nhàn nhạt thở dài, khom lưng xuống ôm cô. Bàn tay ảm áp xoa nhẹ lên mắt cô, đáy mắt không có một chút gợn sóng kinh ngạc, nhưng lại đầy từ bi và thanh minh. Sau đó anh hỏi, giọng nói thân thiết êm tai: “Bảo Bối ngốc nhớ mami rồi phải không?”

Cô gật đầu, nhin không được cuộn trào nước mắt, từng giọt một, thuận theo khe hở ngón tay anh, chảy đầy mặt, cô nói: “Em chưa bao giờ biết, mami rút cuộc là bộ dạng gì, mùi vị của mami là như thế nào, em không biết...” Xem càng nhiều ảnh, càng nhiều hình chiếu cô cũng là không biết được, hơi thở ảm áp đó

ngăn lại nước mắt của cô, cô nói: “Hôm nay anh họ nói với em, chú nói, ông rất nhiều lần nhìn em biểu diễn cảm thấy như mami thật sự trở về... Phó Quân Nhan, anh không biết là em có bao nhiêu vui sướng, bao nhiêu khổ sở... 18 năm sau, con gái của Cố Tâm Dao Cố Bảo Bối, ở trước mặt người đời, diễn ra câu chuyện của bà, chuyện tình yêu bị ai nhưng nhưng đẹp đẽ của bà.”

“Anh không biết là em có bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu vui sướng... Tiểu Ái, có rất nhiều chuyện, bình sinh cũng không có cách nào khiến người khác hiểu được, nhưng mà, anh hiểu em...” Anh nói, sau đó anh hôn lên tóc cô, “Đồng thời anh biết, Bảo Bối gốc của anh thật sự rất giỏi, bà sẽ vì em mà tự hào, bởi vì, con gái của bà, cô gái như em...”

“Sẽ sao?”

“Bà sẽ...”

(1)manh: ở đây có nghĩa như từ moe của nhật, dễ thương đáng yêu...

35. Chương 18: Chương 17

Ngày hôm sau, Cố Tiểu An được đưa về từ chỗ daddy. Tiểu gia hỏa gần đây có 3 thứ thích, thứ nhất thích nhất là Tiểu Khải, thứ hai thích đàn violon, thứ ba mới tới người chị là cô. Nhưng mà An An vừa bước vào nhà, thấy được Phó Quân Nhan liền toét miệng cười, vui mừng đến mức đem cây đàn violon mà cậu yêu quý nhất ném sang một bên, cùng Tiểu Khải một trước một sau hướng về phía Phó Quân Nhan nhào tới. Hình ảnh đó không biết có bao nhiêu điên cuồng.

Cố Tiểu An ôm lấy chân của Phó Quân Nhan, giọng nói trẻ con nhuyễn nhuyễn nhu nhu không ngừng hô: “Anh rề! Anh rề! Anh về rồi! Anh về rồi!” Cái đầu nhỏ cứ dụi vào ống quần của anh. Lại đột nhiên ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn nhìn cô, cặp mắt lớn sáng ngời, mới ngược đầu lên, tay nhỏ dang rộng ra, tràn đầy vui vẻ nói: “Anh rề! Ôm ôm! Anh rề! Ôm An An! Anh rề pha sữa sữa! An An muốn sữa sữa!” Tiểu Khải cũng vui sướng mà vây xung quanh Phó Quân Nhan, cái lưỡi thè ra ‘hắc hắc’, cái đuôi nhỏ dựng lên, không ngừng vẫy. Anh sờ sờ đầu Cố Tiểu An, một tay ẵm cậu lên. Lại khom người xuống xoa xoa đầu của Tiểu Khải, Tiểu Khải càng vui mừng hơn ‘gâu gâu’ kêu không ngừng.

Phó Quân Nhan ẵm Cố Tiểu An đi vào nhà bếp, cô nghe thấy anh hỏi: “An An em ăn cái gì? Lại mập ra rồi!”

Cố Tiểu An rất là hưng phấn, cậu nói lớn: “Thịt! An An ăn thịt thịt! Tiểu Khải ăn xương! Cùng nhau ăn!”

Cô đã sớm nói với Phó Quân Nhan rồi, An An tên nhóc này gần đây thật sự là thật sự là ăn quá nhiều thịt! Nếu như không cho cậu ăn thịt, cái mỗ của cậu liền chu ra đến nỗi có thể treo nước tương, vẻ mặt đáng thương nhìn cô, thật khó xử. Lại thêm Tiểu Khải ở một bên trợ uy, lớn tiếng sữa. Thật là thua cho bọn nó. Hơn nữa daddy lại rất thích An An, luôn nói An An ngoan, đặc biệt là An An mới nhỏ như vậy, có những đứa trẻ nhỏ như An An mỗi lần ăn cơm thật sự là một chuyện khó khăn, người lớn nhẫn nại từng miếng từng miếng đút cũng không ăn. An An thể nhưng rất tự giác, ăn cơm vừa ngoan vừa ăn nhiều, còn kiên trì muốn tự mình ăn, cái lưng nhỏ ngồi trên ghế thẳng tắp, từng miếng từng miếng an an tỉnh tỉnh mà ăn. Vì thế daddy dường như là sủng cậu còn hơn sủng cô, sủng đến vô biên.

“An An, thịt ăn quá nhiều sẽ rất mập. Hơn nữa không thể chỉ ăn thịt không, chỉ ăn một thứ thì thân thể sẽ không tốt, thân thể không tốt thì sẽ sinh bệnh, sẽ phải đi bệnh viện, An An có hiểu không?” Phó Quân Nhan cúi đầu xuống nghiêm túc nói với cậu, cô phát hiện anh đối với trẻ con không giống với những phụ huynh khác, anh tôn trọng ý kiến của bọn trẻ, lúc nào cũng nhìn thẳng vào An An, sẽ rất tỉ mỉ cùng An An nói chuyện, nói đạo lý. Mà không phải là đem trẻ con xem như một thứ đồ vật mà mệnh lệnh.

An An chớp chớp mắt, vẫn là một mặt biểu tình mơ hồ, ngu ngơ gật gật đầu, Lại thét lên: “An An không sợ!”

“Không sợ đi bệnh viện, An An rất dũng cảm.” Phó Quân Nhan xoa xoa đầu cậu, lại nói “Nhưng mà An An, nếu em trở nên rất mập, khí lực của chị nhỏ như vậy, sẽ không ẵm được An An, phải làm sao?”

“Chị?” Tiểu gia hỏa cơ hồ có chút hiểu được, một đôi mắt to chớp chớp, bĩu môi lên hô lớn: “An An muốn chỉ ỉm! Chỉ ỉm!”

“Vậy An An từ hôm nay trở đi phải ăn thật nhiều rau, ít ăn thịt.”

“Chỉ ỉm An An?”

“Ừm.”

“Chị có thể ỉm An An?”

“Ừm.” Phó Quân Nhan đem An An thả xuống bên chân, kéo ghế ra để cậu ngồi vững, mới nói: “Hơn nữa chị sẽ rất vui.”

“Được! An An ăn rau! Ít ăn thịt thịt!” Cố Tiểu An nghiêm túc gật gật cái đầu nhỏ.

“An An thật ngoan! Anh rể pha sữa bò cho em uống.”

“Anh rể! Thật tốt!”

Vấn đề mà cô giải quyết không được, Phó Quân Nhan giống như rất đơn giản mà đem vấn đề giải quyết rồi, hơn nữa đứa trẻ cũng không có phản ứng kháng cự, không soi gương cũng biết được, cô của bây giờ nhất định là khỏe mắt đều là ý cười... Tiểu Khải không biết lúc nào vậy bên chân cô, liên tục dùng đầu cọ vào chân cô. Cô cúi đầu nhìn nó, biểu tình đó giống như có chút ưu oán. Dùng lực cắn mấy miếng bánh, giống như muốn trút cảm phẫn, nghĩ đến người sợ chó như cô, bây giờ vô điều kiện tiếp nhận mày, yêu mày, mày còn muốn gì nữa! Sau đó Tiểu Khải gâu một tiếng nhảy lên bàn, thân hình tuyết trắng ngăn lại bàn tay đang lấy bánh của cô.

Phó Quân Nhan đã ỉm An An đi ra đây, nhìn cô như cười mà không cười, anh nói: “Hà đồn ngốc, em sao lại giành bánh với Tiểu Khải nữa rồi!”

Cô nhảy dựng lên! “Cố Tiểu An, em mới quay về, em sao lại đem bánh của Tiểu Khải để trên bàn trà nữa!” Cậu bị ôm trong lòng của Phó Quân Nhan, ngậm nắm vú, phồng má lên, uống đến vô cùng vui vẻ, nửa ngày mới hí mắt lại nhìn qua hướng cô, sau đó lại không đếm xỉa đến cô, ôm lấy bình sữa quay đầu đi.

Cố Tiểu An hôm nay không đến trường, Cô phải đi đoàn phim Nàng lọ lem màu đen định trang, buổi tối có một tiết mục talk show Tối nay có hẹn được phát trực tiếp. Thẳng đến lúc cô thay xong đồ chuẩn bị ra cửa, một người con trai, một cậu nhóc, một chó. Ba người họ ngồi vây quanh nhau ở trên thảm chơi ghép hình, tập thể không thèm chú ý đến cô. Cô vô cùng cạn lời mà đi quanh họ mấy vòng, cuối cùng chỉ có thể vào lúc đi ra đem cửa đóng một cái thật mạnh, bước trên đôi giày cao gót vang lên âm thanh ‘lọt lọt’, vẫn như cũ không nhận được một phản ứng nào. Cố Tiểu An, nụ hôn trước khi đi của em đâu rồi! Cái ôm của em đâu rồi! Tiểu Khải sao mày lại không thè lưỡi nhìn ta vậy đuôi. Phó Quân Nhan! Anh có đứa nhỏ có chó liền không cần bảo bối ngốc nữa! Cô thật là đáng thương a...

Bởi vì Nàng lọ lem màu đen là vừa quay vừa phát sóng, hơn nữa sắp tới sẽ lên sóng, tạo hình không cần thiết bảo mật. Vì thế tuy rằng buổi tối có chương trình trực tiếp, tạo hình vẫn có thể làm như thường, trực tiếp lên chương trình là được. Vạn Thanh nói hối hận vì đã ký hợp đồng cho bộ phim này quá sớm, nếu như biết cô lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thì đánh chết cũng không ký hợp đồng sớm như vậy.

Cô cười cười nói: “Anh Đinh Việt cũng không phải kỹ rồi sao?”

Vạn Thanh nghĩ như vậy ngược lại thấy cân bằng lại một chút, mới nói “Đạo diễn sẽ cười đến điên mất, vốn dĩ là khán giả chính là hy vọng bọn em nối tiếp tiền duyên. Bây giờ lại lấy được giải nam nữ chính xuất sắc nhất, chỉ bằng hai người bọn em, bộ phim này chưa phát sóng cũng muốn nổi rồi.”

Đem tóc đi kéo thẳng và nhuộm đen cần chút thời gian. Vạn Thanh đem một đồng hợp đồng quảng cáo qua, chị nói bóng nói gió nói là cô bây giờ có thể tăng cường tỷ suất xuất hiện một cách thích đáng.

Nhưng cô không đồng ý, tỷ suất xuất hiện là cần thiết, nhưng không cần quá nhiều, khán giả sẽ cảm thấy thị giác mệt mỏi. Cho nên gần đây cô nguyện ý nhận một quảng cáo, chỉ một cái. Hiên nhiên, biểu tình của Vạn Thanh ít nhiều không tốt lắm.

Cô thấy tóc mình bị óng cuốn cuốn đến kỳ lạ trên đầu mình. Đột nhiên lại nghĩ đến A Tam của Ấn Độ, cảm thấy thật mắc cười. cầm điện thoại lên chụp một tấm hình, gửi cho Phó Quân Nhan, lại nhớ đến anh dẫn theo An An và Tiểu Khải lơ là cô, nghĩ nghĩ đăng lên weibo. Thêm lời: “Người thấy có phần.”

Đương nhiên cuối cùng Vạn Thanh vẫn là đem một đồng quảng cáo có ý muốn nhận đến cùng cô chọn ra. Cuối cùng cô và Vạn Thanh đồng thời quyết định chọn một mẫu quảng cáo về sữa bò tinh khiết. Lý do của Vạn Thanh là mẫu quảng cáo này phù hợp với hình tượng trong sáng sạch sẽ của cô. Cô rất muốn nói với chị là rõ ràng cô là hình tượng đau khổ vì tình a... Hai bộ phim này gồm cả cái quảng cáo trước, cũng rất bi kịch. Đương nhiên cô không có nói, cô là nghĩ đến Phó Quân Nhan nên mới cảm thấy quảng cáo này tốt nhất. Bởi vì, Phó Quân Nhan là một ánh sáng ấm áp trên thế gian này của cô, sau khi cô trùng sinh, đưa cho cô một cốc sữa ấm nóng.

Nói thật, Vạn Thanh là một người quản lý xuất sắc, chị ở trong giới quan hệ cũng rất rộng rãi, ở một số nơi cũng khá được yêu thích, nhân lực rất độc đáo. Chỉ là có thể bây giờ chỉ dẫn dắt một người nghệ sĩ là cô, lượng công việc của cô nhận ít, cũng gián tiếp ảnh hưởng đến thu nhập của chị ấy, cho nên ở một vấn đề nào đó, tương đối cấp tiến, sẽ có ý kiến bất đồng với cô. Nhưng mọi người đều là người thông minh, rất nhiều chuyện qua được thì cho qua, suy cho cùng cũng ở chung một con thuyền.

MC của talk show là chị Đào Tử, phong cách chủ trì tiết mục của chị thiên về tỉ mỉ, lên được chương trình của chị giống như là trò chuyện cùng bạn bè vậy, sẽ rất tự tại. Tổ chương trình cũng hẹn trước là không nói về An An, vì thế cô rất an lòng. Trường quay cũng rất mới mẻ, một ghế sofa đơn giản, có rất nhiều gối để ôm, gối ôm là điều yêu thích của cô, cô không hề cố kỵ chút nào cầm một cái lên ôm vào lòng.

“Chào mừng quý vị khán giả, hoan nghênh đến với chương trình Tối nay có hẹn, tôi là MC Đào Tử. Hôm nay khách mời mà chúng tôi mời đến là người mà các bạn mong chờ đã lâu. Cô ta không xuất thân từ khoa diễn, nhưng lại bằng diễn xuất vượt trội của mình, lần đầu bước vào giới giải trí liền một lúc đoạt được hai giải Kim Long, là giải người mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, có thể nói là tiền đồ vô hạn, để chúng ta cùng hoan nghênh, nữ thần trong tim chúng ta, Cố Bảo Bối.”

Cô cười nhẹ gật đầu, có chút xấu hổ, khách khí nói: “Chào chị Đào Tử, rất vui có cơ hội lên chương trình này.”

“Tiểu Ái, em đổi tạo hình mới rồi à? Tuy là chỉ đem tóc nhuộm thành màu đen, nhưng mà cho người ta cảm giác thay đổi rất nhiều, chị xem chút nữa không nhận ra em đây. Giới truyền thông hôm nay mới khen em là người đẹp nhất trên thảm đỏ của buổi lễ trao giải Kim Long đó. Chị là khách mời của buổi lễ trao giải cũng có mặt ở đó! Hai bộ lễ phục của em đều quá tuyệt. Không nghĩ rằng hôm nay gặp lại em lại đổi màu tóc rồi, lại là một loại phong tình khác a!”

“Vậy sao? Vậy em phải cảm ơn các bạn giới truyền thông đã cho em niềm vinh dự đó.” Cô vuốt vuốt tóc mới nói: “Đem tóc nhuộm thành màu đen, đây cũng là sự thay đổi và thử nghiệm đầu tiên của em. Nói thật lúc đầu tự bản thân mình nhìn cũng thấy không quen cho lắm.”

Kiếp trước, cô rất chú trọng vào việc bảo dưỡng tóc, bất luận như thế nào chính là không nhuộm tóc không uốn tóc. Cũng không chấp nhận đeo kính sát tròng. Vì thế tuy rằng vẫn luôn nổi tiếng, nhưng con đường đóng phim vẫn là rất hẹp, người trong giới nói Cố Bảo Bối rất khó hợp tác. Lúc có những lời bình về tính chuyên nghiệp trong diễn xuất cũng căn bản là không nhắc đến cô. Chỉ là bây giờ, cô đã nhìn rộng hơn rất nhiều, cứ giống như Phó Quân Nhan, làm tốt mỗi công việc.

Chị Đào Tử nghiêng đầu nhìn cô, “Tại sao lại không quen? Con gái không phải là trời sinh đối với cái đẹp luôn dễ quen sao? Ừm, để chị nhất xét một chút. Nói làm sao đây, mái tóc màu vàng của em chính là tạo hình trong Tiệc Tình và quảng cáo năng tiên cá, cho người ta cảm giác rất tươi đẹp, rất lung linh, rất mê người.” Chị cười đưa nước trái cây cho cô, sau đó nói: “Tiểu Ái, mái tóc đen của em cho người ta một cảm giác thần bí, ưu nhã linh động, như tinh linh vậy.”

Nói rồi chị đưa cho cô một ly nước ép trái cây, cô hai tay đón lấy. “Chị Đào Tử chị nói không sai, con gái đối với cái đẹp là vô điều kiện tiếp nhận. Thân là con gái thì phải nên lựa chọn cái đẹp, bởi vì đó là ân huệ của Chúa sáng thế(1) không phải sao?”

“Lời này nói rất đúng.” Chị Đào Tử gật gật đầu.

Cô cầm ly nước lên, khẽ nhấp một ngụm, nói “Rất ngon.”

“Tiểu Ái bình thường thích uống loại nước nào?”

“Ừm, sữa bò.”

“Chỉ có đứa trẻ thuần khiết mới thích uống sữa bò a!” Chị lại hỏi: “Chị vẫn luôn rất hiếu kỳ, tại sao mọi người lại gọi em là Tiểu Ái?”

“Tại vì tên em quá dễ chiếm tiện nghi rồi, ai ai cũng đều gọi em là bảo bối bảo bối! Thật sự là có chút tiếp thu không nổi. Lúc mới vào đoàn phim, mọi người đều gọi cái tên này, từ từ gọi như vậy rồi cũng trở nên quen, như vậy mọi người cũng đều cảm thấy dễ chịu một chút a! Em cũng âm thầm mà thở phào một hơi.”

Chị Đào Tử đột nhiên cười nhạo một tiếng “Em rất quý nha! Vậy bảo bối bảo bối gọi như vậy, chỉ để dành cho người yêu gọi à?”

Cô hơi sững người ra, mới nói “Ừm,... đại khái là như vậy.”

“Tiểu Ái, chính là hôm qua, lấy được hai giải của Kim Long. Tuy là có hơi trễ nhưng chị Đào Tử cũng phải nói chúc mừng em! Có rất nhiều nghệ sĩ phấn đấu nhiều năm cũng chưa đạt được độ cao như em, em mới ra nghề liền đạt được rồi, chị hôm qua không phải là cũng ở hiện trường sao? Mẹ chồng chị là fan hải bảo cứng của em, em có biết không, bà thấy em khóc thành lệ nhân, đau lòng hết sức. Tối hôm qua không ngừng gọi điện cho chị, muốn nói bảo chị đi an ủi em. Kết quả điện thoại của chị bật chế độ im lặng, căn bản không có nhận được. Sau khi chị về nhà trái xin tha thứ phải xin tha thứ, mẹ chồng chị mới tha cho chị, hôm nay còn nói với chồng chị, ‘bảo vợ con đừng có làm khó Tiểu Ái.’ em không biết đây là lần đầu tiên chị cụp lại cái đuôi dẫn chương trình đó. Chỉ là, chị vẫn phải hỏi, em có cảm tưởng như thế nào? Đạt được hai giải thưởng lớn như vậy.”

“A, trước tiên là cảm ơn sự hậu ái của dì, hôm qua em khóc thành ra như thế, rất nhiều hải bảo lo lắng vì em, nói thật, rất có lỗi, xin lỗi để mọi người lo lắng rồi. Nhưng mà bởi vì sự lo lắng vào yêu quý của mọi người, em cảm thấy rất hạnh phúc.” Cô nghĩ nghĩ rồi mới tiếp tục nói “Nói thật, em không nghĩ là em sẽ lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cái ý niệm đó một lần cũng không có. Lúc đó, thấy anh Đinh Việt nhận được giải em rất vui mừng, chỉ cảm thấy nhiệm vụ đến lễ trao giải của em đến đây là xong rồi. Mọi người cũng thấy rồi đó, đồng dạng những người được lọt vào đề cử đều là những diễn viên rất có thực lực, đều là tiền bối của em, em vẫn luôn nghĩ là giải nữ diễn viên chính xuất sắc này em sẽ không có phần. Em và Phó Quân Nhan cũng rất lâu rồi không gặp, vì thế lúc đó em và Phó Quân Nhan đang nói về một vài việc vặt, kết quả, lúc anh ấy nhắc em là người đạt được giải, em căn bản là không kịp phản ứng gì hết.”

“Điều này nói rõ là diễn xuất của em nhận được sự khẳng định của mọi người. Chỉ là không ai ngờ được đầu tiên em nói là cảm ơn vận mệnh, nhưng về sau mọi người lại nghĩ quả là không có câu nào hay hơn câu này. Bởi chị được biết, em nhận bộ phim này thật là một sự lựa chọn của vận mệnh. Nghe nói bộ phim này cũng là đạo diễn John tình cờ tìm được em, quả thật hoàn toàn là sự gặp gỡ của vận mệnh. Có đúng hay không thật là như vậy?”

“Đúng thế, tuy rằng người phải cảm ơn thật sự rất nhiều, nhưng mà điều lúc đó em trước tiên nghĩ đến chính là cảm ơn sự hậu đãi của ông trời. Bởi vì là sự khoan dung và nhân từ của ông, mới để em gặp được mọi người.” Cô nghĩ nghĩ, chớp chớp mắt mới nói: “Hoặc là có thể nói như vậy, bộ phim Tiếc Tình này, cơ hồ tất cả nam diễn viên đều quay xung quanh em. Có thể nói, sự nghiệp diễn xuất sau này của em, những bộ phim như vậy cũng rất ít. Chị Đào tử, chị nói em có phải rất may mắn hay không?”

“May mắn là một bộ phận, nỗ lực của bản thân em cũng không thể thiếu được, không nên tự coi nhẹ mình Tiểu Ái, nhân lực của John vẫn luôn là nhanh và chuẩn, mỗi diễn viên trong bộ phim này độ nổi tiếng đều không thể chê được, bọn em quả thật nổi trong một tối, khán giả rất dễ dàng đón nhận mà yêu các em. Chị đây không phải là làm khó em nha, cảnh diễn đôi trong phim nhiều nhất với em chính là Phòng Đinh Việt, Phó Quân Nhan và Jay, em và các cậu đó cũng rất thân, bởi vì mọi người đều là người mới lại một đường đi thẳng tới đây, quan hệ tình cảm với nhau hẳn là có khác, vậy đối với các cậu ấy, em có đánh giá gì?”

“Chị Đào Tử nói rất đúng, chính là lúc tụi em quen biết nhau, ngoại trừ Jay ra, trong giới nghệ sĩ tụi em đều là vô danh tiểu tốt. Hợp tác với nhau, đồng cam cộng khổ. Sau đó lại có một gặt hái bất ngờ như vậy,

đích thật là có một tình nghĩa cách mạng rất sâu đậm. Anh Đinh Việt chính là dạng người mới nhìn vào đã biết là người đàn ông lạnh như băng sơn, bạn sẽ rất sợ anh, lo lắng anh là người không dễ chung sống.”

“Vậy trên thực tế?” Chị Đào tử rất có hứng thú hỏi.

“Nhưng trên thực tế, bạn sẽ phát hiện anh Đinh Việt kỳ thật rất công chính, sau đó là một người rất dễ chung sống. Anh chỉ là khí chất hơi lạnh mà thôi!”

“Vậy còn Jay?”

”Anh ấy thật sự là thuộc loại nghệ sĩ có nhân phẩm rất tốt, rất dễ gần, cũng rất dễ nói chuyện.”

“Vậy, Phó Quân Nhan? Mẹ chồng chị rất thích cậu ấy, em không biết đâu, chỉ cần có cậu ấy, mẹ chồng chị liền có thể ngồi trên ghế sofa một chút cũng không động đậy, hơn nữa xem xong rồi còn nhớ mãi không quên.”

“Vậy sao? Phó Quân Nhan a, chỉ cần dùng hai từ để nói về anh ấy là đủ rồi.” Cô dùng một chút, nhìn vẻ hiếu kỳ của chị Đào Tử và khán giả ở trường quay, chỉ phun ra hai chữ: “Yêu nghiệt.” Lại nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của chị Đào Tử, cô mới từng từ từ chữ mà giải thích nói: “Chị Đào Tử, chị phải nghĩ như vậy, một người đàn ông, có một gương mặt thanh tú tinh tế, lại không mang một chút hơi nữ tính nào, nhìn anh ta một lần, lại một lần, trong đầu liền chỉ còn lại từ này thôi.”

Chị Đào Tử nghĩ nghĩ, cứ nhiên lại tán đồng mà gật đầu. Lại như trộm vậy nhỏ giọng nói: “Hèn gì ở lễ trao giải cậu ta chỉ cười một cái liền khiến tất cả mọi người chờ cả ra. Quả thật quả thật.” Khán giả dưới đài nghe xong liền ha ha cười lớn.

“Nghe nói Tiếc Tình quay đến cảnh cuối cùng, Tiểu Ái, em thật sự là thao thao khóc lớn?”

“Đúng, lúc ấy quá nhập vai rồi, căn bản không thoát khỏi nhân vật được, chỉ cảm thấy rất đau buồn rất đau buồn, giống như nếu không khóc ra sẽ khó chịu đến chết mất. Kỳ thật, em cũng thật sự rất hay khóc, hẳn có thể tính là một người rất dễ cảm động. Vì thế, cảnh khóc trong phim Tiếc Tình tuy rằng rất nhiều nhưng cũng không làm khó được em, chỉ cần nghĩ đến những tình cảnh đó, không thể khống chế liền cảm thấy đau lòng, nước mắt liền từng giọt từng giọt mà rơi xuống.”

Chị tán đồng gật gật đầu, xoay đầu qua bảo cô xem lên màn hình ti vi trong phòng quay, có rất nhiều cảnh khóc của cô trong phim, có chính diện trắc diện, ẩn nhẫn, rơi lệ...

“Tiểu Ái em có biết không, bọn họ nói em là cô gái khóc đẹp nhất.”

“Vậy sao? Cảm ơn.”

“Chương trình của bọn chị đặc biệt lấy một ít tư liệu, muốn chính bản thân em đến xem thử xem. Trước tiên là cái này, Tiểu Ái, đây là không lâu trước em mới đăng lên weibo phải không? Bức ảnh như vậy, em cũng đăng?” Cô nhìn chị Đào Tử rất đắn đo mà dùng từ, cũng nhận không được phì cười: “Thời gian đổi kiểu tóc quá dài, nhàm chán thấy hình ảnh mình trong gương, cảm thấy rất giống A Tam Ấn Độ, khôi hài thể kia, không lưu lại thì quá đáng tiếc rồi.”

“Ok!” Chị cho cô một biểu cảm ‘phục em rồi.’ ”Chị lần đầu tiên thấy nữ thần tự hủy hình tượng.”

Chị Đào Tử lại lựa ra hai tấm ảnh, một tấm là được chụp ở buổi lễ trao giải, cô đang nhìn về ghế trống của Phó Quân Nhan phồng má lên. Còn một tấm là cô đã đăng lên weibo vào không lâu trước đó, tấm hình tự sướng làm kiểu phồng má. Sau đó chị Đào Tử nhấp vào màn hình, phóng to chữ ở phía dưới “Hà đồn! Chỗ nào giống hà đồn? Con mắt nào của anh thấy giống hà đồn! Con nào?” Tự cô đăng lên a.... cô đột nhiên có chút đau đầu, sau đó thấy chị quay đầu qua nói với cô: “Tiểu Ái, thật sự là rất dễ thương, rất giống hà đồn a.”

“Chị Đào Tử, con mắt nào của chị thấy em giống hà đồn!” Cô cố chấp không thừa nhận.

“Nhưng mà thật sự là rất giống mà! Tiểu Ái, chị phát hiện lúc em không có cách nào nữa liền trở nên rất giống con nít, em một chữ cũng chữ không ra, chỉ biết tức giận nói ‘con mắt nào của bạn thấy được?’ Um, giống như là, con mắt nào của chị thấy em giống hà đồn? Vậy đó!”

Lần đầu tiên cô cảm thấy ngượng ngùng... Ngơ ngác nhìn chị ấy nữa ngày, quả đoán đem mặt vùi vào trong chiếc gối trong tay.

Sau đó cô nghe thấy tiếng cười của chị Đào Tử, đưa tay ra chọt chọt khủy tay cô, “Mắc cỡ rồi?” Cô vùi đầu gật một cái, rầu rĩ nói: “Chị Đào Tử tỷ suất người xem chương trình của chị vẫn luôn rất cao... em thăm rồi! Hải bảo đều gọi em là hải bảo bối, nữ thần a, tiểu nhân ngư a, con gái của biển a. Nhưng mà, ngày mai nhất định là biến thành hà đồn...”

Chị Đào tử bật cười, mới nói: “Tiểu Ái em xem, bọn họ đã bắt đầu gọi em là công chúa hà đồn rồi.” Cô ngẩng đầu lên, hình ảnh đã chuyển sang trang chủ của cô, tốc độ của fan rất nhanh, hình ảnh mới chụp ra đã được đăng tải lên, trong vô số bình luận, chị Đào Tử đọc ra một bình luận được đập vào mắt trước: “Hải bảo bối a, nữ thần a, tiểu nhân ngư a, con gái của biển a, cũng không chuẩn xác a không chuẩn xác a, Tiểu Ái bách biến a! Thì ra mọi thứ đều là may bay a! Tiểu Ái a, thì ra chị chính là một con hà đồn mạnh chết người a, ô! Công chúa hà đồn trong tim em, chị ơi néo một cái!”

“À ủa...” Phó Quân Nhan sẽ cười chết mất...

“Tiểu Ái, đó là tiếng sói hú.”

“À ủa...” Cô chết đây...

(*À ủa: ở đây là chỉ tiếng khóc của chị đấy, haha --)

“Được rồi được rồi, không chọc em nữa. Nói đến công chúa nàng tiên cá, quảng cáo mà em hợp tác cùng Phó Quân Nhan, thật sự là rất đẹp, rất mộng ảo. Nước mắt của biển và tình yêu của ánh dương, chị là phải xếp hàng rất lâu, mới đặt được hàng về tay. Cùng Quân Nhan công tử hợp tác lần nữa có phải càng thêm ăn ý?”

Chị Đào tử buông tha cô, cô đương nhiên là phải thuận sườn xuống lừa rồi. “Em chỉ có thể nói là Quỷ đạo thật sự là một thiên tài, ví như là tấm poster mà mọi người lần đầu tiên nhìn thấy, có phải là hoàng tử đang hôn nàng tiên cá? Em chưa từng tung tin này qua nha! Kỳ thật là quỷ đạo bắt góc mà chụp lên đấy.”

“Tiểu Ái, em muốn công khai chuyện tình à?”

“Đương nhiên không phải, cái hình ảnh ưu mỹ đến muốn chết đó, kỳ thật là mắt em vô cát, chỉ là Phó Quân Nhan giúp em thổi thổi.”

“Không phải chứ...” Chị Đào Tử cảm thán, sau đó nói: “Muốn chết, em làm tổn thương trái tim của mọi người rồi... em không biết là trên diễn đàn vẫn luôn thảo luận cảnh đó là hôn thật hay mượn gốc à? Tiểu Ái.” Cô im lặng.

“Tiểu Ái, lúc này cũng có nói qua về mấy vị cùng hợp tác qua với em, vậy em có muốn biết mọi người nhìn thế nào về em không?”

Cô gật đầu, “Đương nhiên.”

“Bọn chị đã phỏng vấn qua ba người họ, bây giờ đáp án đang ở lá bài trong tay chị, xé đi cái tên trên bảng, chính là ấn tượng mà bọn họ đối với em đó, em muốn xem cái nào trước?”

“Thật ra thì cái nào cũng được.”

”Vậy chúng ta xem của Phòng Đình Việt trước, xem cậu ấy có ấn tượng gì với em, có được không?”

Cô mới gật đầu liền nghe chị Đào Tử đọc lên “Tiểu nữ oa.” Nói xong chị cười cười rồi đọc tiếp: “Lý do mà cậu ta cho là, lần đầu tiên gặp Tiểu Ái, cô đang ầm Cố Tiểu An, trông rất nhỏ nhắn, trong mắt hai người đều có mê mang, giống như là thấy được hai tiểu nữ oa, rất yếu ớt.”

Đáy lòng cô có chút hơi cảm động, cắn cắn môi, không nói gì. Chị Đào Tử nhìn cô một cái, tiếp theo xé cái của Jay, trên bảng của Jay chỉ có hai chữ “Tiểu Ái.” Đào Tử rất nghi hoặc mà đọc lên: “Lý do của Jay là, cô ấy là Tiểu Ái...” Chị dật dật mi, “Jay quả là một người thành thật. Em đích thực là Tiểu Ái a.”

Cô hơi dờ ra, miễn cưỡng cười cười. Ai cũng nghe không hiểu, nhưng cô biết anh là nói cô là tình yêu của anh. Nhưng đáng tiếc, cô của bây giờ, cô của bây giờ, không muốn hiểu nữa.

Chị Đào Tử nhún nhún vai, cuối cùng lấy của Phó Quân Nhan ra, nhìn nhìn, lật tấm bài ra che miệng lại cười. Sau đó chị nói: “Hà đồn.” Cơ hồ là sợ cô giật tấm bài trong tay chị, lùi lại phía sau một chút mới đọc lên: “Tiểu Ái cô ấy phồng hai má lên, lấy cặp mắt xanh thăm mà nhìn bạn, bất luận là từ con mắt nào nhìn, cũng giống như một con hà đồn ngậy ngô, chân thật không giả tạo, một ánh mắt thôi cũng đủ cho người ta nhìn thấu.”

Cô khịt khịt mũi, Phó Quân Nhan anh đợi đấy! Nói em ngậy ngô lại nói em ngốc! Trong lòng mặc mặc đem anh đánh một trăm tám chục lần. Nhưng nói đến cùng, cũng có một chút xiu ngọt ngào. Chương trình được quay rất thành công, cuối chương trình cô hát một bản nhạc trong phim Tiếc Tình, lúc ra trường quay chị Đào Tử gọi cô qua, nói: “Tiểu Ái, để lại số điện thoại cho chị, tiện liên lạc.” Cô gật đầu, từ trong túi vội vàng lấy di động ra.

Sau đó chị một bên lưu số lại một bên nói: “Phó Quân Nhan đúng là không dễ dàng chịu nhận phỏng vấn, nhưng mà, người bên chương trình chị đến cậu ta không có cự tuyệt đó nha! Tiểu Ái.” Chị ngược mắt lên nhìn nhìn cô, “Nghe cách xưng hô của em, hình như em và Phòng Đình Việt thân nhau nhất, nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm giác cơ hồ cảm tình của em và Phó Quân Nhan lại sâu đậm nhất. Đến đây len lén nói chị nghe, hoàng tử của em rốt cuộc là ai a?”

Tim cô nhảy một nhịp, buồn bực rồi.

Lại nghe chị nói: “Chọc em đấy, Tiểu Ái. Chị thật sự khá thích em đấy. Em rất sạch sẽ, chị lần đầu tiên phỏng vấn một khách mời nữ đem đầu mình vùi vào trong gối. Ban nãy đạo diễn đã nói, tỷ suất người xem đã phá kỷ lục rồi. Hy vọng em lần sau lại đem tin tốt đến, đến chỗ chị Đào Tử ngồi làm khách có được không nào?”

Cô gật đầu, chị cứ nhiên lại xoa xoa tóc cô nói: “Quả thật là nãi oa oa.”

Cô giơ tay lên ngửi ngửi tay áo, vô cùng nghiêm túc nói: “Chị Đào Tử, em rõ ràng là xịt nước hoa mùi hải dương a.” Sau đó, chị sáng khoái mà cười lớn.

Cô phồng má quay về nhà, hể một lúc lại soi vào kính chiếu hậu, thủy chung không muốn tiếp nhận sự thật tàn nhẫn này, công chúa hà đồn...

Mở cửa nhà ra, cô nghĩ rằng Phó Quân Nhan sẽ ngồi trên sofa đợi cô, nhưng mà không có, trong phòng yên tĩnh thịch, cửa phòng của An An đóng chặt. Vừa một vừa uể oải, cô mở đèn lên, rầu rĩ mà kéo cái túi đi về hướng phòng mình. Không biết tại sao tâm trạng cảm thấy thật mất mát, thật mất mát. Có một cảm giác thê lương như bị toàn thế giới bỏ rơi. Cô thăm rồi, không thể quen với thế giới không có bọn họ, đem mình vùi vào trong chăn, nhịn không được che đầu lại điên cuồng gào thét: “Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Phó Quân Nhan gì đó thật đáng ghét! Anh mới là hà đồn, cả nhà anh đều là hà đồn! Anh mới ngậy ngô! Anh mới ngốc! Hứ!”

Sau đó cô cảm thấy mơ hồ có ánh sáng, bữu môi ngẩng đầu lên, Phó Quân Nhan đứng ở trước cửa, trong tay đang cầm một đốm sáng, là một cái bánh kem nhỏ tinh xảo.

Cổ Tiểu An không biết từ đâu có được bộ lễ phục nhỏ, đoan chính bước vào kéo theo một bản nhạc đơn giản mà hạnh phúc trên cây đàn nhỏ của cậu, happy birthday.

Sau đó Tiểu Khải từ dưới giường cô chui ra, trên cổ có đeo một cái nơ nhỏ, trên lưng máng theo ba hộp quà, nằm bên chân cô thè lưỡi vẫy đuôi.

Phó Quân Nhan nói: “Bào bối gốc nhà anh, bây giờ là 12 giờ 01 phút, sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật em?” Cô chỉ chỉ mình, ngờ ra.

“Cô bé ngốc, sinh nhật của mình mà cũng quên.” Anh thở dài một tiếng, sủng nịch mà nhìn cô.

Cô cúi đầu xuống lục tung đồ trong túi của mình, nhìn thoáng qua lịch, oa một tiếng mang theo tiếng khóc nữa ngày mới phát ra một câu: “Không thể như thế a...” Hôm nay, đích thật là sinh nhật của cô. Cô... sinh nhật của cô qua không lâu là tới ngày dỗ của mami. Sau khi mami sinh cô ra, sức khỏe vẫn luôn rất yếu, không bao lâu liền qua đời. Vì thế từ nhỏ cô không có ăn mừng sinh nhật, bởi vì đó đại biểu ngày mami mất, sắp đến gần...

Nhưng mà hôm nay, nhìn gương mặt nhỏ phẩn nộn của An An đang nghiêm túc kéo violon, Tiểu Khải ngoan ngoãn mang theo hộp quà nằm ở một bên, còn có, một Phó Quân Nhan đang bưng chiếc bánh kem chuyên chú nhìn cô, khóe mắt của cô liền trở nên ửng đỏ.

“Được rồi, thôi nên đi.” Phó Quân Nhan bưng lấy bánh kem tiến lên một bước, khi cô nhìn thấy hình vẽ trên bánh kem là một con hà đồn, lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. “Không thôi!” Người đàn ông hết sức gán ép loại sinh vật hà đồn này lên người cô!

“Đây là của anh và An An cùng làm, An An đứng trên ghế nhồi nặn bột hết cả buổi trưa, rất cực khổ, em không thôi, thì để nó cứ thế mà kéo violon đi.” Cô mượn ánh đèn của cây nến len lén mà nhìn trộm Cố Tiểu An. Cậu mở đôi mắt to tròn nhìn cô, động tác trên tay thế nhưng không hề ngừng nghỉ một tia nào, bàn tay kéo đàn rất tiêu chuẩn và tự nhiên. Nhất thời mềm lòng, thôi thì thôi... hà đồn thì hà đồn, hà đồn cũng rất dễ thương mà. Nghĩ như vậy, lặng lẽ mà liếc nhìn con hà đồn trên chiếc bánh kem một cái.

Cố Tiểu An rút cuộc cũng thu lại đàn, đôi chân nhỏ ‘xẹt’ một cái chạy qua đây, nghiêng đầu nói với cô: “Chị! An An buổi tối ăn rất nhiều rau, chỉ ăn một ít ít thịt thịt. An An rất ngoan!” Sau đó đưa tay nhỏ ra, toét miệng cười mong chờ mà nhìn cô. Cô đưa tay ra đem cậu ôm vào lòng, cậu dính lấy cổ cô cọ cò vài cái, giọng nói mềm nhuyễn: “An An mệt chết được, hôm qua chị cũng không có ẵm An An! An An thật đau buồn! Anh rẽ không được mềm như chị, không thoải mái.”

Trong thế giới của An An, lần đầu tiên cô đánh bại được Phó Quân Nhan trong cuộc đời cô...lý do vì cô mềm hơn anh... cái gì với cái gì a, cậu nhóc thôi... cô mãnh liệt cảm thấy thắng không anh hùng gì cả.

Cô lấy xuống quà được máng trên lưng Tiểu Khải, nó ngoan ngoãn dụi dụi đầu vào cô, cô cười cười, khom người xuống ôm ôm nó.

Dắt theo An An về phòng, đỡ An An ngủ, Phó Quân Nhan vẫn còn đang dựa ở phía bên giường của cô nhàn nhạt mà nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động mới mở mắt ra nhìn về hướng cô.

Không có những lời phiền tình, ngược lại là cô rất phá hoại bầu không khí mà hỏi Phó Quân Nhan: “Bây giờ em biến thành công chúa hà đồn rồi, trong lòng anh có phải hay không rất vui mừng?”

Anh gật đầu, sau đó nói: “Nhưng em chỉ là hà đồn gốc của anh.”

“Em thế là em đi Nhật sẽ không bao giờ ăn cá nóc(hà đồn) nữa, cứ như vậy thì em sẽ có cảm giác là tương xác đồng loại.”

“Không sao, chúng ta ăn cái khác.....”

“Kỳ thật hà đồn vẫn là rất xinh có phải không?”

“Ừm.”

“Phó Quân Nhan, anh mệt rồi à! Ai! Anh thế nào đang ngồi mà cũng ngủ được!”

“Phó Quân Nhan!” Cô đẩy đẩy anh, anh nhắm mắt lại nhàn nhàn mà hô hấp, cái đầu hơi nghiêng qua. Cô nghĩ nghĩ, thu tay về, đỡ anh nằm xuống, giúp anh đắp lại chăn. Cô cứ vậy mà nằm bên mép giường chống cái đầu lên nhìn gương mặt ngủ say của anh, sạch sẽ trong suốt như một thiên sứ, một thiên sứ tuyệt mỹ. Thẳng cho đến bây giờ, anh cứ như vậy mà ngủ trước mặt cô, cô cũng không biết phải làm sao mà hình dung người đàn ông này, cơ hồ như thế nào cũng không thích hợp.....

“Phó Quân Nhan, anh là vì em mà trở về gấp phải không? An An nhóc con phá phách đó, muốn giúp anh thu dọn hành lý, kết quả đem vé máy bay của anh lục ra ngoài, anh có phải là mấy ngày rồi không có nghỉ ngơi phải không? Lần này anh thật sự là mất xanh thâm quần nặng trĩu, anh có biết không? Hôm nay em còn đang nghĩ, nếu như anh đột nhiên không đếm xỉa đến em nữa, em thật sự là không biết phải làm sao? Anh có biết không? Cái gì anh cũng làm tốt như vậy, cái gì cũng nghĩ ra trước em, làm trước em. Em cũng không biết có thể vì anh mà làm những gì, cái mà em cực khổ mười mấy năm mới học thành được, kết quả anh giống như kết gì cũng biết, anh không biết em có bao nhiêu xoắn xuýt. Vậy thì em ngoan ngoãn mà làm bảo bối gốc của anh có được không? Chỉ làm hà đồn gốc của riêng anh, ai cũng không nhìn, anh nói như vậy có được không?” Cô dè dặt mà xoa lên lông mày của anh, thanh ảnh nhàn nhạt đó, khiến cô đau lòng.

“Phó Quân Nhan, em nghĩ em mãi mãi sẽ không nói cho anh biết, em cảm ơn thượng đế, còn nữa, khiến em tỉnh dậy có thể gặp được anh, gặp được một người tốt như anh...”

Lần đầu tiên, cô thận trọng, hôn trộn lên trán anh.

(1)Chúa sáng thế: đạo Cơ Đốc cho rằng Thượng đế tạo ra vạn vật, cho nên gọi Thượng đế là Chúa sáng thế.

36. Chương 18: Chương 17

Ngày hôm sau, Cố Tiểu An được đưa về từ chỗ daddy. Tiểu gia hỏa gần đây có 3 thứ thích, thứ nhất thích nhất là Tiểu Khải, thứ hai thích đàn violon, thứ ba mới tới người chị là cô. Nhưng mà An An vừa bước vào nhà, thấy được Phó Quân Nhan liền toét miệng cười, vui mừng đến mức đem cây đàn violon mà cậu yêu quý nhất ném sang một bên, cùng Tiểu Khải một trước một sau hướng về phía Phó Quân Nhan nhào tới. Hình ảnh đó không biết có bao nhiêu điên cuồng.

Cố Tiểu An ôm lấy chân của Phó Quân Nhan, giọng nói trẻ con nhuần nhuần nhu nhu không ngừng hô: “Anh rề! Anh rề! Anh về rồi! Anh về rồi!” Cái đầu nhỏ cứ dụi vào ống quần của anh. Lại đột nhiên ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn cô, cặp mắt lớn sáng ngời, mới ngược đầu lên, tay nhỏ dang rộng ra, tràn đầy vui vẻ nói: “Anh rề! Ôm ôm! Anh rề! Ôm An An! Anh rề pha sữa sữa! An An muốn sữa sữa!” Tiểu Khải cũng vui sướng mà vây xung quanh Phó Quân Nhan, cái lưỡi thè ra ‘hắc hắc’, cái đuôi nhỏ dựng lên, không ngừng vẫy. Anh sờ sờ đầu Cố Tiểu An, một tay ẵm cậu lên. Lại khom người xuống xoa xoa đầu của Tiểu Khải, Tiểu Khải càng vui mừng hơn ‘gâu gâu’ kêu không ngừng.

Phó Quân Nhan ẵm Cố Tiểu An đi vào nhà bếp, cô nghe thấy anh hỏi: “An An em ăn cái gì? Lại mập ra rồi!”

Cố Tiểu An rất là hưng phấn, cậu nói lớn: “Thịt! An An ăn thịt thịt! Tiểu Khải ăn xương! Cùng nhau ăn!”

Cô đã sớm nói với Phó Quân Nhan rồi, An An tên nhóc này gần đây thật sự là thật sự là ăn quá nhiều thịt! Nếu như không cho cậu ăn thịt, cái mỡ của cậu liền chu ra đến nỗi có thể treo nước tương, vẻ mặt đáng thương nhìn cô, thật khó xử. Lại thêm Tiểu Khải ở một bên trợ uy, lớn tiếng sữa. Thật là thua cho bọn nó. Hơn nữa daddy lại rất thích An An, luôn nói An An ngoan, đặc biệt là An An mới nhỏ như vậy, có những đứa trẻ nhỏ như An An mỗi lần ăn cơm thật sự là một chuyện khó khăn, người lớn nhẩn nại từng muỗng từng muỗng đúc cũng không ăn. An An thể nhưng rất tự giác, ăn cơm vừa ngoan vừa ăn nhiều, còn kiên trì muốn tự mình ăn, cái lưng nhỏ ngồi trên ghế thẳng tắp, từng muỗng từng muỗng an an tỉnh tỉnh mà ăn. Vì thế daddy dường như là sủng cậu còn hơn sủng cô, sủng đến vô biên.

“An An, thịt ăn quá nhiều sẽ rất mập. Hơn nữa không thể chỉ ăn thịt không, chỉ ăn một thứ thì thân thể sẽ không tốt, thân thể không tốt thì sẽ sinh bệnh, sẽ phải đi bệnh viện, An An có hiểu không?” Phó Quân Nhan cúi đầu xuống nghiêm túc nói với cậu, cô phát hiện anh đối với trẻ con không giống với những phụ huynh khác, anh tôn trọng ý kiến của bọn trẻ, lúc nào cũng nhìn thẳng vào An An, sẽ rất tỉ mỉ cùng An An nói chuyện, nói đạo lý. Mà không phải là đem trẻ con xem như một thứ đồ vật mà mệnh lệnh.

An An chớp chớp mắt, vẫn là một mặt biểu tình mơ hồ, ngu ngơ gật gật đầu, Lại thét lên: “An An không sợ!”

“Không sợ đi bệnh viện, An An rất dũng cảm.” Phó Quân Nhan xoa xoa đầu cậu, lại nói “Nhưng mà An An, nếu em trở nên rất mập, khí lực của chị nhỏ như vậy, sẽ không ẵm được An An, phải làm sao?”

“Chị?” Tiểu gia hỏa cơ hồ có chút hiểu được, một đôi mắt to chớp chớp, bĩu môi lên hô lớn: “An An muốn chỉ ẵm! Chị ẵm!”

“Vậy An An từ hôm nay trở đi phải ăn thật nhiều rau, ít ăn thịt.”

“Chị ẵm An An?”

“Ừm.”

“Chị có thể ẵm An An?”

“Ừm.” Phó Quân Nhan đem An An thả xuống bên chân, kéo ghế ra để cậu ngồi vững, mới nói: “Hơn nữa chị sẽ rất vui.”

“Được! An An ăn rau! Ít ăn thịt thịt!” Cố Tiểu An nghiêm túc gật gật cái đầu nhỏ.

“An An thật ngoan! Anh rể pha sữa bò cho em uống.”

“Anh rể! Thật tốt!”

Vấn đề mà cô giải quyết không được, Phó Quân Nhan giống như rất đơn giản mà đem vấn đề giải quyết rồi, hơn nữa đứa trẻ cũng không có phản ứng kháng cự, không soi gương cũng biết được, cô của bây giờ nhất định là khéo mắt đều là ý cười... Tiểu Khải không biết lúc nào vây bên chân cô, liên tục dùng đầu cọ vào chân cô. Cô cúi đầu nhìn nó, biểu tình đó giống như có chút ưu oán. Dùng lực cắn mấy miếng bánh, giống như muốn trút cảm phẫn, nghĩ đến người sợ chó như cô, bây giờ vô điều kiện tiếp nhận mày, yêu mày, mày còn muốn gì nữa! Sau đó Tiểu Khải gâu một tiếng nhảy lên bàn, thân hình tuyết trắng ngăn lại bàn tay đang lấy bánh của cô.

Phó Quân Nhan đã ẵm An An đi ra đây, nhìn cô như cười mà không cười, anh nói: “Hà đồn ngốc, em sao lại giành bánh với Tiểu Khải nữa rồi!”

Cô nhảy dựng lên! “Cố Tiểu An, em mới quay về, em sao lại đem bánh của Tiểu Khải để trên bàn trà nữa!” Cậu bị ôm trong lòng của Phó Quân Nhan, ngậm nắm vú, phồng má lên, uống đến vô cùng vui vẻ, nửa ngày mới hí mắt lại nhìn qua hướng cô, sau đó lại không đếm xỉa đến cô, ôm lấy bình sữa quay đầu đi.

Cố Tiểu An hôm nay không đến trường, Cô phải đi đoàn phim Nàng lọ lem màu đen định trang, buổi tối có một tiết mục talk show Tối nay có hẹn được phát trực tiếp. Thẳng đến lúc cô thay xong đồ chuẩn bị ra cửa, một người con trai, một cậu nhóc, một chó. Ba người họ ngồi vây quanh nhau ở trên thảm chơi ghép hình, tập thể không thèm chú ý đến cô. Cô vô cùng cạn lời mà đi quanh họ mấy vòng, cuối cùng chỉ có thể vào lúc đi ra đem cửa đóng một cái thật mạnh, bước trên đôi giày cao gót vang lên âm thanh ‘lọt cọt’, vẫn như cũ không nhận được một phản ứng nào. Cố Tiểu An, nụ hôn trước khi đi của em đâu rồi! Cái ôm của em đâu rồi! Tiểu Khải sao mày lại không thè lưỡi nhìn ta vẫy đuôi. Phó Quân Nhan! Anh có đứa nhỏ có chó liền không cần bảo bối ngốc nữa! Cô thật là đáng thương a...

Bởi vì Nàng lọ lem màu đen là vừa quay vừa phát sóng, hơn nữa sắp tới sẽ lên sóng, tạo hình không cần thiết bảo mật. Vì thế tuy rằng buổi tối có chương trình trực tiếp, tạo hình vẫn có thể làm như thường, trực tiếp lên chương trình là được. Vạn Thanh nói hối hận vì đã ký hợp đồng cho bộ phim này quá sớm, nếu như biết cô lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thì đánh chết cũng không ký hợp đồng sớm như vậy.

Cô cười cười nói: “Anh Đinh Việt cũng không phải ký rồi sao?”

Vạn Thanh nghĩ như vậy ngược lại thấy cân bằng lại một chút, mới nói “Đạo diễn sẽ cười đến điên mất, vốn dĩ là khán giả chính là hy vọng bọn em nối tiếp tiền duyên. Bây giờ lại lấy được giải nam nữ chính xuất sắc nhất, chỉ bằng hai người bọn em, bộ phim này chưa phát sóng cũng muốn nổi rồi.”

Đem tóc đi kéo thẳng và nhuộm đen cần chút thời gian. Vạn Thanh đem một đồng hợp đồng quảng cáo qua, chị nói bóng nói gió nói là cô bây giờ có thể tăng cường tỷ suất xuất hiện một cách thích đáng.

Nhưng cô không đồng ý, tỷ suất xuất hiện là cần thiết, nhưng không cần quá nhiều, khán giả sẽ cảm thấy thị giác mệt mỏi. Cho nên gần đây cô nguyện ý nhận một quảng cáo, chỉ một cái. Hiển nhiên, biểu tình của Vạn Thanh ít nhiều không tốt lắm.

Cô thấy tóc mình bị óng cuốn cuốn đến kỳ lạ trên đầu mình. Đột nhiên lại nghĩ đến A Tam của Ấn Độ, cảm thấy thật mắc cười. Chăm diện thoại lên chụp một tấm hình, gửi cho Phó Quân Nhan, lại nhớ đến anh dẫn theo An An và Tiểu Khải lơ là cô, nghĩ nghĩ đăng lên weibo. Thêm lời: “Người thấy có phần.”

Đương nhiên cuối cùng Vạn Thanh vẫn là đem một đồng quảng cáo có ý muốn nhận đến cùng cô chọn ra. Cuối cùng cô và Vạn Thanh đồng thời quyết định chọn một mẫu quảng cáo về sữa bò tinh khiết. Lý do của Vạn Thanh là mẫu quảng cáo này phù hợp với hình tượng trong sáng sạch sẽ của cô. Cô rất muốn nói với chị là rõ ràng cô là hình tượng đau khổ vì tình a... Hai bộ phim này gồm cả cái quảng cáo trước, cũng rất bi kịch. Đương nhiên cô không có nói, cô là nghĩ đến Phó Quân Nhan nên mới cảm thấy quảng cáo này tốt

nhất. Bởi vì, Phó Quân Nhan là một ánh sáng ấm áp trên thế gian này của cô, sau khi cô trùng sinh, đưa cho cô một cốc sữa ấm nóng.

Nói thật, Vạn Thanh là một người quản lý xuất sắc, chị ở trong giới quan hệ cũng rất rộng rãi, ở một số nơi cũng khá được yêu thích, nhân lực rất độc đáo. Chỉ là có thể bây giờ chỉ dẫn dắt một người nghệ sĩ là cô, lượng công việc của cô nhận ít, cũng gián tiếp ảnh hưởng đến thu nhập của chị ấy, cho nên ở một vấn đề nào đó, tương đối cấp tiến, sẽ có ý kiến bất đồng với cô. Nhưng mọi người đều là người thông minh, rất nhiều chuyện qua được thì cho qua, suy cho cùng cũng ở chung một con thuyền.

MC của talk show là chị Đào Tử, phong cách chủ trì tiết mục của chị thiên về tỉ mỉ, lên được chương trình của chị giống như là trò chuyện cùng bạn bè vậy, sẽ rất tự tại. Tổ chương trình cũng hẹn trước là không nói về An An, vì thế cô rất an lòng. Trường quay cũng rất mới mẻ, một ghế sofa đơn giản, có rất nhiều gối để ôm, gối ôm là điều yêu thích của cô, cô không hề cố kỵ chút nào cầm một cái lên ôm vào lòng.

“Chào mừng quý vị khán giả, hoan nghênh đến với chương trình Tối nay có hẹn, tôi là MC Đào Tử. Hôm nay khách mời mà chúng tôi mời đến là người mà các bạn mong chờ đã lâu. Cô ta không xuất thân từ khoa diễn, nhưng lại bằng diễn xuất vượt trội của mình, lần đầu bước vào giới giải trí liền một lúc đoạt được hai giải Kim Long, là giải người mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, có thể nói là tiền đồ vô hạn, để chúng ta cùng hoan nghênh, nữ thần trong tim chúng ta, Cố Bảo Bối.”

Cô cười nhẹ gật đầu, có chút xấu hổ, khách khí nói: “Chào chị Đào Tử, rất vui có cơ hội lên chương trình này.”

“Tiểu Ái, em đổi tạo hình mới rồi à? Tuy là chỉ đem tóc nhuộm thành màu đen, nhưng mà cho người ta cảm giác thay đổi rất nhiều, chị xem chút nữa không nhận ra em đây. Giới truyền thông hôm nay mới khen em là người đẹp nhất trên thảm đỏ của buổi lễ trao giải Kim Long đó. Chị là khách mời của buổi lễ trao giải cũng có mặt ở đó! Hai bộ lễ phục của em đều quá tuyệt. Không nghĩ rằng hôm nay gặp lại em lại đổi màu tóc rồi, lại là một loại phong tình khác a!”

“Vậy sao? Vậy em phải cảm ơn các bạn giới truyền thông đã cho em niềm vinh dự đó.” Cô vuốt vuốt tóc mới nói: “Đem tóc nhuộm thành màu đen, đây cũng là sự thay đổi và thử nghiệm đầu tiên của em. Nói thật lúc đầu tự bản thân mình nhìn cũng thấy không quen cho lắm.”

Kiếp trước, cô rất chú trọng vào việc bảo dưỡng tóc, bất luận như thế nào chính là không nhuộm tóc không uốn tóc. Cũng không chấp nhận đeo kính sát tròng. Vì thế tuy rằng vẫn luôn nổi tiếng, nhưng con đường đóng phim vẫn là rất hẹp, người trong giới nói Cố Bảo Bối rất khó hợp tác. Lúc có những lời bình về tính chuyên nghiệp trong diễn xuất cũng căn bản là không nhắc đến cô. Chỉ là bây giờ, cô đã nhìn rộng hơn rất nhiều, cứ giống như Phó Quân Nhan, làm tốt mỗi công việc.

Chị Đào Tử nghiêng đầu nhìn cô, “Tại sao lại không quen? Con gái không phải là trời sinh đối với cái đẹp luôn dễ quen sao? Ừm, để chị nhất xét một chút. Nói làm sao đây, mái tóc màu vàng của em chính là tạo hình trong Tiệc Tình và quảng cáo nàng tiên cá, cho người ta cảm giác rất tươi đẹp, rất lung linh, rất mê người.” Chị cười đưa nước trái cây cho cô, sau đó nói: “Tiểu Ái, mái tóc đen của em cho người ta một cảm giác thần bí, ưu nhã linh động, như tinh linh vậy.”

Nói rồi chị đưa cho cô một ly nước ép trái cây, cô hai tay đón lấy. “Chị Đào Tử chị nói không sai, con gái đối với cái đẹp là vô điều kiện tiếp nhận. Thân là con gái thì phải nên lựa chọn cái đẹp, bởi vì đó là ân huệ của Chúa sáng thế(1) không phải sao?”

“Lời này nói rất đúng.” Chị Đào Tử gật gật đầu.

Cô cầm ly nước lên, khẽ nhấp một ngụm, nói “Rất ngon.”

“Tiểu Ái bình thường thích uống loại nước nào?”

“Ừm, sữa bò.”

“Chỉ có đứa trẻ thuần khiết mới thích uống sữa bò a!” Chị lại hỏi: “Chị vẫn luôn rất hiếu kỳ, tại sao mọi người lại gọi em là Tiểu Ái?”

“Tại vì tên em quá dễ chiếm tiện nghi rồi, ai ai cũng đều gọi em là bảo bối bảo bối! Thật sự là có chút tiếp thu không nổi. Lúc mới vào đoàn phim, mọi người đều gọi cái tên này, từ từ gọi như vậy rồi cũng trở nên quen, như vậy mọi người cũng đều cảm thấy dễ chịu một chút a! Em cũng âm thầm mà thở phào một hơi.”

Chị Đào Tử đột nhiên cười nhạo một tiếng “Em rất quý nha! Vậy bảo bối bảo bối gọi như vậy, chỉ để dành cho người yêu gọi à?”

Cô hơi sững người ra, mới nói “Ừm,... đại khái là như vậy.”

“Tiểu Ái, chính là hôm qua, lấy được hai giải của Kim Long. Tuy là có hơi trễ nhưng chị Đào Tử cũng phải nói chúc mừng em! Có rất nhiều nghệ sĩ phấn đấu nhiều năm cũng chưa đạt được độ cao như em, em mới ra nghề liền đạt được rồi, chị hôm qua không phải là cũng ở hiện trường sao? Mẹ chồng chị là fan hải bảo cứng của em, em có biết không, bà thấy em khóc thành lệ nhân, đau lòng hết sức. Tối hôm qua không ngừng gọi điện cho chị, muốn nói bảo chị đi an ủi em. Kết quả điện thoại của chị bật chế độ im lặng, căn bản không có nhận được. Sau khi chị về nhà trái xin tha thứ phải xin tha thứ, mẹ chồng chị mới tha cho chị, hôm nay còn nói với chồng chị, ‘bảo vợ con đừng có làm khó Tiểu Ái.’ em không biết đây là lần đầu tiên chị cụp lại cái đuôi dẫn chương trình đó. Chỉ là, chị vẫn phải hỏi, em có cảm tưởng như thế nào? Đạt được hai giải thưởng lớn như vậy.”

“A, trước tiên là cảm ơn sự hậu ái của dì, hôm qua em khóc thành ra như thế, rất nhiều hải bảo lo lắng vì em, nói thật, rất có lỗi, xin lỗi để mọi người lo lắng rồi. Nhưng mà bởi vì sự lo lắng vào yêu quý của mọi người, em cảm thấy rất hạnh phúc.” Cô nghĩ nghĩ rồi mới tiếp tục nói “Nói thật, em không nghĩ là em sẽ lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cái ý niệm đó một lần cũng không có. Lúc đó, thấy anh Đinh Việt nhận được giải em rất vui mừng, chỉ cảm thấy nhiệm vụ đến lễ trao giải của em đến đây là xong rồi. Mọi người cũng thấy rồi đó, đồng dạng những người được lọt vào đề cử đều là những diễn viên rất có thực lực, đều là tiền bối của em, em vẫn luôn nghĩ là giải nữ diễn viên chính xuất sắc này em sẽ không có phần. Em và Phó Quân Nhan cũng rất lâu rồi không gặp, vì thế lúc đó em và Phó Quân Nhan đang nói về một vài việc vặt, kết quả, lúc anh ấy nhắc em là người đạt được giải, em căn bản là không kịp phản ứng gì hết.”

“Điều này nói rõ là diễn xuất của em nhận được sự khẳng định của mọi người. Chỉ là không ai ngờ được đầu tiên em nói là cảm ơn vận mệnh, nhưng về sau mọi người lại nghĩ quả là không có câu nào hay hơn câu này. Bởi chị được biết, em nhận bộ phim này thật là một sự lựa chọn của vận mệnh. Nghe nói bộ phim này cũng là đạo diễn John tình cờ tìm được em, quả thật hoàn toàn là sự gặp gỡ của vận mệnh. Có đúng hay không thật là như vậy?”

“Đúng thế, tuy rằng người phải cảm ơn thật sự rất nhiều, nhưng mà điều lúc đó em trước tiên nghĩ đến chính là cảm ơn sự hậu đãi của ông trời. Bởi vì là sự khoan dung và nhân từ của ông, mới để em gặp được mọi người.” Cô nghĩ nghĩ, chớp chớp mắt mới nói: “Hoặc là có thể nói như vậy, bộ phim Tiếc Tình này, cơ hồ tất cả nam diễn viên đều quay xung quanh em. Có thể nói, sự nghiệp diễn xuất sau này của em, những bộ phim như vậy cũng rất ít. Chị Đào tử, chị nói em có phải rất may mắn hay không?”

“May mắn là một bộ phận, nỗ lực của bản thân em cũng không thể thiếu được, không nên tự coi nhẹ mình Tiểu Ái, nhân lực của John vẫn luôn là nhanh và chuẩn, mỗi diễn viên trong bộ phim này độ nổi tiếng đều không thể chê được, bọn em quả thật nổi trong một tối, khán giả rất dễ dàng đón nhận mà yêu các em. Chị đây không phải là làm khó em nha, cảnh diễn đôi trong phim nhiều nhất với em chính là Phòng Đinh Việt, Phó Quân Nhan và Jay, em và các cậu đó cũng rất thân, bởi vì mọi người đều là người mới lại một đường đi thẳng tới đây, quan hệ tình cảm với nhau hẳn là có khác, vậy đối với các cậu ấy, em có đánh giá gì?”

“Chị Đào Tử nói rất đúng, chính là lúc tụi em quen biết nhau, ngoại trừ Jay ra, trong giới nghệ sĩ tụi em đều là vô danh tiểu tốt. Hợp tác với nhau, đồng cam cộng khổ. Sau đó lại có một gặt hái bất ngờ như vậy, đích thật là có một tình nghĩa cách mạng rất sâu đậm. Anh Đinh Việt chính là dạng người mới nhìn vào đã biết là người đàn ông lạnh như băng sơn, bạn sẽ rất sợ anh, lo lắng anh là người không dễ chung sống.”

“Vậy trên thực tế?” Chị Đào tử rất có hứng thú hỏi.

“Nhưng trên thực tế, bạn sẽ phát hiện anh Đinh Việt kỳ thật rất công chính, sau đó là một người rất dễ chung sống. Anh chỉ là khí chất hơi lạnh mà thôi!”

“Vậy còn Jay?”

”Anh ấy thật sự là thuộc loại nghệ sĩ có nhân phẩm rất tốt, rất dễ gần, cũng rất dễ nói chuyện.”

“Vây, Phó Quân Nhan? Mẹ chồng chị rất thích cậu ấy, em không biết đâu, chỉ cần có cậu ấy, mẹ chồng chị liền có thể ngồi trên ghế sofa một chút cũng không động đậy, hơn nữa xem xong rồi còn nhớ mãi không quên.”

“Vây sao? Phó Quân Nhan a, chỉ cần dùng hai từ để nói về anh ấy là đủ rồi.” Cô dùng một chút, nhìn về hiều kỳ của chị Đào Tử và khán giả ở trường quay, chỉ phun ra hai chữ: “Yêu nghiệt.” Lại nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của chị Đào Tử, cô mới từng từ từ chữ mà giải thích nói: “Chị Đào Tử, chị phải nghĩ như vậy, một người đàn ông, có một gương mặt thanh tú tinh tế, lại không mang một chút hơi nữ tính nào, nhìn anh ta một lần, lại một lần, trong đầu liền chỉ còn lại từ này thôi.”

Chị Đào Tử nghĩ nghĩ, cư nhiên lại tán đồng mà gật đầu. Lại như trộm vậy nhỏ giọng nói: “Hèn gì ở lễ trao giải cậu ta chỉ cười một cái liền khiến tất cả mọi người chờ cả ra. Quả thật quả thật.” Khán giả dưới đài nghe xong liền ha ha cười lớn.

“Nghe nói Tiếc Tình quay đến cảnh cuối cùng, Tiểu Ái, em thật sự là thao thao khóc lớn?”

“Đúng, lúc ấy quá nhập vai rồi, căn bản không thoát khỏi nhân vật được, chỉ cảm thấy rất đau buồn rất đau buồn, giống như nếu không khóc ra sẽ khó chịu đến chết mất. Kỳ thật, em cũng thật sự rất hay khóc, hẳn có thể tính là một người rất dễ cảm động. Vì thế, cảnh khóc trong phim Tiếc Tình tuy rằng rất nhiều nhưng cũng không làm khó được em, chỉ cần nghĩ đến những tình cảnh đó, không thể không chế liền cảm thấy đau lòng, nước mắt liền từng giọt từng giọt mà rơi xuống.”

Chị tán đồng gật gật đầu, xoay đầu qua bảo cô xem lên màn hình ti vi trong phòng quay, có rất nhiều cảnh khóc của cô trong phim, có chính diện trắc diện, ẩn nhẫn, rơi lệ...

“Tiểu Ái em có biết không, bọn họ nói em là cô gái khóc đẹp nhất.”

“Vây sao? Cảm ơn.”

“Chương trình của bọn chị đặc biệt lấy một ít tư liệu, muốn chính bản thân em đến xem thử xem. Trước tiên là cái này, Tiểu Ái, đây là không lâu trước em mới đăng lên weibo phải không? Bức ảnh như vậy, em cũng đăng?” Cô nhìn chị Đào Tử rất đắn đo mà dùng từ, cũng nhận không được phì cười: “Thời gian đổi kiểu tóc quá dài, nhầm chán thấy hình ảnh mình trong gương, cảm thấy rất giống A Tam Ấn Độ, khôi hài thể kia, không lưu lại thì quá đáng tiếc rồi.”

“Ok!” Chị cho cô một biểu cảm ‘phục em rồi.’ ”Chị lần đầu tiên thấy nữ thần tự hủy hình tượng.”

Chị Đào Tử lại lựa ra hai tấm ảnh, một tấm là được chụp ở buổi lễ trao giải, cô đang nhìn về ghế trống của Phó Quân Nhan phồng má lên. Còn một tấm là cô đã đăng lên weibo vào không lâu trước đó, tấm hình tự sướng làm kiểu phồng má. Sau đó chị Đào Tử nhấp vào màn hình, phóng to chữ ở phía dưới “Hà đồn! Chỗ nào giống hà đồn? Con mắt nào của anh thấy giống hà đồn! Con nào?” Tự cô đăng lên a.... cô đột nhiên có chút đau đầu, sau đó thấy chị quay đầu qua nói với cô: “Tiểu Ái, thật sự là rất dễ thương, rất giống hà đồn a.”

“Chị Đào Tử, con mắt nào của chị thấy em giống hà đồn!” Cô cố chấp không thừa nhận.

“Nhưng mà thật sự là rất giống mà! Tiểu Ái, chị phát hiện lúc em không có cách nào nữa liền trở nên rất giống con nít, em một chữ cũng chửi không ra, chỉ biết tục giận nói ‘con mắt nào của bạn thấy được?’ Ừm, giống như là, con mắt nào của chị thấy em giống hà đồn? Vây đó!”

Lần đầu tiên cô cảm thấy ngượng ngùng... Ngơ ngác nhìn chị ấy nửa ngày, quả đoán đem mặt vùi vào trong chiếc gối trong tay.

Sau đó cô nghe thấy tiếng cười của chị Đào Tử, đưa tay ra chọt chọt khuỷu tay cô, “Mắc cỡ rồi?” Cô vùi đầu gật một cái, rầu rĩ nói: “Chị Đào Tử tỷ suất người xem chương trình của chị vẫn luôn rất cao... em thăm rồi! Hải bảo đều gọi em là hải bảo bối, nữ thần a, tiểu nhân ngư a, con gái của biển a. Nhưng mà, ngày mai nhất định là biến thành hà đồn...”

Chị Đào tử bật cười, mới nói: “Tiểu Ái em xem, bọn họ đã bắt đầu gọi em là công chúa hà đồn rồi.” Cô ngẩng đầu lên, hình ảnh đã chuyển sang trang chủ của cô, tốc độ của fan rất nhanh, hình ảnh mới chụp ra

đã được đăng tải lên, trong vô số bình luận, chị Đào Tử đọc ra một bình luận được đập vào mắt trước: “Hải bảo bối a, nữ thần a, tiểu nhân ngư a, con gái của biển a, cũng không chuẩn xác a không chuẩn xác a, Tiểu Ái bách biến a! Thì ra mọi thứ đều là may bay a! Tiểu Ái a, thì ra chị chính là một con hà đồn mạnh chết người a, ô! Công chúa hà đồn trong tim em, chị ơi néo một cái!”

“À ủa...” Phó Quân Nhan sẽ cười chết mất...

“Tiểu Ái, đó là tiếng sói hú.”

“À ủa...” Cô chết đây...

(*À ủa: ở đây là chỉ tiếng khóc của chị đấy, haha --)

“Được rồi được rồi, không chọc em nữa. Nói đến công chúa nàng tiên cá, quảng cáo mà em hợp tác cùng Phó Quân Nhan, thật sự là rất đẹp, rất mộng ảo. Nước mắt của biển và tình yêu của ánh dương, chị là phải xếp hàng rất lâu, mới đặt được hàng về tay. Cùng Quân Nhan công tử hợp tác lần nữa có phải càng thêm ăn ý?”

Chị Đào tử buông tha cô, cô đương nhiên là phải thuận sườn xuống lừa rồi. “Em chỉ có thể nói là Quỷ đạo thật sự là một thiên tài, ví như là tấm poster mà mọi người lần đầu tiên nhìn thấy, có phải là hoàng tử đang hôn nàng tiên cá? Em chưa từng tung tin này qua nha! Kỳ thật là quỷ đạo bắt góc mà chụp lên đấy.”

“Tiểu Ái, em muốn công khai chuyện tình à?”

“Đương nhiên không phải, cái hình ảnh ưu mỹ đến muốn chết đó, kỳ thật là mắt em vô cát, chỉ là Phó Quân Nhan giúp em thổi thổi.”

“Không phải chứ...” Chị Đào Tử cảm thán, sau đó nói: “Muốn chết, em làm tổn thương trái tim của mọi người rồi... em không biết là trên diễn đàn vẫn luôn thảo luận cảnh đó là hôn thật hay mượn gốc à? Tiểu Ái.” Cô im lặng.

“Tiểu Ái, lúc này cũng có nói qua về mấy vị cùng hợp tác qua với em, vậy em có muốn biết mọi người nhìn thế nào về em không?”

Cô gật đầu, “Đương nhiên.”

“Bọn chị đã phỏng vấn qua ba người họ, bây giờ đáp án đang ở lá bài trong tay chị, xé đi cái tên trên bảng, chính là ấn tượng mà bọn họ đối với em đó, em muốn xem cái nào trước?”

“Thật ra thì cái nào cũng được.”

“Vậy chúng ta xem của Phòng Đình Việt trước, xem cậu ấy có ấn tượng gì với em, có được không?”

Cô mới gật đầu liền nghe chị Đào Tử đọc lên “Tiểu nữ oa.” Nói xong chị cười cười rồi đọc tiếp: “Lý do mà cậu ta cho là, lần đầu tiên gặp Tiểu Ái, cô đang ầm Cố Tiểu An, trông rất nhỏ nhắn, trong mắt hai người đều có mê mang, giống như là thấy được hai tiểu nữ oa, rất yếu ớt.”

Đáy lòng cô có chút hơi cảm động, cắn cắn môi, không nói gì. Chị Đào Tử nhìn cô một cái, tiếp theo xé cái của Jay, trên bảng của Jay chỉ có hai chữ “Tiểu Ái.” Đào Tử rất nghi hoặc mà đọc lên: “Lý do của Jay là, cô ấy là Tiểu Ái...” Chị dật dật mi, “Jay quả là một người thành thật. Em đích thực là Tiểu Ái a.”

Cô hơi đờ ra, miễn cưỡng cười cười. Ai cũng nghe không hiểu, nhưng cô biết anh là nói cô là tình yêu của anh. Nhưng đáng tiếc, cô của bây giờ, cô của bây giờ, không muốn hiểu nữa.

Chị Đào Tử nhún nhún vai, cuối cùng lấy của Phó Quân Nhan ra, nhìn nhìn, lật tấm bài ra che miệng lại cười. Sau đó chị nói: “Hà đồn.” Cơ hồ là sợ cô giật tấm bài trong tay chị, lùi lại phía sau một chút mới đọc lên: “Tiểu Ái cô ấy phồng hai má lên, lấy cặp mắt xanh thắm mà nhìn bạn, bất luận là từ con mắt nào nhìn, cũng giống như một con hà đồn ngây ngô, chân thật không giả tạo, một ánh mắt thôi cũng đủ cho người ta nhìn thấu.”

Cô khịt khịt mũi, Phó Quân Nhan anh đợi đấy! Nói em ngây ngô lại nói em ngốc! Trong lòng mặc mặc đem anh đánh một trăm tám chục lần. Nhưng nói đến cùng, cũng có một chút xiu ngọt ngào. Chương trình được quay rất thành công, cuối chương trình cô hát một bản nhạc trong phim Tiếc Tình, lúc ra trường

quay chị Đào Tử gọi cô qua, nói: “Tiểu Ái, để lại số điện thoại cho chị, tiện liên lạc.” Cô gật đầu, từ trong túi vội vàng lấy di động ra.

Sau đó chị một bên lưu số lại một bên nói: “Phó Quân Nhan đúng là không dễ dàng chịu nhận phỏng vấn, nhưng mà, người bên chương trình chị đến cậu ta không có cự tuyệt đó nha! Tiểu Ái.” Chị ngược mắt lên nhìn nhìn cô, “Nghe cách xưng hô của em, hình như em và Phòng Đình Việt thân nhau nhất, nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm giác cơ hồ cảm tình của em và Phó Quân Nhan lại sâu đậm nhất. Đến đây len lén nói chị nghe, hoàng tử của em rốt cuộc là ai a?”

Tim cô nhảy một nhịp, buồn bực rồi.

Lại nghe chị nói: “Chọc em đấy, Tiểu Ái. Chị thật sự khá thích em đấy. Em rất sạch sẽ, chị lần đầu tiên phỏng vấn một khách mời nữ đem dầu mình vùi vào trong gối. Ban này đạo diễn đã nói, tỷ suất người xem đã phá kỷ lục rồi. Hy vọng em lần sau lại đem tin tốt đến, đến chỗ chị Đào Tử ngồi làm khách có được không nào?”

Cô gật đầu, chị cứ nhiên lại xoa xoa tóc cô nói: “Quả thật là nãi oa oa.”

Cô giơ tay lên ngửi ngửi tay áo, vô cùng nghiêm túc nói: “Chị Đào Tử, em rõ ràng là xịt nước hoa mùi hải dương a.” Sau đó, chị sáng khoái mà cười lớn.

Cô phòng má quay về nhà, hể một lúc lại soi vào kính chiếu hậu, thủy chung không muốn tiếp nhận sự thật tàn nhẫn này, công chúa hà đồn...

Mở cửa nhà ra, cô nghĩ rằng Phó Quân Nhan sẽ ngồi trên sofa đợi cô, nhưng mà không có, trong phòng yên tĩnh thịch, cửa phòng của An An đóng chặt. Vừa một vừa uể oải, cô mở đèn lên, rầu rĩ mà kéo cái túi đi về hướng phòng mình. Không biết tại sao tâm trạng cảm thấy thật mất mát, thật mất mát. Có một cảm giác tê lương như bị toàn thế giới bỏ rơi. Cô thở dài, không thể quen với thế giới không có bọn họ, đem mình vùi vào trong chăn, nhin không được che đầu lại điên cuồng gào thét: “Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Phó Quân Nhan gì đó thật đáng ghét! Anh mới là hà đồn, cả nhà anh đều là hà đồn! Anh mới ngây ngô! Anh mới ngốc! Hứ!”

Sau đó cô cảm thấy mơ hồ có ánh sáng, bửu môi ngẩng đầu lên, Phó Quân Nhan đứng ở trước cửa, trong tay đang cầm một đóm sáng, là một cái bánh kem nhỏ tinh xảo.

Cổ Tiểu An không biết từ đâu có được bộ lễ phục nhỏ, đoan chính bước vào kéo theo một bản nhạc đơn giản mà hạnh phúc trên cây đàn nhỏ của cậu, happy birthday.

Sau đó Tiểu Khải từ dưới giường cô chui ra, trên cổ có đeo một cái nơ nhỏ, trên lưng máng theo ba hộp quà, nằm bên chân cô thè lưỡi vẫy đuôi.

Phó Quân Nhan nói: “Bào bối gốc nhà anh, bây giờ là 12 giờ 01 phút, sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật em?” Cô chỉ chỉ mình, ngơ ra.

“Cô bé gốc, sinh nhật của mình mà cũng quên.” Anh thở dài một tiếng, sủng nịch mà nhìn cô.

Cô cúi đầu xuống lục tung đồ trong túi của mình, nhìn thoáng qua lịch, oa một tiếng mang theo tiếng khóc nửa ngày mới phát ra một câu: “Không thể như thế a...” Hôm nay, đích thật là sinh nhật của cô. Cô... sinh nhật của cô qua không lâu là tới ngày dỗ của mami. Sau khi mami sinh cô ra, sức khỏe vẫn luôn rất yếu, không bao lâu liền qua đời. Vì thế từ nhỏ cô không có ăn mừng sinh nhật, bởi vì đó đại biểu ngày mami mất, sắp đến gần...

Nhưng mà hôm nay, nhìn gương mặt nhỏ phấn nộn của An An đang nghiêm túc kéo violon, Tiểu Khải ngoan ngoãn mang theo hộp quà nằm ở một bên, còn có, một Phó Quân Nhan đang bưng chiếc bánh kem chuyên chú nhìn cô, khóe mắt của cô liền trở nên ửng đỏ.

“Được rồi, thổi nến đi.” Phó Quân Nhan bưng lấy bánh kem tiến lên một bước, khi cô nhìn thấy hình vẽ trên bánh kem là một con hà đồn, lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. “Không thổi!” Người đàn ông hết sức gán ép loại sinh vật hà đồn này lên người cô!

“Đây là của anh và An An cùng làm, An An đứng trên ghế nhồi nặn bột hết cả buổi trưa, rất cực khổ, em không thổi, thì để nó cứ thế mà kéo violon đi.” Cô mượn ánh đèn của cây nến len lén mà nhìn trộm Cố Tiểu An. Cậu mở đôi mắt to tròn nhìn cô, động tác trên tay thế nhưng không hề ngừng nghỉ một tia nào, bàn tay kéo đàn rất tiêu chuẩn và tự nhiên. Nhất thời mềm lòng, thổi thì thổi... hà đồn thì hà đồn, hà đồn cũng rất dễ thương mà. Nghĩ như vậy, lặng lẽ mà liếc nhìn con hà đồn trên chiếc bánh kem một cái.

Cố Tiểu An rút cuộc cũng thu lại đàn, đôi chân nhỏ ‘xẹt’ một cái chạy qua đây, nghiêng đầu nói với cô: “Chị! An An buổi tối ăn rất nhiều rau, chỉ ăn một ít ít thịt thịt. An An rất ngoan!” Sau đó đưa tay nhỏ ra, toét miệng cười mong chờ mà nhìn cô. Cô đưa tay ra đem cậu ôm vào lòng, cậu dính lấy cổ cô cò cò vài cái, giọng nói mềm nhuyễn: “An An mệt chết được, hôm qua chị cũng không có ẵm An An! An An thật đau buồn! Anh rẽ không được mềm như chị, không thoải mái.”

Trong thế giới của An An, lần đầu tiên cô đánh bại được Phó Quân Nhan trong cuộc đời cô...lý do vì cô mềm hơn anh... cái gì với cái gì a, cậu nhóc thổi... cô mãnh liệt cảm thấy thắng không anh hùng gì cả.

Cô lấy xuống quả được máng trên lưng Tiểu Khải, nó ngoan ngoãn dụi dụi đầu vào cô, cô cười cười, khom người xuống ôm ôm nó.

Dắt theo An An về phòng, đỡ An An ngủ, Phó Quân Nhan vẫn còn đang dựa ở phía bên giường của cô nhàn nhạt mà nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động mới mở mắt ra nhìn về hướng cô.

Không có những lời phiến tình, ngược lại là cô rất phá hoại bầu không khí mà hỏi Phó Quân Nhan: “Bây giờ em biến thành công chúa hà đồn rồi, trong lòng anh có phải hay không rất vui mừng?”

Anh gật đầu, sau đó nói: “Nhưng em chỉ là hà đồn gốc của anh.”

“Em thế là em đi Nhật sẽ không bao giờ ăn cá nóc(hà đồn) nữa, cứ như vậy thì em sẽ có cảm giác là tương xác đồng loại.”

“Không sao, chúng ta ăn cái khác.....”

“Kỳ thật hà đồn vẫn là rất xinh có phải không?”

“Ừm.”

“Phó Quân Nhan, anh mệt rồi à! Ai! Anh thế nào đang ngồi mà cũng ngủ được!”

“Phó Quân Nhan!” Cô đẩy đẩy anh, anh nhắm mắt lại nhàn nhàn mà hô hấp, cái đầu hơi nghiêng qua. Cô nghĩ nghĩ, thu tay về, đỡ anh nằm xuống, giúp anh đắp lại chăn. Cô cứ vậy mà nằm bên mép giường chống cái đầu lên nhìn gương mặt ngủ say của anh, sạch sẽ trong suốt như một thiên sứ, một thiên sứ tuyệt mỹ. Thẳng cho đến bây giờ, anh cứ như vậy mà ngủ trước mặt cô, cô cũng không biết phải làm sao mà hình dung người đàn ông này, cơ hồ như thế nào cũng không thích hợp.....

“Phó Quân Nhan, anh là vì em mà trở về gấp phải không? An An nhóc con phá phách đó, muốn giúp anh thu dọn hành lý, kết quả đem vé máy bay của anh lục ra ngoài, anh có phải là mấy ngày rồi không có nghỉ ngơi phải không? Lần này anh thật sự là mất xanh thâm quần nặng trĩu, anh có biết không? Hôm nay em còn đang nghĩ, nếu như anh đột nhiên không đếm xỉa đến em nữa, em thật sự là không biết phải làm sao? Anh có biết không? Cái gì anh cũng làm tốt như vậy, cái gì cũng nghĩ ra trước em, làm trước em. Em cũng không biết có thể vì anh mà làm những gì, cái mà em cực khổ mười mấy năm mới học thành được, kết quả anh giống như kết gì cũng biết, anh không biết em có bao nhiêu xoắn xuýt. Vậy thì em ngoan ngoãn mà làm bảo bối gốc của anh có được không? Chỉ làm hà đồn gốc của riêng anh, ai cũng không nhìn, anh nói như vậy có được không?” Cô dè dặt mà xoa lên lông mày của anh, thanh ảnh nhàn nhạt đó, khiến cô đau lòng.

“Phó Quân Nhan, em nghĩ em mãi mãi sẽ không nói cho anh biết, em cảm ơn thượng đế, còn nữa, khiến em tỉnh dậy có thể gặp được anh, gặp được một người tốt như anh...”

Lần đầu tiên, cô thận trọng, hôn trộn lên trán anh.

(1)Chúa sáng thế: đạo Cơ Đốc cho rằng Thượng đế tạo ra vạn vật, cho nên gọi Thượng đế là Chúa sáng thế.

37. Chương 19: Chương 18

Quay quảng cáo sữa bò chỉ dùng thời gian một ngày của cô, quá trình rất thuận lợi. Chỉ là sau khi quay xong cô rất xoắn xuýt, cứ nghĩ đến Phó Quân Nhan sau khi xem xong sẽ có biểu tình gì, bởi vì câu độc thoại duy nhất trong quảng cáo thật là quá nhạy cảm đi, ai...

Bộ phim điện ảnh Ấm Ảnh mà Phó Quân Nhan nhận quay bắt đầu tuyên truyền dưới quy mô lớn, những rạp chiếu phim lớn đều dán đầy poster của phim. Thỉnh thoảng lúc đợi đèn đỏ, liền có thể thấy được trên một tòa lầu cao lớn nào đó đang phát đi phát lại trailer phim, đương nhiên là không thiếu hình ảnh của tấm poster cực lớn. Chỉ là Phó Quân Nhan vẫn xem như không có chuyện gì, đối với tấm poster chỉ có một bên mặt của anh một chút cũng không quan tâm, từ trước đến nay anh cũng chưa tham dự qua một buổi họp báo nào. So với những người chỉ vì một lần được ra óng kính mà giành giật lẫn nhau, không biết đậm nhạt biết bao nhiêu.

Có một lần cô nhìn không được hỏi anh: “Bộ phim điện ảnh này của anh cũng một buổi tuyên truyền nào cũng không đi à?”

Anh lắc đầu, bình thản đáp: “Anh chỉ là vai phụ.” Lời đó nói đến đơn thuần tự nhiên, không mang bất kỳ một màu sắc nào, lại có cảm giác phẳng phất như vụn vật như mây bay, cao nhã đoan chính. Cô đột nhiên có cảm giác cô chỉ là người phạm tục, mà còn là loại rất rất tục. Ít nhất cô không thể bình thản như anh vậy... ít nhất cô sẽ hy vọng mọi người đàm luận về cô, hy vọng trong poster mặt cô sẽ rõ ràng một chút, nhưng mà, anh thật sự là không có.

Cô đối với bộ phim này của anh tràn đầy nhiệt tình. Trong trailer Phó Quân Nhan cũng chỉ xuất hiện có 2 giây, một bóng lưng, một bóng lưng cứng rắn cao ngất, ở dưới vòm cầu ưu tối, cái bóng được kéo thật dài, tổ lên những xót xa đậm nhạt đến vô tận.

Có thể là dựa vào ký ức của kiếp trước, cô một ánh nhìn liền phát hiện ra anh, gấp rút bấm nút ngừng, ôm lấy máy tính lon ton lon ton chạy đến trước mặt anh, giống như muốn được khen vậy nghiêng đầu hỏi: “Phó Quân Nhan đây là anh có phải không?”

Anh quét mắt qua màn hình một cái, khen thưởng mà xoa xoa tóc cô. Khi đó, cô rất thỏa mãn...

Daddy quay về từ buổi đấu giá, sau khi kiểm tra cảm nghệ của Cố Tiểu An, rất là hài lòng. Sau đó ghét bỏ mà nói với cô: “Nếu như con và An An đồng thời học đàn, con có cười trên chổi cũng không đuổi kịp An An.” Cô trong nháy mắt liền cảm thấy uất ức, cô thật sự là không nhẫn tâm nói cho ông biết, bởi vì An An còn có người thầy có lòng kiên nhẫn như Phó Quân Nhan, lúc Phó Quân Nhan bồi An An luyện đàn, hoàn toàn không chỉ có lắng tai nghe đàn, chính mình còn đi làm việc khác. Anh thậm chí có thể mất mấy tiếng đồng hồ chỉ để nhìn dáng đứng và tư thế kéo đàn của An An, nghiêm cẩn mà lại chuyên nghiệp, còn có người chị xứng chức như cô, cũng cùng An An một lần lại một lần học thuộc nhạc phổ... đương nhiên những điều này đều không thể nói, cô còn rất vuốt mông ngựa mà nói, ai bảo daddy người dạy quá tốt a... khiến cho lão nhân gia ông rất là vui vẻ.

Violon của An An kéo rất tốt, daddy đối với Tiểu Khải cũng hiền hậu hơn rất nhiều, đóng gói lại hai tiểu gia hỏa, một người một chó mang đến Wean, nói là muốn cảm thụ linh hồn của âm nhạc. Cô có chút lo âu mà nhìn Tiểu Khải, thật lo là nó trở về vừa mở miệng liền hát ra tiếng...

An An không ở đây, Phó Quân Nhan đã làm một việc, anh ở một ngày nào đó mời người đến đập vỡ tường, hai nhà thông thành một nhà.

Lúc cô về nhà đối với sự mất tích đột ngột của bức tường rất là kinh ngạc, run ngón tay hỏi người đàn ông đang nấu cơm trong bếp: “Phó Quân Nhan, anh có thể nói cho em biết đây là chuyện gì không?”

Anh rất ung dung nói: “Đập tường nhieu khói bụi, trẻ em hít nhiều khí bụi không tốt cho thân thể, vừa lúc An An đi Wean, liền dứt khoát mời người đến thi công.” Sau đó anh kéo lấy tay cô, chỉ chỉ tấm thảm dài ở phòng khách mà anh mới thay, hỏi cô có thích không.

Cô đáp một câu: “Đúng a.” Lại nhìn tấm thảm dài đó, màu sắc quả là rất đẹp mắt, ngồi ở trên đó trái sở sở phải sở sở, mơ mơ hồ hồ liền cái gì cũng quên hết.

Nàng lọ lem màu đen bắt đầu khai máy, bộ phim này theo dạng vừa quay vừa phát sóng, cho nên kịch bản chưa có hoàn thiện, biên kịch cũng phải quan sát theo dõi khán giả để tùy thời mà sửa một số tình tiết, nhưng nội dung của câu chuyện thì sẽ không có biến đổi. Đồng thời, Nàng lọ lem màu đen cũng được chiếu trên khung giờ vàng của đài CBS.

Một bên khác Phó Quân Nhan cũng đã vào đoàn phim, tên bộ phim đó của anh tên là Lông vũ nơi thiên đường, đồng dạng đều là vừa quay vừa phát sóng, là phía truyền hình được chiếu trên khung giờ vàng của đài MBS. CBS và MBS vẫn luôn trong quan hệ cạnh tranh, phim của bọn cô lại là cùng phát sóng trên một khung giờ, vì vậy đơn giản mà nói, phim của cô và Phó Quân Nhan cư nhiên lại phải đánh lôi đài với nhau...

Cô vào vào đoàn phim tương đối muộn, đến nơi rồi mới biết. Phim trường của hai bộ phim này cư nhiên chỉ cách nhau một con đường, mọi người đều dùng chung bãi đậu xe. Hơn nữa còn ở chung một khách sạn tại Ảnh thành, đoàn phim của họ bao 2 tầng, đoàn phim của bọn cô bao 3 tầng. Nhân viên công tác đều rất cảnh giác, canh phòng nghiêm ngặt không để tiết lộ nội tình. Hai bên giống như dấu ra lửa vậy. Một khi thế đến cả nước cũng không dập tắt được. Giới truyền thông cũng rất cố chấp vì chuyện này, những tin tức đầu bảng đều là “Phòng Đình Việt cặp tay Cố Bảo Bối tranh luận với Phó Quân Nhan và Lý Khiết Nhi!” Cô nhất thời cảm thấy như nước lũ cuốn trôi đi miếu Long Vương vậy, vụ việc này khá nghiêm trọng a... hơn nữa tên của Phó Quân Nhan và Lý Khiết Nhi để cùng nhau, rất không thoải mái, không thoải mái...

Cô nhân lúc thời gian rảnh rỗi khi quay phim nhắn tin cho Phó Quân Nhan, cô nói: “Phó Quân Nhan, em vào đoàn phim rồi đấy! Chính là ở bên cạnh anh đấy nha, có biết không!”

Không lâu sau anh liền trả lời cô, chỉ có hai chữ: “Biết.” Đơn giản dễ hiểu. *

*Vì chữ ‘biết’ trong tiếng trung là nên là hai chữ.

Xuất diễn vài chị của Bạch Nhan là nữ diễn viên đã debut được mấy năm, tên Từ Nhược Phàm. diễn xuất không chê vào đâu, con người cũng không tồi. Cô ở trong phòng hóa trang bởi vì phải đeo kính áp tròng màu đen nên lâm vào cục diện bế tắc, làm rất lâu mà vẫn chưa đeo vào được, ngược lại đôi mắt bị dày vò đến đỏ bừng đến muốn khóc rồi. Chị ấy đi vào, rất tự nhiên mà kéo ghế ra ngồi xuống nói: “Tiểu Ái, em đeo như vậy là không đúng!” Sau đó cư nhiên lại lấy ra kính áp tròng của mình, ngay trước mặt cô gỡ ra kính áp tròng của mình, lại một lần nữa đeo lại vào, làm mẫu cho cô xem.

Cô nhất thời cảm thấy, Từ Nhược Phàm này cũng nhiệt tình quá đi, nhịn không được mở miệng nói: “Chị Nhược Phàm, chị thật tốt bụng a.”

Chị rất tự nhiên mà gật đầu nói: “Đào Tử không có nói với em à? Chị ấy là chị dâu của chị. Mẹ chị thích em. Chị có thể không đối tốt với em được sao?”

Trong đầu cô lập tức xuất hiện một khuôn mặt của lão nhân gia có nụ cười hiền từ, chị thân thiết mà nắm lấy tay cô, trái xoa phải xoa. Cô rất do dự, sau đó nói: “Chị Nhược Phàm, dì thật sự thích em à? Vậy... hay là em kí tên tặng cho dì...”

Từ Nhược Phàm hơi dờ ra, sau đó nói: “Vậy thì tốt quá rồi, mẹ chị hôm nay nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lúc này, trước cửa phòng hóa trang truyền vào một trận tiếng cười, Phòng Đình Việt cùng một người con trai xinh đẹp đi tới, hai người cười như không cười mà nhìn cô, cô nhìn người con trai đó khá quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai. Ai ngờ rằng cậu ta một bước lên một bước đưa tay ra, nhìn cô rất thẳng thắn mà nói: “Xin chào, Cố Bảo Bối, tôi là Thư Sảng.” Chỉ là giọng nói đó...

Cô đưa tay ra bắt đầu nhìn chằm chằm vào cậu ta, người con trai này, ưm... hầu hết thật nhỏ... cô nghĩ là biểu cảm trên mặt cô không thể hiện ra rõ vậy, Phòng Đình Việt cơ hồ như thấy được sự ngỡ ngàng của cô, vỗ vai cô cười nói: “Tiểu Ái, đừng nghĩ nữa, Thư Sảng là con gái.”

Cô , mím môi nói: “Thư Sảng, bạn thật soái a...”

Chị Nhược Phàm lúc này đã xách túi đứng lên, xoay đầu nhìn Phòng Đình Việt chớp chớp mắt nói: “Đình Việt cậu nói quả không sai, em ấy chỉ là một nãi oa oa.”

Cô...

Thư Sảng diễn vai bạn thân của cô A Mạc, trong phim Thư Sảng là một cô gái rất trọng tình nghĩa, sau khi mẹ của Bạch Nhan chết, bị ba và anh trai xem nhẹ lạnh nhạt. Lúc đó, người duy nhất ở bên cạnh cô chính là người bạn này. Hơn nữa trải qua mấy ngày làm việc chung cô phát hiện, bản thân Thư Sảng cũng là người sáng khoái, rất giống với vai diễn trong phim. Tuy rằng chị Nhược Phàm tốt bụng làm thử cho cô coi nhưng vẫn là không có hiệu quả. Cô vẫn như cũ không đeo được kính áp tròng, nhìn nhìn bảng lịch trình cô liền muốn phát điên. Cuối cùng là Thư Sảng một tay kéo cô, đem cô vỗ một cái ngồi thẳng, nói: “Quên đi, Cố Bảo Bối, mình rửa tay giúp cậu đeo vậy.”

Sau đó, không nói hai lời liền hành động, dọa đến nỗi cô mắt cũng không dám chớp một cái, kết quả, cứ nhiên lại đeo vào rồi...

Lúc cô bước vào trường quay, mọi người đều ngơ ra hồi lâu, chị Nhược Phàm qua chột chột cô nói: “Tiểu Ái, fan của em nói quả không sai a, bất minh chính thể a...” Cô vuốt vuốt tóc, mẹ của chị quả là fan cứng của cô, những gì được truyền trên mạng, bà quả là cái gì cũng biết, cô chỉ cười cười, vẫy vẫy tay với chị.

Bạch Nhan của lúc này đã trưởng thành rồi, cô dọc theo sườn núi mà đi bộ xuống, cái quần bò cũ nát, đôi giày vải đen như than, tóc đuôi ngựa đơn giản, trên vai đeo một cái cặp cũ kĩ. Cuối cùng, một biệt thự hoa lệ xuất hiện ở trước mặt cô, rõ ràng là về nhà nhưng cô một chút cũng không cảm thấy nhẹ nhõm, cô chỉ cúi đầu xuống, theo đó là ánh mắt u tối, nửa ngày mới ngược mắt lên lúc này đáy mắt đã không còn rộn sóng. Cô từ từ bước lên bậc thang, từng bước từng bước, trước mặt là cánh cửa hoa lệ lớn, cô nghe thấy tiếng nhạc ưu mỹ, tiếng cười khoan khoái của các khách khứa. Sau đó là tiếng vỗ tay. Cô thấy ba cô nắm tay của mẹ kế, theo sau là anh trai và chị kế của cô. Nghe thấy ba của cô nói: “Tại Tuấn, cháu rút cuộc cũng từ Mỹ trở về rồi à, đến đây xem, đây là con gái của bác Bạch Tiêu.”

‘Đây là con gái của bác Bạch Tiêu...’ Trong đầu cô ‘ong ong’ toàn là câu nói đó, cơn đau nhất thời lướt qua nhưng lại bị che giấu dưới đôi long mi dài, không còn tìm thấy dấu vết gì được nữa. Sau đó, cô thấy chàng trai anh tuấn đi lên phía trước, một thân tây trang đẹp mắt, chỉ là một cái ngẩng đầu nhẹ, khí chất tuấn dật mà băng lãnh đã triển lộ ra. Cô thấy anh cong môi khẽ cười, nắm lấy tay của chị kế. Hoàng tử vẫn luôn ở bên cô khi còn nhỏ, cô ôm lấy búp bê, ngoan ngoãn mà ngồi bên cạnh anh, nhìn người thân sĩ nhỏ này, ngón tay trên phím đàn trắng đen ngao du, tấu ra một khúc nhạc hay như âm thanh của thiên nhiên.

Búp bê vải của cô... bàn tay của Bạch Nhan nắm chặt lại, cứ như vậy mở to mắt, nhìn anh nắm lấy tay của chị kế chậm rãi bước vào sân múa, đẹp đôi như vậy, hài hòa như vậy. Mỗi người trong ngôi nhà này đều tốt đẹp hoa lệ như vậy, chỉ có cô, nàng công chúa thật thụ thể nhưng lại bị cự tuyệt ở cánh cửa đó, hoàn toàn xa lạ với nơi này. Cô nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, yên lặng lâu như vậy, nhưng là lúc nhìn thấy sự xuất hiện của anh, nhìn ngay cả anh cũng muốn bị cướp đi, thời khắc này. Cô rút cuộc cũng không nguyện như mọi thường im lặng mà quay lưng rời khỏi nữa. Tuy nhiên, ngay cả chính cô cũng không biết là tại vì sao.

Cuối cùng, cô đánh tan sự yên lặng, đứng thẳng người lên, đẩy cửa đi vào. Tiếng động ở phía cửa làm kinh động đến mọi người, có người kinh ngạc quay đầu lại, nhìn cô gái không hợp thời này xuất hiện ở nơi đây, nhìn một thân nghèo túng của cô cũng không khỏi nhếch mày lên. Những tiếng nghị luận về cô dần dần lớn lên khiến mọi người đều chú ý đến cô. Cô gái nghèo túng này, thiếu nữ đứng với sống lưng thẳng tắp này. Cuối cùng, khi cô đứng trước cánh cửa lớn này một chút cũng không động đậy, dẫn đến những người đang nhảy múa và âm nhạc trong sảnh cũng theo đó mà ngừng lại.

Cô như một kẻ xâm nhập, phá hoại sự tốt đẹp và hài hòa ở đây. Không nghi ngờ gì, điều đó đã chọc giận đến ba của cô, quả nhiên ba của cô không vui mà quay người qua, ánh mắt căm tức nhìn thẳng cô. Mọi người cũng bắt đầu không che đậy mà một lần nữa xì xầm về chuyện đang xảy ra, ‘Sao lại để kẻ hầu vào đây?’ ‘Đây là kẻ nghèo túng ở đâu?’ Cô ngẩng mặt lên, nắm lấy đôi tay đang run lên của cô, ánh mắt nhìn về hướng nụ cười chế nhạo của anh trai cô, còn cả khuôn mặt đang đầy căm tức của ba cô. Cô biết, cô đã sớm biết, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, nhưng cái nhà này, sớm đã không có cô, sớm đã không có Bạch Nhan. Từ sau khi mẹ qua đời, bất luận mọi người ức hiếp cô lắng nhục cô như thế nào, bọn họ chưa từng giúp qua cô. Cô ngẩng đầu nhìn chàng hoàng tử đang nắm lấy tay của công chúa, người chị kế cao quý xinh đẹp của cô, còn có người mẹ kế cao quý sang trọng của cô, Bạch gia này, cứ thế suy nghĩ, cô tự giấu mà nở nụ cười, nụ cười vô lực như vậy.

Sau đó, cô lại chậm rãi mà xoay mặt lại, lần này lại rất kiên định chỉ hướng về phía giữa của sân múa mà đi

tới, cô nhìn vào chàng trai lạnh nhạt đậm mặt đó, nở một nụ cười xinh đẹp, cô nói, thậm chí quên cả giọng nói của mình: "Anh Tại Tuấn, em là Nhan Nhan."

Sau đó, cô thấy tiếng thô bạo của ba cắt ngang lời nói của cô, thậm chí còn hung hăng đẩy cô một cái, ông nói: "Đủ rồi!"

Cô lảo đảo lùi về sau vài bước, nhưng vẫn ổn vì không bị ngã, cứ như vậy chậm rãi mà ngược đầu lên, nghiêng đầu quan sát người trước mặt.

Anh trai ruột của cô giễu cợt mà mở miệng: "Nhan Nhan? Cô không có nghe ba nói à? Bạch Tiêu mới là con gái của ông? Cô là cái thứ gì? Bạch Nhan, nơi nào có mặt cô liền chướng khí mù mịt, Bạch gia không muốn nhất là thấy được cô, cút về nhà sau của cô ngay!" Sau đó anh xoay người qua, kéo lấy tay của Bạch Tiêu, trong mắt chỉ có yêu thích và thương tiếc, anh nói: "Tiêu Tiêu, điệu múa bị gián đoạn rồi, lát hồi kêu Tại Tuấn nhảy lại với em. Không sợ!" Khiêu khích mà nhìn Bạch Nhan một cái, nhếch nhếch cằm, mới lớn tiếng nói: "Nhân tiện bây giờ, tôi tuyên bố một tin vui, một tháng sau là tiệc đính hôn của em gái tôi Bạch Tiêu và Hàn Tại Tuấn, hoan nghênh mọi người đến tham dự." Sau đó, ánh mắt băng lãnh của anh quét qua đây, anh nói: "Bạch Nhan cô muốn tôi đến đuổi cô đi sao?" Ánh mắt đó, như kim đâm vậy, phảng phất như cô là thứ gì đó rất dơ bẩn. Cô không cẩn thận nhìn thấy cái nhú mũi không dễ nhận ra của Tại Tuấn, không biết tại sao, cô sợ hãi mà rút về một bước. Phảng phất như chính cô cũng tự chán ghét bản thân.

Cô lắc lắc đầu, nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười này mang vẻ mỉa mai hoặc đến cực, đến cả ánh hào hoa nhạt nguyệt cũng không bằng nụ cười mỉa mai hoặc động lòng người này của cô. Cô nói: "Biết rồi, anh trai."

Sau đó không hề do dự quay người rời khỏi.

Cô gái này, cái quần bò cũ nát, đôi giày vải đen như than, tóc đuôi ngựa đơn giản, trên vai đeo một cái cặp cũ kĩ. Cô như một đứa trẻ bị vứt bỏ, cô đơn mà đi ra khỏi cái thế giới hoa lệ thấy như ẩm áp này, chỉ là tay của cô, siết chặt lấy quai cặp, chặt như vậy, chặt như vậy, giống như là sự cố chấp và lưu luyến của cô đến chết cũng không nguyện từ bỏ. Cô đi qua cánh cửa hoa lệ đó, một giọt máu, chậm rãi rơi xuống, vô thanh vô thức.

Cô cũng biết được, trên thế giới này, sẽ không có ai lại lần nữa đau lòng vì cô, giống như một kẻ ngốc vậy, véo ngọt làm chính mình bị thương, nhưng lại không rơi được một giọt lệ nào.

"Ok! Kết thúc!"

Nghe thấy chỉ lệnh của đạo diễn, cô thở phào một cái, vẫy vẫy cánh tay, mới thả cái cặp xuống, đưa cho phục trang sư ở bên, mới ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, uống trà nóng, che miệng lại ngáp nhỏ một cái.

38. Chương 19: Chương 18

Quay quảng cáo sữa bò chỉ dùng thời gian một ngày của cô, quá trình rất thuận lợi. Chỉ là sau khi quay xong cô rất xoắn xuýt, cứ nghĩ đến Phó Quân Nhan sau khi xem xong sẽ có biểu tình gì, bởi vì câu độc thoại duy nhất trong quảng cáo thật là quá nhạy cảm đi, ài...

Bộ phim điện ảnh Ám Ảnh mà Phó Quân Nhan nhận quay bắt đầu tuyên truyền dưới quy mô lớn, những rạp chiếu phim lớn đều dán đầy poster của phim. Thỉnh thoảng lúc đợi đèn đỏ, liền có thể thấy được trên một tòa lầu cao lớn nào đó đang phát đi phát lại trailer phim, đương nhiên là không thiếu hình ảnh của tấm poster cực lớn. Chỉ là Phó Quân Nhan vẫn xem như không có chuyện gì, đối với tấm poster chỉ có một bên mắt của anh một chút cũng không quan tâm, từ trước đến nay anh cũng chưa tham dự qua một buổi họp báo nào. So với những người chỉ vì một lần được ra óng kính mà giành giật lẫn nhau, không biết đậm mặt biết bao nhiêu.

Có một lần cô nhìn không được hỏi anh: "Bộ phim điện ảnh này của anh cũng một buổi tuyên truyền nào cũng không đi à?"

Anh lắc đầu, bình thản đáp: “Anh chỉ là vai phụ.” Lời đó nói đến đơn thuần tự nhiên, không mang bất kỳ một màu sắc nào, lại có cảm giác phẳng phất như vụn vật như mây bay, cao nhã đoan chính. Cô đột nhiên có cảm giác cô chỉ là người phàm tục, mà còn là loại rất rất tục. Ít nhất cô không thể bình thản như anh vậy... ít nhất cô sẽ hy vọng mọi người đàm luận về cô, hy vọng trong poster mặt cô sẽ rõ ràng một chút, nhưng mà, anh thật sự là không có.

Cô đối với bộ phim này của anh tràn đầy nhiệt tình. Trong trailer Phó Quân Nhan cũng chỉ xuất hiện có 2 giây, một bóng lưng, một bóng lưng cứng rắn cao ngất, ở dưới vòm cầu ưu tối, cái bóng được kéo thật dài, tố lên những xốt xa đậm mật đến vô tận.

Có thể là dựa vào ký ức của kiếp trước, cô một ánh nhìn liền phát hiện ra anh, gấp rút bấm nút ngừng, ôm lấy máy tính lon ton lon ton chạy đến trước mặt anh, giống như muốn được khen vậy nghiêng đầu hỏi: “Phó Quân Nhan đây là anh có phải không?”

Anh quét mắt qua màn hình một cái, khen thưởng mà xoa xoa tóc cô. Khi đó, cô rất thỏa mãn...

Daddy quay về từ buổi đấu giá, sau khi kiểm tra cảm nghệ của Cố Tiểu An, rất là hài lòng. Sau đó ghét bỏ mà nói với cô: “Nếu như con và An An đồng thời học đàn, con có cười trên chổi cũng không đuổi kịp An An.” Cô trong nháy mắt liền cảm thấy uất ức, cô thật sự là không nhẫn tâm nói cho ông biết, bởi vì An An còn có người thầy có lòng kiên nhẫn như Phó Quân Nhan, lúc Phó Quân Nhan bồi An An luyện đàn, hoàn toàn không chỉ có lắng tai nghe đàn, chính mình còn đi làm việc khác. Anh thậm chí có thể mất mấy tiếng đồng hồ chỉ để nhìn dáng đứng và tư thế kéo đàn của An An, nghiêm cẩn mà lại chuyên nghiệp, còn có người chị xứng chức như cô, cũng cùng An An một lần lại một lần học thuộc nhạc phổ... đương nhiên những điều này đều không thể nói, cô còn rất vượt mông ngựa mà nói, ai bảo daddy người dạy quá tốt a... khiến cho lão nhân gia ông rất là vui vẻ.

Violon của An An kéo rất tốt, daddy đối với Tiểu Khải cũng hiền hậu hơn rất nhiều, đóng gói lại hai tiểu gia hỏa, một người một chó mang đến Wean, nói là muốn cảm thụ linh hồn của âm nhạc. Cô có chút lo âu mà nhìn Tiểu Khải, thật lo là nó trở về vừa mở miệng liền hát ra tiếng...

An An không ở đây, Phó Quân Nhan đã làm một việc, anh ở một ngày nào đó mời người đến đập vỡ tường, hai nhà thông thành một nhà.

Lúc cô về nhà đối với sự mất tích đột ngột của bức tường rất là kinh ngạc, run ngón tay hỏi người đàn ông đang nấu cơm trong bếp: “Phó Quân Nhan, anh có thể nói cho em biết đây là chuyện gì không?”

Anh rất ung dung nói: “Đập tường nhieu khói bụi, trẻ em hít nhiều khí bụi không tốt cho thân thể, vừa lúc An An đi Wean, liền dứt khoát mời người đến thi công.” Sau đó anh kéo lấy tay cô, chỉ chỉ tấm thảm dài ở phòng khách mà anh mới thay, hỏi cô có thích không.

Cô đáp một câu: “Đúng a.” Lại nhìn tấm thảm dài đó, màu sắc quả là rất đẹp mắt, ngồi ở trên đó trái sờ sờ phải sờ sờ, mơ mơ hồ hồ liền cái gì cũng quên hết.

Nàng lọ lem màu đen bắt đầu khai máy, bộ phim này theo dạng vừa quay vừa phát sóng, cho nên kịch bản chưa có hoàn thiện, biên kịch cũng phải quan sát theo dõi khán giả để tùy thời mà sửa một số tình tiết, nhưng nội dung của câu chuyện thì sẽ không có biến đổi. Đồng thời, Nàng lọ lem màu đen cũng được chiếu trên khung giờ vàng của đài CBS.

Một bên khác Phó Quân Nhan cũng đã vào đoàn phim, tên bộ phim đó của anh tên là Lông vũ nơi thiên đường, đồng dạng đều là vừa quay vừa phát sóng, là phía truyền hình được chiếu trên khung giờ vàng của đài MBS. CBS và MBS vẫn luôn trong quan hệ cạnh tranh, phim của bọn cô lại là cùng phát sóng trên một khung giờ, vì vậy đơn giản mà nói, phim của cô và Phó Quân Nhan cư nhiên lại phải đánh lôi đài với nhau...

Cô vào vào đoàn phim tương đối muộn, đến nơi rồi mới biết. Phim trường của hai bộ phim này cư nhiên chỉ cách nhau một con đường, mọi người đều dùng chung bãi đậu xe. Hơn nữa còn ở chung một khách sạn tại Ảnh thành, đoàn phim của họ bao 2 tầng, đoàn phim của bọn cô bao 3 tầng. Nhân viên công tác đều rất cảnh giác, canh phòng nghiêm ngặt không để tiết lộ nội tình. Hai bên giống như đầu ra lửa vậy. Một khi thể đến cả nước cũng không dập tắt được. Giới truyền thông cũng rất cố chấp vì chuyện này, những tin tức đầu bảng đều là “Phòng Đình Việt cặp tay Cố Bảo Bối tranh luận với Phó Quân Nhan và Lý Khiết Nhi!”

Cô nhất thời cảm thấy như nước lũ cuốn trôi đi miếu Long Vương vậy, vụ việc này khá nghiêm trọng a... hơn nữa tên của Phó Quân Nhan và Lý Khiết Nhi để cùng nhau, rất không thoải mái, không thoải mái...

Cô nhân lúc thời gian rảnh rỗi khi quay phim nhắn tin cho Phó Quân Nhan, cô nói: “Phó Quân Nhan, em vào đoàn phim rồi đấy! Chính là ở bên cạnh anh đấy nha, có biết không!”

Không lâu sau anh liền trả lời cô, chỉ có hai chữ: “Biết.” Đơn giản dễ hiểu. *

*Vì chữ ‘biết’ trong tiếng trung là nên là hai chữ.

Xuất diễn vài chị của Bạch Nhan là nữ diễn viên đã debut được mấy năm, tên Từ Nhược Phàm. diễn xuất không chê vào đâu, con người cũng không tồi. Cô ở trong phòng hóa trang bởi vì phải đeo kính áp tròng màu đen nên lâm vào cục diện bế tắc, làm rất lâu mà vẫn chưa đeo vào được, ngược lại đôi mắt bị dày vò đến đỏ bừng đến muốn khóc rồi. Chị ấy đi vào, rất tự nhiên mà kéo ghế ra ngồi xuống nói: “Tiểu Ái, em đeo như vậy là không đúng!” Sau đó cư nhiên lại lấy ra kính áp tròng của mình, ngay trước mặt cô gỡ ra kính áp tròng của mình, lại một lần nữa đeo lại vào, làm mẫu cho cô xem.

Cô nhất thời cảm thấy, Từ Nhược Phàm này cũng nhiệt tình quá đi, nhin không được mở miệng nói: “Chị Nhược Phàm, chị thật tốt bụng a.”

Chị rất tự nhiên mà gật đầu nói: “Đào Tử không có nói với em à? Chị ấy là chị dâu của chị. Mẹ chị thích em. Chị có thể không đối tốt với em được sao?”

Trong đầu cô lập tức xuất hiện một khuôn mặt của lão nhân gia có nụ cười hiền từ, chị thân thiết mà nắm lấy tay cô, trái xoa phải xoa. Cô rất do dự, sau đó nói: “Chị Nhược Phàm, dĩ thật sự thích em à? Vậy... hay là em kí tên tặng cho dì...”

Từ Nhược Phàm hơi dờ ra, sau đó nói: “Vậy thì tốt quá rồi, mẹ chị hôm nay nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lúc này, trước cửa phòng hóa trang truyền vào một trận tiếng cười, Phòng Đình Việt cùng một người con trai xinh đẹp đi tới, hai người cười như không cười mà nhìn cô, cô nhìn người con trai đó khá quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai. Ai ngờ rằng cậu ta một bước lên một bước đưa tay ra, nhìn cô rất thẳng thắn mà nói: “Xin chào, Cố Bảo Bối, tôi là Thư Sảng.” Chỉ là giọng nói đó...

Cô đưa tay ra bắt đầu nhìn chăm chăm vào cậu ta, người con trai này, ừm... hầu kết thật nhỏ... cô nghĩ là biểu cảm trên mặt cô không thể hiện ra rõ vậy, Phòng Đình Việt cơ hồ như thấy được sự ngỡ vực của cô, vỗ vai cô cười nói: “Tiểu Ái, đừng nghĩ nữa, Thư Sảng là con gái.”

Cô , mím môi nói: “Thư Sảng, bạn thật soái a...”

Chị Nhược Phàm lúc này đã xách túi đứng lên, xoay đầu nhìn Phòng Đình Việt chớp chớp mắt nói: “Đình Việt cậu nói quả không sai, em ấy chỉ là một nãi oa oa.”

Cô...

Thư Sảng diễn vai bạn thân của cô A Mạc, trong phim Thư Sảng là một cô gái rất trọng tình nghĩa, sau khi mẹ của Bạch Nhan chết, bị ba và anh trai xem nhẹ lạnh nhạt. Lúc đó, người duy nhất ở bên cạnh cô chính là người bạn này. Hơn nữa trải qua mấy ngày làm việc chung cô phát hiện, bản thân Thư Sảng cũng là người sáng khoái, rất giống với vai diễn trong phim. Tuy rằng chị Nhược Phàm tốt bụng làm thử cho cô coi nhưng vẫn là không có hiệu quả. Cô vẫn như cũ không đeo được kính áp tròng, nhìn nhìn bảng lịch trình cô liền muốn phát điên. Cuối cùng là Thư Sảng một tay kéo cô, đem cô vỗ một cái ngồi thẳng, nói: “Quên đi, Cố Bảo Bối, mình rửa tay giúp cậu đeo vậy.”

Sau đó, không nói hai lời liền hành động, dọa đến nỗi cô mắt cũng không dám chớp một cái, kết quả, cư nhiên lại đeo vào rồi...

Lúc cô bước vào trường quay, mọi người đều ngơ ra hồi lâu, chị Nhược Phàm qua chột chột cô nói: “Tiểu Ái, fan của em nói quả không sai a, bắt minh chính thể a...” Cô vuốt vuốt tóc, mẹ của chị quả là fan cứng của cô, những gì được truyền trên mạng, bà quả là cái gì cũng biết, cô chỉ cười cười, vẫy vẫy tay với chị.

Bạch Nhan của lúc này đã trưởng thành rồi, cô dọc theo sườn núi mà đi bộ xuống, cái quần bò cũ nát, đôi giày vải đen như than, tóc đuôi ngựa đơn giản, trên vai đeo một cái cặp cũ kĩ. Cuối cùng, một biệt thự hoa

lệ xuất hiện ở trước mặt cô, rõ ràng là về nhà nhưng cô một chút cũng không cảm thấy nhẹ nhõm, cô chỉ cúi đầu xuống, theo đó là ánh mắt u tối, nửa ngày mới ngược mắt lên lúc này đáy mắt đã không còn rộn sóng. Cô từ từ bước lên bậc thang, từng bước từng bước, trước mặt là cánh cửa hoa lệ lớn, cô nghe thấy tiếng nhạc ưu mỹ, tiếng cười khoan khoái của các khách khứa. Sau đó là tiếng vỗ tay. Cô thấy ba cô nắm tay của mẹ kế, theo sau là anh trai và chị kế của cô. Nghe thấy ba của cô nói: “Tại Tuấn, cháu rút cuộc cũng từ Mỹ trở về rồi à, đến đây xem, đây là con gái của bác Bạch Tiêu.”

‘Đây là con gái của bác Bạch Tiêu...’ Trong đầu cô ‘ong ong’ toàn là câu nói đó, cơn đau nhất thời lướt qua nhưng lại bị che giấu dưới đôi long mi dài, không còn tìm thấy dấu vết gì được nữa. Sau đó, cô thấy chàng trai anh tuấn đi lên phía trước, một thân tây trang đẹp mắt, chỉ là một cái ngẩng đầu nhẹ, khí chất tuấn dật mà băng lãnh đã triển lộ ra. Cô thấy anh cong môi khẽ cười, nắm lấy tay của chị kế. Hoàng tử vẫn luôn ở bên cô khi còn nhỏ, cô ôm lấy búp bê, ngoan ngoãn mà ngồi bên cạnh anh, nhìn người thân sĩ nhỏ này, ngón tay trên phím đàn trắng đen ngao du, tấu ra một khúc nhạc hay như âm thanh của thiên nhiên.

Búp bê vải của cô... bàn tay của Bạch Nhan nắm cặp chặt lại, cứ như vậy mở to mắt, nhìn anh nắm lấy tay của chị kế chậm rãi bước vào sân múa, đẹp đôi như vậy, hài hòa như vậy. Mỗi người trong ngôi nhà này đều tốt đẹp hoa lệ như vậy, chỉ có cô, nàng công chúa thật thụ thể nhưng lại bị cự tuyệt ở cánh cửa đó, hoàn toàn xa lạ với nơi này. Cô nhận nhìn nhiều năm như vậy, yên lặng lâu như vậy, nhưng là lúc nhìn thấy sự xuất hiện của anh, nhìn ngay cả anh cũng muốn bị cướp đi, thời khắc này. Cô rút cuộc cũng không nguyện như mọi thường im lặng mà quay lưng rời khỏi nữa. Tuy nhiên, ngay cả chính cô cũng không biết là tại vì sao.

Cuối cùng, cô đánh tan sự yên lặng, đứng thẳng người lên, đẩy cửa đi vào. Tiếng động ở phía cửa làm kinh động đến mọi người, có người kinh ngạc quay đầu lại, nhìn cô gái không hợp thời này xuất hiện ở nơi đây, nhìn một thân nghèo túng của cô cũng không khỏi nhếch mày lên. Những tiếng nghị luận về cô dần dần lớn lên khiến mọi người đều chú ý đến cô. Cô gái nghèo túng này, thiếu nữ đứng với sống lưng thẳng tắp này. Cuối cùng, khi cô đứng trước cánh cửa lớn này một chút cũng không động dẩy, dẫn đến những người đang nhảy múa và âm nhạc trong sảnh cũng theo đó mà ngừng lại.

Cô như một kẻ xâm nhập, phá hoại sự tốt đẹp và hài hòa ở đây. Không nghi ngờ gì, điều đó đã chọc giận đến ba của cô, quả nhiên ba của cô không vui mà quay người qua, ánh mắt căm tức nhìn thẳng cô. Mọi người cũng bắt đầu không che đậy mà một lần nữa xì xầm về chuyện đang xảy ra, ‘Sao lại để kẻ hầu vào đây?’ ‘Đây là kẻ nghèo túng ở đâu?’ Cô ngẩng mặt lên, nắm lấy đôi tay đang run lên của cô, ánh mắt nhìn về hướng nụ cười chế nhạo của anh trai cô, còn cả khuôn mặt đang đầy căm tức của ba cô. Cô biết, cô đã sớm biết, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, nhưng cái nhà này, sớm đã không có cô, sớm đã không có Bạch Nhan. Từ sau khi mẹ qua đời, bất luận mọi người ức hiếp cô lăng nhục cô như thế nào, bọn họ chưa từng giúp qua cô. Cô ngẩng đầu nhìn chàng hoàng tử đang nắm lấy tay của công chúa, người chị kế cao quý xinh đẹp của cô, còn có người mẹ kế cao quý sang trọng của cô, Bạch gia này, cứ thế suy nghĩ, cô tự giấu mà nở nụ cười, nụ cười vô lực như vậy.

Sau đó, cô lại chậm rãi mà xoay mặt lại, lần này lại rất kiên định chỉ hướng về phía giữa của sân múa mà đi tới, cô nhìn vào chàng trai lạnh nhạt đậm mặt đó, nở một nụ cười xinh đẹp, cô nói, thậm chí quên cả giọng nói của mình: ” Anh Tại Tuấn, em là Nhan Nhan.”

Sau đó, cô thấy tiếng thô bạo của ba cắt ngang lời nói của cô, thậm chí còn hung hăng đẩy cô một cái, ông nói: ”Đủ rồi!”

Cô lão đảo lùi về sau vài bước, nhưng vẫn ổn vì không bị ngã, cứ như vậy chậm rãi mà ngược đầu lên, nghiêng đầu quan sát người trước mặt.

Anh trai ruột của cô giễu cợt mà mở miệng: “Nhan Nhan? Cô không có nghe ba nói à? Bạch Tiêu mới là con gái của ông? Cô là cái thứ gì? Bạch Nhan, nơi nào có mặt cô liền chướng khí mù mịt, Bạch gia không muốn nhất là thấy được cô, cút về nhà sau của cô ngay!” Sau đó anh xoay người qua, kéo lấy tay của Bạch Tiêu, trong mắt chỉ có yêu thích và thương tiếc, anh nói: “Tiêu Tiêu, điệu múa bị gián đoạn rồi, lát hồi kêu Tại Tuấn nhảy lại với em. Không sợ!” Khiêu khích mà nhìn Bạch Nhan một cái, nhếch nhếch cằm, mới lớn tiếng nói: “Nhân tiện bây giờ, tôi tuyên bố một tin vui, một tháng sau là tiệc đính hôn của em gái tôi Bạch Tiêu và Hàn Tại Tuấn, hoan nghênh mọi người đến tham dự.” Sau đó, ánh mắt băng lãnh của anh quét qua đây, anh nói: “Bạch Nhan cô muốn tới đến đuổi cô đi sao?” Ánh mắt đó, như kim đâm vậy, phảng phất

như cô là thứ gì đó rất dơ bẩn. Cô không cẩn thận nhìn thấy cái nhú màu không dễ nhận ra của Tại Tuấn, không biết tại sao, cô sợ hãi mà rút về một bước. Phảng phất như chính cô cũng tự chán ghét bản thân.

Cô lắc lắc đầu, nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười này mang vẻ mỉa mai hoặc đến cực, đến cả ánh hào hoa nhạt nhẽo cũng không bằng nụ cười mỉa mai hoặc động lòng người này của cô. Cô nói: “Biết rồi, anh trai.”

Sau đó không hề do dự quay người rời khỏi.

Cô gái này, cái quần bò cũ nát, đôi giày vải đen như than, tóc đuôi ngựa đơn giản, trên vai đeo một cái cặp cũ kĩ. Cô như một đứa trẻ bị vứt bỏ, cô đơn mà đi ra khỏi cái thế giới hoa lệ thấy như ấm áp này, chỉ là tay của cô, siết chặt lấy quai cặp, chặt như vậy, chặt như vậy, giống như là sự cố chấp và lưu luyến của cô đến chết cũng không nguyện từ bỏ. Cô đi qua cánh cửa hoa lệ đó, một giọt máu, chậm rãi rơi xuống, vô thanh vô thức.

Cô cũng biết được, trên thế giới này, sẽ không có ai lại lần nữa đau lòng vì cô, giống như một kẻ ngốc vậy, véo ngực làm chính mình bị thương, nhưng lại không rơi được một giọt lệ nào.

“Ok! Kết thúc!”

Nghe thấy chỉ lệnh của đạo diễn, cô thở phào một cái, vẫy vẫy cánh tay, mới thả cái cặp xuống, đưa cho phục trang sư ở bên, mới ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, uống trà nóng, che miệng lại ngáp nhỏ một cái.

39. Chương 20: Chương 19

Đổi trở về trang phục của mình, tôi ngồi trên ghế, đợi đến khi anh Đinh Việt diễn xong. Chị Vạn Thanh còn có việc nên đã lấy xe bảo mẫu của tôi đi dùng, tôi chỉ có thể chờ anh Đinh Việt để đi nhờ xe. Cuối cùng cũng qua một canh giờ, tôi đi theo lên xe của Phòng Đinh Việt, đi cùng còn có thêm cả Thư Sảng, ba người chúng tôi đều mệt mỏi quá chừng, khi chúng tôi ngồi vào trên ghế ấm, mệt mỏi đến nỗi mà một câu cũng không muốn nói. Vẫn là cuối cùng khi đi đến khách sạn, Thư Sảng đột nhiên lại mở miệng trước, lời kéo tôi nhắc nhở tôi: “Nhìn cậu cũng biết cậu là người không biết dùng kính áp tròng, Cố Bảo Bối trước khi đi ngủ cậu nhớ phải tháo kính áp tròng xinh đẹp ra nhé, nếu cậu không nhớ tháo ra, nói không chừng một ngày nào đó ánh mắt xinh đẹp của cậu sẽ bị mù đấy.” Tôi nghe cả người run lên, sau đó lại nghe cô ấy hỏi: “Cậu có tháo xuống hay không?”

Tôi đã bị dọa sợ không nhẹ, liều mạng gật đầu “Tháo xuống, mình nhất định sẽ tháo xuống.”

Thư Sảng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi một cái, duỗi bàn tay ra hỏi: “Điện thoại di động của cậu đâu?”

Tôi nào dám qua loa, cô ấy đang diễn tư thế tỏ phỉ thế kia rất là đạt rồi. Tôi vội vàng ngoan ngoãn lấy điện thoại di động của mình đưa tới, cô quả nhiên nhanh nhẹn chặn ngang nhận lấy, động tác kia rất giống như đang cướp giật vậy, động tác nhanh chóng ấn xuống một dãy mã số, tôi thấy lúc điện thoại trong túi sách của cô ấy kêu vang lên thì gương mặt kia mới nở một nụ cười phần khởi, sau đó lại rất nghiêm chỉnh nói với tôi: “Nếu không tháo xuống được thì gọi điện tìm tớ.” Lúc này mới đem điện thoại trả về cho tôi, động tác rất mạnh mẽ vỗ vỗ lên vai tôi.

Tôi hốt hoảng gật đầu, bị cô ấy làm cho sửng sốt, cảm thấy cô gái này lớn lên mang vẻ đẹp của con trai nhưng tại sao ngay cả tính cách cũng giống con trai như vậy chứ? A....

Sau đó, tôi thấy cô ấy rất vui vẻ cười lên khoe hàm răng trắng, nụ cười kia cũng tràn đầy khí phách, cô ấy đưa tay chọc chọc vào đầu tôi và nói: “Cố Bảo Bối, cậu biết không, tớ thích ăn nhất là hà đồn đó...”

...

Khi chúng tôi mới vừa vào đến đại sảnh của khách sạn, diễnnnnndànnnnnlêeeee quýyyyđômn liền gặp gỡ đám nhân viên của đoàn ‘Thiên đường Bạch Vũ’ đang tụ tập ở một chỗ, đạo diễn của bọn họ đang cùng thảo luận chuyện gì đó với Phó Quân Nhan, thỉnh thoảng anh có gật đầu một cái, nhưng lại không thấy anh nói gì cả. Sau đó điện thoại di động của anh vang lên, tôi thấy anh ấy lên tiếng chào hỏi, nhận điện thoại liền

đi qua một bên nghe điện, đứng ở bên cạnh một gốc cây nhỏ, che lại một nửa thân thể của anh. Không biết tại sao khi Quý Khiết Nhi nhìn thấy chúng tôi đi về phía khách sạn lại rất mừng rỡ chạy lại chào hỏi với chúng tôi, tôi nói thầm ở trong lòng, tôi và cô ta không quen nhau a...

Lại nghe thấy cô ta vô cùng thân thiết nói: “Anh Đình Việt.” Âm thanh kia rất mềm mại nũng nịu.

Nhất thời tôi đã hiểu rõ, qua nhiên là không có quen biết gì với tôi cả....

Nhưng khi nhìn cô ta đến gần, khoe mắt tôi hơi co rút lên, bên này Thư Sảng lại lấy cùi trỏ đẩy đẩy tôi một cái, hỏi: “Cô ta rất quen thân với Phòng Đình Việt hay sao?”

Tôi lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Hình như không phải đâu....” Không có dấu hiệu gì mà....

Bên này, đầu tiên Thư Sảng đi ra ngoài nhìn một cái, sau đó mới đứng dẫn dắt tôi, nhỏ giọng nói: “Cậu kẻ ngu ngốc này cẩn thận một chút, cô ta lai giả bất thiện, nếu như không giành người đàn ông của cậu cũng sẽ giành người phụ nữ của cậu, cậu đứng cho vững vào.”

“A, cậu nói cái gì mà người đàn ông của mình với người phụ nữ của mình cơ?”

“Đã nói nhầm ra, đã nói nhầm ra, giành người đàn ông bên cạnh hoặc người phụ nữ bên cạnh...”

Tôi còn chưa kịp mạnh miệng lại nghe thấy Quý Khiết Nhi mở miệng: “Anh Đình Việt, vừa kết thúc công việc hôm nay à?” Còn không thèm nhìn thẳng vào tôi và Thư Sảng lấy một cái....

Phòng Đình Việt liếc nhìn cô ta một cái, lại khách khí lui lại mấy bước, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Ngại quá, cô là...” Âm thanh kia cũng không nhỏ, sau khi tôi cùng Thư Sảng nghe thấy, ánh mắt kì lạ liếc nhìn nhau, cười đến khoe mắt phát run.

“Anh Đình Việt, anh không nhớ sao? Tại lễ trao thưởng Kim Long thiếu chút nữa em đã ngã xuống, anh còn đỡ em một cái nha, em là Quý Khiết Nhi.” Nói một chút lại hơi vuốt mái tóc của mình, cười nói: “Anh Đình Việt là người tốt, làm việc thiện không cần báo đáp. Ngày đó nếu không phải anh Đình Việt kịp thời đưa tay ra đỡ, thì có lẽ em đã phải xấu hổ rồi, tình huống lúc đó cũng không có cách nào cảm ơn anh cẩn thận, trong lòng em vẫn luôn cảm thấy áy náy. Nếu chúng ta có duyên như vậy lại có thể gặp lại nhau, em có thể mời anh ăn một bữa cơm được không?”

“Không cần. Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.” Phòng Đình Việt khoát khoát tay, bỏ qua việc kéo khoảng cách, hỏi ngược lại: “Vậy cô còn việc gì nữa không?”

Đoán chừng Quý Khiết Nhi cũng không nghĩ tới Phòng Đình Việt lại là người dẫu muối không ưa như vậy, ngược lại nói không ra lời. Ngẩn người giống như mới nhìn thấy tôi, đi tới kéo tay tôi nói: “Tiểu Ái, ai da, ngại quá, bây giờ mới để ý đến em.”

Cái ánh mắt gì vậy a... Tôi oán thầm trong lòng, mà bên kia Thư Sảng cũng đã cướp lời mở miệng trước: “Cô Quý thì ra ánh mắt cô không được tốt.” Giọng nói kia mang theo mười phần khó chịu, hẳn là không có một chút khách khí nào. Thằng tặc đem gương mặt Quý Khiết Nhi trắng bệch không còn

40. Chương 20: Chương 19

Đổi trở về trang phục của mình, tôi ngồi trên ghế, đợi đến khi anh Đinh Việt diễn xong. Chị Vạn Thanh còn có việc nên đã lấy xe bảo mẫu của tôi đi dùng, tôi chỉ có thể chờ anh Đinh Việt để đi nhờ xe. Cuối cùng cũng qua một canh giờ, tôi đi theo lên xe của Phòng Đinh Việt, đi cùng còn có thêm cả Thư Sảng, ba người chúng tôi đều mệt mỏi quá chừng, khi chúng tôi ngồi vào trên ghế ấm, mệt mỏi đến nỗi mà một câu cũng không muốn nói. Vẫn là cuối cùng khi đi đến khách sạn, Thư Sảng đột nhiên lại mở miệng trước, lôi kéo tôi nhắc nhở tôi: “Nhìn cậu cũng biết cậu là người không biết dùng kính áp tròng, Cố Bảo Bối trước khi đi ngủ cậu nhớ phải tháo kính áp tròng xinh đẹp ra nhé, nếu cậu không nhớ tháo ra, nói không chừng một ngày nào đó ánh mắt xinh đẹp của cậu sẽ bị mù đấy.” Tôi nghe cả người run lên, sau đó lại nghe cô ấy hỏi: “Cậu có tháo xuống hay không?”

Tôi đã bị dọa sợ không nhẹ, liều mạng gật đầu “Tháo xuống, mình nhất định sẽ tháo xuống.”

Thư Sảng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi một cái, duỗi bàn tay ra hỏi: “Điện thoại di động của cậu đâu?”

Tôi nào dám qua loa, cô ấy đang diễn tư thế thổ phỉ thế kia rất là đạt rồi. Tôi vội vàng ngoan ngoãn lấy điện thoại di động của mình đưa tới, cô quả nhiên nhanh nhẹn chặn ngang nhận lấy, động tác kia rất giống như đang cướp giật vậy, động tác nhanh chóng ấn xuống một dãy mã số, tôi thấy lúc điện thoại trong túi sách của cô ấy kêu vang lên thì gương mặt kia mới nở một nụ cười phấn khởi, sau đó lại rất nghiêm chỉnh nói với tôi: “Nếu không tháo xuống được thì gọi điện tìm tớ.” Lúc này mới đem điện thoại trả về cho tôi, động tác rất mạnh mẽ vỗ vỗ lên vai tôi.

Tôi hốt hoảng gật đầu, bị cô ấy làm cho sửng sốt, cảm thấy cô gái này lớn lên mang vẻ đẹp của con trai nhưng tại sao ngay cả tính cách cũng giống con trai như vậy chứ? A....

Sau đó, tôi thấy cô ấy rất vui vẻ cười lên khoe hàm răng trắng, nụ cười kia cũng tràn đầy khí phách, cô ấy đưa tay chọc chọc vào đầu tôi và nói: “Cố Bảo Bối, cậu biết không, tớ thích ăn nhất là hà đồn đó...”

...

Khi chúng tôi mới vừa vào đến đại sảnh của khách sạn, đi đến nnndànnnnlêeeee quýyyyđôn timer liền gặp gỡ đám nhân viên của đoàn ‘Thiên đường Bạch Vũ’ đang tụ tập ở một chỗ, đạo diễn của bọn họ đang cùng thảo luận chuyện gì đó với Phó Quân Nhan, thỉnh thoảng anh có gật đầu một cái, nhưng lại không thấy anh nói gì cả. Sau đó điện thoại di động của anh vang lên, tôi thấy anh ấy lên tiếng chào hỏi, nhận điện thoại liền đi qua một bên nghe điện, đứng ở bên cạnh một gốc cây nhỏ, che lại một nửa thân thể của anh. Không biết tại sao khi Quý Khiết Nhi nhìn thấy chúng tôi đi về phía khách sạn lại rất mừng rỡ chạy lại chào hỏi với chúng tôi, tôi nói thăm ở trong lòng, tôi và cô ta không quen nhau a...

Lại nghe thấy cô ta vô cùng thân thiết nói: “Anh Đinh Việt.” Âm thanh kia rất mềm mại nũng nịu.

Nhất thời tôi đã hiểu rõ, qua nhiên là không có quen biết gì với tôi cả....

Nhưng khi nhìn cô ta đến gần, khóe mắt tôi hơi co rút lên, bên này Thư Sảng lại lấy cùi trỏ đẩy đẩy tôi một cái, hỏi: “Cô ta rất quen thân với Phòng Đinh Việt hay sao?”

Tôi lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Hình như không phải đâu....” Không có dấu hiệu gì mà....

Bên này, đầu tiên Thư Sảng đi ra ngoài nhìn một cái, sau đó mới đứng dẫn dắt đẩy tôi, nhỏ giọng nói: “Cậu kẻ ngu ngốc này cẩn thận một chút, cô ta lại giả bất thiện, nếu như không giành người đàn ông của cậu cũng sẽ giành người phụ nữ của cậu, cậu đứng cho vững vào.”

“A, cậu nói cái gì mà người đàn ông của mình với người phụ nữ của mình cơ?”

“Đã nói nhầm ra, đã nói nhầm ra, giành người đàn ông bên cạnh hoặc người phụ nữ bên cạnh...”

Tôi còn chưa kịp mạnh miệng lại nghe thấy Quý Khiết Nhi mở miệng: “Anh Đinh Việt, vừa kết thúc công việc hôm nay à?” Còn không thèm nhìn thẳng vào tôi và Thư Sảng lấy một cái....

Phòng Đinh Việt liếc nhìn cô ta một cái, lại khách khí lui lại mấy bước, về mặt nghi ngờ hỏi: “Ngại quá, cô là...” Âm thanh kia cũng không nhỏ, sau khi tôi cùng Thư Sảng nghe thấy, ánh mắt kì lạ liếc nhìn nhau, cười đến khóe mắt phát run.

“Anh Đinh Việt, anh không nhớ sao? Tại lễ trao thưởng Kim Long thiếu chút nữa em đã ngã xuống, anh còn đỡ em một cái nha, em là Quý Khiết Nhi.” Nói một chút lại hơi vuốt mái tóc của mình, cười nói: “Anh Đinh Việt là người tốt, làm việc thiện không cần báo đáp. Ngày đó nếu không phải anh Đinh Việt kịp thời đưa tay ra đỡ, thì có lẽ em đã phải xấu hổ rồi, tình huống lúc đó cũng không có cách nào cảm ơn anh cẩn thận, trong lòng em vẫn luôn cảm thấy áy náy. Nếu chúng ta có duyên như vậy lại có thể gặp lại nhau, em có thể mời anh ăn một bữa cơm được không?”

“Không cần. Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.” Phòng Đinh Việt khoát khoát tay, bỏ qua việc kéo khoảng cách, hỏi ngược lại: “Vậy cô còn việc gì nữa không?”

Đoán chừng Quý Khiết Nhi cũng không nghĩ tới Phòng Đinh Việt lại là người dầu muối không ưa như vậy, ngược lại nói không ra lời. Ngắc người giống như mới nhìn thấy tôi, đi tới kéo tay tôi nói: “Tiểu Ái, ai da, ngại quá, bây giờ mới để ý đến em.”

Cái ánh mắt gì vậy a... Tôi oán thầm trong lòng, mà bên kia Thư Sảng cũng đã cướp lời mở miệng trước: “Cô Quý thì ra ánh mắt cô không được tốt.” Giọng nói kia mang theo mười phần khó chịu, hẳn là không có một chút khách khí nào. Thẳng tắp đem gương mặt Quý Khiết Nhi trắng bệch không còn giọt máu.

Sau khi vào thang máy, thấy không còn người ngoài nữa, lúc này tôi mới hỏi Thư Sảng: “Cậu và Quý Khiết Nhi từng có quen biết à?”

Cô lắc đầu một cái, nói “Không tính là như vậy.” Sau đó nhìn Phòng Đinh Việt, lại nhìn tôi một chút. Lúc này mới chậm rãi nói: “Có một lần tôi cùng Quý Khiết Nhi hợp tác quay một quảng cáo, vừa mới bắt đầu tôi bị cô ấy nghĩ nhầm thành một người đàn ông, anh ơi, anh à gọi vô cùng thân thiết, thiếu chút nữa bỏ lên bắp đùi của tôi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Thư Sảng, lại nhìn một chút giống như cô ấy không có ngực, rất công bằng nói: “Thư Sảng, đặc thù của phái nữ ở trên người cậu cũng không rõ ràng mà...” Sau khi cô ấy nghe xong, giả vờ như muốn nâng quyền lên nói: “Cố Bảo Bối, cẩn thận tứ đánh cậu.” Tôi lại co rụt lại, quả quyết trốn sau lưng anh Đinh Việt, nháy mắt mấy cái, hướng về phía cô cười nói: “Tôi cũng sợ nhà yên ổn mới vậy...”

Trở lại phòng, tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lấy tính tình của Quý Khiết Nhi nếu không phải là cái ô to, không có lợi ích, cô ta sẽ không đi làm nóng quan hệ. Nhưng Thư Sảng rất to sao?

Có chuyện gì, tự mình bắt tay vào làm thì sẽ cơm no áo ấm. Vì vậy, tôi không nói hai lời, bắt đầu lên mạng tra thông tin của Thư Sảng, sau đó bắt đầu tra thông tin. Thư Sảng đúng thật là rất nổi tiếng, cha cô ấy có quốc tịch của nước Thái, vậy nên cô luôn phát triển tại nước Thái, ở đó cũng phát triển rất tốt, một đường phát triển thành một đại minh tinh. Cô ấy năm ngoài mới đến Trung Quốc phát triển, lần lượt nhận một số quảng cáo và MV. Năm ngoài cô ấy rất to gan, nhận một bộ phim điện ảnh ở nước Thái, tên là ‘Yêu Thơ’, trên mạng khen ngợi rất mạnh mẽ. Mặc dù là Quảng Điện Tổng Cục không có tiến cử. Nhưng mà thông qua internet đã mang đến những thành công ở trong nước, dĩ*ê*ndầ*n*lê,q,ứ*y*đ*ô*n những người thích cô diễn lại đi tìm cô chụp các tiết mục quảng cáo, hay đoạn phim, cứ như vậy qua hai năm, có rất nhiều người hâm mộ cô ấy. Sau khi xem xong nội dung giới thiệu văn tắt của cô ấy tôi mới hiểu được tại sao tôi không nhớ cô ấy, bởi vì mặc dù điện ảnh trong treo tinh khiết, nhưng mà diễn viên và những bức ảnh.... Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, tôi cũng chưa từng sẽ nghĩ tới loại hình phim cuộn này....

Sau đó tôi lại lướt xuống dưới, lật qua từng tờ bình luận của người ái mộ của cô ấy, sau khi càng xem càng thấy tốt, càng xem càng cảm thấy bộ phim này rất hay. Sau đó tôi thấy mình rất không có nguyên tắc, không có đạo đức xem các bình luận đáng yêu...

Nhìn không nổi nhất, quả nhiên chính là sự thân mật nhất. Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao người hâm mộ của Thư Sảng lại nhiều như vậy. Bởi vì rõ ràng là một bộ phim tình yêu đồng tính tinh khiết. Bây giờ thực sự cô ấy diễn quá tốt. Sau khi xem xong cho ta có cảm giác như cô ấy chính là một người đàn ông... hơn nữa còn là một người đàn ông rất biết cách quan tâm chăm sóc. Người ‘đàn ông’ thực sự sẽ đem đến sự rung động trong lòng người hâm mộ.

Vì vậy ta có mấy phần là hậu di chứng của người hâm mộ, mở điện thoại di động ra, nhìn thấy mã số mà cô ấy tự nhập vào kia, trong nháy mắt không có chút oán trách nào. Trên mặt còn mang theo sự nóng bức, hồng hồng.

Cũng vừa lúc đó, chuông điện thoại vang lên, đầu tiên tôi liền nhận điện thoại. Chỉ nghe thấy Phó Quân Nhan ở đầu dây bên kia hỏi: “Tiểu Ái, phòng của em là phòng số bao nhiêu?” Cả người tôi run lên, không biết tại sao như đang có tật giật mình vội vàng khép máy tính lại, nhưng vẫn không rời liếc nhìn người đàn ông Thư Sảng, đối với đáy lòng méo mó vừa rồi của mình không khỏi cảm thấy có cảm giác như mình đang phạm tội. Sau đó nói: “Anh ở phòng nào, em đi tìm anh cho tiện.” Quả quyết thoát đi hiện trường phạm tội của mình, có được hay không.

Phòng của Phó Quân Nhan là một căn phòng ở cuối hành lang, tôi nói: “Em bảo này, anh thật là không biết chọn, gian phòng kia ở phía trong cùng như vậy, phải đi qua bao nhiêu đường chứ.”

Anh nói: “Như vậy yên tĩnh hơn.” Tôi hơi bĩu môi một cái, đi về phía ghế sa lon ngồi xuống.

Anh để bản thảo trên tay xuống, đi tới ngồi bên cạnh tôi, khẽ cau mày một cái nói: “diễn xong rồi tại sao không tháo kính áp tròng ra?”

Mãi xem phim điện ảnh của Thư Sảng mà quên mất,... trong lòng tôi trống không.... Đi tới ôm chặt lấy hông anh, cọ cọ vào lồng ngực của anh, nói: “Anh tháo ra giúp em đi.”

Sau đó anh nghiêng mặt nhìn tôi một lúc lâu, nói: “Tiểu Ái, có phải em không dám tự mình tháo ra đúng không?”

Tôi lắc đầu, rời khỏi trong ngực anh, tôi nói: “Đây là em cố ý đeo để cho anh nhìn có được không? Dáng vẻ của em thay đổi, anh cũng không khen được một câu. Câu nói đẹp mắt rất khó nói hay sao?”

Anh vỗ vỗ lưng tôi, đỡ tôi ngồi xuống, sau đó đứng lên, cúi đầu, ngón tay hơi chạm vào mắt tôi, giống như lông chim nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt, sau đó anh nói: “Dáng vẻ của em đâu có thay đổi, Cố Bảo Bối từ trước đến giờ luôn là một dáng vẻ như vậy....” Rõ ràng anh không hề khen tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Ngược lại, anh không có giúp tôi tháo kính áp tròng xuống, mà là đứng một bên nhìn tôi lấy xuống, Lúc này anh rất nghiêm túc, anh nhìn tôi sau nhiều lần thất bại mà vẫn không lấy được kính áp tròng ra, lúc này mới nói: “Em càng sợ lại càng làm không tốt, vậy nên mắt của em sẽ không tự chủ được mà nháy nhiều hơn, đó là sự sợ hãi theo bản năng. Cho nên không cần phủ nhận là em lấy không tốt, nguyên nhân chính là trong lòng em có mâu thuẫn, em không dám làm.” Sau đó anh lại ngồi chồm hổm xuống trước mặt tôi, nhìn thẳng vào hai mắt của tôi, nói: “Nào, tiểu Ái, thử lại lần nữa đi, lần này em hãy coi đó là một chuyện rất bình thường, không cần sợ hãi, làm một lần là tốt rồi.”

Lời nói của anh, giống như có tác dụng trấn an, đôi mắt của tôi không còn nháy loạn xạ lên nữa, lần này tôi không sợ hãi gì cả, rất nhanh kính áp tròng đã được lấy xuống.

Lúc này Phó Quân Nhan mới đau lòng kéo tôi qua, cầm khăn lông phủ lên mắt tôi, từng hỏi một lần: “Có đau không?”

Thời điểm tập 1 của ‘Cô bé lọ lem màu đen’ chiếu tập một, tôi đang nắm gối đầu trên đùi Phó Quân Nhan ăn bỏng, điend9đàn(lê)-Quý+đôn từ khi cuộc chiến tuyên truyền hai bên bắt đầu, hai bộ phim đã có sự cạnh tranh lẫn nhau, cạnh tranh đến nỗi nước sôi lửa bỏng. Hai bên tổ diễn đề phòng nghiêm ngặt đối thủ, ngay cả tổ trợ lí trang điểm mà gặp nhau cũng vòng đi đường khác, hai bên khi gặp nhau đều là tươi cười chào hỏi bên ngoài mặt, còn nếu như không quen biết thì lập tức làm mặt lạnh đi qua.

Nhưng mà tôi cùng Phó Quân Nhan lại cùng nhau vừa xem ti vi vừa thảo luận kịch bản. Anh nhìn tôi đọc kịch bản, tôi lại nhìn anh đọc kịch bản, tôi nghĩ bất cứ người nào mà nhìn thấy tình huống này của chúng tôi cũng sẽ bị tức chết. Lúc tôi muốn xem chương trình đặc biệt đã đem ti vi đổi sang đài MBC, nhìn anh và Quý Khiết Nhi diễn. Cứ như vậy nhìn Phó Quân Nhan trong ti vi, lại nhìn sang phó Quân nhan đang ngồi cạnh tôi, như vậy sẽ cảm thấy tự nhiên vui vẻ, ngẩng mặt lên, hôn bẹp một cái lên mặt anh. Khi đó anh sẽ sờ đầu tôi, giống như một loại động viên vậy. Sau đó anh lại nghiêm túc nhìn tài liệu trên tay, thỉnh thoảng lại viết viết vẽ vẽ gì đó. Tôi chưa bao giờ hỏi anh đang bận rộn cái gì, hoặc là hỏi anh thời gian rảnh rồi anh đang làm đầu tư cái gì, thời điểm biết ngôi biệt thự ở Itali là của anh, tôi cũng đã biết Phó Quân Nhan không phải người nghèo. Giống như anh biết tôi là thiên kim tiểu thư nhà họ Mạc, nhưng chưa bao giờ đặt ra câu hỏi gì với tôi.

‘Thiên Quốc Bạch Vũ’ cũng là một câu chuyện xưa kể về thiên kim nhà giàu, Phó Quân Nhan đóng vai hộ vệ, nhưng thực ra lại là cảnh sát nằm vùng, với mục đích là điều tra vụ công ty Khóa Quốc trốn thuế và nhiều vấn đề phạm pháp khác, nằm vùng đến trong nhà của tổng giám đốc công ty. Sau đó anh ta làm quen với con gái của tổng giám đốc, đó là một cô gái ngây thơ hồn nhiên. Sau đó trải qua hàng loạt chuyện xưa, hai người từ từ tiếp xúc với nhau, cuối cùng dẫn đến yêu nhau, cô gái có lòng tin với anh ta là họ sẽ không rời xa nhau. Mà anh ta lại bị dao động, nhưng cuối cùng trước tình thế khó xử đó, anh ta đã chọn chính nghĩa, theo luật lệ bắt đi cha của cô gái. Sau khi cha cô bị bắt, tình yêu của họ cũng xuất hiện nguy cơ. Sau đó lại là một loạt tình trạng gương vỡ rồi lành...

Phó Quân Nhan anh có thể có chút phản ứng được hay không?

“Sao em bảo anh hợp tác anh cũng không có chút phản ứng thế.”

Anh để tài liệu trong tay xuống, nhìn màn hình tivi một chút, sau đó nói: “Anh không quen cô ấy.” Tôi bật cười, Lại nghĩ đến chuyện hôm nay trước mặt mọi người anh Đinh Việt cũng nói “Tôi không biết cô.” Tôi cười đến đau bụng. Phó Quân Nhan tức giận phát một cái lên lưng tôi, hỏi: “Hà đồn ngốc nghếch, cười ngốc cái gì vậy?”

Tôi vừa mới bình ổn hô hấp, cửa phòng của anh lại vang lên tiếng chuông, tôi liếc nhìn xuống thời gian trên tivi, nhỏ giọng nói thầm: “Muộn như thế này rồi ai còn đến vậy?” Vừa nói thì tôi vừa dựa vào người Phó Quân Nhan chớp chớp đôi mắt.

Phó Quân Nhan lắc đầu một cái, đem tôi kéo ra khỏi trong lòng, đứng dậy đi tới cạnh cửa mới hỏi: “Ai vậy?”

Cách cánh cửa rõ ràng tôi nghe thấy giọng nói kia: “Anh Quân Nhan, em là Khiết Nhi, em muốn hỏi anh vài vấn đề.” Giọng nói kia đúng là mềm mại như nước nha.

Tôi nghe thấy ba chữ anh Quân Nhan kia đã giật cả mình, lại nghe thấy câu ‘muốn hỏi vài vấn đề’ lửa giận trong lòng liền bốc lên. Hỏi thăm? Đêm hôm khuya khoắt còn có vấn đề gì để hỏi cơ chứ? Người phụ nữ này. A!

Tôi cũng không cố cởi giày, ba bước thành hai bước chạy đến phía sau của Phó Quân Nhan, bàn chân nhỏ hoàn toàn ở phía sau Phó Quân Nhan, cắn lỗ tai anh, hướng về tai anh nhỏ giọng thổi khí: “Anh Quân Nhan, anh Quân Nhan, có phải hay không em cũng chưa từng gọi anh như vậy?” Thân thể anh hơi cứng lại, bàn tay anh ôm lấy hông tôi, ngăn chặn bàn tay đang quấy rối của tôi, phản ứng nhanh nhẹn liền mạch đem tôi kéo vào trong ngực. Nửa mặt của anh cúi xuống, hô hấp của anh cũng nhả lên mặt tôi, anh tươi cười mang theo nét quyến rũ chết người, không giống như mọi ngày mang theo nét ảm áp, mà nụ cười này mang theo sự không đứng đắn, trên mặt anh là sự tinh nghịch, đôi mắt trong suốt. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh cười như vậy, đôi mắt như mê cung huyền ảo rất dễ làm cho lòng người ta cảm thấy say mê. Chỉ thấy anh nghiêng ngang cười một tiếng, mà tiếng cười này giống như đã rút hết sức lực của tôi, sau đó tôi có cảm giác như môi anh đang dính vào tai tôi, hơi ngứa một chút, lại mang theo chút lửa nóng. Tôi muốn lui lại, nhưng lại dễ dàng bị anh giữ lại, anh nói, giọng nói của anh mang theo sự triền miên nồng đậm khiến cho người ta bị đầu độc: “Ngoan, lát nữa gọi lại nhé...”

Tôi như đang suy yếu nhìn anh, giọng nói của anh kết hợp với khói môi hơi nhếch lên kia, hấp dẫn đến không chịu được, tôi ngờ ngác không rời khỏi được ánh mắt của anh, giống như bị trúng một loại tà nào đó, chậm rãi kêu lên: “Anh Quân Nhan.”

Sau đó anh cúi đầu, đáy mắt anh mang theo sự dịu dàng đẹp không kể hết, hơi thở ảm áp của anh phả lên mặt tôi, nói: “Bảo Bối ngốc nghếch, mở miệng ra.” Chưa bao giờ xảy ra, đầu lưỡi của anh trượt vào, linh hoạt và uyển chuyển, môi lưỡi giao nhau, mềm mại không chịu được. Cả người tôi dựa vào người anh để thở không có chút sức lực nào. Cho đến một lúc lâu, tôi mềm mại bị anh ôm trong ngực, bên tai không còn âm thanh đập cửa dứt quãng, lúc này tôi mới nhớ ra hỏi: “Cô ta đâu rồi?”

Ánh mắt anh mang theo sự lạnh lẽo, khom người ôm lấy tôi đi vào, bình tĩnh nói: “Đã đi từ lâu rồi.”

Giờ phút này tôi mới phát hiện ra, Phó Quân Nhan không phải là người dễ nói chuyện như vậy...

41. Chương 21: Chương 20

Sau đó, tôi ngồi trên ghế sa lon nhìn một chút rồi lại quay ra ngủ mất. Hôm sau khi tỉnh lại tôi thấy mình đang ngủ trên giường của Phó Quân Nhan, thân hình anh to lớn như vậy mà lại đáng thương ngủ vùi trên ghế sa lon. Tôi hít hít cái mũi, tôi có cảm giác mình sinh ra để hành hạ anh...

Sau khi có tỉ số người xem, chúng tôi không thắng được ‘Thiên quốc Bạch Vũ’. Nhưng trên internet ngược lại tỉ số ủng hộ hai bên lại sà sà nhau. Đạo diễn hết sức giữ vững bình tĩnh, còn rất kiên nhẫn bảo chúng tôi tiếp tục tập chung diễn như cũ, để cho chúng tôi không được nản chí, nói truyền bá đều là diễn viên nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm đi diễn, cho dù tỉ số người xem không sánh bằng ‘thiên quốc Bạch Vũ’ cũng là chuyện bình thường, chúng tôi không cần phải lo lắng. Thực ra lần trước chúng ta quay mới là bắt đầu thực sự. Lời nói này làm cho tôi vốn là không có tí áp lực nào lại cảm thấy áp lực rất lớn... Ý tứ trong đó chính là khi chúng ta ra sân truyền bá không sánh bằng chính là không thể tha thứ đúng không? Đạo diễn nói thật hay! Đây không phải chọc tức, đây chính là áp lực...

Kỹ thuật diễn của Phó Quân Nhan tự nhiên được rất nhiều người khen ngợi, tờ báo hằng ngày Bình Quả cũng có một bài tên là ‘Phó Quân Nhan người có khí thế như Thiên Vương, nhưng cũng lại dịu dàng như những người đàn ông khác’... Còn có một mục đưa tin ngay bên cạnh, tên là ‘Công chúa hà đồn Cổ Bảo Bối hóa thân thành cô bé lọ lem thần bí, kịch bản vẫn là yêu Phòng Đình Việt như cũ’ ... Tôi buồn bã nhìn anh Đình Việt một cái, tại sao...

Những diễn viên trong đoàn diễn của tôi quan hệ với nhau rất tốt, là một bầu không khí dễ dàng hòa thuận. Lúc nghỉ ngơi, chị Nhược Phạm mang cái máy chụp hình đi tới, vừa nói là do đứa cháu trong nhà tìm kiếm cái lạ đưa đến, vừa la hét mọi người cùng chụp ảnh. Từng tấm hình xuất hiện, mọi người đều rất vui vẻ.

Chẳng qua là, Phòng Đình Việt không chịu hợp tác, có đánh chết cũng không chịu hợp tác một lần. Cứ như vậy kiên trì kiên quyết, không có chút nào nể mặt, khiến cho chị Phạm và Thư Sảng nổi giận dưng dưng. Chỉ biết là hai người bọn họ ở cùng một chỗ huyền thuyên cả nửa ngày, lúc này mới vỗ tay một cái rồi nhìn nhau cười. Tôi cảm thấy có gì đó rất mờ ám trong chuyện này, dĩ nhiên dĩ nhiên l’ê q’u’ý đ’ô’n, nhưng mà lại không thấy bọn họ có bất kỳ động tác nào tiếp theo. Trong lòng tôi cảm thấy, mình đã đánh giá quá cao bọn họ, làm sao có thể chiến thắng người đàn ông như núi băng kia.

Một lát sau, chị Phạm đi tới, len lén lôi kéo tôi, nói: “Tiểu Ái, chị đang đánh cuộc với Thư Sảng xem người nào có thể chạy đến phòng của Phòng Đình Việt chụp một cái, người nào thắng có thể lấy được một chuỗi thịt dê. Mà nó là cái loại vừa to vừa có hương cay ấy.” Tôi vừa nghe thấy lập tức vui vẻ: “Có thật không vậy?”

“Đương nhiên là thật.”

Gần đây tôi bị nóng trong rất nghiêm trọng, cho nên Phó Quân Nhan cũng thấy tôi khó chịu, mấy ngày nay đồ ăn của tôi đều rất nhẹ, chỉ cần là một chút đồ ăn không thích hợp cũng không cho tôi đụng vào, nhưng mà tức nhất là càng bị nóng trong tôi lại càng thêm ăn những thứ đồ ăn cay kia. Nhưng mà tôi lại không có can đảm tự mình chạy ra ngoài ăn lung tung, nhưng mà...nếu như.... Tổ diễn viên mời khách thì sao đây.... Trong lòng tôi cười hắc hắc không ngừng...

“Cái này không phải chuyện rất dễ dàng hay sao?” Tôi ra dấu ok bằng tay, thuận tay nhận lấy máy ảnh đứng trong tay chị Phạm, tiến lên mấy bước, nghiêng đầu, lên tiếng gọi: “Anh Đình Việt.” Phòng Đình Việt quả nhiên là nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, tôi cười hi hi, nắm chắc thời gian ấn xuống nút chụp.

Sau đó cầm lấy hình vừa mới ra ngoài, quả nhiên hình rất tốt, hướng về phía vẻ mặt kinh ngạc của anh, giờ cao tấm hình trong tay: “Anh Đình Việt, quay đầu cười một cái nha.”

Bên này tôi đang đắc ý, ai ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Thư Sảng đang đứng phía sau cầm máy ảnh chụp rắc rắc một tiếng, rồi nói: “Chị Nhược Phạm, chúng ta đánh cuộc là người nào chụp được hình của hai người Cổ Bảo Bối và Phòng Đình Việt nha.”

“Nhưng mà cũng không nói là phải chụp chung, tôi đang định đợi lát nữa ghép thêm Tiểu Ái vào là được rồi.” Chị Nhược Phàm có mấy phần nhụt chí cãi lại.

“Chị mời khách đi.” Thư Sảng giơ cao máy chụp hình trong tay, nháy mắt mấy cái đối với tôi. Tôi nhìn thấy trên mặt chị Phàm là sự hối hận, lại nhìn Phòng Đình Việt một chút, tôi nói: “Bọ ngựa bắt ve, chim hoàng tước ở phía sau nha...”

Phòng Đình Việt đi nhanh về phía tôi, cướp lấy tấm hình trên tay tôi, nhẹ nhàng gõ một cái lên đầu tôi, mắng: “Ngốc.” Tôi buồn bã nhìn hai người đã lôi tôi vào trò chơi kia, rồi rất nín nhịn ngẩng cao đầu hừ một tiếng.

Có một hôm chị Nhược Phàm lôi kéo tôi hỏi: “Tiểu Ái sao em không dẫn Cố tiểu An tới đây, nghe nói lúc quay ‘Tiết tình’ em ngày nào cũng mang theo tiểu bảo bối đó của nhà em đi mà. Tại sao đến đoàn diễn của chúng ta em lại không nể mặt mũi như vậy, cũng không mang tiểu bảo bối của nhà em đến cho mọi người xem một chút. Chúng tôi đều rất hoan nghênh đó biết không.”

Tôi gật đầu nói cảm ơn, chỉ bảo khi nào có cơ hội nhất định sẽ đưa An An đến, vừa nhắc tới, trong ngực đều tràn ngập nhớ nhung dai dẳng đến nỗi quặn thắt lòng với thằng nhóc kia. Dĩ nhiên cũng có nhớ tới cha và tiểu Khải. Sẽ không phải là ngay cả tiểu Khải sau khi quay về cũng rống lên một tràng ca kịch chứ...

Có

42. Chương 21: Chương 20

Sau đó, tôi ngồi trên ghế sa lon nhìn một chút rồi lại quay ra ngủ mất. Hôm sau khi tỉnh lại tôi thấy mình đang ngủ trên giường của Phó Quân Nhan, thân hình anh to lớn như vậy mà lại đáng thương ngủ vùi trên ghế sa lon. Tôi hít hít cái mũi, tôi có cảm giác mình sinh ra để hành hạ anh...

Sau khi có tỉ số người xem, chúng tôi không thắng được ‘Thiên quốc Bạch Vũ’. Nhưng trên internet ngược lại tỉ số ủng hộ hai bên lại sà sà nhau. Đạo diễn hết sức giữ vững bình tĩnh, còn rất kiên nhẫn bảo chúng tôi tiếp tục tập chung diễn như cũ, để cho chúng tôi không được nản chí, nói truyền bá đều là diễn viên nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm đi diễn, cho dù tỉ số người xem không sánh bằng ‘thiên quốc Bạch Vũ’ cũng là chuyện bình thường, chúng tôi không cần phải lo lắng. Thực ra lần trước chúng ta quay mới là bắt đầu thực sự. Lời nói này làm cho tôi vốn là không có tí áp lực nào lại cảm thấy áp lực rất lớn... Ý tứ trong đó chính là khi chúng ta ra sân truyền bá không sánh bằng chính là không thể tha thứ đúng không? Đạo diễn nói thật hay! Đây không phải chọc tức, đây chính là áp lực...

Kỹ thuật diễn của Phó Quân Nhan tự nhiên được rất nhiều người khen ngợi, tờ báo hằng ngày Bình Quả cũng có một bài tên là ‘Phó Quân Nhan người có khí thế như Thiên Vương, nhưng cũng lại dịu dàng như những người đàn ông khác’... Còn có một mục đưa tin ngay bên cạnh, tên là ‘Công chúa hà đồn Cổ Bảo Bối hóa thân thành cô bé lọ lem thần bí, kịch bản vẫn là yêu Phòng Đình Việt như cũ’ ... Tôi buồn bã nhìn anh Đình Việt một cái, tại sao...

Những diễn viên trong đoàn diễn của tôi quan hệ với nhau rất tốt, là một bầu không khí dễ dàng hòa thuận. Lúc nghỉ ngơi, chị Nhược Phàm mang cái máy chụp hình đi tới, vừa nói là do đưa cháu trong nhà tìm kiếm cái lạ đưa đến, vừa la hét mọi người cùng chụp ảnh. Từng tấm hình xuất hiện, mọi người đều rất vui vẻ.

Chẳng qua là, Phòng Đình Việt không chịu hợp tác, có đánh chết cũng không chịu hợp tác một lần. Cứ như vậy kiên trì kiên quyết, không có chút nào nể mặt, khiến cho chị Phàm và Thư Sảng nổi giận dưng dưng. Chỉ biết là hai người bọn họ ở cùng một chỗ huyền thuyên cả nửa ngày, lúc này mới vỗ tay một cái rồi nhìn nhau cười. Tôi cảm thấy có gì đó rất mờ ám trong chuyện này, dĩ nhiên dĩ nhiên l’ê q’u’ý dĩ’ôn, nhưng mà lại không thấy bọn họ có bất kỳ động tác nào tiếp theo. Trong lòng tôi cảm thấy, mình đã đánh giá quá cao bọn họ, làm sao có thể chiến thắng người đàn ông như núi băng kia.

Một lát sau, chị Phàm đi tới, len lén lôi kéo tôi, nói: “Tiểu Ái, chị đang đánh cuộc với Thư Sảng xem người nào có thể chạy đến phòng của Phòng Đình Việt chụp một cái, người nào thắng có thể lấy được một chuỗi thịt dê. Mà nó là cái loại vừa to vừa có hương cay ấy.” Tôi vừa nghe thấy lập tức vui vẻ: “Có thật không vậy?”

“Đương nhiên là thật.”

Gần đây tôi bị nóng trong rất nghiêm trọng, cho nên Phó Quân Nhan cũng thấy tôi khó chịu, mấy ngày nay đồ ăn của tôi đều rất nhẹ, chỉ cần là một chút đồ ăn không thích hợp cũng không cho tôi đụng vào, nhưng mà tức nhất là càng bị nóng trong tôi lại càng thêm ăn những thứ đồ ăn cay kia. Nhưng mà tôi lại không có can đảm tự mình chạy ra ngoài ăn lung tung, nhưng mà...nếu như.... Tổ diễn viên mời khách thì sao đây.... Trong lòng tôi cười hắc hắc không ngừng...

“Cái này không phải chuyện rất dễ dàng hay sao?” Tôi ra dấu ok bằng tay, thuận tay nhận lấy máy ảnh đứng trong tay chị Phàm, tiến lên mấy bước, nghiêng đầu, lên tiếng gọi: “Anh Đình Việt.” Phòng Đình Việt quả nhiên là nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, tôi cười hì hì, nắm chắc thời gian ấn xuống nút chụp.

Sau đó cầm lấy hình vừa mới ra ngoài, quả nhiên hình rất tốt, hướng về phía vẻ mặt kinh ngạc của anh, giờ cao tấm hình trong tay: “Anh Đình Việt, quay đầu cười một cái nha.”

Bên này tôi đang đắc ý, ai ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Thư Sảng đang đứng phía sau cầm máy ảnh chụp rắc rắc một tiếng, rồi nói: “Chị Nhược Phàm, chúng ta đánh cuộc là người nào chụp được hình của hai người Cổ Bảo Bối và Phòng Đình Việt nha.”

“Nhưng mà cũng không nói là phải chụp chung, tôi đang định đợi lát nữa ghép thêm Tiểu Ái vào là được rồi.” Chị Nhược Phàm có mấy phần nhụt chí cái lại.

“Chị mời khách đi.” Thư Sảng giơ cao máy chụp hình trong tay, nháy mắt mấy cái đối với tôi. Tôi nhìn thấy trên mặt chị Phạm là sự hối hận, lại nhìn Phòng Đình Việt một chút, tôi nói: “Bọ ngựa bắt ve, chim hoàng tước ở phía sau nha...”

Phòng Đình Việt đi nhanh về phía tôi, cướp lấy tấm hình trên tay tôi, nhẹ nhàng gõ một cái lên đầu tôi, mắng: “Ngốc.” Tôi buồn bã nhìn hai người đã lôi tôi vào trò chơi kia, rồi rất nín nhịn ngẩng cao đầu hừ một tiếng.

Có một hôm chị Nhược Phạm lôi kéo tôi hỏi: “Tiểu Ái sao em không dẫn Cố tiểu An tới đây, nghe nói lúc quay ‘Tiếc tình’ em ngày nào cũng mang theo tiểu bảo bối đó của nhà em đi mà. Tại sao đến đoàn diễn của chúng ta em lại không nể mặt mũi như vậy, cũng không mang tiểu bảo bối của nhà em đến cho mọi người xem một chút. Chúng tôi đều rất hoan nghênh đó biết không.”

Tôi gật đầu nói cảm ơn, chỉ bảo khi nào có cơ hội nhất định sẽ đưa An An đến, vừa nhắc tới, trong ngực đều tràn ngập nhớ nhung dai dẳng đến nỗi gặp với thằng nhóc kia. Dĩ nhiên cũng có nhớ tới cha và tiểu Khải. Sẽ không phải là ngay cả tiểu Khải sau khi quay về cũng rống lên một tràng ca kịch chứ...

Có một hôm tôi mang theo máy tính đến trường quay, lúc không phải tới lượt tôi lên diễn, tôi lập tức ôm máy tính đi ẩn náu. Sau đó Thư Sảng đi tới, chỉ chỉ vào tôi nói: “Cố Bảo Bối đi sang bên kia ngồi một chút, ừ, thuận tiện lấy máy tính của cậu cho mình mượn một chút.” Tôi gật đầu một cái, xê dịch chỗ ngồi, lại đem máy tính đưa cho cô ấy. Cô mở màn hình lên, lại mở thêm micro. Cô nói: “Cố Bảo Bối, cậu chơi cùng tớ đi.” Giọng nói của cô mang theo sự mạnh mẽ không cho phép từ chối, tôi đành ngoan ngoãn nghe lời làm theo.

Sau đó hai người chúng tôi cứ ngồi chơi như vậy tăng thêm sự chú ý. Tôi nhìn vào màn hình, số lượng người theo dõi của Thư Sảng chỉ ở đầu ba, so với tôi còn kém. Không cần phải so sánh với Phó Quân Nhan.

Cô ấy cũng không ngại ngừng mà chơi Microblogging của tôi, khi nhìn vào mục những người đang theo dõi, cô ấy rất ngạc nhiên mà dừng lại, sau đó quay sang hỏi tôi: “Phó Quân Nhan có theo dõi cậu à?”

Tôi gật đầu một cái: “Sao vậy?”

Cô ấy dùng ánh mắt đen tối quan sát tôi từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, đột nhiên đứng lên ha ha cười to, vỗ mạnh vào lưng tôi một cái: “Cố Bảo Bối tớ tưởng cậu lên internet ghi chép, hóa ra là lên mạng xem thông tin về tớ. Làm sao thế? Say đắm tớ rồi à.”

Tôi hết chỗ nói, nghiêm trang kinh bỉ cô ấy một cái, hất mặt.

Chỉ thấy Thư Sảng dung vẻ mặt kì lạ nhìn về phía tôi cười, cầm máy ảnh lên, nhân lúc tôi không chú ý, chụp mấy tấm hình về tôi. Tôi thấy từ ngày bắt đầu vào đoàn làm phim, cô ấy luôn mang máy ảnh theo bên người, hoàn toàn là một người yêu thích chụp ảnh. Anh Đình Việt từng cấm giận đến tận xương tủy bảo Thư Sảng là chó săn ẩn hình, lúc nào cũng lảng lẽ cho người ta một kích. Tôi nhớ lúc ấy tôi còn vỗ vai anh nói: “Anh Đình Việt chúng ta chính là những người bán gương mặt này, nhin đi.” Hôm nay nghĩ lại, tôi đối với câu nói của mình mà có phần không biết phải làm sao...

Chỉ trong chốc lát, tôi trở mắt nhìn thấy cô ấy tải hình vào máy tính, hơn nữa còn lấy khí thế sét đánh không kịp che tai đăng hình lên trang cá nhân của cô ấy. Hơn nữa bên dưới còn ghi chú: “Mấy ngày nay, chỉ cần là lúc rảnh rồi không phải quay phim, Cố Bảo Bối sẽ ôm máy tính trốn vào một góc, làm cho người ta muốn đi nhìn trộm cô ấy.”

Tôi rối rắm, nhìn về phía bức hình có gò má sáng loáng của mình, cuối cùng mất hết sức lực giật lại máy tính của mình, sau một lúc lâu suy nghĩ, tôi nhìn chăm chú vào cô ấy, trong mắt lóe lên ánh sáng, gọi thật to: “Anh Thư Sảng ...” Quả nhiên cuối cùng tôi cũng làm cho cô ấy tức giận đến nổi tung...

Trong phim Bạch Nhan vẫn dịu dàng như cũ, vẫn ngoan ngoãn đợi ở kho hàng phía sau biệt thự, vẫn tiếp tục nhận quần áo cũ từ bạn tốt đưa cho, mỗi ngày làm ba công việc để có tiền trang trải học phí của mình, vì muốn tiết kiệm 2 đồng tiền mà cô sẵn sàng đi bộ về nhà, cô nói dù sao cũng phải đi. Bởi vì đây là khu nhà giàu, không ai cần dùng xe bus, xe bus sẽ không lên đến đỉnh núi.

Chẳng qua là, mỗi khi đêm xuống, thời điểm ánh trăng sáng lên, cô sẽ lặng lẽ chạy đến dưới gốc cây đa trong vườn hoa, khi còn bé, đây chính là nơi mẹ hay mang cô đi phơi nắng. Kể từ ngày cô bảy tuổi đó trở

Cô dè xuống tất cả tâm tình vào đáy lòng, lúc này mới lần nữa ngẩng lên, chăm chọc nhìn theo Từ Quân đang ở phía sau Bạch Tiêu, lại quay sang, đôi mắt của anh trai không hề nhúc nhích khi gặp lại cô, không nhúc nhích, cô giống như một tượng đá, đáy mắt tràn đầy tố cáo cùng tức giận. Chậm rãi, cả người cô run lên, lúc này mới rũ mắt xuống, nhẹ nhàng hất bàn tay già nua kia ra, cô nói, chỉ hai chữ, âm thanh không thể nhẹ nhàng hơn nữa, cô nói: “Buồn cười...” Sau đó cô đứng dậy, khoe miệng mang theo cười nhạo, và sự xa lánh lạnh như băng. Cứ như vậy đi qua bọn họ.

Ban đêm hôm đó, cô cùng A Mạc vận chuyển xong cỗ thi thể cuối cùng, các cô nhận tiền xong, núp ở chỗ tối hành lang, A Mạc vui vẻ vừa đếm tiền vừa nói: “Bạch Tiểu Nhan, lại thêm thu nhập, tiền kiếm được cũng không sai biệt lắm, đầu tiên chúng ta đi mua cho cậu một ít quần áo tốt, ra nước ngoài sao có thể vất đi bộ mặt của nhân dân ta được, có nghe hay không hả?” Các cô đang đứng ở đầu phố này, là khu dân cư cũ kĩ, nghèo khó, vách tường bong chóc, cống thoát nước bết tắc, mùi hôi thối khắp nơi. Mà đầu kia con phố là nơi phồn hoa buôn bán say lòng người. Bạch Nhan nhìn thấy một chiếc xe Bentley chậm rãi dừng ở chỗ quẹo. Đó là một chàng trai khi còn bé đã vô số lần cô nhìn thấy anh chơi đàn, cách xa, anh đã trở thành một người đàn ông cao lớn anh tuấn. Mà anh trai cô Bạch Tử Mặc lại giống như đang che chở bảo bối đi sau lưng Bạch Tiêu, giống như thân sĩ giúp cô ta mở cửa xe, một bộ mặt cứng chiều che chở.

Đột nhiên cô nhớ lại khi còn bé, cô thích làm cái đuôi của Hàn Tại Tuấn, chỉ cần Hàn Tại Tuấn tới chơi, cô liền bắt mẹ cho mình mặc một bộ quần áo xinh đẹp nhất. Sau đó cô sẽ cầm theo búp bê vải mà cô thích nhất, chờ anh Tại Tuấn cùng chơi đùa. Khi đó Bạch Tử Mặc liền nói với cô: “Nhan Nhan, nhìn anh trai một chút đi, không muốn em chỉ nhìn Tại Tuấn đâu. Hai nhà Bạch Hàn từ nhỏ đã muốn làm đám hỏi, anh ta chính là chồng em rồi. Em cuốn anh ta làm gì. Nhưng anh trai thì khác, sau này anh còn cưới vợ nha, em phải nhân dịp anh trai chưa có vợ mà nhìn anh thật lâu biết không? Đầu tiên phải đem anh trai cướp vào tay biết không? Nhan Nhan là tiểu ngu ngốc.” Con trai nhà họ Hàn muốn kết hôn với con gái nhà Họ Bạch. Còn có anh trai vây quanh cô, chạy xung quanh cô, chỉ vì để cho cô nhìn lâu hơn một chút, gọi cô là Nhan Nhan tiểu ngu ngốc. Không biết từ lúc nào, hai vành mắt của cô đã tràn ngập nước mắt...

“Bạch Nhan sao cậu lại khóc, cậu khóc về cái gì?” A Mạc hoàn hồn, gọi to Bạch Nhan. Vừa không tìm không phải nói: “Cậu là một đứa bé đáng thương. Không phải chỉ là muốn mua cho cậu mấy bộ quần áo hay sao? Có chuyện tốt gì mà phải khóc? Không khóc không khóc, cậu là đứa bé đáng thương. Cậu đã phải chịu bao nhiêu đau khổ cơ chứ.” Vừa nói xong, chính A Mạc cũng sững sốt, thở dài nói: “Đừng khóc nữa, tớ biết cậu khổ...” A Mạc tính tình thẳng thắn, giống với bé trai vậy, cho nên nói chuyện cũng lớn giọng, hơn nữa khi cậu ấy quýnh lên, nói chuyện cũng to thêm mấy phần. Như vậy cũng làm kinh động đến những người ở đầu phố bên kia, bọn họ cứ nhìn chăm chăm nhau như vậy, lại rõ ràng phân chia bọn họ là người ở hai thế giới khác nhau

43. Chương 22: Chương 21

Tôi diễn mấy cảnh này một muốn chết, diễn xong liền nằm thành một khối co quắp lại một chỗ. Thật ra thì chủ yếu là một mối trong lòng. Lời diễn của Bạch Nhan không nhiều lắm, cô ấy luôn nhẫn nhịn, trừ lúc giống như trẻ con ôm lấy gốc cây đa lắm bầm cũng chỉ còn lúc cô ấy nói chuyện với A Mạc, cô ấy chủ yếu là trầm mặc nhớ lại chuyện xưa. Cho nên nhân vật này, tứ chi của cô, ánh mắt, quan trọng nhất là cái miệng. Càng đi sâu vào tình tiết trong chuyện, trách nhiệm trên vai tôi càng nặng, càng ngày càng nặng. Làm một diễn viên tốt, thực sự không dễ tí nào...

Trở về khách sạn, thừa lúc mọi người không chú ý, tôi trực tiếp đi tới cửa phòng của Phó Quân Nhan, ấn mật mã đi vào. Tháo giày một cái liền chạy chân trần suy nghĩ đem cả người nằm trên ghế sa lon. Chờ đến khi anh diễn xong, quả nhiên khi anh mở cửa thấy tôi đang ngồi trong góc, chỉ ngây ngốc ngẩn người ôm máy tính, anh nhìn tôi mấy lần. Sau đó xoay người đi đến tủ lạnh cầm bình nước, rồi mới đi đến đây hỏi: “Không vui sao?”

Tôi gạt đầu một cái, tự nhiên gấp máy tính lại, nhìn về bên cạnh anh mới nói: “Thật là buồn bực kinh khủng, sớm biết đã không nhận cái loại kịch bản thần tượng ngốc nghếch đó.... Nhân vật Bạch Nhan này,

sau khi diễn xong đứng lên trong lòng cảm thấy thật mệt mỏi. Nếu không bộc phát được thật lòng cảm thấy rất khó chịu...”

Anh mở nắp bình ra, đưa cho tôi, tôi nhận lấy uống vài hớp, nghe anh nói: “Càng trầm mặc bộc phát càng mạnh mẽ, bây giờ em nhẫn nhịn, thời điểm bộc phát càng có sức lôi kéo đúng không? Vậy cuối cùng em muốn quay loại kịch bản thần tượng ngốc nghếch như thế nào?”

“Có một người đàn ông siêu cấp tốt nhị thập tứ hiếu.” Tôi hí hóp cười. Quan trọng nhất là tôi còn đưa tay nắm nắm anh, thế nhưng anh lại giống như chẳng có chút đau nào, nhẹ nhàng hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tôi suy nghĩ một chút nói: “Trọng điểm là không cần có người phụ nữ ra ngoài lộn xộn gì đó.”

Anh nghiêm túc gật đầu một cái, như đang suy nghĩ gì đó. Chọc khiến cho tôi cười khanh khách.

Anh ấn một cái lên mũi tôi: “Tiểu Ái, bây giờ em giống như hà đồn trộm thịt...”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, còn nói: “May mắn, Bạch Nhan lập tức sẽ phản kích...” Diễn người phụ nữ có suy nghĩ, toan tính vẫn là vui sướng nhất. tại sao vẫn cứ bị áp bách cơ chứ... thật là...

“Ám ảnh” cuối cùng cũng đến lúc chiếu lần đầu, Phó Quân Nhan nói cho tôi biết thời gian chiếu lần đầu, tôi vội vàng lật thời gian biểu để xem, sau đó như hiện vật quý, nằm úp sấp trên vai anh, lật nhanh cho anh nhìn, tôi nói: “Ngày đó vừa đúng lúc em không có lịch nha.”

Sau đó tôi nói: “Phó Quân Nhan em đang rất xúc động nha.” Anh đang giúp tôi pha sữa tươi, tay anh nhất thời dừng lại một chút, quay đầu lại bảo tôi ngốc nghếch, chẳng qua là khoe miệng anh cũng tràn đầy tươi cười phát ra từ nội tâm nha.

Nghĩ đến chuyện muốn đi xem anh diễn lần đầu, mấy ngày liên tiếp tôi đều rất phấn khởi. Tôi càng thêm sâu sắc cảm thấy, tôi tuyệt đối không thể mất Phó Quân Nhan, anh đưa tôi đi xem buổi chiếu đầu tiên, là có bao nhiêu mặt mũi nha. Kiếp trước anh hoàn toàn hành động đơn độc, là một nhận vật độc lập. Vì vậy tôi càng thêm quyết tâm muốn cho anh đầy đủ mặt mũi, vì vậy tôi nhờ Vạn Thanh đến đặt một bộ lễ phục của Dior, lại giành thời gian đi ngân hàng Hưng Nghiệp, lấy ra một bộ trang sức quý báu màu xanh từ tủ sắt ra ngoài. Vạn Thanh rất ngạc nhiên, lại nói lại lần nữa: “Tiểu Ái, gần đây không có hoạt động thương nghiệp nào mà.” Tôi vỗ vai chị nói: “Không sao, không sao. Em không đi được, chị quyết định thay em là tốt rồi.” Mặc dù gần đây vị đại diện của tôi luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, luôn không nhìn thấy người đầu, hơn nữa còn mang theo xe bảo mẫu của tôi chạy mất tích. Làm cho Thư Sảng rất ấn tượng nói với tôi: “Tiểu Ái, thì ra công ty cậu chẳng có tí nào coi trọng cậu cả...” Tôi gỡ gỡ đầu bày tỏ bình tĩnh... Vạn Thanh không quản tôi, tôi đi tìm Phó Quân Nhan càng an toàn hơn không đúng sao?

Kết quả thời điểm khi anh lên lầu hai gõ cửa phòng tôi, tôi đang mặc dạ phục, đeo bộ trang sức

44. Chương 22: Chương 21

Tôi diễn mấy cảnh này một muốn chết, diễn xong liền nằm thành một khối co quắp lại một chỗ. Thật ra thì chủ yếu là mệt mỏi trong lòng. Lời diễn của Bạch Nhan không nhiều lắm, cô ấy luôn nhẫn nhịn, trừ lúc giống như trẻ con ôm lấy gốc cây đa lắm lắm cũng chỉ còn lúc cô ấy nói chuyện với A Mạc, cô ấy chủ yếu là trầm mặc nhớ lại chuyện xưa. Cho nên nhân vật này, tứ chi của cô, ánh mắt, quan trọng nhất là cái miệng. Càng đi sâu vào tình tiết trong chuyện, trách nhiệm trên vai tôi càng nặng, càng ngày càng nặng. Làm một diễn viên tốt, thực sự không dễ tí nào...

Trở về khách sạn, thừa lúc mọi người không chú ý, tôi trực tiếp đi tới cửa phòng của Phó Quân Nhan, ấn mật mã đi vào. Tháo giày một cái liền chạy chân trần suy nghĩ đem cả người nằm trên ghế sa lon. Chờ đến khi anh diễn xong, quả nhiên khi anh mở cửa thấy tôi đang ngồi trong góc, chỉ ngậy ngốc ngẩn người ôm máy tính, anh nhìn tôi mấy lần. Sau đó xoay người đi đến tủ lạnh cầm bình nước, rồi mới đi đến đây hỏi: “Không vui sao?”

Tôi gật đầu một cái, tự nhiên gấp máy tính lại, nhìn về bên cạnh anh mới nói: “Thật là buồn bực kinh khủng, sớm biết đã không nhận cái loại kịch bản thần tượng ngốc nghếch đó.... Nhân vật Bạch Nhan này, sau khi diễn xong đứng lên trong lòng cảm thấy thật mệt mỏi. Nếu không bộc phát được thật lòng cảm thấy rất khó chịu...”

Anh mở nắp bình ra, đưa cho tôi, tôi nhận lấy uống vài hớp, nghe anh nói: “Càng trầm mặc bộc phát càng mạnh mẽ, bây giờ em nhẫn nhịn, thời điểm bộc phát càng có sức lôi kéo đúng không? Vậy cuối cùng em muốn quay loại kịch bản thần tượng ngốc nghếch như thế nào?”

“Có một người đàn ông siêu cấp tốt nhị thập tứ hiếu.” Tôi hí mắt cười. Quan trọng nhất là tôi còn đưa tay bầm bầm anh, thế nhưng anh lại giống như chẳng có chút đau nào, nhẹ nhàng hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tôi suy nghĩ một chút nói: “Trọng điểm là không cần có người phụ nữ ra ngoài lộn xộn gì đó.”

Anh nghiêm túc gật đầu một cái, như đang suy nghĩ gì đó. Chọc khiến cho tôi cười khanh khách.

Anh ấn một cái lên mũi tôi: “Tiểu Ái, bây giờ em giống như hà đồn trộm thịt...”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, còn nói: “May mắn, Bạch Nhan lập tức sẽ phản kích...” Diễn người phụ nữ có suy nghĩ, toan tính vẫn là vui sướng nhất. tại sao vẫn cứ bị áp bách cơ chứ... thật là...

“Ám ảnh” cuối cùng cũng đến lúc chiếu lần đầu, Phó Quân Nhan nói cho tôi biết thời gian chiếu lần đầu, tôi vội vàng lật thời gian biểu để xem, sau đó như hiện vật quý, nằm úp sấp trên vai anh, lật nhanh cho anh nhìn, tôi nói: “Ngày đó vừa đúng lúc em không có lịch nha.”

Sau đó tôi nói: “Phó Quân Nhan em đang rất xúc động nha.” Anh đang giúp tôi pha sữa tươi, tay anh nhất thời dừng lại một chút, quay đầu lại bảo tôi ngốc nghếch, chẳng qua là khoe miệng anh cũng tràn đầy tươi cười phát ra từ nội tâm nha.

Nghĩ đến chuyện muốn đi xem anh diễn lần đầu, mấy ngày liên tiếp tôi đều rất phấn khởi. Tôi càng thêm sâu sắc cảm thấy, tôi tuyệt đối không thể mất Phó Quân Nhan, anh đưa tôi đi xem buổi chiếu đầu tiên, là có bao nhiêu mặt mũi nha. Kiếp trước anh hoàn toàn hành động đơn độc, là một nhân vật độc lập. Vì vậy tôi càng thêm quyết tâm muốn cho anh đầy đủ mặt mũi, vì vậy tôi nhờ Vạn Thanh đến đặt một bộ lễ phục của Dior, lại giành thời gian đi ngân hàng Hưng Nghiệp, lấy ra một bộ trang sức quý báu màu xanh từ tủ sắt ra ngoài. Vạn Thanh rất ngạc nhiên, lại nói lại lần nữa: “Tiểu Ái, gần đây không có hoạt động thương nghiệp nào mà.” Tôi vỗ vai chị nói: “Không sao, không sao. Em không đi được, chị quyết định thay em là tốt rồi.” Mặc dù gần đây vị đại diện của tôi luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, luôn không nhìn thấy người đầu, hơn nữa còn mang theo xe bảo mẫu của tôi chạy mất tích. Làm cho Thư Sáng rất ấn tượng nói với tôi: “Tiểu Ái, thì ra công ty cậu chẳng có tí nào coi trọng cậu cả...” Tôi gãi gãi đầu bày tỏ bình tĩnh... Vạn Thanh không quản tôi, tôi đi tìm Phó Quân Nhan càng an toàn hơn không đúng sao? Kết quả thời điểm khi anh lên lầu hai gõ cửa phòng tôi, tôi đang mặc dạ phục, đeo bộ trang sức màu xanh đắt giá. Anh lại mặc quần áo thể thao màu đen, đội mũ lưỡi trai kéo xuống thật thấp, còn đeo cả kính để trang bị, chẳng qua là một thanh niên nhẹ nhàng mát mẻ. Tôi hết ý kiến, tôi cảm thấy tôi ăn mặc hoa lệ giống như mẹ ghê chỉ cho Phó Quân Nhan vậy... Anh nhìn tôi một cái, khoe mắt hơi giật giật, đưa tay sờ đầu tôi

một cái: “Em là đứa nhỏ gốc gác.” Vươn tay ra dắt tôi quay vào trong nhà, đỡ tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu động tác cẩn thận giúp tôi tháo đồ trang sức xuống. Lại đưa tay qua vai tôi lấy lược chải tóc cho tôi từng phát một, nói: “Anh chỉ muốn yên lặng cùng em xem chiếu bóng, Bảo Bối gốc, em đã rất đẹp rồi. Anh là người đàn ông, chỉ cần anh làm tất cả vì em, mà em, thoải mái vui vẻ là tốt rồi. Không cần khổ cực như vậy, thêm hoa trên gấm làm gì.”

Thời điểm tôi xoay người vào phòng rửa tay tháo trang sức ra, nhìn từ trong khe cửa thấy anh đang vô cùng nghiêm túc giúp tôi chọn quần áo thể thao và kính mát, mũ, đặt xuống đầu giường. Sau đó mới xoay người đi ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ lại. Tôi nghe thấy anh nói với tôi: “Anh ở bên ngoài đợi em.” Nhìn về trong gương, dùng nước lạnh vỗ lên mặt, trong lòng lại vô cùng ấm áp...

Thời điểm chúng tôi vào trong rạp chiếu bóng, bên trong vừa mới tắt đèn, đạo diễn, diễn viên, nhân viên của “Ấm ảnh” ngồi ở hàng đầu tiên. Sau khi toàn trường tắt đèn Phó Quân Nhan mới kéo tôi đi vào thính phòng từ phía sau, vành mũ của anh kéo xuống rất thấp, cầm trong tay là bông và hai bình nước. Bước chân trầm ổn nhẹ nhàng, kèm theo đó là một thanh nhiên ăn mặc hoàn toàn là nhẹ nhàng thoải mái. Cùng hàng trước mặt là những diễn viên khác lễ phục nghiêm chỉnh giống như là hai thế giới vậy. Lại một lần nữa tôi cảm nhận được sâu sắc rằng, anh là một người không màng danh lợi.... Nhiều nghệ sĩ như vậy, ở bên trong màn danh lợi như vậy, gặp phải biết bao nhiêu diễn viên hàng đầu, tranh giành nhau đến mức đầu vì được đứng trước ống kính, anh lại... Tôi cảm thấy tự hào nhưng cũng tự ti... Tôi thấy mỗi lần người hâm mộ khen tôi, tôi cũng hạnh phúc như muốn điên lên, còn khi nhìn lại Phó Quân Nhan, anh cũng không hề có chút thái độ nào với truyền thông cũng như với người hâm mộ anh, bình tĩnh như vậy, tôi càng khắc sâu rằng tôi chỉ là một người bình thường... là một loại đặc biệt tâm thường...

Theo thường lệ điện ảnh trước sẽ chiếu mấy đoạn quảng cáo, nhưng khi tôi nhìn thấy hình ảnh quảng cáo kia liền đơ người... Cả hình ảnh, là một thế giới tinh khiết, cái chân trắng như tuyết, màn cửa sổ màu trắng bằng lụa mỏng bị gió thổi lên, lụa trắng bay lên, cô gái nhợt nhạt ngủ, tóc dài đen nhánh xinh đẹp như tảo biển bị phân tán ở trên gối. Cuối cùng, hàng lông mi dài đậm hơi lay động, cô tỉnh táo mở mắt ra, đáy mắt mông lung giống như một đứa trẻ, mang một loại mê man thuần chất. Lâu sau, cô ngáp một cái rất xinh đẹp, vô tội xoa xoa mắt, một đôi mắt to trong chớp chớp. Trên mặt đột nhiên ngẩn ngơ, tiếp theo đó là đôi mắt giảo hoạt chuyển động vòng vo, lặng lẽ căn môi nhìn hướng về bên cạnh một cái. Cuối cùng cô nhợt nhạt nở nụ cười, an tâm mà vừa vui mừng. Bước nhanh xuống nền nhà, đi chân không chạy đến bên bàn, bê lên cốc sữa tươi, nhún vai một cái giống như một đứa bé, hài lòng nghiêng đầu uống đầy một miệng sữa tươi, đôi mắt vui vẻ híp lại, khoe miệng còn dính một vòng sữa trắng, ngây thơ mê người nghiêng đầu ngọt ngào nói: “Mỗi sáng sớm, một mùi vị yêu thích ...”

Trời ơi, diệt tôi đi... tôi... thời điểm tôi quay quảng cáo này đã cảm thấy quảng cáo này có cảm giác kì lạ, cảm giác kì lạ đó quả nhiên là ngấm ngấm hại người... Quả nhiên, người bên cạnh cười cười, nghiêng đầu thổi khí vào tai tôi, giọng anh thật thấp nhắc lại: “Mỗi sáng sớm, một mùi vị yêu thích...” Ngữ điệu tràn đầy triển miên, sau đó anh nhẹ nhàng ngậm lấy tai tôi, nói: “Bảo Bối gốc, thật ngoan...”

Tôi thực sự là ngây người...

Kiếp trước lúc xem bộ phim này diễn, là tôi tải từ trên mạng về xem, khí chất không rõ ràng, nhưng đã khiến cho tôi cảm động đến nỗi lệ rơi đầy mặt. Kiếp trước lúc bộ phim này phát sóng lần đầu liền được đông đảo mọi người ủng hộ, sau lần đầu phát sóng, đạt được bao nhiêu là khen tặng, vai chính cũng nhận được lời khen, đánh giá rất cao. Nhưng mấy ngày sau, mọi người bắt đầu bàn tán gọi đó là Phó Quân Nhan phối hợp diễn, sau nữa lời đồn đại càng mạnh mẽ như Hồng thủy mãnh thú, không thể thu thập. Anh nổi đến trình độ làm cho người ta sợ hãi, nhưng chính bản thân anh, lại khiêm tốn đến hết mức có thể. Kiếp trước, tôi chính là luôn nhìn về hướng Phó Quân Nhan. Bởi vì tôi thủy chung chỉ là tò mò, tại sao danh tiếng của anh lại cao như vậy. Năm đó “hám tình” mặc dù cũng nổi, danh tiếng của tôi cũng là từ từ giành được. Hơn nữa có không biết bao nhiêu bình luận tiêu cực. Nhưng Phó Quân Nhan lại không có, không có ai nói anh không tốt, anh không tham gia các loại tuyên truyền tạo hình ảnh, thậm chí còn không đồng ý phỏng vấn cũng không có ai nói anh đùa giỡn nhãn hiệu to lớn, anh chính là nổi danh nghiêng về một bên, giống như là nếu Phó Quân Nhan tới đó là phúc khí của bạn, nếu anh ấy không đến cũng là chuyện bình thường.

Tôi khóc, khi ống kính buông xuống, cảnh tượng bóng tối như vậy, tử vong, tuyệt vọng, anh mạo hiểm bại

lộ thân mình, bất chấp nguy hiểm lao ra cứu một đứa bé vô tội bị bắt làm con tin, tiếng súng vang lên, vì bảo vệ đứa trẻ đang ngủ mê man trong thùng đựng hàng, anh gần như không chút do dự mang theo chiếc súng lục chỉ còn lại một viên đạn lao vào trong mưa bom bão đạn. Ở kính cuối cùng, là anh đang vươn tay ra, xa đến không thể với được đúng là xa đến không thể với được về phương hướng hư vô, nhẹ nhàng vuốt ve, trong cặp mắt kia có tình cảm được chất sâu vào bên trong, ngày tận thế như vậy, bi ai như thế mà lại vừa vui mừng. Nơi đó theo chiếc thuyền đi xa, là thùng đựng hàng anh đặt rất nhiều hi vọng, trong thùng đựng hàng, là đứa trẻ anh phải trả một cái giá cao mới có thể cứu được.

Ở nơi này, bên trong chuyện xưa, anh là màu đen, ở trong góc xám xịt, anh không nói câu nào, anh chưa bao giờ có một vẻ mặt khác. Là một người nằm vùng, vì để không bị bại lộ, vì để hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho, anh trở mặt nhìn vợ mình chết đi, không thể cứu được. Khi vợ anh chết đi còn nắm chặt trong tay tờ xét nghiệm chứng minh cô mang thai, không khóc được. Cuối cùng, anh dùng tính mạng mình để cứu một đứa trẻ vô tội.

Cuối cùng, cuối cùng, mọi người chúng ta đều nhận thức một người đàn ông khô ngô không tiếng động, ở bối cảnh âm u, cuối cùng cũng cười, ánh mắt của anh lại tràn đầy bi thương, nhưng khóe miệng lại cười đến chân thành tha thiết động lòng người. Chỉ một lúc kia, nụ cười đó giống như vạn hoa nở rộ, dịu dàng ấm áp trong trái tim mọi người, giọng anh nói dịu dàng nhất thế giới, hướng về phía đứa trẻ đang ngủ mê man, anh nói: “Mong có mọi chuyện dịu dàng đang chờ đợi cháu trên cõi đời này...”

Sau đó, tôi cảm thấy anh run rẩy, rất nhỏ như vậy, chân thật... Tôi muốn, tôi là hạnh phúc dữ dội....

45. Chương 23: Chương 22

Không giống như kiếp trước nữa, hiện tại Phó Quân Nhan đã rất nổi tiếng, cho nên cũng không thể gọi ‘Ám Ảnh’ là bàn đạp của anh được. Nhưng hình như lần này mới là lần mà anh đi sâu vào lòng khán giả nhất. Lần này, cũng giống như trong kiếp trước, tốc độ của anh đang trên đà khiến cho người ta không theo kịp, chậm rãi đứng lên đỉnh hào quang cao nhất, đứng trong màn danh lợi, không ai có thể sánh bằng. Bốn chữ ‘Công Tử Quân Nhan’ không khiến cho người khác phải lo lắng, ở ngay trong mắt, bên trong tai, ở ngay bên người.

Phải biết rằng, một nhân vật như vậy khiến người rất yêu thích, sẽ khiến cho người ta nhớ mãi không quên, quyền luyến không quên, thậm chí còn than thở tại sao lại không thể bỏ được. Làm cho đầu óc của tôi nóng lên, tôi đã nói trên Microblogging rằng: “Phó Quân Nhan, em nguyện chờ đợi vì sự dịu dàng của anh trên cõi đời này...” Chẳng kiêng nể gì ngôn luận mập mờ gì cả, cho nên cũng không gây ra bất kì sóng gió nào, chỉ giống như viên đá bị ném xuống biển, lập tức chìm ngay. Sau đó tôi phát hiện ra rằng, có đến mấy trăm ngàn người đã phát biểu câu này trước tôi.”

Tôi quyết miệng quay sang nhìn Phó Quân Nhan, không nói phải trái đã cho anh một quyền, đợi anh quay sang nhìn tôi mới nói: “Người ta tỏ tình với anh, anh đã xem chưa?” Lại nhìn một chút những bình luận giống bình luận của tôi như đúc, ai oán nói: “Hoàn toàn bị che mắt bởi bình luận của những người yêu anh rồi...”

Anh cười mà như không cười nhìn tôi, lấy máy tính sách tay đang đặt trên đùi tôi đi, kéo tôi ngồi lên đùi anh, sau đó nắm chặt mũi tôi cười trêu: “Thật là muốn cạy đầu em ra xem bên trong có những gì?” Lúc này anh đang mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, cảm thấy cả người đều sạch sẽ thoải mái, không có chút lo lắng nào.

Tôi bĩu môi, anh đang dùng đá chườm cho mắt tôi bớt sưng vì khóc. Cảm giác lạnh như băng khiến cho tôi phải oa oa kêu to, khiến cho tôi xoay loạn xạ trong ngực anh. Anh dùng một tay giữ chặt tôi lại, nhỏ giọng mắng tôi không cho phép lộn xộn, một tay khác đang vuốt trên mặt tôi, tôi nghe thấy anh nói: “Em, đứa nhỏ ngốc này sao lại ngốc vậy chứ, sao lại đi so đo với họ? Làm gì có ai giống như em có thể xứng đôi với anh. Em không biết sao?”

Tôi bị giữ chặt, yên tĩnh lại trong nháy mắt, tôi dám thề, so với việc anh gọi tôi, tôi thích anh gọi tôi là đứa nhỏ ngốc, anh khiến cho tôi cảm thấy, tôi là bảo bối của anh, bảo bối chân chính. Mà cho dù tôi có ngu ngốc thế nào nữa, anh cũng sẽ không ngại. Trong đầu tôi là một đoàn rối rắm ngọt ngào, dừng lại suy nghĩ một chút, trong miệng lại lẩm bẩm: “Anh không biết đâu, em biết em suy nghĩ nhiều, nói với anh câu nói kia, vậy là đơn giản trở thành động lực của hai chúng ta. Nhưng mà những fan hâm mộ quá mạnh mẽ, từng cái một đến cả một tổ chức đoàn thể giành đứng lên trước em. Thật là quá thất bại...” Hai tay tôi đặt trong ngực anh giật nhẹ vạt áo anh, anh nhẹ nhàng giữ lại bàn tay tôi bảo tôi đừng động. Lòng bàn tay anh lạnh lạnh, lại vừa lớn vừa có lực. Cho dù bây giờ tôi không nhìn thấy tôi cũng biết rõ các ngón tay của anh thon dài, sạch sẽ, trắng nõn đẹp mắt. Sau đó tôi nghe thấy anh hỏi: “Hà đồn ngốc, cũng chỉ có em cầm tay anh, ở trong lòng anh khóc như một đứa trẻ, từng chữ một nói rõ ràng, hi vọng sự dịu dàng của anh nên chờ đợi.” Sau đó anh điểm một cái lên chóp mũi của tôi, nói: “Tiểu Ái, không cần bất cứ thứ gì hơn nữa, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.”

‘Cô bé lọ lem màu đen’ và ‘Thiên đường Bạch Vũ’ càng gần đến kì khảo sát, giống như nhiều lần ngang cơ, sần sần như nhau chẳng thể phân biệt. Nhưng là theo sự nổi của phim ‘Ám ảnh’ đoàn diễn của chúng tôi đã thất bại hai trận trên tỉ số người xem.

Đạo diễn nhìn những số liệu này, dùng cây bút gỗ gõ xuống, nói vài câu: “Phó Quân Nhan a...” Ngừ điệu kia thâm trầm đến nỗi dọa cho tôi sợ đến không cẩn thận phát run bần bật.... trong đầu xuất hiện rất nhiều những hình ảnh không được hài hòa cho lắm. Khi quay đầu lại tôi nói với Phó Quân Nhan, anh quả quyết không nhìn tôi lấy một cái, chỉ nói một câu: “Đoán mò...”

Nhóm người chúng tôi gần như đều đi xem ‘Ám ảnh’. Thỉnh thoảng lúc dừng lại nghỉ ngơi sẽ vang lên những tiếng thảo luận: “Công tử Quân Nhan a..., Phó Quân Nhan a...”

“Người đàn ông như vậy thật là...”

“Mê chết người mất...”

Sau đó giống như chuyện tất nhiên, tất cả mọi người đều có suy nghĩ đối diện với tổ diễn nhìn ra xa lúc lâu. Thậm chí còn nhớ tới tôi và anh Đinh Việt từng hợp tác cùng với Phó Quân Nhan, bắt đầu từng người một đều đi qua thăm dò chút tin tức. Đơn giản chỉ là muốn nghe một chút chuyện về những dự đoán mạnh mẽ về Phó Quân Nhan, buôn chuyện chứ còn gì nữa. Anh Đinh Việt dựa vào sự lạnh lùng của bản thân mà đánh đuổi được rất nhiều người. Còn tôi thì tương đối thắm, đánh một chút má hồng cũng bị sáu bảy thợ trang điểm vây quanh. Trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, vì vậy mỗi ngày thấy đúng thời điểm lập tức đi bên cạnh anh Đinh Việt và Thư Sảng để cầu xin yên ổn. Càng về sau đạo diễn ra lệnh ngậm miệng không nói, thời gian trong công việc cũng không cho phép thảo luận về Phó Quân Nhan. Tôi càng khắc sâu cảm nhận về sức quyến rũ siêu cường của công tử Quân Nhan. Anh làm ảnh hưởng đến công việc nha, anh...

Có một hôm, Thư Sảng đang nghỉ ngơi trong phòng, khoanh chân ngồi trên ghế chơi PSP, thấy tôi đi tới, đột nhiên cô ấy hỏi: “Cố Bảo Bối, cậu có hiểu mấy thành ngữ linh tinh đó không?”

Tôi gật đầu một cái, bị cô ấy hỏi một câu không hiểu gì hết.

Lại thấy cô ấy ghét bỏ nhìn tôi một cái, tràn đầy chất vấn nói: “Cho dù hiện nay cậu rất là giống trẻ con Trung Quốc, tóc đen mắt đen, nhưng tớ cũng không quên sự thực là cậu là người tóc vàng mắt xanh đâu.”

Tôi búng nổ trong nháy mắt: “Anh Thư Sảng à, lại còn tóc vàng mắt xanh nữa chứ, anh tưởng tớ là mèo Ba Tư đấy à.” Thư Sảng cái gì cũng tốt, thoải mái, phóng khoáng. Điều duy nhất không tốt đó chính là, cô lại lấy việc trêu chọc người khác làm thú vui... Mặc dù sau mỗi lần bị chọc tức, khi bình tĩnh lại cũng cho người ta cảm giác giống như: “Đấy là cách mỗi lần làm tăng tình cảm của tôi với bạn.”

Cô lắc đầu một cái giống như đáng tiếc than thở: “Tiểu Ái, sao cậu có thể là mèo Ba Tư được? Không được đâu nhá. Cậu tất nhiên là không phải, cậu là hà đồn cơ. Hà đồn đấy.”

Tôi... “Mèo cái gì mà mèo. Cậu nhìn thấy con hà đồn nào có tóc vàng mắt xanh chưa hả? Con mắt nào của cậu thấy tớ giống hà đồn hả? Hà đồn hả? Con mắt nào của cậu thấy hà đồn tóc vàng mắt xanh hả?”

“Không phải là chính cậu sao? Thật tốt, cậu còn có thể kêu được tiếng mèo nữa.” Sau đó, cô ấy còn nói: “Cố Bảo Bối, cậu có thể có thêm chút tiền đồ được không? Sao cậu nói đi nói lại cũng chỉ có câu ‘Con mắt

nào của cậu nhìn thấy...' thế, hai con mắt của tớ đều nhìn thấy nhé. A ha ha ha ha ha." Đáng ghét. Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy, cô ấy nhún nhún vai, cũng trợn to mắt nhìn lại tôi, hai người chúng tôi bắt đầu thi đấu mắt.

Đang vào thời điểm hai người chúng tôi đấu mắt không ai chịu thua, bên cạnh truyền đến một tiếng cười ầm ầm. Chị Nhược Phàm chống nạnh nhô đầu ra từ cửa, cười đến nghiêng trước ngả sau, nói: "Trời ạ, hai người các em là hai kẻ dở hơi. Lại ầm ỹ? Thư Sảng em đừng bắt nạt Tiểu Ái mãi thế chứ, mỗi lần em ấy bị em chọc tức thì tác phong cũng chỉ giống như xe lửa cũ mà thôi, vụt vụt vụt, là lại hết tức liền." Tôi nhìn thấy hai người họ nhìn nhau cười cũng biết là họ cùng một phe, kẻ địch mạnh mẽ ở phía trước, nhận tội chính là cách tốt nhất. Tôi che mặt bắt đầu tỏ vẻ bán manh (để thương ấy, nhưng tớ nghĩ là để vậy hay hơn): "Mọi người sao lại có thể lấy bắt nạt người khác làm thú vui chứ..."

Chị Nhược Phàm thổi phồng tâm trạng lên, xoay người đi về phía tôi: "Thư Sảng à. Chị cũng không thể bắt nạt Tiểu Ái nha. Trong người chị có chỉ thị của mẹ chị nha. Tiểu Ái chỉ cần nói ra là bị chị bắt nạt, về nhà chị liền gặp bị kịch nha..." Trong lòng tôi cười trộm, xoay mặt lại làm ra vẻ thông minh, nghiêm trang nói: "Tớ biết dùng thành ngữ là thật đấy."

Thư Sảng không thể phủ nhận nhú nhú mày, cùng với ánh mắt của chị Nhược Phàm như là chuyện tất nhiên vậy, hai người càng phát ra sự kì lạ sau đó lại cười ầm lên.

Chị Nhược Phàm lại phát ra một từ khóa khác, chị ấy ném cho tôi một ánh mắt nói: "Tiểu Ái, em xem qua 'Ám Ảnh' chưa? Hiện tại công tử Quân Nhan nổi đến thế nào không cần nói em cũng biết phải không?"

Tôi đề cao cảnh giác, nghiêng đầu nhìn hai người, cảnh giác âm mưu nồng

46. Chương 23: Chương 22

Không giống như kiếp trước nữa, hiện tại Phó Quân Nhan đã rất nổi tiếng, cho nên cũng không thể gọi ‘Ám Ảnh’ là bàn đạp của anh được. Nhưng hình như lần này mới là lần mà anh đi sâu vào lòng khán giả nhất. Lần này, cũng giống như kiếp trước, tốc độ của anh đang trên đà khiến cho người ta không theo kịp, chậm rãi đứng lên đỉnh hào quang cao nhất, đứng trong màn danh lợi, không ai có thể sánh bằng. Bốn chữ ‘Công Tử Quân Nhan’ không khiến cho người khác phải lo lắng, ở ngay trong mắt, bên trong tai, ở ngay bên người.

Phải biết rằng, một nhân vật như vậy khiến người rất yêu thích, sẽ khiến cho người ta nhớ mãi không quên, quyền luyện không quên, thậm chí còn than thở tại sao lại không thể bỏ được. Làm cho đầu óc của tôi nóng lên, tôi đã nói trên Microblogging rằng: “Phó Quân Nhan, em nguyện chờ đợi vì sự dịu dàng của anh trên cõi đời này...” Chẳng kiêng nề gì ngôn luận mập mờ gì cả, cho nên cũng không gây ra bất kì sóng gió nào, chỉ giống như viên đá bị ném xuống biển, lập tức chìm ngay. Sau đó tôi phát hiện ra rằng, có đến mấy trăm ngàn người đã phát biểu câu này trước tôi.”

Tôi quệt miệng quay sang nhìn Phó Quân Nhan, không nói phải trái đã cho anh một quyền, đợi anh quay sang nhìn tôi mới nói: “Người ta tỏ tình với anh, anh đã xem chưa?” Lại nhìn một chút những bình luận giống bình luận của tôi như đúc, ai oán nói: “Hoàn toàn bị che mắt bởi bình luận của những người yêu anh rồi...”

Anh cười mà như không cười nhìn tôi, lấy máy tính sách tay đang đặt trên đùi tôi đi, kéo tôi ngồi lên đùi anh, sau đó nắm chặt mũi tôi cười trêu: “Thật là muốn cạy đầu em ra xem bên trong có những gì?” Lúc này anh đang mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, cảm thấy cả người đều sạch sẽ thoải mái, không có chút lo lắng nào.

Tôi bấu môi, anh đang dùng đá chườm cho mắt tôi bớt sưng vì khóc. Cảm giác lạnh như băng khiến cho tôi phải oa oa kêu to, khiến cho tôi xoay loạn xạ trong ngực anh. Anh dùng một tay giữ chặt tôi lại, dĩ nhiên đả đốn lllê quuuy đ-ô-n, nhỏ giọng mắng tôi không cho phép lộn xộn, một tay khác đang vuốt trên mặt tôi, tôi nghe thấy anh nói: “Em, đứa nhỏ ngốc này sao lại ngốc vậy chứ, sao lại đi so đo với họ? Làm gì có ai giống như em có thể xứng đôi với anh. Em không biết sao?”

Tôi bị giữ chặt, yên tĩnh lại trong nháy mắt, tôi dám thề, so với việc anh gọi tôi, tôi thích anh gọi tôi là đứa nhỏ ngốc, anh khiến cho tôi cảm thấy, tôi là bảo bối của anh, bảo bối chân chính. Mà cho dù tôi có ngu ngốc thế nào nữa, anh cũng sẽ không ngại. Trong đầu tôi là một đoàn rối rắm ngọt ngào, dừng lại suy nghĩ một chút, trong miệng lại lẩm bẩm: “Anh không biết đâu, em biết em suy nghĩ nhiều, nói với anh câu nói kia, vậy là đơn giản trở thành động lực của hai chúng ta. Nhưng mà những fan hâm mộ quá mạnh mẽ, từng cái một đến cả một tổ chức đoàn thể giành đứng lên trước em. Thật là quá thất bại...” Hai tay tôi đặt trong ngực anh giật nhẹ vạt áo anh, anh nhẹ nhàng giữ lại bàn tay tôi bảo tôi đừng động. Lòng bàn tay anh lạnh lạnh, lại vừa lớn vừa có lực. Cho dù bây giờ tôi không nhìn thấy tôi cũng biết rõ các ngón tay của anh thon dài, sạch sẽ, trắng nõn đẹp mắt. Sau đó tôi nghe thấy anh hỏi: “Hà đồn ngốc, cũng chỉ có em cầm tay anh, ở trong lòng anh khóc như một đứa trẻ, từng chữ một nói rõ ràng, hi vọng sự dịu dàng của anh nên chờ đợi.” Sau đó anh điểm một cái lên chóp mũi của tôi, nói: “Tiểu Ái, không cần bất cứ thứ gì hơn nữa, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.”

‘Cô bé lọ lem màu đen’ và ‘Thiên đường Bạch Vũ’ càng gần đến kì khảo sát, giống như nhiều lần ngang cơ, sần sần như nhau chẳng thể phân biệt. Nhưng là theo sự nổi của phim ‘Ám ảnh’ đoàn diễn của chúng tôi đã thất bại hai trận trên tỉ số người xem.

Đạo diễn nhìn những số liệu này, dùng cây bút gỗ gõ xuống, nói vài câu: “Phó Quân Nhan a...” Ngủ điếu kia thâm trầm đến nỗi dọa cho tôi sợ đến không cẩn thận phát run bần bật... trong đầu xuất hiện rất nhiều những hình ảnh không được hài hòa cho lắm. Khi quay đầu lại tôi nói với Phó Quân Nhan, anh quả quyết không nhìn tôi lấy một cái, chỉ nói một câu: “Đoán mò...”

Nhóm người chúng tôi gần như đều đi xem ‘Ấm ảnh’. Thỉnh thoảng lúc dừng lại nghỉ ngơi sẽ vang lên những tiếng thảo luận: “Công tử Quân Nhan a..., Phó Quân Nhan a...”

“Người đàn ông như vậy thật là...”

“Mê chết người mất...”

Sau đó giống như chuyện tất nhiên, tất cả mọi người đều có suy nghĩ đối diện với tổ diễn nhìn ra xa lúc lâu. Thậm chí còn nhớ tới tôi và anh Đinh Việt từng hợp tác cùng với Phó Quân Nhan, bắt đầu từng người một đều đi qua thăm dò chút tin tức. Đơn giản chỉ là muốn nghe một chút chuyện về những dự đoán mạnh mẽ về Phó Quân Nhan, buồn chuyện chứ còn gì nữa. Anh Đinh Việt dựa vào sự lạnh lùng của bản thân mà đánh đuổi được rất nhiều người. Còn tôi thì tương đối thắm, đánh một chút má hồng cũng bị sáu bảy thợ trang điểm vây quanh. Trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, vì vậy mỗi ngày thấy đúng thời điểm lập tức đi bên cạnh anh Đinh Việt và Thư Sảng để cầu xin yên ổn. Càng về sau đạo diễn ra lệnh ngậm miệng không nói, thời gian trong công việc cũng không cho phép thảo luận về Phó Quân Nhan. Tôi càng khắc sâu cảm nhận về sức quyền rũ siêu cường của công tử Quân Nhan. Anh làm ảnh hưởng đến công việc nha, anh...

Có một hôm, Thư Sảng đang nghỉ ngơi trong phòng, khoanh chân ngồi trên ghế chơi PSP, thấy tôi đi tới, đột nhiên cô ấy hỏi: “Cố Bảo Bối, cậu có hiểu mấy thành ngữ linh tinh đó không?”

Tôi gật đầu một cái, bị cô ấy hỏi một câu không hiểu gì hết.

Lại thấy cô ấy ghét bỏ nhìn tôi một cái, tràn đầy chất vấn nói: “Cho dù hiện nay cậu rất là giống trẻ con Trung Quốc, tóc đen mắt đen, nhưng tớ cũng không quên sự thực là cậu là người tóc vàng mắt xanh đâu.”

Tôi bùng nổ trong nháy mắt: “Anh Thư Sảng à, lại còn tóc vàng mắt xanh nữa chứ, anh tưởng tớ là mèo Ba Tư đấy à.” Thư Sảng cái gì cũng tốt, thoải mái, phóng khoáng. Điều duy nhất không tốt đó chính là, cô lại lấy việc trêu chọc người khác làm thú vui... Mặc dù sau mỗi lần bị chọc tức, khi bình tĩnh lại cũng cho người ta cảm giác giống như: “Đấy là cách mỗi lần làm tăng tình cảm của tôi với bạn.”

Cô lắc đầu một cái giống như đáng tiếc than thở: “Tiểu Ái, sao cậu có thể là mèo Ba Tư được? Không được đâu nhá. Cậu tất nhiên là không phải, cậu là hà đồn cơ. Hà đồn đấy.”

Tôi... “Mèo cái gì mà mèo. Cậu nhìn thấy con hà đồn nào có tóc vàng mắt xanh chưa hả? Con mắt nào của cậu thấy tớ giống hà đồn hả? Hà đồn hả? Con mắt nào của cậu thấy hà đồn tóc vàng mắt xanh hả?”

“Không phải là chính cậu sao? Thật tốt, cậu còn có thể kêu được tiếng mèo nữa.” Sau đó, cô ấy còn nói: “Cố Bảo Bối, cậu có thể có thêm chút tiền đồ được không? Sao cậu nói đi nói lại cũng chỉ có câu ‘Con mắt nào của cậu nhìn thấy...’ thế, hai con mắt của tớ đều nhìn thấy nhé. A ha ha ha ha ha.” Đáng ghét. Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy, cô ấy nhún nhún vai, cũng trợn to mắt nhìn lại tôi, hai người chúng tôi bắt đầu thi đấu mắt.

Đang vào thời điểm hai người chúng tôi đấu mắt không ai chịu thua, bên cạnh truyền đến một tiếng cười ẩn nhẫn. Chị Nhược Phàm chống nạnh nhô đầu ra từ cửa, cười đến nghiêng trước ngả sau, nói: “Trời ạ, hai người các em là hai kẻ dở hơi. Lại ầm ĩ? Thư Sảng em đừng bắt nạt Tiểu Ái mãi thế chứ, mỗi lần em ấy bị em chọc tức thì tác phong cũng chỉ giống như xe lửa cũ mà thôi, vụt vụt vụt, là lại hết tức liền.” Tôi nhìn thấy hai người họ nhìn nhau cười cũng biết là họ cùng một phe, kẻ địch mạnh mẽ ở phía trước, nhận tội chính là cách tốt nhất. Tôi che mặt bắt đầu tỏ vẻ bán manh (để thương ấy, nhưng tớ nghĩ là để vậy hay hơn): “Mọi người sao lại có thể lấy bắt nạt người khác làm thú vui chứ...”

Chị Nhược Phàm thối phồng tâm trạng lên, xoay người đi về phía tôi: “Thư Sảng à. Chị cũng không thể bắt nạt Tiểu Ái nha. Trong người chị có chỉ thị của mẹ chị nha. Tiểu Ái chỉ cần nói ra là bị chị bắt nạt, về nhà chị liền gặp bị kịch nha...” Trong lòng tôi cười trộm, xoay mặt lại làm ra vẻ thông minh, nghiêm trang nói: “Tớ biết dùng thành ngữ là thật đấy.”

Thư Sảng không thể phủ nhận nhú nhú mày, diiiễnnnn đ.à,n l/ê quý đ(ô)n, cùng với ánh mắt của chị Nhược Phàm như là chuyện tất nhiên vậy, hai người càng phát ra sự kì lạ sau đó lại cười ầm lên.

Chị Nhược Phàm lại phát ra một từ khóa khác, chị ấy ném cho tôi một ánh mắt nói: “Tiểu Ái, em xem qua ‘Ám Ảnh’ chưa? Hiện tại công tử Quân Nhan nổi đến thế nào không cần nói em cũng biết phải không?”

Tôi đề cao cảnh giác, nghiêng đầu nhìn hai người, cảnh giác âm mưu nồng đậm bên trong: “Đạo diễn nói, trong thời gian làm việc không được nhắc đến Phó Quân Nhan.”

“Cậu ngốc à, Cố Bảo Bối, hiện tại đâu có tính là thời gian trong công việc đâu, bây giờ đâu có phải diễn đâu.” Trong lòng tôi điên cuồng cho Thư Sảng hai quyền, ghen ngào.

Chỉ nghe thấy chị Nhược Phàm thuận tiện can ngăn nói: “Tiểu Ái, gần đây mẹ chị đang si mê Phó Quân Nhan a. Tiểu Ái em không cần bày ra vẻ mặt như vậy đâu, hiện tại nam diễn viên mẹ chị yêu thích nhất là Phó Quân Nhan, nữ diễn viên yêu thích nhất là Cố Bảo Bối đó. Những thông tin về Phó Quân Nhan rất khó tìm, chị tìm ở tổ ảnh hình anh ấy muốn anh ấy kí tên cho, bọn họ lại nói là không thể cho được. Em có điện thoại của anh ta không? Chị muốn xin anh ta kí cho cái tên nha.”

“Chị Nhược Phàm, em cảm thấy chị nên đi tìm anh Đinh Việt mới đúng chứ, quan hệ của hai người bọn họ tốt hơn em.” Tôi bắt đầu giả nhân giả nghĩa.

“Loại công việc này mà tìm một người đàn ông rất khó nói chuyện, chính là muốn tìm em là một mỹ nữ, lại có quen biết với công tử Quân Nhan mới dễ dàng hơn...”

Thư Sảng đón nhận ánh mắt của chị Nhược Phàm, ở một bên nói phụ họa vào: “Mỹ nhân ngư muốn vương tử kí hai chữ có là gì đâu? Các cậu còn ôm hôn trên cầu Thán Túc. Cố Bảo Bối, nhớ thêm phần của tớ nữa nhé. Cậu đừng nhìn tớ như vậy. Tớ đối với người đàn ông có dung mạo xinh đẹp hơn phụ nữ không có hứng thú. Ánh mắt kia của cậu là có ý gì vậy hả? Cố Bảo Bối, là mẹ tớ. Là mẹ tớ muốn có. Mẹ tớ cũng say mê đến điên cuồng, còn ước gì mình trẻ lại chục tuổi.” Cái gì mà ôm hôn, đây chẳng qua chỉ là hôn nhẹ.. hôn nhẹ mà thôi. Đơn giản chỉ là hôn nhẹ có được hay không vậy...

“Thư Sảng, mười tuổi làm sao mà đủ được?” Chị Nhược Phàm đứng ở một bên nhướn mày.

“Chỉ là một bà lão đang nằm mộng ban ngày mà thôi, đừng nói mười tuổi, cho dù trở về một ngày cũng không thể được mà.” Thư Sảng rất thoải mái lấy mẹ mình ra mà châm chọc.

“Đúng vậy. Tiểu Ái cậu nói gì đi chứ...”

Tôi nói: “Lần đầu tiên mọi người khen em a.... Ha hả ...lại vì một người đàn ông... Người đàn ông đó lại là kẻ địch của cả đoàn diễn.”

“Nhưng anh ấy không giống với những người đàn ông khác nha...” Tôi vừa nghe thấy thế, cảm thấy có sự tạo phản về ý chí chiến đấu nha....

Kết quả vào thời điểm kết thúc công việc trở về khách sạn, chết tử tế cũng không xong, chúng tôi mới từ xe bảo mẫu đi xuống, vẫn còn đang đứng ở bãi đậu xe cũng không thể buông tha, lại gặp Phó Quân Nhan, khi đó anh đang lái xe ra cửa, một nửa thân thể đem một tay đặt trên ghế lái phụ, động tác lưu loát tự nhiên. Phía sau chúng tôi có mấy người thợ trang điểm giống như là có phản xạ, móc điện thoại ra chụp hình liên tục. Đẩy chúng tôi ra, xông lên phía trước rắc rắc chụp liên hồi. Từng người một giống như bọ cạp bản chất của cẩu tử (nhà báo). Trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, tôi nghĩ, ba người chúng tôi ra đường cũng không đến nỗi bị lạnh nhạt như vậy đi... Lại còn bị đẩy sang một bên, chê chúng tôi cản đường nữa chứ...

Thư Sảng giống như đọc được suy nghĩ của tôi, vỗ vai tôi nói: “Ai bảo chúng ta là phụ nữ chứ, ai...” Phụ nữ, cậu cần gì làm tổn thương phụ nữ như vậy chứ...

Chị Nhược Phàm lúc này lại bày ra vẻ mặt tràn ngập sự không muốn xa rời nhìn tôi, nhẹ nhàng lôi kéo tay tôi, vẻ mặt như đang sáng lên, nói: “Tiểu Ái, trông cậu vào em, vì mẹ chị, hành động của mẹ chị giống như hâm mộ đến điên rồi. Tất cả đều trông cậu vào em.”

Thư Sảng đang đứng phía sau đẩy tôi lên mấy bước nói: “Cũng vì mẹ tớ nữa...” Còn bổ sung thêm một câu: “Bán nhan sắc cũng phải biết nắm bắt thời cơ vào trong tay biết không?”

Tôi choáng, thiếu chút nữa là trượt chân...

Chẳng qua trong lúc bất chợt, tôi ngẩng đầu lên lần nữa, đứng xa xa nhìn Phó Quân Nhan. Gần như theo thói quen nhìn anh, anh giống như là một kiểu hô hấp bên trong cơ thể tôi, tôi khen ngược lâu lâu rồi không có nhìn anh từ phía xa, xa như vậy không thể hình thành cảm giác... đột nhiên tôi nghĩ, nếu mẹ còn sống, có phải hay không cũng sẽ thích anh... Mọi người đều nói, cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng vui mừng. Con rể như Phó Quân Nhan có thể xem là đủ tiêu chuẩn chứ. Suy nghĩ, suy nghĩ, trong lòng cảm thấy có chút thần thờ, có chút cảm giác tạm chia xa... Có quá nhiều người thương anh đây...

Thời điểm mấy thợ trang điểm điên cuồng chụp ảnh, Phó Quân Nhan cũng đã biết, tôi không ý kiến thấy đầy mắt anh có ánh sáng nhàn nhạt lướt qua, trong nháy mắt kia không có chút cảm tình nào, nhưng nó lại

mang theo mấy phần im nặng cao quý. Ánh mắt kia, làm cho lòng tôi cảm thấy mạnh mẽ run rẩy một trận. Lúc tôi phát hiện anh đang đến gần, ánh mắt của anh dần dần mang theo độ ấm, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lại không phải là cười. Tùy ý đóng cửa xe lại, đứng thẳng người dậy, cứ đứng như vậy nhìn về hướng tôi từ phía xa, dùng tay lấy mắt kính đeo trên mặt xuống, thoải mái nhìn sang, một tay đút trong túi quần, thảnh thơi đứng bên cạnh xe. Tôi vừa suy nghĩ vừa đi về phía anh, dừng lại trước mặt anh khoảng mấy bước chân, anh hơi nghiêng người nhìn tôi hỏi: “Sao thế?”

Tôi nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, sao đó lại không đầu không đuôi hỏi: “Phó Quân Nhan, anh có mang theo giấy ở đây không? Loại dùng để viết chữ ấy.”

Anh nghi ngờ nhìn tôi một cái, mở cửa xe lấy ra một sấp giấy trắng, dịu dàng hỏi tôi: “Đủ chưa?” Đồng thời một tay đưa sấp giấy cho tôi.

Tôi không nhận lấy, nhưng cũng không kìm chế được khóe miệng co rúm lại, gợn gàng dứt khoát nói: “Kí tên.” Ánh mắt anh quét một lần về phía sau lưng tôi, sau đó nở nụ cười giống như đã hiểu ra vấn đề, đưa tay lên xoa xoa đầu tôi. Xoay người lấy cây bút từ trong xe ra, dùng một tư thế rất đẹp mắt một tay nâng giấy lên, một tay bắt đầu kí tên.

Tôi nhìn tập giấy trắng kia, tôi dám cá cược rằng nếu tôi không lên tiếng, anh nhất định sẽ kí xong toàn bộ tại nơi này. Nghĩ như vậy xong tôi liền kéo áo anh, thấy anh quay lại nhìn tôi, tôi quay đầu lại nhìn tổng cộng có bốn thợ trang điểm, quả quyết nói: “Sáu tờ là đủ rồi.”

Anh gật đầu một cái, vừa cúi kí tên, vừa dùng giọng nói chỉ đủ hai chúng ta nghe được: “Sao em lại tức giận, có nhớ món quà sinh nhật anh tặng em không?”

Hôm sinh nhật tôi, anh đưa cho tôi một chiếc chìa khóa bằng vàng. Tôi bĩu môi một cái, nhỏ giọng nói: “Nói đến chuyện này, anh thật là tầm thường, An An đưa cho em bình sữa mà em ấy quý hơn sinh mạng, Tiểu Khải đưa cho em gần như một nửa số thức ăn cho chó của nó cho em. Anh thì sao? Tầm thường không chịu được, vậy mà lại đưa vàng cho em.” Tôi thấy Phó Quân Nhan không có phản ứng gì, chẳng qua chỉ là nhìn chằm chằm vào tôi, cảm giác như tôi có phần hơi quá, có chút lúng túng giải thích: “Không phải là em không thích, lúc nào em cũng mang bên mình, chẳng qua là dù thế nào em cũng không nghĩ là anh lại đưa vàng cho em... Mặc dù nó được chế tác rất đẹp, rất tinh xảo...”

Sau đó anh cười mà như không cười nhìn tôi, cũng không giống như đang tức giận, chỉ nghe thấy anh nhẹ giọng nói: “Tiểu Ái, anh đi ra ngoài một chuyến. Buổi chiều có làm cho em cốc nước hoa quả, anh đặt trong tủ lạnh nhỏ. Khi về tự em lấy ra uống đi. Nhớ phải ăn cơm tối đấy.” Đây nắp bút lên, đem phần đã kí tên xong đưa cho tôi, gật đầu một cái, đeo mắt kính lên, lái xe rời đi.

Xe của anh vừa rời khỏi nhà xe, d/iế/n đ?à?n l*ê qu-y đ,ôn, mấy người phụ nữ mê trai lập tức chạy như điên về phía tôi. Giống như một dạng cướp giật, cướp đi mấy tờ giấy trắng có chữ kí của anh trên tay tôi.

Thư Sảng rất thoải mái cầm tờ giấy đã kí tên nhét vào trong túi sách, đến nhìn cũng không nhìn một cái, sau đó lại quay lại xem xét kĩ càng nói với tôi: “Cố Bảo Bối à. Thật thiết thời cho gương mặt này của cậu. Cậu nhìn Quý Khiết Nhi một chút kia kìa, chỉ gặp gỡ với Phòng Đình Việt có mấy lần mà thôi. Nhưng mỗi lần gặp Phòng Đình Việt người ta sẽ bày ra dáng vẻ như thế nào chứ? Cậu thì sao? Cậu với người ta cũng đã cùng nhau diễn chung rồi, cùng nhau chụp quảng cáo rồi, vậy mà cậu vẫn còn đang ở giai đoạn gọi tên cũng không có bước tiến gì khác cả. Còn gọi gì mà Phó Quân Nhan cơ. Ngay cả tiếng ‘anh’ cũng không gọi, thật là lãng phí gương mặt đẹp này của cậu a...”

Chị Nhược Phàm cất xong chữ kí giống như cất bảo bối, từ một bên thò đầu ra gật đầu phụ họa.

Tôi không nói gì, quay đầu lại gọi: “Anh Thư Sảng ơi...”

Tôi tự mình ấn mặt mã trong phòng Phó Quân Nhan để đi vào, uống nước ép trái cây anh làm, còn bỏ thêm mấy viên đá vào trong cốc nước. Chỉ trong chốc lát sau tôi liền nghe thấy tiếng gõ cửa, đang nghĩ tại sao anh lại trở lại. Chạy mấy bước đi mở cửa đồng thời tôi nói: “Sao anh lại trở lại vậy?”

Người còn không thấy rõ, đã thấy một chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, Quý Khiết Nhi giọng nói eo éo: “Cố Bảo Bối sao người lại ở đây?”

Tôi đóng cửa lại cái rầm, xoắn xuýt ... Giọng nói của cô ấy giống như đang bắt tiểu tam vậy... sao mà lại u oán uyển chuyển thế... Khi tiếng gõ cửa kéo đến âm âm, mẹ kiếp, đến cánh cửa cũng phải chấn động, cuối cùng, trong lòng tôi tự điều chỉnh một lúc lâu, cảm thấy nói làm con rùa đen rút đầu thì mọi chuyện sẽ còn phiền toái hơn, diễm đàn, n l/ê quý đôn, nhắm mắt, tôi sửa lại cảm xúc, mở cửa ra lần nữa, nhìn thấy cô ta với bộ mặt vụn vẹo đang đứng ở cửa, vẻ mặt giống như oán phụ này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng rối rắm trong lòng, tôi dịu dàng cười một cái hướng về phía cô ấy nói: “A, thì ra là chị Khiết Nhi ạ. Chị làm em sợ hết hồn. Em còn tưởng mọi người trong tổ diễn đến giục tôi nhanh lấy chữ kí trở về chứ. Không phải chị không biết. Hiện tại Phó Quân Nhan nổi tiếng giống như lửa vậy, gần như mọi người trong tổ diễn bên em đều thích Phó Quân Nhan, em thực sự hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là thay mặt mọi người đến đây xin chữ kí, nhưng mới kí được một nửa Phó Quân Nhan có điện thoại, sau khi nghe điện thoại đã ra ngoài rồi, để cho em chờ anh ấy trong phòng. Sao vậy? Chị Khiết Nhi cũng tìm Phó Quân Nhan có việc gì sao? Vậy thì cùng nhau vào bên trong ngồi chờ đi. Một mình em ở bên trong cũng cảm thấy không thoải mái.”

Quý Khiết Nhi nghi ngờ nhìn tôi, mấy lần ghé đầu vào trong nhà nhìn. Tôi cũng tránh ra, kéo cửa rộng ra cho cô ấy nhìn. Động tác này lại rất thuận theo ý nghĩ của cô ta, cô ta ngẩng đầu lên chậm rãi lặp lại giọng nói của tôi “Phó Quân Nhan”, sau một lát mới ngẩng đầu, nhìn tôi từ trên cao xuống. “Không có chuyện gì. Vậy em chờ kí tên đi, chị ngày nào cũng có thể gặp Quân Nhan, không vội, còn rất nhiều thời gian....”

Tôi đóng cửa lại, tiễn ôn thần đi, âm thầm thở phào một hơi. Thật là, ai có nhiều thời gian với cô chứ. Lại còn nhiều thời gian nữa chứ...

Sau đó tôi bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, tôi cảm thấy mình không nên ghen lung tung, dựa vào sự cưng chiều của Phó Quân Nhan dành cho tôi mà lấn áp anh ấy. Vì thế tôi tự cảm thấy xấu hổ nên gửi đi một tin nhắn thật dài để xin lỗi, nội dung đại khái chính là, Phó Quân Nhan, em biết sai rồi.....

Anh trả lời lại tin nhắn rất nhanh, anh nói: “Hà đồn gốc ghéech của anh, anh chỉ muốn cưng chiều em đến vô pháp vô thiên, làm cho những người đàn ông khác đều không thể chịu nổi tình tình xấu xa của em.”

Tôi nhần nhin không được cầm điện thoại nên gọi cho anh, nửa ngày sau cũng không nói lên lời, chúng tôi giống như hai kẻ ngu ngốc chỉ nghe tiếng hít thở của nhau, sau đó tôi phải rất vất vả mới lên tiếng hỏi: “Sao anh lại đối tốt với em như thế?”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài ở đầu bên kia, nhẹ như vậy nhưng giọng anh vẫn mang theo sự cố chấp và tang thương, anh nói: “Gặp được em, không phải là chuyện dễ dàng...”

Gặp nhau, không phải dễ dàng như vậy...

47. Chương 24: Chương 23

Nằm vùi trên ghế sa lon, tôi lấy điện thoại ra gọi cho cha, là An An nghe điện thoại. Cậu bé rất vui vẻ, rất có tinh thần nói vào điện thoại: “Chị ơi, chị ơi, chị ơi.” Âm thanh vui vẻ mang theo sự làm nũng khiến cho khóe miệng tôi hơi nhếch lên. Cha đưa cậu bé đi qua nhiều địa phương, khiến cho cậu nhóc kia rất vui vẻ, kết hợp với tiểu Khải ở bên cạnh một xướng một họa, thỉnh thoảng tiểu Khải lại kêu lên đôi câu, An An ở bên cạnh làm phiên dịch, cha cũng thỉnh thoảng ở bên cạnh lạnh lạnh nói chen vào một câu, tình cảnh vô cùng ấm áp.

Đổi thủ vẫn là bạn bè? ‘Cô bé lọ lem màu đen’ và ‘Thiên đường Bạch Vũ’ sẽ cùng nhau tham gia vào ‘Sách tình yêu’.

‘Sách tình yêu’ là chương trình giải trí năm gần đây nói về sức nóng của các minh tinh hợp tác tạo nên, sự tham gia của khách mời nam nữ sẽ ghép thành từng đôi tham gia vào mỗi tiết mục. Sau đó cùng nhau thi đấu trong các trò chơi, cuối cùng chọn ra cặp tình nhân tốt nhất. Thời điểm thấy báo cáo này, tôi gọi điện cho chị Vạn Thanh mới biết được thông báo từ đó.

Thời điểm chị Nhược Phàm nhận được thông báo về mặt rất buồn rầu, tôi hỏi sao vậy, chị chỉ lắc đầu một cái, thở dài nói: “Tiểu Ái, em không hiểu đâu...” Sau đó quay sang Thư Sảng bên cạnh đang cầm máy ảnh nói: “Thư Sảng à, chân chị rất to sao?” Tôi vừa nghe liền phun ra, Phòng Đình Việt đang ngồi bên cạnh cầm bánh bích quy liếc mắt nhìn nhau. Tầm mắt hai người chúng tôi vừa chạm vào nhau, anh móc móc tay đối với tôi, hai người chúng tôi chuẩn bị bỏ chạy.

Ai ngờ Thư Sảng vừa nghe xong, quả quyết vỗ tay nói: “Chị Nhược Phàm thăm rồi. Trong ‘Sách tình yêu’ các cặp đôi nam nữ khách mời đều thống nhất phải mặc quần áo thể thao nha. Vóc dáng hơi xấu một chút liền bị khoe ra nha. Ha ha, chị Nhược Phàm, chị là người con gái chân to nha.” Tôi cũng biết Thư Sảng chuyên lấy việc chọc ghẹo người khác làm thú vui nha...

Chị Nhược Phàm buồn bã nhìn sang tôi và Phòng Đình Việt đang định chạy trốn, lại nhìn chằm chằm vào Thư Sảng nói: “Biết vậy thì không hỏi em nữa cho xong. Như nhau thôi, em là một kẻ không có ngực. Cẩn thận không lại bị đưa vào trong đồng khách mời nam đó. Ai muốn ghép đôi cùng em chứ?”

Thư Sảng không thèm để ý khoát tay, đẩy mắt mang theo sự bất chấp nói: “Chị Nhược Phàm chân to cũng không có chuyện gì, ngực phẳng cũng chẳng làm sao. Quan trọng nhất chính là chiều cao là cao hay thấp nha, tỉ lệ mất cân bằng nha, hai chúng ta đâu có là gì đâu? Quý Khiết Nhi từ trước đến nay ra ngoài đều là mặc váy, tại sao vậy, tại chân ngắn đó, ha ha ha.”

Chị Nhược Phàm sắc mặt nghiêm túc nói: “Đúng, đúng luôn. Chị rất mong đợi đấy, hắc hắc.” Trên mặt lấp tức hiện lên sự vui vẻ, nụ cười kia rất là quyến rũ.

Tôi và Phòng Đình Việt hai mặt nhìn nhau, câu đầu tiên lưu lại khi Phòng Đình Việt qua cửa đó chính là: “người phụ nữ hung dữ.”

Tôi gật đầu, gật đầu vô cùng nghiêm túc. Sau đó lại vỗ vai Phòng Đình Việt, nói: “Tri kỉ nha, anh Đình Việt.”

Tôi nghĩ Thư Sảng cực kì không thích Quý Khiết Nhi. Từ lúc này về sau cô ấy luôn biểu hiện ra rất là kích động, nghĩ đi nghĩ lại lại không hiểu cười to, sự hăng hái lên cao vô cùng. Chị Nhược Phàm cũng thế, vì vậy tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, nhìn không được đi hỏi chị ấy, chị Nhược Phàm lôi kéo tay nhỏ bé của tôi, vừa xoa nắn vừa nói: “Tiểu Ái, số em rất đỏ, vừa mới ra mắt đã nổi tiếng, tất nhiên rất ít người bắt nạt em. Năm đó chị phải đấu tranh một thời gian dài, bây giờ chỉ có thể gật đầu. Cũng chính là người phụ nữ đáng chết đó đã chèn ép chị lúc chị chưa có tên tuổi, sĩ diện ngời sao lớn còn chưa tính. Khi vỗ tay diễn còn cố ý lỡ tay, đánh chị tất cả là hai mươi sáu cái bàn tay, làm hại mặt chị sưng phù giống như mặt heo vậy...” Nhất thời tôi cảm thấy nùng nặc oán giận, rất thần kinh nói một câu: “Chị Nhược Phàm, chị yên tâm, Bạch Nhan không thể đánh thắng Bạch Tiêu dù chỉ là một cái tát...”

Vào lúc nhàn hạ đột nhiên chị Nhược Phàm lại nhớ ra lần trước vẫn còn nợ chuỗi thịt bò cay ở sự kiện chụp ảnh kia, kết quả chị để cho phụ tá kéo đến năm thùng thịt bò cay, mời toàn bộ tổ diễn cùng ăn. Bên này thịt bò cay còn chưa có lên bếp lửa, thì phụ tá của Phòng Đình Việt lại kéo hai xe đưa hấu đến nói: “Ăn đưa hấu đi, ăn đưa hấu nào. Phòng Đình Việt mời mọi người cùng ăn đưa hấu.”

Thư Sảng ở một bên đẩy đẩy tôi nói: “Chúng ta không thể chỉ ăn mà không mời lại nha.”

Tôi nói: “Mời gì cơ?”

Cô ấy rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, còn cầm theo máy ảnh vỗ vỗ mấy cái, lúc này mới nói: “Chao đi...” Tôi không nhìn thẳng vào cô ấy, mà tham gia vào đại quân thịt bò xỏ thành từng sâu rồi đem nướng. Anh Đình Việt tìm người chia ra làm nửa xe đưa hấu, tìm người đưa sang tổ diễn đối diện. Nhân viên trong tổ nghĩ đến Phó Quân Nhan lập tức trong mắt hiện lên ánh sáng kinh người, tranh nhau mang đưa đi. Cuối cùng vẫn là chị lớn dũng cảm chiến thắng quần chúng. Thật ra thì chúng tôi cũng muốn nói, để cho bác

48. Chương 24: Chương 23

Nằm vùi trên ghế sa lon, tôi lấy điện thoại ra gọi cho cha, là An An nghe điện thoại. Cậu bé rất vui vẻ, rất có tinh thần nói vào điện thoại: “Chị ơi, chị ơi, chị ơi.” Âm thanh vui vẻ mang theo sự làm nũng khiến cho khóe miệng tôi hơi nhếch lên. Cha đưa cậu bé đi qua nhiều địa phương, khiến cho cậu nhóc kia rất vui vẻ, kết hợp với tiểu Khải ở bên cạnh một xướng một họa, thỉnh thoảng tiểu Khải lại kêu lên đôi câu, An An ở bên cạnh làm phiên dịch, cha cũng thỉnh thoảng ở bên cạnh lạnh lạnh nói chen vào một câu, tình cảnh vô cùng ấm áp.

Đổi thủ vẫn là bạn bè? ‘Cô bé lọ lem màu đen’ và ‘Thiên đường Bạch Vũ’ sẽ cùng nhau tham gia vào ‘Sách tình yêu’.

‘Sách tình yêu’ là chương trình giải trí năm gần đây nói về sức nóng của các minh tinh hợp tác tạo nên, sự tham gia của khách mời nam nữ sẽ ghép thành từng đôi tham gia vào mỗi tiết mục. Sau đó cùng nhau thi đấu trong các trò chơi, cuối cùng chọn ra cặp tình nhân tốt nhất. Thời điểm thấy báo cáo này, tôi gọi điện cho chị Vạn Thanh mới biết được thông báo từ đó.

Thời điểm chị Nhược Phàm nhận được thông báo về mặt rất buồn rầu, tôi hỏi sao vậy, chị chỉ lắc đầu một cái, thở dài nói: “Tiểu Ái, em không hiểu đâu...” Sau đó quay sang Thư Sảng bên cạnh đang cầm máy ảnh nói: “Thư Sảng à, chân chị rất to sao?” Tôi vừa nghe liền phun ra, Phòng Đình Việt đang ngồi bên cạnh cầm bánh bích quy liếc mắt nhìn nhau. Tầm mắt hai người chúng tôi vừa chạm vào nhau, anh móc móc tay đối với tôi, hai người chúng tôi chuẩn bị bỏ chạy.

Ai ngờ Thư Sảng vừa nghe xong, quả quyết vỗ tay nói: “Chị Nhược Phàm thăm rồi. Trong ‘Sách tình yêu’ các cặp đôi nam nữ khách mời đều thống nhất phải mặc quần áo thể thao nha. Vóc dáng hơi xấu một chút liền bị khoe ra nha. Ha ha, chị Nhược Phàm, chị là người con gái chân to nha.” Tôi cũng biết Thư Sảng chuyên lấy việc chọc ghẹo người khác làm thú vui nha...

Chị Nhược Phàm buồn bã nhìn sang tôi và Phòng Đình Việt đang định chạy trốn, lại nhìn chằm chằm vào Thư Sảng nói: “Biết vậy thì không hỏi em nữa cho xong. Như nhau thôi, em là một kẻ không có ngực. Cẩn thận không lại bị đưa vào trong đồng khách mời nam đó. Ai muốn ghép đôi cùng em chứ?”

Thư Sảng không thèm để ý khoát tay, đầy mắt mang theo sự bất chấp nói: “Chị Nhược Phàm chân to cũng không có chuyện gì, ngực phẳng cũng chẳng làm sao. Quan trọng nhất chính là chiều cao là cao hay thấp nha, tỉ lệ mất cân bằng nha, hai chúng ta đâu có là gì đâu? Quý Khiết Nhi từ trước đến nay ra ngoài đều là mặc váy, tại sao vậy, tại chân ngắn đó, ha ha ha.”

Chị Nhược Phàm sắc mặt nghiêm túc nói: “Đúng, đúng luôn. Chị rất mong đợi đấy, hắc hắc.” Trên mặt lập tức hiện lên sự vui vẻ, nụ cười kia rất là quyến rũ.

Tôi và Phòng Đình Việt hai mặt nhìn nhau, câu đầu tiên lưu lại khi Phòng Đình Việt qua cửa đó chính là: “người phụ nữ hung dữ.”

Tôi gật đầu, gật đầu vô cùng nghiêm túc. Sau đó lại vỗ vai Phòng Đình Việt, nói: “Tri kỉ nha, anh Đình Việt.”

Tôi nghĩ Thư Sảng cực kì không thích Quý Khiết Nhi. Từ lúc này về sau cô ấy luôn biểu hiện ra rất là kích động, nghĩ đi nghĩ lại lại không hiểu cười to, sự hăng hái lên cao vô cùng. Chị Nhược Phàm cũng thế, vì vậy tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, nhìn không được đi hỏi chị ấy, chị Nhược Phàm lôi kéo tay nhỏ bé của tôi, vừa xoa nắn vừa nói: “Tiểu Ái, số em rất đỏ, vừa mới ra mắt đã nổi tiếng, tất nhiên rất ít người bắt nạt em. Năm đó chị phải đấu tranh một thời gian dài, bây giờ chỉ có thể gật đầu. Cũng chính là người phụ nữ đáng chết đó đã chèn ép chị lúc chị chưa có tên tuổi, sĩ diện ngôi sao lớn còn chưa tính. Khi vỗ tay diễn còn cố ý lơ tay, đánh chị tất cả là hai mươi sáu cái bàn tay, làm hại mặt chị sưng phù giống như mặt heo vậy...” Nhất thời tôi cảm thấy nóng nực oán giận, rất thần kinh nói một câu: “Chị Nhược Phàm, chị yên tâm, Bạch Nhan không thể đánh thắng Bạch Tiêu dù chỉ là một cái tát...”

Vào lúc nhàn hạ đột nhiên chị Nhược Phàm lại nhớ ra lần trước vẫn còn nợ chuỗi thịt bò cay ở sự kiện chụp ảnh kia, kết quả chị để cho phụ tá kéo đến năm thùng thịt bò cay, mời toàn bộ tổ diễn cùng ăn. Bên này

thịt bò cay còn chưa có lên bếp lửa, thì phụ tá của Phòng Dinh Việt lại kéo hai xe đưa hấu đến nói: “Ăn đưa hấu đi, ăn đưa hấu nào. Phòng Dinh Việt mời mọi người cùng ăn đưa hấu.”

Thư Sảng ở một bên đẩy đẩy tôi nói: “Chúng ta không thể chỉ ăn mà không mời lại nha.”

Tôi nói: “Mời gì cơ?”

Cô ấy rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, còn cầm theo máy ảnh vỗ vỗ mấy cái, lúc này mới nói: “Chao đi...” Tôi không nhìn thẳng vào cô ấy, mà tham gia vào đại quân thịt bò xỏ thành từng sâu rồi đem nướng. Anh Dinh Việt tìm người chia ra làm nửa xe đưa hấu, tìm người đưa sang tổ diễn đối diện. Nhân viên trong tổ nghĩ đến Phó Quân Nhan lập tức trong mắt hiện lên ánh sáng kinh người, tranh nhau mang đưa đi. Cuối cùng vẫn là chị lớn dũng cảm chiến thắng quần chúng. Thật ra thì chúng tôi cũng muốn nói, để cho bác tài xế đưa qua là được mà... Có người ở bên tổ diễn của mình đưa sang là được rồi mà...

Chị Nhược Phàm đem nướng tốt mấy chuối thịt bò đưa cho tôi, sau đó lăm bầm lâu bầu nói thầm: “Dù sao chị cùng Phó Quân Nhan không quen biết, Dinh Việt đưa đưa hấu sang chị không cần phải đưa thịt bò sang. Chị cũng không muốn để người phụ nữ họ Quý kia chiếm một phần tiện nghi của chị.” Tôi sờ sờ lỗ mũi nói: “Chị Nhược Phàm, chuối thịt bò này ăn ngon quá đi.”

Sau đó chị ấy lại hỏi tôi: “Em nói xem, chúng ta diễn có thể nổi sao? Có thể so sánh với độ nổi tiếng của cô ta sao? Cổ Bảo Bối em phải thay chị tranh giành, em đánh gục cô ta đi, có lẽ sau này chị sẽ được thơm lây từ chỗ em, có thể làm chủ diễn tất cho cô ta mấy cái bàn tay. Cho nên lúc này, chị sẽ ngày ngày đều xỏ xâu thịt bò nướng cho em ăn.”

Tôi nói: “Em đã nổi trong diễn rồi.”

Chị lắc đầu một cái: “Không đủ. Tổ diễn của bọn họ chỉ cần có Phó Quân Nhan, chị lập tức treo...” Chị Nhược Phàm, tại sao chị lại không nhìn đến em và anh Dinh Việt chứ... Còn có tại sao không nhìn chính mình nữa...

Kết quả người đi đưa đưa hấu trở về với một vẻ mặt rất đặc sắc, tôi nghe các cô ấy nói: “Mặc dù chỉ cách có mấy mét đường thôi nhưng chính là không giống nhau nha.” Lại nhìn một chút mấy người chúng tôi đang đứng vây quanh bếp lò, nói: “Đối diện đang rất âm ỉ. Nữ chính và nữ phụ đang tranh giành cãi vã.”

“Ở đâu giành diễn chứ, chính là đang cướp làm quen với Phó Quân Nhan mà thôi, nữ chính và nữ phụ đều sửa bảy bọ lời kịch, cuối cùng quay đen một nửa, tranh thủ tình cảm nâng lên thành cãi vã rồi.”

“Vậy thời điểm các cậu đến thì thế nào?” Chị Nhược Phàm tiến tới nhô ra cái đầu hỏi.

“Còn có thể thế nào, hai người phụ nữ đó chết sặc, đó là đấy thật sự, trong mắt đều là bốc lửa. Phụ nữ đánh đá thật khó nhìn...”

“Phó Quân Nhan đâu?” Tôi nhin không được tiến lên hỏi.

“Tính tình Phó Quân Nhan cũng rất tốt, hai người phụ nữ kia sửa bảy bọ lời kịch náo loạn nhưng anh ấy vẫn kiên trì diễn tới cùng, trên mặt cũng không hiện ra sự không vui.” Người nọ liếc mắt nhìn tôi một cái, đẩy mắt hiện ra vẻ: “Em đoán cuối cùng là thế nào, đạo diễn bên họ, chụp ảnh, phụ tá bên đó đều khuyên thế nào cũng không được. Hai người phụ nữ này đều giống nhau là điên rồi, vào chỗ chết để náo loạn nha. Nhưng công tử Quân Nhan của chúng ta cũng rất có trình độ. Phó Quân Nhan từ đầu đến đuôi chẳng qua là tránh ở một bên xem kịch bản, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng. Khi chúng tôi đưa đưa hấu vào tổ, lúc này mới bay ra một câu nói vào không trung, hai người phụ nữ kia lập tức yên lặng.”

“Nói cái gì thế. Nói cái gì thế.”

“Anh nói ‘Âm ỉ một chưa? Nghỉ ngơi một chút ăn miếng đưa hấu’ ”. Tôi vừa nghe xong liền bật cười. Cái này là do Phó Quân Nhan, nếu anh thật lòng muốn ngăn cản, thì sẽ không đợi đến lúc mấy người phụ nữ này nháo đến nửa ngày rồi mới lên tiếng, nghĩa là trong lòng anh cũng không phải là muốn mở miệng...

Hôm nay, nhân viên ở hai tổ diễn đều đình công tập thể, quan trọng là diễn viên hai tổ đi tham gia quay “Sách tình yêu”. Thời gian ghi hình lại là từ 4 giờ sáng. Tôi rất oán giận, dựa vào đang nằm trên giường cảm thấy không dậy nổi. Khi đồng hồ báo thức vang lên tôi lại tiếp tục che chăn vào ngủ tiếp. Cuối cùng vẫn là Thư Sảng nhờ nhân viên khách sạn mở cửa, kéo tôi từ trên giường dậy bò xuống tầng.

Lúc đó nhân viên hai tổ đều ngồi đầy đủ trong xe ô tô mà đài truyền hình phái tới. Lúc tôi mơ hồ bị Thư Sảng kéo vào trong xe thì đã là tới muộn rồi. Thư Sảng quét mắt nhìn xung quanh xe phát hiện ra còn một chỗ trống bên cạnh chị Nhược Phàm, lại nhìn qua chỗ bên cạnh Phòng Đình Việt là Quý Khiết Nhi đang ngồi. Cô ấy chọc chọc vào đầu tôi nói: “Cố Bảo Bối, không có chỗ ngồi rồi, bảo cậu nhanh một chút rời giường đi thì cậu lại không chịu nghe. Tốt lắm, với tình hình này thì cậu đứng đi.” Vừa nói vừa đặt mông ngồi lên chỗ trống, một tay không ngừng xoa bả vai phải của mình.

Phòng Đình Việt đi qua Quý Khiết Nhi, vừa muốn đứng lên thì bị Thư Sảng kéo lại, cô ấy nghiêm mặt nói: “Anh đừng nhường cho cô ấy. Người này mắc chứng tức giận khi rời giường, cô ấy đã đập cái đồng hồ báo thức khi nó kêu, may mắn là em tránh mau, nếu không cô ấy mà bị cô ấy đập vào mặt, thì hôm nay em đừng nghĩ đến chuyện ghi hình. Anh cứ để cho cô ấy đứng cho tỉnh cái đã, nếu không tí nữa vào ghi hình có trời mới biết cô ấy sẽ gây ra chuyện gì.” Vừa nói tay vẫn không quên tự xoa bả vai mình, trong mắt tràn đầy oán giận với tôi.

Tôi mơ mơ hồ hồ nhìn cô ấy, lại nhìn chiếc xe đã hết chỗ ngồi, mọi người nhất trí đều nhìn tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy rất bức rứt, ủy khuất mím môi nhìn về phía Thư Sảng, mong cô ấy nhanh quên đi chuyện trong quá khứ.

Cô ấy hơi nhếch khóe miệng nhìn tôi, lại nhìn một chút đằng trước chỗ ngồi của Quý Khiết Nhi, sau đó lại nhìn vai phải của mình, quay đầu đi chỗ khác.

Lúc này một người đàn ông từ cuối xe đi tới, nghiêng đầu nhìn tôi một cái, quay đầu nói với Thư Sảng: “Cô ấy đây là còn chưa tỉnh ngủ mà.” Sau đó đưa tay muốn kéo tay tôi, tôi phòng bị rút lại ngay, nhú lại chân mày, lại thấy anh ta đưa tay ra hướng về phía tôi mời. Tôi lui lại từng bước ngẩng đầu nhìn anh ta một lúc lâu, lúc thấy rõ là Phó Quân Nhan tôi mới cho anh dắt tay, anh vừa dắt tay tôi đi vừa nói: “Tiểu Ái, đến ngồi bên cạnh anh đi.” Tôi gạt đầu một cái, quay đầu lại vênh miệng lên oán giận nhìn chằm chằm vào Thư Sảng, hít hít mũi. Lúc này tôi lại được Phó Quân Nhan đỡ ngồi xuống xong, xe ô tô nghiêng ngả một cái, tôi nhìn chằm chằm vào Thư Sảng có chút mệt mỏi. Suy nghĩ một chút liền kéo cánh tay của Phó Quân Nhan qua, đồng thời ngả đầu vào vai anh, lằm bằm mấy câu, lập tức ngủ.

Tôi vẫn còn mơ hồ nghe thấy Thư Sảng kêu lên: “Cố Bảo Bối, cậu yếu ớt như thế. Cẩn thận không mọi người đem cậu đi bán đấy.”

“Hừ.” Cái đầu của tôi lại tiếp tục hường vào phía trong vai của Phó Quân Nhan sâu hơn nữa, hơi nhú lỗ mũi.

Lúc đến đài truyền hình, Phó Quân Nhan nhẹ nhàng đẩy đẩy tôi dậy, lôi kéo tôi xuống xe. Lúc này gió có chút lạnh, anh để tôi đứng ngoài xe một lúc, ngược lại tôi tỉnh táo lại không ít. Lúc này tôi mới phát hiện không khí xung quanh có chút kì lạ, quay đầu lại hỏi: “Phó Quân Nhan, làm sao vậy?”

Anh lắc đầu một cái, nhận điện thoại mới vừa vang lên, nhìn xung quanh một chút, xoay người đem tôi giao cho chị Nhược Phàm và Thư Sảng mới vừa xuống xe, sau đó mới rời đi,

Chờ khi Phó Quân Nhan đã đi xa, Thư Sảng bắt đầu phát tác, dùng sức lắc mạnh người tôi, hỏi: “Cố Bảo Bối, mau thành thật khai báo đi, có phải cậu cố ý hay không? A! A” Thậm chí cô ấy còn đưa ra một ngón tay, chọc chọc vào người tôi để tìm tôi nghiên cứu.

“Mình đâu có cố ý cái gì đâu?” Đen mặt...

“Lúc Phó Quân Nhan kéo cậu đi câu tỉnh hay không tỉnh vậy hả? Cậu có biết cậu vừa ôm chặt lấy cánh tay của người ta không chịu thả, vừa gối đầu lên vai người ta ngủ say hơn chết.”

Ặc... Hình như là....

Vừa nói, Thư Sảng lại ngỏ giọng nói: “Mình gọi cậu rời giường. Mình chịu bị cậu ném đồng hồ vào người, cũng không hề thấy cậu dính tở như thế đâu.”

Khóe mắt của tôi co giật, quay đầu lại nghiêm túc hỏi cô ấy: “mình dùng đồng hồ ném cậu sao?” Suy nghĩ một chút lại nói: “Nhưng mà mình mơ thấy cậu bắt nạt mình, lại còn phạt mình đứng nữa.”

Ngay lập tức ánh mắt của Thư Sảng như đang phun lửa, chị Nhược Phàm thì bật cười, dùng cùi trỏ đẩy cô ấy một cái: “Em hù dọa em ấy làm gì, bây giờ em ấy vẫn còn đáng vẻ chưa tỉnh ngủ, hiểu được cái gì chứ?” Sau đó lại ôm chặt lấy mặt tôi nói: “Tiểu Ái, chị Nhược Phàm yêu chết em mất. Bên này Quý Khiết Nhi ngồi cạnh bên Phòng Đình Việt làm cho chị tức muốn chết. Kết quả, em lại đoạt lấy Phó Quân Nhan của tổ bên họ, hòa nhau một lần. Không tệ, ai, đứa trẻ mơ hồ như em thật là tốt.”

Vừa nói chị ấy vừa nhận một cốc café Phòng Đình Việt vừa mua xong, mở cẩn thận cho tôi một cốc, cười âm u đến kinh khủng nói: “Mặc dù biết em và Phó Quân Nhan là chuyện không thể nào nữa... Nhưng mà nếu như hai người bọn em là một đôi thì thật là tốt. Mẹ chị sẽ cười suốt.” Nói xong lại quay sang Thư Sảng thì thầm với cô ấy.

Phòng Đình Việt đứng một bên lắc đầu một cái, đi đến bên cạnh tôi nói: “Có tỉnh ngủ không?” Tôi uống một hộp café thật to, lúc này mới đau khổ phát hiện ra đây là cafe đen, tôi đau khổ nhắm chặt mắt lại, lắc đầu một cái sau đó từ từ nói: “Chờ thêm chút nữa đã.” Suy nghĩ một chút lại bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “Anh Đình Việt, thật ra thì, em vẫn còn buồn ngủ quá.” ANh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, bày ra vẻ mặt không biết làm gì hơn.

Tôi liền cứ như vậy uống vài ngụm café, yên lặng ở trong lòng cảm thấy có chút nhớ nhung sữa tươi.... Suy nghĩ dần dần rõ ràng, tôi nghe thấy Thư Sảng nói: “Nhìn thấy không, Cố Bảo Bối đứng cạnh Phòng Đình Việt cũng rất là có không khí đó.”

“Ai! Biết chính là không giống nhau nha. Chị cũng muốn công tử Quân Nhan kéo tay chị, chăm sóc chị. Như vậy mẹ chị sẽ ghen tị chết mất a....”

“Đó là bởi vì phong độ thân sĩ có được không? Hơn nữa ai bảo cô ấy có đáng đáp như hà đồn bé nhỏ chứ, ai. Chị nói xem, lúc bình thường làm sao cô ấy có thể chăm sóc cho một đứa trẻ chứ?”

Hà đồn. Tôi ngắt, trong đầu tôi cơn buồn ngủ bị bay sạch....

49. Chương 25: Chương 24

Mới vừa rồi khi tôi rơi vào mơ hồ, bị kịch ở trước mặt mọi người trên xe dính vào người Phó Quân Nhan... Quả nhiên khi vào trong phòng hóa trang tôi bị bài xích bởi các nữ diễn viên. Đặc biệt là Quý Khiết Nhi, ánh mắt kia rất gian xảo. Tôi rút cổ một cái trốn đằng sau lưng của Phòng Đình Việt, quả nhiên nhìn thấy cô ta cười một cái đến rục rỗng động lòng người đứng lên. Trong lòng tôi thầm nói, thật là lợi hại. Anh Đình Việt quay đầu lại nhàn nhạt liếc tôi một cái, sau đó tôi rất chân chó (nịnh bợ) cười khúc khích với anh, anh lắc đầu một cái, quay đi chỗ khác.

Vốn là màn khiêu vũ sau này là do các khách mời tự do quyết định, kết quả người dẫn chương trình lại nói là rút thăm để quyết định.

Tôi nhìn Thư Sảng bị người Nhị Hào, diễn viên nam của ‘Thiên đường Bạch Vũ’ đưa đi, hai người bọn họ đứng cùng một chỗ, giống như là hai người đàn ông đứng cạnh nhau vậy, tôi cảm thấy rất là phiền muộn.... Chị Nhược Phàm nháy mắt ra dấu với tôi, vẻ mặt kia nói rõ ràng là Thư Sảng không hề có ngực... Tôi rất bình tĩnh nhìn qua chân chị ấy, chị ấy bày ra vẻ mặt như muốn cắn tôi vậy. Phòng Đình Việt rút trúng Quý Khiết Nhi, lúc tôi cười nhìn anh ấy vẻ mặt của anh vẫn là nhàn nhạt như cũ. Tôi không khỏi cảm thấy gió bên tai thật uy lực, chị Nhược Phàm và Thư Sảng ngày ngày nói huyền thuyên, quả nhiên là cũng có chút ảnh hưởng đến anh Đình Việt. Thật thần kì là tôi lại bị Phó Quân Nhan bốc vào. Tôi nhìn anh đang đi về phía tôi, tôi nghiêng đầu một lúc lâu ngắm anh sau đó mới vươn tay. Trong lòng tôi cảm thấy thất thần, đây đúng là nghiệt duyên mà. Anh nắm chặt lấy tay tôi, thấp giọng hỏi: “Tỉnh chưa?”

Tôi bĩu môi, trong miệng vẫn còn vị đắng của café, nói: “Sáng sớm hôm nay không được uống sữa tươi.”

Anh nghe vậy hơi cúi đầu cười cười, hàng lông mi vênh lên hơi rung rung, rất là đẹp mắt, nói: “Một lúc nữa sẽ bù lại cho em.”

Tôi vừa nghe thấy, hai mắt đã sáng rực lên.

Trò chơi thứ nhất cho nóng người có tên là ‘Đương nhiên’. Hai bên có thể nói bất cứ cái gì, ví dụ như Giáp nói Ất là bất kể cái gì, làm người khác bị thương, tổn tình gì đó, chỉ cần Ất có thể tiếp chiêu, trả lời là ‘Đương nhiên’, khi đó trò chơi sẽ được tiếp tục. Sau đó đổi ngược lại, Ất lại bắt đầu nhằm vào Giáp như là kích thích nha, phi báng nha, công kích nha, thật thật giả giả đều có thể. Nếu như Giáp không có cách nào tiếp chiêu, thì sẽ không trả lời ‘đương nhiên’, vậy chính là thua. Ví dụ, A nói: ‘Hôm qua tôi thấy bạn cưỡi trường chạy.’ B tiếp chiêu trả lời ‘Đĩ nhiên’ bày tỏ chuyện này tôi nhận. Sau đó đến lượt B công kích lại A ‘tôi nhìn thấy bạn dắt theo chó cùng nhau cưỡi trường chạy.’ Nếu B không thể trả lời được ‘đĩ nhiên’, đó chính là thua. Trả lời, tiếp chiêu, cứ như vậy tiếp tục công kích lẫn nhau.

Tiến vào trò chơi đầu, nam nữ khách mời đều thống nhất phải mặc quần áo thể thao ra sân, tôi rất hài lòng khi thấy bộ quần áo màu hồng, chất liệu vải cũng rất đẹp, tôi rất muốn tiến lên cọ cọ vài cái, giống như tiểu Khảm vậy... Khách mời nam là quần áo thể thao màu xanh, lúc Phó Quân Nhan đi ra, màu sắc này làm cho khí chất của anh trở lên ấm áp rực rỡ, để cho ánh mắt của mọi người cũng sáng lên... Lúc Phòng Đình Việt đi ra quả nhiên là một khối băng di động, màu sắc rực rỡ như vậy mà vẫn không thể che đi khí chất lạnh như băng trên người anh.

Tôi không giải thích được, đối thủ đầu tiên ra sân lại là Thư Sảng.

Ánh mắt của cô ấy lóe sáng nhìn tôi, rồi nói: “Cố Bảo Bối, cậu chính là hà đồn...”

Tôi trúng đạn, hoa hoa lệ lệ ngã xuống, ai oán mím môi nhìn cô ấy, im lặng đi đến lối ra... Xoay người cực kì oán giận nhìn về Phó Quân Nhan, anh xoa xoa tóc tôi, thay tôi tiếp tục ra sân. Về trầm tĩnh trên mặt đột nhiên hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng chỉ là trong nháy mắt, giống như ngàn cây, vạn cây Lê Hoa mở ra, khoảnh khắc tươi đẹp đó, khoe môi anh hơi nhếch lên, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thư Sảng, đáy mắt chứa sự sạch sẽ đến long lanh, giống như là đang trần thuật lại nói: “Cậu là nam sao.” Thư Sảng trúng đạn, vẫn còn đang thẫn thờ trong nụ cười của Phó Quân Nhan, cuối cùng cũng hốt hoảng đi ra.

Hình tượng của Phó Quân Nhan nháy mắt trong cảm nhận của tôi trở lên đặc biệt cao lớn, lần đầu tiên tôi thấy Thư Sảng bị nói là nam, lại còn sau khi bị xử hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cuối cùng ỉu xiu đi ra. Trong lòng tôi không khỏi hô to, công tử Quân Nhan thật là uy vũ.

Khi Phó Quân Nhan chống lại Quý Khiết Nhi tôi bĩu môi, lui về phía sau mấy bước. Nhớ tới câu nói ‘còn nhiều thời gian’ kia của cô ta, thật là đáng đánh đòn...

Quý Khiết Nhi do dự một lúc lâu mới nói: “Anh Quân Nhan, thật vui vẻ vì lần này được hợp tác với anh.” Tôi tránh thoát máy quay, âm thầm liếc mắt, nhìn thấy ở bên kia chị Nhược Phàm đang rất không thực nữ trường mắt nhìn Quý Khiết Nhi, sâu kín trong lòng nhớ đến hai mươi sáu bàn tay, nhất thời cảm thấy rét lạnh.

Phó Quân Nhan thản nhiên nhìn cô ta nhưng mà lại không nói: “Đương Nhiên.” Sau đó trong lúc chúng tôi đứng một bên chờ anh nói tiếp. Người dẫn chương trình rất kích động ở một bên quạt gió thổi lửa. “Quân Nhan và Khiết Nhi tình cảm thật là tốt. Công tử Quân Nhan như vậy là quá rõ ràng nha. Không sợ người cùng hợp tác tức giận sao?”

Phó Quân Nhan quay mặt sang đưa mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt đó ấm áp như ánh mặt trời vậy.

Tôi than thở trong lòng, nhìn ống kính chiếu về chỗ tôi, tôi chỉ có thể hơi nhếch môi lên cười một chút, không nói gì cả. Trong lòng không nghĩ ra được là Phó Quân Nhan đang có ý gì, nhưng mà anh ít giao tiếp với Quý Khiết Nhi cũng làm cho tôi cảm thấy vui vẻ. Cũng lười so đo với anh.

Ánh mắt chị Nhược Phàm lúc này đang sáng lên, đã đi lên đài nói nhỏ gì đó với Phó Quân Nhan, chống lại ánh mắt đối diện đầy kinh ngạc của Quý Khiết Nhi, nhe ra một hàm răng trắng chỉnh tề. Trò chơi lại bắt đầu một vòng mới.

“Chị Khiết Nhi, đã lâu không gặp.”

Về mặt của Quý Khiết Nhi hơi giật giật, trên mặt lại vẫn hiện ra nụ cười ngọt ngào như cũ, cô ta nói: “Đương nhiên. Nhược Phàm tác phẩm mới của em ở đây đang biểu diễn rất tốt nha.”

“Dĩ nhiên, chị Khiết Nhi, chị cũng thể hiện rất tốt, mỗi tập là một vẻ mặt.” Tôi xoay mặt đi, biết chị Nhược Phàm đang kích động.

Không khí như cứng đờ lại, Quý Khiết Nhi vẫn cười như cũ nói: “Dĩ nhiên.’ Sau đó quay đầu nhìn tôi một cái nói: “Nhược Phàm nghe nói trong bộ phim mới này cô muốn làm nữ nhân vật chính hả?”

“Dĩ nhiên.” Chị Nhược Phàm không có một chút nào là chần chờ, gật đầu ngay lập tức, chị liếc nhìn cô ta một cái từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Chị Khiết Nhi, từ khi vào nghề đến giờ chị vẫn luôn mặc váy nha, chị rất thích mặc váy hả?”

“Dĩ nhiên.” Quý Khiết Nhi nói tiếp: “Nhược Phàm, có phải cô muốn đá nữ diễn viên chính Tiểu Á xuống hay không?” Là khách bác li gián à.... Khóe mắt của tôi hơi co rút.....

“Dĩ nhiên.” Chị Nhược Phàm cười sằng sặc lên, sau đó nói: “Hôm nay em mới hiểu được chị vẫn luôn mặc váy vì che đi dáng người thiếu sót nha.” Tôi nhin không được, thiếu chút nữa là đã phì ra cười, vì vội vàng ngừng cười tôi lại bị sặc một cái. Phó Quân Nhan nhìn tôi với ánh mắt trách cứ, vươn tay vỗ vỗ lưng cho tôi. Tôi hơi le le lưỡi, nghe Quý Khiết Nhi đã dừng lúc lâu nói tiếp: “Dĩ nhiên.” Tiếp theo đó khóe miệng hơi nâng lên nhìn về phía tôi nói: “Cô không vừa lòng với Tiểu Á hay sao?”

Chị Nhược Phàm cười cười, không chút do dự đáp: “Dĩ nhiên.” Sau đó nhìn chằm chằm vào cô ta nói: “Chị Khiết Nhi, nghe nói có một nữ diễn viên vừa bắt đầu đi diễn, bị diễn viên cũ bắt nạt, tát 26 bàn tay vào mặt diễn viên mới nha.”

Quý Khiết Nhi dừng một chút, đành mặt nói: “Dĩ nhiên.” Sau đó nói: “Nhược Phàm, không được diễn nhân vật chính người không phục có phải không?”

Chị Nhược

50. Chương 25: Chương 24

Mới vừa rồi khi tôi rơi vào mơ hồ, bị kịch ở trước mặt mọi người trên xe dính vào người Phó Quân Nhan... Quả nhiên khi vào trong phòng hóa trang tôi bị bài xích bởi các nữ diễn viên. Đặc biệt là Quý Khiết Nhi, ánh mắt kia rất gian xảo. Tôi rút cổ một cái trốn đằng sau lưng của Phòng Đình Việt, quả nhiên nhìn thấy cô ta cười một cái đến rục rờ động lòng người đứng lên. Trong lòng tôi thầm nói, thật là lợi hại. Anh Đình Việt quay đầu lại nhàn nhạt liếc tôi một cái, sau đó tôi rất chân chó (nịnh bợ) cười khúc khích với anh, anh lắc đầu một cái, quay đi chỗ khác.

Vốn là màn khiêu vũ sau này là do các khách mời tự do quyết định, kết quả người dẫn chương trình lại nói là rút thăm để quyết định.

Tôi nhìn Thư Sảng bị người Nhị Hào, diễn viên nam của ‘Thiên đường Bạch Vũ’ đưa đi, hai người bọn họ đứng cùng một chỗ, giống như là hai người đàn ông đứng cạnh nhau vậy, tôi cảm thấy rất là phiền muộn.... Chị Nhược Phàm nháy mắt ra dấu với tôi, về mặt kia nói rõ ràng là Thư Sảng không hề có ngực... Tôi rất bình tĩnh nhìn qua chân chị ấy, chị ấy bày ra vẻ mặt như muốn cắn tôi vậy. Phòng Đình Việt rút trúng Quý Khiết Nhi, lúc tôi cười nhìn anh ấy về mặt của anh vẫn là nhàn nhạt như cũ. Tôi không khỏi cảm thấy gió bên tai thật uy lực, chị Nhược Phàm và Thư Sảng ngày ngày nói huyền thuyên, quả nhiên là cũng có chút ảnh hưởng đến anh Đình Việt. Thật thần kì là tôi lại bị Phó Quân Nhan bốc vào. Tôi nhìn anh đang đi về phía tôi, tôi nghiêng đầu một lúc lâu ngắm anh sau đó mới vươn tay. Trong lòng tôi cảm thấy thất thần, đây đúng là nghiệt duyên mà. Anh nắm chặt lấy tay tôi, thấp giọng hỏi: “Tình chưa?”

Tôi bĩu môi, trong miệng vẫn còn vị đắng của café, nói: “Sáng sớm hôm nay không được uống sữa tươi.”

Anh nghe vậy hơi cúi đầu cười cười, hàng lông mi vểnh lên hơi rung rung, rất là đẹp mắt, nói: “Một lúc nữa sẽ bù lại cho em.”

Tôi vừa nghe thấy, hai mắt đã sáng rực lên.

Trò chơi thứ nhất cho nóng người có tên là ‘Đương nhiên’. Hai bên có thể nói bất cứ cái gì, ví dụ như Giáp nói Ất là bất kể cái gì, làm người khác bị thương, tổn tình gì đó, chỉ cần Ất có thể tiếp chiêu, trả lời là ‘Đương nhiên’, khi đó trò chơi sẽ được tiếp tục. Sau đó đổi ngược lại, Ất lại bắt đầu nhằm vào Giáp như là kích thích nha, phỉ báng nha, công kích nha, thật thật giả giả đều có thể. Nếu như Giáp không có cách nào tiếp chiêu, thì sẽ không trả lời ‘đương nhiên’, vậy chính là thua. Ví dụ, A nói: ‘Hôm qua tôi thấy bạn cưỡi trường chạy.’ B tiếp chiêu trả lời ‘Dĩ nhiên’ bày tỏ chuyện này tôi nhận. Sau đó đến lượt B công kích lại A ‘tôi nhìn thấy bạn dắt theo chó cùng nhau cưỡi trường chạy.’ Nếu B không thể trả lời được ‘dĩ nhiên’, đó chính là thua. Trả lời, tiếp chiêu, cứ như vậy tiếp tục công kích lẫn nhau.

Tiến vào trò chơi đầu, nam nữ khách mời đều thống nhất phải mặc quần áo thể thao ra sân, tôi rất hài lòng khi thấy bộ quần áo màu hồng, chất liệu vải cũng rất đẹp, tôi rất muốn tiến lên cọ cọ vài cái, giống như tiểu Khảm vậy... Khách mời nam là quần áo thể thao màu xanh, lúc Phó Quân Nhan đi ra, màu sắc này làm cho khí chất của anh trở lên ấm áp rục rờ, để cho ánh mắt của mọi người cũng sáng lên... Lúc Phòng Đình Việt đi ra quả nhiên là một khối băng di động, màu sắc rục rờ như vậy mà vẫn không thể che đi khí chất lạnh như băng trên người anh.

Tôi không giải thích được, đối thủ đầu tiên ra sân lại là Thư Sảng.

Ánh mắt của cô ấy lóe sáng nhìn tôi, rồi nói: “Cố Bảo Bối, cậu chính là hà đồn...”

Tôi trúng đạn, hoa hoa lệ lệ ngã xuống, ai oán mím môi nhìn cô ấy, im lặng đi đến lối ra... Xoay người cực kì oán giận nhìn về Phó Quân Nhan, anh xoa xoa tóc tôi, thay tôi tiếp tục ra sân. Về trầm tĩnh trên mặt đột nhiên hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng chỉ là trong nháy mắt, giống như ngàn cây, vạn cây Lê Hoa mở ra, khoảnh khắc tươi đẹp đó, khóe môi anh hơi nhếch lên, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thư Sảng, đáy mắt chứa sự sạch sẽ đến long lanh, giống như là đang trần thuật lại nói: “Cậu là nam sao..” Thư Sảng trúng đạn, vẫn còn đang thần thờ trong nụ cười của Phó Quân Nhan, cuối cùng cũng hốt hoảng đi ra.

Hình tượng của Phó Quân Nhan nháy mắt trong cảm nhận của tôi trở lên đặc biệt cao lớn, lần đầu tiên tôi thấy Thư Sảng bị nói là nam, lại còn sau khi bị xử hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cuối cùng ỉu xiu đi ra. Trong lòng tôi không khỏi hô to, công tử Quân Nhan thật là uy vũ.

Khi Phó Quân Nhan chống lại Quý Khiết Nhi tôi bĩu môi, lui về phía sau mấy bước. Nhớ tới câu nói ‘còn nhiều thời gian’ kia của cô ta, thật là đáng đánh đòn...

Quý Khiết Nhi do dự một lúc lâu mới nói: “Anh Quân Nhan, thật vui vẻ vì lần này được hợp tác với anh.” Tôi tránh thoát máy quay, âm thầm liếc mắt, nhìn thấy ở bên kia chị Nhược Phàm đang rất không thực nữ trường mắt nhìn Quý Khiết Nhi, sâu kín trong lòng nhớ đến hai mươi sáu bàn tay, nhất thời cảm thấy rét lạnh.

Phó Quân Nhan thản nhiên nhìn cô ta nhưng mà lại không nói: “Đương nhiên.” Sau đó trong lúc chúng tôi đứng một bên chờ anh nói tiếp. Người dẫn chương trình rất kích động ở một bên quạt gió thổi lửa. “Quân Nhan và Khiết Nhi tình cảm thật là tốt. Công tử Quân Nhan như vậy là quá rõ ràng nha. Không sợ người cùng hợp tác tức giận sao?”

Phó Quân Nhan quay mặt sang đưa mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt đó ấm áp như ánh mặt trời vậy.

Tôi than thở trong lòng, nhìn ống kính chiếu về chỗ tôi, tôi chỉ có thể hơi nhếch môi lên cười một chút, không nói gì cả. Trong lòng không nghĩ ra được là Phó Quân Nhan đang có ý gì, nhưng mà anh ít giao tiếp với Quý Khiết Nhi cũng làm cho tôi cảm thấy vui vẻ. Cũng lười so đo với anh.

Ánh mắt chị Nhược Phàm lúc này đang sáng lên, đã đi lên đài nói nhỏ gì đó với Phó Quân Nhan, chống lại ánh mắt đối diện đầy kinh ngạc của Quý Khiết Nhi, nhe ra một hàm răng trắng chỉnh tề. Trò chơi lại bắt đầu một vòng mới.

“Chị Khiết Nhi, đã lâu không gặp.”

Vẻ mặt của Quý Khiết Nhi hơi giật giật, trên mặt lại vẫn hiện ra nụ cười ngọt ngào như cũ, cô ta nói: “Đương nhiên. Nhược Phàm tác phẩm mới của em ở đây đang biểu diễn rất tốt nha.”

“Dĩ nhiên, chị Khiết Nhi, chị cũng thể hiện rất tốt, mỗi tập là một vẻ mặt.” Tôi xoay mặt đi, biết chị Nhược Phàm đang kích động.

Không khí như cứng đờ lại, Quý Khiết Nhi vẫn cười như cũ nói: “Dĩ nhiên.’ Sau đó quay đầu nhìn tôi một cái nói: “Nhược Phàm nghe nói trong bộ phim mới này cô muốn làm nữ nhân vật chính hả?”

“Dĩ nhiên.” Chị Nhược Phàm không có một chút nào là chần chờ, gật đầu ngay lập tức, chị liếc nhìn cô ta một cái từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Chị Khiết Nhi, từ khi vào nghề đến giờ chị vẫn luôn mặc váy nha, chị rất thích mặc váy hả?”

“Dĩ nhiên.” Quý Khiết Nhi nói tiếp: “Nhược Phàm, có phải cô muốn đá nữ diễn viên chính Tiểu Ái xuống hay không?” Là khách bác li gián à.... Khóe mắt của tôi hơi co rút.....

“Dĩ nhiên.” Chị Nhược Phàm cười sằng sặc lên, sau đó nói: “Hôm nay em mới hiểu được chị vẫn luôn mặc váy vì che đi dáng người thiếu sót nha.” Tôi nhin không được, thiếu chút nữa là đã phì ra cười, vì vội vàng ngừng cười tôi lại bị sặc một cái. Phó Quân Nhan nhìn tôi với ánh mắt trách cứ, vươn tay vỗ vỗ lưng cho tôi. Tôi hơi le le lưỡi, nghe Quý Khiết Nhi đã dừng lúc lâu nói tiếp: “Dĩ nhiên.” Tiếp theo đó khóe miệng hơi nâng lên nhìn về phía tôi nói: “Cô không vừa lòng với Tiểu Ái hay sao?”

Chị Nhược Phàm cười cười, không chút do dự đáp: “Dĩ nhiên.” Sau đó nhìn chằm chằm vào cô ta nói: “Chị Khiết Nhi, nghe nói có một nữ diễn viên vừa bắt đầu đi diễn, bị diễn viên cũ bắt nạt, tát 26 bàn tay vào mặt diễn viên mới nha.”

Quý Khiết Nhi dừng một chút, đành mặt nói: “Dĩ nhiên.” Sau đó nói: “Nhược Phàm, không được diễn nhân vật chính người không phục có phải không?”

Chị Nhược Phàm cười cười nói: “Dĩ nhiên. Chị Khiết Nhi mặc quần áo thể thao vào tôi lập tức nhìn ra được, mới vừa rồi tôi nói còn chưa đủ dễ hiểu, thật ra chị thích mặc váy, là bởi vì chân chị rất ngắn, nhưng phía trên lại dài như vậy. Chị Khiết Nhi không nhìn ra à, thì ra chị chính là chị gái chân ngắn không thể không trang điểm nha.”

Cuối cùng, vẻ mặt Quý Khiết Nhi cứng đờ, không thể mở miệng trả lời được nữa.

Chị Nhược Phàm cười vỗ tay một cái nói: “Tôi tất nhiên không vừa lòng với Tiểu Ái nha, cô ấy giống như một đứa bé vậy, khiến cho người lớn như tôi cảm thấy đau lòng.” Vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai Quý Khiết Nhi, sau đó đi xuống. hai cái vỗ kia rất là nặng, tôi thấy Quý Khiết Nhi giống như bị cong người xuống vậy.

Thư Sảng từ đầu kia đi tới, một loại ánh mắt xem cuộc vui quét qua chị Nhược Phàm và Quý Khiết Nhi, đứng ở cạnh tôi, lạnh lạnh nói: “Chị Nhược Phàm hận đến điên rồi, khi đó chị ấy vừa mới xuất đạo, Quý Khiết Nhi bắt nạt chị ấy không ít. Nhưng mà chị ấy làm như vậy có ích lợi gì chứ? Chương trình này cũng không phải truyền hình trực tiếp, sau khi quay xong người đại diện của Quý Khiết Nhi cũng sẽ cắt hết đi thôi.” Tôi nghĩ nghĩ, còn chưa kịp trả lời, Phó Quân Nhan ở một bên nhàn nhạt nói: “Chưa chắc.”

Thư Sảng hơi chau mày, thế mà lại không phát tác một tiếng, đi trở lại vị trí của mình.

Trong đầu hiện lên một ánh sáng, tôi nhận lúc mọi người không chú ý len lén lôi kéo tay áo Phó Quân Nhan, khi anh hơi nghiêng người sang, tôi nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh biết chị Nhược Phàm ở phía sau anh nên mới đi ra hả?” anh hơi giương môi lên nhưng không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ tập chung nhìn lên đài.

Sau trò chơi văn hóa không khí rất nồng đậm này, chúng tôi bị đưa đến một phòng quay khác, ở giữa phòng có hai cái bàn, trên đó có bút, mực giấy, nghiêng. Nam khách mời nghĩ ra một câu thơ hoặc câu văn trong đầu, sau đó dùng bút lông viết rõ xuất xứ trên giấy tuyên thành, hoặc là dung bút lông viết khái quát đáp án lên giấy tuyên thành. Cùng hợp tác với các khách mời nữ, để trả lời được câu thơ hoặc câu văn chính xác.

Người dẫn chương trình vừa được chứng kiến màn vừa rồi, thời điểm làm tiếp trò chơi đã đem Quý Khiết Nhi và chị Nhược Phàm tách ra. Thành ra chúng tôi, Quý Khiết Nhi, và Phòng Đình Việt là một tổ để thi đấu.

Như vậy trò chơi rõ ràng chính là muốn thi bản lĩnh. Tôi nhao nhao muốn thử sức. chị Nhược Phàm đứng một bên bày ra tư thế cổ vũ cho tôi cố gắng lên. Bên kia Thư Sảng lại quay về phía chị Nhược Phàm nói: “Hôm nay Cổ Bảo Bối không đeo kính áp tròng, mặc dù tóc đã bị nhuộm tối. Nhưng mà chị đừng quên, cô ấy thực sự là người tóc vàng mắt xanh đó. Đừng hi vọng cô ấy sẽ giải hận giúp chị.”

Tôi đau khổ ngửa đầu hỏi Phó Quân Nhan: “Em có tóc vàng mắt xanh thì sao chứ?”

Anh cười, nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Đẹp mắt.” Vì vậy, tôi đã cảm thấy an lòng...

Tôi suy nghĩ một chút, lại lôi kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan nhỏ giọng nói: “Phó Quân Nhan, nếu như thua em sẽ bị cha em mắng đến thối đầu.” Anh có thể cũng bị cha em coi thường.

Anh giương mắt nhìn một cái vào Phòng Đình Việt và Quý Khiết Nhi ở đối diện, nhẹ nhàng nói: “Không đâu.” Tôi suy nghĩ một chút, lần trước trong xe bảo mẫu, có thấy quyển Tư Trì Thông Giám của Phòng Đình Việt, bên trong anh còn chú thích vô cùng cặn kẽ. Tôi không đồng ý với Phó Quân Nhan khế lác đầu một cái. Gia thế của Phòng Đình Việt rất hiển hách, nhất định có được tiếp nhận truyền thống giáo dục tốt nhất. Phó Quân Nhan hơi nâng môi lên, ánh mắt hơi giương lên, như muốn nói, tôi cứ xem sẽ rõ.

Lên trước mở màn là Phòng Đình Việt và Quý Khiết Nhi. Anh Đình Việt liếc mắt nhìn đề, trên mặt hiện lên một chút khó khăn, chúng tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, rất nhanh anh đã cầm bút lên, tư thế cầm bút lông của anh rất tiêu chuẩn mà đẹp mắt, khiến cho tôi cảm thấy có chút mong đợi với chữ viết của anh. Chẳng qua khi tôi nhìn tờ giấy được đưa lên, thì ngay lập tức miệng tôi biến thành chữ O. Không nhận được nói: “Phó Quân Nhan, đây là cuồng thảo a. Có đúng là cuồng thảo hay không? Anh Đình Việt rõ ràng là.... Người nào không có chút bản lĩnh thì làm sao mà hiểu được nha. Chữ viết của anh ấy tốt như vậy, không thể nào không biết, lối viết cuồng thảo có giá trị rất cao nha, vượt qua giá trị thực dụng rất nhiều.

Phó Quân Nhan chỉ bày ra nụ cười thấu hiểu, giống như không hề có chút kinh ngạc nào, dịu dàng tiến lên, trong khi tôi đang chìm vào mảnh ngốc lảng, nhẹ nhàng vỗ tay nói: “Kết cấu tiết kiệm, bút pháp liên miên. Tung mặc cho chạy trốn, phỏ nhanh chóng gấp liền, không câu nệ chương pháp, thể bút lưu loát. Chữ tốt.” Lúc này dáng vẻ của anh để cho tôi nghĩ đến cha, mỗi khi cha thấy tác phẩm tốt, trong đáy mắt như có một luồng sáng ấm lòng.

Một đề lại một đề, ‘Sách tình yêu’ lần đầu tiên xuất hiện, nữ khách mời xem không hiểu chữ viết của khách mời nam. Vì vậy tình huống bỏ cuộc là đương nhiên. Lúc Phó Quân Nhan lên đài, xoay người nhỏ giọng

nói vào tai tôi: “Ha ha, cuồng thảo, hình như là anh ta cố tình không cho cô ta hiểu?” Người bình thường nhìn sẽ không hiểu được kiểu cuồng thảo, chính là muốn cô ta nhìn không hiểu, không muốn cùng đội với Quý Khiết Nhi.... Nhưng mà lại không mất đi phong độ, vẫn là thái độ hợp tác như cũ, đồng thời cũng làm cho người xem thấy được đây là một tay chữ tốt. Hóa ra là như vậy.... Đỉnh. Thật là đỉnh... Anh Đinh Việt chính là không muốn chơi cùng cô ta hay sao.

Vừa rồi, thì ra Phó Quân Nhan đã sớm nhìn ra, không trách được anh lại tràn đầy lòng tin như vậy... Chẳng nhẽ, vừa rồi anh cũng là thực sự không muốn chơi cùng cô ta, cố ý để cho chị Nhược Phàm ra sân? Hắc Hắc. Tôi cười trộm trong lòng...

Phó Quân Nhan viết rất nhanh, đảo mắt, chẳng mấy chốc đã có bốn chữ rõ ràng trên giấy: “Tuế hàn tam hữu.” (Ba người bạn trong ngày lạnh – Mình nghĩ để nguyên gốc hay hơn) Phải nói chữ viết kia cực kì đẹp, tràn đầy hơi thở mạnh mẽ, thật sự là mềm mại giống mây trôi, lại rục rịch đến kinh động.

Vừa rồi Phòng Đinh Việt cũng nghe thấy Phó Quân Nhan đánh giá anh, khi anh thấy chữ của Phó Quân Nhan thì hai mắt cũng sáng lên, trên mặt mang theo mấy phần hiểu rõ và ầm ập nói: “Bút pháp mạnh mẽ, có thể phối hợp chặt chẽ giữa sự mạnh mẽ và mềm mại, nét chữ uyển chuyển, độ đậm nhạt thích hợp. Chữ tốt.” Chỉ hai câu ngắn gọn nhưng hình như giữa hai người bọn họ có sự tương thông trong tư tưởng.

“Tùng, trúc, mai.” Tôi cười cười, vấn đề này quả thực là quá đơn giản, nhin không được lại ném cho Thư Sảng một ánh mắt đắc ý.

Đầu bút lông của Phó Quân Nhan lại tiếp tục hoạt động, hiện lên ba chữ: “Tư thượng giới.”(Nhớ thiên đình) Tôi nhìn thấy ánh mắt anh nâng lên tựa tiểu phi tiểu, nước mực trên giấy tuyên thành cũng còn chưa khô, chữ viết của anh cũng giống như con người của anh vậy, vừa sâu xa lại vừa dịu dàng đến vô tận. Mà phong cách quanh người anh cũng nói không ra được, không rõ được có bao nhiêu tốt đẹp, anh cứ nhìn tôi như vậy, dung mạo như vậy, tao nhã như vậy, đứng ở nơi đó, không có chút nào liên quan tới dung mạo tốt như vậy của anh, mà người này, rửa sạch vòng sáng rục rịch, rơi xuống nhân gian cũng không thể xóa đi phong cách xung quanh người đó, cùng so sánh với anh, nhìn anh một cái, cũng chỉ có thể cam tâm tình nguyện như vậy, không oán trách không hối hận, giống như trong hạt bụi thấp kém vậy.

Nghe âm thanh đếm ngược của người dẫn chương trình, tôi nghiêng mặt sang một bên, tức giận lườm Phó Quân Nhan một cái, chậm rãi nói:

“Ngày du xuân, hoa hạnh thổi đầy đầu.

Ai là người trẻ, chân phong lưu.

Em muốn đem thân gả cùng, cả đời bị bỏ.

Dọc đường dù cho có bị bỏ rơi cũng không hề xấu hổ.”

Sau đó tôi nhìn thấy, trong ánh mắt của anh từ từ ánh lên độ ầm, dịu dàng đến động lòng người.

Đề tiếp theo, tôi thấy sau khi anh nhìn qua đề cực kì nghiêm túc nhìn tôi một cái, sau đó mới viết xuống hai chữ: “Cây đu đủ.” (Dạ, nguyên văn trong tiếng trung là hai chữ ㄞ ‘ ’)

Nhất thời tôi cũng không nhin được mà neho mắt lại, cứ như vậy mà cười nhợt nhạt, chậm rãi đọc lên câu thơ cổ xưa tràn đầy chân thành:

“Cây đu đủ người tặng ném sang, quỳnh cư ngọc đẹp tôi mang đáp người.

Cần đầu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Tặng cho tôi quả đào, dùng ngọc quỳnh đáp lại.

Cần đầu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Tặng cho tôi quả mận, đáp lại chính ngọc quỳnh.

Cần đầu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời bên nhau.”

Anh đứng ở đầu bên kia mỉm cười nhẹ nhàng với tôi, trong đáy mắt mang theo mấy phần triền miên, tôi nhìn anh giống như sẽ bị mạnh mẽ hút vào trong đó. Nếu không phải Thư Sảng ở một bên lăm bắm câu ‘Bộ ngực lớn’, tôi nghĩ tôi sẽ thực sự bị cuốn vào. Liều mạng chạy vào trong ngực anh.

Cô gái nói, em yêu anh, muốn đi theo anh. Coi như có phải trả giá bằng cả cuộc đời, em cũng không hề cảm thấy hối hận hay phải oán trách. Sau đó chàng trai nói, tặng em quả đào, tặng em quả mận. Nhận của Khanh một mảnh tương tư, không chịu ý tứ của Khanh. (Khanh ở đây là chỉ cách gọi vợ chồng nha.)

Không biết người nào ra đề, mà lại sinh ra một trận buồn triền miên. Khi Phó Quân Nhan đi xuống đài, không tránh đi chút nào dư luận thoải mái xoa đầu tôi nói: “Tiểu Ái thật giỏi.” không biết tại sao tự nhiên tôi lại cảm thấy xấu hổ, khẽ rũ mắt xuống, hai bên tai đỏ bừng.

Thư Sảng ý vị than: “Tiểu Ái à. Cậu đã chứng minh cho mình thấy thực sự là lúc trước đã quá coi thường cậu rồi. Cậu có vẻ mặt của đứa trẻ lại giống như hà đồn, hơn nữa lại còn có tóc vàng mắt xanh a.” Nói thật, tôi muốn cắn cô ấy...

Buồn cười nhất chính là người hợp tác với chị Nhược Phàm, anh ta biết chữ so với hai vị phía trước không tốt bằng, anh ta liền vẽ vẽ. Đáng tiếc chính là cho dù có vẽ cũng không được tốt lắm, đem một bàn vẽ hình bát giác thành một cái vương bát lớn. (mình cũng chịu) tiếng cười lan tràn khắp nơi.

Lúc chơi trò chơi đánh ngã, đáng buồn thay tôi lại thật đáng thương gặp phải Quý Khiết Nhi. Tôi suy tính một chút ở trong lòng, cảm thấy thi nhanh một chút có kết quả thì tốt hơn.

Vì vậy, tôi rất nghiêm túc ra sân, còn lấy được Phó Quân Nhan cố gắng lên ôm. Rõ ràng trong lòng Quý Khiết Nhi có tức giận. Tôi vừa giận lại vừa buồn cười nói: “Đến đây đi, em sẽ thắng mọi người.”

Kết quả lại là một trận tiếng cười vang lên, sau một hồi chúng tôi lôi kéo nhau, lúc cô ta ra sức, tôi đột nhiên thu lực lại, thành công làm cho mình vấp chân té ngã. Té ngã một cái thì té ngã một cái đi, cuối cùng so với bị chết đập đầu mạnh, tôi muốn như vậy hơn. Hình như Phó Quân Nhan cũng rất đồng ý, lôi kéo tôi, nhéo nhéo lòng bàn tay tôi.

Không nhìn ra được thực sự Quý Khiết Nhi là một người có sức lực rất mạnh mẽ, một mình cô ta vấp ngã kéo theo vài vị khách mời nữ cũng bị ngã theo, cuối cùng là Thư Sảng ra sân. Tôi nhìn Thư Sảng thu hồi vẻ mặt bất cần đời bình thường, tôi nghĩ trong lòng, Quý Khiết Nhi chết chắc. Quả nhiên các cô ấy giằng co thật lâu, Thư Sảng lôi kéo sợi dây bên hông của cô ta, vừa xông lại đụng. Quý Khiết Nhi ngạc nhiên nhiều lần đụng vào trên hàng rào, đến muốn chết tử tế cũng không được, không đau là chuyện không thể nào, nhưng chính là cô ta lại không có ngã. Nhìn tình cảnh bên này không có bất kì cái gì là không đúng, thế nhưng tôi lại vẫn cảm thấy có chút gì đó là không đúng. Quả nhiên lại nhìn thấy Thư Sảng vấp ở chính chân của mình, sau đó ngược lại là bị Quý Khiết Nhi áp đảo, thấy lại thấy người ra sân tiếp theo là chị Nhược Phàm, tôi cảm thấy đây là lực lượng phụ nữ đi báo thù a. Sau đó tôi quay đầu lại nhìn Phòng Đình Việt, trong mắt anh quả nhiên cũng hiện lên sắc thái hiểu rõ, chúng tôi nhìn nhau, cũng nhau gật đầu một cái.

Đắc tội cái gì chứ chứ đắc tội với phụ nữ, chân lí đó.

51. Chương 26: Chương 25

Ngày hôm sau chúng tôi đi quay phim, Thư Sảng vẫn giữ vẻ mặt không vui nói với chị Nhược Phàm: “Chị bây giờ vẫn còn sức ở đây mà vui vẻ hay sao, sẽ bị cắt đó! Sẽ bị cắt! Chị không phát hiện sau đó người đại diện của Quý Khiết Nhi đi theo phía sau của đạo diễn hay sao? Không cần nghĩ cũng biết họ muốn làm gì rồi, những đoạn nào theo họ thấy không tốt sẽ đều bị cắt sạch cho xem.” Cuối cùng vẫn là một tiếng thở dài đầy tiếc nuối.

Chị Nhược Phàm thờ dài một cái liếc mắt nhìn Thư Sảng, rất chính trực nói: “Tại vì bản thân em quá tích cực thôi.” Sau đó lại làm như không có chuyện gì xua tay nói: “Có được truyền ra truyền thông hay không

cũng chẳng có liên quan gì với chị, chỉ cần tự bản thân chị biết là được rồi. Quan trọng là ngày hôm qua chị cảm thấy sướng khoái nhất là khi nhìn thấy mặt cô ta giống như mặt người chết vậy, giống như đang nuốt vào một cục tức không nhỏ.” Sau đó chị lại quay đầu lại nhìn tôi chân thành tha thiết nói: “Tiểu Ái, ban đầu đúng là chị muốn đóng nhân vật chính, không nghĩ tới lại bị em cướp được. Lúc trước chỉ nghĩ là do em có số may mắn, bề ngoài đẹp mắt, có duyên với nhiều khán giả, cho nên mới chiếm được việc tốt này. Nhưng mà sau khi chứng kiến em vào vai nhân vật Bạch Nhan, chị tâm phục khẩu phục rồi.”

Tôi cũng không nói ra lời, ngẩng đầu lên nhìn chị ấy: “Chị Nhược Phàm.”

Chị ấy cười cười, vỗ vỗ vai tôi.

Đã rất lâu rồi tôi không có liên hệ với Jay, tin tức về anh ta cũng trở nên rất ít, đối với một người nghệ sĩ thì người đại diện có vai trò rất quan trọng, trong lúc đó anh ta và Từ Hồng có khúc mắc nên ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng. Cho nên tôi không hề nghĩ đến anh ta sẽ đột nhiên gọi cho tôi, giọng nói của anh có vài phần nóng vội, anh nói: “Tiểu Ái, em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ở tổ kịch, Jay, có chuyện gì vậy?”

Anh ta dừng lại một chút nói: “Tiểu Ái, hiện tại anh đang ở dưới bãi đậu xe của tổ kịch bọn em, em có thể đi xuống đây một lúc được không?”

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi lại anh ta: “Jay, có chuyện gì vậy?”

Trong giọng nói của anh ta giống như không còn một chút sức lực nào, anh ta nói: “Tiểu Ái, chỉ đi ra một chút thôi, không được hay sao?” Không biết vì sao, âm thanh của anh ta khiến cho tôi nhớ đến kiếp trước, một ngày nào đó của kiếp trước anh ta cũng đã từng như vậy, sau đó anh ta nói, anh ta đã kết hôn với Từ Hồng rồi. Giọng điệu kia vừa mang theo sự mờ mịt vừa mang theo sự lúng túng. Tôi cắt điện thoại, không hiểu sao lòng bàn tay lại toát mồ hôi lạnh.

Lúc tôi gặp Jay, anh ta đang rất hoảng sợ, anh ta đứng ở một góc sáng trong bãi đỗ xe, mệt mỏi tựa vào cây cột bên cạnh, mang theo sự suy sút, hoàn toàn không giống như con người anh ta một chút nào. Anh ta đội mũ và đeo kính mắt, rất cố gắng để che giấu bản thân. Nhưng tôi không hề nhìn sai khi thấy ánh mắt tiêu tụy, râu chưa cạo, dáng vẻ kia không ngăn được một sự chật vật nghèo túng.

Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đi qua hỏi: “Jay, anh làm sao vậy?”

Anh ta nhìn về phía tôi, sau một hồi định thần lại mới nói: “Tiểu Ái...” Miễn cưỡng gọi nên khóe môi tươi cười với tôi.

Tôi thực sự không nhìn được, kéo anh ta ra một chỗ kín, giọng điệu có chút khẩn trương: “Jay, xảy ra chuyện gì vậy? Sao anh lại trở nên như thế này?”

Anh ta thề mà lại cười rộ nên, bây giờ thì nụ cười rất thực, nhưng mà trong nụ cười ấy lại mang theo một sự khác thường. Anh ta nói: “Tiểu Ái, anh tới đây chỉ muốn nói với em, xin em, xin em tin anh. Dù có chuyện gì xảy ra em cũng đều phải tin anh.”

Tôi gật đầu không chút do dự nói: “Em tin anh, đây là anh bị làm sao vậy?”

Anh ta nhìn về phía tôi, chậm rãi tháo kính mắt xuống, trong ánh mắt kia tràn đầy sự nặng nề, luôn lộ ra sự mệt mỏi. Anh ta hơi rũ mắt xuống, có chút run rẩy mở miệng: “Tiểu Ái, có thể em không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em anh có bao nhiêu là vui vẻ. Lúc biết được em tên là Tiểu Ái, nhiều may mắn. Từ nhỏ anh có một giấc mộng, có một cô bé luôn ở trước mặt anh, ôn nhu quyến luyến vươn tay về phía anh, nghe anh gọi cô ấy là Tiểu Ái. Khi anh mới gặp em lập tức có thể khẳng định, là em, chính là em, là em đã đến bên anh rồi. Tiểu Ái! Tình yêu của anh tên là Tiểu Ái. Em không biết anh yêu em ngay từ ánh mắt đầu tiên trong lần gặp gỡ đầu tiên ấy. Anh không thể thoát khỏi em được...” Trái tim của tôi như run lên, hoảng sợ nhìn anh ta.

Anh ta rơi nước mắt, giữ chặt lấy tay tôi, anh ta nói: “Tiểu Ái, anh cho rằng chúng ta có thời gian, nhưng mà hiện tại anh sợ không kịp, không kịp nói với em, anh yêu em, anh thực sự yêu em. Mời em, nhất định phải tin anh. Anh không cần em phải làm cái gì cho anh, anh cũng không biết bây giờ anh còn có thể làm gì cho em. Nhưng mà, cho dù bọn họ có nói cái gì, xin em, nhất định phải tin anh.” Sau đó anh ta nhìn tôi

một cái rồi mạnh mẽ kéo tôi vào trong ngực, lần va chạm này khiến cho tôi cảm thấy rất đau, nhưng quanh thân anh ta lại tỏa ra một sự sợ hãi khó nói. Anh ta chậm rãi buông tôi ra, vội vàng mang kính mắt lên, khẽ cắn môi, tôi thấy anh ta nắm chặt thành quyền, không chút do dự quay người rời

52. Chương 26: Chương 25

Ngày hôm sau chúng tôi đi quay phim, Thư Sảng vẫn giữ vẻ mặt không vui nói với chị Nhược Phàm: “Chị bây giờ vẫn còn sức ở đây mà vui vẻ hay sao, sẽ bị cắt đó! Sẽ bị cắt! Chị không phát hiện sau đó người đại diện của Quý Khiết Nhi đi theo phía sau của đạo diễn hay sao? Không cần nghĩ cũng biết họ muốn làm gì rồi, những đoạn nào theo họ thấy không tốt sẽ đều bị cắt sạch cho xem.” Cuối cùng vẫn là một tiếng thở dài đầy tiếc nuối.

Chị Nhược Phàm thờ dài một cái liếc mắt nhìn Thư Sảng, rất chính trực nói: “Tại vì bản thân em quá tích cực thôi.” Sau đó lại làm như không có chuyện gì xua tay nói: “Có được truyền ra truyền thông hay không cũng chẳng có liên quan gì với chị, chỉ cần tự bản thân chị biết là được rồi. Quan trọng là ngày hôm qua chị cảm thấy sảng khoái nhất là khi nhìn thấy mặt cô ta giống như mặt người chết vậy, giống như đang nuốt vào một cục tức không nhỏ.” Sau đó chị lại quay đầu lại nhìn tôi chân thành tha thiết nói: “Tiểu Ái, ban đầu đúng là chị muốn đóng nhân vật chính, không nghĩ tới lại bị em cướp được. Lúc trước chỉ nghĩ là do em có số may mắn, bề ngoài đẹp mắt, có duyên với nhiều khán giả, cho nên mới chiếm được việc tốt này. Nhưng mà sau khi chứng kiến em vào vai nhân vật Bạch Nhan, chị tâm phục khẩu phục rồi.”

Tôi cũng không nói ra lời, ngẩng đầu lên nhìn chị ấy: “Chị Nhược Phàm.”

Chị ấy cười cười, vỗ vỗ vai tôi.

Đã rất lâu rồi tôi không có liên hệ với Jay, tin tức về anh ta cũng trở nên rất ít, đối với một người nghệ sĩ thì người đại diện có vai trò rất quan trọng, trong lúc đó anh ta và Từ Hồng có khúc mắc nên ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng. Cho nên tôi không hề nghĩ đến anh ta sẽ đột nhiên gọi cho tôi, giọng nói của anh có vài phần nóng vội, anh nói: “Tiểu Ái, em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ở tổ kịch, Jay, có chuyện gì vậy?”

Anh ta dừng lại một chút nói: “Tiểu Ái, hiện tại anh đang ở dưới bãi đậu xe của tổ kịch bọn em, em có thể đi xuống đây một lúc được không?”

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi lại anh ta: “Jay, có chuyện gì vậy?”

Trong giọng nói của anh ta giống như không còn một chút sức lực nào, anh ta nói: “Tiểu Ái, chỉ đi ra một chút thôi, không được hay sao?” Không biết vì sao, âm thanh của anh ta khiến cho tôi nhớ đến kiếp trước, một ngày nào đó của kiếp trước anh ta cũng đã từng như vậy, sau đó anh ta nói, anh ta đã kết hôn với Từ Hồng rồi. Giọng điệu kia vừa mang theo sự mờ mịt vừa mang theo sự lúng túng. Tôi cắt điện thoại, không hiểu sao lòng bàn tay lại toát mồ hôi lạnh.

Lúc tôi gặp Jay, anh ta đang rất hoảng sợ, anh ta đứng ở một góc sáng trong bãi đỗ xe, mệt mỏi tựa vào cây cột bên cạnh, mang theo sự suy sút, hoàn toàn không giống như con người anh ta một chút nào. Anh ta đội mũ và đeo kính mắt, rất cố gắng để che giấu bản thân. Nhưng tôi không hề nhìn sai khi thấy ánh mắt tiêu tụy, râu chưa cạo, dáng vẻ kia không ngăn được một sự chật vật nghèo túng.

Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đi qua hỏi: “Jay, anh làm sao vậy?”

Anh ta nhìn về phía tôi, sau một hồi định thần lại mới nói: “Tiểu Ái...” Miễn cưỡng gọi nên khóe môi tươi cười với tôi.

Tôi thực sự không nhìn được, kéo anh ta ra một chỗ kín, giọng điệu có chút khẩn trương: “Jay, xảy ra chuyện gì vậy? Sao anh lại trở nên như thế này?”

Anh ta thề mà lại cười rộ nên, bây giờ thì nụ cười rất thực, nhưng mà trong nụ cười ấy lại mang theo một sự khác thường. Anh ta nói: “Tiểu Ái, anh tới đây chỉ muốn nói với em, xin em, xin em tin anh. Dù có chuyện gì xảy ra em cũng đều phải tin anh.”

Tôi gật đầu không chút do dự nói: “Em tin anh, đây là anh bị làm sao vậy?”

Anh ta nhìn về phía tôi, chậm rãi tháo kính mắt xuống, trong ánh mắt kia tràn đầy sự nặng nề, luôn lộ ra sự mệt mỏi. Anh ta hơi rũ mắt xuống, có chút run rẩy mở miệng: “Tiểu Ái, có thể em không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em anh có bao nhiêu là vui vẻ. Lúc biết được em tên là Tiểu Ái, nhiều may mắn. Từ nhỏ

anh có một giấc mộng, có một cô bé luôn ở trước mặt anh, ôn nhu quyến luyến vươn tay về phía anh, nghe anh gọi cô ấy là Tiểu Ái. Khi anh mới gặp em lập tức có thể khẳng định, là em, chính là em, là em đã đến bên anh rồi. Tiểu Ái! Tình yêu của anh tên là Tiểu Ái. Em không biết anh yêu em ngay từ ánh mắt đầu tiên trong lần gặp gỡ đầu tiên ấy. Anh không thể thoát khỏi em được...” Trái tim của tôi như run lên, hoảng sợ nhìn anh ta.

Anh ta rơi nước mắt, giữ chặt lấy tay tôi, anh ta nói: “Tiểu Ái, anh cho rằng chúng ta có thời gian, nhưng mà hiện tại anh sợ không kịp, không kịp nói với em, anh yêu em, anh thực sự yêu em. Mời em, nhất định phải tin anh. Anh không cần em phải làm cái gì cho anh, anh cũng không biết bây giờ anh còn có thể làm gì cho em. Nhưng mà, cho dù bọn họ có nói cái gì, xin em, nhất định phải tin anh.” Sau đó anh ta nhìn tôi một cái rồi mạnh mẽ kéo tôi vào trong ngực, lần va chạm này khiến cho tôi cảm thấy rất đau, nhưng quanh thân anh ta lại tỏa ra một sự sợ hãi khó nói. Anh ta chậm rãi buông tôi ra, vội vàng mang kính mắt lên, khẽ cắn môi, tôi thấy anh ta nắm chặt thành quyền, không chút do dự quay người rời đi.

Tôi nhìn theo chiếc xe của anh ta rất nhanh đã lại đi xa, không biết do bụi đất bay vào mắt tôi, hay là do nhìn thấy bóng lưng tuyệt vọng của anh ta mà mắt tôi đã mơ hồ một mảnh. Tôi quay người lại, phía sau tôi có rất nhiều người đang đứng, Phó Quân Nhan, Phòng Đình Việt, Thư Sảng, còn có Quý Khiết Nhi. Tôi hơi mím môi, chẳng quan tâm đến biểu tình của mọi người, vội vàng che đi nước mắt, nhưng lúc này, nước mắt lại lau như thế nào cũng không hết, từng giọt từng giọt rơi xuống. Cuối cùng, tôi bỏ cuộc, nhìn về phía mọi người, rất ngốc nghếch hỏi một câu: “Ai có thể nói cho em biết, chuyện gì đang xảy ra được không?”

Ngày hôm sau, Jay lên trang đầu của báo, “Mối tình đẹp của Jay và người đại diện Từ Hồng cuối cùng cũng sáng tỏ”, “Khẩu vị của Jay là tình chị em, video clip mạnh mẽ lan ra”. Thư Sảng muốn nói lại thôi đưa báo cho tôi xem, tôi đọc báo, không biết nên bày ra biểu tình như thế nào. Chỉ là hoảng hốt nghĩ đến người đàn ông kia, lời kéo tay tôi nói: “Xin em tin tưởng anh, xin em tin tưởng anh.” Không biết tại sao không đẩy lòng lại có cảm giác bất đắc dĩ và thất bại. Điều này thậm chí làm cho tôi nghĩ đến, có lẽ đây chính là số mệnh đi... Cho dù có trùng sinh, có biết bao nhiêu chuyện thay đổi, nhưng mà cuối cùng Jay vẫn không thể trốn thoát được Từ Hồng, ta đột nhiên có cảm giác thâm sâu.

Phó Quân Nhan không nói bất kể cái gì cả, anh vẫn pha sữa, chăm sóc, cưng chiều tôi như cũ, thấy đáy mắt tôi có sự mệt mỏi, lại kéo tôi nằm gối đầu lên chân anh, một lần rồi lại một lần giúp tôi mát xa huyết thái dương, ngón tay của anh mềm nhẹ nhưng cũng rất có lực, khiến cho tôi rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ.

Tôi hỏi: “Phó Quân Nhan anh không có gì muốn hỏi em hay sao?”

Anh hơi cúi đầu xuống chống lại ánh mắt của tôi, tôi thấy khóe môi anh hơi kéo lên, anh thủy chung vẫn chỉ dừng một từ bình tĩnh để hình dung, không nóng vội nhưng lại tạo ra một sự tự tin, anh nói: “Em vẫn luôn trong lòng anh thì anh có gì phải sợ chứ?” Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, nhưng lại khiến trái tim tôi cảm thấy ấm áp. Tôi biết anh nói anh tin tôi. Chỉ như thế đã đủ xác định...

Anh hôn một cái lên mắt tôi, ánh mắt thâm thúy, tôi nghe anh nói, mỗi chữ đều mang theo một sự chân thật: “Bảo Bối ngốc, em đi anh sẽ không tiễn em, em tới thì cho dù có bao nhiêu mưa gió anh cũng sẽ đi đón em.”

“Em đi với người khác, anh không tiễn em, trong lòng cũng không giữ em hay sao?” Tôi trả lại cho anh một nụ hôn, bĩu môi hỏi.

“Không tiễn cũng không giữ,” Anh lắc đầu trả lời rất chắc chắn: “Trái với ý nguyện của em, em sẽ không vui về...” Anh thở dài, khiến cho trái tim tôi run lên, trên đời này sao lại có người yêu tôi đến vậy... hốc mắt tôi nóng lên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của anh, quyến luyến mùi thơm tươi mát trên người anh, tôi hỏi: “Phó Quân Nhan, em... em có được xem như bạn gái của anh không?” Anh hôn cũng đã hôn qua nhưng lại chưa từng cho tôi một danh phận....

Anh lắc đầu, dán trán lên trán tôi, nhìn vào ánh mắt vội vàng của tôi, anh nói rất chậm, từng chữ, từng chữ rõ ràng: “Không, em là vợ của anh.”

Không biết tại sao mũi tôi lại có chút chua xót, tôi gọi : “Phó Quân Nhan ...”

“Anh ở đây.”

“Phó Quân Nhan...”

“Anh ở đây.”

“Phó Quân Nhan ...” tôi sống chết ôm chặt lấy anh không chịu buông tay, lần lượt gọi tên anh.

“Ừ.” Tính tình anh vẫn rất tốt, từng tiếng từng tiếng đáp lại tôi.

“Hình như em chưa từng nói, Phó Quân Nhan, anh thực sự đã đến rồi, thật tốt... thực sự...”

“Ừ.” Anh lại gần tôi, thâm tình hôn tôi.

Anh không biết tôi muốn nói, anh đã đi vào thế giới của tôi, là anh đã vươn tay với tôi vào lúc tôi hoảng sợ nhất, bất lực nhất, anh giống như là người dẫn đường vậy, từng bước một nắm chặt lấy tay tôi, che chở tôi, mang đến cho tôi sự yên ổn, mang đến cho An An sự yên bình. Nếu như không có anh, nếu như không phải anh giúp tôi mang theo những điều tích lũy từ trước rồi xa. Thì hiện giờ tôi gặp chuyện như vậy, gặp chuyện của Từ Hồng và Jay, không biết sẽ bị thương thành dáng vẻ gì nữa. Sẽ lúng túng thành hình dáng gì nữa? Sẽ gặp lại như thế nào, thậm chí càng thêm ác liệt ra sao?

Qua thật lâu đột nhiên anh nói: “Đúng, anh không thích anh ta.”

“A.” Tôi ngơ ngác sững sờ.

“Anh không thích anh ta nói em là người tình trong mộng của anh ta. Em là người tình trong mộng của anh mới đúng.” Giọng nói của anh mang theo sự bướng bỉnh, tôi nhìn thấy ánh mắt ảo não của anh, thế mà lại tràn đầy tính khí trẻ con.

Tôi hỏi lại, thế mà anh lại không để ý tới tôi nữa rồi. Lại lần nữa biến thành công tử Quân Nhan cao quý đoan trang tao nhã, khiến cho tôi xoắn xuýt ảo não. Đúng ra tôi thực sự rất muốn hỏi, sao tôi là thành người tình trong mộng của anh rồi? Sao lại thế này? Oa oa oa....

Thần kì ở chỗ mấy ngày nay Thư Sảng không có tìm tôi để trêu chọc, đến một hôm, cô ấy đột nhiên lách người qua ngồi xuống cạnh tôi, hỏi: “Cậu thực sự tin anh ta à?”

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn cô ấy, không biết cô ấy đang nói đến người nào, chỉ thấy cô ấy vui mặt ở trên đầu gối, dùng giọng nói cực nhỏ nhỏ có hai người chúng tôi nghe thấy, chậm rãi nói: “Cố Bảo Bối mình biết cậu và Jay không có gì. Nhưng mà hiện nay chẳng biết tại sao anh ta tới tìm cậu ... Có lẽ anh ta thực sự thích cậu hoặc yêu cậu, nhưng hiện tại vào thời điểm như vậy lại chạy tới xin cậu tin tưởng, đây chẳng phải là tự mình nhận lấy cực khổ lại còn làm liên lụy đến cậu hay sao?”

Cô hơi xê dịch chỗ ngồi tiếp tục nói: “Nếu hiện tại hai người đang có quan hệ tình yêu, biểu hiện và lời nói như vậy của anh có còn có chút hợp lí. Nhưng mà hiện tại hai người không hề có chút dính líu gì tới mối quan hệ như vậy, Jay tại thời điểm như vậy lại lấy lí do là yêu cậu ra để bao vây cậu, như vậy chỉ có thể nó anh ta quá ích kỉ và không biết xấu hổ rồi. Tình yêu chân chính tuy là có cùng nhau sát cánh chia sẻ niềm vui, buồn phiền, nhưng mà là người đàn ông thường sẽ gánh vác hết những chuyện đó mà không phải là lôi kéo người phụ nữ vào. Cậu xem, đàn ông thực sự không phải thứ tốt đẹp gì...” Cô ấy quay mặt nhìn về nơi xa, hơi nhếch môi cười cười. Sau đó mới nói: “Cố Bảo Bối cậu vừa ngốc, lại thích khóc, vừa mềm lòng, lại rất dễ bị bắt nạt.”

Tôi khó chịu, tôi không có một chút ưu điểm gì hay sao... oa oa ...hu hu...

Cô ấy coi như không nhìn thấy ánh mắt ai oán của tôi, nhìn chăm chăm vào tôi, đột nhiên nghiêm túc nói: “Cố Bảo Bối, nếu cậu coi mình là bạn bè hãy tin mình một lần. Một người đàn ông phát sinh quan hệ với một người phụ nữ, cho dù vì bất kì lí do gì thì trong đó có nguyên nhân nhất định là xuất phát từ người đàn ông kia. Sự việc của Jay, cậu không cần phải thương cảm cho anh ta, cũng không cần phải đi làm gì, việc này vốn đã không có chút liên quan nào với cậu. Cho nên, đối với việc này, cậu không cần tỏ thái độ gì cả, không cần nói gì cả, không cần làm bất cứ chuyện gì. Con đường diễn viên của Jay qua sự việc lần này sẽ coi như một dấu chấm hết,” Sau khi nói xong cô ấy còn lúi ra mấy tờ báo bày ra trước mặt tôi, cười cười, nhưng vẻ mặt kia lại mang theo sự lạnh lẽo.

Sau đó lại thoải mái vẫy vẫy tay nhảy dựng lên, vỗ vỗ vai tôi, ôm lấy máy ảnh kĩ thuật số của cô ấy rồi chạy mất, giống như là chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra vậy.

Ngay cả cơ hội để tôi mở miệng giải thích cho Jay cũng không có. Tôi muốn nói, bày tỏ tình yêu với một người là không sai, muốn làm được việc này cần rất nhiều năng lực và sự can đảm, bất cứ lúc nào cũng không thể khinh thường vì đều có thể trúng tên. Với cả cuối cùng anh ta cũng không có xin cái gì từ tôi. Jay vẫn giống như trong kí ức của tôi, rất lương thiện, chỉ là tuổi của anh ta còn trẻ, không hiểu được cách giải quyết vấn đề mà thôi.

Đến như những chuyện tươi đẹp gì đó, kiếp trước không hề có... Chẳng lẽ thực sự có hay sao? Không phải truyền thông bịa đặt chứ? Có người cố ý tung lời đồn đại ra ngoài?

Tôi hít một hơi thật sâu, lúc này mới mở tờ báo ra, trang đầu tiên là mấy tấm hình khó nhìn, người đàn ông và người phụ nữ đang điên long đảo phượng. (Chỉ việc ... đó) Tôi chỉ cần nhìn qua một cái có thể khẳng định người đàn ông kia là Jay. Mấy ngày trước trên báo chí chỉ có những tiêu đề nóng hổi. Tôi còn nghĩ rằng chỉ là những bài báo viết lung tung hấp dẫn người xem, nhưng hiện giờ, ngay cả ảnh chụp cũng có, chỉ có thể nói là sự thực rồi. Tôi nhớ Jay từng nói, Từ Hồng lớn hơn anh ta bảy tuổi. Anh ta làm sao có thể yêu cô ấy. Thậm chí trong lúc hỗn loạn, nhớ tới những hình ảnh lẻ tẻ trong kiếp trước, đây thực sự là một mối nghiệt duyên nha.

Đúng là trong lòng tôi rõ ràng một điều, cho dù là vì lí do gì mà những bức ảnh này được tung ra, nhưng tuyệt đối không phải là Jay muốn lộ ra ngoài sáng, đoán đi đoán lại có lẽ nguyên nhân bắt đầu ở phía của Từ Hồng. Cô ta thể mà lại có thể điên cuồng đến mức không tiếc hủy diệt cả con đường sự nghiệp của Jay. Tôi nhìn toàn bộ sự việc vào trong mắt chỉ cảm thấy dơ bẩn đến không chịu nổi. Tôi nhìn thoáng qua hình ảnh bị ố trên báo, buông mi mắt xuống, từ từ nhắm mắt lại, chán ghét ném tờ báo sang một bên.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, sự việc của Từ Hồng và Jay đều quá khó hiểu, quá phức tạp, tôi chỉ cần hơi nghĩ đến đã cảm thấy sợ...

53. Chương 27: Chương 26.1

Lúc này, tôi rất nhớ Phó Quân Nhan, tuy tôi biết anh cách tôi rất gần, khoảng cách của chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ là một con phố. Đối với tôi lúc này, giọng nói của anh là hi vọng duy nhất để cứu vớt tôi. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, móc điện thoại ra gọi cho anh, tôi gọi: “Phó Quân Nhan, Phó Quân Nhan.”

“Anh ở đây.” Rất nhanh anh đã nghe điện thoại, ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng thở dài, sau đó nói: “Tiểu Ái, không cần phải sợ.” Anh vẫn luôn luôn như vậy, vẫn luôn luôn rất dễ dàng đánh vào chỗ sâu nhất, mềm mại nhất trong lòng tôi.

Ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết, khi nhìn thấy những ảnh chụp như vậy, nhìn thấy báo chí, tôi sợ hãi, rất sợ hãi. Tôi thậm chí còn nghĩ đến kiếp trước, cả ngày tôi đều bị người khác đuổi theo hỏi, vì sao cô lại làm người thứ ba? Vì sao cô lại đi cướp người đàn ông của người khác? Tất cả, tất cả, tôi đều không có làm gì mà, tôi thực sự không có làm cái gì cả, khi mà tôi và Jay ở bên nhau, thật sự anh ta vẫn còn độc thân, thật sự vẫn còn một mình... Đúng là không có đường chối cãi...

Tôi nói năng lộn xộn, tôi nói: “Phó Quân Nhan, không phải em khổ sở. Em, không biết vì sao, em xem báo xong chỉ cảm thấy thật bẩn, thật bẩn... Rất đáng sợ, thật sự rất đáng sợ... Em biết em không thể nghĩ như vậy, đúng là nếu có một người phụ nữ, một người phụ nữ vì muốn chiếm đoạt một người đàn ông mà không từ một chuyện gì. Thậm chí còn không tiếc phá hủy người đàn ông kia, mà còn phá hủy cả chính bản thân mình, tình yêu như vậy, thực sự rất khủng khiếp... Như vậy chỉ có thể là kẻ điên, hoàn toàn chính thức là kẻ điên...”

Tôi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Phó Quân Nhan, anh nói: “Tình yêu, vẫn luôn là một thứ có thể khiến cho con người trở thành một kẻ điên. Bảo Bối ngốc, với kẻ điên mà nói cũng không phải là không tốt. Bởi vì điên cuồng cho nên mới bị rơi vào đau khổ, đó chính là cực hạn của tình yêu.” Giọng nói của anh rất chậm rãi bình tĩnh, nhưng cũng rất khách quan.

Tôi sững sốt, đột nhiên tôi lại nhớ đến cha, vì chứng minh tình yêu với mẹ, trong lòng vì giữ trọn vẹn tình cảm giành cho mẹ, mà cả cuộc đời của ông cũng không thể chấp nhận thêm bất cứ người phụ nữ nào nữa, cứ ngốc nghếch như vậy, cứ điên cuồng như vậy...

Tôi nói: “Đúng vậy, tình yêu chính là kẻ điên, chắc là muốn làm tổn thương toàn thế giới, tổn thương chính mình, cũng sẽ bảo vệ vợ của mình...” Làm sao có thể giống Jay và Từ Hồng chứ, huyền não đến không chịu nổi, trần trụi để lộ chính mình.

“Tiểu Ái, em có thích uống rượu nho không?”

Tôi ngần ngại, chột chút không theo kịp khi anh chuyển đề tài, nhưng tôi vẫn đáp lại: “Vâng, cũng được...” Tôi thích uống sữa tươi...

“Tình yêu cũng giống như rượu nho vậy, cũng là một ly rượu, nếu trong miệng có chứa pho mát mùi vị sẽ trở nên mềm mại, dịu dàng. Nếu trong miệng có chứa mùi vị của quả táo, sẽ khiến cho mùi vị của nó chua sót đến kinh người. Tất cả tình yêu đều là một dạng, chỉ nhìn em cất chứa bên trong là loại tấm lòng như thế nào. Tiểu Ái, tình yêu có trăm nghìn loại bởi vì cũng có trăm nghìn loại lòng người.”

Tôi yên lặng nghe, đột nhiên có chút hiểu rõ: “Ý anh nói là, cho dù tình yêu có bao nhiêu loại đi nữa nhưng cũng đều giống như rượu nho, lay động, luôn mang theo rất nhiều hương vị, chỉ xem người ta vui vẻ chọn loại nào mà thôi.”

“Tiểu Ái thật thông minh.” Ở đầu kia điện thoại, anh nhẹ nhàng cười rộ lên, tôi có thể tưởng tượng ra gương mặt đẹp trai của anh lúc này mê người đến nhường nào.

Tôi dừng lại một chút, cuối cùng vẫn hỏi ra: “Vậy Phó Quân Nhan, Jay phải làm thế nào bây giờ?”

Giọng nói của anh sạch sẽ mà lưu loát vang lên: “Đều đã là người trưởng thành, nên chịu trách nhiệm vì hành vi của mình.” Gánh vác chính là vấn đề, cũng chính là con đường giải quyết duy nhất...

Tôi tiếp tục duy trì trầm mặc, mãi cho đến một hôm đột nhiên tôi lại bị kéo vào. Hôm đó trước cửa khách sạn mà tổ kịch chúng tôi ở không giống như mọi hôm, đột nhiên lại chật ních, có rất nhiều phóng viên. Tôi còn đang kinh ngạc, mang theo túi sách của mình chuẩn bị rời đi bắt đầu công việc, mới đi được vài bước đã bị anh Đinh Việt túm lấy bả vai, không hề báo trước kéo vào trong phòng của anh, anh đóng cửa rầm một cái, nói: “Trước tiên đừng ra ngoài.”

Tôi sợ tới mức nhảy dựng, diên đàn lê quý đơn, bị nhốt vào trong phòng lập tức quay đầu lại nhú mào lườm anh, nghe xong câu nói của anh thì lại càng kinh ngạc hơn nữa. Nhìn từ trong mắt mèo an ninh ra, kinh ngạc nhìn tư thế của những phóng viên kia, chỉ trong chốc lát lại bị tách ra, tiếp theo

54. Chương 27: Chương 26

Lúc này, tôi rất nhớ Phó Quân Nhan, tuy tôi biết anh cách tôi rất gần, khoảng cách của chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ là một con phố. Đối với tôi lúc này, giọng nói của anh là hi vọng duy nhất để cứu vớt tôi. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, móc điện thoại ra gọi cho anh, tôi gọi: “Phó Quân Nhan, Phó Quân Nhan.”

“Anh ở đây.” Rất nhanh anh đã nghe điện thoại, ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng thở dài, sau đó nói: “Tiểu Ái, không cần phải sợ.” Anh vẫn luôn luôn như vậy, vẫn luôn luôn rất dễ dàng đánh vào chỗ sâu nhất, mềm mại nhất trong lòng tôi.

Ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết, khi nhìn thấy những ảnh chụp như vậy, nhìn thấy báo chí, tôi sợ hãi, rất sợ hãi. Tôi thậm chí còn nghĩ đến kiếp trước, cả ngày tôi đều bị người khác đuổi theo hỏi, vì sao cô lại làm người thứ ba? Vì sao cô lại đi cướp người đàn ông của người khác? Tất cả, tất cả, tôi đều không có làm gì mà, tôi thực sự không có làm cái gì cả, khi mà tôi và Jay ở bên nhau, thật sự anh ta vẫn còn độc thân, thật sự vẫn còn một mình... Đúng là không có đường chối cãi...

Tôi nói năng lộn xộn, tôi nói: “Phó Quân Nhan, không phải em khổ sở. Em, không biết vì sao, em xem báo xong chỉ cảm thấy thật bẩn, thật bẩn... Rất đáng sợ, thật sự rất đáng sợ... Em biết em không thể nghĩ như vậy, đúng là nếu có một người phụ nữ, một người phụ nữ vì muốn chiếm đoạt một người đàn ông mà không từ một chuyện gì. Thậm chí còn không tiếc phá hủy người đàn ông kia, mà còn phá hủy cả chính bản thân mình, tình yêu như vậy, thực sự rất khủng khiếp... Như vậy chỉ có thể là kẻ điên, hoàn toàn chính thức là kẻ điên...”

Tôi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Phó Quân Nhan, anh nói: “Tình yêu, vẫn luôn là một thứ có thể khiến cho con người trở thành một kẻ điên. Bảo Bối ngốc, với kẻ điên mà nói cũng không phải là không tốt. Bởi vì điên cuồng cho nên mới bị rơi vào đau khổ, đó chính là cực hạn của tình yêu.” Giọng nói của anh rất chậm rãi bình tĩnh, nhưng cũng rất khách quan.

Tôi sửng sốt, đột nhiên tôi lại nhớ đến cha, vì chứng minh tình yêu với mẹ, trong lòng vì giữ trọn vẹn tình cảm giành cho mẹ, mà cả cuộc đời của ông cũng không thể chấp nhận thêm bất cứ người phụ nữ nào nữa, cứ ngốc nghếch như vậy, cứ điên cuồng như vậy...

Tôi nói: “Đúng vậy, tình yêu chính là kẻ điên, chắc là muốn làm tổn thương toàn thể giới, tổn thương chính mình, cũng sẽ bảo vệ vợ của mình...” Làm sao có thể giống Jay và Từ Hồng chứ, huyền não đến không chịu nổi, trần trụi để lộ chính mình.

“Tiểu Ái, em có thích uống rượu nho không?”

Tôi ngẩn ngơ, chốc chút không theo kịp khi anh chuyển đề tài, nhưng tôi vẫn đáp lại: “Vâng, cũng được...” Tôi thích uống sữa tươi...

“Tình yêu cũng giống như rượu nho vậy, cũng là một ly rượu, nếu trong miệng có chứa pho mát mùi vị sẽ trở nên mềm mại, dịu dàng. Nếu trong miệng có chứa mùi vị của quả táo, sẽ khiến cho mùi vị của nó chua sót đến kinh người. Tất cả tình yêu đều là một dạng, chỉ nhìn em cất chứa bên trong là loại tấm lòng như thế nào. Tiểu Ái, tình yêu có trăm nghìn loại bởi vì cũng có trăm nghìn loại lòng người.”

Tôi yên lặng nghe, đột nhiên có chút hiểu rõ: “Ý anh nói là, cho dù tình yêu có bao nhiêu loại đi nữa nhưng cũng đều giống như rượu nho, lay động, luôn mang theo rất nhiều hương vị, chỉ xem người ta vui vẻ chọn loại nào mà thôi.”

“Tiểu Ái thật thông minh.” Ở đầu kia điện thoại, anh nhẹ nhàng cười rộ lên, tôi có thể tưởng tượng ra gương mặt đẹp trai của anh lúc này mê người đến nhường nào.

Tôi dừng lại một chút, cuối cùng vẫn hỏi ra: “Vậy Phó Quân Nhan, Jay phải làm thế nào bây giờ?”

Giọng nói của anh sạch sẽ mà lưu loát vang lên: “Đều đã là người trưởng thành, nên chịu trách nhiệm vì hành vi của mình.” Gánh vác chính là vấn đề, cũng chính là con đường giải quyết duy nhất...

Tôi tiếp tục duy trì trầm mặc, mãi cho đến một hôm đột nhiên tôi lại bị kéo vào. Hôm đó trước cửa khách sạn mà tổ kịch chúng tôi ở không giống như mọi hôm, đột nhiên lại chật ních, có rất nhiều phóng viên. Tôi còn đang kinh ngạc, mang theo túi sách của mình chuẩn bị rời đi bắt đầu công việc, mới đi được vài bước

đã bị anh Đinh Việt túm lấy bả vai, không hề báo trước kéo vào trong phòng của anh, anh đóng cửa rầm một cái, nói: “Trước tiên dừng ra ngoài.”

Tôi sợ tới mức nhảy dựng, bị nhốt vào trong phòng lập tức quay đầu lại nhú mào lườm anh, nghe xong câu nói của anh thì lại càng kinh ngạc hơn nữa. Nhìn từ trong mắt mèo an ninh ra, kinh ngạc nhìn tư thế của những phóng viên kia, chỉ trong chốc lát lại bị tách ra, tiếp theo đó là những phóng viên mang theo máy quay đi về hướng phòng tôi. Tôi lơ mơ, chỉ chỉ vào mình sau đó mới hỏi: “Anh Đinh Việt, xảy ra chuyện gì vậy, sao phóng viên lại nhắm về phía em thế?”

Anh thở dài, xoay người đưa máy tính bảng của mình cho tôi xem, trên trang web đều là hình ảnh Jay tiều tụy đang lôi kéo tay tôi. Tiêu đề rõ ràng viết: “Cố Bảo Bối, Jay, Từ Hồng. Một tình yêu tam giác, đoán một chút thử xem ai là người thứ ba?”, “Jay vừa thể hiện tình yêu với cô gái trẻ vừa thể hiện tình yêu với người phụ nữ trưởng thành, tam giác tình cảm lưu luyến khó mà phân biệt.” Bàn tay đang cầm máy tính của tôi không tránh được run rẩy, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lúc này mới để máy tính bảng sang một bên, ôm đầu gục xuống bàn, đột nhiên cảm thấy như mất hết sức lực, chỉ có một chút cảm giác như muốn thoát khỏi trong cơ thể tôi. Một chết đi được, trên đời là thế này, không tránh được nước đục, bạn không bắn cũng bị ô ứ, quá mệt mỏi rồi...Tôi chọn nghiêm mặt, buồn rầu nói: “anh Đinh Việt, anh biết không? Bọn họ giống như cả đám sói đói vậy, cùng nhau nhào lên, người nào cũng không bỏ qua cho em. Mặc kệ em có như thế hay không, có ở trong vòng luẩn quẩn này hay không...”

Phòng Đinh Việt vẫn không mở miệng, gập phản ứng thâm sâu của tôi như vậy cũng nhú mào, rất lâu sau cũng không nói chuyện. Lại đột nhiên mạnh mẽ vỗ bàn, sau đó anh nói: “Nói vậy, sự việc bản thân như vậy đâu có quan hệ gì với em.” Sắc mặt kia rất lạnh lùng, giống như đang hạ quyết tâm gì đó. Sau khi nói xong anh lại nắm tay tôi kéo ra cửa, đi về hướng đám phóng viên kia. Tôi nghe thấy giọng nói rõ ràng của Phòng Đinh Việt: “Để tôi đến giải thích, Cố Bảo Bối và Jay chỉ có quan hệ bạn bè bình thường.” Đèn flash sáng lên, cả đám phóng viên đều chạy về phía chúng tôi. Có lẽ là do e ngại trong trí nhớ từ kiếp trước, theo bản năng tôi muốn chạy trốn, nhưng lại bị Phòng Đinh Việt giữ chặt lại.

Lúc này, tôi hơi nghiêng đầu, thấy đầu bên kia hành lang, Phó Quân Nhan đang đứng sau đám phóng viên, một người, lẻ loi đứng tại chỗ đó, thân hình thon dài, mang theo mấy phần cô độc. Không biết tại sao tôi lại có cảm giác như hơi có lỗi với anh, sử dụng tất cả sức mạnh muốn rút tay khỏi tay của Phòng Đinh Việt nhưng lại là tổn công vô ích.

Tôi nghe thấy phóng viên hỏi tiếp: “Phòng Đinh Việt, anh lấy thân phận gì để đứng lên giải thích thay cho Cố Bảo Bối.”

“Tôi là...”

Anh chưa nói hết lại thấy Phó Quân Nhan ở đầu kia nói: “Đương nhiên là lấy tư cách là người làm chứng thân phận, Tiểu Á bị các bạn làm cho sợ hãi, nên gọi điện thoại cho hai người chúng tôi nhanh chóng đến cứu cô ấy.” Nói xong anh lại đi về hướng này, những phóng viên thấy sự xuất hiện của anh về mặt đều rất đặc sắc, họ rất tự giác tạo ra một lối đi để cho anh đi vào, anh đi đến bên cạnh tôi, nắm lấy cái tay còn lại của tôi. Hai người bọn anh mỗi người nắm một tay của tôi làm cho tôi cảm thấy có chút lúng túng.

Chỉ nghe thấy Phó Quân Nhan mang theo nghi ngờ hỏi: “Tôi xem báo thấy rất kinh ngạc, rõ ràng chúng tôi đều ở đó, nhưng vì sao mọi người lại chỉ chụp Tiểu Á? Hôm đó là ngày ăn mừng mấy người chúng tôi đã lâu rồi không gặp lại nhau, cho nên chúng tôi cùng nhau chụp một tấm.” Nói xong anh lại lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp ra, rõ ràng là cả bốn người chúng tôi cùng nhau đứng trong góc gara ô tô âm u kia, bốn người chúng tôi cùng nhau đứng tụ lại một chỗ, giống như đang cùng nhau bàn luận về vấn đề gì đó, tôi ngơ ngác... Ảnh này ở đâu ra vậy... Anh cứ giữ như vậy để cho đám phóng viên nhìn một hồi. Sau đó rất nhanh lại thu máy lại, khéo môi hơi nhếch lên tạo ra một nụ cười nhợt nhạt.

Sau đó tôi nghe anh nói tiếp: “Cái gì mà vụng trộm cơ chứ, căn bản đó chỉ là giả dối bịa đặt mà thôi. Hôm đó chẳng qua là bạn bè lâu ngày không gặp bắt chút thời gian gặp gỡ mà thôi, ảnh chụp vừa rồi các bạn cũng đã xem qua, các bạn còn muốn hỏi gì nữa không? Tôi rất tò mò, không biết tòa soạn báo nào lại không biết rõ thực hư đã đưa tin nói lung tung như vậy?” Nói xong, Phó Quân Nhan quay sang nhìn Phòng Đinh Việt.

Phòng Đinh Việt hơi dừng lại một chút, tôi nhìn không hiểu được sự thay đổi trong mắt anh có nghĩa là gì,

chỉ nghe thấy anh nói: “Tôi cũng muốn nói như vậy, tôi lúc đó cũng có mặt nên có thể làm nhân chứng, cho nên đương nhiên tôi cũng có thể trả lời mọi vấn đề của các bạn. Có người chụp hình lung tung, ác ý đưa tin, làm sao các bạn lại có thể hoàn toàn tin vào những lời bịa đặt như vậy cơ chứ?”

“Tại sao Jay lại tới tổ kịch tìm các bạn?”

“Đã là bạn bè, không có chuyện gì mà phải giấu nhau hết, gặp phải chuyện buồn, tìm kiếm bạn bè để được chia sẻ mà thôi.” Phó Quân Nhan nhàn nhạt nói, quay đầu liếc mắt nhìn Phòng Đình Việt, anh Đình Việt hơi dừng lại một chút rồi buông bàn tay tôi ra. Lại thấy Phó Quân Nhan hơi nghiêng mặt qua, hơi nhếch miệng cười với các phóng viên. “Các bạn, mọi người trong tổ diễn còn đang chờ chúng tôi, mong mọi người giúp đỡ.” Tiện tay kéo tôi đi ra khỏi vòng vây toàn súng và pháo.

Mãi khi chúng tôi đã đi xa, ngồi trên xe bảo mẫu của Phó Quân Nhan, lúc này mới nghe thấy từng đợt giọng nói chạy theo phía sau: “Mẹ nó, người đàn ông nào nhường lối đi vậy, hai người bọn họ đâu có cùng một tổ diễn đâu. Nụ cười của Phó Quân Nhan đúng là khiến người khác choáng váng.”

Tôi nhanh chóng đóng cửa xe bảo mẫu, nhìn xe đang vù vù chạy đi, che miệng cười phá lên. Nhưng mà, cũng chỉ có mình tôi cười. Không khí trong xe rất lạnh, Phó Quân Nhan và Phòng Đình Việt đều không nói lời nào, tôi nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, bên trái không chút buồn cười ánh mắt như muốn xé thịt tôi, bên phải lạnh như băng lườm tôi một cái. Tôi ngậm miệng cố gắng duy trì im lặng.

Tôi nghĩ đến nát cả óc cũng không nghĩ ra, làm sao Phó Quân Nhan lại biến được ra bức ảnh kia, bởi vì căn bản không có tấm ảnh đó mà. Chúng tôi có thể giả thích như thế nào người khác cũng không tin, nhưng khi có ảnh chụp cũng có nghĩa là có vật chứng, những chuyện như thể tam giác tình yêu đều trở thành vớ vẩn... Tôi nhin không được nhảy nhót trong lòng, tôi kéo Phó Quân Nhan hỏi: “Phó Quân Nhan, ảnh chụp kia anh lấy ở đâu ra vậy?”

Mắt anh không hề nháy lấy một cái nói: “Ghép ảnh.” Chiều này độc... trong lòng tôi đã sớm quỳ bái công tử Quân Nhan... quá uy vũ...

Tôi không nghĩ tới, khi chúng tôi vừa đến cửa của tổ kịch, trước cửa tổ kịch có một chiếc xe Bentley màu trắng, khoe mắt tôi co rút, hai tay che mặt, trong đầu có ý muốn chạy trốn, trong lòng vang lên một hồi chuông cảnh báo kêu không ổn. Tôi muốn làm như không có chuyện gì chạy trốn vào trong phòng diễn. Cửa xe Bentley phía bên kia bị đẩy ra một góc, từ từ xuất hiện một cái đầu nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu là đôi mắt to trong suốt. Sau một hồi, bên cạnh cậu bé lại xuất hiện một đám lông màu trắng, run lấy bầy, lộ ra một đôi mắt đen rưng rưng kêu lên. Toàn thân tôi đều run lên, sau đó cứng lại...

55. Chương 28: Chương 26.2

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu của Cố Tiểu An: “Chị ơi, chị ơi.” Cậu bé hình như lại cao thêm rồi, gương mặt nhỏ nhắn hơn hờ chạy vào trong lòng tôi. Tiểu Khải chạy bên cạnh cậu bé nhưng lại chạy đến đứng bên cạnh Phó Quân Nhan đang đứng phía sau tôi, phe phẩy cái đuôi.

Tiếp theo cửa xe Bentley lại mở ra, và lần này đi xuống là một người đàn ông phong độ, mặc áo sơ mi Armani màu hồng nhạt, toàn thân toát ra một khí chất anh tuấn. Chỉ là vẻ mặt của anh ta lại mang theo vẻ cợt nhả, đôi mắt đào hoa cười như không cười nhìn tôi, buồn nôn gọi: “Bảo Bối...” Trong lòng tôi run lên, trên người mang theo đầy khí lạnh. Đây chính là anh họ Mạc Nặc Vân của tôi, bên ngoài chính là chủ tịch của công ty tôi đang kí hợp đồng. Tôi nhìn anh thở dài trong lòng, anh họ à, hôm nay anh lên sân khấu có phải có phần quá bánh bao không vậy...

Quả nhiên anh đi tới, xách Tiểu An đang ôm chân tôi ra, kéo tôi vào trong ngực, cực kì triền miên nói: “Bảo Bối, sợ hãi không? Không có chuyện gì? Có anh ở đây rồi.” Tôi rất vội vàng, nhìn thấy bên kia là đám phóng viên đang chạy tới và những ánh đèn flash đang nhấp nháy không ngừng, cảm thấy thế giới này đúng thật là vô cùng loạn... Hơn nữa là loạn xảy ra không ngừng...

Tôi đương nhiên biết chuyện này rồi sẽ xảy ra, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng anh họ tôi sẽ biết lúc nào nên xuất hiện chứ không phải bây giờ... Nhưng mà anh họ giống như vẫn có những suy nghĩ riêng... Kiếp trước là do tôi cảm thấy đuối lý nên vẫn mặc kệ cho truyền thông muốn nói gì thì nói, tôi không có một chút đáp trả nào cả, và tôi cũng không cho người nhà ra mặt giúp tôi. Mãi cho tới khi Jay nói cho tôi biết anh ta muốn kết hôn với Từ Hồng thế giới của tôi lúc này mới vỡ tan, thời điểm đó anh họ luôn đồng ý giúp tôi cũng mặc kệ tôi, bởi vì anh cũng mặc kệ con đường tôi đã chọn. Hiện tại bây giờ có ý chính là, Cố Bảo Bối đã có một tổng giám đốc đẹp trai giàu có rồi làm sao lại có thể dây dưa không rõ mới Jay được cơ chứ? Chỉ là, mới vừa rồi Phó Quân Nhan và Phòng Đình Việt đồng thời thay tôi bác bỏ tin đồn, bây giờ anh họ lại đi thêm một nước cờ này nữa, việc này chỉ có thể hình dung là đã hỗn loạn còn hỗn loạn hơn mà thôi....

Cố Tiểu An bị sách ra khỏi người tôi, gương mặt nhỏ nhắn chảy dài ra, hơi hơi bĩu môi tủi thân nhìn anh họ tôi, ngửa đầu, vươn đôi tay nhỏ ra ghét bỏ kéo ống quần của anh họ, mím môi mềm mại gọi: “Anh ơi.”

Mặc Nặc Vân cúi đầu nhìn Cố Tiểu An một cái, nhú nhú mày, ghét bỏ nói: “Em đứng tránh qua một bên đi.” Cũng không để ý đến những ngón tay nhỏ vẫn đang nắm ống quần anh của An An, quay đầu nói với tôi: “Bảo Bối, em nhật thăng nhóc ghê gớm này ở đâu vậy, một tiểu hồ li.” Tôi không đồng ý, trừng mắt nhìn anh, lấy tay đẩy đẩy bả vai anh ra: “Anh Nặc, ngoài miệng tích đức một chút đi.”

Anh họ nghe xong cũng không tức giận, cười đến hớn hở, ần ần lên chóp mũi tôi nói: “Tiểu nha đầu, chuyện gì cũng không dứt khoát được.” Tôi nhân cơ hội này lui về sau một bước, nhìn anh bằng một ánh mắt như muốn làm thịt anh.

Cố Tiểu An gặp trường hợp như này cho rằng chính mình bị bỏ rơi, cái miệng nhỏ bĩu ra, quay đầu chạy về hướng Phó Quân Nhan, ôm chân anh, liều chết che lấy gương mặt nhỏ nhắn, bả vai nhỏ run lên, gương mặt làm nũng cọ ở chân của anh một lúc sau đó lập tức áp úng bất động rồi. Tiểu Khải giống như cũng cảm nhận được tâm trạng của Tiểu An, đột nhiên lại chuyển đổi mục tiêu không vòng quanh bên cạnh chân Phó Quân Nhan nữa, dùng đôi

mắt vẫn đã ác độc đã tựa nhìn về phía Mạc Ngọc Vân, bị ánh họ lóe một cái, đôi tay to lại cup xuống. Sau đó lại chuyển hướng nhìn tới chân chân, nhìn tới bên gần gần vài tiếng. Trong lòng tôi giận dữ, mỗi vài ngày không gặp mà gan to lớn không ít nhĩ, cũng phải chọn quá hông mềm để bóp đây. (Ừ là chọn người dễ tính để bắt nạt ừ.)

Tôi nhìn Lê Tiểu An đang đau lòng ôm chân Phó Quân Nhan lại cảm thấy buồn cười, tức giận lườm Mạc Ngọc Vân: "Cái con người này anh nhìn xem anh là kiểu đạo đức gì vậy, ngay cả một đứa trẻ mà cũng bắt nạt là sao?"

"Cái cô ngốc này, đạo đức cái gì chứ điển dằn Ừ là quá độ Ờ ừ, ngay cả một con chó cũng có thể bắt nạt được em..."

Sau đó anh họ lại dương môi cười, cũng không để ý hai người phía sau, cái người này anh họ vào tôi: "Báo Báo, anh đã đưa Lê Tiểu An ra đây, ngày mai nhớ phải xem chuyện xử lý cho đúng to đây." Tôi còn đang giật mình lại được anh họ lại tăng thêm một nu hân lên trên, nhìn anh xoay người rời đi. Tôi trợn mắt há mồm, đưa tay lên lau trán, mặt hết sức tức tốc thôi, lên bẻm nói: "Coi như bị chó cắn một cái là được rồi..." Tiếp theo lại thấy Tiểu Khái gần bên gần đây, và cái nhìn chằm chằm của anh họ... Tôi ừ ừ trong nháy mắt...

Nhìn lần sau tôi mới nhìn hai người đàn ông ở phía sau, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, và cũng không có chuyện gì phải giải thích, cũng nói thì cũng rồi hơn mà thôi. Tôi đang đi, cuối cùng tôi đi qua ôm lấy Tiểu An của đang đau khổ kia, tức giận lườm Tiểu Khái một cái, xoay người đi lên tầng.

Chị Nhược Phạm thấy Lê Tiểu An thì vô cùng vui vẻ, luôn lôi kéo cậu bé chụp ảnh. Thư Sảng cũng giống chị ấy. An An nhìn tôi hỏi ý kiến, tôi gật đầu cười cười với cậu, cậu lập tức nhếch môi cười, ngoan ngoan chào chị Nhược Phạm: "Em chào chị." Khiến cho chị Nhược Phạm háy ra tiếng vô tư cười, nói: "Ngày mai mẹ chỉ đến, mẹ chị sẽ mang đồ ăn ngon cho em."

Tiếp theo tôi lại gặp chị gái Thư Sảng đang đứng một bên. Lê Tiểu An nhìn đến ánh mắt của chị gái, cậu bé lại cười theo nu cười đáp nói với Thư Sảng: "Em chào anh." Giữa nói kia ngọt ngào mềm mại rất đáng yêu, trên gương mặt nhỏ nhắn là hai nụm đồng tiền được mặt trời chiếu vào đến sáng trưng. Thư Sảng đen mặt, nu cười trên mặt cũng lại trong nháy mắt, giậm chân dậm dậm: "Tiểu quỷ, nhìn cho rõ ràng vào. Tối là chị. Là chị đây." Lê Tiểu An mở to mắt nhìn cô ấy, sau đó cực kì xác định gọi lại: "Em chào anh."

Vì vậy, Thư Sảng vì giới tính của mình mà tiến hành một trận cãi cọ ngay. Tiếp sau đó, Lê Tiểu An chân nắn xoay người rồi không có Thư Sảng. Mặc cho Thư Sảng gọi nhủ thế nào thì cậu bé cũng chỉ ghé vào người Tiểu Khái chơi đùa, ánh mắt kinh ngạc lại lần lượt nhìn qua Thư Sảng đang xù lông (tức giận ừ), sau đó lại mang theo một chút không xác định gọi: "Anh ơi." Một thời trong lòng tôi được an ủi và cũng, cực kì vui vẻ..... An An nhà tôi thật tốt.... biết và gần gũi giúp chị...

Sau đó tôi lại thấy Lê Tiểu An đang đứng về mặt vô cùng nghiêm túc nói với Thư Sảng vẫn đang kiến trí giới tính của mình, nói: "Anh trai, làm gì một đứa nhỏ, thật là xấu xa..." Tôi gọi chị Nhược Phạm đến không thể nhìn được, họ đang cười với nhau đến đau cả bụng...

Phùng Đình Việt cũng không hỏi tôi chuyện gì cả, chỉ nói với tôi: "Tiểu An, có việc gì có thể đi tìm anh." Tôi gật đầu, nó nu cười với anh.

Phó Quân Nhan đúng là tính thông khắp nơi. Nhưng mà, tại sao anh lại không ghen nhĩ? Trong khi tôi bị người ta ôm như vậy, đã thế lại còn hôn nữa chứ.

Kết quả cuối cùng nên là tôi không thể nhìn được gửi tin nhắn đi. "Đến đây ngay anh nhìn thấy là anh họ của em..."

Thế mà anh chỉ trả lại có hai chữ: "Biết." (Trong tưởng Trung họ viết là hai chữ nhỏ có nhĩ: 知道)

Tôi nhìn xem cảm thấy vô cùng vương vãi, cũng không biết có phải bản thân tôi bị thần kinh không nên, cảm thấy con người này quá bình tĩnh đi, trong lòng tôi cảm thấy ừ ừ khó chịu. Qua thất lần, đi đứng của tôi lại rung lên, là tin nhắn của Phó Quân Nhan gửi đến, chỉ có bốn chữ, nhưng lại khiến tôi cho miệng mở lên. Anh nói: "Buổi tối trả đề." Tôi nghĩ, sao tôi lại cảm thấy được thật ra anh cũng có mấy phần trẻ con.

Lê Tiểu An không biết học được ở đâu, thấy tôi cho miệng cười, đột nhiên chạy tới ôm hợp một cái lên má tôi. Sau đó cô gương mặt nhỏ nhắn cũng thẹn thẹn, phồng má nói: "À, hôn nhé..." Tôi đột nhiên muốn phát điên, tại sao cha lại để cho anh họ mang An An về, tại sao anh họ lại tôi cùng An An cơ chứ? Cuối cùng là anh họ đã khiến cho An An thành cái gì rồi cơ chứ? Điều này đều là học ở đâu ra vậy.

56. Chương 28: Chương 26.2

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu của Cố Tiểu An: “Chị ơi, chị ơi.” Cậu bé hình như lại cao thêm rồi, gương mặt nhỏ nhắn hơn hở chạy vào trong lòng tôi. Tiểu Khải chạy bên cạnh cậu bé nhưng lại chạy đến đứng bên cạnh Phó Quân Nhan đang đứng phía sau tôi, phe phẩy cái đuôi.

Tiếp theo cửa xe Bentley lại mở ra, và lần này đi xuống là một người đàn ông phong độ, mặc áo sơ mi Armani màu hồng nhạt, toàn thân toát ra một khí chất anh tuấn. Chỉ là vẻ mặt của anh ta lại mang theo vẻ cợt nhả, đôi mắt đào hoa cười như không cười nhìn tôi, buồn nôn gọi: “Bảo Bối...” Trong lòng tôi run lên, trên người mang theo đầy khí lạnh. Đây chính là anh họ Mạc Nặc Vân của tôi, bên ngoài chính là chủ tịch của công ty tôi đang kí hợp đồng. Tôi nhìn anh thở dài trong lòng, anh họ à, hôm nay anh lên sân khấu có phải có phần quà bánh bao không vậy...

Quả nhiên anh đi tới, xách Tiểu An đang ôm chân tôi ra, kéo tôi vào trong ngực, cực kì triền miên nói: “Bảo Bối, sợ hãi không? Không có chuyện gì? Có anh ở đây rồi.” Tôi rất vội vàng, nhìn thấy bên kia là đám phóng viên đang chạy tới và những ánh đèn flash đang nháy không ngừng, cảm thấy thế giới này đúng thật là vô cùng loạn... Hơn nữa là loạn xảy ra không ngừng...

Tôi đương nhiên biết chuyện này rồi sẽ xảy ra, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng anh họ tôi sẽ biết lúc nào nên xuất hiện chứ không phải bây giờ... Nhưng mà anh họ giống như vẫn có những suy nghĩ riêng... Kiếp trước là do tôi cảm thấy đuối lí nên vẫn mặc kệ cho truyền thông muốn nói gì thì nói, tôi không có một chút đáp trả nào cả, và tôi cũng không cho người nhà ra mặt giúp tôi. Mãi cho tới khi Jay nói cho tôi biết anh ta muốn kết hôn với Từ Hồng thế giới của tôi lúc này mới vỡ tan, thời điểm đó anh họ luôn đồng ý giúp tôi cũng mặc kệ tôi, bởi vì anh cũng mặc kệ con đường tôi đã chọn. Hiện tại bây giờ có ý chính là, Cố Bảo Bối đã có một tổng giám đốc đẹp trai giàu có rồi làm sao lại có thể dây dưa không rõ mới Jay được cơ chứ? Chỉ là, mới vừa rồi Phó Quân Nhan và Phòng Đình Việt đồng thời thay tôi bác bỏ tin đồn, bây giờ anh họ lại đi thêm một nước cờ này nữa, việc này chỉ có thể hình dung là đã hỗn loạn còn hỗn loạn hơn mà thôi...

Cố Tiểu An bị sách ra khỏi người tôi, gương mặt nhỏ nhắn chảy dài ra, hơi hơi bĩu môi tủi thân nhìn anh họ tôi, ngửa đầu, vươn đôi tay nhỏ ra ghét bỏ kéo ống quần của anh họ, mím môi mềm mại gọi: “Anh ơi.”

Mạc Nặc Vân cúi đầu nhìn Cố Tiểu An một cái, nhíu nhíu mày, ghét bỏ nói: “Em đứng tránh qua một bên đi.” Cũng không để ý đến những ngón tay nhỏ vẫn đang nắm ống quần anh của An An, quay đầu nói với tôi: “Bảo Bối, em nhặt thẳng nhóc ghê gớm này ở đâu vậy, một tiểu hồ li.” Tôi không đồng ý, trừng mắt nhìn anh, lấy tay đẩy đẩy bỏ vai anh ra: “Anh Nặc, ngoài miệng tích đức một chút đi.”

Anh họ nghe xong cũng không tức giận, cười đến hơn hở, ần ần lên chớp mũi tôi nói: “Tiểu nha đầu, chuyện gì cũng không dứt khoát được.” Tôi nhân cơ hội này lui về sau một bước, nhìn anh bằng một ánh mắt như muốn làm thịt anh.

Cố Tiểu An gặp trường hợp như này cho rằng chính mình bị bỏ rơi, cái miệng nhỏ bĩu ra, quay đầu chạy về hướng Phó Quân Nhan, ôm chân anh, liều chết che lấy gương mặt nhỏ nhắn, bả vai nhỏ run lên, gương mặt làm nũng cọt ở chân của anh một lúc sau đó lập tức áp úng bất động rồi. Tiểu Khải giống như cũng cảm nhận được tâm trạng của Tiểu An, đột nhiên lại chuyển đổi mục tiêu không vòng quanh bên cạnh chân Phó Quân Nhan nữa, dùng đôi mắt vốn đã ác độc dữ tợn nhìn về phía Mạc Nặc Vân, bị anh họ lườm một cái, đôi tai to lại cụp xuống. Sau đó lại chuyển hướng nhìn tôi chằm chằm, nhìn tôi kêu gâu gâu vài tiếng. Trong lòng tôi giận dữ, mới vài ngày không gặp mà gan to lên không ít nhỉ, cũng biết chọn quả hồng mềm để bóp đấy. (Ý là chọn người dễ tính để bắt nạt ý.)

Tôi nhìn Cố Tiểu An đang đau lòng ôm chân Phó Quân Nhan lại cảm thấy buồn cười, tức giận lườm Mạc Nặc Vân: “Cái con người này anh nhìn xem anh là kiểu đạo đức gì vậy, ngay cả một đứa trẻ mà cũng bắt nạt là sao?”

“Cái cô ngốc này, đạo đức cái gì chứ, ngay cả một con chó cũng có thể bắt nạt được em...”

Sau đó anh họ lại dương môi cười, cũng không để ý hai người phía sau, cúi người nói nhỏ vào tai tôi: “Bảo Bối, anh đã đưa An An trở lại, ngày mai nhớ rõ phải xem chuyện xấu của chúng ta đấy.” Tôi còn đang giật mình lại được anh họ lại tặng thêm một nụ hôn lên trán, nhìn anh xoay người rồi đi. Tôi trợn mắt há mồm,

đưa tay lên lau trán, mắt hết sức lực thở dài, lẩm bẩm nói: “Coi như bị chó cắn một cái là được rồi...” Tiếp theo lại thấy Tiểu Khải gầm lên giận dữ, và cái nhìn chăm chăm của anh họ... Tôi ủ rũ trong nháy mắt...

Hồi lâu sau tôi mới nhìn hai người đàn ông ở phía sau, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, và cũng không có chuyện gì phải giải thích cả, càng nói thì càng rối hơn mà thôi. Thở dài một tiếng, cuối cùng tôi đi qua ôm lấy Tiểu An vẫn còn đang đau khổ kia, tức giận lườm Tiểu Khải một cái, xoay người đi lên tầng.

Chị Nhược Phàm thấy Cổ Tiểu An thì vô cùng vui vẻ, luôn lôi kéo cậu bé chụp ảnh, Thư Sảng cũng giống chị ấy. An An nhìn tôi hỏi ý kiến, tôi gật đầu cười cười với cậu, cậu lập tức nhếch môi cười, ngoan ngoan chào chị Nhược Phàm: “Em chào chị.” Khiến cho chị Nhược Phàm bày ra dáng vẻ tươi cười, nói: “Ngày mai mẹ chị đến, mẹ chị sẽ mang đồ ăn ngon cho em.”

Tiếp theo tôi lại chỉ chỉ vào Thư Sảng đang đứng một bên, Cổ Tiểu An nghiêng đầu đánh giá cô ấy một chút, cậu bé lại mang theo nụ cười ầm ập nói với Thư Sảng: “Em chào anh.” Giọng nói kia ngọt ngào mềm mại rất đáng yêu, trên gương mặt nhỏ nhắn là hai núm đồng tiền được mặt trời chiếu vào đến sáng trưng. Thư Sảng đen mặt, nụ cười trên mặt cứng lại trong nháy mắt, giậm chân dậm dừ: “Tiểu quý, nhìn cho rõ ràng vào. Tôi là chị. Là chị đấy.” Cổ Tiểu An mở to mắt nhìn cô ấy, sau đó cực kì xác định gọi lại: “Em chào anh.”

Vì vậy, Thư Sảng vì giới tính của mình mà tiến hành một trận cãi cọ mới. Tiếp sau đó, Cổ Tiểu An chán nản xoay người coi như không có Thư Sảng. Mặc cho Thư Sảng gọi như thế nào thì cậu bé cũng chỉ ghé vào người Tiểu Khải chơi đùa, ánh mắt kinh ngạc lại lần lượt nhìn qua Thư Sảng đang xù lông (tức giận ý), sau đó lại mang theo một chút không xác định gọi: “Anh ơi.” Nhất thời trong lòng tôi được an ủi vô cùng, cực kì vui vẻ,.... An An nhà tôi thật tốt.... biết xả giận giúp chị...

Sau đó tôi lại thấy Cổ Tiểu An đang dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với Thư Sảng vẫn đang kiên trì giới tính của mình, nói: “Anh trai, lừa gạt một đứa nhỏ, thật là xấu xa...” Tôi và chị Nhược Phàm đều không thể nhịn được, hai người cùng cười với nhau đến đau cả bụng...

Phòng Đình Việt cũng không hỏi tôi chuyện gì cả, chỉ nói với tôi: “Tiểu Ái, có việc gì có thể đi tìm anh.” Tôi gật đầu, nở nụ cười với anh.

Phó Quân Nhan đúng là tinh thông khắp nơi. Nhưng mà, tại sao anh lại không ghen nhỉ? Trong khi tôi bị người ta ôm như vậy, đã thế lại còn hôn nữa chứ.

Kết quả cuối cùng vẫn là tôi không thể nhịn được gửi một tin nhắn đi: “Người hôm nay anh nhìn thấy là anh họ của em...”

Thế mà anh chỉ trả lại có hai chữ: “Biết.” (Trong tiếng Trung họ viết là hai chữ nhá cả nhà:)

Tôi nhìn xong cảm thấy vô cùng vướng mắc, cũng không biết có phải bản thân tôi bị thần kinh không nữa, cảm thấy con người này quá bình tĩnh đi, trong lòng tôi cảm thấy ần ần khó chịu. Qua thật lâu, di động của tôi lại rung lên, là tin nhắn của Phó Quân Nhan gửi đến, chỉ có bốn chữ, nhưng lại khiến tôi che miệng cười lên. Anh nói: “Buổi tối trừ độc.” Không biết tại sao tôi lại cảm thấy được thật ra anh cũng có mấy phần trẻ con.

Cổ Tiểu An không biết học được ở đâu, thấy tôi che miệng cười, đột nhiên chạy tới thơm bẹp một cái lên má tôi. Sau đó cả gương mặt nhỏ nhắn cũng thẹn thùng, phồng má nói: “Ái, hôn nhẹ...” Tôi đột nhiên muốn phát điên, tại sao cha lại để cho anh họ mang An An về, tại sao anh họ lại tới cùng An An cơ chứ? Cuối cùng là anh họ đã khiến cho An An thành cái gì rồi cơ chứ? Điều này đều là học ở đâu ra vậy.

57. Chương 29: Chương 27

Theo thời gian trôi qua, nội dung phim “Cô bé lọ lem màu đen” cũng chậm chậm có tiến triển.

Bạch Nhan vẫn lặng lẽ như cũ, nhưng mà, cô dần dần xuất hiện nhiều hơn trong cuộc sống của Bạch Tiêu, cô làm công trong nhà hàng mà Bạch Tiêu và Hàn Tại Tuấn hay đến, cũng xuất hiện tại tầng cao nhất của Hàn thị, mặc dù chỉ là với tư cách là một lao công quét dọn vệ sinh, sẽ trong bất kì thời điểm nào, cứ không để ý như vậy xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Tuy nhiên toàn bộ đều là ngẫu nhiên, hoặc là, Bạch Nhan muốn nhìn anh Tại Tuấn của cô thêm một chút. Nhưng mà toàn bộ những việc này lại khiến cho Bạch Tiêu như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, Bạch Nhan lần lượt xuất hiện giống như đang dần chỉ ra, người nào mới thực sự là công chúa, khiến cho Bạch Tiêu nôn nóng không yên, cuối cùng nhịn không được, ngăn cản Bạch Nhan ở góc cầu thang, lớn tiếng hỏi: “Bạch Nhan, cuối cùng là cô đang muốn làm cái gì thế hả?”

Bạch Nhan nghe từng tiếng bước chân, hơi hơi liếc nhìn cô ta, chậm rãi hạ mi mắt xuống, khóe miệng như có như không gợi lên nụ cười trào phúng yếu ớt, rất nhạt, vô cùng nhạt, nếu không phải đứng trong khoảng cách gần thì căn bản là không thể nhìn ra được.

Trong lòng Bạch Tiêu phát lạnh, chỉ cảm thấy giờ phút này Bạch Nhan đã không còn như trước nữa, ngay cả vẻ ngoài ngày càng đẹp đẽ của cô (Bạch Nhan) cũng khiến cho cô (Bạch Tiêu) phải kiêng dè không thôi. Vì thế cô ta lại không kiên nhẫn mở miệng nói: “Tôi nói cho cô biết, Bạch Nhan, cô là đứa trẻ Bạch gia bỏ rơi. Cha và anh đều không cần cô, cô là một kẻ đen đủi chuyên gây tai họa. Cô tưởng rằng cô thay đổi thì có thể dọa đến người nào cơ chứ? Mặc kệ cô muốn làm gì. Cô nghe rõ cho tôi, tôi mới là công chúa chính thức của Bạch gia, anh Hàn Tại Tuấn là của tôi. Cô đừng nghĩ có thể bày ra trò quỷ gì nữa.” Rõ ràng Bạch tiêu đang rất kích động, thậm chí cô ta còn túm lấy cánh tay của Bạch Nhan muốn cô nghe cho rõ ràng.

“Là sao?” Bạch Nhan nhàn nhạt hỏi, trên khóe miệng hơi thoáng qua nụ cười xinh đẹp, hạ mi mắt xuống, nhìn thấy bên cạnh cánh cửa dưới ánh mặt trời có một bóng đen. Thay đổi vẻ mặt, đột nhiên rút tay ra khỏi tay của Bạch Tiêu, mặc cho cơ thể của mình mạnh mẽ ngã nhào xuống cầu thang, nhẹ nhàng như thế, đột nhiên sau khi ngã cô lại chậm rãi gọi: “Chị.” Không phải tiếng kêu sợ hãi, cũng không phải trách móc, mà là tiếng thở dài, thình lình xảy ra như vậy, đánh mạnh vào trong lòng mọi người.

Bạch Nhan rất đau, thực sự rất đau, tuy nhiên là do cô cố ý ngã xuống cầu thang, nhưng lần này lại do mất trọng lượng ngã xuống làm cho cô cũng sợ hãi. Cô chỉ là muốn biết, nếu lần này biết rõ người kia rõ ràng tổn thương cô trắng trợn như thế, bọn hắn có liếc nhìn cô một cái hay không?

Cuối cùng khi rơi xuống đất, diennndanfandnfleequyyddonn, cô cảm thấy toàn thân đều đau đớn, Bạch Nhan cố gắng tựa vào lan can cầu thang để bản thân ngã nhẹ nhàng nhất, cô ngã nhào xuống ba bậc cầu thang cuối cùng, cô giống như một con búp bê, mất đi tất cả sức lực cuối cùng. Cô dùng chút sức lực cuối cùng cố gắng chống đỡ để bản thân không bị ngắt đi. Sau đó đứng như cô dự đoán, Bạch Tử Mặc và Hàn Tại Tuấn đi từ cửa vào. Nhưng mà, Bạch Tử Mặc từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, hoảng hốt vượt qua cô, thậm chí thiếu chút nữa là giẫm vào tay cô, anh ta hoàn toàn coi thường cô, người đang bị thương nằm ở đây, mà lại lo lắng chạy lên trên ôm lấy người phụ nữ không có chút thương tổn nào kia, hỏi: “Tiêu Tiêu, em không bị làm sao chứ?”

Sau đó chính là giọng nói đầy kích động của Bạch Tiêu: “Chính là do cô ta, chính là do cô ta... Anh ơi, không phải em đâu.”

“Anh...” Bạch Nhan há miệng nhưng không phát ra âm thanh gì, cô cảm thấy chút sức lực còn lại cuối cùng của mình đã mất hết, cô không biết tại sao bản thân mình lại muốn khóc, không biết tại sao thời điểm khi anh trai ruột của cô bước qua cô lại muốn khóc đến vậy, thực sự là cô đã khóc ra. Lúc này đột nhiên cô lại có suy nghĩ muốn chết, nếu là cô chết thì có phải anh ta cũng chỉ nói câu “Tiêu Tiêu đừng sợ.” có phải hay không? Cô. Thực sự hận. Hận vô cùng.

Sau đó cô thấy

mắt vẫn đã ác độc đã tựa nhìn về phía Mạc Ngọc Vân, bị ánh họ lóe một cái, đôi tay to lại cup xuống. Sau đó lại chuyển hướng nhìn tới chân chân, nhìn tới bên gần gần vài tiếng. Trong lòng tôi giận dữ, mỗi vài ngày không gặp mà gan to lớn không ít nhĩ, cũng phải chọn quá hông nên để bấp dấp. (Ừ là chọn ngay để tình để kết tại ừ.)

Tôi nhìn Lê Tiểu An đang đau lòng ôm chân Phó Quân Nhan lại cảm thấy buồn cười, tức giận lườm Mạc Ngọc Vân: "Cái con người này anh nhìn xem anh là kiểu đạo đức gì vậy, ngay cả một đứa trẻ mà cũng bắt nạt là sao?"

"Cái cô ngốc này, đạo đức cái gì chứ điển dằn Ừ là quá ừ ừ ừ, ngay cả một con chó cũng có thể bắt nạt được em..."

Sau đó anh họ lại đương mặt cười, cũng không để ý hai người phía sau, cái người này anh họ vào tôi: "Bao 'Bái', anh đã đưa 'An An' đi rồi, ngày mai nhớ phải xem chuyện xử lý cho đúng ta đây." Tôi còn đang giật mình lại được anh họ lại tăng thêm một nu hân lần nữa, nhìn anh xoay người rời đi. Tôi tròn mắt há mồm, đưa tay lên lau trán, mặt hết sức tức thò dài, lên bầm nói: "Coi như bị chó cắn một cái là được rồi..." Tiếp theo lại thấy Tiểu Khái gần bên gần đó, và cái nhìn chăm chăm của anh họ... Tôi ừ ừ trong nháy mắt...

Nhìn lần sau tôi mới nhìn hai người đàn ông ở phía sau, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, và cũng không có chuyện gì phải giải thích, cũng nói thì cũng rồi hơn mà thôi. Tôi đang đi, cuối cùng tôi đi qua ôm lấy Tiểu An của đang đau khổ kia, tức giận lườm Tiểu Khái một cái, xoay người đi lên tầng.

Chị Nhược Phạm thấy Lê Tiểu An thì vô cùng vui vẻ, luôn lôi kéo cậu bé chụp ảnh. Thư Sảng cũng giống chị ấy. An An nhìn tôi hỏi ý kiến, tôi gật đầu cười cười với cậu, cậu lập tức nhếch môi cười, ngoan ngoan chào chị Nhược Phạm: "Em chào chị." Khiến cho chị Nhược Phạm háy ra tiếng vô tư cười, nói: "Ngày mai mẹ chị đến, mẹ chị sẽ mang đồ ăn ngon cho em."

Tiếp theo tôi lại thấy chị gái Thư Sảng đang đứng một bên, Lê Tiểu An nhìn đến anh họ có ý một chút, cậu bé lại cười theo nu cười đáp nói với Thư Sảng: "Em chào anh." Giữa nói kia ngọt ngào mềm mại rất đáng yêu, trên gương mặt nhỏ nhắn là hai nụm đồng tiền được mặt trời chiếu vào đến sáng trưng. Thư Sảng đen mặt, nu cười trên mặt cũng lại trong nháy mắt, giậm chân dậm dậm: "Tiểu quý, nhìn cho rõ ràng vào. Tối là chị. Là chị đây." Lê Tiểu An mở to mắt nhìn có ý, sau đó cực kì xác định gọi lại: "Em chào anh."

Vì vậy, Thư Sảng vì giới tính của mình mà tiến hành một trận cãi cọ ngay. Tiếp sau đó, Lê Tiểu An chân nắn xoay người rồi không có Thư Sảng. Mặc cho Thư Sảng gọi nháy mắt nào thì cậu bé cũng chỉ ghé vào người Tiểu Khái chơi đùa, ánh mắt kinh ngạc lại lần lượt nhìn qua Thư Sảng đang xù lông (tức giận ừ), sau đó lại mang theo một chút không xác định gọi: "Anh ơi." Một thời trong lòng tôi được an ủi và cũng, cực kì vui vẻ..... An An nhà tôi thật tốt.... biết và gần gũi giúp chị...

Sau đó tôi lại thấy Lê Tiểu An đang đứng về mặt vô cùng nghiêm túc nói với Thư Sảng vẫn đang kiến trì giới tính của mình, nói: "Anh trai, làm gì một đứa nhỏ, thật là xấu xa..." Tôi và chị Nhược Phạm đều không thể nhìn được, họ chỉ cười với nhau đến đau cả bụng...

Phùng Đình Việt cũng không hỏi tôi chuyện gì cả, chỉ nói với tôi: "Tiểu An, có việc gì có thể đi tìm anh." Tôi gật đầu, nó nu cười với anh.

Phó Quân Nhan đúng là tính thông khắp nơi. Nhưng mà, tại sao anh lại không ghen nhĩ? Trong khi tôi bị người ta ôm như vậy, đã thế lại còn hôn nữa chứ.

Kết quả cuối cùng nên là tôi không thể nhìn được gửi một tin nhắn đi. "Đều là anh này anh nhìn thấy là anh họ của em..."

Thế mà anh chỉ trả lại có hai chữ: "Biết." (Trong tưởng Trung họ viết là hai chữ nhỏ có nhĩ: 知道)

Tôi nhìn xem cảm thấy vô cùng vướng mắc, cũng không biết có phải bản thân tôi bị thần kinh không nên, cảm thấy con người này quá bình tĩnh đi, trong lòng tôi cảm thấy ừ ừ khó chịu. Qua thật lâu, đi đúng của tôi rung lên, là tin nhắn của Phó Quân Nhan gửi đến, chỉ có bốn chữ, nhưng lại khiến tôi cho miệng mở lớn. Anh nói: "Buổi tối trả dục." Tôi nghĩ, sao tôi lại cảm thấy được thật ra anh cũng có mấy phần trẻ con.

Lê Tiểu An không biết học được ở đâu, thấy tôi cho miệng cười, đột nhiên chạy tới ôm hợp một cái lớn má tôi. Sau đó cả gương mặt nhỏ nhắn cũng thẹn thùng, phồng má nói: "À, hôn nhé..." Tôi đột nhiên muốn phát điên, tại sao cha lại để cho anh họ mang An An về, tại sao anh họ lại tôi cùng An An cơ chứ? Cuối cùng là anh họ đã khiến cho An An thành cái gì rồi cơ chứ? Điều này đều là học ở đâu ra vậy.

58. Chương 29: Chương 27

Theo thời gian trôi qua, nội dung phim “Cô bé lọ lem màu đen” cũng chậm chậm có tiến triển.

Bạch Nhan vẫn lặng lẽ như cũ, nhưng mà, cô dần dần xuất hiện nhiều hơn trong cuộc sống của Bạch Tiêu, cô làm công trong nhà hàng mà Bạch Tiêu và Hàn Tại Tuấn hay đến, cũng xuất hiện tại tầng cao nhất của Hàn thị, mặc dù chỉ là với tư cách là một lao công quét dọn vệ sinh, sẽ trong bất kì thời điểm nào, cứ không để ý như vậy xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Tuy nhiên toàn bộ đều là ngẫu nhiên, hoặc là, Bạch Nhan muốn nhìn anh Tại Tuấn của cô thêm một chút. Nhưng mà toàn bộ những việc này lại khiến cho Bạch Tiêu như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, Bạch Nhan lần lượt xuất hiện giống như đang dần chỉ ra, người nào mới thực sự là công chúa, khiến cho Bạch Tiêu nôn nóng không yên, cuối cùng nhịn không được, ngăn cản Bạch Nhan ở góc cầu thang, lớn tiếng hỏi: “Bạch Nhan, cuối cùng là cô đang muốn làm cái gì thế hả?”

Bạch Nhan nghe từng tiếng bước chân, hơi hơi liếc nhìn cô ta, chậm rãi hạ mi mắt xuống, khóe miệng như có như không gợi lên nụ cười trào phúng yếu ớt, rất nhạt, vô cùng nhạt, nếu không phải đứng trong khoảng cách gần thì căn bản là không thể nhìn ra được.

Trong lòng Bạch Tiêu phát lạnh, chỉ cảm thấy giờ phút này Bạch Nhan đã không còn như trước nữa, ngay cả vẻ ngoài ngày càng đẹp đẽ của cô (Bạch Nhan) cũng khiến cho cô (Bạch Tiêu) phải kiêng dè không thôi. Vì thế cô ta lại không kiên nhẫn mở miệng nói: “Tôi nói cho cô biết, Bạch Nhan, cô là đứa trẻ Bạch gia bỏ rơi. Cha và anh đều không cần cô, cô là một kẻ đen đủi chuyên gây tai họa. Cô tưởng rằng cô thay đổi thì có thể dọa đến người nào cơ chứ? Mặc kệ cô muốn làm gì. Cô nghe rõ cho tôi, tôi mới là công chúa chính thức của Bạch gia, anh Hàn Tại Tuấn là của tôi. Cô đừng nghĩ có thể bày ra trò quỷ gì nữa.” Rõ ràng Bạch tiêu đang rất kích động, thậm chí cô ta còn túm lấy cánh tay của Bạch Nhan muốn cô nghe cho rõ ràng.

“Là sao?” Bạch Nhan nhàn nhạt hỏi, trên khóe miệng hơi thoáng qua nụ cười xinh đẹp, hạ mi mắt xuống, nhìn thấy bên cạnh cánh cửa dưới ánh mặt trời có một bóng đen. Thay đổi về mặt, đột nhiên rút tay ra khỏi tay của Bạch Tiêu, mặc cho cơ thể của mình mạnh mẽ ngã nhào xuống cầu thang, nhẹ nhàng như thế, đột nhiên sau khi ngã cô lại chậm rãi gọi: “Chị.” Không phải tiếng kêu sợ hãi, cũng không phải trách móc, mà là tiếng thở dài, thình lình xảy ra như vậy, đánh mạnh vào trong lòng mọi người.

Bạch Nhan rất đau, thực sự rất đau, tuy nhiên là do cô cố ý ngã xuống cầu thang, nhưng lần này lại do mất trọng lượng ngã xuống làm cho cô cũng sợ hãi. Cô chỉ là muốn biết, nếu lần này biết rõ người kia rõ ràng tổn thương cô trắng trợn như thế, bọn hắn có liếc nhìn cô một cái hay không?

Cuối cùng khi rơi xuống đất, cô cảm thấy toàn thân đều đau đớn, Bạch Nhan cố gắng tựa vào lan can cầu thang để bản thân ngã nhẹ nhàng nhất, cô ngã nhào xuống ba bậc cầu thang cuối cùng, cô giống như một con búp bê, mất đi tất cả sức lực cuối cùng. Cô dùng chút sức lực cuối cùng cố gắng chống đỡ để bản thân không bị ngất đi. Sau đó đứng như cô dự đoán, Bạch Tử Mặc và Hàn Tại Tuấn đi từ cửa vào. Nhưng mà, Bạch Tử Mặc từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, hoảng hốt vượt qua cô, thậm chí thiếu chút nữa là giẫm vào tay cô, anh ta hoàn toàn coi thường cô, người đang bị thương nằm ở đây, mà lại lo lắng chạy lên trên ôm lấy người phụ nữ không có chút thương tổn nào kia, hỏi: “Tiêu Tiêu, em không bị làm sao chứ?”

Sau đó chính là giọng nói đầy kích động của Bạch Tiêu: “Chính là do cô ta, chính là do cô ta... Anh ơi, không phải em đâu.”

“Anh...” Bạch Nhan há miệng nhưng không phát ra âm thanh gì, cô cảm thấy chút sức lực còn lại cuối cùng của mình đã mất hết, cô không biết tại sao bản thân mình lại muốn khóc, không biết tại sao thời điểm khi anh trai ruột của cô bước qua cô lại muốn khóc đến vậy, thực sự là cô đã khóc ra. Lúc này đột nhiên cô lại có suy nghĩ muốn chết, nếu là cô chết thì có phải anh ta cũng chỉ nói câu “Tiêu Tiêu đừng sợ.” có phải hay không? Có. Thực sự hận. Hận vô cùng. Sau đó cô thấy một đôi giày da màu đen sáng bóng đang tiến về phía cô, đôi tay kia ôm lấy cô, cô đau quá, thực sự rất đau, nhưng cô cố gắng ôm chặt lấy balo của mình không hề buông tay. Mối cô chậm rãi nhếch lên, đúng là ánh mắt đó, nhưng trong ánh mắt đó trống rỗng, tràn đầy sự bất đắc dĩ, đau thương và châm chọc...

Sau chuyện này Bạch Nhan bị gãy tay phải. A Mạc luôn luôn tùy tiện khi chạy tới bệnh viện cũng chỉ biết ôm cô khóc rống, lập tức mắng Hàn Tại Tuấn là người duy nhất còn ở lại trong bệnh viện: “Các người có còn là con người nữa hay không vậy? Cuối cùng là các người muốn cậu ấy phải như thế nào? Chuyện không may năm đó xảy ra thì cô ấy cũng mới chỉ là một đứa trẻ con không hiểu chuyện gì mà thôi. Chèn ép cô ấy hai bàn tay trắng còn chưa đủ? Bao nhiêu năm qua không hề quan tâm tới cô ấy, chừa lại cho cô ấy một chỗ trú đến chớ cũng không thêm, như vậy vẫn là cô ấy đang mang ơn hay sao? Hiện tại lại chạy đến hành hạ cô ấy? Các người có biết mỗi ngày cô ấy đều cố gắng học tập và làm việc vất vả như thế nào không? Hiện tại cánh tay của cô ấy bị gãy cũng chính là đại biểu cho việc cô ấy không thể làm việc, không có tiền, cho dù là ăn cơm hay đến trường đều là công việc vô cùng khó khăn với cô ấy. Các người có biết hay không vậy hả?”

Bạch Nhan bị tiếng hét làm tỉnh dậy, nhìn tình hình trong phòng, A Mạc đang tức giận hò hét, mà Hàn Tại Tuấn vẫn đứng bất động ở phía chân giường. Cô nhìn xung quanh một lượt không còn ai khác cả. Đấy mắt cô mang theo sự âm u lạnh lẽo, thấp giọng nói: “A Mạc.” A Mạc cũng dừng lại, cô chạy thẳng đến bệnh viện nên bây giờ vẫn còn đang thở hổn hển. A Mạc quay đầu lại nhìn Bạch Nhan, Bạch Nhan lắc đầu nói với cô ấy: “Không phải anh ta đâu, anh ta đã cứu mình đó.” Giọng nói của cô rất nhỏ, sạch sẽ mà trong suốt.

Là bạn bè của Bạch Nhan A Mạc rất nhanh đã hiểu được ý của Bạch Nhan, cũng biết chính mình đã trách nhầm người tốt. Nhưng trong lòng cô vẫn luôn xem Hàn Tại Tuấn, Bạch Tử Mặc, và Bạch Tiêu là như nhau, cho nên cho dù như thế nào thì anh ta cũng chính là đồng phạm. Vì thế cô hừ hừ mũi, liếc mắt lườm Hàn Tại Tuấn, tuy không còn địch ý như lúc đầu nhưng cũng không phải là thân mật, hắt mặt quay đi.

Bạch Nhan bắt đầu dĩ cười cười, cô nhìn xung quanh đánh giá phòng bệnh mình đang nằm, im lặng ngồi dậy, không thể hiểu bản thân bị ma quỷ ám như thế nào mà lại làm vậy, kết quả cuối cùng vẫn là chính bản thân mình xui xẻo mà thôi. Cô cười khổ, làm động tác muốn rút cây kim đang truyền dịch trên tay mình ra. Động tác này khiến cho Hàn Tại Tuấn vẫn im lặng đứng đó bước mấy bước lên phía trước túm chặt tay cô, trầm giọng hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Bạch Nhan ngẩn người, ngẩn đầu một mỗi cười cười: “Anh Tại Tuấn, tình hình hiện tại của Nhan Nhan không thể chi trả cho phòng bệnh đắt như vậy được. Nếu không đi, em sẽ mất luôn khoản học phí vừa mới khó khăn kiếm được. Em có thể về nhà nghỉ ngơi.” Nói xong nhân lúc Hàn Tại Tuấn mất tập chung cô rút luôn chiếc kim ra khỏi tay mình, động tác quá nhanh khiến cho máu tươi bắn tung tóe ra ngoài, cô kêu lên một tiếng, lặng lẽ nhìn quần áo của Hàn Tại Tuấn bị dính đầy máu bắn vào, rút dè nói: “Rất xin lỗi, em...”

“Được.” Hàn Tại Tuấn cũng không xắn tay áo lên, cúi đầu nhìn máu đang chảy trên cổ tay cô, nhanh chóng ấn lại. một tay khác nhanh chóng ấn vào nút chuông ở đầu giường. Quay đầu lại nhìn Bạch Nhan: “Cô ngoan ngoan nghe lời cho tôi.”

Bạch Nhan nghe xong vốn ngạc nhiên, tiếp theo gương mặt trắng bệch lại sáng bừng lên, nụ cười đẹp mắt từ từ hiện lên, một cái chớp mắt thôi cũng động lòng người đến không tả được, đến trời đất cũng bị mờ nhạt. Bạch Nhan cho tới bây giờ cũng luôn tự biết bản thân cô đẹp. Tại bậc cầu thang, chính cô cũng không biết tại sao lại muốn mặc cho bản thân ngã xuống như vậy, chỉ là cô đột nhiên rất tức giận, vô cùng tức giận. Khi đó đột nhiên cô lại nhớ tới những năm trước trong trí nhớ, năm đó Bạch Tiêu nắm tay mẹ cô ta công khai xuất hiện ngoài cổng, sau đó, bản thân cô bị đuổi ra khỏi nhà họ Bạch, nhìn cô ta từng bước dẫm đạp cô xuống dưới, cao cao tại thượng làm công chúa trong nhà họ Bạch, mọi việc, mọi việc giống như đang ăn mòn cô từng chút một...

Thật lâu sau Bạch Nhan mới nói, lúc này hai mắt cô đã mờ lung đẫm nước mắt, cô nói: “Anh Tại Tuấn, đã từ rất lâu rồi đã không có ai nói chuyện với em như vậy nữa...” Cô chậm rãi nhìn người đàn ông trước mặt, từ từ nhắm mắt lại nói: “Anh đã trở lại, thực tốt quá...” Cô cảm giác được lòng bàn tay lạnh lẽo đang nắm lấy tay cô kia run lên nhẹ nhẹ.

59. Chương 30: Chương 27.2

60. Chương 30: Chương 27.2

Bởi vì chuyện lần này là Bạch Tiêu đẩy ngã Bạch Nhan, cho nên toàn bộ nhà họ Bạch cũng không nói gì về việc này, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ là cánh tay của Bạch Nhan phải bó bột treo lên khiến cho người ta cảm thấy có chút đau mắt.

Tại nạn này đối với Bạch Nhan mà nói cũng không có gì đáng sợ cả. Không phải vì cô không sợ, mà vì cô gần như đã không còn cảm xúc gì nữa rồi. Nhưng mà cũng có chút may mắn, im hơi lặng tiếng lại khiến cho cuộc sống của cô chậm rãi có dấu vết tươi mới.

Có Hàn Tại Tuấn ở trước mặt, Bạch Nhan cực kì nghe lời, nhưng mà quả thực cô cũng luôn là một cô gái ngoan ngoãn. Nếu không có những chuyện xảy ra sau này, thì trên đời này cô chính là một cô công chúa dịu dàng ngoan ngoãn. Hàn Tại Tuấn đối tốt với cô, bỏ công việc của bản thân xuống, tự mình giúp cô chép báo cáo. Cho dù có vội vàng như nào đi nữa cũng kiên trì mỗi lần đều đưa cô đi tái khám, giám sát xem cô có uống thuốc hay không. Cũng sẽ vào lúc cô đang trốn trong góc phòng nghe anh đánh đàn dương cầm mà kéo cô đi ra ngoài, giống như trước đây vậy, để cho cô quang minh chính đại ngồi ở một bên lắng nghe. Bạch Nhan giống như đang chịu một dạng mê hoặc, lần đầu tiên trước mắt người khác có dũng khí ở trước mắt người khác lấy ra con búp bê trong ba lô tùy thân nhỏ của mình, cô giống như một đứa bé ôm chặt lấy con búp bê, nghiêng đầu say mê nhìn vương tử đang đánh đàn trước mặt, vui vẻ hạnh phúc, nước mắt đột nhiên lại chảy ra.

Lúc này hình ảnh mà Hàn Tại Tuấn nhìn thấy là một cô gái ngốc nghếch ngồi cạnh cửa sổ, một cánh tay bó bột to sụ, một tay ôm chặt lấy một con búp bê, im lặng chảy nước mắt, hay vai run rẩy. Hàn Tại Tuấn cảm thấy đau buốt trong ngực như chưa từng có. Gặp lại lâu như vậy lần đầu tiên anh gọi: “Nhan Nhan.”

Bạch Nhan hoảng hốt lấy lại tinh thần, ngẩn người, nghiêng đầu cười với anh, cô nói: “Anh Tại Tuấn, thời điểm không có anh bên cạnh, Nhan Nhan vẫn luôn đánh đàn, vẫn đều đánh...”

Thời điểm tôi diễn xong thì trời cũng tối rồi, vội vàng đi tới bên cạnh Cố Tiểu An, Cố Tiểu An vẫn luôn nghiêm túc ngồi chơi trên ghế không chạy đi lung tung, Tiểu Khải nằm bên cạnh chân cậu lười biếng híp mắt vẫy đuôi, nghe thấy tiếng động mới mở mắt nhìn, thấy là tôi đang đi đến lại miễn cưỡng nằm úp sấp trở về. Tôi cong cong khóe môi nhẹ nhàng gọi: “An An.” Cố Tiểu An nghe tiếng khe nhứ mày, đôi mắt đen bóng đột nhiên rất nghiêm túc nhìn tôi. Biểu cảm người lớn chừng chạc kia ở trên gương mặt đáng yêu của An An trông rất buồn cười. Tôi phải vô cùng kìm nén mới khiến cho bản thân mình không bị cười thành tiếng, đi tới vươn ngón tay chọc chọc gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé. Hàng lông mày nhỏ của cậu bé nhứ chặt lại, vẫn ngồi tại chỗ như cũ không hề nhúc nhích.

Mãi đến khi tôi ôm cậu nhóc vào lòng, cái đầu nhỏ cọ cọ trên người tôi, giống như một chú chó nhỏ đang ngửi ngửi, lúc này cậu bé mới dụi dụi mắt, híp mắt nhìn tôi một cái, đột nhiên biểu cảm trở nên rất đáng thương, kéo dài giọng nói: “Chị ơi, em ngủ một lúc nhé, An An mệt.” Nói xong liền dựa đầu vào vai tôi, sau một lát đã ngủ thiếp đi. Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Tiểu An, suy nghĩ xem ngày mai có khi phải gọi chị Vạn Thanh trở về, trong tổ diễn cho dù có trợ lý cũng không thể trông Tiểu An giúp được.

Chị Vạn Thanh làm người đại diện của tôi thực sự là quá nhân nhả thoải mái mà, tuy nhiên tôi cũng có trách nhiệm, tôi không muốn để cho chị ấy thân thiết quá mà biết quan hệ của tôi và Phó Quân Nhan, không muốn để chị ấy tham gia quá nhiều vào sinh hoạt cá nhân của tôi. Nhưng mà chị ấy cũng càng ngày càng không thấy người, khoảng ba bốn ngày mới có thể có một chuyến hiếm hoi đi đến tổ diễn, xe bảo mẫu của tôi cũng cả ngày không thấy bóng dáng ở đâu cả. Có một hôm Thư Sảng lại lôi kéo tôi nói, người đại diện của cô ấy nhìn thấy người đại diện của tôi mang một nghề sĩ mới đi diễn. Tôi nâng nâng mi không nói chuyện, trong lòng đã sớm đoán được chị Vạn Thanh vùng trộm dẫn theo mấy nghề sĩ mới. Vốn tôi cũng muốn mặc kệ chị ấy, nhưng hiện tại công việc trong tổ diễn rất vội vàng, không ai có thời gian chơi với một đứa trẻ được, nhà trẻ lại chưa khai giảng, tôi lại không muốn để An An ở nhà một mình. Phó Quân Nhan ở bên kia cũng đang trong thời điểm vội vàng. Mặc kệ như thế nào thì mang theo đứa trẻ bên người vẫn là tốt nhất, tuy nhiên mang theo An An bên người vẫn luôn có chút bất tiện, nhưng mà ngoại trừ thời gian

tôi diễn, thời gian khác đều có thể trông cậu bé, như vậy tôi cũng yên tâm hơn. Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định gọi chị Vạn Thanh về, chị ấy cũng nên làm vài chuyện, kiểm chế tính tình lại.

Ngày đó bác bỏ tin đồn vô cùng náo nhiệt, tin tức mới tung ra cũng vô cùng mạnh mẽ. Chuyện xấu của tôi và Jay đã không còn là trọng điểm nữa, có tin tức mạnh mẽ như vậy để so sánh cho nên những chuyện cũ đều trở thành hư không. Phó Quân Nhan và Phòng Đình Việt cùng nhau xuất hiện nên phóng viên miêu tả thành một câu chuyện tình bạn bè vô cùng đẹp đẽ. Vì vậy, chỉ còn chuyện xấu của tôi và tổng giám đốc xí nghiệp Khóa Quốc. Tôi vô cùng xoắn xuýt, nhìn hình ảnh anh họ hôn tôi được phóng viên đưa lên trang đầu, tôi hận không thể tát một cái lên cái miệng hoa đào của anh họ tôi.

Thư Sảng thấy tôi đọc báo rất lâu mà vẫn không nói gì liền thò đầu sang nhìn kè, lại nhếch lên mấy tờ báo đọc đi đọc lại, cực kì cảm xúc nói: “Quả nhiên là chó săn, kĩ thuật chụp ảnh không tốt chút nào.” Tôi nhìn thấy trong tay cô ấy chính là bài báo kia, đây cũng là tòa soạn báo đưa tin khoa trương nhất, ảnh chụp cũng là toàn diện nhất. Vừa nhìn thấy tên của tòa soạn báo tôi lập tức cảm thấy không biết nói gì, tòa soạn báo này rõ ràng là nhà chúng tôi mới thu mua mà. Tôi không biết nói gì, lại đọc tên bài báo: “Tổng giám đốc Mạc Thị yêu nữ thần Cố Bảo Bối, chạy băng băng từ xa nghìn cây số về bảo vệ người đẹp.” Có phải gần đây anh họ ăn no rửng mỡ không có chuyện gì ... Đây chính là bán chuyện xấu của chính mình đó...

Thư Sảng ngồi một bên tiếp tục mở một quyển tạp chí khác, lật xem những tấm ảnh với những góc độ khác nhau bình luận từ đầu đến chân. Cuối cùng còn thở dài than thở một hơi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đảo mắt một cái trên microblogging của cô ấy đã xuất hiện một bức ảnh, rõ ràng là bộ dáng Mạc Nặc Vân đang hôn tôi, ánh mắt cực kì quỷ dị của anh họ vậy mà bị cô ấy chụp thành một ánh mắt đắm đuối đưa tình. Mà biểu cảm của tôi lúc đó là tròn tròn mắt ngạc nhiên có dáng vẻ như rất thẹn thùng. Phía dưới lại còn kèm thêm một câu bình luận: “Kĩ thuật chụp ảnh của đám nhà báo ngày càng kém rồi.” Trong nháy mắt tôi có cảm giác như bị kích thích đến nổi nước mắt rơi đầy mặt... Tôi rất muốn đem Thư Sảng ném vào trong thùng rác, cái kẻ chuyên môn đi thêm dầu vào lửa này.

May mắn duy nhất chính là chuyện xấu của tôi rời đi sự chú ý của mọi người, tin tức về Jay cũng càng ngày càng ít đi. Trong lòng tôi cảm thấy chuyện này coi như là trong cái rủi có cái may đi.

Ngày hôm sau chị Vạn Thanh cũng tới tổ diễn rồi, mọi người đều là nhìn mặt mũi nhau để làm việc nên cũng không có khó khăn gì cả, hơn nữa vì còn phải nhờ chị ấy trông đứa nhỏ giúp nên tôi cũng không muốn trở mặt với chị ấy. Vậy nên cuối cùng vẫn phải khách sáo cảm ơn chị ấy nhiều lần, đồng thời cũng đưa cho chị ấy một phong bì dày. Những lúc tôi phải đi diễn đều là chị ấy trông An An, mà Cố Tiểu An cũng rất nghe lời, khi cậu nhóc biết tôi phải làm việc cậu nhóc sẽ ngoan ngoãn ngồi chơi cùng Tiểu Khải ở một chỗ, cậu vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời. Điều này khiến cho tôi cảm thấy mọi việc vẫn hài hòa.

Mẹ của chị Nhược Phàm thực sự có đến tổ diễn. Bác gái làm rất nhiều món ăn ngon mang đến cho mọi người, mọi người đều phải khen ngợi tay nghề của bác ấy quả thực là tốt đến vô cùng. Khi bác gái nhìn thấy tôi đã nắm tay tôi không buông, đáng điệu rất vui vẻ, rất hiền lành, nhưng khi bác nói câu đầu tiên đã làm cho tôi bị đơ luôn rồi, bác nói: “Tiểu Ái, nghe lời bác này, muốn tìm đàn ông phải tìm người như Phó Quân Nhan ấy, cậu ấy gọi là cái gì ấy, đúng. Đúng. Đúng. Người đàn ông tinh tế, từ trong ra ngoài đều lộ ra khí chất đó, bao nhiêu năm cũng không phai nhạt được.” Nói xong lại giống như đang ghét bỏ nhìn về hướng phòng hóa trang của Phòng Đình Việt, chỉ chỉ vào Phòng Đình Việt nói: “Trăm nghìn lần đừng chọn những người giống cậu ta, thâm trầm giống như cục nước đá vậy. Thời điểm khi mà yêu nhau, có thể cháu sẽ cảm thấy người đàn ông như vậy mới có hương vị, nhưng khi đã kết hôn rồi thì cháu mới nếm đủ mùi vị đau khổ. Ông chồng nhà bác, chính là kiểu người như vậy. Cực kì đáng giận luôn.” Sau đó lại nói: “Còn có cái tổng giám đốc gì gì đó nữa, vừa nhìn qua đã thấy hoa đào đầy người. Tiểu Ái, trăm nghìn lần đừng chọn người như cậu ta, vừa nhìn qua đã biết là một người không đáng tin, phô trương cực kì. Phô trương cực kì.”

Tôi vừa nghe xong đã cảm thấy vui vẻ, khoe môi run rẩy cảm thấy bác gái đúng là một nhân tài. Anh họ quả thực chính là phô trương cực kì. Phô trương cực kì nha.

Bác gái tốt vô cùng, cũng rất thích An An, ôm chặt lấy An An hết hôn lại hôn, về sau còn gạt Vạn Thanh sang một bên tự mình ôm lấy An An chơi đùa với Tiểu Khải, sau khi nghe nói Tiểu Khải là chú chó của Phó Quân Nhan da lông của nó giống như đang vuốt ve một đại thần vậy, đáng vẻ kia giống như sùng bái, giống như rất vui mừng. Tôi nhìn cảm thấy rất buồn cười, thực sự là gặp phải Phó Quân Nhan gà chó đều thắng thiên rồi.

Từ đó về sau giống như mỗi ngày bác gái lại chạy tới tổ diễn một lần, thật ra tôi biết bác nghĩ tôi khó khăn, khi đến luôn giúp tôi trông An An. Trong lòng tôi rất cảm ơn bác ấy, thật sự là không biết lấy gì báo đáp được... Bởi vì tôi biết, thời đời hiện nay nếu không phải đứa trẻ của người đó thì làm sao mà tự nhiên ai lại muốn nhiệt tình giúp đỡ trông đứa trẻ cho người khác chứ... Quả thực là tôi may mắn vô cùng...

Tôi chính thức lên trang Microblogging làm rõ mối quan hệ của tôi và anh họ, tôi viết: “Tôi và anh Nặc Vân chỉ là bạn bè bình thường, là đồng nghiệp, chứ không phải là quan hệ người yêu, đồng thời cũng không có khả năng để trở thành người yêu, mong mọi người đừng bàn tán lung tung.” Cho dù có là bị phóng viên ngăn lại tôi cũng chỉ nói một câu như vậy không đổi, lâu dần cũng không ai đi hỏi lại vấn đề này nữa

61. Chương 31: Chương 27.3

Đến lúc này có một nhóm người ban đầu cảm tức, khó chịu bây giờ cũng vui vẻ trở lại, bắt đầu tiếp tục ghép tôi với Phó Quân Nhan là một đôi. Rồi lại có nhóm người khác ghép tôi với Phòng Đình Việt là một đôi. Chuyện này rất khó phân biệt khiến cho tôi cảm thấy rất buồn phiền, buồn phiền qua đi tôi lại bắt đầu lên tinh thần, giật mình tỉnh lại tôi thấy được đây là mọi người say mê tỉnh lại. Kết quả khi ở cùng Phó Quân Nhan, anh quay lại hỏi tôi: “Em, cái đồ ngọc này tại sao lại ngọc như vậy chứ?” Giọng điệu kia vô cùng nghiêm túc... khiến cho tôi sợ hãi anh muốn trả hàng...

Tin nhắn của anh Nặc cũng tới rất nhanh, anh nói: “Bảo Bối, em khiến cho trái tim anh bị tổn thương rồi.”

Tôi cười nhắc trả cho anh hai từ: “Làm trò.” Nhìn gương mặt giả vờ đau khổ khóc lóc trong màn hình khiến tôi cười lạc cả giọng.

Nhắc trả lời câu: “Anh họ à, em yêu anh. Thật đó.”

Sau đó anh lại nhắn đến một gương mặt làm nũng nói: “Em yêu anh thì cũng đâu có ích lợi gì đâu cơ chứ... Cũng đâu kết hôn được đâu...” Toàn thân tôi đều run rẩy bầy, nhớ tới câu nói kia của bác gái, đúng là không đáng tin, rất phô trương, phô trương vô cùng...

“Sách tình yêu” cuối cùng cũng được phát sóng, quả thực là vô cùng ngạc nhiên là những đoạn bất lợi cho Quý Khiết Nhi đều không bị cắt mất bất kì đoạn nào cả. Chị Nhược Phàm vui đến mức khoe miệng lúc nào cũng cong cong, vẻ mặt giống như gian kế được thực hiện, có chút hương vị của tiểu nhân đắc chí, cũng khiến cho Thư Sảng ở một bên kêu to không ngừng. Cổ Tiểu An đã đổi giọng gọi cô ấy là “chị quá đi”. Sau đó lại giống như có người trong tối hành động, video nhiều năm trước Quý Khiết Nhi cố ý đánh chị Nhược Phàm lại được tung lên, công bố trước dân chúng, ngôn luận lại một lần nữa được làm ầm ĩ lên. Lại thêm vào đó là chị Nhược Phàm có nhiều người đồng tình, hai kiểu fan cũng nháo quẩn lẫn nhau. Chúng tôi lặng lẽ hỏi chị Nhược Phàm đoạn video kia là có liên quan gì với chị ấy không? Chị Nhược Phàm ôm mặt nói: “Không liên quan gì với chị hết. Người nào thích hại người khác mà lại có liên quan đến xấu mặt cả mình đâu, các em xem, chị có bao nhiêu là đáng thương a.” Cho nên tôi chỉ có thể nghĩ là Quý Khiết Nhi gây thù oán quá nhiều, cho nên kết quả chính là bị người ta âm thầm trả đũa...

Đương nhiên tiếp sau đó mới là khôi hài thực sự, có một phần trong đoàn fan trung thành của Phó Quân Nhan bắt đầu công kích Quý Khiết Nhi, các loại ngôn luận đều cho rằng bọn họ không thể chấp nhận được công tử Quân Nhan cao quý lịch sự, tao nhã, hạt bụi nhỏ cũng không dính của họ lại kết hợp cùng nghệ sĩ có phẩm hạnh không tốt như vậy. Tôi ôm máy tính nhìn các loại bình luận của fan, nhin không được cảm thán ra tiếng: “Phó Quân Nhan là một đóa hoa nha.” Người người đều yêu thích, đây là..

Kết quả khi tôi quay đầu lại chỉ thấy Phó Quân Nhan đang nghiêng mặt nhìn tôi, An An trong lòng anh thì đang nghiêng đầu từ chỗ khác sang, Cổ Tiểu An chớp chớp đôi mắt to, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Phó Quân Nhan, đôi tay mập mập sờ sờ gương mặt của Phó Quân Nhan nhếch miệng nói: “Anh rể, hoa.” Tôi nhin không được ôm bụng cười đến nghiêng ngả trên ghế sofa. Phó Quân Nhan bắt đắ dĩ nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cổ Tiểu An, đáy mắt đều mang theo ý cười.

Bạn học Cố Tiểu An mỗi ngày đều cười hì hì, vẫn luôn ôm chặt bình sữa của cậu bé, trên người cậu đều là mùi sữa, khi gửi vào cảm thấy đáng yêu vô cùng. Cậu bé còn nhỏ như vậy nhưng đã có nhận biết quen thuộc với âm nhạc, khi tôi phải diễn thì cậu bé thường xuyên ngồi trên lưng Tiểu Khải ngoan ngoãn cầm đàn Vi-ô-lông luyện tập, lúc cậu bé luyện tập cũng thường xuyên dùng đôi tay nhỏ bé của mình vỗ vỗ vào người Tiểu Khải, Tiểu Khải cũng nghe theo cậu bé vẫy đuôi từng phát một. Cả hai đều trêu chọc người xem khiến cho mọi người cười đến vui vẻ, mọi người đều gọi cậu bé là một tiểu thần đồng. Bản thân tôi lại cảm thấy sự thông minh của Tiểu An cũng không phải rất rõ ràng, cũng không phải sự thông minh đến sáng chói...

Đôi khi sau khi diễn xong Phó Quân Nhan cũng sẽ đến ôm Tiểu An về khách sạn trước. Khiến cho mọi người đều tấm tắc khen phẩm hạnh nghiêm chỉnh, là một người đàn ông tốt điển hình. Tôi cảm thấy rất ảo não, tại sao mọi người lại không hề nghi ngờ anh là người đàn ông của tôi cơ chứ... Mọi người chỉ cho rằng là do Tiểu An thông minh sáng chói hấp dẫn mọi người mà thôi...

Thường thường khi tôi kiệt sức trở về đến khách sạn, mở cửa vào phòng sẽ thấy hai người bọn họ làm tổ trong chăn. Cẩn thận nghe kĩ sẽ thấy là Phó Quân Nhan đang sử dụng vốn tiếng anh lưu loát để kể chuyện cổ tích cho An An, anh kể bằng chất giọng anh ngữ tiêu chuẩn, thanh lịch, thật thà, rất dễ nghe. Anh không chỉ là đơn giản kể chuyện cho An An mà còn kiên nhẫn giảng giải cho cậu bé, bảo An An phải làm như thế nào, làm làm sao cho đúng, có lẽ chính là như vậy. Mãi cho tới khi An An ngủ say trong lòng anh, anh mới nhẹ nhàng xuống giường, giúp An An đắp chăn thật tốt. Những lúc như vậy cả cơ thể mệt mỏi của tôi giống như có phép màu cảm thấy được thư giãn vô cùng, càng nhìn không được đi lên phía trước ôm lấy anh từ phía sau, dùng mặt cọ cọ vào lưng anh.

Đầu tiên anh luôn dùng tay vỗ vỗ vào đầu tôi, động tác rất dịu dàng, từ từ, nhẹ nhàng. Sau đó anh hỏi: “Đứng ở phía sau lâu như vậy có mệt không?”

Lúc đó tôi bị kinh ngạc một hồi: “Phó Quân Nhan, anh có mắt phía sau lưng hay sao vậy?”

“Anh ngửi thấy mùi của em, là mùi Hải Dương (đây dịch ra là mùi của biển, nhưng mình nghĩ để mùi hải dương nghe hay hơn).” Anh cười, nghiêng mặt sờ sờ mặt tôi.

Về sau tôi càng cọ mạnh hơn, anh biết đã đỡ được An An ngủ ngon rồi, vươn tay kéo tôi vào trong ngực nói: “Lần sau không cần ngây ngốc đứng sau lâu như vậy.”

Nói đi nói lại đều không hiệu quả, hiện tại khi nghe thấy tiếng động của tôi, đầu tiên sẽ dừng lại sau đó quay đầu lại vẫy tay với tôi nói: “Qua đây, ngồi bên này.”

Tôi lập tức bẹp một tiếng hôn lên miệng anh, miệng nở một nụ cười ngốc nghếch, nói: “Con dấu.” Sau đó lại dùng tay thật cẩn thận vuốt ve Tiểu An đang nằm trong lòng anh mơ màng buồn ngủ. Toàn bộ đều cảm thấy vô cùng yên tâm. Đôi khi tôi cũng có một loại ảo giác, An An là con của tôi và anh. Mà thậm chí tôi còn cảm thấy được như vậy cũng khá tốt.

62. Chương 31: Chương 27.3

Đến lúc này có một nhóm người ban đầu cảm tức, khó chịu bây giờ cũng vui vẻ trở lại, bắt đầu tiếp tục ghép tôi với Phó Quân Nhan là một đôi. Rồi lại có nhóm người khác ghép tôi với Phòng Đình Việt là một đôi. Chuyện này rất khó phân biệt khiến cho tôi cảm thấy rất buồn phiền, buồn phiền qua đi tôi lại bắt đầu lên tinh thần, giật mình tỉnh lại tôi thấy được đây là mọi người say mê tỉnh lại. Kết quả khi ở cùng Phó Quân Nhan, anh quay lại hỏi tôi: “Em, cái đồ ngốc này tại sao lại ngốc như vậy chứ?” Giọng điệu kia vô cùng nghiêm túc... khiến cho tôi sợ hãi anh muốn trả hàng...

Tin nhắn của anh Nặc cũng tới rất nhanh, anh nói: “Bảo Bối, em khiến cho trái tim anh bị tổn thương rồi.”

Tôi cười nhắc trả cho anh hai từ: “Làm trò.” Nhìn gương mặt giả vờ đau khổ khóc lóc trong màn hình khiến tôi cười lạc cả giọng.

Nhấn trả lời câu: “Anh họ à, em yêu anh. Thật đó.”

Sau đó anh lại nhấn đến một gương mặt làm nũng nói: “Em yêu anh thì cũng đâu có ích lợi gì đâu cơ chứ... Cũng đâu kết hôn được đâu...” Toàn thân tôi đều run lẩy bẩy, nhớ tới câu nói kia của bác gái, đúng là không đáng tin, rất phô trương, phô trương vô cùng...

“Sách tình yêu” cuối cùng cũng được phát sóng, quả thực là vô cùng ngạc nhiên là những đoạn bắt lợi cho Quý Khiết Nhi đều không bị cắt mất bất kì đoạn nào cả. Chị Nhược Phàm vui đến mức khoe miệng lúc nào cũng cong cong, vẻ mặt giống như gian kế được thực hiện, có chút hương vị của tiểu nhân đắc chí, cũng khiến cho Thư Sảng ở một bên kêu to không ngừng. Cố Tiểu An đã đổi giọng gọi cô ấy là “chị quái dị”. Sau đó lại giống như có người trong tối hành động, video nhiều năm trước Quý Khiết Nhi cố ý đánh chị Nhược Phàm lại được tung lên, công bố trước dân chúng, ngôn luận lại một lần nữa được làm âm ỉ lên. Lại thêm vào đó là chị Nhược Phàm có nhiều người đồng tình, hai kiểu fan cũng nháo quẩn lẫn nhau. Chúng tôi lặng lẽ hỏi chị Nhược Phàm đoạn video kia là có liên quan gì với chị ấy không? Chị Nhược Phàm ôm mặt nói: “Không liên quan gì với chị hết. Người nào thích hại người khác mà lại có liên quan đến xấu mặt cả mình đâu, các em xem, chị có bao nhiêu là đáng thương a.” Cho nên tôi chỉ có thể nghĩ là Quý Khiết Nhi gây thù oán quá nhiều, cho nên kết quả chính là bị người ta âm thầm trả đũa...

Đương nhiên tiếp sau đó mới là khôi hài thực sự, có một phần trong đoàn fan trung thành của Phó Quân Nhan bắt đầu công kích Quý Khiết Nhi, các loại ngôn luận đều cho rằng bọn họ không thể chấp nhận được công tử Quân Nhan cao quý lịch sự, tao nhã, hạt bụi nhỏ cũng không dính của họ lại kết hợp cùng nghệ sĩ có phẩm hạnh không tốt như vậy. Tôi ôm máy tính nhìn các loại bình luận của fan, nhìn không được cảm thán ra tiếng: “Phó Quân Nhan là một đóa hoa nha.” Người người đều yêu thích, đây là..

Kết quả khi tôi quay đầu lại chỉ thấy Phó Quân Nhan đang nghiêng mặt nhìn tôi, An An trong lòng anh thì đang nghiêng đầu từ chỗ khác sang, Cố Tiểu An chớp chớp đôi mắt to, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Phó Quân Nhan, đôi tay mập mập sờ sờ gương mặt của Phó Quân Nhan nhếch miệng nói: “Anh rể, hoa.” Tôi nhìn không được ôm bụng cười đến nghiêng ngả trên ghế sofa. Phó Quân Nhan bắt đầu nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cố Tiểu An, đáy mắt đều mang theo ý cười.

Bạn học Cố Tiểu An mỗi ngày đều cười hì hì, vẫn luôn ôm chặt bình sữa của cậu bé, trên người cậu đều là mùi sữa, khi gửi vào cảm thấy đáng yêu vô cùng. Cậu bé còn nhỏ như vậy nhưng đã có nhận biết quen thuộc với âm nhạc, khi tôi phải diễn thì cậu bé thường xuyên ngồi trên lưng Tiểu Khải ngoan ngoãn cầm đàn Vi-ô-lông luyện tập, lúc cậu bé luyện tập cũng thường xuyên dùng đôi tay nhỏ bé của mình vỗ vỗ vào người Tiểu Khải, Tiểu Khải cũng nghe theo cậu bé vẫy đuôi từng phát một. Cả hai đều trêu chọc người xem khiến cho mọi người cười đến vui vẻ, mọi người đều gọi cậu bé là một tiểu thần đồng. Bản thân tôi lại cảm thấy sự thông minh của Tiểu An cũng không phải rất rõ ràng, cũng không phải sự thông minh đến sáng chói...

Đôi khi sau khi diễn xong Phó Quân Nhan cũng sẽ đến ôm Tiểu An về khách sạn trước. Khiến cho mọi người đều tấm tắc khen phẩm hạnh nghiêm chỉnh, là một người đàn ông tốt điển hình. Tôi cảm thấy rất ảo não, tại sao mọi người lại không hề nghi ngờ anh là người đàn ông của tôi cơ chứ... Mọi người chỉ cho rằng là do Tiểu An thông minh sáng chói hấp dẫn mọi người mà thôi...

Thường thường khi tôi kiệt sức trở về đến khách sạn, mở cửa vào phòng sẽ thấy hai người bọn họ làm tổ trong chăn. Cẩn thận nghe kĩ sẽ thấy là Phó Quân Nhan đang sử dụng vốn tiếng anh lưu loát để kể chuyện cổ tích cho An An, anh kể bằng chất giọng anh ngữ tiêu chuẩn, thanh lịch, thật thà, rất dễ nghe. Anh không chỉ là đơn giản kể chuyện cho An An mà còn kiên nhẫn giảng giải cho cậu bé, bảo An An phải làm như thế nào, làm làm sao cho đúng, có lẽ chính là như vậy. Mãi cho tới khi An An ngủ say trong lòng anh, anh mới nhẹ nhàng xuống giường, giúp An An đắp chăn thật tốt. Những lúc như vậy cả cơ thể mệt mỏi của tôi giống như có phép màu cảm thấy được thư giãn vô cùng, càng nhìn không được đi lên phía trước ôm lấy anh từ phía sau, dùng mặt cọ cọ vào lưng anh.

Đầu tiên anh luôn dùng tay vỗ vỗ vào đầu tôi, động tác rất dịu dàng, từ từ, nhẹ nhàng. Sau đó anh hỏi: “Đứng ở phía sau lâu như vậy có mệt không?”

Lúc đó tôi bị kinh ngạc một hồi: “Phó Quân Nhan, anh có mắt phía sau lưng hay sao vậy?”

“Anh ngửi thấy mùi của em, là mùi Hải Dương (đây dịch ra là mùi của biển, nhưng mình nghĩ để mùi hải dương nghe hay hơn).” Anh cười, nghiêng mặt sờ sờ mặt tôi.

Về sau tôi càng cọt mạnh hơn, anh biết đã đỡ được An An ngủ ngon rồi, vươn tay kéo tôi vào trong ngực nói: “Lần sau không cần ngây ngốc đứng sau lâu như vậy.”

Nói đi nói lại đều không hiệu quả, hiện tại khi nghe thấy tiếng động của tôi, đầu tiên sẽ dừng lại sau đó quay đầu lại vẫy tay với tôi nói: “Qua đây, ngồi bên này.”

Tôi lập tức bẹp một tiếng hôn lên miệng anh, miệng nở một nụ cười ngốc nghếch, nói: “Con dấu.” Sau đó lại dùng tay thật cẩn thận vuốt ve Tiểu An đang nằm trong lòng anh mơ màng buồn ngủ. Toàn bộ đều cảm thấy vô cùng yên tâm. Đôi khi tôi cũng có một loại ảo giác, An An là con của tôi và anh. Mà thậm chí tôi còn cảm thấy được như vậy cũng khá tốt.

63. Chương 32: Chương 28

Tôi vốn tưởng rằng, cuộc sống đã có thể trở lại bình thường hoặc ít nhất cũng là phát triển theo hướng tốt lên. Nhưng mà, sáng sớm hôm nay, điện thoại của tôi vang lên, ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy lo lắng của Thư Sảng: “Cố Bảo Bối, mở máy tính lên rồi vào trang web của Jay nhanh lên.” Từ lần trước khi tôi bị kéo vào xi căng đàn của Jay và Từ Hồng, Thư Sảng trở nên nhiệt tình vô cùng, lúc đó miệng lưỡi sắc bén của cô ấy luôn quay ra bên ngoài, gặp quỷ diệt quỷ, gặp thần đánh thần, rất nhiều lần cô ấy công khai đứng lên giải thích cho tôi. Tôi rất cảm động, đồng thời tôi càng cảm thấy An An gọi cô ấy là “anh” cũng rất chính xác.

Tôi mơ mơ màng màng vào websites, sau đó hoàn toàn là bị dọa sợ mà tỉnh lại.

Trên trang đầu trong websites của Jay hiện bài thông báo chỉ có sáu chữ rất hoành tráng: “Cố Bảo Bối, anh yêu em.” Tôi nhìn thấy, im lặng trong lòng, tôi cũng không biết nên khóc hay nên cười bây giờ.

Trên một trang web khác lại sáng lên tin tức: “Người đại diện Từ Hồng khởi tố Jay tội cường gian.” Cường gian? Có lẽ phải là Từ Hồng cường gian anh ta thì mới đúng đi. Nhìn lại một loạt sự lên án của Từ Hồng tôi nhận không được mắng thành tiếng: “Mẹ nó. Kẻ điên này.” Người phụ nữ này yêu ai thì chính là hại kẻ đó nha. Vì tức giận mà thiếu chút nữa tôi đập máy tính của mình ra. Sau đó suy nghĩ lại, nếu đập ra thì vẫn là chính mình phải tự bỏ tiền ra mua thôi, vì vậy lại đáng khinh thu tay lại. Được rồi, là do bản thân tôi không có tiền đồ...

Từ Hồng lẫn lộn trong làng giải trí nhiều năm như vậy chỉ có thể nói là càng già càng lão luyện. Cái khác không nói đến chữ riêng thủ đoạn thì có thừa. Lần trước Jay đến tìm tôi mặc dù đột ngột một chút, nhưng chỉ có thể nói là do Từ Hồng ép gấp quá, tình cảm của hắn đến điểm cuối vì thế mới bạo phát. Nhưng mà, tôi không tin ngay lúc đầu sóng ngọn gió này anh ta sẽ viết thông báo ngay đầu trang web chính thức của bản thân như vậy. Như vậy thì bất kể là fan của anh ta hay nhóm Hải Bảo nhà tôi cũng đều sẽ bắn ngược lại anh ta. Huống chi là trong thời điểm bất kể là thiên thời, địa lợi hay nhân hòa đều không có như này mà còn đi tìm tình yêu thì quả thực là quá không thông minh rồi.

Nghĩ tới đủ loại tin tức ở kiếp trước, tôi đều tin anh ta, cũng tin chắc chắn rằng tin tức lần này không phải anh ta tung lên. Anh ta cũng có lỗi khổ tâm trong lòng, khi một người phụ nữ đã điên lên thì chuyện gì họ cũng làm. Tính tình của Jay luôn rất dịu dàng, ngoan ngoãn, anh ta luôn luôn nhường nhịn người khác. Nhưng những chuyện làm ảnh hưởng đến người khác anh ta không biết làm. Lần trước sau khi hình và xi căng đàn được tung ra, anh ta cũng vì danh dự của tôi mà đứng lên giải thích công khai với báo chí, đồng thời cũng gửi cho tôi một tin nhắn chỉ có ba chữ ngắn gọn: “Rất xin lỗi.” Ba chữ kia rất nặng nề, khiến cho đến bây giờ vẫn cảm thấy nặng trĩu.

Sau đó anh ta không hề liên lạc với tôi nữa, làm sao có thể ngay lúc đầu sóng ngọn gió như thế này kéo tôi vào cơ chứ? Đây chính là tự đánh vào miệng mình đây? Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều không thể gạt bỏ tình yêu của anh ta với tôi, thực sự anh ta rất yêu tôi. Cho dù hiện tại anh ta còn rất trẻ, tình

yêu của anh ta cũng không sâu đậm bằng kiếp trước, anh ta cũng không đủ trưởng thành già dặn, nhưng tính cách của anh ta thì vẫn như vậy không hề thay đổi. Tôi không thể bác bỏ anh ta, bởi vì nếu vậy thì giống như không thừa nhận mất tôi bị mù, nhận một mối tình không thuộc về mình.

Nghĩ nghĩ, tôi lại nghĩ đến Từ Hồng, rồi lại nhin không được muốn trách Jay có phải đời trước thiếu nợ Từ Hồng rất nhiều hay không? Làm sao lại có thể dây dưa không rõ như vậy cơ chứ? Không nghĩ ra được câu thổ lộ kia là ai làm ra, Thư Sảng ở đầu kia lại gửi đến một tin nhắn: “Cố Bảo Bối, mình giúp cậu đưa anh ta vào trang web đen nhé.” Trong nháy mắt tôi thấy hình ảnh Thư Sảng với đôi mắt sáng rực rỡ, xung quanh người phát ra hơi thở nhân tài ẩn dật, rỗng rỗng hỏ hỏ, rỗng rỗng hỏ hỏ.

Lúc lâu sau, tôi vẫn cảm thấy tức giận, do dự mãi, cuối cùng cũng quyết tâm, nhanh chóng thay đồ xong. Xoay người dùng chân gối ki Cỏ Tiểu An đang ngủ say, đồng thời gọi Tiểu Khải đang ngủ say cạnh chân giường dậy, nó nức nở một tiếng nhưng rất ngoan ngoãn không hề kêu to, chỉ đi sau lưng tôi. Tôi ôm An An xuống tầng, gõ cửa phòng Phó Quân Nhan, đêm nay tôi muốn nhờ Phó Quân Nhan trông An An. Tuy tôi cũng rất tức giận, từ khi trùng sinh đến nay tôi luôn trốn tránh không muốn dính việc này, nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần luôn dính cả tôi vào trong đó. Tôi biết tôi nên nghe theo Thư Sảng, chẳng thêm quan tâm, tôi biết như vậy mới là tốt nhất, nhưng..... Nhưng tôi không muốn nhìn thấy Jay bị phá hủy như thế..... Kiếp trước tiền đồ của anh ta thành công như vậy, mà lúc này, làm sao lại có thể vừa mới xuất phát đã không thấy con đường phía trước được cơ chứ?

Cho dù như thế nào đi nữa, tôi nên đi gặp Từ Hồng, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, trên con đường này của Jay tình yêu của cô ta là viên đá lớn chắn đường, vậy nếu như không phải tôi? Có phải tất cả sẽ tốt hay không? Mặc dù trong lòng tôi biết tôi không đánh thức được cô ta, nhưng giống như Phó Quân Nhan đã nói, tình yêu có trăm nghìn loại, nhưng cô ta lại chọn loại ích kỉ nhất. Nhưng mà, mặc kệ có hiệu quả hay không, ít nhất tôi cũng phải nói cho rõ ràng với người phụ nữ điên kia, ít nhất cũng phải để cho cô ta biết tôi không phải là mối đe dọa của cô ta, tôi không phải chương ngại của cô ta và Jay, cô ta không cần phải ép mình và Jay vào con đường cùng như vậy. Hơn nữa.... nói tôi ích kỉ cũng được, vô tình cũng được. Tôi rất nóng lòng muốn gạt tôi sang một bên, bây giờ tôi không phải chỉ có một mình.... Tôi cúi đầu nhìn An An đang ngủ say, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu bé.

Tôi ấn chuông một lúc lâu nhưng không ai mở cửa, tôi khó khăn chống một tay lên để ấn mật mã vào phòng, nhưng mà Phó Quân Nhan không có trong phòng, trong phòng giống như không có ai trở lại. Hôm nay anh diễn đêm sao... Tôi không thể hiểu được.... Tôi quan tâm anh quá ít... Trong lòng tôi vang lên một tiếng rầm rất lớn, nhìn An An mềm nhũn như không có xương nằm trong lòng tôi, tôi kéo chăn lên cho cậu bé, lại quay đầu lên tầng muốn đi tìm Thư Sảng. Tôi nhanh chóng suy nghĩ một chút lại đổi hướng, xoay người đi tìm chị Nhược Phàm. Nếu để cho Thư Sảng trông An An, thì có trời mới biết liệu có thể chỉ vì một tiếng “anh” mà nháo đến trời sáng hay không. Cái người thiếu hụt giới tính đó, cô ấy thực sự thiếu hụt tình mẫu tử, tính kiên nhẫn, và dịu dàng chỉ có nhiệt tình mạnh mẽ, đặc biệt vào lúc đầu vô mồm....

Sau một lúc gõ cửa thì cửa cũng mở. Chị Nhược Phàm đang vuốt tóc dựa vào cửa, nhìn thấy tôi lập tức hoảng sợ, vốn chị ấy đang ngăn người, thấy tôi đang ôm Tiểu An, vội vàng dùng tay sờ trán Tiểu An, miệng lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? An An bị bệnh sao? Chị gọi điện thoại cho xe cấp cứu nhé.” Chị ấy vội vàng hỏi, dọa cho tôi vội vàng nhờ chị nhỏ giọng, sau đó lại chỉ chỉ vào lòng nói: “An An chỉ đang ngủ thiếp đi thôi.”

“Làm chị sợ muốn chết, cháu đích tôn nhà chị bị bệnh vào lúc nửa đêm, chị dâu chị cũng có dáng vẻ này, em thật là chỉ biết đi dọa người khác thôi.” Chị thở dài một tiếng, nhỏ giọng oán trách tôi.

Tôi xấu hổ cười với chị ấy, nói với chị ấy tôi có chút việc gấp, đem An An sang nhờ chị trông giúp. Chị cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu, rất nhẹ nhàng đón lấy An An trong lòng tôi, ngẩng đầu cười với tôi: “Cậu nhóc này ngủ trầm thật đấy.” Tôi gật đầu dẫn Tiểu Khải đi theo sau lưng chị vào phòng. Nhìn Cố Tiểu An được chị ấy đặt yên ổn ngủ trên giường, lại nhìn Tiểu Khải dính lấy An An nằm xuống chân giường, sờ sờ cái đầu mượt mà của nó, nói cảm ơn với chị Nhược Phàm rồi mới rời đi.

Không nghĩ tới chỉ mới đi mấy bước đã thấy Phòng Đình Việt đứng ở đầu kia hành lang, trên đầu ngón tay anh là điều thuốc đang tỏa khói, ánh lửa nho nhỏ nhưng trong bóng đêm rất sáng ngời. Anh mở cửa phòng tạo ra chút tiếng vang.

64. Chương 32: Chương 28

Tôi vốn tưởng rằng , cuộc sống đã có thể trở lại bình thường hoặc ít nhất cũng là phát triển theo hướng tốt lên. Nhưng mà, sáng sớm hôm nay, điện thoại của tôi vang lên, ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy lo lắng của Thư Sảng: “Cố Bảo Bối, mở máy tính lên rồi vào trang web của Jay nhanh lên.” Từ lần trước khi tôi bị kéo vào xi căng đan của Jay và Từ Hồng, Thư Sảng trở nên nhiệt tình vô cùng, lúc đó miệng lưỡi sắc bén của cô ấy luôn quay ra bên ngoài, gặp quỷ diệt quỷ, gặp thần đánh thần, rất nhiều lần cô ấy công khai đứng lên giải thích cho tôi. Tôi rất cảm động, đồng thời tôi càng cảm thấy An An gọi cô ấy là “anh” cũng rất chính xác.

Tôi mơ mơ màng màng vào websites, sau đó hoàn toàn là bị dọa sợ mà tỉnh lại.

Trên trang đầu trong websites của Jay hiện bài thông báo chỉ có sáu chữ rất hoành tráng: “Cố Bảo Bối, anh yêu em.” Tôi nhìn thấy, im lặng trong lòng, tôi cũng không biết nên khóc hay nên cười bây giờ.

Trên một trang web khác lại sáng lên tin tức: “Người đại diện Từ Hồng khởi tố Jay tội cường gian.” Cường gian? Có lẽ phải là Từ Hồng cường gian anh ta thì mới đúng đi. Nhìn lại một loạt sự lên án của Từ Hồng tôi nhận không được mắng thành tiếng: “Mẹ nó. Kể diên này.” Người phụ nữ này yêu ai thì chính là hại kẻ đó nha. Vì tức giận mà thiếu chút nữa tôi đập máy tính của mình ra. Sau đó suy nghĩ lại, nếu đập ra thì vẫn là chính mình phải tự bỏ tiền ra mua thôi, vì vậy lại đáng khinh thu tay lại. Được rồi, là do bản thân tôi không có tiền đồ...

Từ Hồng lẫn lộn trong làng giải trí nhiều năm như vậy chỉ có thể nói là càng già càng lão luyện. Cái khác không nói đến chứ riêng thủ đoạn thì có thừa. Lần trước Jay đến tìm tôi mặc dù đột ngột một chút, nhưng chỉ có thể nói là do Từ Hồng ép gấp quá, tình cảm của hắn đến điểm cuối vì thế mới bạo phát. Nhưng mà, tôi không tin ngay lúc đầu sóng ngọn gió này anh ta sẽ viết thông báo ngay đầu trang web chính thức của bản thân như vậy. Như vậy thì bất kể là fan của anh ta hay nhóm Hải Bảo nhà tôi cũng đều sẽ bắn ngược lại anh ta. Huống chi là trong thời điểm bất kể là thiên thời, địa lợi hay nhân hòa đều không có như này mà còn đi tìm tình yêu thì quả thực là quá không thông minh rồi.

Nghĩ tới đủ loại tin tức ở kiếp trước, tôi đều tin anh ta, cũng tin chắc chắn rằng tin tức lần này không phải anh ta tung lên. Anh ta cũng có lỗi khổ tâm trong lòng, khi một người phụ nữ đã diên lên thì chuyện gì họ cũng giám làm. Tính tình của Jay luôn rất dịu dàng, ngoan ngoãn, anh ta luôn luôn nhường nhịn người khác. Nhưng những chuyện làm ảnh hưởng đến người khác anh ta không biết làm. Lần trước sau khi hình và xi căng đan được tung ra, anh ta cũng vì danh dự của tôi mà đứng lên giải thích công khai với báo chí, đồng thời cũng gửi cho tôi một tin nhắn chỉ có ba chữ ngắn gọn: “Rất xin lỗi.” Ba chữ kia rất nặng nề, khiến cho đến bây giờ vẫn cảm thấy nặng trĩu.

Sau đó anh ta không hề liên lạc với tôi nữa, làm sao có thể ngay lúc đầu sóng ngọn gió như thế này kéo tôi vào cơ chứ? Đây chính là tự đánh vào miệng mình đây? Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều không thể gạt bỏ tình yêu của anh ta với tôi, thực sự anh ta rất yêu tôi. Cho dù hiện tại anh ta còn rất trẻ, tình yêu của anh ta cũng không sâu đậm bằng kiếp trước, anh ta cũng không đủ trưởng thành già dặn, nhưng tính cách của anh ta thì vẫn như vậy không hề thay đổi. Tôi không thể bác bỏ anh ta, bởi vì nếu vậy thì giống như không thừa nhận mất tôi bị mù, nhận một mối tình không thuộc về mình.

Nghĩ nghĩ, tôi lại nghĩ đến Từ Hồng, rồi lại nhận không được muốn trách Jay có phải đời trước thiếu nợ Từ Hồng rất nhiều hay không? Làm sao lại có thể dây dưa không rõ như vậy cơ chứ? Không nghĩ ra được câu thổ lộ kia là ai làm ra, Thư Sảng ở đầu kia lại gửi đến một tin nhắn: “Cố Bảo Bối, mình giúp cậu đưa anh ta vào trang web đen nhé.” Trong nháy mắt tôi thấy hình ảnh Thư Sảng với đôi mắt sáng rực rỡ, xung quanh người phát ra hơi thở nhân tài ẩn dật, rỗng núp hổ nằm, rỗng cuốn hổ phục.

Lúc lâu sau, tôi vẫn cảm thấy tức giận, do dự mãi, cuối cùng cũng quyết tâm, nhanh chóng thay đồ xong. Xoay người dùng chân gói ki Cỏ Tiểu An đang ngủ say, đồng thời gọi Tiểu Khải đang ngủ say cạnh chân giường dậy, nó nức nở một tiếng nhưng rất ngoan ngoãn không hề kêu to, chỉ đi sau lưng tôi. Tôi ôm An An xuống tầng, gõ cửa phòng Phó Quân Nhan, đêm nay tôi muốn nhờ Phó Quân Nhan trông An An. Tuy

tôi cũng rất tức giận, từ khi trùng sinh đến nay tôi luôn trốn tránh không muốn dính việc này, nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần luôn dính cả tôi vào trong đó. Tôi biết tôi nên nghe theo Thư Sảng, chẳng thêm quan tâm, tôi biết như vậy mới là tốt nhất, nhưng..... Nhưng tôi không muốn nhìn thấy Jay bị phá hủy như thế..... Kiếp trước tiền đồ của anh ta thành công như vậy, mà lúc này, làm sao lại có thể vừa mới xuất phát đã không thấy con đường phía trước được cơ chứ?

Cho dù như thế nào đi nữa, tôi nên đi gặp Từ Hồng, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, trên con đường này của Jay tình yêu của cô ta là viên đá lớn chắn đường, vậy nếu như không phải tôi? Có phải tất cả sẽ tốt hay không? Mặc dù trong lòng tôi biết tôi không đánh thức được cô ta, nhưng giống như Phó Quân Nhan đã nói, tình yêu có trăm nghìn loại, nhưng cô ta lại chọn loại ích kỷ nhất. Nhưng mà, mặc kệ có hiệu quả hay không, ít nhất tôi cũng phải nói cho rõ ràng với người phụ nữ điên kia, ít nhất cũng phải để cho cô ta biết tôi không phải là mối đe dọa của cô ta, tôi không phải chương ngại của cô ta và Jay, cô ta không cần phải ép mình và Jay vào con đường cùng như vậy. Hơn nữa.... nói tôi ích kỷ cũng được, vô tình cũng được. Tôi rất nóng lòng muốn gạt tôi sang một bên, bây giờ tôi không phải chỉ có một mình.... Tôi cúi đầu nhìn An An đang ngủ say, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu bé.

Tôi ấn chuông một lúc lâu nhưng không ai mở cửa, tôi khó khăn chống một tay lên để ấn mật mã vào phòng, nhưng mà Phó Quân Nhan không có trong phòng, trong phòng giống như không có ai trở lại. Hôm nay anh diễn đêm sao... Tôi không thể hiểu được.... Tôi quan tâm anh quá ít... Trong lòng tôi vang lên một tiếng rầm rất lớn, nhìn An An mềm nhũn như không có xương nằm trong lòng tôi, tôi kéo chăn lên cho cậu bé, lại quay đầu lên tầng muốn đi tìm Thư Sảng. Tôi nhanh chóng suy nghĩ một chút lại đổi hướng, xoay người đi tìm chị Nhược Phàm. Nếu để cho Thư Sảng trông An An, thì có trời mới biết liệu có thể chỉ vì một tiếng “anh” mà nháo đến trời sáng hay không. Cái người thiếu hụt giới tính đó, cô ấy thực sự thiếu hụt tình mẫu tử, tính kiên nhẫn, và dịu dàng chỉ có nhiệt tình mạnh mẽ, đặc biệt vào lúc đầu vô cảm....

Sau một lúc gõ cửa thì cửa cũng mở. Chị Nhược Phàm đang vuốt tóc dựa vào cửa, nhìn thấy tôi lập tức hoảng sợ, vốn chị ấy đang ngăn người, thấy tôi đang ôm Tiểu An, vội vàng dùng tay sờ trán Tiểu An, miệng lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? An An bị bệnh sao? Chị gọi điện thoại cho xe cấp cứu nhé.” Chị ấy vội vàng hỏi, dọa cho tôi vội vàng nhờ chị nhỏ giọng, sau đó lại chỉ chỉ vào lòng nói: “An An chỉ đang ngủ thiếp đi thôi.”

“Làm chị sợ muốn chết, cháu đích tôn nhà chị bị bệnh vào lúc nửa đêm, chị dâu chị cũng có dáng vẻ này, em thật là chỉ biết đi dọa người khác thôi.” Chị thở dài một tiếng, nhỏ giọng oán trách tôi.

Tôi xấu hổ cười với chị ấy, nói với chị ấy tôi có chút việc gấp, đem An An sang nhờ chị trông giúp. Chị cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu, rất nhẹ nhàng đón lấy An An trong lòng tôi, ngẩng đầu cười với tôi: “Cậu nhóc này ngủ trầm thật đấy.” Tôi gật đầu dẫn Tiểu Khải đi theo sau lưng chị vào phòng. Nhìn Cố Tiểu An được chị ấy đặt yên ổn ngủ trên giường, lại nhìn Tiểu Khải dính lấy An An nằm xuống chân giường, sờ sờ cái đầu mượt mà của nó, nói cảm ơn với chị Nhược Phàm rồi mới rời đi.

Không nghĩ tới chỉ mới đi mấy bước đã thấy Phòng Đình Việt đứng ở đầu kia hành lang, trên đầu ngón tay anh là điều thuốc đang tỏa khói, ánh lửa nho nhỏ nhưng trong bóng đêm rất sáng ngời. Anh mở cửa phòng tạo ra chút tiếng vang.

Xoay đầu nhìn thấy tôi, mở miệng hỏi: “Một người?”

Tôi gật đầu một cái, chỉ đứng tại chỗ chứ không đi qua.

Anh lại hỏi: “Đi đâu à?” Vẫn là giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh như cũ. Nhưng nghe kĩ thì trong âm thanh đó vẫn mang theo một chút ấm áp.

Tôi tiến lên trước mấy bước, suy nghĩ một chút rồi nói thật: “Em đi tìm Từ Hồng.”

Anh hất mặt nhìn tôi một cái, muốn nói gì đó, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, cúi đầu hít một hơi thuốc, vòng khói nhàn nhạt quấn quanh, sau đó tôi nghe anh nói: “Anh đi với em.” Tôi nghĩ nghĩ một chút, tôi là người của công chúng, nửa đêm canh ba một mình thuê xe ra ngoài cũng không tốt, hơn nữa Từ Hồng vẫn có chút kiêng dè anh Đình Việt, anh ấy đi theo cũng tốt. Tôi lập tức gật đầu một cái. Anh dập tắt điều thuốc trong tay, ngoắc ngoắc tay với tôi. Tôi ngoan ngoãn đi tới trước mặt anh, anh dừng lại ở cửa

phòng của mình nói với tôi: “Em đợi ở đây một chút, anh vào thay bộ đồ và lấy chìa khóa xe đã.” Nói xong lập tức mở cửa đi vào.

Nhưng anh Đinh Việt mới đi được hai bước lại quay lại: “Em cũng vào luôn đi, muộn như này rồi bị người khác nhìn thấy cũng không tốt.” Vừa nói lại ho nhẹ hai cái nói tiếp: “Bên trong có mấy người, em không cần để ý đâu.”

Tôi cảm thấy kinh ngạc trong lòng, nghĩ muốn vào bên trong nhìn một chút nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống, nhưng vẫn “vâng” một tiếng, theo sau lưng anh đi vào phòng, đi vào mới nghe thấy trong phòng anh có âm thanh, hóa ra là tiếng mọi người đang chơi mạt trượt, nghe rất tốt. Nhịn không được tò mò tôi nhìn vào bên trong, chỉ thấy bốn người đàn ông với bốn phong cách khác xa nhau đang chơi đùa trong phòng anh, một bên là mấy chai rượu tây cao cấp đã uống hơn nửa. Chúng tôi vừa mới vào cửa, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh lam nghe tiếng động, đến lòng mày cũng không ngẩng lên đã nói: “Lão tam, mau lên nha, lão tử đây bị bọn họ liên kết bắt nạt, ba chọi một đấy.” Lão tử... tôi liếc trộm người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia đang bày ra gương mặt đau khổ, đây là người đàn ông nhỏ nhất, nhìn không ra một chút nào giống lão tử cả...

Ngồi đối diện là một người đàn ông mặc quân trang, khoe miệng nhếch lên, người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam còn chưa nói xong, anh ta đã đem bài đặt xuống: “Hồ rồi.” Phong cách nghiêm trang, lạnh lẽo.

Lúc này người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam bùng nổ: “Mẹ nó. Lại hồ lão tử.” Tay đẩy một cái lập tức lộ ra mặt bài trong tay. Giọng điệu lỗ mãng, nhưng anh ta lại có một gương mặt trẻ con rất đáng yêu, khi nói như vậy lại hiện lên một bộ dáng ngây thơ đáng yêu, tôi nhịn không được cảm thấy buồn cười trong lòng.

Hai bên cười rộ lên, một người đàn ông mặc quần áo màu đen mĩa mai: “Ai bảo hôm qua cậu đùa giỡn em gái anh ta, hồ cậu đã tính là gì, không đánh cho cậu một trận là may lắm rồi.”

Tôi nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia bày ra dáng vẻ tức giận, thậm chí có chút giống như bộ mặt bánh bao mà ngày thường tôi thấy yêu thích nhất, cuối cùng nhịn không được, phì cười thành tiếng. Một tiếng cười này đều khiến cho mọi người đều quay lại. Người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam mắt sáng bừng lên ngay lập tức, vươn đầu ngón tay ra, run rẩy nói: “Mẹ nó. Đây không phải chính là Mỹ nhân ngư trong tấm hình treo ở tòa nhà cao chọc trời ở trung tâm sao? Vây, vây. Tại sao tóc lại màu đen?” Tôi vừa nghe xưng hô của anh ta lại nhịn không được nở nụ cười. Thật là một người đàn ông đáng yêu... Có thể là bạn bè với An An nhà tôi nha...

“Không có tiền đồ.” Người đàn ông mặc quần áo màu đen vươn tay dài ra, vỗ vỗ vào đầu người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia. Quay đầu dùng ánh mắt thâm ý nhìn tôi một chút, nói: “Cô ấy tên là Cố Bảo Bối, cũng không phải cái gì mà mỹ nhân ngư kia.” Giọng nói mang theo vài phần lạnh lạnh, lại mang theo một chút áp chế. Khiến cho toàn thân tôi đều không thoải mái.

Người đàn ông mặc áo trắng vẫn lưỡi biếng dựa vào tường, không nói chuyện nhưng khoe miệng lại hơi cong cong, toàn thân anh ta mang theo một chút hơi thở lỗ mãng, nhưng mặt mày anh ta lại rất lịch sự. Tôi chuẩn bị tinh thần nghe anh ta mở miệng phun ngà voi, ai ngờ được anh ta lại nói: “Lão tam không tởi nha, nửa đêm lại gọi được nữ minh tinh về phòng thế này... dáng vẻ xinh đẹp như thế này một cái làm sao đủ nha?” Vừa nói vừa cợt nhả ngoắc ngoắc ngón tay với tôi. “Em gái à, mau mau đến đây, đầu tiên tiếp đón anh đi đã, để cho anh đây xem xét thật tốt đã nào.” Tôi thở dài trong lòng, xem tình hình này thì không thể phun ra ngà voi được rồi...

Tôi đã hiểu rõ, xem ra đây là một nhị thiếu bình hoa điển hình rồi. Nhiều đàn ông thế này, nhìn đi nhìn lại tôi tự kết luận trong lòng vẫn là người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia là đáng yêu nhất.

Bởi vì kiếp trước nên tôi biết được vợ của Phòng Đinh Việt có gia thế rất hiển hách, hình như là gia đình làm trong giới chính trị, mấy người kia đều là người từ trong đại viện nhảy nhót ra ngoài. Mấy người này không cần nghĩ cũng biết không phải người dễ trêu chọc. Có thể nhìn ra được người đàn ông mặc quân trang kia cũng mang quân hàm Thượng úy, mấy người còn lại làm sao có thể là những nhân vật không tiếng nói được cơ chứ?

Từ nhỏ tôi đã luôn nhát gan, sợ phiền phức, về điểm này cũng không biết là giống ai nữa? Vây nên thường xuyên khiến cho cha tôi tức đến sùi bọt mép nói tại sao lại sinh ra người con không có tí tiền đồ nào như

tôi cơ chứ? Kiếp trước tôi đã phải chịu đủ loại phiền phức lộn xộn, chua xót không tả được, cho nên hiện tại tôi càng sợ phiền phức hơn nhiều so với trước kia. Tuy nhiên như vậy cũng không thể giải thích được nguyên nhân vì sao kiếp trước lá gan của tôi cũng không lớn hơn được chút nào...

Tôi kiên quyết chỉ chờ anh Đinh Việt mà không thêm để ý đến câu nói kia, tôi cực kì thần nhiên nhìn chăm chăm cửa phòng anh Đinh Việt vẫn đang đóng đến gần người.

Sau đó lại có âm thanh truyền vào tai tôi: “Ôi, đây là trực tiếp hướng về phía lão tam hay sao cơ chứ...” Theo sau đó là một trận cười đùa.

Khóe miệng tôi giật giật, nhóm những người phú nhị đại này đúng là quá nhàm chán... Tôi cũng là một phú nhị đại, tại sao tôi lại lớn lên khỏe mạnh mà không giống họ vậy?

Lúc này anh Đinh Việt cũng đã thay xong quần áo, cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng. Anh cũng không nhìn tôi, quay đầu quét mắt nhìn những người đang ngồi không ngừng cười đùa ầm ĩ trên bàn, đồng thời cũng vẫn chơi bài. Tiện tay xáo trộn bài trên bàn. Hướng về phía người đàn ông mặc áo trắng hừ lạnh một tiếng: “Bốn người các người ngứa da đúng không? Cô ấy là người để cho các người trêu chọc à?” Lại quét mắt nhìn những người khác. “Trở về tính sổ với các người sau.” Nói xong quay người vẫy tay với tôi vẫn đang trong trạng thái sững sờ: “Được rồi, Tiểu Ái, đi nhanh lên.”

Sau người truyền đến âm thanh hò hét: “Mẹ nó. Cô ấy chính là Tiểu Ái kia sao.” Vừa nghe chính là giọng nói của người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia.

65. Chương 33: Chương 29.1

Trên đường đi anh Đinh Việt cũng nói với tôi: “Tiểu Ái, mấy người bọn họ đều là những bá vương, hằng ngày hoành hành ngang ngược quen rồi, em đừng coi là thật. Người mặc áo trắng có cái miệng thối tha kia là Lạc Hà, là cháu trai duy nhất của tư lệnh quân khu ở phía nam, năm trước anh ta có bao nuôi một nữ minh tinh em cũng biết, có gia thế như vậy nên có chuyện lộn xộn gì mà chưa thấy qua đâu, cho nên anh ta mới trêu chọc em như vậy. Em đừng để ý.” Tôi nghĩ rằng anh ấy chỉ nói xin lỗi đơn giản với tôi thôi, không nghĩ tới rằng anh ấy lại nói trắng ra như thế. Cảm nhận được sự tin tưởng của anh, tôi cảm thấy anh Đinh Việt là người bề ngoài thì tỏ ra lạnh lùng nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác tin cậy giống như anh trai, tôi càng cảm thấy hối hận vì tại sao kiếp trước vì cảm thấy anh lạnh lùng mà luôn kiểm chuyện với anh.

Lúc này phóng viên đã vây lại rất đông ở xung quanh bệnh viện, tôi và anh Đinh Việt phải chờ rất lâu, trong lúc chờ đợi tôi cũng nói cho anh Đinh Việt biết chuyện đã xảy ra. Anh trầm ngâm nhìn tôi một lúc, nhưng lại không nói gì. Qua một lúc lâu, chúng tôi mới tìm thấy một khoảng trống, đi theo phía sau của một chiếc xe trở thiết bị vào bãi đỗ xe. Hai người chúng tôi đều đội mũ lên, cúi đầu, yên lặng bước nhanh vào thang máy trong bãi đỗ xe. Vào thang máy, hai người chúng tôi cùng quay lại nhìn nhau phì cười, những ấn ý được tạo thành trong quá trình hợp tác khi cùng quay phim vào giờ phút này ngược lại được vận dụng không ít. Nhưng mà, phòng bệnh của Từ Hồng cũng không dễ tìm, tôi cũng không thể hỏi Jay được, nói ra lại sợ anh ta đoán mò lung tung. Nếu hỏi các y tá sẽ ảnh hưởng đến những nhà báo đang vây xem ngoài kia. Trong lòng tôi âm thầm tự mắng bản thân làm việc không chu đáo. Đang lúc tôi suy nghĩ để giải quyết, anh Đinh Việt giống như đã nhìn ra sự khó khăn của tôi, anh bắt đầu đi (Không biết làm sao, bó tay ấy, mình nghĩ để nguyên sẽ hay hơn.) nhìn tôi lắc đầu một cái, vẻ mặt của anh giống như biết trước tôi sẽ gặp phải chuyện như vậy, anh lấy điện thoại ra gọi điện.

Tôi nhìn xung quanh một chút, im lặng ngẩng đầu mấp máy môi hỏi: “Anh gọi điện cho Jay à?”

Anh lắc đầu một cái, mấp máy môi nói hai từ bạn bè. Tôi cũng không hỏi nhiều vì tôi biết gia thế của anh rất hiển hách.

Quả nhiên khi anh tắt điện thoại, tay trực tiếp ấn thang máy lên tầng mười, quay đầu lại nói với tôi: “Từ Hồng nằm ở phòng bệnh số 1107.” Tôi gật đầu một cái, lại nhìn vào bảng hiển thị số tầng trong thang máy,

nói: “Anh Đinh Việt, anh ầm sai số tầng rồi, phải ầm tầng 11 chứ.” Anh lắc đầu một cái, nói: “Cửa tầng 11 nhất định sẽ có phóng viên đứng, chúng ta đến tầng 10 thay quần áo đã, xong quay lại tầng 11 sau. Thật sự không hiểu nổi em luôn ngốc nghếch thế này làm sao có thể lẫn lộn trong làng giải trí được cơ chứ.”

Tôi không biết làm sao, đành cười trừ làm lành vậy. Khi tôi thay xong đồng phục y tá đi ra ngoài đã thấy anh Đinh Việt mặc một áo blu trắng đeo kính mắt, đột nhiên tôi rất muốn hỏi: “Anh Đinh Việt, anh là thần tiên hay sao? Sao anh biết buổi tối em sẽ đến đây mà giấu cả trang phục thế này?”

Anh

lại bay ra và mắt bắt đầu đờ đờ nhìn tôi, trên gương mặt lạnh như băng vằn vằn không dứt cũng xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ, ánh lạnh giọng nói: “Tiểu Ái, em nhìn cho rõ ràng vào, đây là phòng để thay quần áo.”

“Á... Á...” Tôi rất thất vọng chờ phúc mà gãi gãi đầu, chọc khiến cho tôi rất khó chịu. “Việt thích chơi đùa là nâng tay gõ đầu tôi.”

“Vậy làm sao anh biết được chỗ này vậy?”

“Hiện nay em đã nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam ngồi cạnh cửa sổ đúng không?” Không đợi tôi trả lời, anh lại nói tiếp: “Anh ta là bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại trong bệnh viện này, dùng thấy anh ta luôn ăn nói tùy tiện mà nhảm, trong giờ y học anh ta rất có tiếng tăm, một năm có bốn mùa anh ta đều là người máy bay đi khắp nơi trên hành phố thuận. Anh có tôi chỗ này gặp anh ta vài lần nên cũng quen thuộc vì trí.”

“Mặt như bắp kê?” Tôi kinh ngạc: “Ái dám dè cho anh ta dùng dao mổ chứ? Anh ta rất giống Ái Ân nhà em, cầm dao nhỏ cắt da mổ hầu cũng đã có đáng và không an toàn rồi...” “Huống chi, bác sĩ thì không phải thái độ luôn luôn nghiêm túc hay sao? Lại nghĩ đến câu nói kìa, lão tử, lão tử, trong lòng tôi bị thương rồi...”

Phòng Dinh Việt không nói chuyện nhảm, chỉ bay ra và một buổi cười lướt qua tôi, tôi sờ sờ mặt, nhìn anh mặc áo blu trắng có cảm giác như trong rừng thuận khởi, tôi chuyển đề tài ngay. “Anh Dinh Việt, lần tới chúng ta chụp cái ảnh này phải đi gì đi?”

“Anh bay ra và mắt đen chiều nói: ‘Phải là siêu trên kìa’ có vẻ đúng hơn.” Sau đó anh đưa cho tôi một cái kính. “Khiến cho tôi đặt nhiên cảm thấy anh Dinh Việt hình ảnh quá thành thực, đúng là nhập gia tùy tục a...” “Vào quần áo lại thêm kính mắt nữa.”

Độc đường đi kính mắt trên sống mũi khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi dùng tay đẩy đẩy lại bị anh Dinh Việt giữ chặt lấy, anh nhìn tôi tắc đứ đứ rồi tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Chúng tôi đến cầu thang lên tầng mười một, trên hành lang có rất ít người, thấp thoáng có bóng dáng của mấy người phóng viên đang ẩn nấp trong những góc khuất thờ đứ ra nhìn. “Cũng có những người ăn mặc quay luôn chân ngồi một bên. Khi họ nhìn thấy chúng tôi lại bay ra và mắt không có bóng thì quay mặt đi. Bằng nhiên có một người mặt áo blu trắng lướt qua chúng tôi, dùng người thon dài đẹp mắt, tuy không nhìn rõ được vẻ mặt nhưng chỉ cần nhìn từ xa cũng biết là cực phẩm, phù hợp với tôi cả những liên tưởng đẹp về áo blu trắng. Anh ta đeo kính gọng vàng rồi nhìn kính ẩn trong tay, chỉ nhìn thấy qua kính người chúng tôi. Nhìn lại đang trong thời gian đặc biệt, tôi không thể nhìn chăm chăm vào người ta được, tôi cảm thấy người đàn ông như vậy cho dù có đi làm nghề gì cũng không thua kém ai. Anh ta làm thấy thuốc có khi lại là chủ tịch được hết tài nguyên vốn có.”

“Lung suy nghĩ càng cảm thấy bó tay với bản thân, không hiểu tại sao lại nảy sinh ra nhiều suy nghĩ như thế với một người học sĩ không biết rõ chỉ mới gặp thoáng qua. “Có lẽ do tâm trạng không ổn định khi nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam với gương mặt trẻ con lại là bác sĩ nổi tiếng, đây là lần đầu tiên tôi bị vọng. Bằng nhiên tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng, nghĩ ngợi muốn quay đầu lại nhìn thì bị Phòng Dinh Việt ngăn lại, anh nói giọng nói: ‘Sao tự nhiên lại bay ra và mắt bắt đầu mờ?’ Vậy là, em thích những người đàn ông mặc áo blu trắng?” “Nói xong anh còn cúi đầu nhìn lại bản thân mình.”

Tôi hơi nhếch môi, bị anh trêu chọc khiến cho những suy nghĩ lung tung của tôi cũng bay sạch, tôi tiếp tục cúi đầu đi tiếp, cuộc cũng không nghĩ ra vấn đề có đến gì đó không đúng. “Chỉ nhớ giọng nói: ‘Anh Dinh Việt, anh đang muốn nói là bản thân anh mặc đồng phục rất hấp dẫn sao? Á...”

Khóa miệng anh hơi nhếch lên, anh bay ra và mắt vờn bực mình vừa cười, trợn to mắt liếc tôi một cái.

Phòng bệnh của Từ Hồng rất yên tĩnh, có cả cũng chưa nghĩ, thấy tôi và Phòng Dinh Việt mà cửa vào, tháo lớp ngực trắng xuống có vẻ cũng không có chút ngạc nhiên nào. “Có lẽ hai anh nhìn nhầm, không biết vì sao tôi có cảm giác như trước của cô ta rất kỳ lạ. Tôi trong lòng tôi nghĩ có lẽ là do đó là nụ cười của em.”

“Nói đi.” “Có lẽ là anh bay ra và tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn tôi.” “Tôi đã đặt bản thân ứng dụng như vậy khiến cho tôi có cảm giác như mình đang mất hết sức chiến đấu, tôi cảm thấy mình rất hấp tấp, rất không đủ bình tĩnh.”

Ngạc nhiên là Phòng Dinh Việt tiến lên mấy bước, nhìn chăm chăm vào cô ta mà miệng trước: “Từ Hồng, tôi gì có phải làm như vậy, những chuyện anh tính tôi nguyên thế này. “Có lẽ câu ‘Ừ, kìa anh ta xuống thì chính bản thân cô cũng ngã vào, như vậy có sẽ cảm thấy vui vẻ hay sao?’”

Xem thêm tại: <http://dieuquangquang.com/tao-truc-phap-33888889-33888889>

66. Chương 33: Chương 29.1

Trên đường đi anh Đinh Việt cũng nói với tôi: “Tiểu Ái, mấy người bọn họ đều là những bá vương, hằng ngày hoành hành ngang ngược quen rồi, em đừng coi là thật. Người mặc áo trắng có cái miệng thối tha kia là Lạc Hà, là cháu trai duy nhất của tư lệnh quân khu ở phía nam, năm trước anh ta có bao nuôi một nữ minh tinh em cũng biết, có gia thế như vậy nên có chuyện lộn xộn gì mà chưa thấy qua đâu, cho nên anh ta mới trêu chọc em như vậy. Em đừng để ý.” Tôi nghĩ rằng anh ấy chỉ nói xin lỗi đơn giản với tôi thôi, không nghĩ tới rằng anh ấy lại nói trắng ra như thế. Cảm nhận được sự tin tưởng của anh, tôi cảm thấy anh Đinh Việt là người bề ngoài thì tỏ ra lạnh lùng nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác tin cậy giống như anh trai, tôi càng cảm thấy hối hận vì tại sao kiếp trước vì cảm thấy anh lạnh lùng mà luôn kiếm chuyện với anh.

Lúc này phóng viên đã vây lại rất đông ở xung quanh bệnh viện, tôi và anh Đinh Việt phải chờ rất lâu, trong lúc chờ đợi tôi cũng nói cho anh Đinh Việt biết chuyện đã xảy ra. Anh trầm ngâm nhìn tôi một lúc, nhưng lại không nói gì. Qua một lúc lâu, chúng tôi mới tìm thấy một khoảng trống, đi theo phía sau của một chiếc xe trở thiết bị vào bãi đỗ xe. Hai người chúng tôi đều đội mũ lên, cúi đầu, yên lặng bước nhanh vào thang máy trong bãi đỗ xe. Vào thang máy, hai người chúng tôi cùng quay lại nhìn nhau phì cười, những ấn ý được tạo thành trong quá trình hợp tác khi cùng quay phim vào giờ phút này ngược lại được vận dụng không ít. Nhưng mà, phòng bệnh của Từ Hồng cũng không dễ tìm, tôi cũng không thể hỏi Jay được, nói ra lại sợ anh ta đoán mò lung tung. Nếu hỏi các y tá sẽ ảnh hưởng đến những nhà báo đang vây xem ngoài kia. Trong lòng tôi âm thầm tự mắng bản thân làm việc không chu đáo. Đang lúc tôi suy nghĩ để giải quyết, anh Đinh Việt giống như đã nhìn ra sự khó khăn của tôi, anh bắt đầu đi (Không biết làm sao, bó tay ấy, mình nghĩ để nguyên sẽ hay hơn.) nhìn tôi lắc đầu một cái, vẻ mặt của anh giống như biết trước tôi sẽ gặp phải chuyện như vậy, anh lấy điện thoại ra gọi điện.

Tôi nhìn xung quanh một chút, im lặng ngẩng đầu mấp máy môi hỏi: “Anh gọi điện cho Jay à?”

Anh lắc đầu một cái, mấp máy môi nói hai từ bần bè. Tôi cũng không hỏi nhiều vì tôi biết gia thế của anh rất hiển hách.

Quả nhiên khi anh tắt điện thoại, tay trực tiếp ấn thang máy lên tầng mười, quay đầu lại nói với tôi: “Từ Hồng nằm ở phòng bệnh số 1107.” Tôi gật đầu một cái, lại nhìn vào bảng hiển thị số tầng trong thang máy, nói: “Anh Đinh Việt, anh ấn sai số tầng rồi, phải ấn tầng 11 chứ.” Anh lắc đầu một cái, nói: “Cửa tầng 11 nhất định sẽ có phóng viên đứng, chúng ta đến tầng 10 thay quần áo đã, xong quay lại tầng 11 sau. Thật sự không hiểu nổi em luôn ngốc nghếch thế này làm sao có thể lẫn lộn trong lòng giải trí được cơ chứ.”

Tôi không biết làm sao, đành cười trừ làm lành vậy. Khi tôi thay xong đồng phục y tá đi ra ngoài đã thấy anh Đinh Việt mặc một áo blu trắng đeo kính mắt, đột nhiên tôi rất muốn hỏi: “Anh Đinh Việt, anh là thần tiên hay sao? Sao anh biết buổi tối em sẽ đến đây mà giấu cả trang phục thế này?”

Anh lại bày ra vẻ mặt bắt đầu dĩ dĩ nhìn tôi, trên gương mặt lạnh như băng vạm vỡ năm không đổi cũng xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ, anh lạnh giọng nói: “Tiểu Ái, em nhìn cho rõ ràng vào, đây là phòng để thay quần áo.”

“À.... À...” Tôi rất thật thà chất phác mà gật gù đầu, chọc khiến cho anh Đinh Việt thiếu chút nữa là nâng tay gõ đầu tôi.

“Vậy làm sao anh biết được chỗ này vậy?”

“Hôm nay em đã nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam ngồi cạnh cửa sổ đúng không?” Không đợi tôi trả lời, anh lại nói tiếp: “Anh ta là bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại trong bệnh viện này, đừng thấy anh ta luôn ăn nói tùy tiện mà nhầm, trong giới y học anh ta rất có tiếng tăm, một năm có bốn mùa anh ta đều là ngồi máy bay đi khắp nơi tiến hành phẫu thuật. Anh có tới chỗ này gặp anh ta vài lần nên cũng quen thuộc vị trí.”

“Mặt như búp bê?” Tôi kinh ngạc: “Ai dám để cho anh ta dùng dao mổ chứ? Anh ta rất giống An An nhà em, cầm dao nhỏ cắt dưa hấu cũng đã có dáng vẻ không an toàn rồi...” Huống chi, bác sĩ thì không phải thái độ luôn luôn nghiêm túc hay sao? Lại nghĩ đến câu nói kia, lão tử, lão tử, trong lòng tôi bị thương rồi...

Phòng Đình Việt không nói chuyện nhiều, chỉ bày ra vẻ mặt buồn cười lướt qua tôi, tôi sờ sờ mũi, nhìn anh mặc áo blu trắng có cảm giác như trong trắng thuần khiết, tôi chuyển đề tài nói: “Anh Đình Việt, lần tới chúng ta chụp cái bàn tay nhân ái gì đó đi.”

Anh bày ra vẻ mặt dăm chiêu nói: “Phải là siêu trộm kidd có vẻ đúng hơn.” Sau đó anh đưa cho tôi một cái kính. Khiến cho tôi đột nhiên cảm thấy anh Đình Việt biến hình quá thành thực, đúng là nhập gia tùy tục a... Vừa quần áo lại thêm kính mắt nữa.

Dọc đường đi kính mắt trên sống mũi khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi dùng tay đẩy đẩy lại bị anh Đình Việt giữ chặt lấy, anh nhìn tôi lắc đầu rồi lại tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Chúng tôi leo cầu thang lên tầng mười một, trên hành lang có rất ít người, thấp thoáng có bóng dáng của mấy người phóng viên đang ẩn nấp trong những góc khuất thò đầu ra nhìn. Cũng có những người ôm mấy quay buồn chán ngồi một bên. Khi bọn họ nhìn thấy chúng tôi lại bày ra vẻ mặt không có hứng thú quay mặt đi. Bỗng nhiên có một người mặc áo blu trắng lướt qua chúng tôi, dáng người thon dài đẹp mắt, tuy không nhìn rõ được vẻ mặt nhưng chỉ cần nhìn từ xa cũng biết là cực phẩm, phù hợp với tất cả những liên tưởng tốt đẹp về áo blu trắng. Anh ta đeo kính gọng vàng, cúi đầu nhìn bệnh án trong tay, chỉ nhìn lướt qua hai người chúng tôi. Hiện tại đang trong thời gian đặc biệt, tôi không thể nhìn chăm chăm vào người ta được, tôi cảm thấy người đàn ông như vậy cho dù có đi làm nghệ sĩ cũng không thua kém ai. Anh ta làm thấy thuốc có khi lại là chưa tận dụng được hết tài nguyên vốn có.

Càng suy nghĩ càng cảm thấy bó tay với bản thân, không hiểu tại sao lại nảy sinh ra nhiều suy nghĩ như thế với một người bác sĩ không biết rõ chỉ mới gặp thoáng qua. Có lẽ do tâm trạng không ổn định khi nhớ đến người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam với gương mặt trẻ con lại là bác sĩ nổi tiếng, đây là đang tìm lại hi vọng. Bỗng nhiên tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng, nghi ngờ muốn quay đầu lại nhìn thì bị Phòng Đình Việt ngăn lại, anh nhỏ giọng nói: “Sao tự nhiên lại bày ra vẻ mặt háo sắc thế? Hay là, em thích những người đàn ông mặc áo blu trắng?” Nói xong anh còn cúi đầu nhìn lại bản thân mình.

Tôi hơi nhếch môi, bị anh trêu chọc khiến cho những suy nghĩ lung tung kia cũng bay sạch, tôi tiếp tục cúi đầu đi tiếp, cuối cùng cũng không nghĩ ra vừa rồi có điểm gì đó không đúng. Chỉ nhỏ giọng nói: “Anh Đình Việt, anh đang muốn nói là bản thân anh mặc đồng phục rất hấp dẫn sao? À...”

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, anh bày ra vẻ mặt vừa bực mình vừa buồn cười, trợn to mắt lườm tôi một cái.

Phòng bệnh của Từ Hồng rất yên tĩnh, cô ta cũng chưa ngủ, thấy tôi và Phòng Đình Việt mở cửa vào, tháo lớp nguy trang xuống cô ta cũng không có chút ngạc nhiên nào. Cô ta chỉ hơi nhíu nhíu mày, không biết vì sao tôi có cảm giác nụ cười của cô ta rất kỳ lạ. Tôi trong lòng tôi nghĩ có lẽ là do đó là nụ cười mỉa mai.

“Nói đi.” Cô ta khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn tôi. Thái độ bình thản ung dung như vậy khiến cho tôi có cảm giác như mình đang mất hết sức chiến đấu, tôi cảm thấy mình rất hấp tấp, rất không đủ bình tĩnh.

Ngược lại là Phòng Đình Việt tiến lên mấy bước, nhìn chăm chăm vào cô ta mở miệng trước: “Từ Hồng, tội gì cô phải làm như vậy, những chuyện anh tình tôi nguyện thế này. Cô tố cáo Jay, kéo anh ta xuống thì chính bản thân cô cũng ngã vào, như vậy cô sẽ cảm thấy vui vẻ hay sao?”

67. Chương 34: Chương 29.2

Vậy mà cô ta lại gật đầu, nhàn nhạt nói: “Anh nói đúng, tôi không vui vẻ.” Cô ta quay sang nhìn tôi, cảm xúc trong ánh mắt đó không nhìn ra được, chỉ là đột nhiên khiến người ta có cảm giác như u ám đến đáng sợ, thậm chí trên mặt cô ta còn mang theo cả oán hận, cô ta nói: “Cố Bảo Bối, ngay từ lần đầu tiên khi gặp cô tôi đã rất ghét cô.” Nói xong chính cô ta lại tự cười rộ lên, giống như đang thở dài nói: “Nhưng như vậy thì sao chứ, vẫn có rất nhiều người che chở cho cô...” Tôi không biết nên nói gì, cũng không hiểu được tức giận và chán ghét của cô ta từ đâu mà đến. Có lẽ giữa người và người luôn tồn tại mối quan hệ này, có

những người vừa sinh ra đã không hợp nhau, chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy chán ghét. Giống như tôi và Từ Hồng, nhưng phản ứng của tôi không rõ ràng như của cô ta, tôi ngốc nghếch lại chậm chạp hơn so với cô ta nhưng tôi cũng biết rằng tôi và cô ta không hợp với nhau.

“Tôi cũng rất ghét cô.” Tôi trợn to mắt nói, ngăn Phòng Đình Việt đang muốn nói chuyện lại, tôi tiến lên mấy bước, tức giận nói: “Cô thích Jay là việc của cô, nếu trong tình yêu mà tôi thích bạn thì bạn nhất định phải thích tôi, như vậy trên thế giới này cuộc sống không phải là quá hoàn hảo rồi sao. Đời này tôi không làm chuyện gì không tốt cho cô, cũng không gây ra chuyện gì không tốt cho Jay. Ngược lại là cô, chó cùng rứt giậu. Cô cảm thấy cô hủy cuộc đời của anh ta thì cô sẽ được cái lợi gì hay sao? Khiến cho anh ta hận cô? Cô tính muốn anh ta cả đời đều nhớ đến cô như vậy hay sao? Cần gì phải làm vậy? Một người phụ nữ thông minh là người biết buông bỏ, như thế cô sẽ được điều gì? Huống chi, Jay là nghệ sĩ do một tay cô dẫn dắt, cũng là nghệ sĩ mà cô bỏ ra nhiều tâm huyết nhất, chính bản thân cô cũng nhìn thấy anh ta đã vượt qua bao nhiêu gian nan, hiện tại cô lại dùng chính bàn tay đó để hủy anh ta, cô thật độc ác...” Tôi nhìn cái chân vẫn còn đang bó bột của cô ta nói: “Dựa vào mối quan hệ và kinh nghiệm của cô trong làng giải trí, cho dù cô có trở thành một người què cũng có thể tiếp tục bước đi. Nhưng nếu tự tay cô hủy Jay, mất đi điểm mấu chốt của người đại diện. Chính cô tự suy nghĩ xem cô còn chỗ đặt chân trong làng giải trí hay không, liệu còn ai dám kí hợp đồng với cô?”

Cô ta giống như cũng bị chấn động một chút, ánh mắt ngoan độc nhìn tôi: “Chân tôi không cần cô để ý.” Cô ta kích động hét lên, hai tay nắm chặt vào chiếc chân, tức giận nói:

68. Chương 34: Chương 29.2

Vậy mà cô ta lại gật đầu, nhàn nhạt nói: “Anh nói đúng, tôi không vui vẻ.” Cô ta quay sang nhìn tôi, cảm xúc trong ánh mắt đó không nhìn ra được, chỉ là đột nhiên khiến người ta có cảm giác như u ám đến đáng sợ, thậm chí trên mặt cô ta còn mang theo cả oán hận, cô ta nói: “Cố Bảo Bối, ngay từ lần đầu tiên khi gặp cô tôi đã rất ghét cô.” Nói xong chính cô ta lại tự cười rộ lên, giống như đang thở dài nói: “Nhưng như vậy thì sao chứ, vẫn có rất nhiều người che chở cho cô...” Tôi không biết nên nói gì, cũng không hiểu được tức giận và chán ghét của cô ta từ đâu mà đến. Có lẽ giữa người và người luôn tồn tại mối quan hệ này, có những người vừa sinh ra đã không hợp nhau, chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy chán ghét. Giống như tôi và Từ Hồng, nhưng phản ứng của tôi không rõ ràng như của cô ta, tôi ngốc nghếch lại chậm chạp hơn so với cô ta nhưng tôi cũng biết rằng tôi và cô ta không hợp với nhau.

“Tôi cũng rất ghét cô.” Tôi trợn to mắt nói, gần Phòng Đình Việt đang muốn nói chuyện lại, tôi tiến lên mấy bước, tức giận nói: “Cô thích Jay là việc của cô, nếu trong tình yêu mà tôi thích bạn thì bạn nhất định phải thích tôi, như vậy trên thế giới này cuộc sống không phải là quá hoàn hảo rồi sao. Đời này tôi không làm chuyện gì không tốt cho cô, cũng không gây ra chuyện gì không tốt cho Jay. Ngược lại là cô, chớ cùng rút giậu. Cô cảm thấy cô hủy cuộc đời của anh ta thì cô sẽ được cái lợi gì hay sao? Khiến cho anh ta hận cô? Cô tính muốn anh ta cả đời đều nhớ đến cô như vậy hay sao? Cần gì phải làm vậy? Một người phụ nữ thông minh là người biết buông bỏ, như thế cô sẽ được điều gì? Huống chi, Jay là nghệ sĩ do một tay cô dẫn dắt, cũng là nghệ sĩ mà cô bỏ ra nhiều tâm huyết nhất, chính bản thân cô cũng nhìn thấy anh ta đã vượt qua bao nhiêu gian nan, hiện tại cô lại dùng chính bàn tay đó để hủy anh ta, cô thật độc ác...” Tôi nhìn cái chân vẫn còn đang bó bột của cô ta nói: “Dựa vào mối quan hệ và kinh nghiệm của cô trong làng giải trí, cho dù cô có trở thành một người què cũng có thể tiếp tục bước đi. Nhưng nếu tự tay cô hủy Jay, mất đi điểm mấu chốt của người đại diện. Chính cô tự suy nghĩ xem cô còn chỗ đặt chân trong làng giải trí hay không, liệu còn ai dám kí hợp đồng với cô?”

Cô ta giống như cũng bị chấn động một chút, ánh mắt ngoan độc nhìn tôi: “Chân tôi không cần cô để ý.” Cô ta kích động hét lên, hai tay nắm chặt vào chiếc chăn, tức giận nói: “Cô thì biết cái gì? Cố Bảo Bối, tôi rất ghét tên cô, Tiểu Ái, Tiểu Ái. Tôi hận cái tên này. Hận lúc Jay gọi cái tên này luôn mang theo ánh mắt say đắm. Anh ta chưa bao giờ dùng loại ánh mắt này nhìn tôi lấy một chút. Cho dù chỉ là một cái liếc mắt cũng không. Anh ta nói cho dù có bị hai bàn tay trắng cũng không bao giờ yêu tôi. Anh ta nói cô là tình yêu mà anh ta chờ đợi cả đời. Anh ta nói cho dù anh ta có bị người trên toàn thế giới vứt bỏ thì anh ta cũng muốn nói cho cô biết anh ta yêu cô. Anh ta không cần cô nhìn anh ta, không cần cô yêu anh ta, không cần cô ở bên anh ta, anh ta nói anh ta yêu cô là việc của anh ta, anh ta sẽ dùng hết khả năng của anh ta để bảo vệ cô. Cho dù cả cuộc đời này anh ta phải lưu lạc đầu đường anh ta cũng muốn yêu cô. Vậy àm cô còn nói cô không làm bất kỳ chuyện không tốt gì với tôi hay sao? Cô vẫn không biết xấu hổ mà nói như vậy hay sao?”

Tôi lão đảo, có chút thẩn thờ, Phòng Đình Việt đứng lúc đỡ lấy tôi, néo néo cánh tay tôi. Tôi tỉnh táo lại, nghiêng đầu đánh giá người phụ nữ liều lĩnh trên giường, cười châm biếm với cô ta, nhẹ nhàng nói hai chữ: “Kẻ điên.”

Toàn cơ thể cô ta đều run lên, đột nhiên thấp giọng hỏi tôi: “Cô không tò mò hay sao? Đoạn video clip kia? Video clip của tôi với anh ta?”

Cô cảm thấy dáng người của cô có gì đẹp à? Tôi lạnh lùng lườm cô ta một cái. Dè nén những cảm xúc không rõ ràng trong lồng ngực, cố gắng bình tĩnh nhìn cô ta, nói giống như đang gằn từng chữ: “Vì sao tôi phải tò mò? Anh ta cũng không phải chồng tôi?” Đời này, anh ta thực sự không phải là chồng tôi, kể từ khi xảy ra vụ tai nạn, tôi gọi điện cho anh ta mà Phó Quân Nhan nghe điện thoại thì tắt cả, tắt cả đã sớm thay đổi khỏi quỹ đạo ban đầu của nó rồi...

“Ha ha, vậy mà cô lại không hề thích anh ta sao? Khi cô xảy ra tai nạn xe cộ ở Italy, người đầu tiên cô nghĩ đến chắc chắn là anh ta, cô khóc chỉ gọi tên anh ta.” Cô ta nói, trong đáy mắt chỉ tràn đầy chất vấn, thậm chí chỉ là tức giận khi bị cướp mất tình yêu.

Tôi hạ mi mắt, trong đầu rõ ràng hiện lên dãy số kia, số điện thoại của Jay, tôi đã từng gọi qua không ít lần, làm sao có thể không nhớ được... Chỉ là từ khi trùng sinh đến nay, dãy số kia đã trở nên mờ nhạt đối

với tôi... Tôi nghe thấy giọng nói thản nhiên của mình: “Chỉ là trước đó tôi vừa mới gọi cho anh ta, trong lúc hoảng sợ vừa lúc gọi bữa một số mà thôi. Khi đó, trong lòng tôi ôm một đứa trẻ, trước mắt thì có người chết. Chẳng qua là do tôi bị sợ đến hồ đồ, những lúc như vậy chỉ là theo bản năng muốn sống của con người mà thôi, lấy đầu ra mà lăm tằm tư như vậy?” Tôi nói, những lời thanh minh như vậy tôi đã từng nói qua nhiều lần rồi, nghe lâu như vậy đến chính bản thân tôi cũng tin đó là thật rồi...

Cô ta nhìn tôi, vẻ mặt trở nên rất kì lạ, ánh mắt mang theo mấy phần hoang mang, bỗng nhiên hỏi: “Cô không thích Jay sao?” Sâu nặng như vậy, giống như chỉ đang bú đờng bình tìm một đáp án, cho dù không có một chút quan hệ gì với cô ta.

“Anh ta là một người tốt...” Tôi nói, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong cả kiếp trước và kiếp này, mới nói tiếp: “Cô tổn thương anh ta như vậy, anh ta cũng không hề nói một câu khó nghe với cô. Đương nhiên vì tình yêu mạnh mẽ, anh ta cũng sẽ không cãi lại. Từ đầu đến cuối anh ta chỉ mở một cuộc họp báo cũng chỉ để thanh minh chuyện xấu với tôi. Cô nghĩ mà xem, anh ta có bao nhiêu tốt bụng...” Tôi nhìn phòng bệnh sạch sẽ xa hoa, chỉ chỉ nói: “Hiện tại anh ta không có một thông báo nào, rất nhiều công việc cũng bị tạm dừng, sau lưng anh ta đang phải gánh cả đồng hợp đồng vi phạm điều khoản, cũng không nhận thêm bất kì hợp đồng nào. Nhưng mà anh ta vẫn phục vụ cô trong phòng bệnh tốt như vậy. Jay quả thực là một người tốt.”

“Anh ấy tất nhiên là tốt.” Lúc này có vẻ như Từ Hồng đang rất kích động, thậm chí là hét chói tai với tôi khiến cho trái tim bé nhỏ của tôi run rẩy, lại nghe thấy cô ta nói: “Tất nhiên anh ấy là người tốt? Anh ấy sao lại không tốt được cơ chứ. Anh ấy đối xử với ai cũng rất tốt. Ngay cả với dì quét rác trong tổ diễn, mỗi ngày anh ấy cũng luôn tươi cười. Khi trợ lí mới tới gây khó dễ về vấn đề trang phục với anh ấy, anh ấy cũng vẫn luôn cười cười nói không sao cả. Anh ấy lập nghiệp từ hai bàn tay trắng cho nên chưa bao giờ tỏ ra đáng về ta đây. Đúng vậy, tôi hận chính bản tính lương thiện của anh ấy, tôi hận anh luôn luôn đối xử với bất cứ ai cũng rất tốt.” Trong giọng nói tràn đầy oán giận và tủi thân.

Lời nói này cũng khiến cho tôi nhớ lại những khổ sở trong kiếp trước mà cảm thấy buồn phiền. Nhưng khi mở miệng nói chuyện tôi cũng không nể mặt một chút nào: “Nếu con người anh ta không tốt như vậy thì sao có thể luôn bao dung cho mọi việc làm của cô?”

Câu nói này của tôi đến ngay cả bản thân tôi cũng không biết tại sao lại mang theo sự sắc bén, nói xong đến chính bản thân tôi cũng thấy hoảng sợ, trong phòng bệnh lại càng yên tĩnh hơn. Vẻ mặt của Từ Hồng rất đau khổ, mang theo vài phần bất lực. Cô ta gục đầu xuống, khàn giọng khóc, nước mắt càng tôn lên vẻ mặt thê lương của cô ta, tôi nghe cô ta nói: “Làm sao tôi có thể không biết anh ấy tốt với tôi cơ chứ? Lúc anh ấy đi theo tôi là lúc mà tôi đang rất nghèo túng, tôi xúc phạm một người có tiếng trong làng giải trí. Rất nhiều nghệ sĩ trong tay tôi đều sợ liên lụy mà bỏ đi. Chỉ có anh ấy, vẫn luôn đi bên cạnh tôi, khi tôi gặp phải rất nhiều khó khăn cũng chưa từng trách móc. Diễn viên bắt đầu diễn xuất từ sớm như anh ấy thực ra nên nổi tiếng từ lâu rồi, nhưng tất cả đều vì tôi mà sự nghiệp của anh mới vất vả như vậy. Tôi nhiều tuổi hơn so với anh ấy, nhưng nhiều khi toàn là anh ấy chăm sóc cho tôi. Anh ấy vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt, lúc mới đầu khi chúng tôi đến Nhật Bản quay phim, tiền công của chúng tôi còn không đủ để ăn no, người khác giúp đỡ tìm con đường khác đều là anh ấy cố gắng làm việc đem tiền về cho tôi. Có một lần chúng tôi đói muốn chết, ven đường lại có một người phụ nữ lấy một miếng chân giò hun khói cho chó ăn, lúc đó anh ấy nói với tôi: “Chị Hồng, tin em đi, hai người chúng ta nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp.” Tôi có chứng uất ức, khi nổi giận lên là vừa đánh vừa mắng nhưng anh ấy cũng chưa bao giờ trách tôi. Những người khác luôn thấy tôi là người phụ nữ mạnh mẽ không có gì là không làm được. Nhưng anh lại nói: “Chị mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi, không cần luôn cố gắng hơn người như vậy.” Chưa bao giờ anh nhắc đến việc tôi lớn tuổi hơn anh, anh chưa bao giờ chê tôi già. Cô nói xem, một người đàn ông như vậy thì tôi sao có thể không thích anh ta được cơ chứ?” Câu nói cuối cùng hoàn toàn là hét lên. Từ Hồng có chứng uất ức? Tôi vừa ngạc nhiên xong lại thở dài trong lòng.

69. Chương 35: Chương 29.3

“Nhưng mà, từ khi có cô...” Giọng nói của cô ta bỗng nhiên biến đổi: “Anh ấy lại không nghe lời tôi nói nữa. Tôi nhìn thấy cô là không vừa mắt, tôi muốn bắt ngờ loan tin tức nói xấu cô, vô tình bị anh ấy nghe thấy, anh trực tiếp cướp điện thoại của tôi, hơn nữa còn nói với tôi không cần phải khinh người quá đáng như vậy. Cổ Tiểu An nhà cô không uống được nước lạnh, có một lần suýt chút nữa thì anh ấy đã cho Cổ Tiểu An uống nước lạnh. Về nhà anh ấy buồn phiền tự trách đến mấy ngày, sau đó lại thức mấy đêm liên tục để đọc những sách nuôi dưỡng trẻ con. Cô và Phó Quân Nhan cùng chụp quảng cáo cho nhãn hiệu nước hoa kia, vốn bằng giá của Phó Quân Nhan rất cao, ban đầu quảng cáo kia sẽ do Jay diễn. Tôi nghe nói vai nữ có khả năng là do cô diễn, tôi lập tức đề ép thông tin này xuống. Nhưng sau này khi quảng cáo truyền ra, vẻ mặt của anh luôn hiện lên sự tức giận, nửa đùa nửa thật nói với tôi: ‘Chị Hồng, chị đừng so đo với Tiểu Ái, lần sau nếu có hợp tác với cô ấy, cho dù là hợp đồng như thế nào chị cũng nhận đi.’ Tôi muốn anh cùng hợp tác với những người khác nhưng anh không đồng ý, tôi nghe được tin có thể anh sẽ không đoạt được giải thưởng gì cả nên tôi không muốn anh đến buổi lễ trao giải nhưng anh lại không nghe. Anh luôn cố gắng tiếp xúc với cô và Cổ Tiểu An, nhưng hai người là hai con bạch nhãn lang (ý chỉ người vô ơn á) không cho anh chút mặt mũi nào cả. Đã nghĩ cho anh ấy cơ hội lạ vờ như không biết. Nhất định cô biết anh ấy là vật trong tay rồi nên mới cố ý tạo nên cái giá như vậy đúng không? Tuổi của cô còn nhỏ nhưng lại rất thông minh, biết được cảm giác muốn nhưng lại không có được sẽ khiến cho người ta cảm thấy ngứa ngáy trong lòng đúng không?”

Lời nói của cô ta, từng chữ, từng câu đánh thẳng vào ngực tôi. Trí nhớ kiếp trước và kiếp này giống như thủy triều đang kéo đến, đời này tôi và Jay rất ít gặp mặt. Tôi luôn luôn trốn tránh anh ta, để phòng anh ta. Tôi sợ hãi, không phải sợ anh ta, thậm chí cũng không phải sợ những lời đồn đại phiền phức, mà là sợ cảm giác đau khổ khi muốn mà không có được. Tôi yêu anh ta mà lại không chiếm được anh ta, tôi nhìn anh ta cưới vợ sinh con, chính bản thân mình lại là cô đơn, không còn cảm giác gì nữa. Cuộc sống của anh ta không vui vẻ tôi sẽ thấy đau lòng, anh ta sống vui vẻ tôi cũng thấy đau lòng. Tôi vẫn luôn luôn rất mâu thuẫn như vậy, không thể nào mà vui vẻ thoải mái được. Mà chính là bởi vì những lời đồn đại như vậy nên không có người nào dám yêu tôi, bởi vì điều kiện gia đình nên cũng có rất nhiều người đàn ông không dám yêu tôi. Vào lúc đau khổ tiến không được lùi cũng không xong đó, tôi như một cây lục bình trôi nổi giữa dòng sông không nơi nương tựa, tôi chịu đủ rồi. Thật sự là quá đáng sợ, cho nên tôi chỉ còn biết trốn tránh anh ta. Đời này, lúc mà tôi phục hồi được ý trí, đầu óc thanh tỉnh, tôi xảy ra sự cố lúc đầu, từ giây phút đó tôi đã đẩy anh ta đi rất xa, rất xa rồi...

Lâu không thấy tôi trả lời lại, chỉ hiện lên vẻ mặt mê man, bỗng nhiên Từ Hồng cũng không có lên tiếng, vẻ mặt cô ta cũng yên tĩnh trở lại, nhìn chăm chú vào tôi để tìm tòi rất lâu, sau đó nói: “Như vậy là chính bản thân cô không hề yêu anh ấy hay sao?” Cô ta hỏi, giống như cái đáp án kia chính là sự cố chấp mà cô ta nhớ mãi.

“Yêu sao?” Tôi lặp lại hai chữ này, đột nhiên tôi lại nhớ đến Phó Quân Nhan Trong thế giới phồn hoa này anh luôn luôn giữ cho mình sự trong sạch, nhìn qua thái độ của anh sẽ thấy anh là một người khiêm tốn nhưng thực ra lại là một con người rất lì lợm, mọi chuyện vinh nhục đều không thể khiến anh sợ hãi, chắc chắn và rõ ràng, nhưng cũng có khi anh lại giống như một đứa bé. Anh không hề nói yêu tôi, cũng không an ủi tôi, nhưng anh lại nói, ‘em là vợ anh.’ Anh luôn dung chính những việc làm của mình khiến cho tôi cảm thấy ấm áp. Mà những điều anh cho tôi đều là những điều tôi muốn... Nghĩ vậy, trái tim tôi giống như đang được ấp ủ, ấp ủ, dễ chịu, thoải mái, đột nhiên giống như thêm sức mạnh cho tôi.

Cuối cùng, tôi mở to mắt nhìn Từ Hồng, nhớ tới mới vừa rồi cô ta vẫn con kêu gào Jay quá tốt, rất tốt... đủ loại sự kiện trong kiếp trước đều hiện lên, hiện giờ nghĩ lại, tôi đắm chìm trong vui vẻ và cả đau khổ mười năm trời, tất cả chỉ vì Jay là người tốt, anh ta là một người rất tốt, nhưng mà, đối với bất kỳ ai cũng đều quá tốt... Cho nên khiến cho rất nhiều người sinh ra hi vọng, hi vọng như vậy đủ để hủy diệt bất kỳ kẻ nào.... Bao gồm cả bản thân tôi...

Giây phút này, mọi u oán trong hai kiếp đều trở thành lời nói, tôi nói, bình tĩnh mà vui vẻ: “Nếu lương thiện mà mất đi tình yêu thì thà rằng tôi chịu rơi vào địa ngục. Về điểm này thì tôi và cô rất giống nhau. Nhưng mà cho dù tôi có bỏ đi hay đi tìm chết tôi cũng không kéo người tôi yêu xuống, nếu người đó không yêu tôi, trong trái tim tôi sẽ rất khó chịu, nhưng cũng không đến mức làm những chuyện hại mình hại người.

Tuy nhiên, nếu người đó yêu tôi, người đó đồng ý, chỉ cần chúng tôi có thể ở cùng một chỗ thì cho dù là thiên đường hay địa ngục cũng đâu có gì khác biệt?”

Tôi dừng lại một chút mới nói tiếp, cười thất vọng: “Mà Jay lại không làm được, anh ta sai chính là sai ở chỗ anh ta quá tốt, quá lương thiện, người đàn ông quá ôn hòa, sẽ không quả quyết, không có chính kiến. Chính vì vậy nên anh ta để cho những người khác quá nhiều thời cơ lợi dụng, cuối cùng thậm chí còn khiếm tốn, nhường nhịn đến nỗi điểm mấu chốt của bản thân cũng không còn. Cô yêu anh ta chắc không phải chỉ là chuyện một sớm một chiều đúng không? Anh ta làm sao có thể không cảm nhận được tình cảm yêu mến của cô? Nếu như ngay từ khi mới phát hiện anh ta đã nói rõ ràng phân biệt rõ ranh giới với cô, nếu anh ta không vì quen biết một ai khác liền đối xử tốt với họ thì mọi chuyện đã không thành như vậy, sẽ không đi đến bước đường như hôm nay... Cô đối với anh ta luôn say mê cũng là do lỗi của anh ta. Là chính anh ta lần lượt cho cô cơ hội, anh ta không dám từ chối cô, anh ta cảm thấy anh ta là người đàn ông dịu dàng, là người tốt, như vậy mới khiến cho cô càng ngày càng lún sâu hơn, khẳng khái cố chấp như vậy. Từ Hồng, tôi không yêu anh ta, tôi không thích người đàn ông như vậy, người đàn ông không đủ lí trí và quyết đoán.”

Tôi nhìn Từ Hồng nói: “Không cần luôn coi tôi là kẻ địch, cô chính là sợ hãi, cô chưa bao giờ bắt lấy, lại cứ khẳng định đó là tình yêu.” Giống như trong kiếp trước tôi luôn hi vọng anh ta tuyệt tình, anh ta có thể hư hỏng, chẳng cần anh ta phải khoan dung, chẳng cần anh ta mềm lòng, liệu có người phụ nữ nào có thể chịu được chồng mình đối với người phụ nữ khác cũng luôn dịu dàng, quan tâm như vậy?

Cho nên, lúc đầu, tôi luôn dựa vào Phó Quân Nhan, không phải vì anh luôn đối tốt với tôi, đối tốt với An Am. Mà bởi vì dựa vào kiếp trước nên tôi biết anh là một người đàn ông có tiếng tốt, anh không có liên quan gì với những chuyện xấu về phụ nữ, anh dịu dàng nhưng cũng thanh cao. Cho nên trong lúc tôi sợ hãi, kiệt sức, khi anh duỗi tay về phía tôi, tôi cũng lần mò mà đi về phía anh, thậm chí còn quên đi sự kính trọng thần tượng như trong kiếp trước để dựa vào anh. Theo thời gian trôi qua, anh luôn đứng ở phía sau thấu hiểu tôi, ủng hộ tôi, anh khiến cho trái tim tôi ấm áp dần lên, đây chính là điều mà tôi luôn mong muốn có được trong tình yêu. Rồi khi anh lạnh lùng từ chối Quý Khiết Nhi, cảm giác của tôi với anh không còn dừng lại ở sự dựa vào nữa mà nó chuyển thành không muốn xa rời. Anh khiến cho tôi hiểu rằng tôi rất ích kỉ, tôi muốn người đàn ông của tôi chỉ đối tốt với một mình tôi, trong lòng luôn luôn chỉ có một mình tôi.

Tôi nhìn thấy trong đáy mắt của Từ Hồng ánh mắt mang theo sự ảm đạm, tinh thần hoàn toàn suy sụp, giống như không còn một chút sức lực nào cả, cô ta nói: “Cố Bảo Bối, tôi đang mang thai con của anh ấy.”

Trong lòng tôi kêu lộp bộp một tiếng, cảm thấy quá buồn cười. Nhìn xem, trái đất đâu có gì thay đổi, vẫn là cái vòng tuần hoàn như vậy mà thôi. Tôi cố gắng khiến cho vẻ mặt mình không thay đổi chút nào, nói: “Vậy chúc mừng cô.” Lại gật gật đầu, tôi không còn lời nói tốt đẹp nào để nói cả nên quay đầu nhìn về phía Phòng Đình Việt, anh nhìn tôi một cái, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc tôi xoay người nghe thấy giọng nói của Từ Hồng vang lên ở phía sau lưng: “Thật ra tôi biết anh ấy yêu nhất là chính bản thân anh ấy. Cô xem, anh ấy nói thích cô, yêu cô, nhưng vào lúc hỗn loạn như vậy vẫn kéo theo cô đi vào, xem cô như tấm gỗ đúng không? Vậy mà anh ấy còn nói yêu cô? Cố Bảo Bối, tôi thật sự rất ghen tị với cô... ghen tị vì cô không yêu anh ấy...” Cả lòng bàn chân của tôi cũng run lên, Từ Hồng ơi là Từ Hồng, thông báo trên trang web chính thức kia là cô thay đổi đúng không? Có mấy người được quyền làm như vậy chứ? Sao cô lại ép buộc anh ta như vậy chứ? Vậy mà chỉ vì núm kéo người đàn ông này mà cô lại nói xấu anh ta trước mặt tôi, nói anh ta không chịu trách nhiệm.

Tôi quay đầu lại nhìn cô ta một cái, chỉ lưu lại một nụ cười lạnh.

70. Chương 35: Chương 29.3

“Nhưng mà, từ khi có cô...” Giọng nói của cô ta bỗng nhiên biến đổi: “Anh ấy lại không nghe lời tôi nói nữa. Tôi nhìn thấy cô là không vừa mắt, tôi muốn bắt nạt loạn tin tức nói xấu cô, vô tình bị anh ấy nghe thấy, anh trực tiếp cướp điện thoại của tôi, hơn nữa còn nói với tôi không cần phải khinh người quá đáng như vậy. Cố Tiểu An nhà cô không uống được nước lạnh, có một lần suýt chút nữa thì anh ấy đã cho Cố Tiểu

An uống nước lạnh. Về nhà anh ấy buồn phiền tự trách đến mấy ngày, sau đó lại thức mấy đêm liên tục để đọc những sách nuôi dưỡng trẻ con. Cô và Phó Quân Nhan cùng chụp quảng cáo cho nhãn hiệu nước hoa kia, vốn bằng giá của Phó Quân Nhan rất cao, ban đầu quảng cáo kia sẽ do Jay diễn. Tôi nghe nói vai nữ có khả năng là do cô diễn, tôi lập tức đề ép thông tin này xuống. Nhưng sau này khi quảng cáo truyền ra, vẻ mặt của anh luôn hiện lên sự tiếc nuối, nửa đùa nửa thật nói với tôi: ‘Chị Hồng, chị đừng so đo với Tiểu Ái, lần sau nếu có hợp tác với cô ấy, cho dù là hợp đồng như thế nào chị cũng nhận đi.’ Tôi muốn anh cùng hợp tác với những người khác nhưng anh không đồng ý, tôi nghe được tin có thể anh sẽ không đoạt được giải thưởng gì cả nên tôi không muốn anh đến buổi lễ trao giải nhưng anh lại không nghe. Anh luôn cố gắng tiếp xúc với cô và Cố Tiểu An, nhưng hai người là hai con bạch nhãn lang (ý chỉ người vô ơn á) không cho anh chút mặt mũi nào cả. Đã nghĩ cho anh ấy cơ hội lạ vờ như không biết. Nhất định cô biết anh ấy là vật trong tay rồi nên mới cố ý tạo nên cái giá như vậy đúng không? Tuổi của cô còn nhỏ nhưng lại rất thông minh, biết được cảm giác muốn nhưng lại không có được sẽ khiến cho người ta cảm thấy ngứa ngáy trong lòng đúng không?”

Lời nói của cô ta, từng chữ, từng câu đánh thẳng vào ngực tôi. Trí nhớ kiếp trước và kiếp này giống như thủy triều đang kéo đến, đời này tôi và Jay rất ít gặp mặt. Tôi luôn luôn trốn tránh anh ta, để phòng anh ta. Tôi sợ hãi, không phải sợ anh ta, thậm chí cũng không phải sợ những lời đồn đại phiền phức, mà là sợ cảm giác đau khổ khi muốn mà không có được. Tôi yêu anh ta mà lại không chiếm được anh ta, tôi nhìn anh ta cưới vợ sinh con, chính bản thân mình lại là cô đơn, không còn cảm giác gì nữa. Cuộc sống của anh ta không vui vẻ tôi sẽ thấy đau lòng, anh ta sống vui vẻ tôi cũng thấy đau lòng. Tôi vẫn luôn luôn rất mâu thuẫn như vậy, không thể nào mà vui vẻ thoải mái được. Mà chính là bởi vì những lời đồn đại như vậy nên không có người nào dám yêu tôi, bởi vì điều kiện gia đình nên cũng có rất nhiều người đàn ông không dám yêu tôi. Vào lúc đau khổ tiến không được lùi cũng không xong đó, tôi như một cây lục bình trôi nổi giữa dòng sông không nơi nương tựa, tôi chịu đủ rồi. Thật sự là quá đáng sợ, cho nên tôi chỉ còn biết trốn tránh anh ta. Đời này, lúc mà tôi phục hồi được ý trí, đầu óc thanh tỉnh, tôi xảy ra sự cố lúc đầu, từ giây phút đó tôi đã đẩy anh ta đi rất xa, rất xa rồi...

Lâu không thấy tôi trả lời lại, chỉ hiện lên vẻ mặt mê man, bỗng nhiên Từ Hồng cũng không có lên tiếng, vẻ mặt cô ta cũng yên tĩnh trở lại, nhìn chăm chú vào tôi để tìm tòi rất lâu, sau đó nói: “Như vậy là chính bản thân cô không hề yêu anh ấy hay sao?” Cô ta hỏi, giống như cái đáp án kia chính là sự cố chấp mà cô ta nhớ mãi.

“Yêu sao?” Tôi lặp lại hai chữ này, đột nhiên tôi lại nhớ đến Phó Quân Nhan Trong thế giới phồn hoa này anh luôn luôn giữ cho mình sự trong sạch, nhìn qua thái độ của anh sẽ thấy anh là một người khiêm tốn nhưng thực ra lại là một con người rất lì lợm, mọi chuyện vinh nhục đều không thể khiến anh sợ hãi, chắc chắn và rõ ràng, nhưng cũng có khi anh lại giống như một đứa bé. Anh không hề nói yêu tôi, cũng không an ủi tôi, nhưng anh lại nói, ‘em là vợ anh.’ Anh luôn dung chính những việc làm của mình khiến cho tôi cảm thấy ấm áp. Mà những điều anh cho tôi đều là những điều tôi muốn... Nghĩ vậy, trái tim tôi giống như đang được áp ủ, áp ủ, dễ chịu, thoải mái, đột nhiên giống như thêm sức mạnh cho tôi.

Cuối cùng, tôi mở to mắt nhìn Từ Hồng, nhớ tới mới vừa rồi cô ta vẫn con kêu gào Jay quá tốt, rất tốt... đủ loại sự kiện trong kiếp trước đều hiện lên, hiện giờ nghĩ lại, tôi đắm chìm trong vui vẻ và cả đau khổ mười năm trời, tất cả chỉ vì Jay là người tốt, anh ta là một người rất tốt, nhưng mà, đối với bất kỳ ai cũng đều quá tốt... Cho nên khiến cho rất nhiều người sinh ra hi vọng, hi vọng như vậy đủ để hủy diệt bất kỳ kẻ nào.... Bao gồm cả bản thân tôi...

Giây phút này, mọi u oán trong hai kiếp đều trở thành lời nói, tôi nói, bình tĩnh mà vui vẻ: “Nếu lương thiện mà mất đi tình yêu thì thà rằng tôi chịu rơi vào địa ngục. Về điểm này thì tôi và cô rất giống nhau. Nhưng mà cho dù tôi có bỏ đi hay đi tìm chết tôi cũng không kéo người tôi yêu xuống, nếu người đó không yêu tôi, trong trái tim tôi sẽ rất khó chịu, nhưng cũng không đến mức làm những chuyện hại mình hại người. Tuy nhiên, nếu người đó yêu tôi, người đó đồng ý, chỉ cần chúng tôi có thể ở cùng một chỗ thì cho dù là thiên đường hay địa ngục cũng đâu có gì khác biệt?”

Tôi dừng lại một chút mới nói tiếp, cười thất vọng: “Mà Jay lại không làm được, anh ta sai chính là sai ở chỗ anh ta quá tốt, quá lương thiện, người đàn ông quá ôn hòa, sẽ không quả quyết, không có chính kiến. Chính vì vậy nên anh ta để cho những người khác quá nhiều thời cơ lợi dụng, cuối cùng thậm chí còn khiêm tốn, nhường nhịn đến nỗi điểm mấu chốt của bản thân cũng không còn. Cô yêu anh ta chắc không phải chỉ

là chuyện một sớm một chiều đúng không? Anh ta làm sao có thể không cảm nhận được tình cảm yêu mến của cô? Nếu như ngay từ khi mới phát hiện anh ta đã nói rõ ràng phân biệt rõ ranh giới với cô, nếu anh ta không vì quen biết một ai khác liền đối xử tốt với họ thì mọi chuyện đã không thành như vậy, sẽ không đi đến bước đường như hôm nay... Cô đối với anh ta luôn say mê cũng là do lỗi của anh ta. Là chính anh ta lần lượt cho cô cơ hội, anh ta không dám từ chối cô, anh ta cảm thấy anh ta là người đàn ông dịu dàng, là người tốt, như vậy mới khiến cho cô càng ngày càng lún sâu hơn, khẳng khái cố chấp như vậy. Từ Hồng, tôi không yêu anh ta, tôi không thích người đàn ông như vậy, người đàn ông không đủ lí trí và quyết đoán.”

Tôi nhìn Từ Hồng nói: “Không cần luôn coi tôi là kẻ địch, cô chính là sợ hãi, cô chưa bao giờ bắt lấy, lại cứ khẳng định đó là tình yêu.” Giống như trong kiếp trước tôi luôn hi vọng anh ta tuyệt tình, anh ta có thể hư hỏng, chẳng cần anh ta phải khoan dung, chẳng cần anh ta mềm lòng, liệu có người phụ nữ nào có thể chịu được chồng mình đối với người phụ nữ khác cũng luôn dịu dàng, quan tâm như vậy?

Cho nên, lúc đầu, tôi luôn dựa vào Phó Quân Nhan, không phải vì anh luôn đối tốt với tôi, đối tốt với An Am. Mà bởi vì dựa vào kiếp trước nên tôi biết anh là một người đàn ông có tiếng tốt, anh không có liên quan gì với những chuyện xấu về phụ nữ, anh dịu dàng nhưng cũng thanh cao. Cho nên trong lúc tôi sợ hãi, kiệt sức, khi anh duỗi tay về phía tôi, tôi cũng lần mò mà đi về phía anh, thậm chí còn quên đi sự kính trọng thần tượng như trong kiếp trước để dựa vào anh. Theo thời gian trôi qua, anh luôn đứng ở phía sau thấu hiểu tôi, ủng hộ tôi, anh khiến cho trái tim tôi ấm áp dần lên, đây chính là điều mà tôi luôn mong muốn có được trong tình yêu. Rồi khi anh lạnh lùng từ chối Quý Khiết Nhi, cảm giác của tôi với anh không còn dừng lại ở sự dựa vào nữa mà nó chuyển thành không muốn xa rời. Anh khiến cho tôi hiểu rằng tôi rất ích kỉ, tôi muốn người đàn ông của tôi chỉ đối tốt với một mình tôi, trong lòng luôn luôn chỉ có một mình tôi.

Tôi nhìn thấy trong đáy mắt của Từ Hồng ánh mắt mang theo sự ảm đạm, tinh thần hoàn toàn suy sụp, giống như không còn một chút sức lực nào cả, cô ta nói: “Cố Bảo Bối, tôi đang mang thai con của anh ấy.”

Trong lòng tôi kêu lộp bộp một tiếng, cảm thấy quá buồn cười. Nhìn xem, trái đất đâu có gì thay đổi, vẫn là cái vòng tuần hoàn như vậy mà thôi. Tôi cố gắng khiến cho vẻ mặt mình không thay đổi chút nào, nói: “Vây chúc mừng cô.” Lại gật gật đầu, tôi không còn lời nói tốt đẹp nào để nói cả nên quay đầu nhìn về phía Phòng Đình Việt, anh nhìn tôi một cái, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc tôi xoay người nghe thấy giọng nói của Từ Hồng vang lên ở phía sau lưng: “Thật ra tôi biết anh ấy yêu nhất là chính bản thân anh ấy. Cô xem, anh ấy nói thích cô, yêu cô, nhưng vào lúc hỗn loạn như vậy vẫn kéo theo cô đi vào, xem cô như tấm gỗ đúng không? Vây mà anh ấy còn nói yêu cô? Cố Bảo Bối, tôi thật sự rất ghen tị với cô... ghen tị vì cô không yêu anh ấy...” Cả lòng bàn chân của tôi cũng run lên, Từ Hồng ơi là Từ Hồng, thông báo trên trang web chính thức kia là cô thay đổi đúng không? Có mấy người được quyền làm như vậy chứ? Sao cô lại ép buộc anh ta như vậy chứ? Vây mà chỉ vì níu kéo người đàn ông này mà cô lại nói xấu anh ta trước mặt tôi, nói anh ta không chịu trách nhiệm.

Tôi quay đầu lại nhìn cô ta một cái, chỉ lưu lại một nụ cười lạnh.

71. Chương 36: Chương 30.1

Lúc trở về đến khách sạn đã là hơn bốn giờ sáng, trời vẫn còn âm u tối. Tôi kéo lê bước chân mệt mỏi nói tạm biệt với Phòng Đình Việt, và cũng nói cảm ơn anh. Nhớ đến sáng nay chúng tôi còn phải đi diễn sớm, hai người chúng tôi nhìn nhau một cái, cùng nói một lúc: “Trở về ngủ thêm mấy tiếng nữa.” Sau đó lại cùng nhau bật cười.

Thật ra, lúc tôi trở về đến khách sạn tôi đã nghĩ đến có lẽ tôi đã quá hấp tấp vội vàng. Lòng người, ham muốn của con người là những thứ vô cùng rộng lớn, làm sao có thể khuyên giải được cơ chứ. Nhưng mà dù sao thì bản thân tôi cũng đã từng cố gắng...

Tôi nhìn thời gian, đi đến cửa phòng chị Nhược Phạm lại quay trở về. Lúc này là thời gian người ta đi sâu vào giấc ngủ nhất, tôi định đợi trời sáng mới đi đón An An rồi cùng chị Nhược Phạm đến tổ diễn luôn thì

tốt hơn. Nghĩ như vậy nên tôi quay trở lại phòng mình, trong lòng tôi muốn rửa mặt mũi một cái rồi đi ngủ tiếp, nhưng khi ngã xuống giường dù có mơ mơ màng màng ngủ lại không đi sâu được vào giấc ngủ, trong đầu tôi vẫn tỉnh táo, nhưng cả cơ thể đều rất mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt lại.

Tôi vừa nằm trên giường không bao lâu sau thì di động vang lên không ngừng. Lúc đầu tôi vội chặt đầu vào gối không muốn nghe điện thoại. Không nghe. Tôi không nghe. Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, tôi vốn đang mất ngủ, bị trận âm thanh kia làm ồn khiến cho tôi rất khó chịu, cuối cùng tôi cũng đầu hàng, giơ tay lấy điện thoại, tôi vẫn mơ màng không tỉnh táo thiếu chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất. Khi nhận điện thoại ở đầu bên kia, ngay cả mắt tôi cũng không mở ra được.

“Alo, ai vậy?”

Người ở đầu kia im lặng một lúc mới nói: “Tiểu Ái, anh là Jay.”

Tôi nghe rõ âm thanh nhưng cũng không trả lời anh ta ngay. Cổ họng tôi hơi khàn khàn, cầu nhàu lẩm bẩm một tiếng mới ngồi dậy, dùng tay không cầm điện thoại dụi mạnh vào hai mắt của mình cho tỉnh táo. Rất lâu sau tôi mới nói: “A... Xin chào...” Tôi cố ý khiến cho giọng nói của mình mang theo tính chất giải quyết công việc chung, không quen biết, khách sáo trả lời.

“Tiểu Ái, hiện tại chúng ta có thể ra ngoài gặp nhau một chút không? Anh muốn gặp em một chút.” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở trầm trầm, giọng nói của anh ta bình tĩnh mang theo sự kiềm nén, làm hiện lên rất nhiều cảm xúc so với lần gặp trước.

Tôi nhắm mắt lại, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, có chút bất đắc dĩ (không biết làm sao đó, nhưng mình nghĩ để thế này thì mới bộc lộ được cảm xúc như bó tay bất lực của Cố Bảo Bối.), cố gắng bình tĩnh nói: “Jay, hiện tại đã là rạng sáng rồi. Hơn nữa, với tình hình hiện tại, không gặp nhau sẽ tốt cho cả hai chúng ta.”

“Anh biết.... là do anh suy nghĩ không hoàn hảo...” Anh ta giật nói, đầu kia đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng “Tiểu Ái...” Anh ta gọi tôi một tiếng mà giống như đang thở dài. Âm thanh kia rất giống kiếp trước, lại khiến cho tôi phát run rẩy cả hai tay. Đối mặt với Từ Hồng tôi có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng khi đối mặt với anh ta, nghe thấy anh ta gọi tên tôi như vậy, khiến cho tôi có chút không khống chế được bản thân. Có người, bạn và anh ta đã từng rất thân mật, làm sao có thể coi như không quen biết? Khi quay “Hám Tình” tôi luôn lấy An An để tránh anh ta, lúc trao giải thưởng tôi nhìn thấy Phó Quân Nhan nhận giải thưởng mà kiếp trước anh ta được nhận thậm chí tôi còn có chút hả giận. Tôi nhỏ mọn như vậy, keo kiệt như thế, thậm chí tránh toàn bộ cơ hội có khả năng hợp tác với anh ta. Bởi vì tôi biết suy nghĩ từ trong đáy lòng tôi giống như một khối u ác tính vậy, hoặc là biến đi, hoặc là điên cuồng. Nhưng mà bây giờ, có một phút cái tôi nghĩ muốn không thèm mặc thêm quần áo đi ra ngoài, không thèm để ý lời đồn đại, dù sao không làm diễn viên tôi cũng không bị dìm chết, kiếp trước tôi đã từng chịu đủ mọi lời đồn đại chẳng lẽ kiếp này còn sợ một chút đó hay sao?

Đúng là tôi biết tôi không nên gặp mặt anh ta, ít nhất là hiện tại không nên làm vậy. Cho dù là đối với bản thân tôi hay là đối với Phó Quân Nhan thì tôi cũng đều không nên có bất kì liên quan gì với anh ta. Bởi vì nó thể hiện cho việc kéo theo hàng loạt những việc chưa biết trước sẽ kéo theo, thậm chí có thể bản thân tôi sẽ không thể tự điều khiển được mà lún sâu vào trong đó. Tôi biết, tôi thật sự hiểu, nhưng tôi lại ác liệt nghĩ, nếu bây giờ tôi giống như tất cả những người phụ nữ dịu dàng khác, đi an ủi một người đàn ông đang chật vật đến không chịu được, dù là gió, sương, hay mưa tuyết đều làm bạn với anh ta, như vậy thì những nỗi khổ giống như kiếp trước đều sẽ trở lại, Từ Hồng sẽ đau khổ, tôi sẽ nhờ vậy mà vui vẻ hơn, mà anh ta, Jay sẽ là của tôi, anh ta sẽ vừa yêu tôi vừa biết ơn tôi, nếu có được tình cảm sâu đậm phức tạp như thế, cộng thêm anh ta vẫn luôn là người lương thiện, thì cả đời này anh ta cũng sẽ không buông tay. Mà đời này anh ta sẽ là của tôi...

Khi tôi ngẩng đầu nhìn bình Huân hương màu tím, mùi hương của hải dương nhàn nhạt khắp phòng, khiến cho căn phòng khách sạn vốn lạnh lẽo cũng được bao phủ trong một tầng ấm áp thoải mái. Trên bình sứ cắm mấy cây hoa hồng bằng lụa, còn có những cây nhỏ màu vàng. Những thứ này đều là Phó Quân Nhan chuẩn bị cho tôi. Những thứ này đều là sự mong muốn chờ đợi của tôi trong thời điểm như này ở kiếp trước, ngày ngày đều mong muốn cả người được thư giãn, ấm áp, ung dung, yên tĩnh. Trên tủ giường bên kia đặt một quyển tranh nho nhỏ, là “Tiểu Vương Tử” bản anh văn.

Tôi còn nhớ đêm đó tôi nằm dựa vào vai của Phó Quân Nhan, trong lòng anh thì ôm An An, giọng nói rõ ràng mà ấm áp thì thầm: “Tiểu vương tử thở dài nói, khi đó tuổi của tôi còn quá trẻ, không hiểu được tình yêu. Bạn nhìn xem, đường về nhà xa thế, cơ thể tôi quá nặng, tôi chỉ muốn nghỉ một chút...” Sau khi An An ngủ anh vẫn tiếp tục nói, tiếp tục kể cho bảo bối nghe, mãi đến khi tôi cũng từ từ ngủ, trong lúc mơ màng tôi vẫn nghe thấy anh nói: “Vương tử bỏ hoa hồng xuống, anh ta quay đầu lại trong ánh hoàng hôn, đường xá nguy hiểm, cuối cùng cũng không thể trở về được... Đời người có rất nhiều việc ngoài ý muốn, nhưng cơ hội luôn luôn chỉ có một lần...”

Tôi vươn tay lấy quyển tranh kia, nhìn chằm chằm tiểu vương tử đang ngồi trên gò núi, khi đó anh ta còn quá nhỏ không hiểu tình yêu là gì. Vì thế bỏ hoa hồng xuống đi một mình, anh ta cho rằng thế giới bên ngoài rực rỡ mà tốt đẹp, cuối cùng mới biết được, đẹp nhất phải là nhà mình, trong nhà còn có hoa hồng. Khi anh ta phải trở về nhà, anh ta đã dùng hết tất cả sức lực của mình, nhưng nhà lại ở xa, cuối cùng anh ta cũng không về được. Trong lòng có âm thanh nói cho tôi biết, nếu hiện tại tôi buông tay anh ra đi tìm Jay, tôi cũng sẽ băn khoăn do dự, tôi cũng sẽ giống như tiểu vương tử cuối cùng không thể quay về được nữa... Phó Quân Nhan luôn luôn là người đàn ông thanh cao, kiên cường, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi...

Nhưng nếu mất đi anh, Phó Quân Nhan... Phó Quân Nhan ...Tôi sẽ đi đâu tìm một Phó Quân Nhan tốt với tôi như vậy?

Tôi tỉnh táo lại trong nháy mắt giống như cả người bị tạt nước lạnh vậy, toàn thân tôi đều run rẩy. Nhắm chặt hai mắt lại, mới mở miệng nói chuyện: “Jay, nếu anh có chuyện gì muốn nói, chúng ta có thể nói trong điện thoại đi...”

Đầu bên kia điện thoại giống như hô hấp ngắn ra, anh ta cất lên âm thanh khô khốc nói: “Tiểu Ái, em tới bệnh viện gặp Từ Hồng, lúc đó điện thoại của cô ấy đang gọi cho anh, những lời mọi người nói anh đều nghe thấy.”

Tôi sững sờ, mở miệng nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh gì, chỉ khàn khàn: “Ừ” . Nhớ tới câu nói kia ‘Tôi không thích anh ta, không thích người đàn ông không đủ quyết đoán như vậy.’ Trong lòng tôi không hiểu sao lại cảm thấy co rút đau đớn, nói vậy tất cả anh ta đều nghe thấy. Tôi biết, đây là tôi đang làm cho trái tim anh ta bị thương rồi.

Cha tôi đã từng nói qua: “Một người yêu con là một chuyện không hề dễ dàng. Anh ta yêu con, nên anh ta luôn dùng tất cả trái tim và sức lực để đối tốt với con hơn so với bất cứ ai. Có lẽ anh ta không cần con phải đáp trả nhưng ít ra con không thể dựa vào tình yêu của anh ta dành cho con mà tổn thương anh ta. Dùng dao, đâm bị thương trái tim anh ta. Bảo Bối, người nào mà con không dám làm tổn thương nhất chính là người con yêu...” Trong lòng tôi hiện lên cảm xúc áy náy, khiến cho trái tim tôi cũng bị ép đến không chịu nổi. Kiếp trước cho dù anh ta có kết hôn sinh con thì anh ta cũng luôn quan tâm yêu mến tôi, nhưng tôi... Tôi không chấp nhận anh ta như vậy, hơn nữa lại bị anh ta nghe thấy. Ngay cả tôi cũng có thể tự nói với mình, Từ Hồng kích động như bây giờ, có những hành động phá hoại như vậy cũng có một phần nguyên nhân là do tôi. Cho nên tôi làm như vậy, nói như vậy để cho Từ Hồng yên lòng, không có bất cứ ai có thể đe dọa đến tình yêu của cô ta, có lẽ cô ta đối với Jay cũng không điên cuồng như vậy. Nhưng cuối cùng, những lời nói đó, tôi nói đúng rồi. Thậm chí trong tiềm thức, đối với anh ta tôi còn có chút oán giận...

“Rất xin lỗi...” Tôi từ từ mở miệng, cũng không có bất cứ lời giải thích nào.

“Em không cần phải giải thích, em cũng không làm gì sai cả. Anh tìm em cũng không phải để nghe em giải thích.” Giọng nói của anh ta rất nhạt, giống như đang rơi vào kỷ niệm: “Tiểu Ái, khi anh mới vào nghề, còn nhỏ hơn so với em bây giờ. Khi đó anh rất liều lĩnh, cũng không có văn hóa, đâu biết rằng phải phân rõ phải trái, chỉ biết nếu không được sẽ sử dụng quả đấm, không biết cách đưa đẩy nên đắc tội với rất nhiều người, ăn phải rất nhiều thiệt thòi. Lúc anh gặp Từ Hồng, so với anh thì chị ấy còn liều lĩnh hơn, ở Ảnh Thị Thành nổi tiếng là một người mạnh mẽ, lần đầu tiên anh nhìn thấy chị ấy, chị ấy đang bị một đám đàn ông vây đánh, chị ấy cầm một cái bình rượu thủy tinh đâm đá xung quanh, không may đập một cái vào đầu anh. Khi anh ngửa gương mặt đầy máu lên nhìn thấy ánh mắt của chị ấy, đáy mắt của cô ấy vừa ngoan lại mang theo sự phòng bị. Đột nhiên anh lại nghĩ đến bản thân mình, ánh mắt đó rất giống anh. Chị ấy cũng lo lắng nhìn anh, đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy tay anh nói: “Đừng học tôi, sẽ gặp phải thiệt thòi.” Ấn một ít tiền vào trong tay anh sau đó chạy đi. Lúc đó anh mới bắt đầu nghĩ, làm người

không thể sống như vậy được, phải biết kiềm chế chính mình, kết giao với nhiều bạn bè hơn nữa, nếu không tiếp tục cuộc sống như vậy thật sự sẽ không biết chết như thế nào. Những chuyện như vậy, Từ Hồng đều không nhớ nhưng anh vẫn luôn nhớ trong lòng.”

72. Chương 36: Chương 30.1

Lúc trở về đến khách sạn đã là hơn bốn giờ sáng, trời vẫn còn âm u tối. Tôi kéo lê bước chân mệt mỏi nói tạm biệt với Phòng Đình Việt, và cũng nói cảm ơn anh. Nhớ đến sáng nay chúng tôi còn phải đi diễn sớm, hai người chúng tôi nhìn nhau một cái, cùng nói một lúc: “Trở về ngủ thêm mấy tiếng nữa.” Sau đó lại cùng nhau bật cười.

Thật ra, lúc tôi trở về đến khách sạn tôi đã nghĩ đến có lẽ tôi đã quá hấp tấp vội vàng. Lòng người, ham muốn của con người là những thứ vô cùng rộng lớn, làm sao có thể khuyên giải được cơ chứ. Nhưng mà dù sao thì bản thân tôi cũng đã từng cố gắng...

Tôi nhìn thời gian, đi đến cửa phòng chị Nhược Phàm lại quay trở về. Lúc này là thời gian người ta đi sâu vào giấc ngủ nhất, tôi định đợi trời sáng mới đi đón An An rồi cùng chị Nhược Phàm đến tổ diễn luôn thì tốt hơn. Nghĩ như vậy nên tôi quay trở lại phòng mình, trong lòng tôi muốn rửa mặt mũi một cái rồi đi ngủ tiếp, nhưng khi ngã xuống giường dù có mơ mơ màng màng ngủ lại không đi sâu được vào giấc ngủ, trong đầu tôi vẫn tỉnh táo, nhưng cả cơ thể đều rất mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt lại.

Tôi vừa nằm trên giường không bao lâu sau thì di động vang lên không ngừng. Lúc đầu tôi vội chặt đầu vào gối không muốn nghe điện thoại. Không nghe. Tôi không nghe. Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, tôi vốn đang mất ngủ, bị trận âm thanh kia làm ồn khiến cho tôi rất khó chịu, cuối cùng tôi cũng đầu hàng, giờ tay lấy điện thoại, tôi vẫn mơ màng không tỉnh táo thiếu chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất. Khi nhận điện thoại ở đầu bên kia, ngay cả mắt tôi cũng không mở ra được.

“Alo, ai vậy?”

Người ở đầu kia im lặng một lúc mới nói: “Tiểu Ái, anh là Jay.”

Tôi nghe rõ âm thanh nhưng cũng không trả lời anh ta ngay. Cổ họng tôi hơi khàn khàn, cầu nhàu lấm bầm một tiếng mới ngồi dậy, dùng tay không cầm điện thoại dụi mạnh vào hai mắt của mình cho tỉnh táo. Rất lâu sau tôi mới nói: “A... Xin chào...” Tôi cố ý khiến cho giọng nói của mình mang theo tính chất giải quyết công việc chung, không quen biết, khách sáo trả lời.

“Tiểu Ái, hiện tại chúng ta có thể ra ngoài gặp nhau một chút không? Anh muốn gặp em một chút.” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở trầm trầm, giọng nói của anh ta bình tĩnh mang theo sự kiềm nén, làm hiện lên rất nhiều cảm xúc so với lần gặp trước.

Tôi nhắm mắt lại, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, có chút bất đắc dĩ (không biết làm sao đó, nhưng mình nghĩ để thế này thì mới bộc lộ được cảm xúc như bó tay bất lực của Cố Bảo Bối.), cố gắng bình tĩnh nói: “Jay, hiện tại đã là rạng sáng rồi. Hơn nữa, với tình hình hiện tại, không gặp nhau sẽ tốt cho cả hai chúng ta.”

“Anh biết.... là do anh suy nghĩ không hoàn hảo...” Anh ta giạt nói, đầu kia đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng “Tiểu Ái...” Anh ta gọi tôi một tiếng mà giống như đang thở dài. Âm thanh kia rất giống kiếp trước, lại khiến cho tôi phát run rẩy cả hai tay. Đối mặt với Từ Hồng tôi có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng khi đối mặt với anh ta, nghe thấy anh ta gọi tên tôi như vậy, khiến cho tôi có chút không khống chế được bản thân. Có người, bạn và anh ta đã từng rất thân mật, làm sao có thể coi như không quen biết? Khi quay “Hám Tình” tôi luôn lấy An An để tránh anh ta, lúc trao giải thưởng tôi nhìn thấy Phó Quân Nhan nhận giải thưởng mà kiếp trước anh ta được nhận thậm chí tôi còn có chút hả giận. Tôi nhỏ mọn như vậy, keo kiệt như thế, thậm chí tránh toàn bộ cơ hội có khả năng hợp tác với anh ta. Bởi vì tôi biết suy nghĩ từ trong đáy lòng tôi giống như một khối u ác tính vậy, hoặc là biến đi, hoặc là điên cuồng. Nhưng mà bây giờ, có một phút cái tôi nghĩ muốn không thèm mặc thêm quần áo đi ra ngoài, không thèm để ý lời đồn đại, dù

sao không làm diễn viên tôi cũng không bị đói chết, kiếp trước tôi đã từng chịu đủ mọi lời đồn đại chẳng lẽ kiếp này còn sợ một chút đói hay sao?

Đúng là tôi biết tôi không nên gặp mặt anh ta, ít nhất là hiện tại không nên làm vậy. Cho dù là đối với bản thân tôi hay là đối với Phó Quân Nhan thì tôi cũng đều không nên có bất kì liên quan gì với anh ta. Bởi vì nó thể hiện cho việc kéo theo hàng loạt những việc chưa biết trước sẽ kéo theo, thậm chí có thể bản thân tôi sẽ không thể tự điều khiển được mà lún sâu vào trong đó. Tôi biết, tôi thật sự hiểu, nhưng tôi lại ác liệt nghĩ, nếu bây giờ tôi giống như tất cả những người phụ nữ dịu dàng khác, đi an ủi một người đàn ông đang chật vật đến không chịu được, dù là gió, sương, hay mưa tuyết đều làm bạn với anh ta, như vậy thì những nỗi khổ giống như kiếp trước đều sẽ trở lại, Từ Hồng sẽ đau khổ, tôi sẽ nhờ vậy mà vui vẻ hơn, mà anh ta, Jay sẽ là của tôi, anh ta sẽ vừa yêu tôi vừa biết ơn tôi, nếu có được tình cảm sâu đậm phức tạp như thế, cộng thêm anh ta vẫn luôn là người lương thiện, thì cả đời này anh ta cũng sẽ không buông tay. Mà đời này anh ta sẽ là của tôi...

Khi tôi ngẩng đầu nhìn bình Huân hương màu tím, mùi hương của hải dương nhàn nhạt khắp phòng, khiến cho căn phòng khách sạn vốn lạnh lẽo cũng được bao phủ trong một tầng ấm áp thoải mái. Trên bình sứ cắm mấy cây hoa hồng bằng lụa, còn có những cây nhỏ màu vàng. Những thứ này đều là Phó Quân Nhan chuẩn bị cho tôi. Những thứ này đều là sự mong muốn chờ đợi của tôi trong thời điểm như này ở kiếp trước, ngày ngày đều mong muốn cả người được thư giãn, ấm áp, ung dung, yên tĩnh. Trên tủ giường bên kia đặt một quyển tranh nho nhỏ, là “Tiểu Vương Tử” bản anh văn.

Tôi còn nhớ đêm đó tôi nằm dựa vào vai của Phó Quân Nhan, trong lòng anh thì ôm An An, giọng nói rõ ràng mà ấm áp thì thầm: “Tiểu vương tử thở dài nói, khi đó tuổi của tôi còn quá trẻ, không hiểu được tình yêu. Bạn nhìn xem, đường về nhà xa thế, cơ thể tôi quá nặng, tôi chỉ muốn nghỉ một chút...” Sau khi An An ngủ anh vẫn tiếp tục nói, tiếp tục kể cho bảo bối nghe, mãi đến khi tôi cũng từ từ ngủ, trong lúc mơ màng tôi vẫn nghe thấy anh nói: “Vương tử bỏ hoa hồng xuống, anh ta quay đầu lại trong ánh hoàng hôn, đường xá nguy hiểm, cuối cùng cũng không thể trở về được... Đời người có rất nhiều việc ngoài ý muốn, nhưng cơ hội luôn luôn chỉ có một lần...”

Tôi vươn tay lấy quyển tranh kia, nhìn chằm chằm tiểu vương tử đang ngồi trên gò núi, khi đó anh ta còn quá nhỏ không hiểu tình yêu là gì. Vì thế bỏ hoa hồng xuống đi một mình, anh ta cho rằng thế giới bên ngoài rực rỡ mà tốt đẹp, cuối cùng mới biết được, đẹp nhất phải là nhà mình, trong nhà còn có hoa hồng. Khi anh ta phải trở về nhà, anh ta đã dùng hết tất cả sức lực của mình, nhưng nhà lại ở xa, cuối cùng anh ta cũng không về được. Trong lòng có âm thanh nói cho tôi biết, nếu hiện tại tôi buông tay anh ra đi tìm Jay, tôi cũng sẽ băn khoăn do dự, tôi cũng sẽ giống như tiểu vương tử cuối cùng không thể quay về được nữa... Phó Quân Nhan luôn luôn là người đàn ông thanh cao, kiên cường, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi...

Nhưng nếu mất đi anh, Phó Quân Nhan... Phó Quân Nhan ...Tôi sẽ đi đâu tìm một Phó Quân Nhan tốt với tôi như vậy?

Tôi tỉnh táo lại trong nháy mắt giống như cả người bị tạt nước lạnh vậy, toàn thân tôi đều run rẩy. Nhắm chặt hai mắt lại, mới mở miệng nói chuyện: “Jay, nếu anh có chuyện gì muốn nói, chúng ta có thể nói trong điện thoại đi...”

Đầu bên kia điện thoại giống như hô hấp ngắn ra, anh ta cất lên âm thanh khô khốc nói: “Tiểu Ái, em tới bệnh viện gặp Từ Hồng, lúc đó điện thoại của cô ấy đang gọi cho anh, những lời mọi người nói anh đều nghe thấy.”

Tôi sững sờ, mở miệng nhưng lại không phát ra bất kì âm thanh gì, chỉ khàn khàn: “Ừ” . Nhớ tới câu nói kia ‘Tôi không thích anh ta, không thích người đàn ông không đủ quyết đoán như vậy.’ Trong lòng tôi không hiểu sao lại cảm thấy co rút đau đớn, nói vậy tất cả anh ta đều nghe thấy. Tôi biết, đây là tôi đang làm cho trái tim anh ta bị thương rồi.

Cha tôi đã từng nói qua: “Một người yêu con là một chuyện không hề dễ dàng. Anh ta yêu con, nên anh ta luôn dùng tất cả trái tim và sức lực để đối tốt với con hơn so với bất cứ ai. Có lẽ anh ta không cần con phải đáp trả nhưng ít ra con không thể dựa vào tình yêu của anh ta dành cho con mà tổn thương anh ta. Dùng dao, đâm bị thương trái tim anh ta. Bảo Bối, người nào mà con không dám làm tổn thương nhất chính là

người con yêu...” Trong lòng tôi hiện lên cảm xúc áy náy, khiến cho trái tim tôi cũng bị ép đến không chịu nổi. Kiếp trước cho dù anh ta có kết hôn sinh con thì anh ta cũng luôn quan tâm yêu mến tôi, nhưng tôi... Tôi không chấp nhận anh ta như vậy, hơn nữa lại bị anh ta nghe thấy. Ngay cả tôi cũng có thể tự nói với mình, Từ Hồng kích động như bây giờ, có những hành động phá hoại như vậy cũng có một phần nguyên nhân là do tôi. Cho nên tôi làm như vậy, nói như vậy để cho Từ Hồng yên lòng, không có bất cứ ai có thể đe dọa đến tình yêu của cô ta, có lẽ cô ta đối với Jay cũng không điên cuồng như vậy. Nhưng cuối cùng, những lời nói đó, tôi nói đúng rồi. Thậm chí trong tiềm thức, đối với anh ta tôi còn có chút oán giận...

“Rất xin lỗi...” Tôi từ từ mở miệng, cũng không có bất cứ lời giải thích nào.

“Em không cần phải giải thích, em cũng không làm gì sai cả. Anh tìm em cũng không phải để nghe em giải thích.” Giọng nói của anh ta rất nhạt, giống như đang rơi vào kỉ niệm: “Tiểu Ái, khi anh mới vào nghề, còn nhỏ hơn so với em bây giờ. Khi đó anh rất liều lĩnh, cũng không có văn hóa, đâu biết rằng phải phân rõ phải trái, chỉ biết nếu không được sẽ sử dụng quả đấm, không biết cách đưa đẩy nên đắc tội với rất nhiều người, ăn phải rất nhiều thiệt thòi. Lúc anh gặp Từ Hồng, so với anh thì chị ấy còn liều lĩnh hơn, ở Ảnh Thị Thành nổi tiếng là một người mạnh mẽ, lần đầu tiên anh nhìn thấy chị ấy, chị ấy đang bị một đám đàn ông vây đánh, chị ấy cầm một cái bình rượu thủy tinh dẫm đá xung quanh, không may đập một cái vào đầu anh. Khi anh ngửa gương mặt đầy máu lên nhìn thấy ánh mắt của chị ấy, đáy mắt của cô ấy vừa ngoan lại mang theo sự phồng bị. Đột nhiên anh lại nghĩ đến bản thân mình, ánh mắt đó rất giống anh. Chị ấy cũng lo lắng nhìn anh, đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy chặt lấy tay anh nói: “Đừng học tôi, sẽ gặp phải thiệt thòi.” Ấn một ít tiền vào trong tay anh sau đó chạy đi. Lúc đó anh mới bắt đầu nghĩ, làm người không thể sống như vậy được, phải biết kiềm chế chính mình, kết giao với nhiều bạn bè hơn nữa, nếu không tiếp tục cuộc sống như vậy thật sự sẽ không biết chết như thế nào. Những chuyện như vậy, Từ Hồng đều không nhớ nhưng anh vẫn luôn nhớ trong lòng.”

73. Chương 37: Chương 30.2

Anh ta dừng một chút lại nói tiếp: “Anh thường nói chị ấy có ơn giúp anh tỉnh ngộ, anh đi theo chị ấy khắp nơi, che chở chị ấy, không phải bởi vì sau này chị ấy chính thức dẫn anh vào nghề, cũng không phải bởi vì sau này chị ấy đối tốt với anh. Quan trọng nhất là ban đầu chị ấy còn nhếch nhác, nhưng một câu nói ngắn ngủi của chị ấy lại làm cho anh tỉnh táo lại. Vậy nên sau này anh biết kiềm chế hơn rất nhiều, đối đãi với mọi người đều cố gắng hiền hòa, mọi việc đều dùng tình người để giữ lại đường đi cho sau này. Quả nhiên kết quả thu được rất tốt, thậm chí nó còn làm thay đổi cả cuộc đời của anh. Nhưng Tiểu Ái, em nói đúng, người tốt chân chính không phải như thế. Người tốt thực sự là khi biết không thể giúp đỡ sẽ không giúp, dứt khoát từ chối, tuyệt đối không vì ánh mắt của đối phương hay nước mắt mà nương tay, càng không thể nào vì một chút áy náy mà nhân nhượng. Những việc này anh vẫn biết, chỉ là một người giả bộ đã lâu nên thành thói quen. Anh muốn làm người thật tốt, khiến cho mọi người đều yêu thích anh, tuy nhiên việc đó lại khiến cho bản thân thực sự trở thành chuyện xấu.....”

Những lời nói này, kiếp trước tôi cũng không được nghe qua, không thể nào có thể nghĩ ra được, anh ta nói Từ Hồng đối với anh ta có ơn tri ngộ, anh ta nói Từ Hồng có ơn với anh ta lại là ân tình như vậy, chuyện tình xảy ra sớm như thế. Kiếp trước anh ta từng nói cho tôi biết, anh ta kí hợp đồng với công ty bởi vì quanh năm anh ta đóng vai phụ trong Ảnh Thị Thành, công tác chăm chỉ, thái độ đúng mực, thái độ với mọi người mọi việc đều tốt, sau đó được ông chủ nhìn trúng mới kí hợp đồng. Nói như vậy, Từ Hồng cũng không phải người nâng đỡ anh ta lên, đối với Từ Hồng, anh ta chỉ là muốn gặp, nhân nhượng rộng lượng, né tránh khắp nơi. Lại nghĩ đến lần đầu tiên Từ Hồng gặp anh ta đã dùng chai thủy tinh đập chảy máu đầu anh ta, nghĩ thế nào cũng thấy đây là một đoạn nợ nần. Tôi cảm thấy bất đắc dĩ (không biết làm sao ý), khoa trương lại giả tạo.....

Tôi nghĩ nhất định đêm nay tôi sẽ không ngủ được, tôi vỗ vỗ đầu mình, âm thầm oán giận chính mình, đầu óc luôn luôn không phát triển được. Lần này tôi dứt khoát bỏ dậy từ trên giường, chạy chân trần tới cửa sổ. Sau khi tôi vào tổ diễn vài ngày Phó Quân Nhan đã mua giúp tôi một cái ghế thư giãn. Anh đặt đó để

khi không có việc gì tôi có thể ngồi trên ghế phơi nắng hóng gió một chút, không nên khi vừa về phòng đã đóng chặt cửa sổ, chỉ biết vùi người vào trong chăn ngủ. Cố Tiểu An cũng biết suy một ra ba, sau này khi về nhà cũng làm cho Tiểu Khải một cái để chơi....

Ai biết, sau khi diễn xong tôi thích chui vào phòng anh, sofa trong phòng anh đã trở thành lãnh địa của tôi, cái ghế thư giãn đặc biệt mua về này tôi ngồi cũng không nhiều lắm. Ngược lại sau khi bạn nhỏ Cố Tiểu An đến đây rất thích cùng Tiểu Khải ngồi lên trên đong đưa đong đưa, phía trên luôn phát ra tiếng kêu kẻo kẹt vang dội, trên ghế luôn luôn lưu lại mấy cái lông chó, An An lại luôn cãi cọ với tôi, đó là bàn đu dây chứ không phải ghế thư giãn, nói không lại được với một đôi mắt sáng như ngọc lưu ly đang tỏ ra vẻ đáng thương, tôi lập tức chịu thua nhưng tâm tình rất buồn bực.

Sau khi ghế thư giãn được đưa đến tôi vẫn luôn đặt cạnh cửa sổ, ngẫu nhiên sẽ ngồi lười biếng trên ghế nhắm mắt dưỡng thân, phơi nắng, thật là một chuyện rất thoải mái vui vẻ. Tôi ngồi trên ghế thư giãn, thở dài một hơi mới nói: “Jay, anh đã tốt, thật sự rất tốt rồi....”

“Tiểu Ái, nếu, ngay từ đầu anh đã nói với em, em là tình nhân trong mộng của anh. Nếu ngay từ đầu anh không mặc cho Từ Hồng sắp sếp, có phải hiện tại em sẽ ở bên cạnh anh hay không? Đột nhiên anh ta lại nhẹ giọng cười, dịu dàng hỏi tôi.

“Em không biết.” Tôi trả lời, mềm nhũn không còn chút sức lực.

“Thật ra Từ Hồng cũng không lừa em, thật ra từ sớm anh đã có tâm tư với em. Khi quay ‘Hám tình’, mỗi lần anh lôi kéo em muốn làm quen, em không vội vàng chăm sóc An An thì cũng là ở bên cạnh Phó Quân Nhan, Phòng Đình Việt. Về sau anh lại hi vọng em có thể ký hợp đồng với công ty anh, tốt nhất để Từ Hồng làm người đại diện cho em, là sư muội của anh, như vậy anh có thể gần quan được ban lộc rồi.” Anh ta cười cười, lần này giọng nói mang theo vài phần nhẹ nhàng. “Nhưng mà hai người bọn em giống như trời sinh đã không hợp nhau, anh cũng không có cách nào. Anh lại nghĩ em vẫn còn ít tuổi, anh vẫn có cơ hội. Anh có thể làm một người anh tốt, chăm sóc tốt cho em, hình thành lên tình cảnh lâu ngày sinh tình cũng được.” Tôi nghe xong cũng muốn cười, kiếp trước không phải cũng là lâu ngày sinh tình hay sao? Buồn cười quá, nhưng mà lại là tức cười.

Lại nghe thấy anh ta nói tiếp: “Khi đó anh cảm thấy Từ Hồng có gì đó không thích hợp, rất không thích hợp. Khiến cho anh có chút sợ hãi trong lòng. Lúc đó anh chỉ nghĩ muốn gặp em, liền khiến cho em bị kéo vào trận rối loạn. Anh thật sự không muốn tới em lại có cảm giác thất vọng với anh. Cho nên anh đi tìm em, đi không hợp thời điểm. Nhưng mà anh không hối hận, cho dù em có nghĩ như thế nào, người khác có nghĩ như thế nào thì anh cũng không hối hận. Anh chỉ dựa theo sự mong muốn của trái tim nên mới đi tìm em. Bởi vì anh yêu em nên lúc bản thân anh cảm thấy mất mát, khó chịu, mệt mỏi thì người anh muốn nhìn thấy nhất chính là em.” Tôi ngẩn ra, nhìn chiếc roi treo ngược bên cạnh chiếc ghế thư giãn. Có chút giật mình, lại ngược lại có một chút thông suốt.

Hôm nay Jay nói rất nhiều, anh ta giống như nhìn lâu năm, nóng lòng muốn tìm một đối tượng để nói hết. Khả năng giống như đang muốn nói chuyện. Tôi không khỏi nghi ngờ hỏi: “Jay, anh làm sao vậy?”

“Anh chỉ muốn nói cho em biết một vài chuyện mà thôi, Tiểu Ái.” Anh ta mở miệng an ủi, nói: “Anh biết em đi tìm Từ Hồng là vì anh, đúng là trong lòng cô ấy đã nhận định mọi chuyện, cho dù em có giải thích cũng đâu có ích lợi gì đâu, còn nữa, quả thực anh thích em, trong lòng yêu em. Anh muốn nói cho em, thậm chí anh còn muốn nói cho cả thế giới biết người anh yêu là em. Đúng là trên trang web câu nói đó không phải anh viết. Anh cũng như em, sẽ không kéo người mình yêu bị liên lụy. Em yên tâm, anh sẽ làm rõ, tất cả mọi việc, anh sẽ làm sáng tỏ. Nên giống một người đàn ông đúng không?” Anh ta tự giễu, không đợi tôi mở miệng đã nói: “Tiểu Ái, anh đuổi không kịp bước chân của em, anh đã không đuổi kịp em rồi... Vậy nên, anh cũng không thể giống như trước đây giúp em ra mặt, thay em cãi nhau với người khác. Em nhất định phải sống thật tốt biết không?”

“Jay...” Giọng nói của anh ta khiến cho tôi kích động, khiến cho tôi cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Ái ngốc, không cần cảm thấy khó chịu, không cần cảm thấy phải chịu trách nhiệm, cho dù có vì tình yêu mà không dậy nổi thì anh vẫn yêu em. Cùng Đình Việt bước đi thật tốt biết không?”

“Jay, em và anh Đình Việt không phải....” Lời còn chưa nói hết, điện thoại ở đâu kia đã cắt đứt.

Tôi ngồi trên ghế ngẩn người, lại nghĩ cho dù tôi có giải thích cũng không có chút tác dụng nào, không phải Phòng Đình Việt thì cũng là Phó Quân Nhan. Ngay lúc mới bắt đầu, giữa bọn họ tôi đã chọn Phó Quân Nhan, từng bước một cùng anh đi xa, mỗi người đi một ngã.

Nửa giờ sau tôi mở máy tính lên, tin tức tràn đầy ngập là tên tuổi của Jay. Anh ta công bố tin tức, đăng một đoạn video. Ông kính có chút mờ, một mình anh ta ngồi trên ghế sa lon màu đen. Cơ thể gầy hơn nhiều so với trước kia, nhưng mặt mày càng thêm thanh thần, đáy mắt không còn sự buồn bã như lần gặp trước đây, giống như là trong một đêm có rất nhiều biến đổi. Kết quả là anh ta vẫn bảo vệ Từ Hồng, anh ta thừa nhận bản thân mình và Từ Hồng có quan hệ tình cảm không rõ ràng, mắc phải tội lỗi mà rất nhiều người đàn ông đều mắc phải, anh ta không giải thích, cũng không phủ nhận điều gì. Anh ta nói chính mình sẽ gánh trách nhiệm, cùng Từ Hồng lập gia đình. Hơn nữa phủ nhận chuyện trang web mới sáng nay thông báo tin tức yêu Tiểu Ái, giống như đang xin lỗi, nói rõ ràng, Cố Bảo Bối và anh ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp, là một người em khóa dưới.

Đạo qua một vòng lớn, cuối cùng bọn họ cũng vẫn là kết hôn...

Tôi nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi, từng câu nói như vẫn quanh quẩn bên tai tôi.

“Tiểu Ái, em nói đúng. Một người đàn ông tốt chân chính không phải như vậy. Người tốt thực sự phải là, biết giúp không nổi sẽ không giúp, sẽ kiên quyết từ chối, tuyệt đối không vì ánh mắt của đối phương hay những giọt nước mắt mà nường tay, càng không thể vì một chút áy náy mà nhượng nhịn.”

“Những chuyện này anh đều biết, nhưng một người giả tạo lâu cũng thành một thói quen, anh đã thành một thói quen rồi.”

“Anh cũng giống em, không muốn kéo người mình yêu bị liên lụy.”

“Tiểu Ái, anh không theo kịp bước chân của em, anh không đuổi kịp em...”

“Em yên tâm, anh sẽ làm sáng tỏ, tất cả mọi chuyện anh sẽ làm sáng tỏ hết. Như vậy mới giống một người đàn ông đúng không?”

“Tiểu Ái ngốc, không cần cảm thấy khó chịu, cũng không cần cảm thấy phải chịu trách nhiệm, cho dù có vì tình yêu mà không dậy nổi thì anh vẫn yêu em.”

Tôi nhìn anh ta trong màn hình đang vẫy vẫy tay, hai hàng nước mắt của tôi chảy dài: “Hẹn gặp lại, tình yêu đã qua...” Anh xem, anh buông tay em, em cũng vậy, em lại buông tay anh....

Nhưng mà, Jay, em hi vọng anh có thể chịu trách nhiệm nhưng cũng không thể làm cho chính bản thân mình uất ức.

Kết quả là anh vẫn không rõ ràng. Không rõ ràng....

74. Chương 37: Chương 30.2

Anh ta dừng một chút lại nói tiếp: “Anh thường nói chị ấy có ơn giúp anh tỉnh ngộ, anh đi theo chị ấy khắp nơi, che chở chị ấy, không phải bởi vì sau này chị ấy chính thức dẫn anh vào nghề, cũng không phải bởi vì sau này chị ấy đối tốt với anh. Quan trọng nhất là ban đầu chị ấy còn nhếch nhác, nhưng một câu nói ngắn ngủi của chị ấy lại làm cho anh tỉnh táo lại. Vậy nên sau này anh biết kiềm chế hơn rất nhiều, đối đãi với mọi người đều cố gắng hiền hòa, mọi việc đều dùng tình người để giữ lại đường đi cho sau này. Quả nhiên kết quả thu được rất tốt, thậm chí nó còn làm thay đổi cả cuộc đời của anh. Nhưng Tiểu Ái, em nói đúng, người tốt chân chính không phải như thế. Người tốt thực sự là khi biết không thể giúp đỡ sẽ không giúp, dứt khoát từ chối, tuyệt đối không vì ánh mắt của đối phương hay nước mắt mà nường tay, càng không thể nào vì một chút áy náy mà nhượng nhịn. Những việc này anh vẫn biết, chỉ là một người giả bộ đã lâu nên thành thói quen. Anh muốn làm người thật tốt, khiến cho mọi người đều yêu thích anh, tuy nhiên việc đó lại khiến cho bản thân thực sự trở thành chuyện xấu.....”

Những lời nói này, kiếp trước tôi cũng không được nghe qua, không thể nào có thể nghĩ ra được, anh ta nói Từ Hồng đối với anh ta có ơn tri ngộ, anh ta nói Từ Hồng có ơn với anh ta lại là ân tình như vậy, chuyện tình xảy ra sớm như thế. Kiếp trước anh ta từng nói cho tôi biết, anh ta kí hợp đồng với công ty bởi vì quanh năm anh ta đóng vai phụ trong Ảnh Thị Thành, công tác chăm chỉ, thái độ đúng mực, thái độ với mọi người mọi việc đều tốt, sau đó được ông chủ nhìn trúng mới kí hợp đồng. Nói như vậy, Từ Hồng cũng không phải người nâng đỡ anh ta lên, đối với Từ Hồng, anh ta chỉ là muốn gặp, nhân nhượng rộng lượng, né tránh khắp nơi. Lại nghĩ đến lần đầu tiên Từ Hồng gặp anh ta đã dùng chai thủy tinh đập chảy máu đầu anh ta, nghĩ thế nào cũng thấy đây là một đoạn nợ nần. Tôi cảm thấy bất đắc dĩ (không biết làm sao ý), khoa trương lại giả tạo.....

Tôi nghĩ nhất định đêm nay tôi sẽ không ngủ được, tôi vỗ vỗ đầu mình, âm thầm oán giận chính mình, đầu óc luôn luôn không phát triển được. Lần này tôi dứt khoát bỏ dậy từ trên giường, chạy chân trần tới cửa sổ. Sau khi tôi vào tổ diễn vài ngày Phó Quân Nhan đã mua giúp tôi một cái ghế thư giãn. Anh đặt đó để khi không có việc gì tôi có thể ngồi trên ghế phơi nắng hóng gió một chút, không nên khi vừa về phòng đã đóng chặt cửa sổ, chỉ biết vui người vào trong chăn ngủ. Cố Tiểu An cũng biết suy một ra ba, sau này khi về nhà cũng làm cho Tiểu Khải một cái để chơi....

Ai biết, sau khi diễn xong tôi thích chui vào phòng anh, sofa trong phòng anh đã trở thành lãnh địa của tôi, cái ghế thư giãn đặc biệt mua về này tôi ngồi cũng không nhiều lắm. Ngược lại sau khi bạn nhỏ Cố Tiểu An đến đây rất thích cùng Tiểu Khải ngồi lên trên đong đưa đong đưa, phía trên luôn phát ra tiếng kêu kêu kệt vang dội, trên ghế luôn luôn lưu lại mấy cái lông chó, An An lại luôn cãi cọ với tôi, đó là bàn đu dây chứ không phải ghế thư giãn, nói không lại được với một đôi mắt sáng như ngọc lưu ly đang tỏ ra vẻ đáng thương, tôi lập tức chịu thua nhưng tâm tình rất buồn bực.

Sau khi ghế thư giãn được đưa đến tôi vẫn luôn đặt cạnh cửa sổ, ngẫu nhiên sẽ ngồi lười biếng trên ghế nhắm mắt dưỡng thân, phơi nắng, thật là một chuyện rất thoải mái vui vẻ. Tôi ngồi trên ghế thư giãn, thở dài một hơi mới nói: “Jay, anh đã tốt, thật sự rất tốt rồi...”

“Tiểu Ái, nếu, ngay từ đầu anh đã nói với em, em là tình nhân trong mộng của anh. Nếu ngay từ đầu anh không mặc cho Từ Hồng sắp sếp, có phải hiện tại em sẽ ở bên cạnh anh hay không? Đột nhiên anh ta lại nhẹ giọng cười, dịu dàng hỏi tôi.

“Em không biết.” Tôi trả lời, mềm nhũn không còn chút sức lực.

“Thật ra Từ Hồng cũng không lừa em, thật ra từ sớm anh đã có tâm tư với em. Khi quay ‘Hám tình’, mỗi lần anh lôi kéo em muốn làm quen, em không vội vàng chăm sóc An An thì cũng là ở bên cạnh Phó Quân Nhan, Phòng Đình Việt. Về sau anh lại hi vọng em có thể kí hợp đồng với công ty anh, tốt nhất để Từ Hồng làm người đại diện cho em, là sư muội của anh, như vậy anh có thể gần gũi được ban lộc rồi.” Anh ta cười cười, lần này giọng nói mang theo vài phần nhẹ nhàng. “Nhưng mà hai người bọn em giống như trời sinh đã không hợp nhau, anh cũng không có cách nào. Anh lại nghĩ em vẫn còn ít tuổi, anh vẫn có cơ hội. Anh có thể làm một người anh tốt, chăm sóc tốt cho em, hình thành lên tình cảnh lâu ngày sinh tình cũng được.” Tôi nghe xong cũng muốn cười, kiếp trước không phải cũng là lâu ngày sinh tình hay sao? Buồn cười quá, nhưng mà lại là tức cười.

Lại nghe thấy anh ta nói tiếp: “Khi đó anh cảm thấy Từ Hồng có gì đó không thích hợp, rất không thích hợp. Khiến cho anh có chút sợ hãi trong lòng. Lúc đó anh chỉ nghĩ muốn gặp em, liền khiến cho em bị kéo vào trận rối loạn. Anh thật sự không muốn tới em lại có cảm giác thất vọng với anh. Cho nên anh đi tìm em, đi không hợp thời điểm. Nhưng mà anh không hối hận, cho dù em có nghĩ như thế nào, người khác có nghĩ như thế nào thì anh cũng không hối hận. Anh chỉ dựa theo sự mong muốn của trái tim nên mới đi tìm em. Bởi vì anh yêu em nên lúc bản thân anh cảm thấy mất mát, khó chịu, mệt mỏi thì người anh muốn nhìn thấy nhất chính là em.” Tôi ngẩn ra, nhìn chiếc roi treo ngược bên cạnh chiếc ghế thư giãn. Có chút giật mình, lại ngược lại có một chút thông suốt.

Hôm nay Jay nói rất nhiều, anh ta giống như nhìn lâu năm, nóng lòng muốn tìm một đối tượng để nói hết. Khả năng giống như đang muốn nói chuyện. Tôi không khỏi nghi ngờ hỏi: “Jay, anh làm sao vậy?”

“Anh chỉ muốn nói cho em biết một vài chuyện mà thôi, Tiểu Ái.” Anh ta mở miệng an ủi, nói: “Anh biết em đi tìm Từ Hồng là vì anh, đúng là trong lòng cô ấy đã nhận định mọi chuyện, cho dù em có giải thích

cũng đâu có ích lợi gì đâu, còn nữa, quả thực anh thích em, trong lòng yêu em. Anh muốn nói cho em, thậm chí anh còn muốn nói cho cả thế giới biết người anh yêu là em. Đúng là trên trang web câu nói đó không phải anh viết. Anh cũng như em, sẽ không kéo người mình yêu bị liên lụy. Em yên tâm, anh sẽ làm rõ, tất cả mọi việc, anh sẽ làm sáng tỏ. Nên giống một người đàn ông đúng không?” Anh ta tự giễu, không đợi tôi mở miệng đã nói: “Tiểu Ái, anh đuổi không kịp bước chân của em, anh đã không đuổi kịp em rồi... Vậy nên, anh cũng không thể giống như trước đây giúp em ra mặt, thay em cãi nhau với người khác. Em nhất định phải sống thật tốt biết không?”

“Jay...” Giọng nói của anh ta khiến cho tôi kích động, khiến cho tôi cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Ái ngốc, không cần cảm thấy khó chịu, không cần cảm thấy phải chịu trách nhiệm, cho dù có vì tình yêu mà không dậy nổi thì anh vẫn yêu em. Cùng Đinh Việt bước đi thật tốt biết không?”

“Jay, em và anh Đinh Việt không phải....” Lời còn chưa nói hết, điện thoại ở đầu kia đã cắt đứt.

Tôi ngồi trên ghế ngắn người, lại nghĩ cho dù tôi có giải thích cũng không có chút tác dụng nào, không phải Phòng Đinh Việt thì cũng là Phó Quân Nhan. Ngay lúc mới bắt đầu, giữa bọn họ tôi đã chọn Phó Quân Nhan, từng bước một cùng anh đi xa, mỗi người đi một ngã.

Nửa giờ sau tôi mở máy tính lên, tin tức tràn đầy ngập là tên tuổi của Jay. Anh ta công bố tin tức, đăng một đoạn video. Ông kính có chút mờ, một mình anh ta ngồi trên ghế sa lon màu đen. Cơ thể gầy hơn nhiều so với trước kia, nhưng mặt mày càng thêm thanh thản, đáy mắt không còn sự buồn bã như lần gặp trước đây, giống như là trong một đêm có rất nhiều biến đổi. Kết quả là anh ta vẫn bảo vệ Từ Hồng, anh ta thừa nhận bản thân mình và Từ Hồng có quan hệ tình cảm không rõ ràng, mắc phải tội lỗi mà rất nhiều người đàn ông đều mắc phải, anh ta không giải thích, cũng không phủ nhận điều gì. Anh ta nói chính mình sẽ gánh trách nhiệm, cùng Từ Hồng lập gia đình. Hơn nữa phủ nhận chuyện trang web mới sáng nay thông báo tin tức yêu Tiểu Ái, giống như đang xin lỗi, nói rõ ràng, Cố Bảo Bối và anh ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp, là một người em khóa dưới.

Đạo qua một vòng lớn, cuối cùng bọn họ cũng vẫn là kết hôn...

Tôi nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi, từng câu nói như vẫn quanh quẩn bên tai tôi.

“Tiểu Ái, em nói đúng. Một người đàn ông tốt chân chính không phải như vậy. Người tốt thực sự phải là, biết giúp không nổi sẽ không giúp, sẽ kiên quyết từ chối, tuyệt đối không vì ánh mắt của đối phương hay những giọt nước mắt mà nường tay, càng không thể vì một chút áy náy mà nhượng nhịn.”

“Những chuyện này anh đều biết, nhưng một người giả tạo lâu cũng thành một thói quen, anh đã thành một thói quen rồi.”

“Anh cũng giống em, không muốn kéo người mình yêu bị liên lụy.”

“Tiểu Ái, anh không theo kịp bước chân của em, anh không đuổi kịp em...”

“Em yên tâm, anh sẽ làm sáng tỏ, tất cả mọi chuyện anh sẽ làm sáng tỏ hết. Như vậy mới giống một người đàn ông đúng không?”

“Tiểu Ái ngốc, không cần cảm thấy khó chịu, cũng không cần cảm thấy phải chịu trách nhiệm, cho dù có vì tình yêu mà không dậy nổi thì anh vẫn yêu em.”

Tôi nhìn anh ta trong màn hình đang vẫy vẫy tay, hai hàng nước mắt của tôi chảy dài: “Hẹn gặp lại, tình yêu đã qua...” Anh xem, anh buông tay em, em cũng vậy, em lại buông tay anh....

Nhưng mà, Jay, em hi vọng anh có thể chịu trách nhiệm nhưng cũng không thể làm cho chính bản thân mình uất ức.

Kết quả là anh vẫn không rõ ràng. Không rõ ràng....

75. Chương 38: Chương 31.1

Cứ khóc như vậy rất lâu, cả cơ thể tôi đều rất mệt mỏi nhưng cũng không bù lại được nội tâm trống không mê man. Cuối cùng mọi việc cũng triệt để kết thúc, trái tim của tôi giống như vừa trải qua một cuộc đánh lớn, vậy mà sau khi khóc xong một trận lòng bàn tay tôi lại đổ đầy mồ hôi.

Tôi rất muốn, tôi chỉ nghĩ muốn ngay lập tức gặp Phó Quân Nhan...

Tôi khoác lên một cái áo khoác mỏng, đội mũ, đeo khẩu trang, không mang theo bất cứ thứ gì chạy ra khỏi nhà. Cẩn thận tránh đám người kia đi xuống tầng. Trong phòng anh vẫn không có ai như cũ, tôi đi tới trước bàn làm việc của anh lật lên lật xuống, rất nhanh tôi đã tìm được lịch làm việc của anh. Quả nhiên ngày hôm qua Phó Quân Nhan có cảnh quay ban đêm, dạng sáng hôm nay cũng có mấy cảnh cần diễn trong phim trường. Tôi cũng không suy nghĩ quá nhiều, đi ra khỏi khách sạn, đi về hướng phim trường của bọn họ.

Lúc tôi trà trộn vào đám nhân viên trong tổ diễn của họ, mọi người đang rất vội vàng, tôi trốn ở sau mấy người nhân viên phụ trách bối cảnh, bên cạnh tôi có mấy hòm chứa đạo cụ diễn che chắn nên tôi chỉ bị lộ ra nửa cái mũ, ngược lại không khiến cho ai phát hiện ra một người lạ lén đi vào đoàn diễn như tôi. Buồn cười nhất chính là, cách phía sau lưng tôi không xa có mấy người nhân viên nam đang phê bình nữ diễn viên ở hai bộ phim. Cái gì mà vóc người, diện mạo, phong cách, nhân khí, lời nói lớn mật, khiến cho tôi ghen hòng nhìn chăm chăm, tôi có ngạc nhiên một chút khi nghe thấy một nhân viên nam nói: “Này, Cố Tiểu Ái có cái mông thật vĩnh nha...”. Lúc đó tôi chỉ muốn xông ra cho anh ta một cái tát đánh ngất anh ta luôn, sau đó tôi lại nghĩ lại đưa tay sờ sờ mông mình xem có phải nó rất vĩnh không... Sau đó tôi lại nghĩ nếu tôi tháo mũ và khẩu trang ra, đột nhiên đứng trước mặt bọn họ cứ đứng như vậy im lặng khinh bỉ anh ta, có thể khiến cho cả đám bọn họ bị dọa ngất đi hay không.

Bọn họ đang quay cảnh nữ chính đang khổ sở đuổi theo nam chính trên đường. Ánh đèn mờ mờ, trên con đường rất ít người đi lại, xa xa có một dáng người cao gầy đang đi tới, anh ta đi rất nhanh, những bước đi trầm ổn nhưng cũng rất kiên định. Sau đó có một người cô gái mặc một chiếc váy dài màu trắng chạy phía sau, đôi mắt của cô gái ấy

mang theo sự đau thương, gọi to một tiếng dưới theo chàng trai kia. Chàng trai nghe thấy tiếng gọi ở phía sau, con người đen nhánh giống như có ánh sáng lóe lên, nhưng về mặt lại vẫn không thay đổi chút nào như cũ, hươc chân cũng bước nhanh hơn rồi nhún nhảy hai bên tay lại dần chắt lại. “Rích”, một tiếng gọi đang chạy phía sau bị ngã xuống đất, chàng trai hai đứng lại một chút, cuối cùng giống như không đành lòng nên chậm rãi quay người lại. Dường tác quay mặt kia khiến người ta có cảm giác khuyêh thành tuyệt thế.

“Khieu Nhi, biểu cảm của cô không đúng, lúc kêu lên lòng máy của cô không cần phải nâng lên nhiều như vậy.”
Lên đầu tiên bị nhắc nhở.
đi!n đầu là quạ=y đầu
“Khieu Nhi, cô chạy nhanh quá rồi.” Lần thứ hai bị nhắc nhở.

“Khieu Nhi, cô đang không đúng, chủ ý ứng kính này quay môi chút.” Lần thứ ba bị nhắc nhở.

Tuy trong lòng tôi rất thích cái vẻ đẹp khi quay người lại của Phó Quân Nhan, nhưng mà, trong cảnh diễn, chuẩn bị diễn không chú đến như vậy cũng là một chuyện. ...

Tôi nghe thấy âm thanh nhỏ như đang thảo luận phía sau, gần đây Quý Khieu Nhi luôn trong tình trạng không tập trung, rất hay bị nhắc nhở. Tôi suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được nguyên nhân trong đó. Gần đây có ta luôn bị dư luận công kích, những chuyện trước kia như bắt nạt người mới cũng được nhắc lại. Gia đình fan của Phó Quân Nhan không muốn nhìn thấy cô ta một chút nào, họ nói cô ta không hề biết thuật diễn xuất. Chỉ Nhược Phạm mấy năm nay cũng thu được rất nhiều fan, qua tiết mục lần trước mọi người đều có thể hiểu do hai bên không hợp nhau, cứ như thế, fan hai bên lại bắt đầu đấu đá lẫn nhau. Hình tượng dù đang trong sạch còn có ta gây dựng từ trước đến giờ dù cho có to lớn đến đâu thì cũng bị dư kích, mọi việc cũng không được thuận buồm xuôi gió như trước nữa. Bởi vậy, cô ta luôn không thể tập trung trong lúc diễn mới bị nhắc nhở liên tục, vậy nên không tập trung cũng là chuyện tình thường. Nhìn qua là tình tình của đạo diễn tên họ cũng tôi nhắc nhở liên tục như vậy nhưng mỗi lần cũng đều có những... Tình cách của Phó Quân Nhan cũng rất tốt, vậy mà cũng có thể phối hợp diễn vô điều kiện. ... Tôi than thở trong lòng.

Cũng không nghĩ đến, vậy mà lúc này Phó Quân Nhan lại gọi tay lên, lúc đầu ngón cái nhà tạo mẫu tóc đang muốn giúp anh vuốt đầu, anh quay đầu nhìn thoáng qua cho Quý Khieu Nhi đang ngồi trang điểm lại, về mặt mang theo sự lạnh lùng xa cách. Anh xoay người đi đến nơi vài căn với đạo diễn, sau đó đi ra khỏi sân diễn. Trong lòng tôi nóng lên, tôi nghĩ anh muốn đi đến phía tôi, nhưng tôi lại thấy anh đi đến chỗ đạo diễn ngồi xuống, có người đều nghĩ yêu là gì giống như nói hết về nên một vẻ đẹp khác của thế giới. Anh lấy ra một bình nước phía sau chiếc ghế dựa, nghiêng cái cằm đẹp để vỗ cùng tạo mẫu nước một ngụm nước, đường cong tinh xảo kia gợi cảm lại hoàn mỹ, đây chính là sự khéo léo khả năng kiểm soát vẻ thường thức cái đẹp, đúng tác kia khiến cho người ta không nhìn được muốn dùng tay mà cảm nhận. Vội một cái mặt tôi đỏ bừng. Tôi đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy. ...

Đã bao lâu rồi tôi chưa được nhìn ngắm vẻ lúc Phó Quân Nhan đang làm việc? Trong lòng tôi nhớ đến sau đó lại nhìn không được quay lại phía anh. Lúc mà anh làm việc luôn mang theo một dáng vẻ rất nghiêm túc. Và rồi Quý Khieu Nhi bị nhắc nhở ba lần, ba lần phải diễn lại. Ba lần diễn lại mặc dù anh dùng kịch bản giống với kịch bản gốc nhưng lại sử dụng ba cách diễn khác nhau. Mỗi lần anh diễn, nhìn qua sẽ thấy giống nhau, nhưng mỗi một lần đều có những sáng tạo và khác biệt, mỗi một lần đều đi sâu vào trong lòng người xem, mỗi một lần diễn đều mang những nét đặc sắc, biết tròn biết méo vòng.

Tôi không khỏi lại nhớ tới, có người từng nói, Phó Quân Nhan, ta người có khả năng diễn số một, luôn không ngừng đồng nhưng lại luôn tiến lên không ngừng của giới diễn anh không phải vì vẻ bề ngoài đẹp đẽ của anh ta, cũng không phải bởi khi chất cao ngạo của anh. Mà vì mỗi lần trên người anh giống như đều có thể diễn (voice!S-diễn đàn là quý đàn) không nói lời nào nhưng bạn cũng có thể thấy anh, chân thật nhìn thấy. Không thể đoán bắt được nhưng lại đi sâu vào lòng người để lại những dấu ấn riêng biệt, khiến người ta say mê vô cùng.

Tôi cứ đứng trong góc nhìn trộm anh như vậy, không màng không tự giác được đã nâng lên thành một nụ cười. Nghĩ lại, nếu dùng ngược lại một chỗ bị người ta phát hiện ra cũng không phải bởi khi chất cao ngạo của anh. Mà vì mỗi lần trên người anh giống như đều có thể diễn (voice!S-diễn đàn là quý đàn) không nói lời nào nhưng bạn cũng có thể thấy anh, chân thật nhìn thấy. Không thể đoán bắt được nhưng lại đi sâu vào lòng người để lại những dấu ấn riêng biệt, khiến người ta say mê vô cùng.

Tôi cứ đứng trong góc nhìn trộm anh như vậy, không màng không tự giác được đã nâng lên thành một nụ cười. Nghĩ lại, nếu dùng ngược lại một chỗ bị người ta phát hiện ra cũng không phải bởi khi chất cao ngạo của anh. Mà vì mỗi lần trên người anh giống như đều có thể diễn (voice!S-diễn đàn là quý đàn) không nói lời nào nhưng bạn cũng có thể thấy anh, chân thật nhìn thấy. Không thể đoán bắt được nhưng lại đi sâu vào lòng người để lại những dấu ấn riêng biệt, khiến người ta say mê vô cùng.

Xem thêm tại: <http://dianlan.qqzq.com/viewtopic.php?p=333133&pp=333133>

76. Chương 38: Chương 31

Cứ khóc như vậy rất lâu, cả cơ thể tôi đều rất mệt mỏi nhưng cũng không bù lại được nội tâm trống không mê man. Cuối cùng mọi việc cũng triệt để kết thúc, trái tim của tôi giống như vừa trải qua một cuộc đánh lớn, vậy mà sau khi khóc xong một trận lòng bàn tay tôi lại đổ đầy mồ hôi.

Tôi rất muốn, tôi chỉ nghĩ muốn ngay lập tức gặp Phó Quân Nhan...

Tôi khoác lên một cái áo khoác mỏng, đội mũ, đeo khẩu trang, không mang theo bất cứ thứ gì chạy ra khỏi nhà. Cẩn thận tránh đám người kia đi xuống tầng. Trong phòng anh vẫn không có ai như cũ, tôi đi tới trước bàn làm việc của anh lật lên lật xuống, rất nhanh tôi đã tìm được lịch làm việc của anh. Quả nhiên ngày hôm qua Phó Quân Nhan có cảnh quay ban đêm, dạng sáng hôm nay cũng có mấy cảnh cần diễn trong phim trường. Tôi cũng không suy nghĩ quá nhiều, đi ra khỏi khách sạn, đi về hướng phim trường của bọn họ.

Lúc tôi trà trộn vào đám nhân viên trong tổ diễn của họ, mọi người đang rất vội vàng, tôi trốn ở sau mấy người nhân viên phụ trách bối cảnh, bên cạnh tôi có mấy hòm chứa đạo cụ diễn che chắn nên tôi chỉ bị lộ ra nửa cái mũ, ngược lại không khiến cho ai phát hiện ra một người lạ len lén đi vào đoàn diễn như tôi. Buồn cười nhất chính là, cách phía sau lưng tôi không xa có mấy người nhân viên nam đang phê bình nữ diễn viên ở hai bộ phim. Cái gì mà vóc người, diện mạo, phong cách, nhân khí, lời nói lớn mật, khiến cho tôi ghen hòng nhìn chằm chằm, tôi có ngạc nhiên một chút khi nghe thấy một nhân viên nam nói: “Này, Cố Tiểu Ái có cái mông thật vĩnh nha...”. Lúc đó tôi chỉ muốn xông ra cho anh ta một cái tát đánh ngất anh ta luôn, sau đó tôi lại nghĩ lại đưa tay sờ sờ mông mình xem có phải nó rất vĩnh không... Sau đó tôi lại nghĩ nếu tôi tháo mũ và khẩu trang ra, đột nhiên đứng trước mặt bọn họ cứ đứng như vậy im lặng khinh bỉ anh ta, có thể khiến cho cả đám bọn họ bị dọa ngất đi hay không.

Bọn họ đang quay cảnh nữ chính đang khổ sở đuổi theo nam chính trên đường. Ánh đèn mờ mờ, trên con đường rất ít người đi lại, xa xa có một dáng người cao gầy đang đi tới, anh ta đi rất nhanh, những bước đi trầm ổn nhưng cũng rất kiên định. Sau đó có một người cô gái mặc một chiếc váy dài màu trắng chạy phía sau, đôi mắt của cô gái ấy mang theo sự đau thương, gọi to một tiếng đuổi theo chàng trai kia. Chàng trai nghe thấy tiếng gọi ở phía sau, con người đen nhánh giống như có ánh sáng lóe lên, nhưng vẻ mặt lại vẫn không thay đổi chút nào như cũ, bước chân cũng bước nhanh hơn rất nhiều, nhưng hai bàn tay lại nắm chặt lại. “Bịch” một tiếng, cô gái đang chạy phía sau bị ngã xuống đất, chàng trai hơi dừng lại một chút, cuối cùng giống như không đành lòng nên chậm rãi quay người lại. Động tác quay mặt kia khiến người ta có cảm giác khuyên thành tuyệt thế.

“Khiết Nhi, biểu cảm của cô không đúng, lúc kêu lên lông mày của cô không cần phải nâng lên nhiều như vậy.” Lần đầu tiên bị nhắc nhở.

diễn đàn lê quỳ=y đôn

“Khiết Nhi, cô chạy nhanh quá rồi.” Lần thứ hai bị nhắc nhở. “Khiết Nhi, cô ngã không đúng, chú ý ống kính máy quay một chút.” Lần thứ ba bị nhắc nhở.

Tuy trong lòng tôi rất thích cái vẻ đẹp khi quay người lại của Phó Quân Nhan, nhưng mà, trong cảnh diễn, chuẩn bị diễn không chu đáo như vậy cũng là một chuyện....

Tôi nghe thấy âm thanh nho nhỏ đang thảo luận phía sau, gần đây Quý Khiết Nhi luôn trong tình trạng không tập trung, rất hay bị nhắc nhở. Tôi suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được nguyên nhân trong đó. Gần đây cô ta luôn bị dư luận công kích, những chuyện trước kia như bắt nạt người mới cũng bị đưa ra. Gia đình fan của Phó Quân Nhan không muốn nhìn thấy cô ta một chút nào, họ nói cô ta không có kĩ thuật diễn xuất. Chị Nhược Phàm mấy năm nay cũng thu được rất nhiều fan, qua tiết mục lần trước mọi người đều có thể hiểu do hai bên không hợp nhau, cứ như thế, fan hai bên lại bắt đầu đấu đá lẫn nhau. Hình tượng dịu dàng trong sạch của cô ta gây dựng từ trước đến giờ dù cho có to lớn đến đâu thì cũng bị đả kích, mọi việc cũng không được thuận buồm xuôi gió như trước nữa. Bởi vậy cô ta luôn không thể tập trung trong lúc diễn mới bị nhắc nhở liên tục, vậy nên không tập trung cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua là tính tình của đạo diễn bên họ cũng tốt, nhắc nhở liên tục như vậy nhưng mỗi lần cũng đều nhẹ nhàng... Tính

cách của Phó Quân Nhan cũng rất tốt, vậy mà cũng có thể phối hợp diễn vô điều kiện... Tôi than thở trong lòng.

Cũng không nghĩ đến, vậy mà lúc này Phó Quân Nhan lại giơ tay lên, lắc đầu ngăn cản nhà tạo mẫu tóc đang muốn giúp anh chải đầu, anh quay đầu nhìn thoáng qua cho Quý Khiết Nhi đang ngồi trang điểm lại, vẻ mặt mang theo sự lạnh lùng xa cách. Anh xoay người đi đến nói vài câu với đạo diễn, sau đó đi ra khỏi sân diễn. Trong lòng tôi nóng lên, tôi nghĩ anh muốn đi về phía tôi, nhưng tôi lại thấy anh đi đến chỗ đối diện ngồi xuống, cả người đều ngồi yên lặng ở đó giống như nổi bật về nên một vẻ đẹp khác của thế giới. Anh lấy ra một bình nước phía sau chiếc ghế dựa, ngắt cái cầm đẹp đẽ vô cùng tào nhã uống một ngụm nước, đường cong tinh xảo kia gợi cảm lại hoàn mỹ, đây chính là sự khảo sát khả năng kiểm chế về thưởng thức cái đẹp, động tác kia khiến cho người ta không nhận được muốn dùng tay mà cảm nhận. Vọt một cái mặt tôi đỏ bừng. Tôi đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy...

Đã bao lâu rồi tôi chưa được nhìn dáng vẻ lúc Phó Quân Nhan đang làm việc? Trong lòng tôi nhớ đến sau đó lại nhìn không được quay lại nhìn trộm anh. Lúc mà anh làm việc luôn mang theo một dáng vẻ rất nghiêm túc. Vừa rồi Quý Khiết Nhi bị nhắc nhở ba lần, ba lần phải diễn lại. Ba lần diễn lại mặc dù anh dùng kịch bản giống với kịch bản gốc nhưng lại sử dụng ba cách diễn khác nhau. Mỗi lần anh diễn, nhìn qua sẽ thấy giống nhau, nhưng mỗi một lần đều có những sáng tạo và khác biệt, mỗi một lần đều đi sâu vào trong lòng người xem, mỗi một lần diễn đều mang những nét đặc sắc, biết tròn biết méo riêng.

Tôi không khỏi lại nhớ tới, có người từng nói, Phó Quân Nhan, là người có khả năng diễn số một, luôn không tiếng động nhưng lại tạo nên hiệu quả không ngờ của giới điện ảnh, không phải vì vẻ bề ngoài đẹp đẽ của anh ta, cũng không phải bởi khí chất cao ngạo của anh. Mà vì mỗi tế bào trên người anh giống như đều có thể diễn,(voicoi08-) không nói lời nào nhưng bạn cũng có thể thấy anh, chân thật nhìn thấy. Không thể đoán bắt được nhưng lại đi sâu vào lòng người để lại những dấu ấn riêng biệt, khiến người ta say mê vô cùng.

Tôi cứ đứng trong góc nhìn trộm anh như vậy, khóe miệng không tự giác được đã nâng lên thành một nụ cười. Nghĩ lại, nếu đứng ngốc lâu tại một chỗ bị người ta phát hiện ra cũng không tốt. Tôi mặc như vậy, lại đứng đây thăm dò, càng giống như đến đây để thám thính quân tình. Bản thân tôi nhớ đến chuyện này cũng không nhận được mà cười ra tiếng. Tôi thấy Phó Quân Nhan liếc mắt nhìn một cái, xoay người lại, tôi lặng lẽ vượt qua đám người chạy ra ngoài.

77. Chương 39: Chương 31.2

Một mình tôi mờ mờ đứng trên đường phố, phía đối diện với tôi có một cụ già đang đi tới, dáng đi của cụ hình như không được tốt cho lắm, lúc đi đường bị run run rẩy rẩy, nhưng mỗi bước đi trên đất lại rất chắc chắn. Cụ xách trên tay một túi bánh tiêu và sữa đậu lạnh, bước đi có vẻ hơi vội vàng, nhưng trong đáy mắt lại là sự bình thản và thỏa mãn. Tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời, giống như những hỗn độn kia đã rời đi, ánh mặt trời chậm rãi lan tỏa trên mặt đất. Mặc dù đèn đường rất sáng nhưng trong ánh mặt trời đang dần sáng rõ thì có vẻ như ánh đèn đã không còn quan trọng nữa. Tôi thở dài một hơi, trái tim, cũng dần dần mở rộng sáng rõ.

Lúc này đột nhiên tôi cảm thấy trong lòng bản tay rất ấm áp, tôi sợ hết hồn, vội vàng muốn rút tay lại, nhưng lại bị một lực kéo từ phía sau lưng giữ lại, tôi sợ tới mức quên cả hô hấp, cướp? Sắc ma? Chú quái thú? Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều suy nghĩ, cố gắng lấy thêm dũng khí quay đầu lại, nhưng đối diện lại là ánh mắt dịu dàng của Phó Quân Nhan. Lúc đó, mọi sự sợ hãi đều tan thành mây khói, cánh tay cũng không có gắng dùng sức nữa. Tôi chậm chạp cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi, thậm chí trong lòng còn có sự thỏa mãn nhận nhận, cũng không thể che dấu hết sự vui sướng trong lòng.

Anh phát hiện ra tôi... Anh đuổi theo tôi...

“A! Sao anh lại đến đây?” Tôi nghi ngờ nói, đôi mắt không tự chủ được mà trừng lớn.

Khóe môi của anh hơi gợn lên, cũng hỏi tôi: “Ai, sao em lại đến đây?” Giọng điệu kia giống như chúng tôi chỉ là khéo mà gặp nhau rồi thân thiết chào một tiếng mà thôi.

Tôi bị ánh mắt sáng ngời của anh nhìn thẳng khiến cho tôi cảm thấy hơi chột dạ, lại nhớ tới hình ảnh mới lúc này, cảnh anh ngửa cổ uống nước khiến cho sắc tâm trong người tôi cũng phình to ra. Trên mặt tôi cảm thấy có chút lúng túng, bản thân mình thế mà lại không biết thẹn thùng như vậy, hai mắt tôi không ngừng trốn tránh ánh mắt của anh.

Tay của anh bao bọc tay tôi, rất ấm.

đến an lạc ngay đon. Anh nắm tay tôi, đi đến bên cạnh tôi, hai nghiêng đầu nhìn theo dòng vẻ tôi dõi núi đèo khuất trang, sau đó lại nhỏ giọng cười ra tiếng. Hình như tâm trạng của anh đang rất vui vẻ, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt về mũi bên tay của tôi, gần ngón, giống như đang nhẹ nhàng cạo vào ngực tôi vậy. Sông núi cao, khỏe mới khéo tạo nên những nét, mang theo một chút căng chướng, thương mến. Sao mắt lại hồng thế này? Không ngờ được sao? Là vì đêm bắt nạt bà đến (Là nước ỉa) ngộ nghĩnh nhà chúng ta rồi hay sao? Giọng điệu của anh cứ như thật vậy, rất chuyên tâm.

Tôi như thấy ánh mắt trong suốt của anh, giống như đang bị ánh nhìn thấu hết mọi tâm sự vậy, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, một cánh tay còn lại cũng nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh làm nũng: "Người ta mới không bị bắt nạt đâu?" Nếu xong, tôi lại cảm thấy chút cố gắng đầu gối đôi mắt anh một cái.

"Đầu không... anh cũng không hơi đến cùng, chỉ dùng tay vuốt về mũi tôi qua một lớp khăn trang.

Tôi sờ sờ bụng mình, với vòng gýt đầu.

"Đi, chúng ta đi ăn cái gì đi." Anh cười cười, sau đó lại hỏi tôi: "Vào này sao lại nhìn chăm chăm vào bà cụ kia thế?"

"Em đang suy nghĩ, bà cụ đây sớm như vậy là muốn ra ngoài mua đồ ăn sáng cho bạn bè của mình hay sao? Đó là đang mua lương thực, anh phải chuẩn bị bữa sáng đúng không?"

Nhà xong tôi lại kéo khăn trang xuống, che mũi cảm thán với Phó Quân Hoàn: "Thật ra đi ăn rồi em chưa được ăn bánh tiêu với sữa đậu nành rồi, à..."

Bước chân của anh hơi dừng lại một chút, anh quay lại nhìn tôi một cái thật sâu sau đó đưa tay lên vuốt lên mái tóc của tôi với một tiếp tục nắm tay tôi đi về phía trước.

Anh kéo tôi đi qua những ngõ hẻm dài, chúng tôi không trở về khách sạn, cũng không đi trên con đường thường ngày hay đi dạo, chúng tôi đi quanh co qua rất nhiều con đường nhỏ, một lúc tôi đang đi đến cảm thấy ngõ trang lòng thì thấy phía trước có một dãy các cửa hàng, nhưng các cửa hàng này vẫn chưa mở cửa. Lại đi tiếp một lúc nữa, tôi thấy ở góc đường có một cửa hàng nhỏ với ánh đèn mờ nhạt, bên ngoài cửa hàng có kê vài chiếc bàn ghế gỗ. Trên xe đẩy bày rất nhiều gia vị và nước cháo, dùng trước xe đẩy là một người đàn ông đang nấu và một người phụ nữ đang nhào bột dùng ở bên cạnh. Nhìn nhìn qua có thể thấy được đây là một cặp vợ chồng. Tiếng đầu xèo xèo vang lên khiến cho tôi cảm thấy bất ngờ, tôi mặc cho Phó Quân Hoàn kéo tay tôi đi phía chiếc bàn gỗ cách xa xe đẩy nhẩy. Khi anh dùng tay tôi ra kéo một hàng ghế ra cho tôi ngồi xuống thì tôi vẫn chưa hề phục được tình hình...

Sau đó tôi thấy anh ngồi ở phía đối diện với tôi dùng một tay thế tạo nhà, giọng điệu ôn hòa nói: "Ừng chỉ, cho tôi hai cốc sữa đậu nành và bốn cái bánh tiêu nhỏ." Đây chính là hình trên người giống như đầu bị kéo căng ra, ngoài trừ căng thẳng thì vẫn là căng thẳng thôi...

Tôi cứ sững sờ như vậy nhìn về phía anh, trên chân bàn có những vết lấm lấm không thể, chiếc bàn đã cũ, những hai bàn tay đang nâng đỡ với lòng không thể lau sạch được, một bàn tay nắm đầu tôi mở đầu búng nhảy, bà chủ đi đến lau một lúc lâu cũng không thấy sạch.

Tôi gần như là ngộ nghĩnh, bắt nhìn chiếc bàn rồi lại nhìn Phó Quân Hoàn ngồi đối diện đang rất bình thản, trong lòng tôi nhay lên thỉnh thoảng, hai tay cũng không biết phải đặt ở chỗ nào. Chỉ trong chớp mắt bà chủ đã mang bánh tiêu và sữa đậu nành lên. Anh ngừng đầu nhìn tôi một cái, vươn tay đẩy một cốc sữa đậu nành đến trước mặt tôi, sau đó anh lại lấy ra một đầu dũa từ trong ống lồng lau kĩ rồi mới đưa cho tôi, tôi không nhận lấy mà chỉ nhìn người như vậy.

Anh lại cười cười, đặt đầu dũa nằm ngang trên bát của tôi, đến đến, lễ quy đầu tự mình cúi đầu uống một hơi sữa đậu nành rồi ngừng đầu lên nói với tôi: "Ừng chỉ ngon, em uống thử xem." Rồi rằng chỉ là một câu nói đơn không thể hình thường hơn nhưng lại khiến cho trong lòng tôi cảm thấy một trận đau xót.

Quán ven đường nhìn qua có chút bẩn, trong tay anh cầm một chiếc bát sữa màu trắng, thân chỉ trên miệng bát còn bị mờ một miếng, một lễ hồng nằm trên bề mặt in như vậy trên chiếc bát. Tôi như thấy anh nhấp nhưa bên đầu, chân bàn bị mài mòn đến tận gốc. Đó là lớp vỏ thời đồ thành tích, ăn hòa như được tắm gội xuân của anh. Tôi nhìn thẳng vào anh, dù có thức cả đêm để làm việc thì đôi mắt vẫn sáng ngời trong sạch như cũ, ánh mắt trải lại đang chiếu vào người anh khiến cho cả cơ thể của anh giống như đang phát sáng rực rỡ.

Tôi nhìn không được đã có lúc mắt, vươn tay nắm chặt lấy tay anh, lúc lâu sau mới ngoảnh ngoảnh nói: "Anh không cần phải nhường nhịn em như vậy đâu, em chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi..."

78. Chương 39: Chương 31 Het

Một mình tôi mờ mịt đứng trên đường phố, phía đối diện với tôi có một cụ già đang đi tới, dáng đi của cụ hình như không được tốt cho lắm, lúc đi đường bị run run rẩy rẩy, nhưng mỗi bước đi trên đất lại rất chắc chắn. Cụ xách trên tay một túi bánh tiêu và sữa đậu lạnh, bước đi có vẻ hơi vội vàng, nhưng trong đáy mắt lại là sự bình thản và thỏa mãn. Tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời, giống như những hỗn độn kia đã rời đi, ánh mặt trời chậm rãi lan tỏa trên mặt đất. Mặc dù đèn đường rất sáng nhưng trong ánh mặt trời đang dần sáng rõ thì có vẻ như ánh đèn đã không còn quan trọng nữa. Tôi thở dài một hơi, trái tim, cũng dần dần mở rộng sáng rõ.

Lúc này đột nhiên tôi cảm thấy trong lòng bản tay rất ấm áp, tôi sợ hết hồn, vội vàng muốn rút tay lại, nhưng lại bị một lực kéo từ phía sau lưng giữ lại, tôi sợ tới mức quên cả hô hấp, cướp? Sắc ma? Chú quái thú? Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều suy nghĩ, cố gắng lấy thêm dũng khí quay đầu lại, nhưng đối diện lại là ánh mắt dịu dàng của Phó Quân Nhan. Lúc đó, mọi sự sợ hãi đều tan thành mây khói, cánh tay cũng không có gắng dùng sức nữa. Tôi chậm chạp cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi, thậm chí trong lòng còn có sự thỏa mãn nhàn nhạt, cũng không thể che giấu hết sự vui sướng trong lòng.

Anh phát hiện ra tôi... Anh đuổi theo tôi...

“A! Sao anh lại đến đây?” Tôi nghi ngờ nói, đôi mắt không tự chủ được mà trừng lớn.

Khóe môi của anh hơi giơ lên, cũng hỏi tôi: “Ai, sao em lại đến đây?” Giọng điệu kia giống như chúng tôi chỉ là khéo mà gặp nhau rồi thân thiết chào một tiếng mà thôi.

Tôi bị ánh mắt sáng ngời của anh nhìn thẳng khiến cho tôi cảm thấy hơi chột dạ, lại nhớ tới hình ảnh mới lúc này, cảnh anh ngồi cổ uống nước khiến cho sắc tâm trong người tôi cũng phình to ra. Trên mặt tôi cảm thấy có chút lúng túng, bản thân mình thế mà lại không biết thẹn thùng như vậy, hai mắt tôi không ngừng trốn tránh ánh mắt của anh.

Tay của anh bao bọc tay tôi, rất ấm. Voicoi08 dienan . Anh nắm tay tôi, đi đến bên cạnh tôi, hơi nghiêng đầu nhìn theo dáng vẻ tôi đội mũ đeo khẩu trang, sau đó lại nhỏ giọng cười ra tiếng. Hình như tâm trạng của anh đang rất vui vẻ, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt về mu bàn tay của tôi, ngứa ngứa, giống như đang nhẹ nhàng cào vào ngực tôi vậy. Sống mũi cao, khóe môi khéo léo, anh nhẹ nhàng nói, mang theo một chút cưng chiều, thương yêu: “Sao mắt lại hồng thế này? Không ngủ được sao? Là ai dám bắt nạt hà đồn (Cá nóc ý a) ngốc nghếch nhà chúng ta rồi hay sao?” Giọng điệu của anh cứ như thật vậy, rất chuyên tâm.

Tôi nhìn thấy ánh mắt trong suốt của anh, giống như đang bị anh nhìn thấu hết mọi tâm sự vậy, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, một cánh tay còn lại cũng nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh làm nũng: “Người ta mới không bị bắt nạt đâu?” Nói xong, tôi lại cảm thấy chột dạ, ngẩng đầu giận dỗi liếc anh một cái.

“Đói không?” Anh cũng không hỏi đến cùng, chỉ dùng tay vuốt về mặt tôi qua một lớp khẩu trang.

Tôi sờ sờ bụng mình, vội vàng gật đầu.

“Đi, chúng ta đi ăn cái gì đi.” Anh cười cười, sau đó lại hỏi tôi: “Vừa nãy sao lại nhìn chằm chằm vào bà cụ kia thế?” “Em đang suy nghĩ, bà cụ dậy sớm như vậy là muốn ra ngoài mua đồ ăn sáng cho bạn già của mình hay sao? Đó là đang đau lòng cho con mình phải chuẩn bị bữa sáng đúng không?”

Nói xong tôi lại kéo khẩu trang xuống, chu môi cảm thán với Phó Quân Nhan: “Thật ra đã lâu rồi em chưa được ăn bánh tiêu với sữa đậu lạnh rồi, ai...”

Bước chân của anh hơi dừng lại một chút, anh quay lại nhìn tôi một cái thật sâu sau đó đưa tay lên vò loạn mái tóc của tôi rồi mới tiếp tục nắm tay tôi đi về phía trước.

Anh kéo tôi đi qua những ngõ hẻm dài, chúng tôi không trở về khách sạn, cũng không đi trên con đường thường ngày hay đi, mà chúng tôi đi quanh co qua rất nhiều con đường nhỏ, vào lúc tôi đang dần cảm thấy nghi ngờ trong lòng thì thấy phía trước có một dãy các cửa hàng, nhưng các cửa hàng này vẫn chưa mở cửa. Lại đi tiếp một lúc nữa, tôi thấy ở góc đường có một cửa hàng nhỏ với ánh đèn mờ nhạt, bên ngoài cửa hàng có kê rải rác những bàn ghế gỗ. Trên xe đẩy bày rất nhiều gia vị và nồi chảo, đứng trước xe đẩy là một người đàn ông đang nấu và một người phụ nữ đang nhào bột đứng ở bên cạnh. Vừa nhìn qua có thể

thấy được đây là một cặp vợ chồng. Tiếng dầu xèo xèo vang lên khiến cho tôi cảm thấy kinh ngạc, tôi mặc cho Phó Quân Nhan kéo tôi đi về phía chiếc bàn gỗ cách xa xe đẩy nhất. Khi anh buông tay tôi ra kéo một băng ghế ra cho tôi ngồi xuống thì tôi vẫn chưa hồi phục được tinh thần....

Sau đó tôi thấy anh ngồi ở phía đối diện với tôi dùng một tư thế tao nhã, giọng điệu ôn hòa nói: “Ông chủ, cho tôi hai cốc sữa đậu lạnh và bốn cái bánh tiêu nhé.” Dây thần kinh trên người giống như đều bị kéo căng ra, ngoại trừ căng thẳng thì vẫn là căng thẳng thôi...

Tôi cứ sững sờ như vậy nhìn về phía anh, trên chân bàn có những vết lồi lõm không đều, chiếc bàn đã cũ, những bụi bẩn lại đọng vào những vết lõm không thể lau sạch được, mặt bàn bị dính dầu mỡ đến bóng nhẫy, bà chủ đi đến lau một lúc lâu cũng không thấy sạch.

Tôi gần như là ngốc nghếch, hết nhìn chiếc bàn rồi lại nhìn Phó Quân Nhan ngồi đối diện đang rất bình thản, trong lòng tôi nảy lên thành thích, hai tay cũng không biết phải đặt ở chỗ nào. Chỉ trong chốc lát bà chủ đã mang bánh tiêu và sữa đậu nành lên. Anh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, vươn tay đẩy một cốc sữa đậu lạnh đến trước mặt tôi, sau đó anh lại lấy ra một đôi đũa từ trong ống đũa lau kĩ rồi mới đưa cho tôi, tôi không nhận lấy mà chỉ mãi ngẩn người nhìn anh.

Anh lại cười cười, đặt đôi đũa nằm ngang trên bát của tôi, diễn, đàn, lê, quý, đôn, tự mình cúi đầu uống một hơi sữa đậu nành rồi ngẩng đầu lên nói với tôi: “Uống rất ngon, em uống thử xem.” Rõ ràng chỉ là một câu nói đến không thể bình thường hơn nhưng lại khiến cho trong lòng tôi cảm thấy một trận đau sót.

Quán ven đường nhìn qua có chút bẩn, trong tay anh cầm một chiếc bát sứ màu trắng, thậm chí trên miệng bát còn bị mẻ một miếng, một lỗ hổng nho nhỏ cứ in như vậy trên chiếc bát. Tôi nhìn mặt bàn nhộp nhúa bẩn thỉu, chân bàn bị mài mòn đến bấp bênh. Đối lập với thái độ thanh lịch, ôn hòa như được tắm gió xuân của anh. Tôi nhìn thẳng vào anh, dù có thức cả đêm để làm việc thì đôi mắt vẫn sáng ngời trong sạch như cũ, ánh mặt trời lại đang chiếu vào người anh khiến cho cả cơ thể của anh giống như đang phát sáng rực rỡ.

Tôi nhin không được đồ cả hốc mắt, vươn tay nắm chặt lấy tay anh, lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói: “Anh không cần phải nhường nhịn em như vậy đâu, em chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi...”

Phó Quân Nhan, người mà mọi người đều tôn sùng trong lòng là công tử Quân Nhan. Anh luôn nghiêm túc chịu trách nhiệm trong công việc, nếu không phải vì tôi thì sao anh lại bỏ ra ngoài lúc đang quay phim? Làm sao phải ngồi ở chỗ này, mặc dù khi quay phim cũng có những lúc phải ngồi một góc ăn cơm hộp nhếch nhác, nhưng ít ra Phó Quân Nhan sẽ ngồi yên tĩnh ở một góc, ngồi trên một chiếc ghế nhựa sạch sẽ, bát đũa sạch sẽ. Có một người đàn ông như vậy chính là bạn đã được tạo hóa ban ân, có anh là một việc tốt nhất...

Huống chi Phó Quân Nhan có tính thích sạch sẽ... Vậy mà, vậy mà anh lại vì tôi... Tôi nhìn lại mặt bàn bóng nhẫy, ngón tay thon dài của anh đang bê chiếc bát sứ không nguyên vẹn khiến cho tôi lại nhin không được có cảm giác muốn khóc...

Thế nhưng anh lại ung dung như không có vấn đề gì gấp một chiếc bánh tiêu lên cắn một miếng, bình thản và yên tĩnh, không nhìn ra một chút không tự nhiên hay miễn cưỡng nào cả. Anh tức giận cong ngón tay lại gõ gõ vào trán tôi, cười ảm áp nói: “Hà đồn (cá nóc í) ngốc nghếch, lại suy nghĩ lung tung cái gì thế hả? Không mau ăn nhanh lên sẽ bị lạnh đấy.” Sau đó lại cười một tiếng nói tiếp: “Mau ăn đi, đi là mùi vị chính tông đó.”

Tôi gật đầu một cái, đề xuống tất cả cảm xúc trong lòng, sau đó cũng học anh bê cốc sữa lên uống một hớp, ấp ấp, mùi vị đậu nành nồng đậm, thơm phức lôi kéo vị giác, chậm rãi xua tan đi cái không khí ẩm ướt nhàn nhạt của buổi sáng. Ngực tôi được sự dịu dàng bao phủ cảm thấy ảm áp vô cùng.

Ăn xong anh lại đến một bàn khác lấy khăn giấy, sau khi chỉnh gọn gàng mới đưa cho tôi, tôi cười đến cong hết cả khóe mắt, nhận lấy khăn giấy anh đưa tới lau miệng rồi đi tới bên cạnh anh. Hai người chúng tôi cứ sóng vai như vậy đi trong nắng sớm.

“Phó Quân Nhan, vừa rồi anh đi theo em bao nhiêu lâu?”

Anh cười cười, nghiêng đầu nhìn tôi một cái, sau đó lại tiếp tục nhìn con đường phía trước. Khi tôi cảm thấy chán nản định bỏ cuộc không muốn nghe câu trả lời nữa thì anh lại nói: “Khi em vừa vào tổ diễn anh

đã nhìn thấy em rồi. Chỉ có em mới núp sau hòm đạo cụ, dùng mũ và khẩu trang bịt mình đến kín mít, giống như một tiểu tặc vậy, anh vừa nhìn qua đã biết là xấu bụng rồi.”

“Em có xấu bụng bao giờ đâu?” Tôi chu miệng lên, lại nghĩ tới vừa rồi mình cũng có những ý nghĩ xấu lại cảm thấy có chút chột dạ, nắm chặt tay gơ lên, quả đấm nhỏ cứ gơ lung tung như vậy trong không khí, cãi lại: “Người ta chỉ là muốn đi nhìn anh một chút thôi mà.”

“Ồ.” Anh nhìn tôi một cái thật sâu, nói: “Thì ra là có ý xấu với anh à.”

Tôi dậm chân, phồng mặt bành bao lên, hất mặt, không nói chuyện. “Em đây.” Anh buồn cười kéo chiếc mũ sắp rơi xuống lên cho tôi, sau đó nâng tay nhìn đồng hồ rồi kéo tay tôi nói: “Được rồi, anh đưa em về, An An cũng sắp thức dậy rồi.” Tôi gật đầu với anh, hai người chúng tôi cứ nắm tay nhau như vậy yên lặng đi về phía trước.

Lúc trở về, tôi mới cảm thấy được, con đường trở nên ngắn như vậy...

Cuối cùng đến trước cửa khách sạn anh nhẹ nhàng buông tay, gạt nhẹ đầu với tôi. Tôi vẫy vẫy tay với anh rồi bước đi, đi được vài bước tới chỗ rẽ thang máy tôi nhìn thấy anh đang đứng dưới ánh mặt trời nhìn theo tôi, tôi cố gắng đứng thẳng lưng, lông mi dài hơi chớp chớp nhìn rõ ảnh ngược của anh, khóe môi tôi hơi nhếch lên, vẻ mặt yên tĩnh cũng trở nên mềm mại hơn.

Trong ngực tôi như có gì đó đang phun trào, bước chân tôi dừng lại, xoay người chạy thật nhanh vào trong lòng anh, tôi giống như không suy nghĩ gì, cũng không quan tâm đến cái gì cả, cứ nhào vào lòng anh như vậy. Anh phản ứng rất nhanh, nhanh chóng mở rộng hai tay, lồng ngực anh bị tôi đụng mạnh đến rung lên, nhưng anh cũng không di chuyển chút nào, anh chỉ khẽ thở dài một hơi, ôm chặt tôi vào trong lòng. Mặt tôi cảm nhận được hơi ấm của anh qua lớp quần áo, tôi còn cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn có lực của anh. Tay anh giống như đang đỡ dành một đứa bé, vô nhẹ từng cái một lên lưng tôi. Chiếc cảm thon gọn đẹp đẽ của anh đặt lên đầu tôi, tôi nghe thấy anh chậm rãi nói: “Tiểu Ái, anh rất vui, lúc em không vui về em sẽ chạy đi tìm anh...” Giống như đối với tôi anh vẫn luôn sáng đến rõ ràng, trái tim tôi cũng run lên, vui vẻ nhưng lại mang theo mấy phần áy náy.

Hơi thở ấm áp của anh phun lên vai tôi, tôi cảm thấy có chút ngứa ngứa nên không tự chủ được mà co rụt lại, khiến cho cả người tôi giống như bị co lại thành một khối trong ngực anh, anh lại nói: “Cố Bảo Bối, lần này anh chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra em rồi.” Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt phức tạp của anh, khóe môi anh hơi gờ lên, lại vỗ vỗ vai tôi, chỉ vào cửa thang máy nói: “Ngoan, trở về đi, An An đang đợi em đây.”

Nhất thời nước mắt vẫn kìm nén từ nãy tới giờ cuối cùng cũng bị phun trào ra. Tôi muốn, tôi làm sao có thể không thích người đàn ông của tôi bao dung, bảo vệ tôi cơ chứ? Anh là sự ấm áp của tôi, đôi tay của anh giống như cả bầu trời của tôi, không tự giác được nhưng tôi có thể hiểu anh thật lòng yêu tôi, thật sự quý mến An An. Khi anh vươn tay, ở trước mặt chúng tôi giống như có thể ngăn cản tất cả mọi sự đau khổ và tai nạn, để cho tôi có thể cam tâm cùng anh sống chết có nhau.

Tôi nhớ tới một người bạn ở kiếp trước đã từng hỏi tôi: “Cố Bảo Bối, bạn muốn tìm một người đàn ông như thế nào?” Khi đó tôi đã mất đi tình yêu, một mình chịu mọi sự đau khổ, tôi chỉ nhàn nhạt buồn rầu trả lời: “Trong cuộc đời nên tìm một người mà khi bạn vừa xuất hiện anh ấy đã biết, khi cậu vừa nhìn thấy anh ấy đã cảm thấy yên ổn và có hi vọng. Người đàn ông bạn yêu nên có một nền móng bên trong. Khi ở bên cạnh anh ấy bạn sẽ không cảm thấy sợ hãi nữa, chỉ cảm thấy cuộc sống con người tràn đầy những sức sống mạnh mẽ, tràn đầy hi vọng trời xanh.” Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ, những lời nói tôi đã nói khi đó, trong lòng không tránh khỏi một trận mất mát. Nhưng hôm nay, tôi lại muốn, tôi đã gặp, gặp một người cho tôi những hi vọng, sự yên ổn, một người đàn ông ưu tú tốt đẹp...

Tôi gọi gọi khóe môi, hai tay giữ chặt lấy đôi tay anh vẫn chưa kịp thu lại, một đôi tay thon dài đẹp đẽ. Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh đáng vẻ như đang cầu nguyện, nói giống như gần từng tiếng một vậy: “Phó Quân Nhan, em đã từng đi qua sự từ biệt rồi. Em, thật ra em chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch. Nếu cứ như vậy thật sự sẽ sinh bệnh. Thật ra, em nguyện ý sinh bệnh vì anh, em yêu anh, rất yêu anh, yêu anh vô cùng. Chỉ xin anh không cần phụ em.”

Sau đó tay anh cũng nắm chặt lại tay tôi. Tôi gật gật đầu với anh, không đợi anh nói gì đã quay đầu bỏ đi

với gương mặt đỏ bừng, nhưng cũng hiện lên vẻ hạnh phúc vô cùng.

79. Chương 40: Chương 32

Lúc tôi đến phòng chị Nhược Phàm, Cổ Tiểu An vẫn còn đang ngủ, cái bụng nhỏ bị phơi ra ngoài chiếc chăn chuyên dụng của bé, theo mỗi nhịp thở cái bụng cũng lên lên xuống xuống, hai cánh tay trắng mập mập để ngoài chăn, gương mặt tinh tẻ rất đáng yêu. Tiểu Khải đã thức dậy từ sớm nhưng vẫn híp mắt nằm bên cạnh giường của Tiểu An đợi cậu nhóc thức dậy, nghe thấy âm thanh mới hơi hé mở đôi mắt, nhìn thấy tôi đến mới thấp giọng kêu một tiếng.

Tôi đi đến sờ sờ vào đầu Tiểu Khải rồi mới ngồi xuống bên giường nhìn Tiểu An ngủ.

Chị Nhược Phàm cũng đã thay xong quần áo, đang ngồi trước bàn trang điểm cầm một chiếc lược chải tóc, quan tâm hỏi tôi: “Việc gấp của em đã giải quyết xong chưa?”

Tôi gật gật đầu nói: “Cũng tạm ổn rồi ạ.” Sau đó tôi lại hỏi thêm: “Đêm hôm qua An An không quấy chị chứ?”

“Không hề, đứa nhỏ này rất ngoan.” Chị hơi quay người sang nhìn An An vẫn đang ngủ say, trong đáy mắt của chị mang theo mấy phần thân thiết và yêu thương, ánh mắt của chị giống như ánh mắt của bác gái (mẹ Nhược Phàm), chị nói: “Hôm qua lúc em vừa đi, An An cũng thức dậy. Một lúc sau chị muốn đi vệ sinh mới mơ mơ màng màng dậy thì thấy bé đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chị, cũng không gọi chị dậy, cứ nghiêm túc mở to mắt ngồi đó, không khóc cũng không nháo. Chị hỏi ‘Sao An An lại dậy thế? Nào nằm xuống đi ngủ tiếp nào.’ Em đoán xem bé nói gì? Vậy mà bé lại nói với chị: ‘Không thấy chị em đâu cả, em nhớ chị em.’ Bé mới có ba tuổi mà. Sao lại có đứa bé ngoan như vậy cơ chứ? Cũng may nhờ tuổi nhỏ nên chỉ một lúc bé đã buồn ngủ, không bao lâu sau lại ngủ thiếp đi.” voicoi08/_diễn đàn€ lê Y quý ~đôn—

“Còn kém một tháng nữa mới được ba tuổi.” Tôi lắc đầu nói, cúi người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của An An. Đây cũng là nguyên nhân mà tôi luôn kiên trì dẫn An An bên mình. Tuy còn nhỏ nhưng lần tai nạn xe cộ đó vẫn để lại một bóng ma nho nhỏ trong lòng bé, và cũng khiến cho bé luôn có cảm giác thiếu sự an toàn. Những việc này tuy bé không nói được ra nhưng trong tâm trí của bé vẫn bị ảnh hưởng, dù như thế nào thì nó cũng đã có. Bé là một đứa nhỏ thông minh, vì biết tôi, Phó Quân Nhan, và cha tôi thật lòng yêu thương nên bé mới có thể nhanh chóng vui vẻ trở lại như vậy. Nhưng ít nhiều vẫn chỉ là một đứa bé, so với những đứa trẻ khác càng thêm thiếu cảm giác an toàn hơn.

Chị Nhược Phàm ngồi một bên quay đầu nhìn An An đang ngủ say thở dài nói: “Chị vừa đau lòng nhưng cũng rất hâm mộ em, đứa bé như vậy chị cũng muốn có một đứa.”

Tôi nghe chị nói xong chỉ cảm thấy có chút buồn cười: “Vậy chị mau sinh một đứa đi là được mà.”

“Tìm ai sinh?” Chị tức giận lườm tôi một cái, đáy mắt chị mang theo một chút buồn phiền: “Thời buổi hiện nay muốn tìm một người có thể cùng chia sẻ mọi vui buồn sướng khổ với em đâu phải chuyện dễ dàng như vậy đâu?” Chị thở dài nói tiếp: “Em nhìn chị mà xem, chị đi quay phim đến thời điểm hiện tại cũng luôn diễn một nhân vật phụ, có thể những vai phụ trước kia chị đóng không thể so được với hiện tại, trong khi diễn chị cũng coi như là một nữ chính thứ hai. Những nhân vật trước kia chị từng diễn nói khó nghe một chút chính là những kẻ chạy cờ mà thôi. Chị bỏ lên từ vòng thấp nhất. Khi mới bắt đầu, chị cũng chỉ dùng mỹ phẩm trang điểm rẻ tiền, mỗi ngày đều chen chen lấn lấn trên xe bus để đi lại, cũng có lúc bị những đàn em phía dưới gọi đến hét đi, có vai diễn nào chị cũng đều nhận vì chỉ muốn xuất hiện trên ống kính thêm mấy lần nữa, làm cho có thêm nhiều người biết đến chị hơn. Có một lần đoàn làm phim cho chị đi đóng vai một người chết, chị nghĩ như vậy cũng tốt, chỉ cần có thể lộ mặt

thì vai gì chị cũng nhận. Kết quả là đạo diễn để cho chị quay đi quay lại cảnh ngã nhào trên đất, một lần nằm như vậy là mười sáu giờ, có lúc còn bị người đi lại dẫm lên, khi về đến nhà có người chị có không biết bao nhiêu vết bầm tím. Sau đó lúc bị phim đó được công chiếu, mặt chị không hề xuất hiện trên màn ảnh, trong cả đám thì thế nằm đó chị không thấy ai thấy mình đang nằm ở chỗ nào? Khi đó, em biết không, chị hối hận vô cùng."

Mặc dù không biết tại sao tự nhiên chị Phước Phạm lại nói với tôi nhiều như vậy, nhưng mà khi nghe xong tôi vẫn thấy đau lòng, tôi muốn nói, chị đã lúc đầu với tôi, tiếp tục nói: "Nhưng mà bây giờ chị cảm thấy tôi có đều đáng giá, em xem, chị đâu chị là do chị giới thiệu cho anh trai chị đó, công ty của anh chị cũng cùng ngày cũng phát triển nhờ vào đó mà chị cũng có chút lãi dùm, từ từ cũng được coi trọng hơn. Lúc chị nhận kịch bản đó này cũng không có xem qua, chị chỉ nhìn thấy phần viết chính là em và Phòng Dĩnh Nghi chị đã đồng ý luôn, chị dựa vào sự thu hút của hai người thì cần hai người nhìn vào màn hình cười khúc khích thôi cũng đã đủ thu hút rất nhiều người rồi. Quả nhiên hiện tại khi chúng ta cùng nhau diễn mặc dù phải đấu tranh với tổ diễn đối diện đến một một còn, nhưng cuối cùng vẫn còn như là may mắn, chị cũng được hưởng kế thừa thừa của hai người. Nhân vật Bạch Tiểu Này, nói tốt cũng không được, nói là xấu cũng không xong, trên đời này có ai là không ích kỉ đâu! Có một hôm chị đi ra còn còn bị một cụ già kéo lại dạy bảo một trận. Hay chị là một người phụ nữ không thể hư như vậy, chị nghe xong rất vui mừng và chuyện này đại biểu cho mọi người đều biết chị. Giống như chúng ta vậy, nhìn rất nhiều hình ảnh những người trong giới giải trí đi tiếp rượu, được bao nuôi... hoặc là lợi dụng những chuyện tình yêu vô vấn đề lãng xể tưởng tượng của mình... có lẽ chính những người đó cũng không thể biết được tình cảm của mình là giả... Chúng ta đi trên con đường này thì gương mặt gì cũng sẽ gặp qua, khi diễn lại nhìn thấy những tình yêu chết, những tình yêu không có chút trong sáng nào. Những sự dối lừa kinh khủng này có thể dọa chết người..."

Chị thờ dài một tiếng, chậm rãi nói: "Trong chuyện xa xưa tưởng vào tình yêu, ngày hiện thực lại phi nhờ vào tình yêu, đây chính là cuộc sống." Nhìn như chị lại sức nhờ ra chuyện đó, chị cười khổ một tiếng mới nói tiếp: "Tiểu Ái, đừng nhìn hình tượng chị luôn là vô không sao cả, thật ra chị cũng luôn muốn tìm một người mà có thể để chị dựa vào, cho chị cảm nhận thấy sự ảm áp, cho chị sự bình yên. Người đàn ông đó không cần phải giúp chị chịu khổ, chỉ cần người đó không rời bỏ chị, luôn luôn ủng hộ chị đến cùng. Chị đã rất thỏa mãn, nhưng em xem? Chị không có..." Một mặt chị lại mang theo sự buồn khổ mờ mịt...

Tôi vẫn nghe xong cũng chỉ biết im lặng, mỗi người phụ nữ cuối cùng cũng có cầu mong một điều đơn giản đó thôi...

Lúc này sau lưng lại có chút tiếng động, tôi vội vàng quay người lại, Là Tiểu An đang đi chuyển cơ thể nhỏ bé, mà mắt ra, thấy tôi xoay người lại cái đầu nhìn bé, đôi mắt đen long long xoay chuyển liên tục, bàn tay nhỏ bé nhấp nhấp trông nôn đùn lên đôi mắt đầy cái rớt nhìn về phía tôi, vươn đôi tay nhỏ bé ra lắc lắc. Vì vui sướng trên mặt không thể che dấu được, lộ cả chiếc răng nhỏ ra, mà làm dáng tiền đáng yêu, ngọt ngào ngậy thơ gọi tôi: "Chị ơi, ôm ôm..."

Tiểu Khôi cũng nghe thấy âm thanh của bé, vội cái đã bỏ tay không thấy một chút lo âu hoảng nào cả, cái thân hình khỏe mạnh run run rẩy rẩy, nhanh chóng kêu gọi gần hai tiếng, đứng cạnh giường vui vẻ vẫy vẫy cái đuôi của chính mình giống như bị điên vậy. Tôi buồn cười ồm ồm có thể nhớ bé vẫn đang buồn ngủ của Tiểu An vào ngực, nghe những chọc chọc vào giường mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé, cười mếu: "Đùa nhá yêu ơ!" Lại dùng chân đẩy đẩy Tiểu Khôi vẫn còn đang hưng phấn.

Chị Phước Phạm ngồi bên cạnh cũng phớt một tiếng bật cười. Chị dựa vào lưng tôi để đầu Là Tiểu An đang ngồi trong lòng tôi. Là Tiểu An chau cù miêng lên, ngưng đầu nhìn nhìn tôi rồi lại nhìn chị Phước Phạm, ngọt ngào nói với tôi Phước Phạm: "Cảm ơn chị quá đi đã chăm sóc cho An An."

"Chật ngoan." Chị Phước Phạm không nhìn được khom người hơn một cái lên má của bé. Tôi ghé bả tức nhìn chị một cái, dùm tay cho An An xoa xoa mặt. Chị đã hoàn toàn tiếp nhận An An gọi chị là chị quá đi bởi vì gần đây Quy Khôi thì luôn không được thuận lợi khiến cho tâm trạng của chị rất là tồi.

"Nhìn dáng vẻ này của em kìa. Sau này khi tìm được người đàn ông nào đó không phải là luôn luôn nhất trong lòng đó chứ?"

80. Chương 40: Chương 32

Lúc tôi đến phòng chị Nhược Phàm, Cổ Tiểu An vẫn còn đang ngủ, cái bụng nhỏ bị phơi ra ngoài chiếc chăn chuyên dụng của bé, theo mỗi nhịp thở cái bụng cũng lên lên xuống xuống, hai cánh tay trắng mập mập để ngoài chăn, gương mặt tinh tế rất đáng yêu. Tiểu Khải đã thức dậy từ sớm nhưng vẫn híp mắt nằm bên cạnh giường của Tiểu An đợi cậu nhóc thức dậy, nghe thấy âm thanh mới hơi hé mở đôi mắt, nhìn thấy tôi đến mới thấp giọng kêu một tiếng.

Tôi đi đến sờ sờ vào đầu Tiểu Khải rồi mới ngồi xuống bên giường nhìn Tiểu An ngủ.

Chị Nhược Phàm cũng đã thay xong quần áo, đang ngồi trước bàn trang điểm cầm một chiếc lược chải tóc, quan tâm hỏi tôi: “Việc gấp của em đã giải quyết xong chưa?”

Tôi gật gật đầu nói: “Cũng tạm ổn rồi ạ.” Sau đó tôi lại hỏi thêm: “Đêm hôm qua An An không quấy chị chứ?”

“Không hề, đứa nhỏ này rất ngoan.” Chị hơi quay người sang nhìn An An vẫn đang ngủ say, trong đáy mắt của chị mang theo mấy phần thân thiết và yêu thương, ánh mắt của chị giống như ánh mắt của bác gái (mẹ Nhược Phàm), chị nói: “Hôm qua lúc em vừa đi, An An cũng thức dậy. Một lúc sau chị muốn đi vệ sinh mới mơ mơ màng màng dậy thì thấy bé đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chị, cũng không gọi chị dậy, cứ nghiêm túc mở to mắt ngồi đó, không khóc cũng không nháo. Chị hỏi ‘Sao An An lại dậy thế? Nào nằm xuống đi ngủ tiếp nào.’ Em đoán xem bé nói gì? Vậy mà bé lại nói với chị: ‘Không thấy chị em đâu cả, em nhớ chị em.’ Bé mới có ba tuổi mà. Sao lại có đứa bé ngoan như vậy cơ chứ? Cũng may nhờ tuổi nhỏ nên chỉ một lúc bé đã buồn ngủ, không bao lâu sau lại ngủ thiếp đi.”

“Còn kém một tháng nữa mới được ba tuổi.” Tôi lắc đầu nói, cúi người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của An An. Đây cũng là nguyên nhân mà tôi luôn kiên trì dẫn An An bên mình. Tuy còn nhỏ nhưng lần tai nạn xe cộ đó vẫn để lại một bóng ma nho nhỏ trong lòng bé, và cũng khiến cho bé luôn có cảm giác thiếu sự an toàn. Những việc này tuy bé không nói được ra nhưng trong tâm trí của bé vẫn bị ảnh hưởng, dù như thế nào thì nó cũng đã có. Bé là một đứa nhỏ thông minh, vì biết tôi, Phó Quân Nhan, và cha tôi thật lòng yêu thương nên bé mới có thể nhanh chóng vui vẻ trở lại như vậy. Nhưng ít nhiều vẫn chỉ là một đứa bé, so với những đứa trẻ khác càng thêm thiếu cảm giác an toàn hơn.

Chị Nhược Phàm ngồi một bên quay đầu nhìn An An đang ngủ say thở dài nói: “Chị vừa đau lòng nhưng cũng rất hâm mộ em, đứa bé như vậy chị cũng muốn có một đứa.”

Tôi nghe chị nói xong chỉ cảm thấy có chút buồn cười: “Vậy chị mau sinh một đứa đi là được mà.”

“Tìm ai sinh?” Chị tức giận lườm tôi một cái, đáy mắt chị mang theo một chút buồn phiền: “Thời buổi hiện nay muốn tìm một người có thể cùng chia sẻ mọi vui buồn sướng khổ với em đâu phải chuyện dễ dàng như vậy đâu?” Chị thở dài nói tiếp: “Em nhìn chị mà xem, chị đi quay phim đến thời điểm hiện tại cũng luôn diễn một nhân vật phụ, có thể những vai phụ trước kia chị đóng không thể so được với hiện tại, trong khi diễn chị cũng coi như là một nữ chính thứ hai. Những nhân vật trước kia chị từng diễn nói khó nghe một chút chính là những kẻ chạy cờ mà thôi. Chị bỏ lên từ vòng thấp nhất. Khi mới bắt đầu, chị cũng chỉ dùng mỹ phẩm trang điểm rẻ tiền, mỗi ngày đều chen chen lấn lấn trên xe bus để đi lại, cũng có lúc bị những đàn em phía dưới gọi đến hét đi, có vai diễn nào chị cũng đều nhận vì chỉ muốn xuất hiện trên ống kính thêm mấy lần nữa, làm cho có thêm nhiều người biết đến chị hơn. Có một lần đoàn làm phim cho chị đi đóng vai một người chết, chị nghĩ như vậy cũng tốt, chỉ cần có thể lộ mặt thì vai gì chị cũng nhận. Kết quả là đạo diễn để cho chị quay đi quay lại cảnh ngã nhào trên đất, một lần nằm như vậy là mười sáu giờ, có lúc còn bị người đi lại dẫm lên, khi về đến nhà cả người chị có không biết bao nhiêu vết bầm tím. Sau đó lúc bộ phim đó được công chiếu, mặt chị không hề xuất hiện trên màn hình, trong cả đám thi thể nằm đó chị không thể tìm thấy mình đang nằm ở chỗ nào? Khi đó, em biết không, chị hối hận vô cùng.” Mặc dù không biết tại sao tự nhiên chị Nhược Phàm lại nói với tôi nhiều như vậy, nhưng mà khi nghe xong tôi vẫn thấy đau lòng, tôi muốn nói, chị đã lắc đầu với tôi, tiếp tục nói: “Nhưng mà bây giờ chị cảm thấy tất cả đều đáng giá, em xem, chị đâu chị là do chị giới thiệu cho anh trai chị đó, công ty của anh chị cũng càng ngày càng phát triển nhờ vào đó mà chị cũng có chút núi dựa, từ từ cũng được coi trọng hơn. Lúc chị nhận kịch bản bộ này cũng không có xem qua, chị chỉ nhìn thấy nhân vật chính là em và Phòng Đình Việt chị đã đồng ý luôn, chỉ dựa vào sự thu hút của hai người, chỉ cần hai người nhìn vào màn hình cười khúc khích thôi cũng đã đủ thu hút

rất nhiều người rồi. Quả nhiên hiện tại khi chúng ta cùng nhau diễn mặc dù phải đấu tranh với tổ diễn đối diện đến một mất một còn, nhưng cuối cùng vẫn coi như là may mắn, chị cũng được hưởng ké tiếng thơm của hai người. Nhân vật Bạch Tiêu này, nói tốt cũng không được, nói là xấu cũng không xong, trên đời này có ai là không ích kỉ đâu? Có một hôm chị đi ra cửa còn bị một cụ già kéo lại dạy bảo một trận. Dạy chị là một người phụ nữ không thể hư như vậy, chị nghe xong rất vui mừng vì chuyện này đại biểu cho mọi người đều biết đến chị. Giống như chúng ta vậy, nhìn rất nhiều hình ảnh những người trong giới giải trí đi tiếp rượu, được bao nuôi... hoặc là lợi dụng những chuyện tình yêu vớ vẩn để lăng xê tiếng tăm của mình... có lẽ chính những người đó cũng không thể biết được tình cảm của mình là giả... Chúng ta đi trên con đường này thì gương mặt gì cũng sẽ gặp qua, khi diễn lại nhìn thấy những tình yêu chết, những tình yêu không có chút trong sáng nào. Những sự đối lập kinh khủng này có thể dọa chết người....”

Chị thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “ Trong chuyện xưa tin tưởng vào tình yêu, trong hiện thực lại phỉ nhổ vào tình yêu, đây chính là cuộc sống.” Hình như chị lại sức nhớ ra chuyện gì đó, chị cười khổ một tiếng mới nói tiếp: “Tiểu Ái, đừng nhìn bình thường chị luôn tỏ vẻ không sao cả, thật ra chị cũng luôn muốn tìm một người mà có thể để chị dựa vào, cho chị cảm nhận thấy sự ấm áp, cho chị sự bình yên. Người đàn ông đó không cần phải giúp chị chịu khổ, chỉ cần người đó không rời bỏ chị, luôn luôn ủng hộ chị đến cùng. Chị đã rất thỏa mãn, nhưng em xem? Chị không có....” Nét mặt chị ấy mang theo sự buồn khổ mờ mịt...

Tôi vừa nghe xong cũng chỉ biết im lặng, mỗi người phụ nữ cuối cùng cũng chỉ cầu mong một điều đơn giản đó thôi...

Lúc này sau lưng lại có chút tiếng động, tôi vội vàng quay người lại, Cố Tiểu An đang di chuyển cơ thể nhỏ bé, mờ mắt ra, thấy tôi xoay người lại cúi đầu nhìn bé, đôi mắt đen lúng liếng xoay chuyển liên tục, bàn tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn đưa lên dụi dụi mắt mấy cái rồi nhìn về phía tôi, vươn đôi tay nhỏ bé ra lắc lắc. Vẻ vui sướng trên mặt không thể che dấu được, lộ cả chiếc răng nhỏ ra, má lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào ngậy thơ gọi tôi: “Chị ơi, ôm ôm.”

Tiểu Khải cũng nghe thấy âm thanh của bé, vọt cái đã bò dậy không thấy một chút lười biếng nào cả, cả thân hình khỏe mạnh run run rẩy rẩy, nhanh chóng kêu gâu gâu hai tiếng, đứng cạnh giường vui vẻ vẫy vẫy cái đuôi của chính mình giống như bị điên vậy. Tôi buồn cười ôm cả cơ thể nhỏ bé vẫn đang buồn ngủ của Tiểu An vào ngực, nhẹ nhàng chọc chọc vào gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé, cười mắng: “Đứa nhỏ yếu ớt.” Lại dùng chân đẩy đẩy Tiểu Khải vẫn còn đang hưng phấn.

Chị Nhược Phàm ngồi bên kia cũng phốc một tiếng bật cười. Chị đến gần vuốt vuốt đầu Cố Tiểu An đang ngồi trong lòng tôi, Cố Tiểu An chu cu miệng lên, ngẩng đầu nhìn nhìn tôi rồi lại nhìn chị Nhược Phàm, ngọt ngào nói với chị Nhược Phàm: “Cảm ơn chị quá đi đã chăm sóc cho An An.”

“Thật ngoan.” Chị Nhược Phàm không nhịn được khom người hôn một cái lên má của bé. Tôi ghét bỏ liếc nhìn chị một cái, đưa tay cho An An xoa xoa mặt. Chị đã hoàn toàn tiếp nhận An An gọi chị là chị quá đi bởi vì gần đây Quý Khiết Nhi luôn không được thuận lợi khiến cho tâm trạng của chị rất tốt.

“Nhìn đáng vẻ hẹp hòi của em kìa. Sau này khi tìm được người đàn ông nào đó không phải là luôn luôn nhốt trong lồng đó chứ?”

81. Chương 41: Chương 32.2

“Nhìn đáng vẻ keo kiệt của em kìa, sau này tìm được người đàn ông của mình chắc là em đem nhốt anh ta trong nhà mất.” Chị nhìn tôi ôm chặt An An vào lòng, tức giận lườm tôi một cái, tiện tay ném cái lược sang một bên, thở dài một hơi, chị nói: “Được rồi, chị nói với em những chuyện này cũng không phải là moi móc những điều không vui trong cuộc sống. Đây chỉ là những cảm xúc của bản thân chị muốn được biểu đạt ra ngoài mà thôi. Hơn nữa bộ phim này hai người chúng ta cùng nhau đóng cũng sắp xong rồi, thực sự mà nói thì chị không nỡ rời xa em.” Nói xong chị lại nhìn An An trong lòng tôi, hai tay muốn ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, tôi thấy vậy nhanh chân lùi lại một bước, Tiểu Khải cũng tiến lên chắn trước mặt tôi nhe hàm răng ra, gầm gừ kêu lên một tiếng như muốn bảo vệ chủ của mình. Tình trạng này khiến cho

tay của chị Nhược Phạm bị dừng lại giữa không trung giống như đang ôm một vật gì đó, chị bật cười thành tiếng. Lại tức giận mắng tôi keo kiệt, sau đó mới nói: “Em trở về thì mở hòm thư nhìn kịch bản biên kịch mới gửi tới đi, kết cục đã viết ra rồi đó... hài... biên kịch cũng vì tỉ lệ người xem thôi, cũng chỉ là lừa bịp mà thôi...” Chị nháy mắt với tôi mấy cái, vẻ mặt của chị giống như đang đứng ngoài xem kịch vui vậy. Tôi không nói gì nhưng có cảm giác như mọi việc không được bình thường lắm.

Mấy ngày tiếp theo tôi đều ở trong tổ diễn cả ngày lẫn đêm, tổ diễn mọi người đều vội vàng hơi khô thê tre (hình như là vội vàng quay xong phim á), mỗi ngày khi tôi trở về đến khách sạn ngay cả sức để nghe An An kéo đàn cũng không có, thường thường sau khi sắp xếp cho cậu bé xong thì tôi cũng không còn chút sức lực nào nữa, đặt người xuống giường là ngủ được luôn. Cho nên càng không nói đến chuyện kể chuyện cho An An nghe trước khi cậu bé ngủ, tôi đành phải nói với cậu bé cho chị nợ... Cậu nhóc ngoan ngoan lắc đầu, bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt tôi nói: “Chị mệt rồi... nằm xuống ngủ một giấc.” Tôi ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cậu cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Đã mấy ngày nay tôi không gặp Phó Quân Nhan. Một là mấy ngày nay tổ diễn của họ cũng vội vàng diễn để hoàn thành hơi khô thê tre. Còn lí do nữa là do tôi càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, thật sự cảm thấy rất xấu hổ khi gặp anh, tôi sợ khi vừa mới gặp anh thì mặt tôi sẽ đỏ như mông khỉ. Trong lòng tôi cảm thấy vừa giận vừa xấu hổ lại thêm cả kích động, tất cả cảm xúc giống như trở thành một dòng xoáy khiến cho tôi cảm thấy bồn chồn không yên.

Mấy ngày nay mỗi ngày tôi chỉ được ngủ mấy tiếng đồng hồ, sáng sớm hôm sau lại thức dậy sớm làm việc, mấy ngày liên tục bận đến nỗi ngay cả thời gian gội đầu cũng không có. Nhìn trong màn hình máy quay thì vẫn tốt không có cảm giác gì cả, nhưng chính bản thân tôi cũng cảm thấy chán ghét không muốn sờ vào, may mắn mấy ngày hôm nay Phó Quân Nhan cũng bận rộn, nếu không liệu có thể bị dọa sợ đến mức muốn trả hàng không. Trong đầu tôi ngoài trừ công việc thì chỉ có một suy nghĩ muốn xong việc nhanh nhanh để trở về khách sạn gội đầu. Đáng thương, khi chỉ còn một cảnh là Hàn Tại Tuấn ôm Bạch Nhan trên đũa, cánh tay của anh Đinh Việt mới đưa ra một nửa đã chê mà gạt lại, không một chút nào là không rõ ràng hỏi: “Tóc em mấy ngày rồi chưa gội thế?”

Tôi gào thét trong lòng, trải qua một trận rối rắm, vào thời điểm này tôi vô cùng hi vọng anh sẽ khách sáo với tôi một chút, cuối cùng tôi vẫn cong môi nhỏ giọng trả lời: “Ba ngày rồi.”

Anh đưa đầu ngón tay chọc chọc vào đầu tôi, lại sờ sờ mái tóc của mình nói: “Vẫn còn được, tóc anh còn bốn ngày rồi chưa gội này.” Tôi ngạc nhiên, tự nhiên trong đầu tôi hiện lên suy nghĩ muốn ném cuốn sách rồi vỗ lên vai anh. Đây là tình huống gì vậy,voicoi08~~ diễn~~đàn

le

~quy

đôn, sao lại có một đám người nguyên thủy ở đây thế này? A!

Ngày Phó Quân Nhan hơi khô thê tre, sau khi tôi nhận được tin thì lập tức chuẩn bị cẩn thận cho An An và Tiểu Khải. Sau anh hết bận tôi dắt tay Cố Tiểu An đi qua, theo phía sau còn có Tiểu Khải. Tôi rất bình tĩnh đứng trước cửa phòng của anh, hít một hơi thật sâu, tay còn chưa kịp gõ cửa phòng thì anh đã mở cửa ra. Anh đứng cạnh cửa nhúm mày nhìn tôi, trong ánh mắt kia hiện rõ sự kinh ngạc.

Tôi nhìn qua cũng có thể hiểu được ý anh muốn nói, em biết mặt mã tại sao lại còn phải gõ cửa làm gì? Tôi yên lặng nhìn anh một lúc, sau đó lại tự khúc khích cười, nhún vai, đẩy Cố Tiểu An lên trước mặt. Tiểu Khải đứng phía sau cũng rất vui mừng, nó vừa muốn nhảy lên phía trước đã bị tôi giữ chặt dây xích, tôi nghiêm cấm nó bỏ nhào vào người Phó Quân Nhan mò mẫm gào thét. Tôi cúi đầu nhìn về phía nó cười gian một cái, nó nức nở một tiếng dùng ánh mắt lên án tôi. Tôi quay đầu đi chỗ khác coi như không nhìn thấy.

Cố Tiểu An vẫn còn đang đeo đàn vi-ô-lông trên lưng, dùng đôi mắt bồ câu lấp lánh nhìn Phó Quân Nhan cười, mang theo vẻ mặt quần quýt giờ cánh tay nhỏ

82. Chương 41: Chương 32.2

“Nhìn dáng vẻ keo kiệt của em kia, sau này tìm được người đàn ông của mình chắc là em đem nhốt anh ta trong nhà mất.” Chị nhìn tôi ôm chặt An An vào lòng, tức giận lườm tôi một cái, tiện tay ném cái lược sang một bên, thở dài một hơi, chị nói: “Được rồi, chị nói với em những chuyện này cũng không phải là moi móc những điều không vui trong cuộc sống. Đây chỉ là những cảm xúc của bản thân chị muốn được biểu đạt ra ngoài mà thôi. Hơn nữa bộ phim này hai người chúng ta cùng nhau đóng cũng sắp xong rồi, thực sự mà nói thì chị không nỡ rời xa em.” Nói xong chị lại nhìn An An trong lòng tôi, hai tay muốn ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, tôi thấy vậy nhanh chân lùi lại một bước, Tiểu Khải cũng tiến lên chắn trước mặt tôi nhe hàm răng ra, gầm gừ kêu lên một tiếng như muốn bảo vệ chủ của mình. Tình trạng này khiến cho tay của chị Nhược Phạm bị dừng lại giữa không trung giống như đang ôm một vật gì đó, chị bật cười thành tiếng. Lại tức giận mắng tôi keo kiệt, sau đó mới nói: “Em trở về thì mở hòm thư nhìn kịch bản biên kịch mới gửi tới đi, kết cục đã viết ra rồi đó... hài... biên kịch cũng vì tỉ lệ người xem thôi, cũng chỉ là lừa bịp mà thôi...” Chị nháy mắt với tôi mấy cái, vẻ mặt của chị giống như đang đứng ngoài xem kịch vui vậy. Tôi không nói gì nhưng có cảm giác như mọi việc không được bình thường lắm.

Mấy ngày tiếp theo tôi đều ở trong tổ diễn cả ngày lẫn đêm, tổ diễn mọi người đều vội vàng hơi khô thê tre (hình như là vội vàng quay xong phim á), mỗi ngày khi tôi trở về đến khách sạn ngay cả sức để nghe An An kéo đàn cũng không có, thường thường sau khi sắp xếp cho cậu bé xong thì tôi cũng không còn chút sức lực nào nữa, đặt người xuống giường là ngủ được luôn. Cho nên càng không nói đến chuyện kể chuyện cho An An nghe trước khi cậu bé ngủ, tôi đành phải nói với cậu bé cho chị nợ... Cậu nhóc ngoan ngoan lắc đầu, bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt tôi nói: “Chị mệt mỏi... nằm xuống ngủ một giấc.” Tôi ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cậu cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Đã mấy ngày nay tôi không gặp Phó Quân Nhan. Một là mấy ngày nay tổ diễn của họ cũng vội vàng diễn để hoàn thành hơi khô thê tre. Còn lí do nữa là do tôi càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, thật sự cảm thấy rất xấu hổ khi gặp anh, tôi sợ khi vừa mới gặp anh thì mặt tôi sẽ đỏ như mông khỉ. Trong lòng tôi cảm thấy vừa giận vừa xấu hổ lại thêm cả kích động, tất cả cảm xúc giống như trở thành một dòng xoáy khiến cho tôi cảm thấy bồn chồn không yên.

Mấy ngày nay mỗi ngày tôi chỉ được ngủ mấy tiếng đồng hồ, sáng sớm hôm sau lại thức dậy sớm làm việc, mấy ngày liên tục bận đến nỗi ngay cả thời gian gội đầu cũng không có. Nhìn trong màn hình máy quay thì vẫn tốt không có cảm giác gì cả, nhưng chính bản thân tôi cũng cảm thấy chán ghét không muốn sờ vào, may mắn mấy ngày hôm nay Phó Quân Nhan cũng bận rộn, nếu không liệu có thể bị dọa sợ đến mức muốn trả hàng không. Trong đầu tôi ngoài trừ công việc thì chỉ có một suy nghĩ muốn xong việc nhanh nhanh để trở về khách sạn gội đầu. Đáng thương, khi chỉ còn một cảnh là Hàn Tại Tuấn ôm Bạch Nhan trên đũa, cánh tay của anh Đinh Việt mới đưa ra một nửa đã chệch mà giật lại, không một chút nào là không rõ ràng hỏi: “Tóc em mấy ngày rồi chưa gội thế?”

Tôi gào thét trong lòng, trải qua một trận rối rắm, vào thời điểm này tôi vô cùng hi vọng anh sẽ khách sáo với tôi một chút, cuối cùng tôi vẫn cong môi nhỏ giọng trả lời: “Ba ngày rồi.”

Anh đưa đầu ngón tay chọc chọc vào đầu tôi, lại sờ sờ mái tóc của mình nói: “Vẫn còn được, tóc anh còn bốn ngày rồi chưa gội này.” Tôi ngạc nhiên, tự nhiên trong đầu tôi hiện lên suy nghĩ muốn ném cuốn sách rồi vỗ lên vai anh. Đây là tình huống gì vậy, sao lại có một đám người nguyên thủy ở đây thế này? A!

Ngày Phó Quân Nhan hơi khô thê tre, sau khi tôi nhận được tin thì lập tức chuẩn bị cẩn thận cho An An và Tiểu Khải. Sau anh hết bận tôi dắt tay Cố Tiểu An đi qua, theo phía sau còn có Tiểu Khải. Tôi rất bình tĩnh đứng trước cửa phòng của anh, hít một hơi thật sâu, tay còn chưa kịp gõ cửa phòng thì anh đã mở cửa ra. Anh đứng cạnh cửa nhú mắt nhìn tôi, trong ánh mắt kia hiện rõ sự kinh ngạc.

Tôi nhìn qua cũng có thể hiểu được ý anh muốn nói, em biết mật mã tại sao lại còn phải gõ cửa làm gì? Tôi yên lặng nhìn anh một lúc, sau đó lại tự khúc khích cười, nhún vai, đẩy Cố Tiểu An lên trước mặt. Tiểu Khải đứng phía sau cũng rất vui mừng, nó vừa muốn nhảy lên phía trước đã bị tôi giữ chặt dây xích, tôi nghiêm cấm nó bỏ nhào vào người Phó Quân Nhan mò mẫm gào thét. Tôi cúi đầu nhìn về phía nó cười gian một cái, nó nức nở một tiếng dùng ánh mắt lên án tôi. Tôi quay đầu đi chỗ khác coi như không nhìn thấy.

Cố Tiểu An vẫn còn đang đeo đàn vi-ô-lông trên lưng, dùng đôi mắt bồ câu lấp lánh nhìn Phó Quân Nhan

cười, mang theo vẻ mặt quẩn quýt giờ cánh tay nhỏ của mình hướng về phía Phó Quân Nhan muốn anh bế, miệng nhỏ hồng hồng đáng yêu nói ra câu nói tôi đã dạy tốt: “Anh rể, An An đến chơi với anh rể này.”

Phó Quân Nhan cúi đầu nhìn Cố Tiểu An, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu cậu bé, sau đó ngồi xuống một tay đỡ lấy cây đàn trên lưng bé tay còn lại ôm cậu bé vào lòng. Lúc này mới nhìn tôi một cái, ngược lại anh cũng không vạch trần màn diễn nhỏ của tôi, nhưng mà nụ cười ở đáy mắt của anh cũng không dấu được, anh gật đầu mới tôi, nói: “Vào đi!”

Tôi cố gắng giả bộ bình tĩnh mang theo túi sách nhỏ và bình sữa của An An đi vào, tiện tay đóng luôn cửa lại, chút nữa thì cũng nhốt luôn Tiểu Khải ở ngoài không cho nó vào nhà... Tôi thấy trong phòng Phó Quân Nhan đã sắp xếp xong được một nửa hành lý, tự nhiên tôi cũng thấy ghen tỵ, tôi cũng muốn về nhà.

Anh ôm Cố Tiểu An vào nhà, lại cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với cậu bé một lúc. Tôi không nghe rõ hai người bọn họ nói gì cả, tôi chỉ nhìn thấy An An ngoan ngoãn gật đầu, trên gương mặt nhỏ nhắn nụ cười luôn hiện, luôn lộ ra lúm đồng tiền. một lúc sau Tiểu Khải cũng nhảy lên giường, một người một chó chơi đùa vui vẻ, Cố Tiểu An còn luôn miệng hô: “Tôi là chó nhỏ. Tôi là chó nhỏ.” Tôi cũng không còn lời nào để nói nữa, An An một lúc thì là lạch lạch (mình cũng không biết con gì?), một lúc lại xưng là chó nhỏ.... Nhà tôi mở vườn bách thú hay sao...

Lúc này tôi thấy Phó Quân Nhan đang đóng cửa phòng đi ra. Hai tay khoanh lại trước ngực, cả người tựa vào cạnh cửa nhìn tôi, anh mắt thâm thúy mang theo ý cười, khóe miệng cũng hơi cong lên nói: “Không tránh anh nữa à?” Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy như đang tính toán chuyện gì đó.

Ách... Mấy ngày nay quả thực là tôi đang trốn anh... nhưng tôi vẫn mạnh miệng cãi: “Không phải em đang tránh anh đâu, là do gần đây tổ diễn đang bận rộn thôi...”

“Nếu không phải là đang bận rộn đóng phim, không có thời gian chăm sóc An An, muốn đem An An đến chỗ anh thì bao giờ em mới có thể đến tìm anh?” Anh cười như không cười hỏi tôi, giọng điệu kia mang theo sự buồn bã, thậm chí còn mang theo cả sự làm nũng....

Ách..... Làm nũng? Tôi tò mò ngẩng đầu nhìn lên anh, anh lại nháy mắt mấy cái với tôi, đáy mắt mang theo một luồng ánh sáng, hấp dẫn động lòng người. Tôi xấu hổ cúi đầu, oa oa..., không chịu nổi mà..... Phó Quân Nhan thỉnh thoảng làm nũng thực sự khiến người ta không thể chịu nổi mà.....

Sau đó, tôi cảm thấy anh đang đến gần, tôi không động đậy. Anh ôm chặt lấy tôi, tôi..... cũng không có chút phản đối nào. Trong đầu toàn là giọng điệu vừa rồi của anh, âm thanh đó như đi sâu vào trong lòng tôi khiến trái tim tôi cũng cảm thấy ngứa ngứa.

Sau đó tôi lại nghe thấy anh nói: “Cá nóc ngốc nghếch, thẹn thùng rồi à?” Trong giọng nói mang đậm ý cười. Tôi bối rối, tôi tự khinh thường chính bản thân mình. Tại sao tôi muốn đùa giỡn anh nhưng cuối cùng luôn bị anh đùa giỡn lại vậy?

Tôi cứng đờ cả người trong lòng anh, anh lại nhẹ giọng cười cười, tôi cảm thấy cả lồng ngực của anh cũng rung động. Đột nhiên tôi cảm thấy rất bức mình, nắm chặt tay nắm anh mấy cái: “Cười cái gì? Có cái gì buồn cười đâu mà cười? Người ta thẹn thùng thì làm sao? A! Con mắt nào của anh nhìn thấy em thẹn thùng? Anh mới thẹn thùng, cả nhà anh đều thẹn thùng...”

“Ừ, cá nóc ngốc thẹn thùng rồi.” Vậy mà anh còn lên tiếng phụ họa thêm, anh cười càng nhiều thêm, cũng đã bật cười thành tiếng rồi. Tôi tức giận muốn thoát khỏi ngực anh, lườm anh, chu miệng đang muốn cãi lại thì thấy cảm xúc trên gương mặt của anh. Hai người chúng tôi đều sững sốt, đột nhiên anh lại dừng cười, cúi đầu chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sâu như không thấy đáy, hơi cúi đầu hôn lên môi tôi, cánh tay đang ôm ở thắt lưng của tôi cũng di động qua lại, một cánh tay đang tiến sâu vào trong quần áo của tôi. Cảm giác tê ngứa khi trực tiếp tiếp xúc khiến cho tôi thấy kinh ngạc, tôi hơi mở môi, nhìn anh, đáy mắt anh như có một luồng ánh sáng dao động qua lại, khiến cho tôi có cảm giác như vừa được nhìn qua một cái gì đó rất tươi đẹp. Đầu lưỡi trơn mịn của anh cứ như vậy mà tiến thẳng vào trong, giây phút này tôi đã cảm nhận được sự gắn bó như môi với răng là như thế nào.

Tôi cảm giác như cả cơ thể không còn chút sức lực nào cả, cái lưỡi ẩm ướt cứ quẩn quanh trong miệng tôi như vậy, giống như một kiểu chơi đùa, ẩm ướt, triền miên, ái muội. Một cánh tay của anh đột nhiên vượt ve

trước ngực tôi, nhẹ nhàng xoa nắn, nhiệt độ ở bàn tay anh như đánh thẳng vào ngực tôi, khiến cho nhiệt độ cơ thể tôi cũng tăng cao, say mê, tôi chỉ còn cảm giác như đang bị chìm đắm trong nụ hôn. Tôi run lên, cả người như mất hết sức lực muốn ngã về phía sau, cánh tay mạnh mẽ của anh lại ôm chặt lấy tôi. Anh nhẹ nhàng cười, cả hô hấp của anh cũng như đang phun lên mặt tôi. Hai đôi môi hơi rời nhau, nụ hôn cũng ngừng lại. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, mắt tôi, chóp mũi của tôi. Nhẹ nhàng cắn tai tôi, thổi khí bên tai tôi, giọng nói của anh rất mê người, tôi thấy anh nói: “Bảo bối ngốc, ôm anh.” Tôi cũng chỉ biết ngây ngốc đáp lại anh, tôi không biết nên đặt tay vào đâu, cuối cùng tôi vẫn ôm lấy vòng eo bền chắc của anh.

Ánh mắt thâm sâu của anh dừng lại trên xương quai xanh (Xương đòn ý, mình để nguyên bản cho sêch xy), đột nhiên anh lại cúi đầu hôn lên cổ tôi, tinh tế gặm cắn, không biết vì sao anh lại mạnh mẽ dừng lại, tôi cảm thấy cả cơ thể của anh đều căng cứng, hơi run run. Anh cũng không tiếp tục hôn tôi nữa, chỉ duỗi tay ôm chặt tôi vào lòng không có thêm bất kì động tác nào nữa, anh dán tại lỗ tai tôi, giống như đang thề hẹn, nói: “Cố Bảo Bối, thật sự anh rất muốn, như vậy sẽ sinh bệnh, Nhưng mà, vì em, anh chấp nhận mắc bệnh. Anh yêu em, rất yêu, rất yêu em. Chỉ xin em đừng phụ lòng anh.” Anh như đang gần từng tiếng một, thì thào như đang mang theo mùi hương của thuốc phiện. Vậy mà anh lại nói với tôi rõ ràng như vậy..... Đây là anh đang hứa hẹn với tôi đúng không?

Trong lòng tôi cảm thấy rất xúc động, hít hít cái mũi. Lúc lâu sau tôi mới nhẹ nhàng “ừm”, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Không nghĩ tới âm thanh của tôi cũng giống như mang theo sự nũng nịu triền miên. Vội vàng che miệng lại, ngao ngao thành tiếng...

Anh có chút bất đắc dĩ cười cười, dùng đầu cọ cọ vào cổ tôi, nhẹ nhàng nói bên tai tôi, ngưa ngứa: “Cá nóc ngốc, đó là sói hoang đó...”

Cái gì vậy? Tôi ngao mạn cắn vào lỗ tai của anh.

Sau đó tôi nghe thấy anh giống như đang dỗ trẻ con nói: “Sói cũng được, loại sói này, cả đời cũng chỉ cần có một đôi, mỗi kiếp sống, cả đời chỉ yêu một lần.”

Tôi cảm thấy rất ấm áp trong lòng, hai tay ôm anh thật chặt, anh như đang kiêng kị chuyện gì đó, nghiêng người nhìn về phía cửa phòng, bất đắc dĩ nhẹ giọng quát: “Bảo bối ngốc, đừng chọc cho anh bốc hỏa nữa.” Anh ôm chặt lấy cơ thể tôi, không để cho tôi tiếp tục lộn xộn nữa, lại thở dài một tiếng: “Ai, có đứa nhỏ sớm như vậy cũng không phải là một chuyện tốt...”

Ách.... An An có phải do anh sinh ra đâu....

83. Chương 42: Chương 33

Phó Quân Nhan mang theo hai tiểu bảo bối đi, tổ diễn vẫn là tổ diễn đó, nhưng mà mỗi khi trở về tầng hai khách sạn nhìn căn phòng ở cuối hành lang kia tôi lại có cảm giác nói không nên lời. Cũng may, sau khi kết thúc công việc tôi cũng có thể về nhà rồi. Tôi muốn nghỉ ngơi cho khỏe lại, chăm sóc Cố Tiểu An nhiều hơn, còn cả Phó Quân Nhan nữa. À, còn Tiểu Khải nữa.....

Mấy ngày nay Bạch Nhan bị thương cũng là những ngày hạnh phúc, vui sướng nhất của cô trong mấy năm nay. Hàn Tại Tuấn bảo vệ, anh không nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, chán ghét, không có khúc mắc gì, khiến cho cô cảm thấy đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy cô cảm nhận được sự ấm áp, thứ mà cô tưởng như đã cách cô rất xa rồi.

Nhưng mà cô cũng chỉ được vui vẻ trong mấy ngày mà thôi. Rất nhanh đã đến ngày đính hôn của Hàn Tại Tuấn và Bạch Tiêu. Bạch Nhan cũng hiểu tại sao cô lại đau khổ như vậy, cô chỉ biết trơ mắt nhìn những hi vọng, sự vui vẻ của mình bị cướp đi, cô lại bị vứt bỏ, cuối cùng cô cũng sẽ lại trở thành một phần dư thừa không đáng một đồng.

Lúc này, A Mạc đứng dậy lay tỉnh Bạch Nhan đang ngồi trong một góc ôm búp bê mờ mịt luống cuống, A Mạc hét lên với đứa trẻ đáng thương, cô đơn này: “Chiến đâu a! Cướp về chứ! Bạn cho rằng hoàng tử có

thể dễ dàng tìm đến với công chúa như vậy hay sao? Nếu công chúa rơi xuống một cái giếng cạn và ngồi mãi ở dưới đáy giếng không ai nhìn thấy thì làm sao hoàng tử có thể tìm được công chúa? Công việc quan trọng đầu tiên là chính bản thân công chúa không được buông tay, cô sẵn sàng trèo lên trên qua miệng giếng thì hoàng tử mới có thể nhìn thấy cô mà vươn tay ra giúp đỡ chứ? Bạn ngồi góc này yên lặng khổ sở thì có ích lợi gì cơ chứ? Bạn cho rằng chỉ cần bạn chờ đợi, bạn yên lặng sẽ mang đến hi vọng hay sao? Cho dù có cơ hội đi nữa, nhưng mà, bạn nghĩ xem, một người khi mười lăm tuổi có nhớ đến con búp bê vải lúc năm tuổi hay không, khi người ta sáu mươi năm tuổi còn nhớ đến cái váy yêu thích khi còn ở tuổi hai mươi năm hay không? Nó còn ý nghĩa gì nữa đâu? Nhan Nhan đi gặp người trong lòng cậu đi, đi làm những chuyện cậu muốn làm đi, những chuyện này cứ cho là đó là những chuyện điên rồ lúc tuổi trẻ đi. Bạn nhìn lại xem, bạn đã trưởng thành, cái đầu cũng đã cao như vậy rồi. Nhìn lại cả một thời thiếu niên ngây thơ bạn cũng chưa từng làm chuyện gì theo ý thích của bản thân mà, đi đi..... Hãy làm một việc mà bản thân cảm thấy yêu thích đi..... Bạn luôn là công chúa trong lòng mình....”

Bạch Nhan rất nhanh

84. Chương 42: Chương 33

Phó Quân Nhan mang theo hai tiểu bảo bối đi, tổ diễn vẫn là tổ diễn đó, nhưng mà mỗi khi trở về tầng hai khách sạn nhìn căn phòng ở cuối hành lang kia tôi lại có cảm giác nói không nên lời. Cũng may, sau khi kết thúc công việc tôi cũng có thể về nhà rồi. Tôi muốn nghỉ ngơi cho khỏe lại, chăm sóc Cố Tiểu An nhiều hơn, còn cả Phó Quân Nhan nữa. À, còn Tiểu Khải nữa.....

Mấy ngày nay Bạch Nhan bị thương cũng là những ngày hạnh phúc, vui sướng nhất của cô trong mấy năm nay. Hàn Tại Tuấn bảo vệ, anh không nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, chán ghét, không có khúc mắc gì, khiến cho cô cảm thấy đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy cô cảm nhận được sự ấm áp, thứ mà cô tưởng như đã cách cô rất xa rồi.

Nhưng mà cô cũng chỉ được vui vẻ trong mấy ngày mà thôi. Rất nhanh đã đến ngày đính hôn của Hàn Tại Tuấn và Bạch Tiêu. Bạch Nhan cũng hiểu tại sao cô lại đau khổ như vậy, cô chỉ biết trơ mắt nhìn những hi vọng, sự vui vẻ của mình bị cướp đi, cô lại bị vứt bỏ, cuối cùng cô cũng sẽ lại trở thành một phần dư thừa không đáng một đồng.

Lúc này, A Mạc đứng dậy lay tỉnh Bạch Nhan đang ngồi trong một góc ôm búp bê mờ mịt luống cuống, A Mạc hét lên với đứa trẻ đáng thương, cô đơn này: “Chiến đâu a! Cướp về chứ! Bạn cho rằng hoàng tử có thể dễ dàng tìm đến với công chúa như vậy hay sao? Nếu công chúa rơi xuống một cái giếng cạn và ngồi mãi ở dưới đáy giếng không ai nhìn thấy thì làm sao hoàng tử có thể tìm được công chúa? Công việc quan trọng đầu tiên là chính bản thân công chúa không được buông tay, cô sẵn sàng trèo lên trên qua miệng giếng thì hoàng tử mới có thể nhìn thấy cô mà vươn tay ra giúp đỡ chứ? Bạn ngồi góc này yên lặng khổ sở thì có ích lợi gì cơ chứ? Bạn cho rằng chỉ cần bạn chờ đợi, bạn yên lặng sẽ mang đến hi vọng hay sao? Cho dù có cơ hội đi nữa, nhưng mà, bạn nghĩ xem, một người khi mười lăm tuổi có nhớ đến con búp bê vải lúc năm tuổi hay không, khi người ta sáu mươi năm tuổi còn nhớ đến cái váy yêu thích khi còn ở tuổi hai mươi năm hay không? Nó còn ý nghĩa gì nữa đâu? Nhan Nhan đi gặp người trong lòng cậu đi, đi làm những chuyện cậu muốn làm đi, những chuyện này cứ cho là đó là những chuyện điên rồ lúc tuổi trẻ đi. Bạn nhìn lại xem, bạn đã trưởng thành, cái đầu cũng đã cao như vậy rồi. Nhìn lại cả một thời thiếu niên ngây thơ bạn cũng chưa từng làm chuyện gì theo ý thích của bản thân mà, đi đi..... Hãy làm một việc mà bản thân cảm thấy yêu thích đi..... Bạn luôn là công chúa trong lòng mình....”

Bạch Nhan rất nhanh đã chạy đến cửa hàng mà Hàn Tại Tuấn và Bạch Tiêu làm lễ đính hôn. Lúc cô chạy đến người điều khiển chương trình đang cho hai người trao đổi nhẫn đính hôn. Ánh mắt của cô bỏ qua mọi người chỉ tập trung vào người đàn ông đang mặc âu phục phẳng phiu, người đàn ông rất anh tuấn, Hàn Tại Tuấn. Trên tay anh đang cầm hộp nhưng đồ thẩm cứ nghiêng mặt qua nhìn cô như vậy, không giống với mọi người đang ngồi đây khi thấy cô xuất hiện đều thấy kinh ngạc và sợ hãi, nhưng anh lại dùng ánh mắt trong veo mà lạnh lùng để nhìn cô, không nhìn thấy một chút cảm xúc nào trong ánh mắt kia. Trái tim của Bạch Nhan như đang run lên, cô nhớ tới lúc anh mới trở về, giây phút sau bao nhiêu ngày cách xa cô cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt anh như thế này, chỉ để nhìn anh một cái.

Cô cứ như đang làm việc nghĩa không chùn bước mà chạy về phía anh, cố chấp ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của anh, chậm rãi vươn tay ra, cô nói, trong âm thanh có thể thấy được sự run rẩy nhẹ nhàng: “Xin anh đi cùng em, xin anh dẫn em đi khỏi chỗ này, xin anh dẫn em về nhà....”

Trên gương mặt của Hàn Tại Tuấn không mang theo một chút cảm xúc hay biểu tình gì cả, ánh mắt thâm sâu khó lường của anh nhìn chăm chăm về phía cô, ngay lúc cô cảm thấy tuyệt vọng thì nghe thấy giọng nói trong trẻo, trầm ổn của anh: “Được.” Sau đó cô nghe thấy một âm thanh thanh thúy của vật gì đó rơi xuống đất, tay cô bị cầm chặt, người kia mang theo hơi thở lạnh lẽo nhưng bản thân Bạch Nhan lại cảm thấy ấm áp. Cô nhìn xuống đất thấy cái hộp nhưng đồ thẩm kia rơi ngay bên chân hai người, chiếc nhẫn bên trong cái hộp cũng bị rơi ra ngoài. Cô nhìn theo cái tay được anh cầm chặt, rồi lại nhìn lên gương mặt anh tuấn của anh, cô có chút không tin vào mắt mình, anh đang cười với cô, cô nghe thấy tiếng anh thở dài, âm thanh mang theo một chút lo lắng: “Cuối cùng thì em cũng đến đây....”

Một màn này khiến mọi người đều sợ ngây người, người phản ứng lại đầu tiên là Bạch Tử Mạc, anh ta ôm hai vai của Bạch Tiêu đang khóc đến hai mắt đầm lệ, từng câu từng chữ trách mắng nói: “Tại Tuấn cậu điên rồi à, vị hôn thê của cậu ở đây, sao cậu lại nắm tay sao chổi kia. Cậu tỉnh táo lại đi xem bản thân

minh đang làm gì vậy hả? Sao còn không mau đem nhật nhấn đính hôn lên. Cậu điên rồi sao?”

Khóe miệng Hàn Tại Tuấn đang hơi giương lên, lập tức hạ xuống, vẻ mặt trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết. Anh nhìn vào đáy mắt mang theo sự đau khổ của Bạch Nhan, an ủi cô, kéo cô đứng bên cạnh anh, nắm chặt tay cô không hề buông ra, lạnh lùng nói: “Tử Mặc, phải là cậu và bác trai mới là người điên rồi, con trai nhà họ Hàn muốn kết hôn với con gái nhà họ Bạch. Nhan Nhan mới là con gái nhà họ Bạch, cậu bảo vệ mười mấy năm nay là em gái của người khác. Mà người bị cậu nhục nhã mười mấy năm nay chính là em gái ruột của cậu. Tử Mặc, cậu mới là người cần tỉnh táo lại.” Nói xong anh lại quay lại phía khách mời, cao giọng nói: “Các vị, Tại Tuấn lần này trở về vì để cưới con gái nhà họ Bạch, Bạch Nhan làm vợ. Từ trước đến bây giờ cô ấy mới là người mà người nhà họ Hàn muốn cưới, là vợ của Hàn Tại Tuấn tôi.”

Bạch Nhan đứng sững sờ, lại nghe thấy Hàn Tại Tuấn chậm rãi nói tiếp: “Nhiều năm như vậy, tôi luôn có một suy nghĩ không biết con gái nhà họ Bạch sẽ trở thành dáng vẻ như thế nào? Có phải luôn có một người anh trai cô chấp nuông chiều, cha mẹ yêu thương hết mực hay không? Có phải cô ấy sẽ trở thành một cô gái kiêu căng ngạo mạn? Có phải càng lớn cô sẽ càng thêm xinh đẹp động lòng người? Có phải vẫn thích búp bê như trước hay không? Có phải lá gan của cô sẽ lớn thêm một chút nữa hay không? Hay vẫn chỉ giống như trước đây, vẫn ngoan ngoãn lén lút ngồi trốn phía sau nghe tôi đánh đàn. Tôi luôn luôn tưởng tượng ra những cảnh như vậy đến hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng không nghĩ tới khi tôi gặp lại cô ấy lại không phải là cảnh tượng như vậy. Lúc tôi gặp lại Bạch Nhan, cô tự khép kín bản thân lại, nhút nhát, sợ hãi mà còn mang theo sự hoảng sợ, hơn nữa còn mang theo cả sự kiên cường, cứng nhắc. Nhưng, những điều đó lại khiến trái tim tôi đau đớn, tôi yêu. Bạch Nhan từ nhỏ tôi biết đến, muốn kết hôn trở thành vợ chồng. Nhan Nhan, anh vẫn luôn chờ em tự phá vỡ vỏ bọc chính mình rồi đến bên anh, cũng may, Nhan Nhan, em không làm cho anh phải thất vọng, em đã tới giữ anh lại rồi. Nhan Nhan, vận mệnh luôn ở trong tay mình. Em nhìn xem, anh cũng luôn ở trong tay em mà.”

Bạch Nhan nhìn vào mắt anh, lại có chút ngây thơ nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau. Một tay khác vẫn luôn giữ chặt lấy balo của mình cũng thả lỏng, balo rơi xuống đất, lần đầu tiên cô không để ý đến búp bê của mình, chỉ là thật cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào chỗ hai người đang nắm chặt, đôi mắt sạch sẽ kia nhẹ nhàng nhìn lướt qua, trong miệng nhỏ giọng thì thào lặp lại: “Anh, ở trong tay em...” Nói xong nước mắt cũng tự động chảy xuống, nhưng nụ cười kia, nụ cười đó trong trắng thánh thiện như hoa tuyết liên giữa mùa đông ở địa cực, không có gì có thể sánh bằng.

Cũng trong nháy mắt, Bạch Tiêu đột nhiên đẩy Bạch Tử Mặc đang ôm mình ra, mạnh mẽ chạy tiến về phía trước nhặt lấy balo của Bạch Nhan đang rơi trên mặt đất điên cuồng chạy về phía cửa nhà hàng. Tốc độ của Bạch Tiêu quá nhanh đụng phải mắt cá chân của Bạch Nhan,, Bạch Nhan kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống vị trí trống không bên chân mình, lại nâng mặt lên không để ý tất cả buông tay Hàn Tại Tuấn ra đuổi theo Bạch Tiêu.

Phía sau của hàng có một hoa viên, trong hoa viên có xây hồ nước rất sâu, nước đều là bùn. Bạch Tiêu vừa chạy vừa mở balo cũ nát kia ra, cuối cùng vứt balo trên mặt đất. Một tay cầm lấy con búp bê đã cũ nát nở nụ cười châm chọc, lúc này cô ta đã đứng cạnh hồ, trên mặt hồ không có người chỉ có cái thuyền nhỏ, cô ta giơ cao con búp bê trong tay hướng về phía hồ nước, quay sang nhìn Bạch Nhan, anh mắt kia mang theo sự khiêu khích. Bạch Nhan đứng cách cô ta không xa, thở hổn hển nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào con búp bê cũ trên tay Bạch Tiêu. Tóc dài màu vàng, lông mi đen nhánh, ánh mắt xanh thẳm thẳm cùng với bộ váy màu hồng nhạt đã tẩy đến trắng bạch. Sắc mặt Bạch Nhan rất lạnh, vẻ mặt cô nghiêm trang mà cũng như bức tượng nhìn thẳng vào mặt Bạch Tiêu, gần từng chữ một: “Trả lại cho tôi.” Chỉ là ba chữ nhưng lại lạnh đến thấu xương. (Chữ Trung Quốc là ba chữ nhé cả nhà:)

“Trả lại cho cô cũng được, cô lên thuyền đi, chúng ta đơn độc nói chuyện.” Bạch Tiêu cười, đáy mắt xẹt qua tia hận ý.

Lòng bàn tay Bạch Nhan khẽ run lên, nhưng vẫn đi đến thuyền nhỏ, hai người ngồi đối diện, đều là vẻ mặt không liên quan đến nhau. Bạch Tiêu đứng ở đầu thuyền, Bạch Nhan ở đuôi thuyền, Bạch Tiêu mỉm cười, khom người khởi động thuyền nhỏ, chỉ lát sau thuyền đã ở giữa hồ.

Mọi người chạy theo ở phía sau cũng bị kinh hãi, ngạc nhiên, gặp sự việc hai nhân vật chính đều đứng song song trên chiếc thuyền nhỏ ở giữa hồ nước.

85. Chương 43: Chương 33.2

Hàn Tại Tuấn hơi nhíu mi, nhìn thấy bóng lưng căng thẳng của Bạch Nhan biết được cô đang che dấu kích động. Sau đó nhìn về con búp bê cũ đang nằm lơ lửng trong tay Bạch Tiêu thì nhíu mày càng sâu, quay đầu lại nhìn cha con nhà họ Bạch chạy theo ở phía sau. Trong tay vội vàng ẩn xuống một cuộc điện thoại, quay đầu lại nhìn chăm chú không nhúc nhích vào Bạch Nhan đang đứng ở đuôi thuyền.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại thấy Bạch Nhan liềm linh nhào về phía Bạch Tiêu, muốn cướp lại con búp bê. Nhanh chóng cả hai người đều ngã vào trong hồ nước. Bạch Tiêu hét lên một tiếng, nhẹ buông tay. Búp bê cứ như vậy rơi vào trong hồ, nhẹ nhàng, dong đưa, dong đưa, về mặt vẫn hồn nhiên ngây thơ như cũ giống như không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Bạch Tiêu ho khan dữ dội, giấy đập trong nước, nổi nổi chìm chìm. Bạch Tử Mặc bước nhanh lên phía trước, nhảy vào trong nước, cực nhanh bơi về phía Bạch Tiêu, lúc bơi vượt qua Bạch Nhan anh ta theo bản năng hơi dừng lại một chút nhìn cô, khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Bạch Tiêu cũng không nghĩ nhiều lại vội vã bơi về phía Bạch Tiêu.

Khi Bạch Nhan rơi xuống nước, toàn thân bắt đầu run rẩy mạnh mẽ. Từ năm 6 tuổi đến bây giờ, nước vẫn là thứ khiến cho cô sợ hãi nhất, mọi người đều nói nước ôn hòa, nhưng từ trước đến nay cô chưa hề cảm thấy điều đó. Cô chỉ cảm thấy bất kể nó thể hiện bao nhiêu dịu dàng nhưng chỉ cần sau một cái chớp mắt có thể trở thành nước lũ ngập trời nhấn chìm cô, nhấn chìm tất cả của cô.... Ngay lúc cô nhiều lần chìm nổi lại thấy con búp bê của cô, chỉ là quần áo đã cũ nhưng những cái khác vẫn giống y như năm đó. Nó giống như không biết nhưng tai nạn đang xảy ra, mãi mãi bình thần, mãi mãi là vẻ mặt vui vẻ kia.

Sau đó, Bạch Tử Mặc lại như không nhìn thấy sự vùng vẫy của cô trực tiếp bơi qua cô, bơi đến chỗ khác. Cô nhìn thấy cha cô đang đứng trên bờ ngăn không cho Hàn Tại Tuấn đang muốn nhảy xuống nước cứu cô. Hai người họ có vướng mắc, giống như ngăn trở, giống như kháng cự, cô không nghe thấy họ cãi nhau cái gì, cô cũng không muốn biết thêm, thật sự từ lâu cô đã không còn hi vọng xa vời rồi. Tới cùng là cô đã mắc phải tội lỗi gì khiến cho những người thân nhất của cô đều hi vọng cô biến mất? Đã không biết bao nhiêu lần cô hi vọng cha và anh hết giận, cô cảm thấy sẽ có ngày bọn họ tha thứ cho cô, hơn nữa sẽ trở về giống trước kia yêu thương cô. Nhưng hiện tại cuối cùng cô cũng chân chính biết, cô thật sự, thật

86. Chương 43: Chương 33.2

Hàn Tại Tuấn hơi nhíu mi, nhìn thấy bóng lưng căng thẳng của Bạch Nhan biết được cô đang che dấu kích động. Sau đó nhìn về con búp bê cũ đang nằm lơ lửng trong tay Bạch Tiêu thì nhíu mày càng sâu, quay đầu lại nhìn cha con nhà họ Bạch chạy theo ở phía sau. Trong tay vội vàng ấn xuống một cuộc điện thoại, quay đầu lại nhìn chăm chú không nhúc nhích vào Bạch Nhan đang đứng ở đuôi thuyền.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại thấy Bạch Nhan liềm lĩnh nhào về phía Bạch Tiêu, muốn cướp lại con búp bê. Nhanh chóng cả hai người đều ngã vào trong hồ nước. Bạch Tiêu hét lên một tiếng, nhẹ buông tay. Búp bê cứ như vậy rơi vào trong hồ, nhẹ nhàng, dong đưa, dong đưa, vẻ mặt vẫn hờn nhiên ngây thơ như cũ giống như không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Bạch Tiêu ho khan dữ dội, giãy đạp trong nước, nổi nổi chìm chìm. Bạch Tử Mặc bước nhanh lên phía trước, nhảy vào trong nước, cực nhanh bơi về phía Bạch Tiêu, lúc bơi vượt qua Bạch Nhan anh ta theo bản năng hơi dừng lại một chút nhìn cô, khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Bạch Tiêu cũng không nghĩ nhiều lại vội vã bơi về phía Bạch Tiêu.

Khi Bạch Nhan rơi xuống nước, toàn thân bắt đầu run rẩy mạnh mẽ. Từ năm 6 tuổi đến bây giờ, nước vẫn là thứ khiến cho cô sợ hãi nhất, mọi người đều nói nước ôn hòa, nhưng từ trước đến nay cô chưa hề cảm thấy điều đó. Cô chỉ cảm thấy bất kể nó thể hiện bao nhiêu dịu dàng nhưng chỉ cần sau một cái chớp mắt có thể trở thành nước lũ ngập trời nhấn chìm cô, nhấn chìm tất cả của cô.... Ngay lúc cô nhiều lần chìm nổi lại thấy con búp bê của cô, chỉ là quần áo đã cũ nhưng những cái khác vẫn giống y như năm đó. Nó giống như không biết những tai nạn đang xảy ra, mãi mãi bình thản, mãi mãi là vẻ mặt vui vẻ kia.

Sau đó, Bạch Tử Mặc lại như không nhìn thấy sự vùng vẫy của cô trực tiếp bơi qua cô, bơi đến chỗ khác. Cô nhìn thấy cha cô đang đứng trên bờ ngăn không cho Hàn Tại Tuấn đang muốn nhảy xuống nước cứu cô. Hai người họ có vướng mắc, giống như ngăn trở, giống như kháng cự, cô không nghe thấy họ cãi nhau cái gì, cô cũng không muốn biết thêm, thật sự từ lâu cô đã không còn hi vọng xa vời rồi. Tới cùng là cô đã mắc phải tội lỗi gì khiến cho những người thân nhất của cô đều hi vọng cô biến mất? Đã không biết bao nhiêu lần cô hi vọng cha và anh hết giận, cô cảm thấy sẽ có ngày bọn họ tha thứ cho cô, hơn nữa sẽ trở về giống trước kia yêu thương cô. Nhưng hiện tại cuối cùng cô cũng chân chính biết, cô thật sự, thật sự là đứa trẻ bị nhà họ Bạch bỏ rơi.

Đột nhiên Bạch Nhan cảm thấy mệt mỏi, cô buông tha không vùng vẫy nữa, đôi mắt xinh đẹp mở to, ánh mắt buồn khổ, đau thương vì bị vứt bỏ, ánh mắt vui vẻ được yêu, ánh mắt thâm thúy mà lại phức tạp cứ như vậy hiện lên rõ ràng trong mắt cô gái, cô gái đang chìm dần trong nước cực kì rõ ràng. Cũng trong một khắc cuối cùng, tất cả cảm xúc bị bao phủ nơi đáy mắt chỉ còn lại giống như hồ nước sâu thẳm mà tĩnh mịch, ngại ngùng, tuyệt vọng cũng lưu lại trong trống rỗng. Cô dùng chút sức lực cuối cùng của mình bắt được con búp bê đang trôi nổi, bên môi còn vương lại nụ cười nhẹ, Bạch Nhan cứ mặc cho thân mình từ từ chìm dần xuống, mái tóc dài của cô rối tung ra trong nước giống như rong biển đẹp đẽ màu đen. Thân hình nhỏ bé yếu đuối như ẩn như hiện trong nước, cô cứ như vậy, chậm rãi, chậm rãi chìm xuống, giống như một tinh linh mở mắt không ngủ lúc đêm khuya, sắp sửa lấy tư thế ngủ say tuyệt mỹ chìm vào trong đáy hồ.

Bạch Tử Mặc hoảng hốt, khi anh ta ôm Bạch Tiêu lên thuyền, quay lại nhìn về trong hồ lại thấy Bạch Nhan buông tha ý chí muốn sống, cứ như vậy chậm rãi chìm xuống. Qua nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ nhìn cô một cái cẩn thận. Trong lòng anh từ lâu trước kia cô đã không phải là em gái, cô chỉ là người đến phá hoại hạnh phúc của anh, là kẻ khiến cho anh phải mất đi người mẹ yêu dấu. Bọn họ không thể nào hiểu được sự thống khổ trong lòng cô, chỉ biết chính cô đã hại chết mẹ. Nếu như khi đó không phải cô bình an, cô cũng hấp hối, thì không biết mọi chuyện sẽ biến thành đáng về gì nữa?

Đang lúc Bạch Tử Mặc nhìn về phía cô, khi thấy rõ vẻ mặt tuyệt vọng của cô, anh mới giật mình cảm giác thấy sao vẻ mặt bọn họ lại giống nhau đến vậy. Mà cô lại cứ như vậy bỏ qua vùng vẫy mặc cho cả cơ thể mình từ từ chìm xuống, anh tận mắt nhìn thấy cô đang chìm vào trong nước, đôi mắt sáng trong đang mở to, một giọt sáng giống như nước mắt rơi xuống mặt cô, rất nhanh đã tan vào hồ nước. Rõ ràng Bạch Nhan đã chìm vào trong nước nhưng anh lại thấy rõ ràng. Giây phút này anh mới phát hiện, huyết dịch toàn thân anh giống như bị đông cứng lại, anh có chút bối rối cúi đầu nhìn Bạch Tiêu trong lòng chỉ thấy cô ta nở nụ cười độc ác quỷ dị. Hoàn toàn không giống với người em gái mà anh yêu thương ngày xưa. Anh ngẩn ra, lại nhìn ra phía kia đã không còn thấy bóng dáng của Bạch Nhan nữa, vậy mà lại khiến anh cảm thấy đau thấu tâm can.

Hàn Tại Tuấn cuối cùng buông tay, lưu lại một câu: “Tôi đi cứu cô ấy.” Xoay người nhảy vào trong hồ. Cha Bạch khi thấy Bạch Nhan chìm vào trong nước thì cả gương mặt đều tràn đầy nước mắt, trải qua nhiều năm như vậy ông lại được cảm nhận lại mùi vị đau khổ năm xưa. Thậm chí ông còn nhớ tới vẻ mặt của người vợ đã mất, bà dùng vẻ mặt ai oán yên lặng rơi lệ nhìn ông.... Đó là con gái ông, kia mới là con gái ông.... Một giọng nói điện cuồng gào thét trong đầu ông. Khi Hàn Tại Tuấn bị ông ngăn lại không cho đi cứu cô, ông nghe thấy Hàn Tại Tuấn liên tục hỏi ông: “Bác còn nhớ cô ấy là con gái bác không? Bác còn nhớ không?” Ông cảm thấy như đang nổi điên lên vì đau khổ và áy náy.

Khi Bạch Nhan được Hàn Tại Tuấn cứu lên bờ, cô giống như một tinh linh trong bóng đêm lẳng lặng ngã vào lòng anh, không tiếng động, không nói gì, giống như vĩnh viễn không có ý nghĩ muốn tỉnh lại.

Khi Hàn Tại Tuấn đi qua người cha Bạch, lưu lại cho ông một ánh mắt khinh thường. Lại nhìn về hướng chiếc thuyền nhỏ, Bạch Tử Mặc không chăm sóc cho Bạch Tiêu mà ngồi một mình ở đầu thuyền giống như đang lạc vào mê man. Cả người Hàn Tại Tuấn tràn ngập hơi thở lạnh giá, thời điểm anh nhảy vào nước cứu Bạch Nhan anh cảm thấy mình như sắp điên mất, anh thiên tính vạn tính cũng không ngờ rằng Bạch Nhan lại buông tha không vùng vẫy nữa, đến khi anh xác nhận được là cô chỉ đang ngất đi mới dám thở ra một hơi, anh tức giận trong lòng nhưng không muốn nhần nhện nữa, anh mở miệng nói: “Là sự tuyệt vọng đến như thế nào mới khiến cho một con người sợ nước đến vô cùng lại buông tha giây dựa. Cũng tốt, nhiều năm như vậy, cuối cùng Nhan Nhan cũng có thể hoàn toàn thất vọng vì các người.” Sau đó lại cúi đầu nhìn con búp bê bị cô nắm chặt trong tay. Đưa tay lấy con búp bê xuống, lạnh lùng nói: “Sau này tôi mới phát hiện, Nhan Nhan luôn có thói quen tự ôm lấy búp bê nói chuyện, vì muốn biết cô ấy nghĩ cái gì, tôi nhân lúc cô ấy không chú ý lén gắn một chiếc máy ghi âm vào trong, bây giờ rơi vào nước một trận, có nghe được nữa hay không con phải xem sự may mắn của các người.”

Anh nở một nụ cười châm chọc, khinh thường đem búp bê ném xuống đất, búp bê rơi xuống đất kèm theo một tiếng vang, tỉ mỉ nghe lại là âm thanh của Bạch Nhan. Đáy mắt Hàn Tại Tuấn có một tia dao động, nhưng vẫn không chút do dự ôm Bạch Nhan đang ngất nhanh chóng bước đi.

Từ búp bê truyền ra âm thanh dứt quãng, là giọng nữ nhỏ bé, yếu ớt, dịu dàng ôn nhu dễ nghe nhưng lại mang theo sự buồn khổ nhân nhạ. Ở đây chỉ nghe thấy giọng nữ kia nói:

“Mẹ ơi, đến khi nào thì cha và anh mới hết tức giận với Nhan Nhan?”

“Mẹ, lần này anh lại giúp Bạch Tiêu....”

“Mẹ, con rất nhớ mẹ....”

“Mẹ, con làm chuyện xấu, cho nên con bị gãy tay. Chỉ có anh Tại Tuấn chăm sóc con, cũng may còn có anh Tại Tuấn chăm sóc con.... Anh Tại Tuấn đã trở lại, có phải anh cũng cho rằng con là sao chổi không mẹ? Mẹ ơi, có phải cha và anh vẫn lén nhìn con, lén quan tâm đến con không mẹ? Có phải không mẹ, có phải chỉ là do Nhan Nhan không biết thôi đúng không, có phải thật ra cha và anh vẫn luôn nhớ đến con đúng không mẹ....”

“Mẹ ơi, anh Tại Tuấn cũng bị Bạch Tiêu cướp đi rồi. Nhan Nhan không có gì cả....”

“Mẹ ơi, mọi người đều không cần con nữa...”

“Mẹ ơi, con đi cướp anh Tại Tuấn trở về có được không mẹ? Nhưng mà như vậy có phải con sẽ thật sự không còn là con gái nhà họ Bạch nữa đúng không mẹ? Mọi người sẽ nổi giận, sẽ hận con..... Nhưng mà, nhiều năm như vậy chỉ còn anh Tại Tuấn gọi con là Nhan Nhan..... Con thực sự rất nhớ, rất nhớ Nhan Nhan...”

“Mẹ ơi, A Mặc hỏi con, khi con già rồi, khoảng thời gian nào khiến con cảm thấy cuộc sống vui vẻ nhất? Con trả lời là khoảng thời gian từ 6 tuổi trở về trước. Khi đó là khoảng thời gian mỗi ngày đều không buồn không lo, đau khổ nhất cũng chỉ có cuộc thi piano. Khi đó, anh trai thương con, mỗi ngày đều thích vây quanh con. Mỗi ngày sau khi đi làm về cha đều ôm con, yêu thương con. Cả mẹ nữa, mẹ sẽ ôm con ngồi dưới gốc cây đại thụ hóng gió. Thời điểm anh Tại Tuấn đánh đàn con có thể ngồi bên chiếc ghế dựa cạnh anh. Khi đó, con chỉ biết mẹ không cho con ăn kẹo, nên con rất muốn nhanh lớn lên, cảm thấy rất đau khổ. Đúng là hiện tại nhớ lại, cái sự thống khổ kia thật nhỏ bé. Trước ngày sáu tuổi, con là con gái nhà họ Bạch, là công chúa nhỏ của nhà họ Bạch người gặp người thích” Sau đó trong búp bê truyền ra một trận tiếng khóc rất thương tâm.

87. Chương 44: Chương 33.3

Mọi người đều yên lặng, đột nhiên lại truyền đến âm thanh người đàn ông khóc thất thanh. Cha Bạch giống như mất hết sức lực ngã ngồi xuống đất khóc không thành tiếng. Bạch Tử Mặc ngồi trên bãi cỏ khóc to thành tiếng, một người đàn ông trưởng thành lại khóc như một đứa trẻ.

Trong đám người không ngừng truyền đến từng trận thổ dài, cuối cùng có người lớn tuổi mở miệng: “Cuối cùng vẫn là đứa bé kia phải chịu ủy khuất...”

Bạch Nhan được Hàn Tại Tuấn đưa vào bệnh viện, sau khi rơi xuống nước Bạch Nhan sốt cao liên tục vài ngày. Sau khi tỉnh lại ánh mắt của cô sạch sẽ trong trẻo không còn mang theo một chút buồn đau nào nữa. Khiến mọi người cảm thấy kì lạ chính là sau khi tỉnh lại, Bạch Nhan nhớ rõ tất cả mọi việc nhưng lại quên đi toàn bộ về thân thể của mình, cha và anh trai cô đều quên hết, không nhớ tí nào. Hơn nữa cô còn nói: “Tôi là đứa trẻ bị bỏ rơi, không có người thân.” Hàn Tại Tuấn và A Mạc nhìn nhau nhưng không nói gì, cả hai người đều bảo trì trầm mặc. Chân tướng sự thật gì đó đã không còn quan trọng nữa, bọn họ chỉ cần Bạch Nhan vui vẻ là được. Bác sĩ nói, trải qua một lần đau khổ lớn, nên bệnh nhân tự động lựa chọn quên đi...

Mấy tháng sau, Bạch Nhan và Hàn Tại Tuấn kết hôn. Ngày đó cha Bạch và Bạch Tử Mặc cũng đến. Nhưng mà Bạch Nhan đã không còn nhận ra bọn họ nữa. Cô cười trong trẻo, gạt đầu với bọn họ giống như với những người khác. Sau hôn lễ, Bạch Nhan và Hàn Tại Tuấn đến nước Mỹ sống, không lâu sau dưới sự trợ giúp của Hàn Tại Tuấn A Mạc cũng đến nước Mỹ. Hai người đàn ông nhà họ Bạch cũng hiểu được chính mình, cuối cùng cái gì cũng không còn, chỉ còn lại cả đời ấy vậy.

Màn sau cùng, Bạch Tiêu nghèo túng đứng ở đầu phố chờ Bạch Tử Mặc, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng của anh, đuổi theo gọi: “Anh ơi.” Bạch Tử Mặc hơi dừng lại bước chân, nhàn nhạt nói: “Tôi không phải anh cô...”

Tác giả nói: Cảm ơn mọi người đón đọc. Hôm nay tặng kèm một vở kịch nhỏ.

Một ngày nào đó Cố Bảo Bối tâm huyết dâng trào, hét lớn một tiếng: “Hôm nay em nấu cơm.”

Phó Quân Nhan và Cố Tiểu An nhìn nhau, yên lặng không nói gì. Cố Bảo Bối thấy vậy, phồng má chống hông hét lên: “Hôm nay em nấu cơm.”

Thân thể nho nhỏ của Cố Tiểu An run lên, lắc lắc hai tay nhỏ, toét miệng vội vã

gắt dần, chỉ là nụ cười kia càng nhố nhăng như bánh bao nhưng lại có thể khiến cho bạn học Lê có nức kích động, hoàn toàn không chú ý đến năm, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhân chờ đợi. Phó Quân Nhân nhìn cô, dùng tay vuốt lại những sợi tóc xõa ra cổ, nhớ nhớ:

"Cần thêm một chút."

Vì vậy, bạn học Lê có nức vui vẻ kèm theo cảm xúc mạnh mẽ chạy vào phòng tập. Ngay thấy trong phòng tập truyền ra tiếng tiếng kìm kìm, Tiểu Khái đang nằm trong đó cũng sợ hãi đến run cả người, oan ức tài thần kêu gào một tiếng. Lê Tiểu An cúi gương mặt nhỏ nhắn, lắc kéo ống tay áo của Phó Quân Nhân, nhỏ giọng gọi:

"Anh rể... anh rể..."

Phó Quân Nhân vô vô gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, thở dài một hơi, lấy điện thoại di động ra phát tin tức. Cuối cùng những âm thanh kìm kìm cũng dừng lại, bạn học Lê có nức vội vàng chạy về bên bên môn ăn lại lần nữa. Cô cười nhìn người mất dấu kịp cô lại, nói: "Àn nào, mọi người mời lại đây ăn cơm." Núi xong còn ăn cần chuyển bát đĩa cho mọi người. Phó Quân Nhân tiếp nhận, sau đó lại chuyển bát đĩa của Lê Tiểu An đi, đặt trước mặt cậu bé nằm kinh sảng, chẳng lại ánh mắt nghĩ ngờ của Lê có nức nói: "Trước hết ăn phải trông chừng để nhắc nhở hết kinh sảng đi." Sau đó quay đầu lại ăn thêm nháy mắt với An An, người miệng nghiêm túc nói:

"Không thể lười phí lương thực, biết chưa?" Núi xong lại nhìn Lê có nức cười, đẹp trai gặp một miếng khoai tây xào lên nhai nhai.

"An ngoai không?"

"Im."

"Vui ăn nhiều một chút."

"Im."

"Lê Tiểu An, em nhanh chóng uống hết sữa đi. Mẹ làm rất nhiều đồ ăn ngon. Lần trước hai người đều cướp đoạt của nhau, nhưng mà lần này anh rể cũng chưa ăn nhiều đâu. An An, nhanh lên."

Lê có nức nhốt nhốt tay nhỏ đưa đi đưa lại trong không trung, mặt mày hân hân nói. Lê Tiểu An cúi đầu, ăn chút bánh sữa, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chút sữa và cao su. Lưng lưng, lưng lưng. Lê có nức vào muốn hạ đầu thì điện thoại di động kêu lên, bạn học Lê có nức thò hết ra, hướng đầu xuống, tìm điện thoại di động trong túi sách, nghỉ ngơi nhìn màn hình nói: "Ra, sao lại là Thư Sảng." Sau khi nghe điện thoại, bạn có nức nào đó khụt khịt khụt khịt, háy ra vô mặt tiểu hân nói: "Thư Sảng muốn em đi ăn cơm với cô ấy, cô ấy sẽ việc muốn bạn với em. Hôm nay hai người đi ăn cơm vậy. Chết đáng tiếc, em dịch thân vậy."

"Im," Phó Quân Nhân mặt mày không chút thay đổi, giống như chưa thoát khỏi sự lôi cuốn của bạn ăn, lại gặp mặt miệng thì, ăn như nói: "Chị ý ăn toàn, vô sữa chút." Khi vào phòng dừng lại, Phó Quân Nhân vẫn háy ra vô mặt không thay đổi gặp mặt miệng miệng. Lê Tiểu An cuối cùng cũng nhả sữa và cao su ra, gương mặt nhỏ nhắn dần khôi phục lại như quá mức bình thường (khó qua). Cậu nhìn bạn thức ăn như đang nhìn bản đồ được, cậu lại nhìn về phía Phó Quân Nhân vẫn đứng nhai nhai, lo lắng gọi: "Anh rể," Phó Quân Nhân cười cười, gặp lần miệng tâm người ta thì cười cùng, cho vào miệng lúc lâu sau mới thở dài quay sang nói với Lê Tiểu An:

"Lên sau không thể để chị em như cơm bữa, ngọt chút mặt thôi...". "Núi xong đã đưa xuống vô vô đầu nhỏ của An An, thương dùng dùng dây mang bên môn ăn đồ vào sọt sữa." Cuối cùng nhìn lúc qua phòng tập như vẫn gặp mặt con lùn tìm được một chiếc túi sách sữa cho An An mặt bái mi thì hân. Chính anh thì kinh tình ứng dụng nháy hai chân nước, kết thúc vào bát, cụ nên, đem tiếp ợ. Lê Tiểu An ăn mi xong, nằm trên người Tiểu Khái, hai tên nhốt dần người dần người chân chân Phó Quân Nhân. Sau đó, Phó Quân Nhân chân chân cậu còn lấy điện thoại di động của Phó Quân Nhân chuyển dùng qua lại để chơi, không ăn thêm nữa vào phòng tập thư. Tất nhiên cậu nhốt không biết, nhưng nếu có Lê có nức ở đây mà để cô nhìn thấy sẽ biết trên mục đầu tiên, những tin nhắn vào gút đi đầu gút cho Thư Sảng.

Mấy ngày sau, Lê có nức lại lần nữa ăn thần xuống nước, cô phát hiện một topic hot, nội dung nói về vấn đề xuống tập làm hai nhân sắc. Sau khi đọc xong cô vuốt vuốt ngực, với vầng chạy đi đắp mặt nạ. Sau đó mấy ngày, bạn học Lê có nức lại nhốt nhốt một quyển tạp chí trên ghế sofa, cô thấy trên tạp chí là một, mặt bái vầng có tên gọi: "Nhân thể học hai vào da." Sau mấy ngày lo lắng, sau khi thấy nghĩ kĩ càng, trên bàn cơm có nức vô cùng buồn phiền tức hân nói:

"Phó Quân Nhân, anh làm cơm anh thật ngon. Em ăn cả đũa cũng không ngán. Sau này em sẽ không nữa cơm nữa. An An, không cần nhớ những món ăn chỉ làm."

Núi xong lại lên lên lúc nhìn tài sách của mình nghĩ ngày mai khi ra ngoài nhớ đem cuốn tạp chí kia đi vứt bỏ, trăm ngàn lần không thể để Phó Quân Nhân nhìn thấy được.

Năm năm vui vẻ, hạnh phúc như.

Xem thêm tại: <http://tandanhquynh.com/viewtopic.php?p=33381&np=3338140>

88. Chương 44: Chương 33.3

Mọi người đều yên lặng, đột nhiên lại truyền đến âm thanh người đàn ông khóc thất thanh. Cha Bạch giống như mất hết sức lực ngã ngồi xuống đất khóc không thành tiếng. Bạch Tử Mặc ngồi trên bãi cỏ khóc to thành tiếng, một người đàn ông trưởng thành lại khóc như một đứa trẻ.

Trong đám người không ngừng truyền đến từng trận thở dài, cuối cùng có người lớn tuổi mở miệng: “Cuối cùng vẫn là đứa bé kia phải chịu ủy khuất...”

Bạch Nhan được Hàn Tại Tuấn đưa vào bệnh viện, sau khi rơi xuống nước Bạch Nhan sốt cao liên tục vài ngày. Sau khi tỉnh lại ánh mắt của cô sạch sẽ trong trẻo không còn mang theo một chút buồn đau nào nữa. Khiến mọi người cảm thấy kì lạ chính là sau khi tỉnh lại, Bạch Nhan nhớ rõ tất cả mọi việc nhưng lại quên đi toàn bộ về thân thể của mình, cha và anh trai cô đều quên hết, không nhớ tí nào. Hơn nữa cô còn nói: “Tôi là đứa trẻ bị bỏ rơi, không có người thân.” Hàn Tại Tuấn và A Mặc nhìn nhau nhưng không nói gì, cả hai người đều bảo trì trầm mặc. Chân tướng sự thật gì đó đã không còn quan trọng nữa, bọn họ chỉ cần Bạch Nhan vui vẻ là được. Bác sĩ nói, trải qua một lần đau khổ lớn, nên bệnh nhân tự động lựa chọn quên đi...

Mấy tháng sau, Bạch Nhan và Hàn Tại Tuấn kết hôn. Ngày đó cha Bạch và Bạch Tử Mặc cũng đến. Nhưng mà Bạch Nhan đã không còn nhận ra bọn họ nữa. Cô cười trong trẻo, gật đầu với bọn họ giống như với những người khác. Sau hôn lễ, Bạch Nhan và Hàn Tại Tuấn đến nước Mỹ sống, không lâu sau dưới sự trợ giúp của Hàn Tại Tuấn A Mặc cũng đến nước Mỹ. Hai người đàn ông nhà họ Bạch cũng hiểu được chính mình, cuối cùng cái gì cũng không còn, chỉ còn lại cả đời áy náy.

Màn sau cùng, Bạch Tiêu nghèo túng đứng ở đầu phố chờ Bạch Tử Mặc, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng của anh, đuổi theo gọi: “Anh ơi.” Bạch Tử Mặc hơi dừng lại bước chân, nhàn nhạt nói: “Tôi không phải anh cô...”

Tác giả nói: Cảm ơn mọi người đón đọc. Hôm nay tặng kèm một vở kịch nhỏ.

Một ngày nào đó Cố Bảo Bối tâm huyết dâng trào, hét lớn một tiếng: “Hôm nay em nấu cơm.”

Phó Quân Nhan và Cố Tiểu An nhìn nhau, yên lặng không nói gì. Cố Bảo Bối thấy vậy, phồng má chống hông hét lên: “Hôm nay em nấu cơm.”

Thân thể nhỏ nhỏ của Cố Tiểu An run lên, lắc lắc hai tay nhỏ, toét miệng vội vã gật đầu, chỉ là nụ cười kia cứng nhắc giống như bánh bao nhưng lại có thể khiến cho bạn học Cố cá nóc kích động, hoàn toàn không chú ý đến nữa, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan chờ đợi. Phó Quân Nhan nhìn cô, dùng tay vuốt lại những sợi tóc rối cho cô, nhắc nhở: “Cẩn thận một chút.”

Vì vậy, bạn học Cố cá nóc vui vẻ kèm theo cảm xúc mạnh mẽ chạy vào phòng bếp. Nghe thấy trong phòng bếp truyền ra từng tiếng bùm bùm, Tiểu Khải đang nằm trong ổ cũng sợ hãi đến run cả người, oan ức tủi thân kêu gâu một tiếng. Cố Tiểu An cúi gương mặt nhỏ nhắn, lôi kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan, nhỏ giọng gọi: “Anh rể..... anh rể.....”

Phó Quân Nhan vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, thở dài một hơi, lấy điện thoại di động ra phát tin tức. Cuối cùng những âm thanh kinh khủng cũng dừng lại, bạn học Cố cá nóc mặt đầy vui vẻ bê bốn món ăn đặt lên bàn. Cô cười đến mức hai mắt đều híp cả lại, nói: “Ăn nào, mọi người mau lại đây ăn cơm.” Nói xong còn ân cần chuyển bát đĩa cho mọi người. Phó Quân Nhan tiếp nhận, sau đó lại chuyển bát đĩa của Cố Tiểu An đi, đặt trước mặt cậu bé nửa bình sữa, chống lại ánh mắt nghi ngờ của Cố cá nóc nói: “Trước hết em phải trông chừng để nhóc uống hết bình sữa đã.” Sau đó quay đầu lại âm thầm nháy mắt với An An, ngoài miệng nghiêm túc nói: “Không thể lãng phí lương thực, biết chưa?” Nói xong lại nhìn Cố cá nóc cười, đẹp trai gặp một miếng khoai tây xào lên nhai nhai.

“Ăn ngon không?” “Ừm.”

“Vây ăn nhiều một chút.”

“Ừm.”

“Cố Tiểu An, em nhanh chóng uống hết sữa đi. Chị làm rất nhiều đồ ăn ngon. Lần trước hai người đều cướp đoạt của nhau, nhưng mà lần này anh rể cũng chưa ăn nhiều đâu. An An, nhanh lên.”

Cố cá nóc nắm chặt nắm tay nhỏ đưa đi đưa lại trong không trung, mặt mày hớn hở nói. Cố Tiểu An cúi đầu, ôm chặt bình sữa, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt núm vú cao su. Leng keng, leng keng. Cố cá nóc vừa muốn hạ đầu thì điện thoại di động kêu lên, bạn học Cố cá nóc thở hắt ra, buông đầu xuống, tìm điện thoại di động trong túi sách, nghi ngờ nhìn màn hình nói: “Oa, sao lại là Thư Sảng.” Sau khi nghe điện thoại, bạn cá nóc nào đó khịt khà khịt khịt, bày ra vẻ mặt tiếc hận nói: “Thư Sảng muốn em đi ăn cơm với cô ấy, có một số việc muốn bàn với em. Hôm nay hai người ăn cơm vậy. Thật đáng tiếc, em đích thân vào bếp...”

“Ừm.” Phó Quân Nhan mặt mày không chút thay đổi, giống như chưa thoát khỏi sự lôi cuốn của bữa ăn, lại gấp một miếng thịt, ôn nhu nói: “Chú ý an toàn, về sớm chút.” Khi cửa phòng đóng lại, Phó Quân Nhan vẫn bày ra vẻ mặt không thay đổi gấp một miếng mướp. Cố Tiểu An cuối cùng cũng nhả núm vú cao su ra, gương mặt nhỏ nhắn đau khổ nhăn lại như quả mướp đắng (khổ qua). Cậu nhìn bàn thức ăn như đang nhìn bàn độc dược, cậu lại nhìn về phía Phó Quân Nhan vẫn đang nhai nhai, lo lắng gọi: “Anh rể.” Phó Quân Nhan cười cười, gấp lên miếng tôm muối hấp thịt cuối cùng, cho vào miệng lúc lâu sau mới thở dài, quay sang nói với Cố Tiểu An:

“Lần sau không thể để chị em nấu cơm nữa, ngọt chết mất thôi.....” Nói xong để đầu xuống vỗ vỗ đầu nhỏ của An An, thông dong đứng dậy mang bốn món ăn đổ vào sọt rác. Cuối cùng nhìn liếc qua phòng bếp như vừa gặp một con lốc tìm được một chiếc nồi sạch nấu cho An An một bát mì thịt băm. Chính anh thì bình tĩnh ung dung uống hai chén nước, bắt đầu rửa bát, cọ nầu, dọn bếp ga. Cố Tiểu An ăn mì xong, nằm trên người Tiểu Khải, hai tên nhóc đều ngược đầu nhìn chằm chằm Phó Quân Nhan. Sau đó vì quá nhàm chán cậu cầm lấy điện thoại di động của Phó Quân Nhan chuyển động qua lại để chơi, không cẩn thận mở vào phần hộp thư. Tất nhiên cậu nhóc không biết, nhưng nếu có Cố cá nóc ở đây mà để cô nhìn thấy sẽ biết trên mục đầu tiên, những tin nhắn vừa gửi đi đều gửi cho Thư Sảng.

Mấy ngày sau, Cố cá nóc lại lần nữa ản thân xuống nước, cô phát hiện một topic hot, nội dung nói về vấn đề xuống bếp làm hại nhan sắc. Sau khi đọc xong cô vuốt vuốt ngực, vội vàng chạy đi đắp mặt nạ. Sau đó mấy ngày, bạn học Cố cá nóc lại nhặt được một quyển tạp chí trên ghế sofa, cô buồn chán lật từng tờ một, một bài văn có tên gọi: “Khói dầu nguy hại với da.” Sau mấy ngày lo lắng, sau khi suy nghĩ kĩ càng, trên bàn cơm cá nóc vô cùng buồn phiền tiếc hận nói:

“Phó Quân Nhan, anh làm cơm anh thật ngon. Em ăn cả đời cũng không ngán. Sau này em sẽ không nấu cơm nữa. An An, không cần nhớ những món ăn chị làm.”

Nói xong lại len lén liếc nhìn túi sách của mình nghĩ ngày mai khi ra ngoài nhớ đem cuốn tạp chí kia đi vứt bỏ, trăm ngàn lần không thể để Phó Quân Nhan nhìn thấy được.

Năm mới vui vẻ, hạnh phúc nha.

89. Chương 45: Chương 34

Khi diễn cảnh Bạch Nhan rơi xuống nước, tôi phải chịu biết bao nhiêu là đau khổ ở trong nước. Nếu như so sánh với chị Nhược Phàm, sau khi chị rơi xuống nước chỉ vỗ vỗ mấy cái đã có mấy anh đẹp trai nhảy xuống nước làm anh hùng cứu mỹ nhân thì người thảm nhất vẫn là tôi. Lớn như thế này nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói khi chìm vào trong nước còn đẹp được, nhưng đạo diễn lại yêu cầu cần phải như vậy, hơn nữa còn rất nghiêm khắc nhắc nhở tôi điều đó. Trong lòng tôi xoay vòng không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn hành động rất chuyên nghiệp.

Đạo diễn yêu cầu các hình ảnh gần như hà khắc, đầu tiên yêu cầu tôi chậm rãi chìm từ mặt hồ xuống dưới đáy, quan trọng là trong quá trình này mắt tôi vẫn phải mở, hơn nữa còn phải diễn tả được lần lượt những biến hóa nội tâm phức tạp của Bạch Nhan qua ánh mắt. Tư thế cũng cần phải đẹp, trọng điểm ở giọt nước mắt kia, Bạch Nhan đang chìm trong nước, giọt nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống, óng ánh trong suốt.

Lúc này Thư Sảng không có cảnh diễn, thật ra cô ấy có thể trở về khách sạn nghỉ ngơi một chút rồi trở lại sau. Nhưng cô ấy cũng rất tình nghĩa không có rời đi, mà ngồi ở một chỗ giúp đỡ mọi người, lúc thì đưa khăn lông, lúc lại đưa nước ấm. Chủ yếu là cô ấy giúp đỡ tôi, bởi vì người đại diện của tôi không ở bên cạnh, hơn nữa tôi cũng không có trợ lý nào cả. Một mình tôi luôn vội vàng vàng, có vẻ như gánh nặng tương đối lớn, cộng thêm mấy tiếng đồng hồ đều ngâm trong nước diễn đi diễn lại, hốc mắt cũng đỏ lên, da cũng nhẵn lại, mệt lả cả người. Lúc này, Thư Sảng luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, lần đầu tiên cô ấy không hét to hét nhỏ với tôi. Cuối cùng khi cảnh quay này thành công, tôi hoàn toàn là nhờ anh Đinh Việt vớt lên bờ, cả người không còn chút sức lực nào cả, nếu ngất xỉu đi thì sẽ không cần diễn nữa rồi.

Nhân viên trong đoàn công tác khi nghe thấy đạo diễn nói: “ok.” Thì mọi người đều dừng lại công việc đang làm, cùng nhau vỗ tay chúc mừng.

Sau đó, có hai người đứng đằng sau đạo diễn “thăm dò” trở về, nghe thấy hai người đều chắc chắn khen ngợi, tôi cảm thấy vừa kiêu ngạo, vừa thấy mệt mỏi. Tôi khoác khăn trên người được Thư Sảng đỡ vào phòng thay đồ.

Sau đó khi quay cảnh nằm trên giường bệnh, tôi ngủ luôn tại đó. Khi Thư Sảng và Phòng Đinh Việt diễn xong lại thấy tôi nằm yên tại chỗ không có chút động tĩnh nào cả, mọi người cùng nhìn lại thì còn thấy tôi xoay người phát ra tiếng khò khè.... Về sau đạo diễn nói: “chúng ta sẽ lấy hình ảnh này làm thông tin ngoài lề tung lên mạng xã hội, lấy sự cố gắng của chúng ta công bố rộng khắp để thu hút người xem.” Vì thế, tôi cảm thấy có chút hối hận, biết vậy thì cũng không dám ngủ như vậy....

Tổ diễn hơi khô thê tre, sau đó mọi

90. Chương 45: Chương 34

Khi diễn cảnh Bạch Nhan rơi xuống nước, tôi phải chịu biết bao nhiêu là đau khổ ở trong nước. Nếu như so sánh với chị Nhược Phàm, sau khi chị rơi xuống nước chỉ vỗ vỗ mấy cái đã có mấy anh đẹp trai nhảy xuống nước làm anh hùng cứu mỹ nhân thì người thảm nhất vẫn là tôi. Lớn như thế này nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói khi chìm vào trong nước còn đẹp được, nhưng đạo diễn lại yêu cầu cần phải như vậy, hơn nữa còn rất nghiêm khắc nhắc nhở tôi điều đó. Trong lòng tôi xoay vòng không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn hành động rất chuyên nghiệp.

Đạo diễn yêu cầu các hình ảnh gần như hà khắc, đầu tiên yêu cầu tôi chậm rãi chìm từ mặt hồ xuống dưới đáy, quan trọng là trong quá trình này mắt tôi vẫn phải mở, hơn nữa còn phải diễn tả được lần lượt những biến hóa nội tâm phức tạp của Bạch Nhan qua ánh mắt. Tư thế cũng cần phải đẹp, trọng điểm ở giọt nước mắt kia, Bạch Nhan đang chìm trong nước, giọt nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống, óng ánh trong suốt.

Lúc này Thư Sảng không có cảnh diễn, thật ra cô ấy có thể trở về khách sạn nghỉ ngơi một chút rồi trở lại sau. Nhưng cô ấy cũng rất tình nghĩa không có rời đi, mà ngồi ở một chỗ giúp đỡ mọi người, lúc thì đưa khăn lông, lúc lại đưa nước ấm. Chủ yếu là cô ấy giúp đỡ tôi, bởi vì người đại diện của tôi không ở bên cạnh, hơn nữa tôi cũng không có trợ lý nào cả. Một mình tôi luôn vội vội vàng vàng, có vẻ như gánh nặng tương đối lớn, cộng thêm mấy tiếng đồng hồ đều ngâm trong nước diễn đi diễn lại, hốc mắt cũng đỏ lên, da cũng nhẵn lại, mệt lả cả người. Lúc này, Thư Sảng luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, lần đầu tiên cô ấy không hét to hét nhỏ với tôi. Cuối cùng khi cảnh quay này thành công, tôi hoàn toàn là nhờ anh Đinh Việt vớt lên bờ, cả người không còn chút sức lực nào cả, nếu ngất xỉu đi thì sẽ không cần diễn nữa rồi.

Nhân viên trong đoàn công tác khi nghe thấy đạo diễn nói: “ok.” Thì mọi người đều dừng lại công việc đang làm, cùng nhau vỗ tay chúc mừng.

Sau đó, có hai người đứng đằng sau đạo diễn “thăm dò” trở về, nghe thấy hai người đều chặc chặc khen ngợi, tôi cảm thấy vừa kiêu ngạo, vừa thấy mệt mỏi. Tôi khoác khăn trên người được Thư Sảng đỡ vào phòng thay đồ.

Sau đó khi quay cảnh nằm trên giường bệnh, tôi ngủ luôn tại đó. Khi Thư Sảng và Phòng Đinh Việt diễn xong lại thấy tôi nằm yên tại chỗ không có chút động tĩnh nào cả, mọi người cùng nhìn lại thì còn thấy tôi xoay người phát ra tiếng khò khè.... Về sau đạo diễn nói: “chúng ta sẽ lấy hình ảnh này làm thông tin ngoài lề tung lên mạng xã hội, lấy sự cố gắng của chúng ta công bố rộng khắp để thu hút người xem.” Vì thế, tôi cảm thấy có chút hối hận, biết vậy thì cũng không dám ngủ như vậy....

Tổ diễn hơi khô thê tre, sau đó mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm. Tất cả mọi người đều có chút lưu luyến không rời. Thư Sảng không bỏ được sở thích châm chọc tôi, ngồi trên bàn ăn hỏi tôi: “Cố Bảo Bối, cậu theo bộ phim này từ đầu tới cuối, luôn nói muốn làm chuyện xấu, muốn làm chuyện xấu. Nhưng tại sao khi tớ xem cậu diễn vai Bạch Nhan lại thấy không đúng nhỉ, tại sao không thấy vai diễn này xấu chỗ nào vậy? Từ đầu tới cuối cậu luôn là người bị bắt nạt.” Tôi đảo tròn mắt, liếc xéo về phía biên kịch đang ngồi đối diện ăn miến. Biên kịch cũng không nói gì, miến miến trong miệng cũng chưa kịp nuốt xuống, cúi đầu lặng lẽ uống một ngụm rượu, sau đó lại bị sặc đến ho khan đỏ bừng cả mặt.

Đạo diễn lại lôi tôi và Phòng Đinh Việt ra trêu ghẹo: “Tiểu Ái, em và Phòng Đinh Việt hợp tác quay hai bộ phim, bộ phim thứ nhất là yêu nhau, bộ phim thứ hai là kết hôn rồi. Vậy bộ phim tiếp theo có phải là muốn cùng nhau sống chết đúng không?” Tôi vừa nghe xong lại thấy anh Đinh Việt vẻ mặt cười như không cười chế nhạo tôi, khiến cho tôi tự sắc nước miếng của mình, ho khan đến mức ngã dựa vào chị Nhược Phàm, lúc lâu sau cũng không phản bác được câu gì. Vì vậy tôi đành phải hóa đau thương thành sức ăn, bắt đầu cúi đầu chăm chú ăn.

Ông trời có mắt. Bản thân tôi và anh Đinh Việt mà yêu nhau còn không phải cái tội hay sao? Cái gì mà cật cổ tay, ngã cầu thang, rơi xuống hồ nước, mối tình quá đau khổ rồi. Tôi từ bỏ....

Khi tôi mang theo túi lớn túi bé về nhà, tôi không tìm được sự vui sướng đến mức muốn nhảy nhót trong lòng. Học theo An An, sau khi mở cửa hô to một tiếng vào trong phòng: “Chị về rồi đây.” Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.... Thật là, tại sao tôi kêu nhiều như vậy nhưng không ai trả lời tôi vậy.

Chẳng nhẽ trong phòng không có ai? Trên trán tôi rơi xuống ba đường hắc tuyến.(mình nghĩ chỗ này nên để ở hán việt sẽ hợp hơn.) Tôi không nói gì nữa, thở dài một hơi, khom người đặt hành lí lên chỗ lối đi vào, đóng cửa lại, mắt không biết bao nhiêu sức.

Lúc này tôi mới đi từng gian phòng một để tìm Phó Quân Nhan và An An. Kết quả, thật sự không có ai trong nhà. Ngay cả Tiểu Khải cũng không có nhà. Tôi không nói gì nữa cố nhìn trời(theo mình phải là nhìn trần nhà chứ???), tôi vốn muốn cho bọn họ một trận ngạc nhiên cho nên mới không nói trước cho Phó Quân Nhan qua điện thoại, cuối cùng, người ngạc nhiên thật sự lại là chính bản thân mình.... Hu hu hu...

Túi lớn túi nhỏ cứ đặt tại hành lang lối ra vào, tôi giống như động vật không xương bả ỉu xù nằm úp sấp trên giường lớn của mình, ôm gối đầu lại thấy mệt mỏi, rất nhanh tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua thời gian bao lâu, hình như tôi nghe thấy tiếng của Phó Quân Nhan, anh nói rất nhỏ, rất nhẹ: “Ngoan, đừng làm ảnh hưởng đến chị em.” Tôi hơi tỉnh, tôi không nhìn rõ nên hơi trợn mắt lên, tôi thấy Phó Quân Nhan bé Cố Tiểu An đang định bò lên người tôi xuống giường. Sau đó tôi lại lật người lại, nhắm mắt ngủ tiếp.

Đầu tiên là cảm thấy hơi buồn buồn ở mũi, sau đó trên mặt cũng cảm thấy ngứa, không ngừng, thật không thoải mái. Cái gì vậy? Tôi khó chịu mở mắt ra, đập vào mắt tôi là một mảnh trắng xóa, rứt một cái lỗ mũi, hơi ngứa, hơi nóng. Giơ tay lên, túm lấy vật thể không rõ kia kéo xuống, tiếp đó truyền đến một tiếng kêu thảm thương: “Gâu...gâu....gâu.”

Tôi đưa tay sờ lên mặt, sau đó lấy một sợ lông chó từ trên trán xuống. Cả người tôi cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía chú chó ngã chống vó ở chân giường, Tiểu Khải dùng ánh mắt oan ức nhìn tôi, tôi tức giận quát to: “Chó. Ai cho người lá gan to vậy, lại dám leo lên giường chị.” Nói xong ngón tay đang cầm mấy sợi lông chó, tôi nhảy chân không xuống dưới đất, bịch bịch bịch đi ra ngoài, cả gương mặt bánh bao phồng hết lên, kẹp chặt “vật chứng” trong tay cầm ra ngoài.

An An nghe thấy tiếng vang, cũng chạy bình bịch tới trước cửa phòng, không bị ảnh hưởng chút nào vì lửa giận của tôi, mặt vui mừng ôm chân tôi ngọt ngào gọi: “Chị ơi, chị ơi. Oa oa. Cuối cùng thì chị cũng tỉnh. Khải Khải thật lợi hại.....”!!!!

Cái gì mà ‘Khải Khải thật lợi hại’? Chẳng lẽ, người khác lại cố ý thả chó gọi tôi rời giường?

Khóe mắt tôi giật giật, nhìn về phía Phó Quân Nhan đang đi từ nhà bếp ra, trên tay anh còn cầm theo bát đĩa đặt lên bàn ăn, sau đó mới ra xoa xoa đầu tôi, nhẹ giọng nói: “Dậy rồi à?” tôi gật đầu một cái, phồng mặt bánh bao lên, ghét bỏ chỉ vào Cố Tiểu An đang bám trên chân tôi, anh hiểu, khom người kéo An An ra khỏi chân tôi, bế lên. Cố Tiểu An trong lòng anh cười híp hết mắt lại, nhìn về phía tôi, rồi lại nhìn về Phó Quân Nhan,đột nhiên giống như một tên trộm cười rộ lên, đôi mắt to sáng bừng lên, chỉ về phía tóc tôi: “Lông, chip bông.” Sau đó lấy bàn tay nhỏ che miệng, nằm gối đầu trên vai Phó Quân Nhan cười khanh khách.

Tôi bực, đưa tay bôi lung tung trên đầu, Phó Quân Nhan cũng nhỏ giọng cười, kéo tay tôi xuống, sau đó lại nhặt lông chó từ trên đầu tôi xuống. Tôi ai oán nhìn lông chó, lại nhìn về phía anh, vừa giận vừa oan ức nói: “Phó Quân Nhan. Anh nhìn đi, ngay cả Tiểu Khải cũng bắt nạt em....” Nói xong tôi lại làm ra vẻ mặt muốn khóc....

“Anh giúp em phạt nó.” Phó Quân Nhan nhẹ giọng dỗ dành tôi, một tay xoa xoa tóc tôi, nhưng nụ cười ở đáy mắt không thể dấu được, anh nói tiếp: “Em đã ngủ một ngày một đêm rồi, ngủ lâu sẽ bị đau đầu đấy. Nhanh đi rửa mặt đi, anh và An An đợi em ra ăn cơm.”

“Gâu... gâu.” Tiểu Khải đứng sau lưng tôi kêu lên vài tiếng. Lúc tôi xoay người đi về phía nhà vệ sinh, trong lòng vẫn cảm thấy tức giận, quay đầu lại làm mặt quỷ với nó, tôi nghĩ, ta sẽ không cho mi ăn cơm. Hừ!

Nhưng cuối cùng Phó Quân Nhan cũng không phạt Tiểu Khải..... rất lâu về sau tôi hỏi lại anh: “Phó Quân Nhan, lần trước khi Tiểu Khải bò lên đầu em, anh đã nói sẽ phạt nó mà, tại sao lại không phạt?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, hỏi: “Thật sao?” Sau đó anh lại gật đầu nói: “Vây bây giờ phạt nhé.....”

Khi đó tôi nhìn Tiểu Khải cũng không còn tức giận nữa, nên cuối cùng là không thể làm gì khác là tổ ra mình là người khoan dung độ lượng, phát phát tay, nói: “Thôi, em rất lương thiện. Một cô gái tốt không

đầu với chó.”

Mấy ngày nay sau khi về nhà chúng tôi cũng không đi ra ngoài. Tôi dùng phương thức nuôi heo để nuôi bản thân mình: ăn no thì đi ngủ, ngủ đủ lại dậy ăn. Hình như Phó Quân Nhan cũng rất thích việc này, mỗi ngày anh đều biến đổi đa dạng các loại thức ăn và các cách chế biến khác nhau để tôi và An An có thể ăn tốt hơn. Tôi không biết nếu người ngoài nhìn thấy hình ảnh công tử Quân Nhan với dáng vẻ hiền dịu rửa tay nấu canh thì sẽ có cảm giác như thế nào, có phải trong lòng cảm thấy như tất cả đều tan vỡ hay không.....

Tôi nói với anh: “Nếu anh tiếp tục nuôi em như thế này thì chẳng phải em sẽ biến thành heo à.”

Anh rất bình tĩnh lắc đầu một cái, nói: “Anh không biết.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Anh trả lời: “Em là cá nóc....” Vì vậy mấy ngày sau, tôi nhắm mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của An An giống như tròn ra một vòng, sau đó lại dùng tay chọc chọc vào hai má mình, tự nhắc bản thân phải kiềm chế.

91. Chương 46: Chương 34.2

Chính thức tham gia vào cuộc sống của Phó Quân Nhan sẽ phát hiện ra anh là một người rất bận rộn, hình như lúc nào công việc của anh cũng chất đống không thể giải quyết xong được. Nếu như không nhìn thấy máy fax trên bàn làm việc của anh không ngừng truyền đến những tài liệu, bạn sẽ chỉ cảm thấy, anh là một người nhả nhận, lịch sự, hàng đêm đều chăm chú đọc sách. Tôi nghĩ, Phó Quân Nhan được gọi là công tử, không chỉ bởi vì vẻ mặt anh tuấn, mà còn vì khi anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều rất ung dung, không nhanh cũng không chậm, mãi mãi cũng chỉ dùng một nét mặt ôn hòa, không sợ hãi, không tươi cười.

Có một hôm, tôi nhìn vào máy tính của anh thấy màn hình đang mở đồ thị giao dịch chứng khoán, tôi tò mò hỏi anh: “Anh chơi cổ phiếu nữa à?”

Anh lắc đầu một cái, chỉ vào một đồ thị cổ phiếu đơn độc trên màn hình nói: “Anh chỉ có một cổ phiếu này từ ban đầu thôi.” A.... Tôi bị một trận kinh ngạc, ghé đầu nhìn vào màn hình, nhỏ giọng nói thầm: “Phó Quân Nhan, tất cả đều là đường màu hồng, trúng quả to rồi.”

Anh chỉ nhàn nhạt nhìn qua, nói: “Vậy thì tăng đi.....” Tôi sờ sờ cái mũi của mình.

Lại qua mấy hôm nữa tôi lại thấy số cổ phiếu đó bị đánh thành vấn đề ST, sau đó bị hội kiểm soát cổ phiếu dừng bài lại để kiểm tra.(Em chịu, không hiểu chỗ này, mọi người biết báo em với ạ.) Tôi buồn bã nghiêng đầu hỏi anh: “Caid cổ phiếu đó nếu kiểm tra ra vấn đề gì thì sẽ bị bỏ đi, vậy lần sau làm sao có thể làm được nữa?”

“Hà?” Anh cười cười, sờ đầu tôi an ủi: “Vậy thì coi như không có thôi....”

Kết quả là bị miệng quạ đen của tôi nói trúng. Công ty đó bị điều tra ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng, công ty đó tuyên bố phá sản, cổ phiếu cũng bị kéo theo giảm over rồi. Tôi vừa nghĩ đến đã cảm thấy rất buồn phiền, đó là tiền đó. Cổ phiếu ban đầu rất đáng giá đó....

Nhưng Phó Quân Nhan chỉ hôn nhẹ tôi, nói: “Cá nóc gốc ghéech, yên tâm, chúng ta vẫn có cơm ăn.....”

Đôi khi Phó Quân Nhan phải thức đêm, ngồi trong thư phòng mở hội nghị bằng video, thường thường phải đến rạng sáng anh mới đi ngủ. Đôi lúc tôi sẽ được đóng vai ‘hiền thê lương mẫu’, đi vào đắp cho anh cái chăn, hoặc là pha cho anh một cốc trà nóng đặt lên bàn làm việc của anh, sau đó lại nhẹ nhàng đi ra.

Tôi cũng không biết anh đang thảo luận vấn đề gì. Khi anh bàn bạc công việc vẫn là dáng vẻ nhẹ nhàng như cũ, nhưng lại mang theo cả sự cao quý, khiến cho người ta vừa nhìn cũng có thể đoán ra đây là một người bông vải che giấu đao kiếm, không thể lừa dối. Nhưng mà có một lần, tôi cũng chỉ được thấy một lần, hình như anh tức giận, vẻ mặt anh rất lạnh lùng, giọng nói thì vẫn ôn hòa, nhưng khí thế hoàn toàn không

giống như từ trước đến giờ, không biết vì lí do gì, nhưng trong lòng tôi lại giống như không thích dáng vẻ đó của anh.

Trong lòng tôi, Phó Quân Nhan luôn luôn ấm áp, vĩnh viễn đều là dáng vẻ dịu dàng ôn nhu đẹp đẽ..... Ví dụ như, anh luôn có cách rút ra các biện pháp, thời gian chơi với An An, ở bên cạnh tôi, chăm sóc chúng tôi, cẩn thận, tỉ mỉ, chu đáo.

Tôi cảm thấy đau lòng cho anh, hỏi anh: “Anh vội lắm à? Vậy để em đi nấu cơm nhé.”

Anh lại lắc đầu nói không vội, xoay người đóng cửa thư phòng, ôm tôi vào trong ngực, bày ra vẻ mặt xấu xa nói: “Không xem nữa thì sẽ không bị vội vàng.” Giọng điệu kiêu giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tôi và Phó Quân Nhan luôn ngăm hiểu, cũng không phải hai người chúng tôi cố ý che giấu tình cảm lưu luyến, nhưng chúng tôi cũng không mong chờ mọi

người đầu tiên. Bởi khi chúng tôi gặp gỡ rồi tự nhiên, để
héo vỹ tính gần gũi của mình, không thể để ai giành giật bên người
quý trọng. Bởi cuối cùng muốn công bố như thế nào, tôi
tìm được người đến ủng hộ của mình, anh luôn nói cho tôi
hiểu, anh sẽ luôn ủng hộ tôi đi xuống.

Nó là người rất thông minh, nên hình thường tôi và Phó Quân thường ở trong nhà, một lúc lâu đến cơ này cơ nọ rất tốt, cũng rất đến học kỹ thuật, nhưng hình thường chúng tôi học tập mình đến Tiểu Khố đi dạy, như vậy có vẻ như thôi với hơn một chút.

Cho nên khi anh phải thức đêm làm việc, thì tôi sẽ đi tới thăm Khôi và người đi đón anh về nhà vào khoảng nửa đêm, sau giờ bình ngày. Tôi nhận, tôi rất ngạc nhiên với anh với Khôi, anh và anh của anh là anh của anh, anh và anh của anh là anh của anh. Nhưng anh, anh anh có hiểu hay không khi anh anh anh...

Có một hôm, vua Trần Anh Tông đang cùng cùng triều đình
Trần Khâm đi dạo. Đến bờ biển vua liền bàn chuyện ra vào với
những thuyền quân sự quanh, nhân thế lấy đi cùng biển. “Cái
bè lác lác chỉ đến đến như thế này, khi về chúng ta đi đường dài
tối tại trời.” “Đời chủ đi dạo.” “Như con hành như trẻ học
trường học, trẻ người trẻ tuổi đến nước này.” “Khi chúng tôi
về đến nhà thì Phố Hiến (Hải Phòng) cũng đến đi tình đi, và
lưu lại không quên trên ghế và lên đạo đức, nhân An An
sưu tập từ được như thế không ngừng, vậy này với các
bè, giúp tôi giăng như đang động viên.” “An An hẳn
vậy đây đây sớm như, đi đến đây.”

An An cũng cười to, ngạo nghễ của mình lên, rồi hất
ngón trỏ lên: "Cười đi..."

$$T_{\text{eff}} \dots$$

Đôi lúc Phó Quốc Nhân luôn dùng một vài mệnh lệnh như
những người với cương vị không được quấy dân và phải biết
nhớ gương xưa. Tôi nhìn tên nhóc kia cũng cảm thấy hơi
cá biệt, vì lão không nói gì.

Một tiếng lén, cái đầu xanh thẫm vào ngực Phó Quân Môn, vuốt dọc ngực tay áo lấy tóc, hôn cái bờ môi mềm mại. Tiếng nỉ non ngọt ngào vào tai ở trong lòng anh, lần đầu tiên: "Phân trời này." Nụ cười chính mình cũng như thấy hôn cái, lại nhìn không thấy cái thành công.

[illegible][illegible]

Màu da trắng như tuyết, đôi mắt sáng như trời xanh
xanh biếc. Người, tóc và Phi Quân Nho là từ
chân gọi gọi trắng như tuyết. Tóc, mắt sáng như trời
xanh trong đôi chân đen như mực, lại giống với một
người nữ nhân: “Thật là quá, tôi may sẽ được gặp
người như đang tìm.” Người như là Phi Quân Nho
cười tặc: “Đa nữ nhân.” Nhưng trong đôi mắt sáng là
cười ẩn ẩn.

Nạn học Cổ Việt An nguồn người mang Văn Khái
đến với dân chúng khác nhau chỉ bằng dân, tôi và Phú
Quần Như bên này và cùng nhau lòng tại nhà, lại
với giúp đỡ người. Đây cũng là lý do.

Việc làm sạch đôi đũa cũng quan trọng. Cho nên, tôi ở trong phòng tắm sau khi pha xong nước đun, tôi đi ra lại giường như một cô dâu mới như Phó Quân Như đang làm việc, một chuyên đem máy chiếu chiếu sáng cho tôi như vào hôn lễ.

Sau đó hai người bạn tôi cứ xách quần, cuộn lưng tay áo lên nhúng vào trong bồn tắm nước lạnh. Có chút thơm thoạt, có chút nhàn nhàn rất vui cũng rất đau đáu.

Chấn dậy dậy, hai đầu gối trong bàn tay nâng càng
 nhích, lòng bàn tay càng chấn bồng bềnh, nhiều lần tôi
 đứng không vững. Phở Quán Phàn luôn kẹp thời đưa
 tay ra đỡ tôi..... tôi ngừng đến một lúc lâu tôi, như
 một cuộc khác.

Sân dã chơi đùa lẫn lộn nổi hương thơm, tức có ý bóng on dãn
vô thức sắp trập ngợp, ánh lại dưới tay đã lấp lờ, tức là
hệ nổi nổi nhô lên với 30 phông bề nổi mềm mại, tức nhô
lấp gợn sóng với ánh dãn nổi nhô lên quá quắt ánh bên
thành như sóng. Ánh gợn như lấp lờ phớt sáng,
quang ánh ngợp nhô, nhô trong tay lấp lờ yên. Tức chỉ
nổi nổi ánh lấp lờ quá quắt, ánh lấp lờ ngợp ngợp tay lấp
lờ chớp, ánh lấp lờ nhô ánh lấp lờ nhô nhô tay lấp lờ

"Cội gốc là 'nhân quả' nhất là 'quả' (quả chín đầu tiên), tôi muốn đảo ngược trước mọi nạn, trước chiến, lúc này là không đứng vững nhất rồi. Phải Quân 'Nhân' cũng không nên bị nước làm tiêu diệt, đến nay nó tiêu, nhưng trong thế của nước cũng không xong." Ý ông, khi người chiến thắng thì cần nghĩ song song với chúng ta tiêu, chỉ như vậy chúng ta không đánh bại người, giúp phải đi trong phòng thủ có hai mươi lăm năm.

Trong những năm đầu của thế kỷ 20, người chúng tôi ngũ trường. Phó
Quản Mông đã nhận lời được tặng báo và tiền tài. Hiện
tại sau khi xác định tôi không có vấn đề gì, vẫn chưa khác
khác liên tục. Lúc này mới thấy rằng, tuy đã rất vất vả
nhưng lại được lên các nhà văn, tôi nhận thấy, giống hệt
những nhà văn lớn và thành.

Khác với anh bạn sống trên, ở đây mới chỉ một lượng nhỏ sống sống như, như đẹp đến nỗi trên đất cũng vậy nó đẹp lên. Tôi nghĩ ngược nhìn anh, chỉ cần thấy hình ảnh không nó rồi đấy. Anh hát vào một lần, sau đó họ đây khác người rồi, họ họ xuống đất, xuống đất người tạo cho họ vào trên họ. Tôi nghĩ người này giờ lên, vào họ tạo họ vào vào người mới, người mới."

Tôi không lên tiếng, gần như như anh đến si mê. ...

[illegible]

Khi đó mọi người đến quá muộn, cho nên tôi không biết, những lời này còn anh, và sau trong những ngày tháng sau đó lại trở thành toàn bộ hi vọng và tin nguyện trong lòng tôi.

92. Chương 46: Chương 34.2

Chính thức tham gia vào cuộc sống của Phó Quân Nhan sẽ phát hiện ra anh là một người rất bận rộn, hình như lúc nào công việc của anh cũng chất đống không thể giải quyết xong được. Nếu như không nhìn thấy máy fax trên bàn làm việc của anh không ngừng truyền đến những tài liệu, bạn sẽ chỉ cảm thấy, anh là một người nhả nhận, lịch sự, hàng đêm đều chăm chú đọc sách. Tôi nghĩ, Phó Quân Nhan được gọi là công tử, không chỉ bởi vì vẻ mặt anh tuấn, mà còn vì khi anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều rất ung dung, không nhanh cũng không chậm, mãi mãi cũng chỉ dùng một nét mặt ôn hòa, không sợ hãi, không tươi cười.

Có một hôm, tôi nhìn vào máy tính của anh thấy màn hình đang mở đồ thị giao dịch chứng khoán, tôi tò mò hỏi anh: “Anh chơi cổ phiếu nữa à?”

Anh lắc đầu một cái, chỉ vào một đồ thị cổ phiếu đơn độc trên màn hình nói: “Anh chỉ có một cổ phiếu này từ ban đầu thôi.” A.... Tôi bị một trận kinh ngạc, ghé đầu nhìn vào màn hình, nhỏ giọng nói thầm: “Phó Quân Nhan, tất cả đều là đường màu hồng, trúng quả to rồi.”

Anh chỉ nhàn nhạt nhìn qua, nói: “Vậy thì tăng đi.....” Tôi sờ sờ cái mũi của mình.

Lại qua mấy hôm nữa tôi lại thấy số cổ phiếu đó bị đánh thành vấn đề ST, sau đó bị hội kiểm soát cổ phiếu dừng bài lại để kiểm tra. (Em chịu, không hiểu chỗ này, mọi người biết bảo em với ạ.) Tôi buồn bã nghiêng đầu hỏi anh: “Caid cổ phiếu đó nếu kiểm tra ra vấn đề gì thì sẽ bị bỏ đi, vậy lần sau làm sao có thể làm được nữa?”

“Hả?” Anh cười cười, sờ đầu tôi an ủi: “Vậy thì coi như không có thôi.....”

Kết quả là bị miệng quạ đen của tôi nói trúng. Công ty đó bị điều tra ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng, công ty đó tuyên bố phá sản, cổ phiếu cũng bị kéo theo giảm over rồi. Tôi vừa nghĩ đến đã cảm thấy rất buồn phiền, đó là tiền đó. Cổ phiếu ban đầu rất đáng giá đó....

Nhưng Phó Quân Nhan chỉ hôn nhẹ tôi, nói: “Cá nóc ngốc ghêch, yên tâm, chúng ta vẫn có cơm ăn.....”

Đôi khi Phó Quân Nhan phải thức đêm, ngồi trong thư phòng mở hội nghị bằng video, thường thường phải đến rạng sáng anh mới đi ngủ. Đôi lúc tôi sẽ được đóng vai ‘hiền thê lương mẫu’, đi vào đắp cho anh cái chăn, hoặc là pha cho anh một cốc trà nóng đặt lên bàn làm việc của anh, sau đó lại nhẹ nhàng đi ra.

Tôi cũng không biết anh đang thảo luận vấn đề gì. Khi anh bàn bạc công việc vẫn là đáng vẻ nhẹ nhàng như cũ, nhưng lại mang theo cả sự cao quý, khiến cho người ta vừa nhìn cũng có thể đoán ra đây là một người bông vải che giấu đao kiếm, không thể lừa dối. Nhưng mà có một lần, tôi cũng chỉ được thấy một lần, hình như anh tức giận, vẻ mặt anh rất lạnh lùng, giọng nói thì vẫn ôn hòa, nhưng khí thế hoàn toàn không giống như từ trước đến giờ, không biết vì lý do gì, nhưng trong lòng tôi lại giống như không thích đáng vẻ đó của anh.

Trong lòng tôi, Phó Quân Nhan luôn luôn ấm áp, vĩnh viễn đều là đáng vẻ dịu dàng ôn nhu đẹp đẽ.... Ví dụ như, anh luôn có cách rút ra các biện pháp, thời gian chơi với An An, ở bên cạnh tôi, chăm sóc chúng tôi, cẩn thận, tỉ mỉ, chu đáo.

Tôi cảm thấy đau lòng cho anh, hỏi anh: “Anh vội lắm à? Vậy để em đi nấu cơm nhé.”

Anh lại lắc đầu nói không vội, xoay người đóng cửa thư phòng, ôm tôi vào trong ngực, bày ra vẻ mặt xấu xa nói: “Không xem nữa thì sẽ không bị vội vàng.” Giọng điệu kiêu giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tôi và Phó Quân Nhan luôn ngầm hiểu, cũng không phải hai người chúng tôi cố ý che giấu tình cảm lưu luyến, nhưng chúng tôi cũng không mong chờ mọi người đều biết. Đôi khi chúng tôi gặp gỡ rất tự nhiên, để bảo vệ tình yêu của mình, không thể để mưa gió bên ngoài quấy rầy. Đến cuối cùng muốn công bố như thế nào, tôi tin tưởng người đàn ông của mình, anh luôn nói cho tôi biết, anh sẽ nắm tay tôi đi xuống.

Vì là người của công chúng, nên bình thường tôi và Phó Quân Nhan đều ở trong nhà, mặc dù khu dân cư này an ninh rất tốt, cũng rất đảm bảo bí mật, nhưng bình thường chúng tôi vẫn tự mình dắt Tiểu Khải đi dạo, như vậy có vẻ như thoải mái hơn một chút.

Cho nên khi anh phải thức đêm làm việc, thì tôi sẽ dắt Tiểu Khải ra ngoài đi dạo mấy vòng vào khoảng năm, sáu giờ hằng ngày. Tất nhiên, tôi rất nghiêm túc nói với Tiểu Khải, nếu nó vẫn còn dám bò lên đầu tôi, tôi sẽ nhổ sạch lông của nó. Nhưng mà, nó nghe có hiểu hay không tôi cũng mặc kệ.....

Có một hôm Cố Tiểu An dậy sớm cũng cùng tôi dắt Tiểu Khải đi dạo. Đứa bé hơn hai tuổi luôn tò mò với những chuyện xung quanh, nhìn thấy cái gì cũng hỏi. Cậu bé lắc lư cái đầu nhỏ hỏi tôi: “Chị ơi chúng ta đi đâu thế?” Tôi trả lời: “Dắt chó đi dạo.”Nhóc con hình như tự hiểu trong lòng, rất nghiêm túc gật đầu một cái. Khi chúng tôi về đến nhà thì Phó Quân Nhan cũng đã tỉnh dậy, về mặt lưỡi biếng ngồi trên ghế sa lon đọc báo, nhìn An An ở sau lưng tôi đang nhảy nhót không ngừng, vẫy tay với cậu bé, giọng nói giống như đang động viên: “An An hôm nay dậy thực sớm nha, đi đâu về vậy?”

An An cũng cong bộ ngực nhỏ của mình lên, rất kiêu ngạo trả lời: “Giữ chị.”

Tôi.....

Dù là Phó Quân Nhan luôn dùng một vẻ mặt lạnh nhạt nhìn mọi vật cũng nhìn không được quay đầu về phía khác nhỏ giọng cười. Tôi nhìn tên nhóc kia cũng cảm thấy hết cách, im lặng không nói gì.

Nhéch miệng lên, cúi đầu xông thẳng vào ngực Phó Quân Nhan, anh đưa một tay ôm lấy tôi, buồn cười kéo kéo vành tai tôi. Tôi nũng nịu vịn vịn uốn éo ở trong lòng anh, lẩm bẩm oán trách: “Phản trời rồi.” Nói xong, chính mình cũng cảm thấy buồn cười, lại nhìn không được cười thành tiếng.

Phó Quân Nhan ôm tôi trong lòng, xoa xoa mái tóc của tôi, nhẹ giọng nói: “Cá nóc ngốc, là do em muốn như vậy. Hai tên nhóc kia không chỉ học được trêu chọc em mà còn học được cả cách bảo vệ em rồi.” Tôi coi như không nghe thấy lời nói ngụy biện của anh, tức giận cho anh một cái liếc mắt. Anh cứng chiều ẩn nhẹ lên chớp mũi tôi, không nói gì. Anh ngẩng đầu nhìn về phía An An, anh nhẹ nhàng vẫy tay với An An, Cố Tiểu An đánh giá hai người chúng tôi, thấy Phó Quân Nhan đuổi tay ra, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong chờ cũng sáng bừng lên, cánh tay mập mập cũng ôm lên, giống như đang so sánh với một hình ảnh ấm áp mà tươi sáng. Cố Tiểu An cười tươi để lộ hai lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào gọi: “Anh rể...” Cũng bổ nhào vào trong lòng anh, ấm ấm áp áp.

Phó Quân Nhan rất khoan dung nhưng lại không hề dung túng. Anh rất bình thản cúi đầu nói chuyện với An An, giống như đối xử với một người đã trưởng thành, dựa theo cách nói chuyện với trẻ con để cậu bé có thể hiểu được, thậm chí còn dùng đến bàn bạc để nói với An An rằng cậu nhóc làm sai rồi, chữ ‘giữ’ không phải dùng như vậy. Cố Tiểu An vốn là một đứa trẻ thông minh, đôi mắt to đen lúng liếng chuyển động liên tục, rất nhanh cậu bé đã có thể hiểu rõ. Cậu nhóc nhìn Phó Quân Nhan ngoan ngoãn ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, trong ánh mắt tràn đầy lưu luyến và tin cậy. Sau đó quay đầu kéo tay tôi, lớn tiếng nói: “Vừa rồi là chị đưa An An đi giữ Tiểu Khải.” Tôi nhìn không được nhếch môi cười, ngồi trong lòng Phó Quân Nhan hôn lên trán cậu nhóc.

Mưa dầm liên tiếp nhiều ngày, cuối cùng mặt trời cũng xuất hiện. Hôm nay, tôi và Phó Quân Nhan lười tắm cả chăn ga gối trông nhà ra giặt. Tôi vừa nhảy lên nhảy xuống trong đống chăn đệm vừa cười, lại giống như một kẻ ngốc nói thảm: “Thật tốt quá, tối nay sẽ được ngủ trong mùi hải dương rồi.” Ngoài miệng thì Phó Quân Nhan cười tôi: “Cá nóc ngốc.” Nhưng trong đáy mắt cũng là nụ cười ấm áp.

Bạn học Cố Tiểu An ngoan ngoãn mang Tiểu Khải đến một căn phòng khác chăm chỉ luyện đàn, tôi và Phó Quân Nhan bên này vừa cùng nhau lắng tai nghe, lại vừa giúp đỡ người kia cuộn tay áo lên.

Việc tổn sức đều do đàn ông làm. Cho nên, tôi ở trong phòng tắm sau khi pha xong nước ấm, thì đi đi lại lại giống như một bà địa chủ nhìn Phó Quân Nhan đang làm việc, một chuyến đem mấy chiếc chăn nặng ôm lên ném vào bồn tắm.

Sau đó hai người bọn tôi cứ sách quần, cuộn ống tay áo lên nhảy vào trong bồn tắm nhảy lên. Có chút trơn trượt, có chút mềm chơi rất vui cũng rất ấm áp.

Chân đập đập, bọt màu trắng trong bồn tắm ngày càng nhiều, lòng bàn chân cũng chân bóng ấm áp, nhiều lần tôi đứng không vững, Phó Quân Nhan luôn kịp thời đưa tay ra đỡ tôi..... tôi ngẩng đầu mặc anh lôi kéo tôi, nhìn anh cười khúc khích.

Sau đó chơi đùa làm tôi nổi hứng thú, tôi cố ý bày ra dáng vẻ như sắp trượt ngã, anh lại đuổi tay đỡ lấy tôi,

tôi làm bộ nắm rất nhiều bọt xà phòng bôi lên mặt anh, tôi nhìn thấy gương mặt anh dính rất nhiều bọt giống như biến thành màu trắng. Anh giống như không kịp phản ứng, gương mặt ngạc nhiên, nhưng trông rất đáng yêu. Tôi chỉ vào mặt anh không có chút kiêng kỵ nào giờ ngón tay lên chọc chọc, sau đó không còn chút hình tượng nào ôm bụng cười to.

Cái gọi là ‘nhạc cực sinh bi’ (vui quá hóa buồn), tôi cười đến nghiêng trước ngã sau, trượt chân, lúc này là không đứng vững thật sự, Phó Quân Nhan cũng không sợ bị mắc lừa lần nữa, đưa tay ra kéo tôi, nhưng trọng tâm của anh cũng không vững. Vì vậy, hai người chúng tôi cứ như vậy song song ngã xuống bồn tắm, cứ như vậy chúng tôi bị bọt dính đầy người, giây phút đó trong phòng tắm có hai người tuyết.

Trong nháy mắt khi hai người chúng tôi ngã xuống, Phó Quân Nhan rất nhanh đã đưa tay bảo vệ đầu tôi. Hiện tại sau khi xác định tôi không có vấn đề gì, vẫn cười khúc khích liên tục, lúc này mới thu tay lại, tay đã rút về một nửa lại đưa lên cấu mũi tôi, tôi nhắm mắt, phồng gương mặt bánh bao lên né tránh.

Khóe mắt anh hơi nâng lên, ở đáy mắt có một luồng ánh sáng sáng chói, nhìn đẹp đến nỗi trời đất cũng rực rỡ hẳn lên. Tôi ngây ngốc nhìn anh, chỉ cảm thấy bản thân không rời mắt đi. Anh hít vào một hơi, sau đó bò dậy khỏi người tôi, hơi hơi ngẩng đầu, vươn đầu ngón tay chọc chọc vào trán tôi, khóe môi tuyệt mỹ giờ lên, vừa bó tay với tôi vừa buồn cười nói: “ngốc nghếch...”

Tôi không lên tiếng, gần như nhìn anh đến si mê, ... Cứ như vậy, hai người chúng tôi vẫn đang trong tư thế ôm nhau, bị vây xung quanh là chăn là bọt xà phòng. Ánh mắt anh nhìn tôi dần dần trở nên chăm chú hơn, biểu cảm như vậy lại mê người đến vô cùng. Tôi nghĩ rằng anh muốn hôn tôi, tôi ngại ngùng sợ hãi nhắm mắt lại. Nhưng tay anh lại đặt lên mặt tôi, xoa xoa hai gò má, vô cùng dịu dàng nói: “Em xem, chúng ta sẽ đi cùng nhau đến bạc đầu giai lão...”

Khi đó vui vẻ đến quá nhanh, cho nên tôi không biết, những lời này của anh, về sau trong những ngày tháng sau đó lại trở thành toàn bộ hi vọng và tín nhiệm trong lòng tôi.

93. Chương 47: Chương 35

Cuối cùng cũng đến ngày phim “Cô bé lọ lem màu đen” phát sóng tập cuối cùng lên truyền hình, tôi và Phó Quân Nhan rất kiên nhẫn cùng nhau ngồi chờ trên ghế salon. Rất nhiều diễn viên từng nói rằng họ không bao giờ xem những tập phim, những cảnh quay mà mình đã diễn, bởi vì như vậy khiến cho họ cảm thấy rất khó chịu. Nhưng tôi và Phó Quân Nhan lại không phải những diễn viên như vậy. Tôi rất vui sướng hỏi Phó Quân Nhan: “Có phải bởi vì khi nhìn mình trên tivi cảm thấy rất tốt đẹp, rất hạnh phúc không nhỉ?” Về mặt rất đáng ghét....

Anh sờ sờ đầu tôi nói: “Là bởi vì chỉ khi xem lại thì mới có thể tự mình đánh giá xem bản thân mình diễn còn sai sót ở chỗ nào.” Tôi im nặng, tôi chỉ là người bình thường!

Sau khi xem đến phần cuối của tập phim, Phó Quân Nhan lấy tay vuốt ve mắt tôi, trong mắt anh còn mang theo cả sự đau lòng, xem xong những hình ảnh tuyệt mỹ kia, anh chỉ hỏi tôi: “Diễn như vậy trong bao nhiêu lâu?”

Tôi giờ đầu ngón tay với anh, anh gật đầu một cái, hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ, cúi đầu kiểm tra ánh mắt tôi. Tôi cảm thấy sự đau lòng trong mắt anh, tôi đặt tay lên mu bàn tay anh, cảm thấy rất ấm áp trong lòng, bình tĩnh nói: “Khi em mới bắt đầu diễn, tự tưởng tượng ra những hình ảnh sau khi hoàn thành cảm thấy rất hăng hái. Nhưng mấy giờ về sau thì em lại không nhìn được tự nghĩ trong lòng, chết chìm khó nhìn muốn chết, đẹp mắt chỗ nào không biết. Lại sau đó, khi đã phải diễn đi diễn lại đến mười tiếng đồng hồ mà vẫn không giải quyết được vấn đề em cảm thấy bản thân mình sắp phát điên lên rồi, bên cạnh đó em lại cảm thấy không tin bản thân mình không làm được. Hiện tại, khi nhìn thấy những hình ảnh tuyệt vời này, em chỉ có một suy nghĩ, thì ra chết chìm cũng có thể đẹp mắt như vậy. Em chỉ cảm thấy cái giá phải bỏ ra như vậy cũng rất đáng. Phó Quân Nhan, anh xem xong có cảm thấy kiên ngoạ không?”

“Có.” Anh đáp lại một tiếng, mãi cho đến khi bộ phim kết thúc cũng không nói thêm điều gì nữa.

Tôi không muốn anh phải đau lòng vì tôi như vậy, mặc dù anh im lặng yêu thương khiến cho tôi cảm thấy rất hạnh phúc, anh chính là chỗ dựa của tôi. Tôi nghĩ nghĩ rồi đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nghiêng người đến gần chỗ anh, ôm lấy cánh tay anh hỏi: “Phó Quân Nhan, gọi là ‘Cô bé lọ lem màu đen’ thì đáng ra nhân vật lọ lem phải tà ác hơn chứ nhỉ? Em vẫn chờ biên kịch cho em một cơ hội đóng vai ác, diễn mấy người xấu cơ. Từ đầu đến giờ em vẫn luôn mong Bạch Nhan có thể hóa sói cơ. Thật là, từ đầu tới cuối em không hề cảm nhận được sự trả thù của Bạch Nhan gì cả. Mà hơn nữa đến cuối cùng hai cha con nhà họ Bạch và Bạch Tiêu cũng đâu có nhận được sự trừng phạt gì đâu cơ chứ? Vậy cuối cùng thì đen ở chỗ nào vậy?” Đây chính là vấn đề khiến tôi rối rắm lâu nay, chị Nhược Phàm hô to gọi là lừa đảo, cuối cùng thì biên kịch vẫn cho chị ấy ngồi trên ghế của nhân vật ác thành tính. Tôi

càng hì to lớn đau nhưng là do nhà hiền triết không cho tôi có hội được đến với hương thơm lần...

"Không hiểu?" Phó Quân Nhan khẽ nghiêng đầu cúi, mắt anh và mắt tôi đang khẽ sát gần nhau, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng làn da nhẵn nhụi sạch sẽ của anh.

Tôi gật đầu, anh ánh sáng mắt mong đợi.

"Em không hiểu được là đúng rồi." Anh mỉm cười của anh mang theo sự ấm áp nhìn về phía tôi, khẽ nói lời nhích lại. Anh lại nghiêng đầu ra còn sẽ nhìn cánh sắc hân đêm, trong ánh mắt anh hiện lên ánh sáng, mang theo một sự suy nghĩ sâu xa gì đó mà tôi không hiểu được, anh chậm rãi lên tiếng: "Như như không phải là không chỉ tôi không quên được thì hẳn, thì trên đời này chỉ có một cách trả thù duy nhất." Anh dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi, khẽ mỉm cười nhích lại, và tôi không hề thay đổi.

Cách gì vậy nhỉ? Tôi do dự đoán: "Khiến cho người đó phải nhớ tôi?" Làm như vậy thì mình sẽ thành chủ nợ, khi đó có thể chờ đợi họ thường xuyên, bất nơi họ.....

Phó Quân Nhan lắc lắc tay.

"Khiến họ yêu mình sao dù họ đi." Anh lại lắc tay, lần này trong ánh mắt của anh có chút phức tạp không nói lên lời.

Tôi cười gượng, với vòng tay anh, tôi chưa chút (nhích lại) nghiêng đầu (lặng lẽ) nói: "Người ta không biết mà..." Tôi à, từ khi đó tôi cảm thấy hương thơm của mình rồi... "Chỉ là thái sạch... Chỉ sạch mà..." Tôi nhìn khẽ cúi đầu xuống nhưng vẫn thấy mắt nhìn anh.

"Có nàng ngọc, oanh oanh tương báo là rất mới." (anh nói là chỉ thì hẳn qua lại đây) Anh thàn thờ một tiếng giống như là cùng chiến, sẽ sẽ đầu tôi nói: "Cách trả thù tôi nhất là sống một cuộc sống tốt hơn họ, hơn nữa, quên đi tất cả thì hẳn và bất bình." Anh cầm đầu khiến tôi, tôi tôi, sau đó nói tiếp: "Người hiền triết như vậy mới là một người thông minh....."

Trong chớp mắt, tôi quên đi như, từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc.....

Tôi gật đầu có chút hiểu ra, lúc Bạch Nhan quên đi tất cả, hạnh phúc khi hẳn với Lưu Túc Tuấn, với khi nói đau khổ. Để lại hai cha con nhà họ Bạch đêm chìm trong đau đớn, khổ và bất bình không cách nào thoát ra được. Mà đầu với Bạch Tiểu, Bạch Nhan cũng không cần làm gì cả, chỉ cần tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc của mình, Bạch Tiểu sẽ sống trong hoàng sự ghen tị, hân mê không ngày nào quên. Hay đây, đang là cách trả thù tốt nhất Phó Quân Nhan cuối cùng là anh thông minh bao nhiêu.

Thưng mà..... Tôi nhớ trước đây có lần cha đã từng dạy tôi: "Báo thù, khi có một người hèn của con bất nơi của thì con sẽ làm gì?"

Tôi lắc đầu không hiểu.

Vì thế cha đã từng nói cho tôi biết: "Mạnh mẽ đánh họ một trận, khi con đánh một người cha ra đánh giúp con." Như vậy tôi vui như....

Vì thế tôi nghĩ rằng Bạch hân, như Phó Quân Nhan nói: "Chỉ cần sống đúng..." Đúng là em cũng cảm thấy như vậy rất chính xác... nhưng mà so với kiểu im lặng thêm chịu đựng, thì trực tiếp dùng quyền cước đánh cho họ một trận tôi hẳn vẫn là một chuyện rõ ràng và vui vẻ hơn nhiều mà...."

Phó Quân Nhan cười nhẹ, tóm lấy tay tôi nói:

"Cả nóc ngọc ngời, không được dạy An An như vậy đâu đây."

"Vì sao vậy?"

"Chỉ khi chúng ta sinh con gái mới có thể dạy như vậy?" Ông ồ ồ. "Tôi cho một chuyện rõ ràng về phòng mình.

Tôi chậm rãi giao tiếp với người đại diện của Phó Quân Nhan, chỉ biết nói ra họ. Tôi là một con thi trong nghề, thường gọi là "Cả Kinh Kỳ". Trong giờ giải trí như có hình ảnh người đại diện mạnh nhất, thì anh ta sẽ là người đáng sợ nhất thứ hai. Trong kiếp trước anh họ tôi nhiều lần muốn mời anh ta đến làm việc ở công ty giải trí chuyên đào tạo các ngôi sao được tập đoàn Mác thì cũng chính là công ty giải trí mà tôi đang kế hoạch đóng. Nhưng lần này anh ta lại không hề bị đào tạo. Anh ta còn nói, chỉ cần Phó Quân Nhan còn làm trong công ty quốc tế Hay Long một ngày thì anh ta vẫn ở đó một ngày. Khi đó tôi còn cảm thấy thất vọng, Phó Quân Nhan làm người luôn khiêm tốn, Phó Quân Nhan luôn không xuất hiện trong các buổi lễ trao giải, toàn là anh ta thay mặt Phó Quân Nhan lên đài lãnh thưởng.

Không may hôm nay tôi mới tiến vào thang máy thì anh cũng tiến vào. Khi cửa thang máy từ từ đóng lại, tôi nhìn về phía anh ta thì anh ta cũng quay nhìn tôi, hai chúng tôi đều gật đầu chào nhau, sau đó trong thang máy lại trở về sự yên tĩnh, tôi lại quay chúng tôi đến hết đến phòng là xong, cũng không nói gì vì trong thang máy trên nắp của gác lửng từng muốn chết.

Vì thế tôi cảm thấy có chút thấp thỏm không yên, không biết lúc tôi mà còn thì vị đại diện này sẽ có biểu cảm như thế nào nữa? Nhưng khi là ở chỗ, khi tôi đi trước anh thì anh nói ra, hơn nữa còn dẫn đầu đi vào phòng của Phó Quân Nhan thì anh ta cũng rất bình tĩnh, không hề có chút ngạc nhiên nào cả.

94. Chương 47: Chương 35

Cuối cùng cũng đến ngày phim “Cô bé lọ lem màu đen” phát sóng tập cuối cùng lên truyền hình, tôi và Phó Quân Nhan rất kiên nhẫn cùng nhau ngồi chờ trên ghế salon. Rất nhiều diễn viên từng nói rằng họ không bao giờ xem những tập phim, những cảnh quay mà mình đã diễn, bởi vì như vậy khiến cho họ cảm thấy rất khó chịu. Nhưng tôi và Phó Quân Nhan lại không phải những diễn viên như vậy. Tôi rất vui sướng hỏi Phó Quân Nhan: “Có phải bởi vì khi nhìn mình trên tivi cảm thấy rất tốt đẹp, rất hạnh phúc không nhỉ?” Về mặt rất đáng ghét....

Anh sờ sờ đầu tôi nói: “Là bởi vì chỉ khi xem lại thì mới có thể tự mình đánh giá xem bản thân mình diễn còn sai sót ở chỗ nào.” Tôi im nặng, tôi chỉ là người bình thường!

Sau khi xem đến phần cuối của tập phim, Phó Quân Nhan lấy tay vuốt ve mắt tôi, trong mắt anh còn mang theo cả sự đau lòng, xem xong những hình ảnh tuyệt mỹ kia, anh chỉ hỏi tôi: “Diễn như vậy trong bao nhiêu lâu?”

Tôi gơ đầu ngón tay với anh, anh gạt đầu một cái, hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ, cúi đầu kiểm tra ánh mắt tôi. Tôi cảm thấy sự đau lòng trong mắt anh, tôi đặt tay lên mu bàn tay anh, cảm thấy rất ấm áp trong lòng, bình tĩnh nói: “Khi em mới bắt đầu diễn, tự tưởng tượng ra những hình ảnh sau khi hoàn thành cảm thấy rất hăng hái. Nhưng mấy giờ về sau thì em lại không nhận được tự nghĩ trong lòng, chết chìm khó nhìn muốn chết, đẹp mắt chỗ nào không biết. Lại sau đó, khi đã phải diễn đi diễn lại đến mười tiếng đồng hồ mà vẫn không giải quyết được vấn đề em cảm thấy bản thân mình sắp phát điên lên rồi, bên cạnh đó em lại cảm thấy không tin bản thân mình không làm được. Hiện tại, khi nhìn thấy những hình ảnh tuyệt vời này, em chỉ có một suy nghĩ, thì ra chết chìm cũng có thể đẹp mắt như vậy. Em chỉ cảm thấy cái giá phải bỏ ra như vậy cũng rất đáng. Phó Quân Nhan, anh xem xong có cảm thấy kiêu ngạo không?”

“Có.” Anh đáp lại một tiếng, mãi cho đến khi bộ phim kết thúc cũng không nói thêm điều gì nữa.

Tôi không muốn anh phải đau lòng vì tôi như vậy, mặc dù anh im lặng yêu thương khiến cho tôi cảm thấy rất hạnh phúc, anh chính là chỗ dựa của tôi. Tôi nghĩ nghĩ rồi đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nghiêng người đến gần chỗ anh, ôm lấy cánh tay anh hỏi: “Phó Quân Nhan, gọi là ‘Cô bé lọ lem màu đen’ thì đáng ra nhân vật lọ lem phải tà ác hơn chứ nhỉ? Em vẫn chờ biên kịch cho em một cơ hội đóng vai ác, diễn mấy người xấu cơ. Từ đầu đến giờ em vẫn luôn mong Bạch Nhan có thể hóa sói cơ. Thật là, từ đầu tới cuối em không hề cảm nhận được sự trả thù của Bạch Nhan gì cả. Mà hơn nữa đến cuối cùng hai cha con nhà họ Bạch và Bạch Tiêu cũng đâu có nhận được sự trừng phạt gì đâu cơ chứ? Vậy cuối cùng thì đen ở chỗ nào vậy?” Đây chính là vấn đề khiến tôi rối rắm lâu nay, chị Nhược Phạm hô to gọi là lừa đảo, cuối cùng thì biên kịch vẫn cho chị ấy ngồi trên ghế của nhân vật ác thành tính. Tôi cùng hô to lừa đảo nhưng là do nhà biên kịch không cho tôi cơ hội được diễn vai hung ác một lần...

“Không hiểu?” Phó Quân Nhan khẽ nghiêng đầu hỏi tôi, mặt anh và mặt tôi đang kề rất gần nhau, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng làn da nhẵn nhụi, sạch sẽ của anh.

Tôi gạt đầu, nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi.

“Em không hiểu được là đúng rồi.” Ánh mắt của anh mang theo sự ấm áp nhìn về phía tôi, khóe môi hơi nhếch lên. Anh lại nghiêng đầu ra cửa sổ nhìn cảnh sắc ban đêm, trong ánh mắt anh hiện lên ánh sáng, mang theo một sự suy nghĩ sâu xa gì đó mà tôi không hiểu được, anh chậm rãi lên tiếng: “Nếu như không phải là không chết thì không quên được thù hận, thì trên đời này chỉ có một cách trả thù duy nhất.” Anh dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt không hề thay đổi.

Cách gì vậy nha? Tôi do dự đoán: “Khiến cho người đó phải nợ tiền.” Làm như vậy thì mình sẽ thành chủ nợ, khi đó có thể chen ép họ thường xuyên, bắt nạt họ.....

Phó Quân Nhan lắc lắc tay.

“Khiến họ yêu mình sau đó đá họ đi.” Anh lại lắc tay, lần này trong ánh mắt của anh có chút phức tạp không nói lên lời.

Tôi cười gượng, vội vàng lắc tay, rất chân chó (nịnh hót) nghiêng đầu làm nũng nói: “Người ta không biết mà....” Trời ạ, tự tôi để lộ bản tính hung ác của mình rồi... Thật là thất sách.... Thất sách mà.... Tôi xấu hổ

cúi đầu xuống nhưng vẫn trộm liếc nhìn anh.

“Cô nàng ngốc, oan oan tương báo là rất mệt.” (anh nói là cứ thù hận qua lại ấy) Anh than thở một tiếng giống như là cứa chiều, sờ sờ đầu tôi nói: “Cách trả thù tốt nhất là sống một cuộc sống tốt hơn họ, hơn nữa, quên đi tất cả thù hận và bất bình.” Anh cầm điều khiển tivi, tắt tivi, sau đó nói tiếp: “Người biền kịch như vậy mới là một người thông minh.....”

Trong chốn giang hồ quên đi nhau, từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc.....

Tôi giật mình có chút hiểu ra, lúc Bạch Nhan quên đi tất cả, hạnh phúc kết hôn với Hàn Tại Tuấn, rời khỏi nơi đau khổ. Để lại hai cha con nhà họ Bạch đắm chìm trong đau đớn, khổ sở, hối hận không cách nào thoát ra được. Mà đối với Bạch Tiêu, Bạch Nhan cũng không cần làm gì cả, chỉ cần tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc của mình, Bạch Tiêu sẽ sống trong hoảng sợ, ghen tị, hăm dọa không ngày nào yên. Như vậy, đúng là cách trả thù tốt nhất. Phó Quân Nhan cuối cùng là anh thông minh bao nhiêu?

Nhưng mà..... Tôi nhớ trước đây có lần cha đã từng dạy tôi: “Bảo Bối, khi có một người bạn của con bắt nạt con thì con sẽ làm gì?”

Tôi lắc đầu không hiểu.

Vì thế cha đã từng nói cho tôi biết: “Mạnh mẽ đánh họ một trận, khi con đánh mệt gọi cha ra đánh giúp con.” Như vậy rất vui nha....

Vì thế, tôi phồng mặt bánh bao lên, nhìn Phó Quân Nhan nói: “Anh nói cũng đúng..... Đúng là em cũng cảm thấy như vậy rất chính xác...., nhưng mà so với kiểu im lặng thâm chấp dụng, thì trực tiếp dùng quyền cước đánh cho họ một trận tới bồi vẫn là một chuyện rõ ràng và vui vẻ hơn nhiều mà....”

Phó Quân Nhan cười nhẹ, tóm lấy lỗ tai tôi nói:

“Cá nóc ngốc nghếch, không được dạy An An như vậy đâu đấy.”

“Vì sao vậy?”

“Chờ khi chúng ta sinh con gái mới có thể dạy như vậy?”

Oa oa oa. Tôi che mặt chạy trốn về phòng mình.

Tôi chưa từng giao tiếp với người đại diện của Phó Quân Nhan, chỉ biết anh ta họ Từ, là một cao thủ trong nghề, thường gọi là Từ Kinh Kỳ. Trong giới giải trí nếu có bình chọn người đại diện mạnh nhất, thì anh ta sẽ là người đứng thứ nhất thứ hai. Trong kiếp trước anh họ tôi nhiều lần muốn mời anh ta đến làm việc ở công ty giải trí chuyên đào tạo các ngôi sao thuộc tập đoàn Mạc thị, cũng chính là công ty hiện tại mà tôi đang kí hợp đồng. Nhưng bản thân anh ta lại không hề bị dao động. Anh ta còn nói, chỉ cần Phó Quân Nhan còn làm trong công ty quốc tế Huy Đăng một ngày thì anh ta vẫn ở đó một ngày. Khi đó tôi còn cảm thấy thú vị, Phó Quân Nhan làm người luôn khiêm tốn, Phó Quân Nhan luôn không xuất hiện trong các buổi lễ trao giải, toàn là anh ta thay mặt Phó Quân Nhan lên đài lĩnh thưởng.

Không may hôm nay tôi mới tiến vào thang máy thì anh cũng tiến vào. Khi cửa thang máy từ từ đóng lại, tôi nhìn về phía anh ta thì anh ta cũng đang nhìn tôi, hai chúng tôi đều gật đầu chào hỏi đối phương, sau đó trong thang máy lại trở về im lặng. Cả hai người chúng tôi đều biết đối phương là ai, nhưng cũng không nói gì cả, trong thang máy tràn ngập cảm giác lúng túng muốn chết.

Vì thế tôi cảm thấy có chút thấp thỏm không yên, không biết lúc tôi mở cửa thì vị đại diện này sẽ có biểu cảm như thế nào nữa? Nhưng kì lạ ở chỗ, khi tôi đi trước mặt anh ta mở cửa nhà ra, hơn nữa còn dẫn đầu đi vào phòng của Phó Quân Nhan thì anh ta cũng rất bình tĩnh, không hề có chút ngạc nhiên nào cả.

95. Chương 48: Chương 35.2

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng trên đời này người biết mối quan hệ của tôi và Phó Quân Nhan thì ngoài tôi ra chỉ có Phó Quân Nhan mà thôi, tất nhiên còn cả An An không hiểu mọi chuyện nữa. Tôi không nghĩ rằng Phó Quân Nhan lại thông báo cho người đại diện của mình từ trước đó rồi, thì ra người ta đã sớm biết mối quan hệ của chúng tôi. Vừa nghĩ như vậy tôi lại thấy mối quan hệ giữa tôi và người đại diện của mình- chị Vạn Thanh thực sự là quá xa lạ rồi. Nhưng mà chỉ cần nghĩ tôi chị ta lén lút lấy xe bảo mẫu của tôi đi dẫn dắt người mới, tham gia các hoạt động cá nhân khác, lần này khi tôi nghỉ phép thì càng trực tiếp đối xử lạnh nhạt với tôi. Tôi có thể hiểu là người đại diện này của tôi mang một cái đầu không trong sáng, không hướng về phía tôi rồi....

Nhưng Phó Quân Nhan cũng giống tôi mà, đều là những diễn viên có số lượng tác phẩm phim đã diễn xong không thể coi là nhiều được, là một trong số những diễn viên có ít “sản phẩm”. Hai người chúng tôi đều không thể tính vào trong những chiến sĩ thi đua bậc trung được. Nhưng tại sao người đại diện của anh lại vừa lợi hại, vừa nhiều tài năng như vậy cũng đồng ý ở bên cạnh anh, hơn nữa còn là người đại diện rất có trách nhiệm trong công việc. Người đại diện của tôi lại như vậy..... Tôi lắc đầu thở dài, coi như mình là một đứa trẻ xui xẻo thôi..... Thật là đau đầu mà...

Tôi mở cửa ra để Từ Kinh Kỷ thay giày vào nhà, anh ta lại cảm ơn rồi lắc đầu với tôi. Anh ta đứng trước cửa, lấy tay gõ vào cánh cửa. Phó Quân Nhan đi ra từ thư phòng, nhìn thấy tôi đứng sau người đại diện của anh cũng chỉ gật đầu một cái, anh đưa cho tôi tranh tuyên truyền anh đang cầm trong tay. Lúc này tôi mới thấy Từ Kinh Kỷ khom người thay giày đi theo anh vào thư phòng. Khi tôi đóng cửa lại cho hai người họ thì thấy hình như Từ Kinh Kỷ đang khom người lấy từ trong balo ra một tập kịch bản và hợp đồng, khi anh ta đưa cho Phó Quân Nhan thì lại đưa bằng hai tay, hơn nữa còn khom người cúi đầu nữa. Cả người tôi hơi run lên, sao tôi lại có cảm giác như Phó Quân Nhan không phải là một diễn viên dưới tay của Từ Kinh Kỷ mà giống như ông chủ của anh ta hơn nhỉ.... Cuối cùng là tại sao lại có thể kiến cho một người đại diện đầy tài năng và kiêu ngạo có thể ngoan ngoãn phục tùng như vậy cơ chứ?... .. Vì sao tôi lại không có loại khả năng này vậy? Trong lòng tôi cảm thấy buồn phiền...

Có thể hiểu ra rằng những hợp đồng trong túi sách của người đại diện cũng có nghĩa là đại diện cho một khối lượng công việc lớn, mặc dù trong lòng tôi biết là những hợp đồng kia mới chỉ đưa ra để chọn lựa thôi, nhưng vẫn không nén được sự sợ hãi trong lòng..... trong lòng tôi cũng biết, có Phó Quân Nhan, chính là một sự đảm bảo, Phó Quân Nhan đến, những nhà tài trợ kia cũng tự nhiên tìm tới cửa, tỉ lệ người xem tivi càng không cần lo lắng, sự hâm mộ của mọi người thì càng không có ai có thể sánh bằng...

Hình như mọi người cũng dần dần phát hiện ra rằng, Phó Quân Nhan , luôn trở thành người đại diện cho những trào lưu đi đầu.

Hôm đó tôi cảm thấy rất buồn chán nên nghĩ các biện pháp để chêu chọc Phó Quân Nhan. Tôi bưng bình lấy chiếc nơ màu vàng của Cố Tiểu An buộc lên cổ Phó Quân Nhan, hơn nữa còn mạnh mẽ yêu cầu anh phải đi ra cửa như vậy. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương và cưng chiều, anh cũng đồng ý, không hề có chút phản kháng nào. Vì vậy, hôm đó anh mặc một chiếc áo t-shirt màu xám tro, trên cổ thì lồi thoi lếch thếch đeo chiếc nơ màu vàng của An An, cứ như vậy đi tới tổng công ty quốc tế Huy Đăng. Nhưng tôi không nghĩ rằng, mấy ngày sau tôi lái xe vào nội thành, trên đường có rất nhiều người đàn ông, cậu nhóc.... Quan trọng là ở chỗ hơn nửa số người đó đều đeo những chiếc nơ nhỏ trên cổ. Tôi chỉ có thể im lặng, ngửa mặt lên trời thở dài.....

Tôi lo hai đứa nhóc trong nhà nghịch ngợm ảnh hưởng đến hai người bọn họ đang làm việc. Tôi đi đến góc phòng khách nhắc Tiểu Khải đang nằm dài trên tấm đệm và Cố Tiểu An đang ngồi tập chung nghiêm túc chơi xếp hình lên. Cố Tiểu An đang chơi bị tôi cắt đứt nên tỏ ra rất không vui, cúi đầu nhỏ xuống, gương mặt

nhỏ nhắn mếu máo muốn khóc. Tôi nhảy nhót mãi với cậu nhóc, ngón tay chọc chọc vào hai gò má mềm mại, sau đó khom người cúi húi để chơi ghép hình của cậu nhóc lên, nói cho cậu nhóc biết: “Không được làm nũng, chúng ta đến chỗ khác chơi. Lúc này cậu nhóc mới thật thà thật thà như cái mũi ngo, trên người còn có mấy phần không cam lòng, đến với cậu nhóc nhìn chân chân vào mô hình trong tay tôi, cậu nhóc bao nhiêu ngọc ngà thì có bấy nhiêu ngọc ngà, giống như sự tôi sẽ nuốt mất mô hình đồ chơi của cậu nhóc vậy. Đồ nhóc này cũng rất thông minh, mấy trăm mảnh vụn nhỏ tán loạn như vậy mà cũng có thể tì mĩ ghép lại như ban đầu. Tôi cũng đã từng thử chơi, nhưng lại không đủ kiên nhẫn, sắp xếp không nên hình thù gì cả. Ngược lại, Phó Quân Nhan nhìn thấy tôi ngồi giữa đống những mảnh vụn sắp phát điên, thì nhẹ nhàng xuống dưới diện với tôi, tiện tay vò lại những mảnh vụn bị văng ra xung quanh, nhìn lần những mảnh vụn này, sau đó anh lại tính ung dung sắp xếp lại, không đến nước phát điên, anh đã sắp ra một bức tranh hoàn chỉnh, bức tranh khiến cho tôi vịn sợ hãi than thở, vịn im lặng, miệng mở rộng nửa ngày cũng không khép lại được, rất lâu sau tôi cũng không có cách nào khiến cho lòng mình trở lại bình thường được. Sau đó lại hiểu đạt một cách trở lại bình thường, tôi lấy bức tranh kia lên chụp lại, nói: “Người nào siêu vậy cơ chứ...”

Vậy mà Phó Quân Nhan lại bày ra vẻ mặt khiêm tốn đáng ghét: “Là sao? Cũng đó thôi mà.” Đây là dạng vô tâm si đến nhường nào cơ chứ...

Tôi ngồi một bên nhìn cậu An nằm úp trên thảm lông ghép hình. Cậu An vẽ vẩy cái đuôi dọc quanh người An An, giống như có thể hiểu được, Tiểu Khai lần lượt ngắm những mảnh nhỏ đến cho An An ghép. Hai cậu nhóc này hợp tác rất vui vẻ, hoàn toàn là tự lập ra một thế giới của mình không cho người khác xen vào. Tôi ngồi xếp bằng trên ghế đọc quyển sách tuyển truyện trong tay, đây là quyển sách hôm đó Phó Quân Nhan đưa cho tôi. Anh nói An An luyện đàn vi-ô-lông có tiền bạc, chỉ cần đàn trẻ qua sinh nhật ba tuổi, anh muốn đưa cậu nhóc đi thi đấu một trận, kinh thường hai người chúng tôi có thể cùng cô Tiểu An luyện nhạc đến một chút. Có thể đạt tới mức phát âm nhạc hay cũng có thể đạt tới sự vui vẻ trong âm nhạc.

Tôi chợt ghẹo Phó Quân Nhan: “An An là một cậu nhóc. Cha mẹ thường cậu bé học đàn không học cái khác nữa. Là bởi vì âm nhạc ngoài cho cậu nhóc những khám nghiệm thì âm nhạc còn cho cậu nhóc tình yêu. Vậy còn anh? Tại sao anh cũng dùng ư?”

“Anh cũng yêu thích âm nhạc, nó cũng là một tình yêu tha thiết của anh.” Khi đó anh vuốt ve đầu đàn, gần từng chữ một nói. Sau đó mấy giây, anh thanh tâm tiếp tục vang lên: “Những giây phút không phải tất cả. Mà là bởi vì khi con người ta có lúc tuyệt vọng nhất, cho dù chỉ cần dành mấy phút thôi, nhưng nếu người nghe chú tâm. Thì vẫn có thể khiến người đó nghe đến xúc động chảy nước mắt, hơn nữa còn có thể tìm được hi vọng trở về. Sinh mệnh của con người cũng có giai điệu của con người, là giai điệu khiến cho con người không đến mức tuyệt vọng, không đến mức mất hết sự phấn đấu. Anh hi vọng cho dù An An đứng trên đỉnh hào quang hay đang đứng trong đáy cốc cũng có thể dùng âm nhạc tìm lại cảm giác sinh mệnh của mình. Hơn nữa anh cũng từng hi vọng xa vời rằng có ngày cậu bé sẽ thành công vào âm nhạc, tuy nhiên cậu bé có thiên phú rất cao. Khi đó ánh mắt của anh rất hiền lành mà cũng rất yên tĩnh, khiến cho tôi nhớ đến cha tôi. Lời nói của anh cũng giống với ý của cha tôi.

Tôi hiểu rõ chúng tôi là người của công chúng nên không thể cùng nhau ở một chỗ mãi được. Vài ngày sau tôi cũng đang nghiên cứu một chút phương án hẹn quay quảng cáo mới nhận được. Những lúc này tôi sẽ làm ở trong phòng làm việc của anh. Anh ngồi trên bàn làm việc, tôi ngồi tập chung nghiên cứu kịch bản trong tay. Lúc tôi sẽ hỏi thăm cách nhìn nhận của anh về vấn đề nào đó, khi đó thái độ của anh so với lúc tập làm việc cũng mình còn có phần nghiêm túc hơn.

Cũng việc này tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là bộ phim tuyển chọn về thành phố Tô Châu. Mỗi đầu diễn miêu tả thành cổ Tô Châu lãng mạn đa tình trong một buổi mưa bụi mông lung. Từ nhỏ tôi đã rất thích những bộ phim cổ trang, trong kiếp trước tôi không nhớ nhuộm tóc nên cũng chưa từng diễn thử bộ phim cổ trang nào cả. Mà lúc này, tôi cứ dần nhìn mãi tóc dài của mình, lại nhìn những hình ảnh giới thiệu cảnh quan làm viên Tô Châu (Khu trồng cốm), trong lòng càng tràn ra một chút mềm mại đa tình. Sau đó tôi lại nhìn bản kịch bản gốc kia lại nhìn không được sự yêu thích từ tận đáy lòng.

96. Chương 48: Chương 35.2

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng trên đời này người biết mối quan hệ của tôi và Phó Quân Nhan thì ngoài tôi ra chỉ có Phó Quân Nhan mà thôi, tất nhiên còn cả An An không hiểu mọi chuyện nữa. Tôi không nghĩ rằng Phó Quân Nhan lại thông báo cho người đại diện của mình từ trước đó rồi, thì ra người ta đã sớm biết mối quan hệ của chúng tôi. Vừa nghĩ như vậy tôi lại thấy mối quan hệ giữa tôi và người đại diện của mình- chị Vạn Thanh thực sự là quá xa lạ rồi. Nhưng mà chỉ cần nghĩ tôi chị ta lén lút lấy xe bảo mẫu của tôi đi dẫn dắt người mới, tham gia các hoạt động cá nhân khác, lần này khi tôi nghỉ phép thì càng trực tiếp đối xử lạnh nhạt với tôi. Tôi có thể hiểu là người đại diện này của tôi mang một cái đầu không trong sáng, không hướng về phía tôi rồi....

Nhưng Phó Quân Nhan cũng giống tôi mà, đều là những diễn viên có số lượng tác phẩm phim đã diễn xong không thể coi là nhiều được, là một trong số những diễn viên có ít “sản phẩm”. Hai người chúng tôi đều không thể tính vào trong những chiến sĩ thi đua bậc trung được. Nhưng tại sao người đại diện của anh lại vừa lợi hại, vừa nhiều tài năng như vậy cũng đồng ý ở bên cạnh anh, hơn nữa còn là người đại diện rất có trách nhiệm trong công việc. Người đại diện của tôi lại như vậy..... Tôi lắc đầu thở dài, coi như mình là một đứa trẻ xui xẻo thôi..... Thật là đau đầu mà...

Tôi mở cửa ra để Từ Kinh Kỷ thay giày vào nhà, anh ta lại cảm ơn rồi lắc đầu với tôi. Anh ta đứng trước cửa, lấy tay gõ vào cánh cửa. Phó Quân Nhan đi ra từ thư phòng, nhìn thấy tôi đứng sau người đại diện của anh cũng chỉ gật đầu một cái, anh đưa cho tôi tranh tuyên truyền anh đang cầm trong tay. Lúc này tôi mới thấy Từ Kinh Kỷ khom người thay giày đi theo anh vào thư phòng. Khi tôi đóng cửa lại cho hai người họ thì thấy hình như Từ Kinh Kỷ đang khom người lấy từ trong balo ra một tập kịch bản và hợp đồng, khi anh ta đưa cho Phó Quân Nhan thì lại đưa bằng hai tay, hơn nữa còn khom người cúi đầu nữa. Cả người tôi hơi run lên, sao tôi lại có cảm giác như Phó Quân Nhan không phải là một diễn viên dưới tay của Từ Kinh Kỷ mà giống như ông chủ của anh ta hơn nhỉ.... Cuối cùng là tại sao lại có thể kiến cho một người đại diện đầy tài năng và kiêu ngạo có thể ngoan ngoãn phục tùng như vậy cơ chứ?..... Vì sao tôi lại không có loại khả năng này vậy? Trong lòng tôi cảm thấy buồn phiền...

Có thể hiểu ra rằng những hợp đồng trong túi sách của người đại diện cũng có nghĩa là đại diện cho một khối lượng công việc lớn, mặc dù trong lòng tôi biết là những hợp đồng kia mới chỉ đưa ra để chọn lựa thôi, nhưng vẫn không nén được sự sợ hãi trong lòng..... trong lòng tôi cũng biết, có Phó Quân Nhan, chính là một sự đảm bảo, Phó Quân Nhan đến, những nhà tài trợ kia cũng tự nhiên tìm tới cửa, tỉ lệ người xem tivi càng không cần lo lắng, sự hâm mộ của mọi người thì càng không có ai có thể sánh bằng...

Hình như mọi người cũng dần dần phát hiện ra rằng, Phó Quân Nhan, luôn trở thành người đại diện cho những trào lưu đi đầu.

Hôm đó tôi cảm thấy rất buồn chán nên nghĩ các biện pháp để chêu chọc Phó Quân Nhan. Tôi bưng bình lấy chiếc nơ màu vàng của Cố Tiểu An buộc lên cổ Phó Quân Nhan, hơn nữa còn mạnh mẽ yêu cầu anh phải đi ra cửa như vậy. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương và cưng chiều, anh cũng đồng ý, không hề có chút phản kháng nào. Vì vậy, hôm đó anh mặc một chiếc áo t-shirt màu xám tro, trên cổ thì lồi thoi lếch thếch đeo chiếc nơ màu vàng của An An, cứ như vậy đi tới tổng công ty quốc tế Huy Đăng. Nhưng tôi không nghĩ rằng, mấy ngày sau tôi lái xe vào nội thành, trên đường có rất nhiều người đàn ông, cậu nhóc.... Quan trọng là ở chỗ hơn nửa số người đó đều đeo những chiếc nơ nhỏ trên cổ. Tôi chỉ có thể im lặng, ngửa mặt lên trời thở dài....

Tôi lo hai đứa nhóc trong nhà nghịch ngợm ảnh hưởng đến hai người bọn họ đang làm việc. Tôi đi đến góc phòng khách nhắc Tiểu Khải đang nằm dài trên tấm đệm và Cố Tiểu An đang ngồi tập chung nghiêm túc chơi xếp hình lên. Cố Tiểu An đang chơi bị tôi cắt đứt nên tỏ ra rất không vui, cúi đầu nhỏ xuống, gương mặt nhỏ nhắn méo mếu muốn khóc. Tôi nháy nháy mắt với cậu nhóc, ngón tay chọc chọc vào hai gò má mềm mại, sau đó khom người cầm hết đồ chơi ghép hình của cậu nhóc lên, nói cho cậu nhóc biết: “Không được làm nũng, chúng ta đến chỗ khác chơi. Lúc này cậu nhóc mới thút tha thút thít nhăn cái mũi nhỏ, trên mắt còn có mấy phần không cam lòng, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào mô hình trong tay tôi, muốn bao nhiêu góc ngó nghiêng thì có bấy nhiêu góc ngó nghiêng, giống như sợ tôi sẽ nuốt mất mô hình đồ chơi của cậu nhóc vậy. Đứa nhỏ này cũng rất thông minh, mấy trăm mảnh vụn nhỏ tán loạn như vậy mà cũng có thể tỉ mỉ ghép lại như ban đầu. Tôi cũng đã từng thử chơi, nhưng lại không đủ kiên nhẫn, sắp xếp không

nên hình thù gì cả. Ngược lại, Phó Quân Nhan nhìn thấy tôi ngồi giữa đồng những mảnh vụn sắp phát điên, thì nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với tôi, tiện tay vơ lại những mảnh vụn bị văng ra xung quanh, nhìn một lần những mảnh vụn này, sau đó anh bình tĩnh ung dung sắp xếp lại, không đến mười phút đồng hồ anh đã xếp ra một bức tranh hoàn chỉnh, điều này khiến cho tôi vừa sợ hãi than thở, vừa im lặng, miệng mở rộng nửa ngày cũng không khép lại được, rất lâu sau tôi cũng không có cách nào khiến cho lòng mình trở lại bình thường được. Sau đó lại biểu đạt một cách rất thiếu hình tượng, tôi lấy bức tranh kia lên chụp lại, nói: “Người nào siêu vậy cơ chứ...” Vậy mà Phó Quân Nhan lại bày ra vẻ mặt khiêm tốn đáng ghét: “Là sao? Cũng dễ thôi mà.” Đây là dạng vô liêm sỉ đến nhường nào cơ chứ...

Tôi ngồi một bên nhìn An An nằm úp trên thảm lông ghép hình, Tiểu Khải ve vẩy cái đuôi đảo quanh người An An, giống như có thể hiểu được, Tiểu Khải lần lượt ngậm những mảnh nhỏ đến cho An An ghép. Hai cậu nhóc này hợp tác rất vui vẻ, hoàn toàn là tự lập ra một thế giới của mình không cho người khác xen vào. Tôi ngồi xếp bằng trên ghế đọc quyển sách tuyên truyền trong tay, đây là quyển sách hôm đó Phó Quân Nhan đưa cho tôi. Anh nói An An luyện đàn vi-ô-lông có tiến bộ, chỉ cần đưa trẻ qua sinh nhật ba tuổi, anh muốn đưa cậu nhóc đi thi đấu một trận, bình thường hai người chúng tôi có thể cùng Cố Tiểu An luyện nhiều thêm một chút. Có thể đạt tới mức phá hỏng âm nhạc hay cũng có thể đạt tới sự vui vẻ trong âm nhạc.

Tôi chêu ghẹo Phó Quân Nhan: “An An là một cậu nhóc. Cha em thương cậu bé học đàn không học cái khác nữa. Là bởi vì âm nhạc ngoài cho cậu nhóc những khảo nghiệm thì âm nhạc còn cho cậu nhóc tình yêu. Vậy còn anh? Tại sao anh cũng đồng ý?”

“Anh cũng yêu thích âm nhạc, nó cũng là một tình yêu tha thiết của anh.” Khi đó anh vuốt ve dây đàn, gần từng chữ một nói. Sau đó mấy giây, âm thanh trầm thấp tiếp tục vang lên: “Nhưng đây cũng không phải tất cả. Mà là bởi vì khi con người bước vào lúc tuyệt vọng nhất, cho dù chỉ cần đánh mấy âm tiết, nhưng nếu người nghe chú tâm. Thì vẫn có thể khiến người đó nghe đến xúc động chảy nước mắt, hơn nữa còn có thể tìm được hi vọng trở về. Sinh mệnh của con người cũng có giai điệu của con người, là giai điệu khiến cho con người không đến mức tuyệt vọng, không đến mức mất hết sự phấn đấu. Anh hi vọng cho dù An An đứng trên đỉnh hào quang hay đang đứng trong đáy cốc cũng có thể dùng âm nhạc tìm lại cảm giác sinh mệnh của mình. Hơn nữa anh cũng từng hi vọng xa vời rằng có ngày cậu bé sẽ thành công nhờ âm nhạc, tuy nhiên cậu bé có thiên phú rất cao.” Khi đó ánh mắt của anh rất hiền lành mà cũng rất yên tĩnh, khiến cho tôi nhớ đến cha tôi. Lời nói của anh cũng giống với ý của cha tôi.

Tôi hiểu rõ chúng tôi là người của công chúng nên không thể cùng nhau ở một chỗ mãi được. Vài ngày sau tôi cũng đang nghiên cứu một chút phương án hẹn quay quảng cáo mới nhận được. Những lúc này tôi sẽ làm ỏ trong phòng làm việc của anh. Anh ngồi trên bàn làm việc, tôi ngồi tập chung nghiên cứu kịch bản trong tay. Có lúc tôi sẽ hỏi thăm cách nhìn nhận của anh về vấn đề nào đó, khi đó thái độ của anh so với lúc tự làm việc của mình còn có phần nghiêm túc hơn.

Công việc khiến tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là bộ phim tuyên truyền về thành phố Tô Châu. Mới đầu diễn miêu tả thành cổ Tô Châu lãng mạn đa tình trong một buổi mưa bụi mờ mờ. Từ nhỏ tôi đã rất thích những bộ phim cổ trang, trong kiếp trước tôi không nhuộm tóc nên cũng chưa từng diễn thử bộ phim cổ trang nào cả. Mà lúc này, tôi cúi đầu nhìn mái tóc dài của mình, lại nhìn những hình ảnh giới thiệu cảnh quan lâm viên Tô Châu (Khu trồng cây), trong lòng cũng tràn ra một chút mềm mại đa tình. Sau đó tôi lại nhìn bản kịch bản gốc kia lại nhin không được sự yêu thích từ tận đáy lòng

97. Chương 49: Chương 35.3

Tôi mang theo sự say mê cuồng nhiệt đi theo về phía bàn làm việc của Phó Quân Nhan, anh đang ngồi làm việc khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi, gương mặt anh tuần, đáy mắt mang theo sự dò hỏi.

Tôi đưa tập kịch bản cho anh giống như hiến vật quý, nghiêng đầu cười với anh nói: “Phó Quân Nhan, anh thử đọc kịch bản này xem, em quyết định sẽ chọn bộ này.” Anh chỉ mới nhìn qua những hình ảnh của Tô

Châu cũng đã khẽ cười, nụ cười này giống như nắng ấm trải dài trên cảnh vật, vạn vật giống như sáng bừng lên, cây cối đâm chồi nảy lộc. Anh nghiêng người kéo gần kéo ở bên phải của anh ra, lật đi lật lại, anh tìm được một túi văn kiện ở bên trong đưa cho tôi, ý bảo tôi mở ra, khi tôi mở ra thì thấy bên trong là một bản hợp đồng giống của tôi như đúc.

Anh nhẹ nhàng từ tốn mở miệng, trong đáy mắt còn mang theo ý cười nhẹ nhàng, anh nói: “Tiểu Ái, em xem, hai chúng ta đúng là có tâm linh tương thông đó.”

Bởi vì phim về thành phố Tô Châu là một bộ phim tuyên truyền, hơn nữa đây là một kịch bản tôi rất thích, cảm thấy rất hưng phấn, và nhiệt tình. Trước đây đều là Vạn Thanh thúc giục tôi nhận công việc. Nhưng lần này tôi gọi điện rất nhiều lần mới gặp được cô ấy. Tôi ngồi trong phòng làm việc nói việc này cho chị ấy biết, lần này sự không vui của chị ấy biểu đạt rõ ràng trên nét mặt. Chị Vạn Thanh cầm bản hợp đồng trong tay đập mạnh lên mặt bàn, lạnh giọng hỏi tôi: “Cố Bảo Bối, trong nhiều công việc như vậy mà cô lại chỉ nhận một bộ phim tuyên truyền là sao? Hơn nữa cô còn cố tình chọn cái hợp đồng có tiền công thấp nhất nữa chứ?”

Tiền công đóng phim, tôi thực sự là không chú ý đến chuyện này..... Không trách được sắc mặt chị ấy kém như vậy.....Tiền công đóng phim thấp cũng có nghĩa là người đại diện sẽ được chia ít tiền công rồi..... Tôi nghĩ đến, nhưng cũng không tránh ánh mắt của chị ấy, chỉ gật đầu đáp: “Vâng, thì làm sao ạ?”

Chị thấy tôi bày ra vẻ mặt đúng tình hợp lý thì chị càng tức giận hơn nữa, lắc đầu nói: “Cố Bảo Bối! Cô có biết con người cần nhất là sống không? Cuộc sống chính là dựa vào năng lực của bản thân mình để duy trì một cuộc sống bình thường. Nếu như cô nghĩ dựa vào sự trẻ đẹp của mình, quay được hai bộ phim, mỗi bộ phim đều được vào vai nhân vật nữ chính, hơn nữa lại có tổng giám đốc là chỗ dựa sau lưng đã là ngon rồi, như vậy thì cô sai lầm rồi. Thời cơ của diễn viên là nhân lúc rền sốt khi còn nóng, nói khó nghe một chút chính là nhân lúc còn bán được giá thì phải bán nhiều một chút. Cô không cần phải trông những bộ phim kém chất lượng, những hình ảnh của cô trên màn hình, mỗi ngày tin tức nhắc đến tên cô, đó chính là điều giá trị nhất, đó chính là tiền. Không có tiền, cô có quyền gì, có biện pháp gì để làm thanh cao, để bắt bẻ giống như cô vậy thì một năm có thể có mấy tác phẩm? Nếu như người xem lãng quên cô, nhân khí của cô giảm xuống, bảng giá của cô cũng sẽ rơi xuống, những người tìm cô diễn cũng sẽ càng ngày càng giảm xuống, để xem đến lúc đó cô sẽ làm như thế nào? Có kịch bản cô không quay, có quảng cáo hẹn cô không nhận, vậy cô muốn làm gì đây?”

Tôi ngẩn người, đáp: “Nghĩ ngợi.” Chơi cùng An An, ở bên cạnh Phó Quân Nhan....

Chị vừa nghe xong tức đến mức mặt đỏ bừng lên, thở dài một hơi, lắc đầu nói với tôi: “Tiểu Ái, cô còn quá trẻ, không hiểu hết được. Nhưng mà Tiểu Ái, hiện tại cô không nghe công ty

chỉ huy, cũng không nghe ý kiến của tôi, cuối cùng người thừa thiết cũng là cô mà thôi, chết đói cũng là cô thôi, tôi là một người phụ nữ phải làm việc để nuôi gia đình sống qua ngày, tôi không muốn chờ một chút tiền công mùng mùng này để sống. “Cả không cần phải giải thích với tôi, cô muốn làm hết trách nhiệm của mình, muốn diễn cho thật chuyên nghiệp. Trong cái vòng tròn của giới giải trí này thì làm gì có cái gì gọi là chuyên nghiệp cơ chứ? Làm sao cô còn cần giả vờ ngớ ngẩn như vậy cơ chứ? Nhân lúc điều kiện của cô còn tốt như vậy, thì chuyên quan trọng nhất là nhân dịp này kiếm chút tiền vào trong túi kìa?”

“Cho nên ý của chị là....” “Thật ra những gì chị ấy nói không phải không tốt, không phải không thực tế, cũng là những việc tốt nhất với tình hình của tôi bây giờ, nhưng với điều kiện của tôi thì không cần gì tiền bạc mà phải bán sắc như vậy, không cần vì tiền mà sống vội như vậy....”

“Phim tuyên truyền này tôi sẽ giúp cô đàm phán lại, mặt khác tôi sẽ giúp cô kí hợp đồng với đài KTS, ký hợp đồng mới quy cho chương trình “Bằng và kỉ tích”, trong mấy tháng diễn ra các cuộc thi trượt băng nghệ thuật, tôi nhất là cô hãy kiếm về cho tôi một cái thẻ hạng, tạo ra một cái đề tài trong tâm trí. Những kịch bản mới kìa, nếu cô không chọn tôi sẽ giúp cô chọn một cái.” “Chị nói rất quyết đoán, rất rõ ràng, giống như đã sớm chuẩn bị từ trước vậy. Đây là đang ra oai phải đầu sao?”

Tôi không nói gì với cô, cô giải thích được cách nói của chị ấy, hành động của chị ấy. Dùng trên gác độ có đóng của công ty. Chị ấy tuyệt đối là một người đại diện xuất sắc, rất am hiểu văn hóa văn hóa, vì công ty và bản thân mình sáng tạo thêm lợi ích. Nhưng mà, chị lại tự ý thay tôi kí hợp đồng, điều này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi cố gắng kìm nén khó chịu trong lòng xuống, nhìn về phía chị, gần từng tiếng: “Em nhớ rõ khi đóng ý để chị đến làm người đại diện cho em, em có nói rất rõ ràng một điều, em mời chị đến hỗ trợ em trong công việc chứ không mời chị đến thay em quyết định công việc.”

Chị cười, tại lúc đó nói với tôi: “Tiểu Ái, em còn quá trẻ....” “Sao đó, chị em đều là một tờ báo trong túi ra, nên trước mặt tôi, tôi mờ ra nhìn nhìn qua tường là những hình ảnh khiêu dâm của Jay và Tà Hồng, bóng ma trong lòng dần dần nặng nề hơn. Nhưng khi tôi nhắm mắt lại mờ ra lần nữa nhìn kĩ lại, tôi thở ra một hơi, hóa ra chỉ là những xi căng đàn của anh họ tôi thôi.

Trong cuộc sống của anh họ tôi thì có không biết bao nhiêu là mối tình, hơn nữa còn phải dùng đến những tờ có cá đóng để hình dung, có bao giờ có định là ai đâu. Chẳng qua tôi còn tưởng người anh họ tôi là một người yêu tình yêu chân thành của anh họ cơ.... (“Có thể hiểu là người đẹp nhất trong anh ấy.)

Tôi đang miên mang suy nghĩ, Van Thanh đã không dấu không dấu nói: “Cả cảm thấy bây giờ tổng giám đốc còn để ý, quan tâm đến cô hay sao? Chị có những cái chính có lấy được thì mới là thực sự thuộc về cô. Vì dụ như, đánh lại.”

Ngạc nhiên! Tôi không nói nữa, im lặng để kết thúc cuộc nói chuyện này. Sau khi ra khỏi công ty, ngồi vào trong xe tôi cảm thấy thoải mái gọi cho anh họ, nội dung cuộc điện thoại rất đơn giản, tôi và người quản lí không hợp nhau.

Trên nhiều khía cạnh mà nói thì Van Thanh có đầy đủ điều kiện trở thành một người đại diện ưu tú, cũng bởi vậy, chị ấy quá cao ngạo, quá tự đại. Nhiều năm trôi qua như vậy chị ấy sớm đã xem nhẹ sự thật, thế mà chị ấy để ý từ đầu tôi cuối chỉ có một, chính là danh lợi. Khi chị ấy biết tôi không có chút động lực nào, hơn nữa lại là một người lười biếng, nhìn qua thì thấy là im lặng nhưng thật ra lại là khang náo sau lưng. Tôi có thể hiểu, chị ấy muốn tham gia vào vòng thi đua cạnh tranh cùng diễn viên và người đại diện. Có lẽ hôm nay vẫn không đó, năm nay tôi xuất hiện nhiều lần trên màn hình rồi, sang năm cũng vậy. Nhưng mà, mười năm hay mười năm sau, liệu rằng còn ai nhớ tôi tôi đã từng đến cái gì đâu chứ, người nào cũng không nhớ tôi những kỉ ức tôi đã đóng, như vậy bận rộn, vội vàng cũng đâu có ý nghĩa gì đâu? Tôi không cần....

Vì vậy, anh họ giải trí có một lần tuyên dương, cũng cùng ngày đó tôi và Van Thanh giải trí từ quan hệ công việc. Nhưng mà chị cũng đã kí cái hợp đồng thi đấu tiết mục trượt băng nghệ thuật kìa, vậy nên sau khi suy nghĩ kĩ càng tôi chỉ còn nước ngoan ngoãn tham gia mà thôi.

“Bằng và kỉ tích” là một cuộc thi trượt băng nghệ thuật chân chính. Nhưng mà trượt băng..... thực sự là tôi không tốt môn này tí nào.... đừng nói là trượt băng nghệ thuật..... Thật sự là khiến người ta đau đầu mà....

98. Chương 49: Chương 35.3

Tôi mang theo sự say mê cuồng nhiệt đi theo về phía bàn làm việc của Phó Quân Nhan, anh đang ngồi làm việc khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi, gương mặt anh tuấn, đáy mắt mang theo sự dò hỏi.

Tôi đưa tập kịch bản cho anh giống như hiến vật quý, nghiêng đầu cười với anh nói: “Phó Quân Nhan, anh thử đọc kịch bản này xem, em quyết định sẽ chọn bộ này.” Anh chỉ mới nhìn qua những hình ảnh của Tô Châu cũng đã khẽ cười, nụ cười này giống như nắng ấm trải dài trên cảnh vật, vạn vật giống như sáng bừng lên, cây cối đâm chồi nảy lộc. Anh nghiêng người kéo ngăn kéo ở bên phải của anh ra, lật đi lật lại, anh tìm được một túi văn kiện ở bên trong đưa cho tôi, ý bảo tôi mở ra, khi tôi mở ra thì thấy bên trong là một bản hợp đồng giống của tôi như đúc.

Anh nhẹ nhàng từ tốn mở miệng, trong đáy mắt còn mang theo ý cười nhè nhẹ, anh nói: “Tiểu Ái, em xem, hai chúng ta đúng là có tâm linh tương thông đó.”

Bởi vì phim về thành phố Tô Châu là một bộ phim tuyên truyền, hơn nữa đây là một kịch bản tôi rất thích, cảm thấy rất hưng phấn, và nhiệt tình. Trước đây đều là Vạn Thanh thúc giục tôi nhận công việc. Nhưng lần này tôi gọi điện rất nhiều lần mới gặp được cô ấy. Tôi ngồi trong phòng làm việc nói việc này cho chị ấy biết, lần này sự không vui của chị ấy biểu đạt rõ ràng trên nét mặt. Chị Vạn Thanh cầm bản hợp đồng trong tay đập mạnh lên mặt bàn, lạnh giọng hỏi tôi: “Cố Bảo Bối, trong nhiều công việc như vậy mà cô lại chỉ nhận một bộ phim tuyên truyền là sao? Hơn nữa cô còn cố tình chọn cái hợp đồng có tiền công thấp nhất nữa chứ?”

Tiền công đóng phim, tôi thực sự là không chú ý đến chuyện này..... Không trách được sắc mặt chị ấy kém như vậy.....Tiền công đóng phim thấp cũng có nghĩa là người đại diện sẽ được chia ít tiền công rồi..... Tôi nghĩ đến, nhưng cũng không tránh ánh mắt của chị ấy, chỉ gật đầu đáp: “Vâng, thì làm sao ạ?”

Chị thấy tôi bày ra vẻ mặt đúng tình hợp lí thì chị càng tức giận hơn nữa, lắc đầu nói: “Cố Bảo Bối! Cô có biết con người cần nhất là sống không? Cuộc sống chính là dựa vào năng lực của bản thân mình để duy trì một cuộc sống bình thường. Nếu như cô nghĩ dựa vào sự trẻ đẹp của mình, quay được hai bộ phim, mỗi bộ phim đều được vào vai nhân vật nữ chính, hơn nữa lại có tổng giám đốc là chỗ dựa sau lưng đã là ngon rồi, như vậy thì cô sai lầm rồi. Thời cơ của diễn viên là nhân lúc rền sốt khi còn nóng, nói khó nghe một chút chính là nhân lúc còn bán được giá thì phải bán nhiều một chút. Cô không cần phải trông những bộ phim kém chất lượng, những hình ảnh của cô trên màn hình, mỗi ngày tin tức nhắc đến tên cô, đó chính là điều giá trị nhất, đó chính là tiền. Không có tiền, cô có quyền gì, có biện pháp gì để làm thanh cao, để bắt bẻ giống như cô vậy thì một năm có thể có mấy tác phẩm? Nếu như người xem lãng quên cô, nhân khí của cô giảm xuống, bằng giá của cô cũng sẽ rơi xuống, những người tìm cô diễn cũng sẽ càng ngày càng giảm xuống, để xem đến lúc đó cô sẽ làm như thế nào? Có kịch bản cô không quay, có quảng cáo hẹn cô không nhận, vậy cô muốn làm gì đây?”

Tôi ngẩn người, đáp: “Nghĩ ngợi.” Chơi cùng An An, ở bên cạnh Phó Quân Nhan....

Chị vừa nghe xong tức đến mức mặt đỏ bừng lên, thở dài một hơi, lắc đầu nói với tôi: “Tiểu Ái, cô còn quá trẻ, không hiểu hết được. Nhưng mà Tiểu Ái, hiện tại cô không nghe công ty chỉ huy, cũng không nghe ý kiến của tôi, cuối cùng người thua thiệt cũng là cô mà thôi, chết đói cũng là cô thôi, tôi là một người phụ nữ phải làm việc để nuôi gia đình sống qua ngày, tôi không muốn chờ một chút tiền công mỏng manh này để sống. Cô không cần phải giải thích với tôi, cô muốn làm hết trách nhiệm của mình, muốn diễn cho thật chuyên nghiệp. Trong cái vòng tròn của giới giải trí này thì làm gì có cái gì gọi là chuyện nghiệp cơ chứ? Làm sao cô còn cần giả vờ ngớ ngẩn như vậy cơ chứ? Nhân lúc điều kiện của cô còn tốt như vậy, thì chuyện quan trọng nhất là nhân dịp này kiếm thêm chút tiền vào trong túi kia?”

“Cho nên ý của chị là....” Thật ra những gì chị ấy nói không phải không tốt, không phải không thực tế, cũng là những việc tốt nhất với tình hình của tôi bây giờ, nhưng với điều kiện của tôi thì không cần vì tiền bạc mà phải bán sức như vậy, không cần vì tiền mà nóng vội như vậy....

“Phim tuyên truyền này tôi sẽ giúp cô đàm phán lại, mặt khác tôi sẽ giúp cô kí hợp đồng với đài KBS, ký hợp đồng một quý cho chương trình “Băng vũ kì tích”, trong mấy tháng diễn ra các cuộc thi trượt băng nghệ thuật, tốt nhất là cô hãy kiếm về cho tôi một cái thứ hạng, tạo ra một cái đề tài trọng tâm đi. Những

kịch bản mới kia, nếu cô không chọn tôi sẽ giúp cô chọn một cái.” Chị nói rất quyết đoán, rất rõ ràng, giống như đã sớm chuẩn bị từ trước vậy. Đây là đang ra oai phủ đầu sao?

Tôi không nói gì, tôi có thể giải thích được cách nói của chị ấy, hành động của chị ấy. Đứng trên góc độ cổ đông của công ty, chị ấy tuyệt đối là một người đại diện xuất sắc, rất am hiểu vừa dăm vừa xoa, vì công ty và bản thân mình sáng tạo thêm lợi ích. Nhưng mà, chị lại tự ý thay tôi kí hợp đồng, điều này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi cố gắng kìm nén khó chịu trong lòng xuống, nhìn về phía chị, gần từng tiếng: “Em nhớ rõ khi đồng ý để chị đến làm người đại diện cho em, em có nói rất rõ ràng một điều, em mời chị đến hỗ trợ em trong công việc chứ không mời chị đến thay em quyết định công việc.”

Chị cười, lại lắc đầu nói với tôi: “Tiểu Ái, em còn quá trẻ....” Sau đó, chị cúi đầu lôi một tờ báo trong túi ra, ném trước mặt tôi, tôi mở ra nhìn nhìn qua tưởng là những hình ảnh khiêu dâm của Jay và Từ Hồng, bóng ma trong lòng dần dần nặng nề hơn. Nhưng khi tôi nhắm mắt lại mở ra lần nữa nhìn kĩ lại, tôi thở ra một hơi, hóa ra chỉ là những xì căng đan của anh họ tôi thôi.

Trong cuộc sống của anh họ tôi thì có không biết bao nhiêu là mối tình, hơn nữa còn phải dùng đến những từ có cả đồng để hình dung, có bao giờ cố định là ai đâu. Chẳng qua tôi còn tưởng người anh họ tôi ‘kim ốc tàng kiều’ là tình yêu chân thành của anh ấy cơ..... (Có thể hiểu là người đẹp dấu trong nhà ấy.)

Tôi đang miên mang suy nghĩ, Vạn Thanh đã không đầu không đuôi nói: “Cô cảm thấy bây giờ tổng giám đốc còn để ý, quan tâm đến cô hay sao? Chỉ có những cái chính cô lấy được thì mới là thực sự thuộc về cô. Ví dụ như, danh lợi.”

Ngạc nhiên! Tôi không nói nữa, im lặng để kết thúc cuộc nói chuyện này. Sau khi ra khỏi công ty, ngồi vào trong xe tôi cầm điện thoại gọi cho anh họ, nội dung cuộc điện thoại rất đơn giản, tôi và người quản lí không hợp nhau.

Trên nhiều khía cạnh mà nói thì Vạn Thanh có đầy đủ điều kiện trở thành một người đại diện ưu tú, cũng bởi vậy, chị ấy quá cao ngạo, quá tự đại. Nhiều năm trôi qua như vậy chị ấy sớm đã xem nhẹ sự thật, thứ mà chị ấy để ý từ đầu tới cuối chỉ có một, chính là danh lợi. Khi chị ấy biết tôi không có chút động lực nào, hơn nữa lại là một người lười biếng, nhìn qua thì thấy là im lặng nhưng thật ra lại là bùng nổ sau lưng. Tôi có thể hiểu, chị ấy muốn tham gia vào vòng thi đua cạnh tranh của diễn viên và người đại diện. Có lẽ hôm này vận khí tôi đỏ, năm này tôi xuất hiện nhiều lần trên màn hình tivi, sang năm cũng vậy. Nhưng mà, mười năm, hai mươi năm sau, liệu rằng còn ai nhớ tới tôi đã từng diễn cái gì đâu chứ, người nào cũng không nhớ tới những kí ức tôi đã đóng, như vậy bận rộn, vội vàng cũng đâu có ý nghĩa gì đâu? Tôi không cần....

Vì vậy, ánh sao giải trí có một lần tuyển dụng, cũng cùng ngày đó tôi và Vạn Thanh giải trừ quan hệ công việc. Nhưng mà chị cũng đã kí cái hợp đồng thi đấu tiết mục trượt băng nghệ thuật kia, vậy nên sau khi suy nghĩ kĩ càng tôi chỉ còn nước ngoan ngoãn tham gia mà thôi.

‘Băng vũ kì tích’ là một cuộc thi trượt băng nghệ thuật chân chính. Nhưng mà trượt băng..... thực sự là tôi không tốt môn này tí nào..... đừng nói là trượt băng nghệ thuật..... Thật sự là khiến người ta đau đầu mà.....

99. Chương 50: Chương 36

Đối với một đứa trẻ như An An thì mọi góc ngách trong nhà đều là chỗ để cậu nhóc thám hiểm, mỗi dụng cụ trong nhà đều là đồ chơi của cậu nhóc. Lúc thì Cố Tiểu An tò mò với cặp hồ sơ của Phó Quân Nhan, lúc thì cái này lúc lại tò mò cái khác, một lần tôi thấy cậu bé cầm con dao gọt hoa quả lên chơi, khi đó tôi bị dọa sợ gần chết. Tôi vội vàng cướp lại con dao từ trong tay cậu bé, nhanh chóng cắt con dao lên cao, ôm chặt An An vào lòng tôi mới nói: “An An ngoan nhé, đó không phải đồ chơi đâu, không thể đụng vào được, nếu bị nó cắt vào tay sẽ rất đau đó.” Cậu bé ngây thơ gật đầu, cả cơ thể nhỏ bé rúc sâu vào lòng tôi, ngay cả nhìn lại một lần cậu cũng không hề nhìn.

Lại qua vài hôm, cậu bé lại mở to cặp mắt đen láy, trong mắt tràn đầy sự tò mò, cậu cầm con dao gọt hoa quả lên nhìn đi nhìn lại, giống như đang nghiên cứu một việc gì đó rất tỉ mỉ. Tôi nhìn thấy vội vàng ngăn

cẩn nhưng không được. Vậy nên chỉ cần khi tôi vừa rời khỏi cậu nhóc đã lo lắng không biết cậu có bị thương không nữa? Tôi đành đẩy đẩy Phó Quân Nhan nói: “Em nói mãi mà không được, anh đi xem một chút đi, nhắc nhở bé, không cho phép bé cầm dao chơi đùa như vậy được.”

Vậy mà thái độ của anh lại rất bình thản, chỉ liếc mắt nhìn con dao được tôi đặt lên một vị trí cao, sau đó anh cầm lấy dao đặt xuống một vị trí thấp mà An An có thể với tới được. Sau đó anh lại chậm rãi nói: “Lần sau nếu An An còn chơi dao thì em cũng đừng ngăn cản nữa, kệ cho cậu nhóc chơi đi.” Tôi ngạc nhiên, tôi muốn hỏi, vậy nếu An An cắt vào tay thì làm sao bây giờ? Tôi lại thấy trong mắt anh hiện lên một sự chắc chắn, tôi hơi nhếch môi, cuối cùng cũng không nói gì cả, ngoan ngoãn đồng ý. Tuy tôi rất tin tưởng anh, tôi biết anh làm gì đều có mục đích, nhưng tôi vẫn nhịn không được nói thầm trong lòng, Vật nguy hiểm như vậy mà lại để cho một đứa trẻ chơi là sao cơ chứ? Vẫn tình huống như vậy, mỗi ngày tôi đều nhìn chăm chăm vào An An, cả trái tim của tôi cũng vì lo lắng mà giống như bị vọt lên tận cổ họng.

Hôm đó, An An khóc rất to, Tiểu Khải cũng kêu rất buồn bã, tôi đang phơi quần áo, vội vàng bỏ lại chạy vào trong nhà, tôi thấy cả cơ thể nhỏ nhắn của Cố Tiểu An nằm trong phòng khách, trên tay có một vết thương đang chảy máu, con dao gọt hoa quả cũng dính máu đang nằm lăn dưới sàn nhà, cả bộ lông rậm rạp màu trắng của Tiểu Khải cũng bị dính máu. Phó Quân Nhan đứng một bên, yên lặng nhìn Cố Tiểu An đang nằm khóc nức nở trên sàn nhà. An An bị đau đến nhắm hết mắt lại, gương mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhúm lại, cả cơ thể nhỏ bé cũng run lên từng trận. Vừa khóc nức nở vừa kêu đau không ngừng, cả giọng nói cũng khàn khàn. Tiểu Khải vây quanh người Phó Quân Nhan, kêu lên mấy tiếng thê thảm mà ẩn chứa cả sự lo lắng, hai mắt đỏ sẫm. Vậy mà Phó Quân Nhan vẫn không có phản ứng gì cả, anh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Tôi đau lòng muốn chết, tôi muốn tiến lên ôm An An vào lòng lại bị Phó Quân Nhan cản lại. Cánh tay anh ngăn cản trước mặt tôi, lắc lắc đầu với tôi, trong ánh

mắt của anh có sự đau lòng, cũng có cả sự không đành lòng, tôi hiểu, không làm gì nữa. Cho đến khi An An khóc đến không thể nổi nữa, anh mới đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt Lê Tiểu An, anh cũng không ôm cậu bé vào lòng, thậm chí còn không thèm nhìn đến vết thương đang chảy máu của cậu bé. An chỉ dùng giọng nói trầm thấp hỏi cậu bé, "Đau, có đau không?"

Lê Tiểu An gạt đầu, cái mũi nhỏ hít hít, trông rất đáng thương. Dưa cành tay không bị thương về phía Phó Quân Nhan, cậu bé làm nũng muốn được anh bế. Phó Quân Nhan lại lắc đầu một cái, cũng không dưa tay ôm cậu vào lòng, cũng không cười cậu bé.

Tôi nóng nảy trong lòng, anh không cho An An cầm máu, nói nhiều điều vô dụng như vậy làm gì cơ chứ?

Tôi lại nghe thấy giọng nói của Phó Quân Nhan, tôi chưa bao giờ thấy giọng nói nghiêm túc như vậy: "An An, em đừng khóc nữa, đất tay, bị đau, em đã nhớ và lo đau không phải do chơi của em đâu?" Lê Tiểu An run lên, hít hít cái mũi, ngoan ngoãn gạt đầu, ngực có khóc cũng không dám. Lúc này, sắc mặt của Phó Quân Nhan mới hơi dịu đi một chút, anh vuốt vuốt đầu cậu bé, nói tiếp: "An An, em nhớ con dao dưới đất lên, để lại dùng cho em đã lấy ra, sau đó nhớ chị em bằng vết thương lại cho." Lần này trong giọng nói của anh có cả dịu dàng và yêu thương.

Cậu nhóc dùng đôi mắt đáng sợ nhìn về phía anh, sau đó lại cúi đầu khóc con dao rơi trên sân nhà, trên gương mặt cậu nhóc tràn đầy sự sợ hãi, cậu bé lại lần nữa ngừng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan., Phó Quân Nhan gạt đầu một cái với cậu bé, vì một giống như đang dùng viên cầu nhóc. Lê Tiểu An lại nhìn con dao trên sân, sau đó nhìn lại cánh tay mập mạp đang bị đau của mình, cậu nhóc nhỏ nhăn mày lại, đầu nhỏ rí xuống, nhưng vẫn cúi thân thể nhỏ bé nhất con dao kia lên, cẩn thận để lại trên bàn nhỏ. Lúc này cậu nhóc ngừng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan nói: "An An cái xương xối ơ." Âm thanh mềm nhũn.

Phó Quân Nhan cười cười, không hề mất đi sự dịu dàng tàn nhẫn của ông nói: "An An thật giỏi! Bây giờ em đến chỗ chị em đi, để chị băng bó vết thương cho em nhé." Nghé anh nói như vậy, tôi giống như bừng tỉnh, vội vàng tiến lên ôm cậu bé vào lòng, vuốt ve lưng cậu giống như an ủi, ôm cậu nhóc vô phòng xử lý vết thương.

Đêm hôm đó, tôi đi ra ngoài uống nước lại thấy trong phòng An An có ánh đèn vọng ra. Dậy cầm đi vào, tôi thấy Phó Quân Nhan đang ngồi cạnh giường, bên cạnh anh còn có một chậu nước, trên trán An An đang đắp một chiếc khăn ướt.

"Làm sao rồi?" Phó Quân Nhan hỏi. Tôi vội vàng đi tới, lấy khăn trên trán cậu bé xuống, dùng tay mình thử nhiệt độ.

Phó Quân Nhan vẫn dịu dàng như tôi, hiểu rõ sự lo lắng của tôi lúc đầu an ủi: "Dùng lo lắng, đã hạ sốt rồi." Anh kéo tôi đến ngồi bên cạnh, hỏi như máy nói: "Đứa nhóc bị đau sao để bị phát sốt, nhưng..... trước qua thì không bị làm sao nữa rồi."

Tôi khờ cau mày, không chắc chắn lại sờ cổ tay An An, xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới đau lòng nhìn về phía Phó Quân Nhan, bây giờ đang là bốn giờ sáng rồi.....

Về mặt Phó Quân Nhan trên trán đầy sự mệt mỏi, trong ánh mắt có cả nặng nề, giữa lòng mày có sự u sầu, nhưng đôi mắt vẫn trong trẻo như cũ.

Tôi nhìn không được hỏi anh: "Phó Quân Nhan có đêm qua không ngủ sao?" Cậu trưởng An An như vậy....

Anh ấn ấn thái dương, dịu dàng an ủi tôi: "Không sao đâu." Trên mặt anh vẫn không hiện lên gì cả, ánh mắt tình tứ kia lại nhìn về phía cánh tay bị thương của An An ở ngoài chân, dù vậy cũng không cho đến được sự đau lòng. Tôi nghe thấy anh nói: "Tiểu An, em đừng trách anh nhầm lẫn. Em nói với An An là bé không được chơi dao, chơi dao sẽ bị thương. Cậu bé không hề nghe lời, anh biết, khi đó cho dù có nói gì nữa cũng không có tác dụng gì cả. An An còn quá nhỏ, bé quá từ nhỏ với những điều xung quanh, dù bé có nghe lời nhưng không chắc chắn rằng bé sẽ nhớ kĩ. Giống như đứa trẻ nếu không vấp ngã sẽ không thể đứng lên để đi tiếp. Lần này bé bị đau, chính bản thân bé sẽ tự nhớ kĩ, về sau sẽ không mắc phải những sai lầm như vậy nữa. Tiểu An, chỉ có đau đớn mới khiến con người ta nhớ khắc sâu."

Tôi lúc đầu cũng hỏi anh, ban đầu là do tôi không hiểu mọi chuyện, tiếp theo mới nói: "Làm sao em có thể trách anh nhầm lẫn cơ chứ, từ đầu em chỉ là không hiểu sao anh lại làm như vậy mà thôi. Phó Quân Nhan, hóa ra, so với em thì anh còn yêu An An hơn nhún...". Không ngờ để bé bị thương, vì rằng đau lòng muốn chết nhưng mà lại cố gắng chịu đựng, nhìn cậu bé bước từng bước, vấp ngã, lại tự mình đứng lên. Đó mới chính là yêu...

100. Chương 50: Chương 36

Đối với một đứa trẻ như An An thì mọi góc ngách trong nhà đều là chỗ để cậu nhóc thám hiểm, mỗi dụng cụ trong nhà đều là đồ chơi của cậu nhóc. Lúc thì Cổ Tiểu An tò mò với cặp hồ sơ của Phó Quân Nhan, lúc thì cái này lúc lại tò mò cái khác, một lần tôi thấy cậu bé cầm con dao gọt hoa quả lên chơi, khi đó tôi bị dọa sợ gần chết. Tôi vội vàng cướp lại con dao từ trong tay cậu bé, nhanh chóng cất con dao lên cao, ôm chặt An An vào lòng tôi mới nói: “An An ngoan nhé, đó không phải đồ chơi đâu, không thể đụng vào được, nếu bị nó cắt vào tay sẽ rất đau đó.” Cậu bé ngây thơ gật đầu, cả cơ thể nhỏ bé rúc sâu vào lòng tôi, ngay cả nhìn lại một lần cậu cũng không hề nhìn.

Lại qua vài hôm, cậu bé lại mở to cặp mắt đen láy, trong mắt tràn đầy sự tò mò, cậu cầm con dao gọt hoa quả lên nhìn đi nhìn lại, giống như đang nghiên cứu một việc gì đó rất tỉ mỉ. Tôi nhìn thấy vội vàng ngăn cản nhưng không được. Vậy nên chỉ cần khi tôi vừa rời khỏi cậu nhóc đã lo lắng không biết cậu có bị thương không nữa? Tôi đành đẩy đẩy Phó Quân Nhan nói: “Em nói mãi mà không được, anh đi xem một chút đi, nhắc nhở bé, không cho phép bé cầm dao chơi đùa như vậy được.”

Vậy mà thái độ của anh lại rất bình thản, chỉ liếc mắt nhìn con dao được tôi đặt lên một vị trí cao, sau đó anh cầm lấy dao đặt xuống một vị trí thấp mà An An có thể với tới được. Sau đó anh lại chậm rãi nói: “Lần sau nếu An An còn chơi dao thì em cũng đừng ngăn cản nữa, kệ cho cậu nhóc chơi đi.” Tôi ngạc nhiên, tôi muốn hỏi, vậy nếu An An cắt vào tay thì làm sao bây giờ? Tôi lại thấy trong mắt anh hiện lên một sự chắc chắn, tôi hơi nhếch môi, cuối cùng cũng không nói gì cả, ngoan ngoãn đồng ý. Tuy tôi rất tin tưởng anh, tôi biết anh làm gì đều có mục đích, nhưng tôi vẫn nhịn không được nói thầm trong lòng, Vật nguy hiểm như vậy mà lại để cho một đứa trẻ chơi là sao cơ chứ? Vẫn tình huống như vậy, mỗi ngày tôi đều nhìn chăm chăm vào An An, cả trái tim của tôi cũng vì lo lắng mà giống như bị vọt lên tận cổ họng.

Hôm đó, An An khóc rất to, Tiểu Khải cũng kêu rất buồn bã, tôi đang phơi quần áo, vội vàng bỏ lại chạy vào trong nhà, tôi thấy cả cơ thể nhỏ nhắn của Cổ Tiểu An nằm trong phòng khách, trên tay có một vết thương đang chảy máu, con dao gọt hoa quả cũng dính máu đang nằm lẩn dưới sàn nhà, cả bộ lông rậm rạp màu trắng của Tiểu Khải cũng bị dính máu. Phó Quân Nhan đứng một bên, yên lặng nhìn Cổ Tiểu An đang nằm khóc nức nở trên sàn nhà. An An bị đau đến nhắm hết mắt lại, gương mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhúm lại, cả cơ thể nhỏ bé cũng run lên từng trận. Vừa khóc nức nở vừa kêu đau không ngừng, cả giọng nói cũng khàn khàn. Tiểu Khải vây quanh người Phó Quân Nhan, kêu lên mấy tiếng thê thảm mà ẩn chứa cả sự lo lắng, hai mắt đỏ sẫm. Vậy mà Phó Quân Nhan vẫn không có phản ứng gì cả, anh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Tôi đau lòng muốn chết, tôi muốn tiến lên ôm An An vào lòng lại bị Phó Quân Nhan cản lại. Cánh tay anh ngăn cản trước mặt tôi, lắc lắc đầu với tôi, trong ánh mắt của anh có sự đau lòng, cũng có cả sự không đành lòng, tôi hiểu, không làm gì nữa. Cho đến khi An An khóc đến không thở nổi nữa, anh mới đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt Cổ Tiểu An, anh cũng không ôm cậu bé vào lòng, thậm chí còn không thèm nhìn đến vết thương đang chảy máu của An An, chỉ dùng giọng nói trầm thấp hỏi: “An An, có đau không?”

Cổ Tiểu An gật đầu, cái mũi nhỏ hít hít, trông rất đáng thương. Đưa cánh tay không bị thương về phía Phó Quân Nhan, cậu bé làm nũng muốn được anh bế. Phó Quân Nhan lại lắc đầu một cái, cũng không đưa tay ôm cậu vào lòng, cũng không cười cậu bé.

Tôi nóng nảy trong lòng, anh không cho An An cầm máu, nói nhiều điều vô dụng như vậy làm gì cơ chứ?

Tôi lại nghe thấy giọng nói của Phó Quân Nhan, tôi chưa bao giờ thấy giọng anh nghiêm túc như vậy: “An An, em chơi dao bị đứt tay, bị đau, em đã nhớ rõ là dao không phải đồ chơi của em chưa?” Cổ Tiểu An run lên, hít hít cái mũi, ngoan ngoãn gật đầu, ngay cả khóc cũng không dám. Lúc này, sắc mặt của Phó Quân Nhan mới hơi dịu đi một chút, anh vuốt vuốt đầu cậu bé, nói tiếp: “An An, em nhặt con dao dưới đất lên, để lại đúng chỗ em đã lấy ra, sau đó nhờ chị em băng vết thương lại cho.” Lần này trong giọng nói của anh có cả dịu dàng và yêu thương.

Cậu nhóc dùng đôi mắt đăm đăm lệ mông lung nhìn về phía anh, sau đó lại cúi đầu nhìn con dao rơi trên sàn nhà, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự sợ hãi, cậu bé lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan,, Phó Quân Nhan gật đầu một cái với cậu bé, vẻ mặt giống như đang động viên cậu nhóc. Cổ Tiểu An lại nhìn con dao lần nữa, sau đó nhìn lại cánh tay mập mạp đang bị đau của mình, cái miệng nhỏ nhắn

mím lại, đầu nhỏ rũ xuống, nhưng vẫn cúi thân thể nhỏ bé nhất con dao kia lên, cẩn thận để lại trên bàn nhỏ. Lúc này cậu mới ngẩng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan nói: “An An cắt xong rồi ạ.” Âm thanh mềm nhũn.

Phó Quân Nhan vui mừng cười, không hề mất đi sự dịu dàng ban đầu, nhẹ nhàng nói: “An An thật giỏi! Bây giờ em đến chỗ chị em đi, để chị băng bó vết thương cho em nhé.” Nghe anh nói như vậy, tôi giống như bừng tỉnh, vội vàng tiến lên ôm cậu bé vào lòng, vuốt ve lưng cậu giống như an ủi, ôm cậu nhóc về phòng xử lý vết thương.

Đêm hôm đó, tôi đi ra ngoài uống nước lại thấy trong phòng An An có ánh đèn vọng ra. Đẩy cửa đi vào, tôi thấy Phó Quân Nhan đang ngồi cạnh giường, bên cạnh anh còn có một chậu nước, trên trán An An đang đắp một chiếc khăn ướt.

“Làm sao vậy? Phát sốt sao?” Tôi vội vàng đi tới, lấy khăn trên trán cậu bé xuống, dùng tay mình thử nhiệt độ.

Phó Quân Nhan vẫn dịu dàng nhìn tôi, hiểu rõ sự lo lắng của tôi lắc đầu an ủi: “Đừng lo lắng, đã hạ sốt rồi.” Anh kéo tôi đến ngồi bên cạnh, hơi nhíu mày nói: “Đứa nhỏ bị dọa sợ dễ bị phát sốt, nhưng.... trườn qua thì không bị làm sao nữa rồi.”

Tôi khẽ cau mày, không chắc chắn lại sờ cổ tay An An, xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới đau lòng nhìn về phía Phó Quân Nhan, bây giờ đang là bốn giờ sáng đấy.....

Về mặt Phó Quân Nhan tràn đầy sự mệt mỏi, trong ánh mắt có cả nặng nề, giữa lông mày có sự ủ rũ, nhưng đôi mắt vẫn trong trẻo như cũ.

Tôi nhin không được hỏi anh: “Phó Quân Nhan cả đêm qua anh không ngủ sao? “ Cứ trông An An như vậy....

Anh ần ần thái dương, dịu dàng an ủi tôi: “Không sao đâu.” Trên mặt anh vẫn không biểu lộ gì cả, ánh mắt tinh tế kia lại nhìn về phía cánh tay bị thương của An An ở ngoài chăn, đáy mắt cũng không che dấu được sự đau lòng. Tôi nghe thấy anh nói: “Tiểu Ái, em đừng trách anh nhần tâm. Em nói với An An là bé không được chơi dao, chơi dao sẽ bị thương. Cậu bé không hề nghe lời, anh biết, khi đó cho dù có nói gì nữa cũng không có tác dụng gì cả. An An còn quá nhỏ, bé quá tò mò với những điều xung quanh, dù bé có nghe lời những không chắc chắn rằng bé sẽ nhớ kĩ. Giống như đứa trẻ nếu không vấp ngã sẽ không thể đứng lên để đi tiếp. Lần này bé bị đau, chính bản thân bé sẽ tự nhớ kĩ, về sau sẽ không mắc phải những sai lầm như vậy nữa. Tiểu Ái, chỉ có đau đớn mới khiến con người ta nhớ khắc sâu.....”

Tôi lắc đầu, cầm tay anh, ban đầu là do tôi không hiểu mọi chuyện, mấp máy môi nói: “Làm sao em có thể trách anh nhần tâm cơ chứ, từ đầu em chỉ là không hiểu sao anh lại làm như vậy mà thôi. Phó Quân Nhan, hóa ra, so với em thì anh còn yêu An An hơn nhiều...” Không nỡ để bé bị thương, rõ ràng đau lòng muốn chết nhưng mà lại cố gắng chịu đựng, nhìn cậu bé bước từng bước, vấp ngã, lại tự mình đứng lên. Đó mới chính là yêu....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-tinh-yeu>